

Giới thiệu Săn Chồng

Truyện Săn Chồng, đối với người phụ nữ tình yêu không phải là điểm đến cuối cùng mà hôn nhân mới chính là con đường thành công của họ. Mỗi người phụ nữ chỉ có một lần hạnh phúc, đó chính là cùng người mình yêu bước tới cuộc sống hôn nhân tạo dựng một gia đình hạnh phúc.

Kết hôn sớm không có nghĩa là không tốt nhưng cũng có những mặc xấu vì người phụ nữ khi có gia đình phải biết bảo vệ hạnh phúc cho cả hai không thể vì một chuyện nhỏ mà tình cảm rạn nứt. Lấy một ông chồng giàu có thì không hẳn là tốt nó chính là con đường tắt dẫn tới thành công, lấy chồng sớm có nghĩa là thành công sớm.

Một người phụ nữ đã có chồng thì phải biết kiểm soát tình cảm của mình, tuyệt đối không vì lời đường mật mà mềm lòng. Tuy đã lập gia đình nhưng không được đánh mất bản thân phải có chủ kiến cho riêng mình không được lệ thuộc vào người khác.

Bạn đang đọc truyện *Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Công việc tốt không bằng lấy chồng tốt

Thứ nhất, kết hôn sớm không có nghĩa là không có lý tưởng. Thứ hai, bến đỗ của đàn bà chính là hôn nhân, công việc chỉ là bước đệm. Thứ ba, lấy một ông chồng giàu có chính là con đường tắt dẫn đến thành công đối với mỗi người phụ nữ. Nói tóm lại, thực hiện lý tưởng một cách nhanh nhất, lấy chồng sớm có nghĩa là thành công sớm.

1

Phố Thành tháng Bảy, bầu trời giống như một cái chảo dầu nóng bỏng đỏ ập xuống mặt đất, khiến cho không khí ngột ngạt đến khó thở. Trong không khí như có vô vàn đốm lửa tự do bay lượn.

Tôi chẳng thích mùa hạ ở Phố Thành, nhất là lúc này, mặt trời chói chang đang làm cho tôi phát điên lên vì nóng nực.

- Đừng im lặng mãi, dù gì cũng phải có một lời giải thích chứ nhỉ? – Tôi hơi mỉm cười, ngữ điệu cứng rắn, đồng thời thể hiện thái độ của mình: Trên tinh thần bên bìa và nhẫn nại theo đuổi chân lý, tôi sẽ điều tra đến cùng, quyết không từ bỏ!

- Cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ! – Lâm Tiểu Vĩ nhướn mày, kiên quyết nói, sau đó ngoảnh mặt đi chỗ khác, thần nhiên châm một điếu thuốc. – Tôi chẳng có gì để nói cả!

Lệnh Hồ Xung[1] nói: Có những chuyện mà chúng ta không thể kiểm soát được, thế nên đành phải kiểm soát bản thân. Tôi hiểu, hôm đó tôi vô tình đọc được một tin nhắn trong điện thoại của anh ta. Lúc đó tôi đã nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh đối mặt, không nên làm âm ỉ lên. Thế nhưng đến tận hôm nay anh ta vẫn trưng cái bộ mặt thối tha ấy ra khiến tôi không sao chịu đựng được.

[1] Một nhân vật trong tiểu thuyết *Tiểu ngạo giang hồ* của Kim Dung.

Tôi đập thắng, đỗ xe vào bên đường, nhìn thẳng về phía trước, điềm đạm nói:

- Cút!

“Rầm!” Lâm Tiểu Vĩ phối hợp rất ăn ý. Tôi vừa dứt lời là anh ta lập tức hành động.

Tính cách của tôi không như Tề Tề. Trong tình yêu, cô ấy thường hai chân giẫm lên hai chiếc thuyền, hai tay còn túm thêm hai chiếc thuyền nữa. Không chỉ có vậy, trên mạng còn add một đồng nick, anh hùng hảo hán giang hồ đều đủ cả. Cứ online một phát là cả đám ồ ạt nhảy vào, luôn miệng “Chào bà xã” trông đến là hoành tráng.

Lúc tôi nói chuyện của Lâm Tiểu Vĩ cho Tề Tề nghe, cô ấy liền nói, con người hiện nay cả ngày bị giam lỏng trong những tòa nhà cao tầng, suốt ngày bị ông chủ giám sát, chẳng có chút không gian tự do nào cả, thế nên cũng cần phải có một ai đó an ủi những tâm hồn hụt hẫng và mệt mỏi ấy. Do vậy, gửi những tin nhắn tình tứ cho người khác giới chỉ đơn thuần là để giải tỏa áp lực, truyền vào trong người một dòng máu tươi mới, xoa dịu sự mệt mỏi trong thâm nỷ giữa hai vợ chồng, chuyện này hoàn toàn khác với chuyện phản bội. Thanh niên chúng ta nên nhìn nhận vấn đề bằng quan điểm biện chứng, không nên vì những chuyện bóng gió ấy mà tự chuốc lấy phiền phức cho mình. Là những phụ nữ thế hệ 8X, tư tưởng của chúng ta đối với hôn nhân là: giải phóng tư tưởng, lấy người làm gốc.

- Ý cậu bảo là tớ giả vờ như không nhìn thấy? – Tôi bất mãn nói.

- Như vậy là tốt nhất! – Hai tay Tề Tề gõ vào bàn phím, phát ra những tiếng lách cách vui tai. – Đương nhiên nếu như cậu nhất định phải truy cứu chuyện này, vậy thì hãy nói chuyện với anh ấy bằng thái độ hiền hòa, không nên mang đến cho anh ấy bất cứ áp lực tâm lý nào. Yêu bằng hành động và hiểu bằng lý trí, hãy dùng trái tim thiện chí và bao dung của mình để cảm động anh ấy, sau đó anh ấy sẽ cam tâm tình nguyện mà nói cho cậu biết cái cô “bò

nhỉ” kia tại sao lại gửi cho anh ấy cái tin nhắn “Anh yêu, em nhớ anh đến phát điên lên được”. Có khi còn kể cho cậu biết toàn bộ câu chuyện, ví dụ như hai người ấy đã quen nhau như thế nào, đã phát triển đến mức nào, đồng thời quyết tâm sửa đổi, gột rửa tay thế với trời: sau này tuyệt đối không giẫm lên vết xe đổ nữa.

Tôi nghe rồi liền cúi đầu thở dài, chiều này của Tề Tề khiến cho tôi cảm thấy mình không thích hợp với chuyện hôn nhân. Thứ nhất, tôi không thể nào giả bộ như không nhìn thấy gì được. Thứ hai tôi không thể nào đối mặt với anh ta một cách hòa bình.

Cứ nghĩ đến đây là tôi lại thấy nhụt chí:

- Làm không tốt có khi lại mất cả chì lẫn chài đấy!
- Mất cả chì lẫn chài? – Tề Tề lườm tôi. – Có phải cậu đang định ly hôn không đấy?
- Sao có thể? – Tôi la lên. – Tuyệt đối không thể ly hôn!
- Đã không muốn ly hôn mà còn đòi hỏi người ta chuyện gì cũng phải nghe theo cậu, đòi nào có chuyện đó hả? Cậu nên hiểu rằng cậu chủ động làm hòa là để bảo toàn cho chính bản thân mình đấy!

Câu nói của Tề Tề đánh trúng vào điểm yếu của tôi. Tôi có chút ngại ngùng. Quả thực, tôi và Lâm Tiểu Vi kết hôn được là nhờ tôi vận dụng hết tài nghệ của mình, thật chẳng dễ dàng gì. Chỉ vì chuyện này mà phải ly hôn chẳng phải là không đáng sao?

- Còn nữa, cậu không chỉ phải chủ động hòa giải mà còn phải ép buộc chặt trái tim của anh ấy. Đến lúc anh ấy không còn yêu cậu nữa, cho dù cậu không đi thì anh ấy cũng sẽ rời xa cậu bằng mọi cách!
- Trời ơi! – Tôi ôm mặt, gục đầu lên giường, giận dữ đâm vào cái gối. – Sao mà phiền phức thế không biết?
- Cái cách chưa thành công thì đồng chí vẫn còn phải cố gắng nhiều! – Tề Tề xoay người lại, đập mạnh vào mông tôi.
- Cậu đấy, lấy chồng muộn một chút! – Tôi lấy gối bịt mặt, nói. – Kết hôn thật vô vị, một mình vẫn sướng hơn! Kết hôn rồi chẳng khác nào bị xích.
- Tớ còn lâu mới thực dụng giống như cậu. Nếu cần tìm tớ sẽ tìm một người mà mình yêu. Có như vậy thì cuộc sống mới nồng nàn tình cảm!
- Ai thực dụng? – Tôi ngồi bật dậy.
- Cậu âm ỉ gì chứ? Chẳng phải cậu ham tiền của Lâm Tiểu Vi hay sao? – Tề Tề bĩu môi. – Cậu dám nói là cậu rất yêu anh ta không?

Thấy tôi không nói gì, Tề Tề liền đến bên ôm lấy tôi nói:

- Giữa hai chúng ta không cần phải che giấu gì hết!
- không giống như cậu, một cuộc hôn nhân hoàn toàn vì tình yêu đối với tớ mà nói thực sự quá xa xỉ! – Tôi lẩm bẩm. – Chỉ có điều, thật không ngờ kết hôn lại tôi tệ thế này, hơi một tí là cãi nhau. Anh ta ngày càng lạnh nhạt với tớ, ngay cả chuyện đó cũng giống như làm cho có lệ. Cậu nói xem, tình cảm nồng nàn mà Lâm Tiểu Vi dành cho tớ lúc đầu biến đi đâu mất rồi?
- Y Y à, cậu đòi hỏi quá nhiều rồi! – Tề Tề tỏ vẻ không vui, đứng dậy đi vào phòng khách.

Tôi ngẫm lại những điều Tề Tề đã nói, thực ra cũng không phải không có lý. Không sai, tôi đã bỏ ra quá nhiều công sức, hiện giờ lạnh lùng gáo, vỡ làm muôn, thực sự chẳng có lợi gì cho tôi cả.

Không được, tôi phải chủ động giảng hòa.

Dùng cách gì bây giờ?

Nói chuyện rõ ràng là không được. Tôi nói chuyện lúc nào cũng hùng hùng hổ hổ, đối phương cứ hơi phản bác lại là tôi liền hoa chân múa tay, mặt đỏ bừng bừng sát khí, vận dụng tất cả những từ ngữ sắc bén nhất, vô tình nhất để mắng mỏ đối phương. Kết quả cuối cùng là khiến đối phương lao ra khỏi cửa và một mâu thuẫn mới lại bắt đầu hình thành.

Có nhờ đến mẹ chồng cũng chẳng có tác dụng gì. Mẹ chồng ngay từ đầu đã phản đối chuyện chúng tôi kết hôn, đến giờ vẫn còn nghịch mắt với tôi. Tôi mà nhờ đến bà thì có khác nào tự thừa nhận mình sai lầm vì đã kết hôn, đến lúc ấy lại chẳng bị bà ấy chửi cho một trận toi bồi ấy chứ.

Nhờ mẹ tôi cũng vô ích. Mẹ luôn cho rằng với hoàn cảnh của tôi mà lấy được một người chồng như Lâm Tiểu Vi chẳng khác nào đưa mồi chài vào biển khơi. Cứ nghe tin chúng tôi cãi nhau là mẹ lại mặt mày thất sắc, tim đập chân run, khóc lóc tức tưởi, lại còn đòi tìm đến cái chết.

Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông. Vẫn phải để đích thân tiểu thư ta đây ra mặt mới xong việc được. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định sẽ hẹn anh ta đi xem phim. Lâm Tiểu Vi là một người thông minh, ắt sẽ hiểu được ý đồ của tôi, thế nên chẳng cần phải nói năng rõ ràng, mọi chuyện kết thúc ở đây, mâu thuẫn như vậy là hóa giải.

cũng cảm thấy đây là một cách vẹn toàn, thế là tôi liền hào hứng gọi điện cho Lâm Tiểu Vi. Anh ta quả nhiên vui vẻ nhận lời, bảo tôi đến rạp mua vé

trước, anh ta làm xong việc sẽ đến rạp chiếu phim tìm tôi.

Cúp điện thoại, tôi nhảy cẫng lên vì vui mừng. Lâm Tiểu Vi từng nói: Sống trong thế giới hai người cũng cần phải chú ý hành động của bản thân. Lúc vừa mới kết hôn, mỗi lần anh ta đi công tác, trên đường về lúc nào cũng nhắn cho tôi một cái tin, bảo: “Anh đã về, mau mau tịnh thân để phục vụ!”.

Tôi nhận được lệnh liền vội vàng về nhà, sau đó nhắn tin lại: “Đã khử trùng sạch sẽ, cứ yên tâm sử dụng.”

- Chúc cậu may mắn! – Tề Tề đứng trên ban công nói vọng xuống. Tôi vẫy vẫy tay với cô ấy, cảm thấy mình như một binh sĩ đang trên đường ra trận, trong sự dũng cảm còn có cả sự bi tráng.

Sau khi ngâm mình trong bồn tắm đầy cánh hoa, tôi tìm một chiếc váy liền mới mua ở trong tủ. Chiếc váy này mua mất 2.700 tệ, tôi cứ tiếc mãi chưa dám mặc. Chiếc váy này được thiết kế đơn giản, dài chấm đầu gối, phối thêm một sợi thắt lưng kim loại màu trắng được chế tác rất tinh xảo, mặc vào trông vừa lịch sự vừa trang nhã, lại rất phong cách. Điều quan trọng là, chiếc váy có màu xanh nhạt, nó sẽ tôn lên nước da trắng ngần của tôi.

Sau khi trang điểm cẩn thận, tôi sấy tóc xoắn lộn sóng, đeo khuyên tai vào và đi một đôi guốc cao gót. Chỉ cần sửa sang một chút thôi là cả con người dường như đã thay đổi hẳn. Toàn thân tôi lúc này như đang phát ra ánh sáng, giống như một nàng tiên đang hạ phàm. Tôi mỉm cười hài lòng với mình trong gương.

Những người đi ra đi vào rạp chiếu phim ai cũng phải ngoái lại nhìn tôi. Tôi tưởng tượng ra bộ mặt nghệt ra như thẳng ngốc, nước dãi chảy ròng ròng của Lâm Tiểu Vi mà không nhịn được cười.

Đợi mãi cho đến tận khi bộ phim chuẩn bị chiếu mà vẫn không thấy Lâm Tiểu Vi đâu. Tôi đứng ngóng mãi ở bên ngoài cổng rạp, hai chân đau nhức, hưng phấn đã giảm đi ít nhiều. Tôi không chờ được nữa liền ấn phím gọi Lâm Tiểu Vi.

- Chiếc xe hoa anh mượn giúp Vương Khả bị hỏng giữa đường, giờ anh đang cùng người ta đến đó xem có giúp được gì. Lâm Tiểu Vi vội vàng nói, hoàn toàn không nhớ ra là mình đã thất hẹn.

- Thế thì anh nên nói trước... - Còn chưa đợi tôi nói hết thì bên kia đã cúp máy.

Lại là Vương Khả! Tôi cứ nghe đến tên anh ta là máu trong người lại dồn cả lên đầu.

Vương Khả là bạn học hồi cấp hai của Lâm Tiểu Vi. Lúc Vương Khả còn nhỏ, bố mẹ anh ta đã ly dị, anh ta ở với bố. Về sau bố anh ta vì nát rượu, bị xơi gan mà chết, anh ta miễn cưỡng học hết cấp hai dưới sự hỗ trợ kinh tế của một vài người thân thích. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, chẳng ai quản thúc, thế là anh ta giao du với đám lưu manh, bán thuốc lắc kiếm tiền ở trong các vũ trường. Vương Khả dính vào đủ các tệ nạn: rượu chè, cờ bạc, gái gú, thay đàn bà như thay quần áo, suốt ngày vác cái bộ dạng ngơ ngơ như chưa tỉnh ngủ.

Một người như vậy mà chẳng hiểu sao lại khiến cho Lâm Tiểu Vi u mê đến thế. Hễ người đó nói đang túng bán là Lâm Tiểu Vi lại sẵn sàng nhịn ăn nhịn uống để cho anh ta vay tiền, ít thì vài trăm, nhiều thì vài nghìn tệ. Chuyện lớn chuyện nhỏ gì, chỉ cần tay họ Vương ấy mở miệng là Lâm Tiểu Vi quyết không thoái thác. Lại cả vụ xe hoa lần này nữa, cũng chính là Lâm Tiểu Vi giúp anh ta thuê một con xe BMW 750.

Tôi luôn khuyên Lâm Tiểu Vi không nên giao du với hạng người này. Kết bạn với những người bạn như thế có thể ảnh hưởng trực tiếp đến nhân phẩm và đẳng cấp của mình, người ta vẫn nói “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” mà. Mỗi lần tôi nói như vậy là Lâm Tiểu Vi lại trợn mắt lườm tôi, nói rằng chuyện đàn ông tôi chớ có dính mũi vào.

Một người trang điểm xinh đẹp, ăn mặc diêm dúa lại đến rạp chiếu phim một mình sẽ khiến cho nhiều người cảm thấy kỳ lạ, bởi vậy tôi đành chuẩn bị về nhà. Đi được vài bước tôi lại nghĩ, ngộ nhờ anh ta đang trên đường lao đến rạp chiếu phim này thì sao, thế chẳng phải là bỏ lỡ cơ hội hay sao? Thế là tôi liền vội vàng nhắn cho Lâm Tiểu Vi một cái tin, bảo anh ấy tôi đang ngồi ở phòng chiếu nào, ghé số bao nhiêu.

Bộ phim tên là Di động, tôi xem mà chẳng để tâm vào màn ảnh, liên tục ngoảnh đầu về phía cửa ra vào. Cửa ra vào tối om, giống hệt như một cái ao tù. Tôi sợ anh ta sẽ vào nhầm chỗ nên lại nhấn số ghế ngồi một lần nữa.

Được một lúc sau, tôi bắt đầu thấy nóng ruột. Anh ta là cái gì mà dám cho tôi leo cây chứ? Thật quá quắt! Tôi gửi cho anh ta một cái tin nhắn rất dài, nói cho anh ta biết tôi đã chuẩn bị kỹ càng đến thế nào, đợi ngoài cổng mất bao lâu, một mình ngồi xem phim khó chịu đến mức nào...

Tin nhắn gửi đi chẳng khác gì một hòn đá ném xuống biển, bất vô âm tín.

Tôi nghĩ, có thể ngay từ đầu anh ta đã không có sự chuẩn bị thế nhưng lại không tiện từ chối nên đành phải lừa tôi, vờ về tôi để lấp liếm chuyện này cho xong. Tôi nổi điên lên, gửi một tin nhắn hỏi anh ta có ý gì, không muốn đến cứ nói thẳng ra, đừng lừa gạt người khác. Lần này anh ta trả lời rất nhanh, chỉ bằng ba từ: “Không đến đâu!”.

Những người trong rạp chăm chú xem phim, thỉnh thoảng lại còn cười rộ lên.

Tôi có cảm giác bị người ta lừa gạt. Tôi đứng dậy đi ra khỏi phòng chiếu, gọi điện đến số của Vương Khả, hỏi xem có phải Lâm Tiểu Vi đang ở chỗ anh ta không. Anh ta vừa nói “Có” là tôi liền mắng một tràng.

- Xe hỏng anh không biết tự đi mà sửa à? Anh ngu dốt hay là thiếu năng lực hả? Có phải ngay chuyện kết hôn, lên giường anh cũng không biết không hả? Lâm Tiểu Vi bán cho anh rồi hả? Xa anh ta anh sẽ chết hả? Thật không thấy ai mặt dày như anh!

Tôi tức tối bỏ về. Về đến nhà càng nghĩ lại tôi càng thấy tức, lại gọi đến số của Vương Khả:

- Vương Khả, anh nghe cho rõ đây, tôi muốn Lâm Tiểu Vĩ lập tức về nhà, nếu không anh ta đừng có mong về cái nhà này nữa!

Tôi không thấy mình quá quắt, tôi thà nhìn thấy Lâm Tiểu Vĩ lên giường với bà sếp của anh ta còn hơn là nhìn thấy anh ta bán mạng cho Vương Khả. Khốn kiếp thật, nếu không phải là vì mấy chuyện lật vật ấy của Vương Khả thì Lâm Tiểu Vĩ đâu có cho tôi leo cây? Tôi đã đôi gúoc đang đi ở chân về phía đối diện, hôm nay tôi nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Lâm Tiểu Vĩ mới được.

Đúng rồi! Tôi không nên mắng chửi anh em tốt của anh, tôi xin lỗi. Tôi càng không nên nổi nóng, tôi cũng rất muốn làm một người vợ tâm lý, hiền thực, thế nhưng anh không nên vì người bạn chó má ấy mà thất hẹn với tôi chứ? Lẽ nào trong lòng anh, tôi còn không quan trọng bằng anh ta?

Được thôi! Cho dù hôm nay có hỏng xe, cái xe ấy có là do anh thuê giúp, Vương Khả không quen biết nên anh buộc phải ra mặt giúp đỡ, còn anh, nếu như thật sự không bỏ đi được thì ít nhất cũng phải thông báo cho tôi, đằng này anh im im không nói không rằng, để cho tôi phải chờ anh như một con ngốc như thế à?

Lúc Lâm Tiểu Vĩ về, tôi đang tẩy trang ở trong nhà vệ sinh, còn chưa kịp nói gì anh ta đã chặn cửa, hai mắt như tóe ra lửa, gầm lên:

- Cô gọi điện cho Vương Khả là có ý gì?

Tôi không ngờ anh ta lại có thái độ này. Tôi chán chường buồn nhìn anh ta, chỉ thờ ơ nói:

- Chẳng có ý gì cả!

Lâm Tiểu Vĩ nhìn tôi chăm chăm, gất lên:

- Cô chỉ có chút học thức thế thôi ư?

Tôi điên lên, ném lọ sữa rửa mặt vào trong bồn rửa, gất lên:

- Tôi chỉ có chút học thức thế thôi đấy, có sao không? Anh có học thì thể hiện cho vợ anh thấy đi, sao cứ phải suốt ngày bám lấy một thằng lưu manh như thế? Hắn có bảo anh ăn cứt anh cũng ăn à? Tôi vất óc nghĩ cách thắt chặt tình cảm với anh, đứng đó chờ anh như một con ngốc, thế mà anh sẵn sàng cho tôi leo cây. Lâm Tiểu Vĩ, anh có chán tôi rồi thì mau ly hôn đi chứ đừng biến tôi thành trò cười. Đây đâu phải là chuyện một đại gia như anh nên làm. Anh không kiểm điểm lại hành vi của mình thì thôi, anh có tư cách gì mà lên mặt nói tôi không có học thức?

Mặt anh ta sầm xuống, tôi cũng chẳng chịu kém phần, trợn mắt nhìn thẳng vào mặt anh ta. Bộ dạng của tôi lúc đó chắc chắn là rất đáng sợ, mắt trợn ngược, lông mày nhíu lại, viền mắt vẫn còn dính mascara đen sì, trông như là vừa từ lò than đi ra.

Nhìn nhau được vài giây anh ta không chịu được nữa liền quay người đi ra ngoài phòng khách.

Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến anh ta, tắm rửa xong liền đi thẳng vào phòng ngủ. Những câu nói chuẩn bị từ trước giờ đã quên bống mất. Nhưng mà nói cho cùng thì với thái độ này của anh ta thì còn gì mà nói?

Lúc tôi chuẩn bị ngủ thì anh ta vào phòng, vùi đầu vào trong tủ quần áo lục lọi cái gì đó, chẳng hiểu anh ta tìm cái gì mà cứ ầm ầm cả lên, chẳng buồn để ý đến việc tôi đang ngủ. Tìm kiếm một lúc, anh ta liền đẩy đẩy người tôi, lạnh nhạt hỏi:

- Cái áo sơ mi bố tặng tôi để đâu rồi?

Cái áo anh ta nói đến là cái áo sơ mi hàng hiệu của Ý, bố anh ta đã tặng cho anh ta hôm sinh nhật, hơn 5.000 tệ. Lúc đó anh ta luôn miệng dặn dò tôi phải giặt nó bằng tay.

Anh ta ngồi ngây ra mất vài giây rồi lại tiếp tục tìm. Đột nhiên anh ta lao ra ngoài như một mũi tên bắn. Sau đó thì tôi nghe thấy một tiếng rầm rất to, đó là tiếng anh ta đập cửa phòng ngủ.

- Mạc Y Y, cô ngồi dậy ngay cho tôi!

Tôi bị cú đẩy của anh ta làm cho đau điếng, đang định nổi cơn thì đã nhìn thấy cái áo vẫn còn nhỏ nước tí tách trên tay anh ta. Cái áo đó... ai dà, trời ơi, đã bị nhuộm màu lem luốc đến độ không còn nhận ra, chỗ thì đen, chỗ thì trắng, nó đang tố cáo nỗi bất hạnh của mình với chủ nhân của nó. Anh ta nhìn tôi, lửa bốc hừng hực ở trên đầu. Chết tiệt! Tôi đột nhiên nhớ ra, hôm qua tôi và Tề Tề đi dạo phố nên tôi chẳng kịp phân loại quần áo mà tổng hết cả vào ngâm trong máy giặt.

- Ai bảo anh để lẫn hết quần áo bẩn vào với nhau cơ! – Tôi chẳng cần biết phải trái, lắm bầm nói.

Lâm Tiểu Vĩ chắc là đang tức tới mức nghẹn họng, không nói được lời nào liền cầm cái áo đi ra ngoài. Tôi ngồi ở trên giường, nghĩ thầm: Làm thế nào đây? Phải làm thế nào để xin lỗi đây?

Đi đến trước cửa phòng vệ sinh, tôi nghe thấy tiếng anh ta đang gọi điện cho mẹ, hỏi cách làm thế nào để tẩy sạch vết ố trên áo. Tim tôi chột thót lại. Quả nhiên anh ta vừa dứt lời thì điện thoại của tôi đổ chuông, “lão phật già” gọi tới.

- Muốn thế này rồi sao Tiểu Vĩ vẫn còn tự giặt quần áo? Cô là vợ cái kiểu gì thế hả? Từ nhỏ đến lớn tôi chẳng nề lòng để nó phải tự giặt đồ, thế mà sao giờ lấy cô về lại ra nông nổi này hả? Mạc Y Y, cô chó có thấy Tiểu Vĩ nhà tôi dễ bắt nạt mà được nước làm cần. Tôi nói cho cô biết, Tiểu Vĩ lấy phải cô chẳng được hưởng một ngày hạnh phúc! – Bà ta bỏ lơ ba la một tràng dài, chẳng khác gì đang đốt pháo bên tai tôi.

Tôi lao vào nhà vệ sinh, chỉ vào mặt Lâm Tiểu Vĩ mà chửi:

- Anh là đàn ông cái kiểu gì thế hả? Có chút chuyện còn con con mà cũng mách với mẹ?

- Tôi mách mẹ? Tôi mách mẹ là cô làm cái áo sơ mi của tôi thành ra loang lổ thế này á? Cô tưởng rằng ai cũng tiểu nhân như cô à?

- Tôi làm sao mà tiểu nhân? Anh là quân tử sao chẳng thấy anh rộng lượng chút nào thế hả? Chẳng phải chỉ có mỗi cái áo thôi sao? Cùng lắm mai tôi mua đền anh một cái là được chứ gì? Có gì ghê gớm đâu? Anh thấy mẹ anh có thành kiến với tôi nên rắp tâm muốn để bà ấy giáo huấn tôi. Ai là tiểu nhân, ai lòng dạ đen tối hả?

- Mua một cái khác? Cô nói hay nhỉ? Cô tưởng là tiền từ trên trời rơi xuống chắc? Mẹ tôi có nói cô vài câu thì đã sao? Không có mẹ tôi cô được sống như thế này à? Dám nói xe hơi, nhà cửa đều là của cô làm ra không? Không có bà ấy, cô có được mặc những bộ đồ hàng hiệu không? Bà ấy bỏ thuốc độc vào bát cơm của cô hay sao mà cô nghịch mắt với bà ấy đến thế? Cô nhìn ai cũng nghịch mắt, cũng khinh thường, thế thì cô còn vào nhà tôi làm cái gì? Tìm cái máy rút tiền chứ gì? Chỉ e người có động cơ chính là cô đấy! – Lâm Tiểu Vĩ ném cái áo xuống chậu, nước tắm bắn tung tóe ra ngoài.

Những câu này giống như một con dao xuyên vào tim tôi, lòng tự tôn mãnh liệt của tôi khiến cho tôi không thể kiềm chế được bản thân mình nữa. Tôi chỉ vào mặt anh ta nói:

- Anh tưởng rằng nhà anh là hoàng cung chắc? Tôi nói cho anh hay, Mạc Y Y này không lấy anh cũng vẫn có nhà, có xe đẳng hoàng. Anh tưởng tôi là đứa mồm chòi mồm son à? Hồi đó là đứa nào lý mặt đòi phải lấy tôi, giờ đã qua khoảng thời gian mới mẻ rồi, muốn đổi con khác rồi phải không? Được thôi, hôm nay chúng ta nói chuyện cho rõ ràng, anh chưa nghĩ đến cũng được, ly... - Tôi càng nói càng tức, vung chân đá tung cái chậu giặt, chiếc áo ngấm xà phòng bay vèo ra đất.

Anh ta chỉ vào cái chậu dưới đất, giận dữ nói:

- Nhặt lên cho tôi!

- Không nhặt! Tôi...

“Bốp!” Một bàn tay đầy bọt xà phòng giáng vào mặt tôi nhanh như chớp. Tôi như nhìn thấy một đám ong vò vẽ đang bay quanh đầu mình, tai ù ù, mặt bỏng rát, đau đớn vô cùng.

Thật không ngờ tôi lại bị đàn ông đánh! Tôi sao có thể để đàn ông đánh cơ chứ? Tôi bật khóc, lao ra khỏi cửa.

Kết hôn được hai năm, chúng tôi cãi nhau như cơm bữa. Nhưng lần cãi nhau này có khác biệt, đó là anh ta đã động tay với tôi. Cái cảm giác này giống như cảm giác bị ai đó xé rách quần khi đang đi trên đường.

Ước mơ hồi nhỏ của tôi là làm giáo viên, để tóc dài, đeo cặp kính cận, mặc một chiếc váy liền chậm rãi đi bộ trong vườn trường, tốt nhất là trở thành một giáo sư hay tiến sĩ gì đó, lúc trung niên để đi đây đó thuyết giảng.

Mẹ tôi nói đó là điều không tưởng. Bà nói rằng lý tưởng có đẹp đến đâu cũng không thoát khỏi sự sắp đặt của vận mệnh.

Vậy thì vận mệnh của tôi có tốt hay không? Tôi hỏi.

- Quá không tốt. Lúc con sinh, mắt nhắm chặt, miệng gào khóc ầm ĩ, tiếng khóc xuyên qua mấy gian phòng. Bà đỡ liền chỉ vào bàn tay nắm chặt của con mà nói: Con nhóc con này, bản tính ương ngạnh, số khổ.

Về sau, mẹ tôi cũng mời người xem bói cho tôi. Thầy xem rồi bảo tôi sinh ra vào lúc thiếu nước. Ý của ông ta là số tôi không gặp thời>

Thế cho nên, những ngày tháng sau này phải dễ tính một chút, những thứ không có được thì chẳng nên cố sức tranh giành, có tranh cũng vô dụng. Các bậc bề trên đã nói rồi, có rất nhiều chuyện mà số phận đã an bài, đã dính phải cái vận đen thì cho dù không ra khỏi nhà cũng gặp họa, cái đó gọi là “chạy trời không khỏi nắng”.

Lúc thi cấp hai, tôi bị bệnh sởi, các nốt đỏ nổi满 toàn thân. Lúc thi nghe tiếng Anh, xung quanh tai tôi toàn là tiếng ong vo ve, tôi gần như không động bút.

Lúc có kết quả thi, cô giáo có vẻ rất tiếc nuối cho tôi, nói rằng Mạc Y Y thành tích không tồi, ấy vậy mà kết quả thi chẳng ra làm sao. Bọn họ gợi ý tôi bỏ ra chút tiền để vào cấp ba, có như vậy mới hi vọng được lên đại học. Mẹ tôi lại không cho là vậy, “Đã nói từ trước rồi, không phải cố làm gì, con nên tin vào số mệnh. Con xem xem, lần nào thi cũng đổ đâu, ấy thế mà đến lúc quan trọng lại thiếu mất năm điểm. Điều đó cho thấy con không có số học đại học. Nếu đã như vậy sao còn phải phí công sức làm gì? Đường đi đã bị chặn, chẳng nhẽ cứ đứng ở đó mà chờ chết, chẳng nhẽ không biết chuyển sang đường khác mà đi? Mà nói đi nói lại, con gái học nhiều để làm cái gì? Con nhìn xem con gái đi Lý đi, lúc học cấp ba toàn được nhận học bổng đấy, ấy thế mà cũng có đổ đại học đâu, giờ phải đi làm thuê kiếm tiền đấy thôi!”

Tôi nghĩ cũng phải, hơn nữa nếu tôi học đại học, mẹ tôi không biết phải bán đi bao nhiêu cân khoai tây mới đủ? Cái gọi là lý tưởng ấy có lẽ cần phải cân

nhắc lại. Thế là tôi không kiên trì nữa mà thi vào một trường trung cấp kỹ thuật nghiệp vụ.

Ở Phố Thành, trường trung cấp thuộc số những trường tệ hại nhất.

Tôi xin tổng kết đôi chút, những học viên của trường này đại thể được chia làm bốn loại: Một là loại không thi đỗ cấp ba, muốn vào đây học để lấy cái văn bằng; hai là loại hư hỏng, ngang ngược, bố mẹ không bảo được nên tống vào đây nhờ giáo viên quản thúc; thứ ba là không muốn học nhưng lại không muốn đi làm vất vả, loại này đến trường chỉ là để yêu đương nhăng nhít; thứ tư là loại nhà nghèo, không có tiền, muốn đi học để ra ngoài kiếm cái nghề.

Trong ký túc của chúng tôi có một đứa tên là Phương Anh, vào học mới được hơn một tháng đã bắt đầu trốn học. Đến cuối tuần cô tạt qua đêm không về ký túc, nghe nói là đi ra ngoài chơi với một nam sinh khóa trên, thậm chí còn qua đêm với anh ta. Cô ta bất chấp lời đe dọa của giáo viên, xỏ lỗ tai và đeo những cái khuyên tai rất to, còn nhuộm tóc vàng chói, chẳng khác một đồng rom khô, trông cứ như thể sắp gây ra hỏa hoạn đến nơi. Lúc vào học cô ta thường đọc tiểu thuyết, toàn là những loại tiểu thuyết đồi trụy vớ vẩn, chẳng có chiều sâu, chẳng có tình tiết. Đọc tiểu thuyết chán cô ta chuyển sang viết thư cho con trai, nghe nói nội dung rất gợi tình, thế mà chẳng hề cảm thấy xấu hổ chút nào. Tôi luôn khinh thường người như cô ta.

Một lần, có một thầy giáo dạy môn Tin học đến dạy cho lớp chúng tôi, cô ta bỗng dưng trở nên chăm chỉ, ngoan ngoãn giờ tay hỏi bài, tôi nhìn mà thấy buồn nôn. Nhân tiện cũng nói luôn, diện mạo của thầy giáo ấy thật khó dùng từ ngữ để miêu tả, ngoài cặp mắt kính trông có vẻ trí thức ra, khuôn mặt của thầy ấy thật sự xấu xí vô cùng. Hai cái răng cửa to đùng, đang ở độ tuổi thanh niên mà đỉnh đầu đã có dấu hiệu của hiện tượng hói. Đây là còn chưa nói đến thái độ luôn tỏ vẻ đặc chí của ông ta. Có lần tôi lên văn phòng gặp giáo viên chủ nhiệm, nghe thấy thầy ấy đang nói chuyện với một giáo viên khác:

- Chưa từng thấy ai bạo dạn như cái cô nữ sinh ở lớp du lịch ấy, bạo dạn hết sức! Có một tiết học thôi mà tôi toát hết mồ hôi hột! – Tôi nghe thấy vậy liền vội vàng lui ra, bụng thăm nhủ cô ta đúng là đồ phân chuột!

Có hôm trở về ký túc, cô ta liền cởi áo ra cho tôi “thưởng thức” hình xăm trên người cô ta. Cô ta chỉ vào hình xăm con bướm và hỏi tôi có đẹp không, còn nói bởi vì cô ta thích anh chàng họ Hồ nên mới xăm hình con bướm này. Tôi thực sự không chịu nổi, liền nói sao mà giống một con nhện sắp chết thế không biết?

Mặt cô ta lập tức tím tái vì tức tối. Theo lý mà nói, tôi không nên gây chuyện như vậy. Vốn dĩ ở trong phòng tôi đã rất cô độc rồi, cả sáu đứa con gái cùng phòng đều coi tôi là “khác loài”. Bọn họ chường mắt với tôi về nhiều thứ, ví dụ như: được bạn trai cùng lớp tặng hoa, tôi liền ném thẳng vào sọt rác; ví dụ như được nghỉ hai ngày, thay vì ra ngoài chơi thì tôi giam mình trong thư viện; ví dụ như tôi không đeo khuyên tai, không xịt nước hoa, không mặc áo ngực đệm dày; ví dụ như... đến bây giờ vẫn còn là gái trinh.

Tôi thậm chí còn chẳng có hứng để giải thích. Lúc ở với nhau chúng tôi nói những gì? Nói đến Trắng và đen, Ngao mạn và phiền diện? Quá khó! Như thế thì chẳng khác gì đàn gảy tai trâu>

Lúc ấy trong lớp có một nam sinh tên là Hồ Tiểu Hoa rất thích sáng tác thơ, mọi người đều gọi cậu ta là Tài Tử. Tài Tử rất thích tôi, viết thư hẹn tôi ra ngoài đi dạo nhưng bị tôi từ chối.

Chuyện này bị đồn ra ngoài khiến cho Phương Anh vô cùng căm hận. Lúc này tôi mới biết người mà cô ta thích phát điên lên chính là Tài Tử. Có một hôm cô ta đi ngang qua chỗ tôi, mắt hướng ra ngoài, nhổ một bãi nước bọt cạnh chân tôi. Tôi nhìn bãi nước bọt ấy, cảm giác như bị một con rết bò lên người, châm nọc độc vào người tôi, nọc độc ấy ngấm vào xương tủy khiến cho thân xác tôi như muốn tan ra.

Không chỉ có vậy. Có một hôm trong giờ tự học, giáo viên không lên lớp. Cô ta đột nhiên đứng dậy kêu là mình bị mất 20 tệ, nói rồi liền đi thẳng đến trước mặt tôi, chất vấn tôi có lấy tiền của cô ta không ngay trước mặt mọi người. Tôi biết cô ta đang định mượn gió bẻ măng nên không buồn đếm xỉa đến. Cô ta cho rằng tôi có tật giật mình liền nhảy dựng lên cho tôi một bạt tai, chửi tôi:

- Mày là đồ đi thối!

Nỗi đau cắt ruột cùng với sự phẫn nộ đã tích tụ trong lòng bấy lâu nay như bùng lên, tôi bỗng chốc biến thành một con dã thú, cầm cái ghế lên đập vào đầu cô ta. Máu từ trên đầu cô ta chảy xuống đầy mặt, các học sinh khác trong lớp ai nấy đều tái mặt vì sợ, không dám lại gần tôi nữa bước. Tôi vẫn chưa dừng tay, giờ chân đạp vào bụng cô ta một cái, gào lên với âm lượng cực lớn:

- Bà mày phải sợ mày à?

Tiếp theo đó là viết kiểm điểm, mời phụ huynh, ghi vào học bạ, phê bình trước toàn trường. Trong quá trình đó, vì thái không thành khẩn nhận lỗi, suốt chút nữa tôi bị nhà trường đuổi học.

Khoảng thời gian ấy đối với tôi là một nỗi kinh hoàng. Tôi chạy ra phố mua thuốc chuột, người bán hàng nhìn vẻ mặt khổ sở của tôi, sợ không dám bán.

Điều khiến tôi không ngờ đó là sau khi ra viện, Phương Anh chủ động xin chuyển sang một phòng khác. Trông thấy tôi từ xa, cô ta liền đi ngay đường vòng để tránh mặt, bộ dạng sợ sệt, hoang mang thấy rõ>

Việc này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng hả hê. Tôi liền viết cho Tề Tề đang học ở trên tỉnh một bức thư, nói cho cô ấy biết tôi định đến Thiếu Lâm Tự học võ công, làm một nữ hiệp hành tẩu giang hồ. Thư hồi âm của Tề Tề rất nặng, không phải do giấy dày mà là nội dung quá nặng nề. Cô ấy nói, qua trận cãi vã này tớ đã nhìn thấy tương lai của cậu. Có lẽ ngay từ ngày đầu tiên cậu bước chân vào ngôi trường này, công chúa đã biến thành cô gái nhà quê, cậu đã không còn là học sinh ưu tú tài đức vẹn toàn nữa rồi. Cậu cần phải có sự chuẩn bị về tư tưởng, có khả năng cậu sẽ phải đối mặt với một cuộc đời khác. Cuộc đời này có thể chính là một cuộc sống lấy chồng sinh con tầm thường như những người dưới đáy xã hội, làm những công việc không có chiều sâu, kết giao với những người bạn không đáng cấp, để cho những sắc màu của cuộc sống bị thời gian làm phai mờ. Những lý tưởng và

hoài bão mà cậu đặt ra cũng sẽ bị môi trường xung quanh bào mòn.

Đến cuối thư, Tề Tề còn trích một đoạn danh ngôn của Ostrovsky: “Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa, ân hận vì những năm tháng đã sống hoài, sống phí, cho khỏi hổ thẹn vì dĩ vãng ti tiện và đốn hèn của mình, để khi nhắm mắt xuôi tay có thể nói rằng: Tất cả đời ta, tất cả sức ta, ta đã hiến dâng cho sự nghiệp cao đẹp nhất trên đời, sự nghiệp đấu tranh giải phóng loài người.”

Thư của Tề Tề khiến cho tôi toát cả mồ hôi, sờn cả da gà.

Trường tôi có hai khoa khôi, một người tên là Vương Nguyệt Nguyệt, người kia tên là Trần Hi, đều là những tuyệt sắc giai nhân. Nhà trường vì muốn quảng bá về trường nhằm tăng số lượng học sinh đăng ký học nên thường xuyên liên hệ với đài truyền hình dân bọn họ đi khắp nơi làm chương trình. Hai người bọn họ từng đóng quảng cáo cho một khách sạn, lại từng được lên chương trình của Đài Truyền hình Trung ương, vì vậy họ rất nổi tiếng ở đất Phố Thành này.

Sau khi tốt nghiệp, Trần Hi đến Thâm Quyển, làm người mẫu cho một công ty quảng cáo. Còn Vương Nguyệt Nguyệt nhanh chóng kết hôn. Nghe nói người đàn ông ấy không phải hạng tầm thường, anh ta chính là con trai của Cục trưởng Cục Tổ chức Thị ủy của Phố Thành. Chỉ có điều bọn tôi vẫn cho rằng Trần Hi biết nhìn xa hơn. Cục trưởng Cục Tổ chức đã là gì? Thâm Quyển mới là thế giới rộng lớn.

Nửa năm sau, nghe một đồng hương của Trần Hi nói cô ấy bị lừa ở Quảng u, suýt chút nữa thì mất mạng, giờ đang định quay về quê nhà. Cùng lúc ấy, Vương Nguyệt Nguyệt đã kết hôn với con trai cục trưởng, nghiễm nhiên trở thành một quý phu nhân. Điều đáng nói là, tôi tình cờ gặp Nguyệt Nguyệt ở bách hóa. Cảnh tượng ấy thật khiến người ta phải ngơ ngác. Cô ấy khẽ giơ bàn tay ngọc ngà lên vẫy một cái là một chiếc xe Audi từ xa lập tức trở đến trước mặt.

Trần Hi và Vương Nguyệt Nguyệt vì có sự lựa chọn khác nhau nên đã có những tương lai khác nhau. Điều này đã khiến tôi rút ra được một bài học sâu sắc. Cái ví dụ sống này đã chứng tỏ điều gì? Nó chứng tỏ rằng những lời Tề Tề chẳng là cái thá gì cả, cái gì mà phấn đấu cho sự nghiệp đấu tranh giải phóng loài người, thật là vớ vẩn! Vì vậy tôi liền gửi lại một bức thư hồi âm cho cô ấy, tổng kết quan điểm của tôi dưới vài cái gạch đầu dòng sau:

Thứ nhất: Từ câu “Công việc tốt không bằng lấy chồng tốt”, rút ra kết luận: “Lấy chồng > công việc”.

Thứ hai: Từ câu “Vợ chồng nghèo hèn lắm nỗi bi ai”, rút ra kết luận: “Lấy một ông chồng giàu có thể về cơ bản khắc phục nỗi bi ai, hoặc ít nhất cũng có thể giảm thiểu được nỗi bi ai (xét theo nghĩa hẹp: giúp giảm thiểu khó khăn trong gia đình, hạ thấp tỷ lệ ly hôn; theo nghĩa rộng: kéo gần khoảng cách giàu nghèo, duy trì sự ổn định của xã hội, thúc đẩy tình thân đoàn kết của dân tộc).

Thứ ba: Từ câu “Lấy chồng sinh con là nhiệm vụ hàng đầu của đàn bà”, rút ra kết luận: Đàn bà sớm muộn gì cũng phải lấy chồng (bạn có thể lựa chọn cuộc sống độc thân, nhưng như vậy bạn sẽ không có được một cuộc đời hoàn chỉnh).

Thứ tư: Từ câu “Đàn bà hai mươi đẹp như hoa, ba mươi nát như bã đậu phụ”, rút ra kết luận: Tuổi xuân trôi qua nhanh, nên nhân lúc còn trẻ hãy nhanh chóng lấy chồng (làm đúng việc vào đúng lúc).

Tổng kết lại: Sứ mệnh cao cả mà cuộc đời đã giao phó cho chúng ta khi còn trẻ chính là : Lấy một người có tiền, sống một cuộc sống không có lắm nỗi bi ai mới là một người đàn bà thành công.

Tôi đầu đọc Tề Tề.

Trong buổi lễ tốt nghiệp, giám đốc một công ty du lịch thấy tiếng Anh của tôi rất khá liền nhiệt tình mời tôi về công ty ông ta làm hướng dẫn viên du lịch, còn đưa ra điều kiện rất hấp dẫn: công ty sẽ lo chỗ ở cho nhân viên, không cần thử việc, lương cơ bản là 600 tệ cộng với tiền hoa hồng dẫn đoàn. Trong con mắt của các bạn cùng lớp, đây quả là miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống (với những học sinh tốt nghiệp trường tôi nếu đi tìm việc ở thành phố thì nhiều nhất lương cũng chỉ được 500 tệ, còn phải tự túc nơi ăn chốn ở). Tôi chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều, lập tức lắc đầu. Đám bạn bè đều bảo tôi dờ hơi. Mặt tôi không hề biến sắc, trong lòng thầm nhủ: Chim sẽ làm sao hiểu được bụng chim ung.

Tôi chẳng nề hà đến làm nhân viên lễ tân ở khách sạn Thiên Tinh. Sau khi thử việc ba tháng, lương cứng của tôi là 520 tệ.

Đây tưởng rằng chỉ là một hành động xốc nổi nhưng thực ra đó chính là kết quả sau khi suy nghĩ và điều tra rất cẩn thận.

Khách sạn Thiên Tinh là địa điểm chiêu đãi của các cán bộ chính quyền thành phố và các công ty lớn ở Phố Thành. Tất cả các buổi chiêu đãi lớn nhỏ hay hội nghị đều được đặt ở đây. Nói đơn giản hơn một chút thì phần lớn những người có tiền đều tập trung ở đây.

Sở dĩ tôi ứng tuyển vào vị trí nhân viên lễ tân là bởi vì làm ở vị trí này tôi có thể giao lưu trực tiếp với những người đàn ông có tiền. Ví dụ như họ đăng ký thủ tục, ký gửi đồ đạc, đặt vé máy bay, từ đó âm thầm thu thập thông tin về bọn họ. Tôi có đầy đủ lý do để xem giấy chứng minh thư của họ, nhờ đó mà toàn bộ thông tin của họ bao gồm tên tuổi, địa chỉ gia đình đều nằm gọn trong tay tôi. Bên cạnh đó, tôi cũng rất hài lòng với đồng phục và cách trang điểm của khách sạn dành cho nhân viên: áo sơ mi hồng nhạt, cổ thắt nơ, trông rất hiền lành, trong sáng và thoát tục.

Tôi không cảm thấy bản thân mình là một người có tham vọng, đây cũng là một yêu cầu của cuộc sống. Tôi có làm rối loạn trật tự trị an không? Tôi có làm rối loạn giao thông không? Có vi phạm quyền lợi hợp pháp của phụ nữ và trẻ em không? Không hề! Sáu đứa con gái ở cùng ký túc với tôi kia đâu thể nói gì được tôi? Ai đi đường của người này, thế nên đừng có động chạm gì đến tôi!

Lâm Ngữ Đường[2] có một câu nói mà tôi rất thích. Ông ấy nói: Xuất giá là nghề tốt nhất, rẻ nhất mà cũng vừa lòng nhất đối với đàn bà. Tất cả các nghề nghiệp trên đời này đều không có sự phân biệt sang hèn, đàn bà xuất giá chưa chắc đã thấp hèn hơn đàn ông bán đậu phụ.

[2] Nhà văn nổi tiếng Trung Quốc. Ông được xem là người có công lớn trong việc giới thiệu văn hóa Trung Quốc ra thế giới, với những cuốn sách viết bằng tiếng Anh, nói về nghệ thuật, văn hóa và nhân sinh quan của người Trung Quốc.

Lúc rảnh rỗi tôi thường lên mạng đọc những cuốn tiểu thuyết xoay quanh vấn đề đàn bà được gả vào gia đình giàu sang. Có một cuốn khiến tôi vô cùng thất vọng, nội dung nói về một cô gái vì muốn lấy được chồng giàu sang mà nghĩ đủ cách để vào làm cho một công ty đa quốc gia. Nhưng do học lực quá thấp lại không có tài năng gì đặc biệt, chỉ có thể làm một nhân viên đánh máy bình thường, kết quả là làm việc được hai năm, ngay cả mặt mũi tổng giám đốc ra làm sao cũng không biết. Tôi vừa đọc vừa chửi cô ta là đồ óc lộn, là đồ ngu, chỉ bằng đi bán cơm cho bọn dân văn phòng, ít nhất là còn được biết mặt.

Chỉ có điều bản thân tôi cũng chẳng may mắn gì hơn cô gái đó.

Làm lễ tân được hơn một năm mà tôi chẳng bắt được con chó nào, ngược lại, còn dự đến mấy gã đàn ông đứng tuổi đã có gia đình. Có một ông chủ buôn bán vật liệu xây dựng, người Phúc Kiến, là VIP ở khách sạn. Một tối hắn ta đi ăn đêm về, vào khách sạn và bắt gặp tôi đang trực ban một mình, liền thẳng thừng hỏi tôi có muốn làm vợ lễ của hắn ta không, mỗi tháng hắn sẽ trả cho tôi 10.000 tệ và sẽ cân nhắc đến chuyện mua nhà cho tôi. Nếu như không phải vì quy định của khách sạn thì tôi đã đập thẳng vào cái bụng bự của hắn ta, sau đó về ngay một con rùa ngu ngốc lên mặt hắn.

Còn có một lần, có một nhóm sinh viên đại học khảo sát địa chất đến thuê khách sạn. Trong đó có một anh chàng người Giang Tây để ý đến tôi. Trước lúc đi, khuôn mặt đầy trứng cá của anh ta đỏ bừng lên, ấp úng nói muốn làm bạn với tôi, hỏi tôi liệu có thể cho anh ta số điện thoại và nick chat được không. Đương nhiên tôi nói không. Tôi quyết không có người ở địa phương khác có cơ hội. Một là vì không muốn để mẹ tôi ở lại mà lấy chồng xa, hai là cảm thấy ở với người nhà quê rất áp lực, ngay cả làm tình cũng phải nói bằng tiếng phổ thông mới được, ba là vì tôi sợ đối phương là kẻ lừa đảo. Hiện nay, những vụ lừa như thế này nhiều lắm rồi, đến lúc bị chúng lừa bán ra nước ngoài thì tôi chỉ có mà khóc ra tiếng Mán.

Sau khi nhận được tiền lương tháng đầu tiên, trả hết tiền nhà và sinh hoạt phí, số còn lại chẳng đủ để tôi mua một cái quần bò. Tôi tự an ủi mình: Trước thêm ánh sáng là bóng đêm!

Sau đó tôi có quen một người, là do đồng nghiệp giới thiệu cho. Người ấy khen ngợi anh ta từ đầu tới chân: Tiến sĩ Đại học Phúc Đán, công tác Đoàn ở Thị ủy, là công nhân viên chức nên công việc ổn định, là người đã đỡ đạt nên tính cách đơn thuần.

Tôi nghe giới thiệu mà nở từng khúc ruột, thế là đồng ý gặp mặt anh ta. Chưa đầy một tuần tôi đề nghị chia tay. Hóa ra anh ta vừa mới đi làm, lương không cao, bản thân hiện giờ vẫn ở nhà tập thể. Mỗi lần hẹn hò đều chẳng có nơi nào để đi, chỉ loay quanh dạo hết mấy vòng quảng trường, mưa chẳng có chỗ trú, chỉ thiếu điều cầm chiêng với mõ, vừa đi vừa rao: Trời hanh vật khô, cẩn thận cùi lừa!

Tiến sĩ thì có gì ghê gớm? Cái gọi học vấn rất mang tính quyền lợi. Người giàu làm thơ người ta gọi là tài hoa, là tao nhã. Người nghèo viết thơ người ta gọi là đồ một sách.

Điều khiến cho tôi phát điên đó là, ngay cả gã béo đầu bẹp của khách sạn cũng đến góp vui. Hắn ta thường nhắm vào những hôm tôi trực đêm để bê đồ ăn đêm đến cho tôi, cái mặt tròn vành vạnh đầy tình tứ bảo tôi ăn hết rồi mới đi. Tôi vừa ăn vừa thầm mong hắn ta biến cho nhanh, bởi vì cho dù đàn ông trên đời có chết hết tôi cũng không để mắt đến hắn ta.

Cuối năm, một người bạn hiện là sinh viên Đại học Giao thông Tây An tổ chức một buổi họp mặt với bạn bè cấp hai. Trong buổi họp mặt, trong hai mươi con người, hơn nửa số đó là sinh viên đại học. Chủ đề nói chuyện của bọn họ xoay quanh các vấn đề như: văn bằng hai, tiếng Ả Rập, học thạc sĩ, các chỉ khóa trên hay là thư viện. Có người nhờ sự hỗ trợ của gia đình đã bắt đầu kinh doanh, thế nên bọn họ nói với nhau về con đường nhập hàng, chiết khấu giá cả, lợi nhuận... cứ như thể mình là những tài năng kinh doanh vậy. Người khiến tôi cảm thấy hổ thẹn nhất chính là cô bạn cùng bàn Lộ Lộ. Hồi trước thành tích học tập của Lộ Lộ rất kém, gần như lần nào thi cũng phải chép bài của tôi. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, cô ấy mua về một lô thiết bị cũ và mở một cửa hàng in ấn, photocopy, gần đây mỗi năm phải kiếm được năm, sáu vạn tệ là ít.>

Tôi chẳng nói chen vào được câu nào, chỉ muốn bỏ đi cho nhanh. Nhưng nếu bỏ đi như vậy thì rõ ràng để lộ sự tự ti của mình, thế là tôi liền im lặng ăn cơm, than thầm trong bụng: Hay, ai nấy tiền đồ đều rộng mở cả!

Bọn họ nghe nói tôi làm lễ tân ở khách sạn, liền nói: “Mạc Y Y, cậu chó giả bộ, cậu ít nhất cũng là giám đốc bộ phận ở cái khách sạn ấy. Đều là bạn bè với nhau, cậu giả bộ gì chứ?”.

Hạt lạc tôi vừa nuốt vào như nghẹn lại nơi cổ họng. Tôi sặc tới mức mặt đỏ bừng lên. Bọn họ liền vỗ tay cười sảng sặc bảo: “Bị nói trúng rồi chứ gì?”. Tôi càng ho sặc sụa hơn, nước mắt chỉ chực trào ra. Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy vô cùng quẫn bách, lo lắng, chán nản và lạc lõng.

Lúc tụ tập, mọi người còn hẹn hò nhau khi nào sẽ lại tụ tập. Cô bạn đang học Đại học Chiết Giang điệu đã nói: “Đến hè đi, người ta đến hè mới được về mà!”.

Chuyện này khiến cho tôi bị sốc nặng nề.

Tiếp sau đó là cuộc phẫu thuật sỏi mật của mẹ tôi. Mẹ vay tôi 1.000 tệ, tôi nói không có. Bà liền nổi giận:

- Mày đã đi làm hơn hai năm rồi, chẳng nhẽ không tích cóp được chút tiền còn con này?

Tôi nhìn qua chỗ khác, thờ ơ nói:

- Con thật sự không có.

Đây là lời nói thật. Khi tôi mới vào khách sạn làm việc, lương hàng tháng chỉ có 520 tệ, về sau mới tăng lên 800 tệ, chỉ đủ để chi phí ăn tiêu trong một tháng của tôi, ngoài ra tôi còn phải tích tiền mua điện thoại di động, ngộ nhờ có ai để mắt đến, người ta hỏi số điện thoại thì sao?

Tôi hôm ấy, tôi về ký túc sớm, cầm bút lên vẽ linh tinh trên giấy. Tôi chẳng để ý là mình đã viết những gì, chỉ biết là cứ viết mãi trên giấy, cho đến khi trang giấy ấy rách toạc ra tôi mới chợt bừng tỉnh>

Lâm Tiểu Vi xuất hiện vào cuối năm 2003. Lúc ấy tôi vẫn chỉ ở bước khởi đầu trong công việc, ăn mặc vẫn còn rất quê mùa, lại đang trong thời gian không biết tâm sự tình cảm với ai.

Đơn vị anh ta tổ chức tiệc tổng kết cuối năm. Anh ta mang một cái túi xách đến gửi ở quầy lễ tân. Lúc ấy tôi không chú ý đến anh ta (trong khách sạn có rất nhiều trai đẹp ra ra vào vào, về bề ngoài của Lâm Tiểu Vi lại hết sức bình thường, vì vậy không thu hút được sự chú ý của tôi). Tôi điền xong phiếu gửi đồ mới ngẩng đầu lên, đúng ngay phải ánh mắt chẳng hề rụt rè, e sợ của anh. Anh ta thản nhiên nhìn tôi, khóe môi khẽ nở nụ cười.

Tôi chưa kịp định thần nên vội vàng cúi đầu xuống, không dám ngẩng lên nhìn anh ta.

- Em tên là Mạc Y Y? – Anh ta nhìn tấm biển ở trên ngực áo tôi, mỉm cười đầy tình quái.

Anh ta khe khẽ nói:

- Này, nói cho em hay, anh đã biết em từ lâu rồi! – Cái giọng điệu và vẻ mặt ấy gần giống như ánh mắt của cảnh sát khi bắt được tội phạm giữa biển người mênh mông.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, đắm chiều nhớ lại, đưa mắt nhìn vào tờ phiếu gửi đồ của anh ta nhưng chẳng nhớ ra anh ta là ai.

- Em không biết anh đâu. Anh rất thích em, làm người yêu anh nhé!

Tôi nhìn anh ta như nhìn một bệnh nhân tâm thần:

- Đừng nói chuyện với tôi nữa, sắp tôi nhìn thấy sẽ trừ tiền lương của tôi!

Anh ta cố chấp, đứng lì ở trước quầy lễ tân, một mực hỏi cho bằng được số điện thoại của tôi.

- Xin lỗi anh, tôi phải làm việc! – Tôi bực bội lườm anh ta. Con người này tự tin quá mức, nếu như không phải đang làm việc thì tôi chẳng buồn>

Lâm Tiểu Vi chẳng phải là người gặp dịp thì tranh thủ trêu chọc cho vui, bởi vì anh ta thường xuyên gọi điện đến quầy lễ tân. Không chỉ có thế, cứ mỗi thứ Sáu hàng tuần, anh ta còn đặt dịch vụ hoa của khách sạn mang một bó hồng tươi thắm đến tặng tôi, chúc tôi cuối tuần vui vẻ.

Các đồng nghiệp thường nói:

- Anh chàng này là ai mà kiên trì thế? Y Y, cô cũng nên cân nhắc xem sao!

Đúng rồi, sao anh ta cố chấp thế nhỉ? Tôi tò mò báo Tề Tề đi điều tra xem sao. Tôi vừa nói tên anh ta cho Tề Tề nghe thì cô ấy đã khựng người, tỏ vẻ thần bí nói:

- Cung à, nghe này! Cậu câu được không phải là một con cá béo mập mà là một con cá kình đấy!

- Sao lại bảo là tởm cá? Rõ ràng là con cá ấy đang nhét mồi cá vào miệng tởm mà! – Tôi cố nén sự phản kích trong lòng, ra về hết sức bình tĩnh.

Tề Tề e hèm vài tiếng rồi nói:

- Cậu lấy một cuốn sổ ra đây. Tớ nói, cậu ghi! Lâm Tiểu Vi, hai mươi tư tuổi, độc thân, sinh năm Thân, cung Bò Cạp, thân hình cao to, các bộ phận trên mặt phân bố không cân đối cho lắm. Học lực: Cao đẳng, hiện đang làm việc ở Cục Giao thông Phố Thành, chức vụ: Phó chủ nhiệm văn phòng. Cùng bố mẹ định cư ở khu đô thị Tịnh Nguyên, nhà hai tầng, tổng diện tích lên đến 300 mét vuông. Vì diện tích nhà quá lớn nên thường xuyên phải thuê ôsin đến quét dọn định kỳ. Bố mẹ làm kinh doanh, ngoài ra còn có một căng đón khách và một trạm thủy điện loại trung. Ngoài ra, hiện nay đang hợp tác xây dựng một khu chơi bowling. Số tiền vốn cho các hạng mục kể trên cậu tự tính toán.

- Chắc phải lên đến vài triệu tệ nhỉ? – Tôi nói.

- Cậu thông minh lên một chút có được không hả? – Tề Tề cười như mếu. - Có là vài chục triệu cũng đừng mơ có được cơ ngơi như vậy! – Tề Tề lườm tôi một cái, nói tiếp. – Tính tình phóng khoáng, thích kết giao bạn bè, không giới hạn nam nữ, trọng tình bạn, con số may mắn là số 3, màu may mắn là màu đỏ, loài động vật yêu thích không có...

- Dừng dừng dừng! Cậu tự bịa ra phải không? Làm sao cậu biết được những cái đó? Không phải là cậu đã từng yêu anh ta đấy chứ?

Ánh mắt Tề Tề có chút lảng tránh, cô thờ dãi:

- Hầy, thế giới này đúng là nhỏ thật đấy. Tớ nói cho cậu biết, bố anh ta là bạn học của cậu tớ, bọn tớ đã quen biết nhau từ lâu rồi! – Tề Tề khẽ bẹo má tôi, nói. – Anh ta mà biết tớ là bạn của cậu thì chắc chắn tớ sắp được nhận nguyên một bộ SK II rồi. Cung à, cuối cùng tớ cũng được thom lây nhờ cậu

rồi!

Tôi vui như mớ cò trong bụng, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên rực rỡ.

Tề Tề liền nói:

- Chớ thấy Lâm Tiểu Vĩ mặt mũi bình thường mà nhầm, anh ta rất được lòng con gái đấy. Gái đẹp có khó cưa đến mấy cũng vẫn phải hát bài Cam tâm tình nguyện trước sự cưa cẩm của anh ta. Có biết là vì sao không? Bởi vì anh ta rất hiểu phụ nữ, lại tiêu tiền chẳng tiếc vì phụ nữ. Nói tóm lại, nhìn thấy vẻ quyến rũ của cậu, anh ta liền có ý tán tỉnh! – Nói rồi Tề Tề nhìn tôi, lắc lắc đầu. – Xem ra cậu rồi cũng rơi vào miệng cọp thôi!

Lúc Tề Tề nói ra câu này, tôi cảm thấy cô ấy như chẳng còn chút sức lực.

Lúc tôi nói ra câu cuối cùng mà Tề Tề đã nói với tôi, Lâm Tiểu Vĩ một mực kêu oan:

- Anh đâu có ý tán tỉnh, rõ ràng là những cô gái ấy chủ động bám lấy anh đấy chứ?

- Tại sao lại chủ động bám lấy anh? – Tôi hỏi về ghen tức.

- Ông trời rất công bằng. Mặc dù ông trời tạo ra anh có hơi khó coi một chút nhưng lại cho anh có duyên với con gái. Phụ nữ thường thích vây quanh những người đàn ông có tiền bạc, những người phụ nữ ấy thường rất nông cạn...

- Anh nói thế là có ý gì? Có ý nói cho phải không? Anh nghĩ rằng em đồng ý qua lại với anh là vì tiền bạc của anh ư? Nói cho anh biết, em chẳng thèm mấy đồng xu thối tha của anh đâu! – Tôi phùng phùng tức giận, đứng phắt dậy bỏ đi.

Lâm Tiểu Vĩ hốt hoảng chặn tôi lại:

- Chẳng qua chỉ là nói chuyện thôi mà, anh đâu có ý nhắm vào em. Anh biết là em không phải, em khác với bọn họ!

Hiện tại đúng là như vậy, tôi tin đây là những lời thật lòng của anh ta. Trong thời gian chúng tôi qua lại, anh ta nhiều lần tung “chiêu” cưa cẩm nhưng đều bị tôi dập tắt.

Anh ta thấy tôi không có điện thoại liền tặng cho tôi một cái Siemens S57 và nói với tôi đây là chiếc điện thoại hiện đại nhất bây giờ, có rất nhiều chức năng. Nhưng tôi nói hiện giờ tôi vẫn chưa cần dùng đến điện thoại. Tôi đi dạo phố, anh ta lèo đèo đi theo tôi, nhìn thấy tôi thích cái gì là chạy đến quẹt thẻ trả tiền. Tôi thấy vậy liền bỏ món đồ xuống, không lấy nữa. Tôi được nghỉ, anh ta nói sẽ dẫn tôi đi Hải Nam, tôi bảo không đi vì còn phải về nhà với mẹ. Anh ta đăng ký cho tôi học lái xe, tôi bảo tôi nhất gan, không dám học. Sinh nhật tôi anh ta tặng cho tôi một sợi dây chuyền vàng rất đẹp, tôi nói đắt quá tôi không dám nhận. Mẹ tôi bị bệnh viêm khớp phong thấp, anh ta liền xách đến một đồng tiền thuốc đất tiền, tôi nói mẹ tôi hiện giờ đã gần khỏi, bảo anh ta giữ lại mà dùng.

- Thế thì hàng tháng anh sẽ cho em tiền tiêu vặt nhé! – Anh ta vẫn không bỏ cuộc.

- Anh nói thế ý gì? Coi em là dân cần trợ cấp à? – Tôi tỏ vẻ không vui. – Hơn nữa, số tiền anh tiêu hoang chẳng phải vẫn là lấy từ bố mẹ anh sao? Đợi khi nào anh kiếm ra tiền hẵng hay!

Về sau, tôi với anh ta cùng tham gia một buổi gặp mặt. Lâm Tiểu Vĩ uống say, kéo tay bạn mình than thở:

- Y Y không giống những người phụ nữ khác, cô ấy không cần tiền của tôi, có phải cô ấy yêu tôi thật lòng không? Tôi vui lắm, tôi không còn cảm thấy thất bại nữa!

Lúc nói ra câu này, vẻ mặt anh ta vô cùng thê lương khiến cho tôi có chút bất an. Tôi tự an ủi mình: Mình rồi sẽ yêu anh ta thôi!>

Tôi từng đọc một bài viết của một người phụ nữ thế hệ 7X ở trên mạng, tiêu đề là Những loại phụ nữ bị đàn ông hạ gục. Bài viết nói về hai cô A, B nào đó rơi vào dòng sông tình ái rồi bị đàn ông vớt bỏ.

A kéo tay người đàn ông ấy, mắt ngân ngấn nước hỏi: “Em đã làm gì sai, hãy nói cho em, em sẽ thay đổi.” Người đàn ông nói: “Hãy quên anh đi, anh không xứng đáng với tình yêu của em!”. Người phụ nữ ấy nghe xong như đứt từng khúc ruột, vùi đầu vào viết lách những câu chuyện ly kỳ thê lương, cuối cùng vô tình trở thành một nhà văn chuyên nghiệp. Còn B, tính cách tương đối mạnh mẽ, quyết liệt. Cô thẳng tay cho gã đàn ông ấy một cái bạt tai, hất cả cốc bia vào mặt anh ta rồi chửi: “Mày là đồ khốn kiếp, tao muốn cùng chết với mày!”. Sau đó cô chìm vào trong sự sa đọa, lấy rượu để giải sầu, kể từ đó không bao giờ còn tin tưởng vào tình cảm, cam tâm tình nguyện trở thành một người đàn bà hư hỏng và nghiêm nhiên trở thành vợ lẽ của người ta.

Tôi nghĩ tôi sẽ không trở thành các nhân vật A, B, C, D nào đó như trong bài viết này. Đối với phụ nữ mà nói, sai lầm lớn nhất của cuộc đời chính là tùy tiện lên giường với một người đàn ông; Chiếm được anh ta với tốc độ nhanh nhất và cũng bị anh ném đi với tốc độ “khùng” nhất. Nếu như đã đặt mục tiêu tìm kiếm một người đàn ông có tiền để kết hôn, tôi nhất định phải bình tĩnh để giành lấy thắng lợi.

Địa điểm hẹn hò phổ biến của chúng tôi là ở nhà anh ta (lúc bố mẹ anh ta không có nhà). Tôi không thích đến quán cà phê mà vui vẻ đến nhà anh ta là bởi vì nhà anh ta quá đẹp.

Trong con mắt của tôi, dùng từ xa hoa như cung điện để miêu tả ngôi nhà ấy chẳng cường điệu chút nào. Mỗi lần đến đó, tôi thường thích thú bật hết đèn

điện trong nhà lên, để cho những bóng điện đủ màu sắc chiếu thứ ánh sáng mê hoặc vào không gian tuyệt mỹ của căn nhà. Cầu thang lên tầng hai toàn làm bằng thủy tinh trong suốt, mỗi lần lên xuống đều khiến tôi có cảm giác mình hết như một năng công chúa.

Rất nhiều lần Lâm Tiểu Vĩ giống hệt như một bó củi khô bị bắt lửa, cháy bùng lên không thể kiểm soát được. Mỗi lần như vậy tôi liền vội vàng đứng phắt dậy, gắt lên:

- Dừng lại, dừng lại ngay! Chúng ta vẫn chưa đến mức ấy đâu!>

Sau nhiều lần như vậy, Lâm Tiểu Vĩ có vẻ không được vui. Một hôm, anh ta bực bội gắt lên:

- Em hoàn toàn không yêu anh!

- Em không ngờ anh lại nghĩ như vậy. Em vốn nghĩ rằng sẽ trao cho anh một tấm thân hoàn mỹ nhất vào một thời điểm thật thiêng liêng, đó mới chính là tình yêu chân chính... Em là người rất bảo thủ, không thể chấp nhận việc ăn com trước keng. Nếu như anh không hiểu cho em... có thể chúng ta vẫn còn tồn tại nhiều sự khác biệt về quan điểm. Nếu đã như vậy, chúng ta đừng qua lại nữa! - Tôi nói xong liền quay người bỏ đi.

Lâm Tiểu Vĩ vội vàng ngăn tôi lại, nhìn chăm chăm vào tôi, nói:

- Y Y, không phải anh có ý định qua đường với em đâu. Không được, không được, anh phải lập tức cầu hôn em!

Lâm Tiểu Vĩ dẫn tôi đến gặp bố mẹ anh ta.

Bữa com hôm đó khiến cho tôi như muốn nghẹt thở. Bọn họ hỏi tôi rất nhiều câu hỏi, cứ như là đang thẩm vấn tội phạm vậy. Đương nhiên những đáp án mà tôi đưa ra rõ ràng không khiến họ hài lòng. Đặc biệt là mẹ Lâm Tiểu Vĩ, hỏi càng nhiều thì nụ cười trên mặt bà ta càng ít, cuối cùng trong ánh mắt bà ta chỉ còn lại toàn sự khinh bỉ. Về mặt của bà ta bây giờ khiến cho tôi nhớ tới mẹ của nhân vật Goo Jun Pyo trong phim Vườn sao băng.

Đang ăn dở thì họ nói việc làm ăn có vấn đề nên phải đi trước, để mặc tôi và Lâm Tiểu Vĩ ngồi trơ ra đó. Tôi mơ hồ cảm nhận thấy có điều gì đó không

Quả đúng như vậy. Tối đó Lâm Tiểu Vĩ về nhà, bố mẹ anh ta đã thể hiện rõ thái độ. Bọn họ một mực phản đối, bắt anh ta phải chấm dứt quan hệ với tôi. Nguyên nhân của việc này là gì? Theo như "lời khai" của Lâm Tiểu Vĩ, tôi biết được đại khái là vì những nguyên nhân sau đây:

Thứ nhất, tôi chẳng có diện mạo nổi bật (mặc dù mọi người đều nói rằng tôi rất xinh đẹp, nhưng xét theo tiêu chuẩn của bố mẹ Lâm Tiểu Vĩ thì tôi chỉ có cái vẻ bề ngoài mà không có khí chất, chỉ nhìn qua cũng biết xuất thân từ trong một gia đình nghèo khó).

Thứ hai, học lực thấp, không được giáo dục tử tế (cũng may là tôi nói tôi tốt nghiệp trung học chứ nếu họ biết tôi chỉ học bỏ tức chắc họ học máu mồm vì tức).

Thứ ba, gia cảnh của tôi không được tốt. Mẹ tôi chỉ là một người bán rau ngoài chợ, tổ tiên cũng chẳng có ai có thành tích gì nổi bật.

Thứ tư, tôi không có một công việc đáng để hãnh diện. Nếu như gia cảnh nghèo hèn nhưng công việc không quá hèn kém như vậy thì cũng tạm được. Giả sử tôi làm cô giáo, bác sĩ hay nhân viên công chức thì còn có thể chấp nhận được, dù gì thì đó cũng là những công việc ổn định và đáng tự hào. Thế mà tại sao tôi lại là một nhân viên lễ tân của khách sạn cơ chứ?

Bọn họ nói rằng một đứa con gái như tôi chẳng có ích lợi gì cho Lâm Tiểu Vĩ, có yêu cũng chỉ phí công, nên chia tay cho sớm. Bởi vì bọn họ không đồng ý, không môn đăng hộ đối, cho nên chuyện kết hôn thì thôi, xin miễn.

>

Lâm Tiểu Vĩ là một đứa con có hiếu, anh ta không dám phản đối ý kiến của bố mẹ. Không có sự viện trợ về kinh tế của bố mẹ thì cho dù có kết hôn với anh ta cũng chỉ là vô ích. Trước đây anh ta luôn xuất hiện trước mặt tôi với bộ dạng vô cùng hào nhoáng, thế mà giờ đã thay đổi hoàn toàn, lúc nào cũng ủ rũ như một con chó bị cướp mất khúc xương. Chuyện của chúng tôi vì thế cũng bị gác lại.

Tôi nhẫn nại chờ đợi, không cãi nhau cũng chẳng cần nhẫn, chỉ kiên nhẫn chờ đợi anh ta thuyết phục được bố mẹ mình. Lúc này mà thúc giục, bức ép Lâm Tiểu Vĩ sẽ khiến cho anh ta không chịu nổi sức ép từ hai bên mà lặng lẽ ra đi.

Cục diện này kéo dài đến hơn nửa năm, chuyện của chúng tôi vẫn không có sự chuyển biến nào. Điều này làm cho lòng tôi nóng như bị lửa đốt.

Tối Noel, bố mẹ Lâm Tiểu Vĩ đi công tác, bọn tôi cùng với đám bạn của anh ta đến quán bar chơi đến sáng. Lúc anh ta đưa tôi về nhà, chẳng hiểu sao tôi lại nói: "Em muốn đến nhà anh!".

Trong căn phòng của Lâm Tiểu Vĩ, tôi đứng trước mặt anh ta, nói rằng: "Cho dù không thể ở bên anh đời này kiếp này, em vẫn sẵn sàng dâng hiến bản thân cho anh!". Nói xong câu này, dạ dày tôi cực kỳ khó chịu, cảm giác buồn nôn trào lên tận cổ họng, kinh tởm như vừa nuốt phải mấy con nhặng to. Lâm Tiểu Vĩ chẳng nhận ra sự bất thường nào, anh ta cảm động kéo tôi vào lòng: "Y Y, em yên tâm, anh nhất định sẽ cưới em!".

Khoảnh khắc ấy, chúng tôi giống hệt như một đôi tình nhân yêu thương thấm thiết, ngay chính bản thân tôi cũng thấy cảm động.

chủ động của tôi khiến cho anh ta mạnh bạo hẳn lên. Anh ta bế thốc thân hình mềm mại của tôi lên, thành thực cởi khuy áo và áo ngực của tôi ra, vuốt ve làn da mềm mại và săn chắc của tôi. Tôi nhắm mắt lại, không biết bước đi này của mình có đúng hay không?

Anh ta tách hai chân tôi ra, đôi bàn tay cuống quýt cời khuy quần, vụng về áp sát thân hình mập mạp vào người tôi. Tôi co người lại, ngoảnh đầu về một phía, toàn thân cứng đờ như con cá nằm trên thớt. Anh ta thử mấy lần đều không tìm được tư thế thích hợp. Sau một hồi vật lộn mà không được, anh ta bắt đầu sốt ruột, những giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống cổ tôi. Tôi cảm thấy hối hận, ra sức đẩy anh ta ra. Tôi thực sự hối hận!

Tôi gào lên bảo anh ta thả tôi ra. Vừa dứt lời thì một cơn đau dữ dội ở phần thân dưới ập đến.

- Á... - Tôi kêu lên thảm thiết, nước mắt trào ra như mưa.

Tôi òa khóc nức nở, hy vọng có thể thu hút được sự chú ý của anh ta. Thế nhưng lúc này anh ta đã biến thành một kẻ điếc, chỉ biết ra sức gầy vò thân thể tôi.

Tôi không giãy giụa nữa, hai mắt dán chặt lên cái đèn chùm ở trên trần nhà. Cái đèn chùm đang lắc lư trước mặt tôi, hai mắt tôi như hoa lên, mọi thứ xung quanh trở lên hỗn loạn...

Sau một hồi thở dốc, Lâm Tiểu Vĩ giả bộ vô tình nhìn xuống ga giường, sau đó ôm lấy tôi thật chặt, nói:

- Y Y, hãy tin anh, nếu không lấy em anh sẽ bị ô tô đâm

Cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ! Tôi như đã bước vào một tòa lâu đài âm u và bí hiểm. Bên trong tối đen như mực, toàn là dơi với chuột sinh sống. Rầm một tiếng, cánh cửa khóa lại, toàn bộ rèm cửa bị kéo lại, tôi đã bước vào cánh cửa của một người đàn bà.

Chỉ có điều, đúng như Lý Liên Kiệt [1] đã nói: Thế gian rất công bằng, có cho đi sẽ có báo đáp.

[1] Một diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Rất nhiều nỗi lo âu của tôi đã được quét sạch. Lâm Tiểu Vĩ không hề nuốt lời. Việc kết hôn của chúng tôi nhanh chóng được tiến hành. Đã mấy lần tôi kéo tay Lâm Tiểu Vĩ hỏi vì sao bố mẹ anh ta lại đột nhiên đồng ý chuyện đám cưới, anh ta chỉ cười tình quái, nói rằng đó là chuyện bí mật.

Chỉ có điều tôi chẳng có hứng thú để tâm đến mấy chuyện đó, tâm trạng của tôi cực kỳ vui vẻ.

Hôm nay là một ngày tốt lành, những chuyện tôi muốn đều thành hiện thực..

Bố Lâm Tiểu Vĩ mua cho chúng tôi một căn nhà tại khu đô thị mới xây dựng ở trung tâm thành phố. Căn hộ rộng hơn 240 mét vuông, có cầu thang máy riêng, có phòng tập thể thao và phòng đọc sách riêng, phòng khách và phòng ngủ đều có ban công rất rộng.

Niềm hạnh phúc lớn nhất của tôi lúc bấy giờ là cùng Lâm Tiểu Vĩ đứng trong căn nhà rộng rãi, bàn bạc những chuyện như: nên mua rèm cửa màu gì, chọn đèn ngủ như thế nào... Tôi muốn phòng đọc sách phải bài trí thật hoành tráng, tốt nhất là làm một cái giá sách men theo tường. Lâm Tiểu Vĩ ôm ghì lấy tôi, mỉm cười nói: “Cung à, anh sẽ biến nó thành một thư viện cho em!”.

Hôn lễ của chúng tôi được cử hành tại khách sạn Thiên Tinh. Tôi mặc áo cô dâu, đeo trên tay một chiếc nhẫn kim cương rất to, cố gắng tỏ vẻ rụt rè đứng trước cửa ra vào, trong lòng vui sướng chỉ muốn hét lên cho thỏa.

Trong số các bạn học, có thể mời ai tôi đều mời hết. Tôi không cần lời chúc mừng và phong bì của họ. Chúc mừng thì ngày nào chẳng có thể “nhặt” được, phong bì càng chẳng quan trọng với tôi lúc này. Những món quà mà bạn bè của bố mẹ Lâm Tiểu Vĩ tặng cho chúng tôi cũng đủ khiến tôi nhận mỏi tay rồi, tôi thực sự chỉ muốn khiến cho bọn họ cảm thấy khó chịu và ghen tị với mình.

Tôi mỉm cười nhìn những mái tóc nhuộm vàng, những bộ cánh rẻ tiền mua ở chợ của họ và cả những người bạn trai cũng thấp hèn như họ. Học đại học thì có gì ghê gớm? Thật là ấu trĩ, ra trường rồi chẳng phải bọn họ cũng vẫn nghèo hèn như vậy? Làm ông chủ thì có gì ghê gớm, cả ngày từ sáng tới tối vất vả kiếm từng đồng, trong khi đó, chỉ một sợi dây chuyền trên cổ tôi cũng bằng số tiền họ kiếm suốt cả năm trời. Còn cả Lộ Lộ, giờ cậu ngồi cả ngày trước máy vi tính, sau này bức xạ sẽ khiến cho da cậu sạm đi cho xem.

Bọn họ ngồi trên ghế salon ở phía xa, xì xầm to nhỏ điều gì đó, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn tôi. Lúc ngoảnh mặt đi chỗ khác, ánh mắt của họ còn ánh lên sự đố kỵ và bất mãn đối với tôi. Tài Tử cũng đến, anh ta tặng tôi một cái đĩa CD, định nói gì đó nhưng lại thôi. Tôi nói vài câu xã giao với anh ta rồi bỏ cái đĩa vào túi.

Tề Tề làm phù dâu cho tôi, ừ

- Y Y, tớ thấy hơi ghen tỵ với cậu rồi đấy!

Tôi xoa xoa cái nhẫn kim cương trên tay, mỉm cười nói:

- Bức thư cậu viết năm xưa vẫn còn chứ hả? Lúc về nhớ đọc lại cho kỹ, gạch chân phần trọng tâm, ghi chép lại và viết vài cảm nghĩ về điều đó xem sao!
- Nói rồi tôi không nhận được, bật cười khanh khách.

- Thật là quá quái, dám động tay động chân với cậu, kể từ nay, ăn đòn sẽ trở thành cơm bữa của cậu! - Tề Tề lấy khăn mặt đắp lên mặt tôi, nghiêng răng trêu trọc nói.

- Đương nhiên, nếu lần này anh ta không giải thích rõ ràng với tớ, cả đời này tớ sẽ không về nhà, quyết không về! - Tôi cảm thấy vô cùng ảm ức. Cho dù thế nào thì anh ta cũng không nên ra tay đánh tôi. Lần này tôi sẽ không tha thứ cho anh ta đâu!

- Nếu như một ngày... thôi được rồi, ba ngày, nội trong ba ngày mà anh ta không đến xin lỗi tớ... Hừ, tớ sẽ... ly hôn với anh ta!

- Cũng chưa đến mức ấy đâu, có khi anh ta đã ân hận lắm rồi! Yên tâm đi, ngày mai chắc chắn anh ta sẽ đến đón cậu về nhà! - Tề Tề ném cho tôi cái váy ngủ, nói.

- Đừng có mở miệng ra là ly hôn, ly hôn như thế!

Tôi tắm táp sạch sẽ rồi vào phòng ngủ của Tề Tề.

- Có cần tớ chuyện cùng không? - Tề Tề tháo tai nghe ra, hỏi.

- Không cần, tớ không sao, cậu cứ chơi đi! - Trên màn hình máy tính của Tề Tề vẫn còn ba, bốn khung chat, tôi biết còn có người quan trọng hơn cần Tề Tề nói chuyện cùng.

Tề Tề tắt đèn phòng ngủ, chỉ để lại cái đèn bàn ở bên máy tính rồi tiếp tục chat với các anh “chồng” của mình. Trong phòng giờ chỉ còn tiếng gõ bàn phím của Tề Tề, thỉnh thoảng xen vào là tiếng cười khúc khích của cô. Có lẽ là vì sợ đánh thức tôi nên Tề Tề đã cố gắng hết sức để không cười to.

Tôi thầm nhủ: Niềm vui của người phụ nữ độc thân thường chỉ đơn giản có như vậy.

Theo lý mà nói anh ta nên gọi điện cho tôi mới phải. Thế nhưng điện thoại của tôi vẫn im lìm, chẳng hề có ý đồ chuông gì cả.

Thôi được rồi, xem ai gan ly hôn ai! Tôi tắt điện thoại, cảm thấy mình đang đứng bên bờ vực thẳm.

Sáng hôm sau, Bao Tử ở bộ phận nhân sự nói với tôi, đã có điểm thi lên chức lần trước, tôi xếp thứ nhất. Khách sạn sẽ tiến hành bình chọn dân chủ đối với ba người đứng đầu. Anh ta ghé vào tai tôi thì thầm:

- Phải cố lên, đừng để Lãnh Linh cướp mất!

>

Tôi mỉm cười đắm vào cái bụng bìa lỗi lên của anh ta, nói:

- Đừng có nhắc đến cô ta chung với em!

Anh ta ôm bụng, giả vờ kêu “Á...” rất thảm thiết:

- Anh vội vàng tiết lộ tình hình cho em biết, em đã không nói cảm ơn thì thôi, còn đánh anh nữa. Ít nhất thì cũng phải báo đáp anh chứ?

- Báo đáp thế nào? Ngủ với anh à? - Tôi nói rồi liền cười tình quái.

Anh ta lắc đầu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Mạc Y Y, em giờ giống hệt một người đàn bà ghê gớm, trước đây em nhút nhát lắm cơ mà!

- Anh thử tìm xem có người đàn bà nào kết hôn rồi mà vẫn còn nhút nhát không hả?

- Chỉ có điều, em có được thăng chức hay không không quan trọng. Em khác với cô ấy, tiền em mua một đôi tất thôi cũng bằng cả tháng lương của cô ấy rồi!

- Thôi đủ rồi, anh im đi cho em nhờ! - Tôi mỉm cười lườm anh ta một cái, trong lòng có chút hụt hẫng.

Suốt cả ngày trời Lâm Tiểu Vi không gọi cho tôi lấy một cuộc điện thoại. Tôi tưởng rằng hôm nay chắc chắn anh ta sẽ đón tôi về nhà. Thực ra con giận trong tôi sớm đã tan biến, tôi chẳng còn so đo chuyện anh ta đánh tôi nữa rồi. Thế nhưng dù sao anh ta cũng phải cho tôi một chút thể diện chứ? Ấy vậy mà anh ta cứ đường hoàng ngồi im, chẳng tỏ vẻ suốt ruột hay nôn nóng nào cả.

Đã mấy lần tôi định gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Vi, thăm dò xem anh ta đang nghĩ gì.

Không được, không được! Làm sao tôi có thể gọi cho anh ta được? Anh ta đã động tay động chân với tôi, thế mà tôi lại chủ động làm hòa, như vậy chẳng phải mất mặt quá hay sao? Tôi liền tắt điện thoại đi để phòng nhỡ một phút yếu lòng tôi lại gọi điện thoại cho anh ta.

Lúc từ trong nhà vệ sinh ra, đồng nghiệp gọi tôi ra quây lý tân nhận điện thoại.

Chắc chắn là Lâm Tiểu Vi rồi!

Hừ, còn biết gọi cho tôi à? Tôi cố nhịn cười, chậm rãi bước về phía quây lý tân, trong lòng có chút đắc thắng.

- Y Y nhanh lên! - Cô đồng nghiệp giục tôi. Tôi cuống quýt bước nhanh hơn, suýt chút nữa thì trượt chân.

- Cậu tắt máy làm cái gì thế? Tôi nay không cần qua nữa chứ hả? Tối này cơ quan tổ có tiệc liên hoan, chắc rất muộn mới về! - Hóa ra là Tề Tề.

Tôi thất vọng tốt đỉnh:

- Cậu đi đi, hôm nay tớ về nhà! - Tôi chưa bao giờ cảm thấy Tề Tề lại đáng ghét như lúc này.

- Không cần thật chứ? - Giọng nói của Tề Tề rất to khiến cho màng nhĩ của tôi thấy khó chịu.

- Sao cậu lăm điều thế? - Tôi bực bội ngắt điện thoại.

Tôi thần thờ đi về văn phòng. Lúc đi cầu thang máy, tôi mở điện thoại lên nhưng vẫn không thấy Lâm Tiểu Vĩ gọi đến.

Mẹ kiếp! Tôi chửi thầm trong bụng, có cảm giác như bị người khác bỏ rơi vậy. Tôi chẳng buồn nghĩ ngợi mà gọi đến số của Tề Tề.

- Tối nay tớ vẫn phải đến chỗ cậu rồi! - Tôi nói rất nhỏ, giọng nói ỉu xìu như một quả bóng bị xì hơi.

- Không sao... Thế tối nay cậu ăn ở đâu?

Sao Tề Tề không so đo chuyện ban nãy tôi vừa nổi nóng với cô ấy nhỉ? Trong lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp lòng, sống mũi chợt cay cay:

- Tớ không muốn ăn.

- Thôi được rồi, tớ không đi liên hoan nữa! Tan làm cậu bắt xe đến sông Tang Can đợi tớ nhé! - Tề Tề sợ tôi không đến liền dặn dò thêm - Đừng có để tớ leo cây đấy!

Tề Tề là bạn nói khó với tôi, tình bạn của chúng tôi có thể khái quát bằng mấy từ như sau: Nguru tầm nguru, mã tầm mã, như hình với bóng.

Hồi học tiểu học, mỗi khi nghỉ hè là bọn tôi lại chơi trò đóng kịch võ hiệp. Tôi lấy khăn lụa của mẹ bịt mắt, còn Tề Tề thì lấy ga trải giường quấn quanh người, kéo lê cái ga giường đi khắp nơi. Bọn tôi để xõa tóc, trên trán đeo một sợi dây chuyền có một viên ngọc lớn, có như vậy trông mới giống một nữ hiệp. Nếu như ngày hôm ấy có nhiều thời gian, bọn tôi còn bôi mực đỏ lên móng tay, lấy phấn sáp của cô ruột Tề Tề để trang điểm. Trước khi diễn còn phải bật quạt lên, có như vậy thì tóc và khăn của chúng tôi mới bay phấp phới. Tề Tề nói, có rất nhiều bộ phim võ hiệp đã quay như vậy.

Sau khi chuẩn bị xong phần tạo hình và địa điểm, bộ phim bắt đầu được quay, tình tiết của chúng tôi thường là:

Tề Tề quay một vòng, mái tóc bay bay (chắc chắn phải hướng về phía quạt, nếu không tóc không thể bay lên được), vung cái riu đoạt mệnh làm từ bong bóng của mình lên, cười lớn, nói: “Diệt Tuyệt sư thái, chúng ta lại gặp nhau rồi!”.

Mỗi lần nói câu này, tôi đều bảo Tề Tề phải thể hiện nhậm. Thế nhưng lần nào Tề Tề cũng không làm được, giọng nói lại chưa đủ hung dữ, khiến cho tôi cứ lầm tưởng người đứng trước mặt mình là Bạch Cốt Tinh.

Tôi vung đao tiêu hồn trên tay lên, hung dữ nói: “Hừ, Bạch Phát Ma Nữ, giờ chết của ngươi đã đến!”.

Tiếp theo đó là một cuộc đấu sức căng thẳng diễn ra. Hai đứa chúng tôi vung “vũ khí” của mình lên, miệng không ngừng hò hét phối hợp với hành động. Cuối cùng người chẳng giết được ai mà mặt mày đứa nào đứa này toàn là nước bọt.

Kết thúc võ kịch được chúng tôi sắp đặt như sau: Nếu hôm đó là ngày chẵn thì tôi thắng, ngày lẻ thì Tề Tề thắng, kẻ nào thua phải nằm dưới đất, kẻ thắng ngẩng mặt lên trời cười ha ha và nói: “Tự cổ chí kim, thiện ác trong giang hồ không thể cùng tồn tại!”.

Thế nhưng mỗi lần vào ngày chẵn, Tề Tề thường giở trò, nói là vũ khí của cô ấy mạnh hơn vũ khí của tôi, thế nên người nằm dưới đất phải là tôi mới đúng. Đương nhiên là tôi kiên quyết không chịu, nói rằng hôm nay rõ ràng là ngày chẵn. Sau một hồi tranh chấp, tôi đành nhường cho Tề Tề. Thế nên thường thì người nằm trên đất giả chết đều là tôi. Mãi đến khi đám đàn em lớp dưới cũng tham gia vào trò chơi của chúng tôi, Tề Tề mới thay đổi kết cục một chút. Cô ấy bắt toàn bộ đám đàn em nằm hết xuống đất giả chết, còn hai chúng tôi thống trị giới võ lâm. Tề Tề nói đây là cái kết cục mà cô ấy thích nhất.

Sau khi tốt nghiệp cấp một, cậu Tề Tề chuyển cô đến học ở một trường huyện. Trước khi Tề Tề đi, hai chúng tôi đã âm thầm tổ chức một nghi thức tiễn biệt: uống rượu máu.

Chúng tôi quỳ xuống chỗ gần cửa sổ, thề không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyên chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, sau đó khẩu đầu ba cái. Về sau, Tề Tề cầm một cái bát nước và một cái kim khâu ra. Tề Tề cầm kim chọc vào ngón tay mình, nặn ra mấy giọt máu tươi vào trong bát, sau đó đưa kim cho tôi, nói: “Cậu cũng bóp mấy giọt máu vào đây!”. Tôi sợ xanh mặt mề: “Tớ sợ đau lắm! Đẳng nào cậu cũng chọc tay rồi, chỉ bằng cho tớ xin vài giọt có được không?”.

“Thế sao được? Như vậy thì mất linh đấy!” Nói rồi Tề Tề kéo tay tôi lên chọc một phát.

Tối hôm ấy, bởi vì uống nước lã nên cả hai chúng tôi đều bị tào tháo đuổi. Mặc dù rượu máu chỉ lướt qua dạ dày nhưng cho dù thế nào, hai đứa chúng

tôi cũng trở thành những người chị em chân chính.

Nhiều năm về sau, mặc dù mỗi lần nghĩ lại cảnh tượng này đều không nhịn được cười nhưng chúng tôi ai cũng thấy ảm lòng.

Tôi vẫn nhớ rõ mồn một những chuyện ấu thơ. Những kỷ niệm thuở thơ bé giống như một dòng nước trong trối mát tâm hồn tôi. Ngồi bên bờ sông Tang Can nhớ lại những chuyện ngày xưa khiến cho tâm trạng tôi nhẹ nhõm hơn một chút. Tôi thầm nghĩ, tại sao giữa bạn bè với nhau lại có thể bao dung, ấy thế mà giữa hai vợ chồng thì không? Lẽ nào bởi vì giữa tôi và Lâm Tiểu Vi không chỉ thiếu đi tình yêu mà còn thiếu cả tình bạn?. Nghĩ đến điều này tôi lại sồn cả gai ốc.

Tề Tề đang đi từ phía bên kia đường lại, cô mặc một chiếc áo sát nách dài chấm thắt lưng cùng một chiếc quần bò ngắn bó sát, chiếc kính râm che gần hết khuôn mặt, những lọn tóc xoăn bay bay trong gió, trông Tề Tề giống như một Hoa kiều mới về nước. Tôi thường nói Tề Tề thuộc loại con gái có đứng ở đâu cũng dễ dàng bị nhận ra. Một cô gái mê nhảy múa từ nhỏ như Tề Tề sớm có một thân hình nảy nở và cân đối, mặc cái gì lên người cũng rất đẹp. Sự xuất hiện của Tề Tề khiến cho mắt của những người đàn ông xung quanh sáng lên và khiến cho mắt của những người đàn bà khác tối sầm đi.

Hai đứa chúng tôi mặc dù đều chỉ học trung cấp nghề nhưng Tề Tề may mắn hơn tôi nhiều, bởi vì cậu của cô ấy là Cục trưởng Cục Y tế thành phố. Thế nên Tề Tề vừa ra trường một cái là được phân vào thực tập ở Bệnh viện số 2 của thành phố, chỉ một năm sau đã được nhận vào làm chính thức. Vì chuyện này mà tôi cảm thấy ghen tị với Tề Tề suốt một thời gian dài.

Tề Tề liên tục nói chuyện điện thoại từ lúc đi xuống cầu thang cho đến tận giờ. Ngồi trước mặt tôi rồi mà cô ấy còn anh em ngọt xớt với người trong điện thoại, ngọt tới mức toàn thân tôi bủn rủn, bảo sao anh Viện trưởng kia lại chẳng cam tâm tình nguyện mua những loại thuốc do cô ấy giới thiệu.

Trình dược viên là nghề tay trái của Tề Tề. Cô ấy là người không an phận, đi làm không bao lâu, cô liền tìm một con đường kiếm tiền mới, đó là bán thuốc dựa vào uy tín của cậu mình. Cái gọi là “trình dược viên” chính là giới thiệu các loại thuốc của các công ty sản xuất thuốc cho bệnh viện. Việc này đối với một nhân viên bình thường mà nói cần phải trải qua rất nhiều trắc trở mới có thể gây dựng được mối quan hệ cho mình, nhiều khi mất cả tiền bạc mà còn không được việc. Nhưng đối với Tề Tề mà nói thì chỉ cần một cú điện thoại là mọi việc đã đâu vào đấy. Đã thế Tề Tề còn có khả năng giao tiếp trôi chảy. Tiền hoa hồng hàng tháng Tề Tề được hưởng khiến tôi phải tròn tròn mắt vì kinh ngạc. Tôi từng hỏi Tề Tề làm thế nào để tạo mối quan hệ với người khác giỏi như vậy. Tề Tề thần nhiên nói:

- Đàn bà giao thiệp xã hội chỉ cần biết uống là được. Một người có khó gần đến đâu chỉ cần vài ly là trở thành bạn tốt ngay ấy mà!

Tề Tề nhẹ nhàng gạt những lọn tóc lòa xòa trước mặt ra đằng sau, hất hàm hỏi tôi như một đàn

- Thế nào, bình chọn dân chủ có thuận lợi không?

- Còn chưa có kết quả mà!

- Cậu quan hệ rộng như vậy, chắc chắn không thành vấn đề. À phải rồi, sau khi lên làm tổng trợ lý cậu nhớ dẫn tớ đi gặp ông chủ của các cậu nhé. Hay là khách sạn của cậu phát thuốc làm phúc lợi đi!

- Tề Tề tỏ vẻ hào hứng, đôi mắt sáng lấp lánh.

- Không làm sao tự nhiên đi phát thuốc làm gì? Cậu bán thuốc nhiều quá nên điên rồi à?

- Đồ ngốc! Các sản phẩm chức năng cũng được coi là thuốc, không có bệnh cũng có thể uống thuốc!

Tôi thờ dãi ngao ngán, chẳng muốn tranh cãi với Tề Tề làm gì.

- Vẫn còn vì chuyện đó à? - Tề Tề có vẻ không dám tin, bởi vì cô ấy nghĩ tôi và Lâm Tiểu Vi nên làm hòa từ sớm rồi.

Tôi im lặng không nói.>

- Không gọi điện à? - Tề Tề dán mắt nhìn tôi, giọng điệu cao vút đặt ra một câu hỏi.

- Không! - Tôi thẳng thừng đáp, giọng điệu như oán trách Tề Tề vì đã dự đoán sai.

- Thật quá quắt! - Tề Tề tức tối tròn mắt nhìn cái cốc trong tay. - Chẳng đáng mặt đàn ông gì cả!

Tôi xua tay:

- Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa! Ăn cái gì? Bọn mình uống chút nhé!

Tề Tề nghe vậy liền xua tay: - Không được, bác tớ đến rồi, vừa mới đến!

Tề Tề nhanh chóng từ chối, tôi biết là cô ấy có ý, sợ tôi cố tình uống say, gây ra chuyện gì không hay thì sau này khó mà ăn nói với Lâm Tiểu Vi.

- Sợ gì chứ? Người nước ngoài ở cũ còn đi bơi nữa là. Con người lúc không được như ý cần phải vui hết mình. Hơn nữa ở chỗ chị Tịnh đây, có say cũng chẳng có thằng nào dám giờ trò đâu! - Tôi nói.

- Không được, tối nay tớ phải chơi mạt chược với Viện trưởng! - Tề Tề kiên quyết không chịu uống rượu.

- Cậu có phải đàn bà không đấy?

Tề Tề trừng mắt nhìn tôi vài giây:

- Thứ nhất, uống đến mười giờ là phải về nhà. Thứ hai, không được khóc lóc, làm loạn. Thứ ba, phải nghe theo mọi sự sắp đặt của tớ. Thứ tư, nếu vi phạm ba điều kể trên, tớ nguyên rủa cậu cả đời đi vệ sinh mà không có giấy!

Tôi giả vờ hòa theo bộ dạng nghiêm túc của Tề Tề mà vẫn không nhịn được cười. Nhưng cuối cùng tôi vẫn phải nghiêm nghị gật đầu đồng ý.

Tề Tề thở phào nhẹ nhõm:

- Thực ra cũng chẳng phải tớ không muốn uống với cậu đâu, quan trọng là có đôi khi mượn rượu giải sầu càng sầu thêm... Cậu uống bia gì đây?

- Hôm nay không uống bia! Hôm nay chúng ta uống rượu tây! - Tôi lấy ví tiền trong túi sách ra, đập bộp lên bàn và gọi phục vụ.

- Cát ngay đi! - Tề Tề nhú mày nói. - Đừng có phá tiền trước mặt tớ!

Lúc rượu tây được mang lên, tôi nhìn những vị khách xung quanh đó, nói:

- Thôi đi vào gian riêng đi, ở đây say lại làm trò cười cho thiên hạ

Bọn tôi vào một gian riêng, vừa ngồi xuống Tề Tề đã nói:

- Hai đứa chúng ta trông có giống như les [2] không?

[2] Đồng tính nữ.

Tôi đưa mắt nhìn quanh căn phòng mờ ảo, cảm thấy cũng giống giống.

- Cũng may là có cậu, nếu không chắc tớ không sống nổi! - Tôi nhấp một ngụm rượu, định nốc cạn nhưng rồi lại cố nhẫn nhịn.

- Đừng có bi quan như thế! Nếu như đã ra ngoài uống rượu thì uống cho vui vẻ, chẳng qua cũng chỉ là một gã đàn ông thôi mà! - Tề Tề châm một điếu thuốc. - Cậu tự nghĩ đi, cứ như thế này mãi cũng không phải là cách hay. Nếu như cậu không muốn ly hôn, sau này tất cả những gì anh ta nói và làm, cậu cứ coi như không khí, chỉ cần quan tâm tới cuộc sống vương giả của mình là được! Nếu như không chịu đựng nổi thì ly hôn. Nói tóm lại là phải nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết, để bản thân nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Cậu cứ ngày ngày không về nhà thế này, Lâm Tiểu Vi lại tưởng rằng cậu có bồ ở bên ngoài. Trong thời điểm quan trọng này, cậu không thể để anh ta nắm được bất kỳ cái thóp nào hòng tìm cách thoát thân!

Tôi thực sự bó tay với vấn đề này, Tôi có thể ly hôn không? Chắc chắn là không! Thế nhưng tôi làm sao mà nhẫn nhịn được việc anh ta tỏ thái độ với tôi?

Mâu thuẫn dường như chỉ trong chốc lát đã trở nên rõ ràng. Giữa tôi và anh ta, có thể ngay từ đầu đã chẳng hề có tình cảm gì, giờ chỉ còn trở lại mối quan hệ vợ chồng mong manh. Trong thời gian còn lại, có lẽ Lâm Tiểu Vi đang chờ đợi tôi đưa ra yêu cầu ly hôn. Anh ta thật sự nghĩ như vậy sao? Tôi nghĩ có lẽ là vậy, nếu không sao anh ta dám đánh tôi mà không chút xót xa? Lẽ nào anh ta đã sớm nhìn thấy kết cục giữa chúng tôi, thế nên những tình tiết trong đó có thể có mà cũng có thể không?

- Có thuốc không? Cho tớ một điếu! - Tôi không muốn tiếp tục phân tích nữa, càng nghĩ càng thấy sợ. Tôi nghĩ liệu bản thân mình có nên có sự chuẩn bị trước không, để phòng trường hợp nhờ Lâm Tiểu Vi không chờ đợi được nữa mà đưa ra yêu cầu ly hôn trước, khiến cho tôi trở tay không kịp.

Tôi mới rút được mấy hơi đã ho sặc sụa. Tề Tề vội vàng cướp lấy điếu thuốc: “Vứt đi! Làm bộ làm tịch cái gì chứ?”. Nói rồi cô xua tay: “Thôi được rồi, đừng ừ ừ thế nữa. Đàn ông trên đời này đã chết hết đâu, cùng lắm thì tóm đại lấy một thằng là được chứ gì!”.

Câu nói của Tề Tề đã gọi lên một làn sóng trong tim tôi. Tôi ngửa cổ lên, dốc cạn thứ chất lỏng màu vàng cam vào trong cổ họng. Chất lỏng nhanh chóng tràn xuống dạ dày và cuối cùng lan ra toàn thân tôi.

Chị Tịnh vào từ lúc nào tôi cũng chẳng biết nữa. Lúc đó hai đứa chúng tôi đã uống cạn hai chai rượu tây, đang nhảy nhót trên ghế sofa, lái nhài bài hát Hoa Sóng.

Chị tắt cái loa đi, chỉ vào hai đứa chúng tôi mà nói:

- Sau này mà thế này nữa thì chị không bán rượu cho hai đứa chúng mày nữa đâu đấy! Hai con điên, uống như uống lấy được! - Nói xong chị liền gọi phục vụ bê cho chúng tôi hai cốc sữa.

Tôi và Tề Tề nhìn nhau, lần lượt ném micro xuống, ừ ừ ngồi phịch xuống ghế.

- Tổng giám đốc Vương, đang cứu chữa “thương binh” đấy à? - Một người đàn ông từ bên ngoài bước vào. Anh ta có dáng người rất cao, nếu đứng trước mặt chắc chắn sẽ chặn hết tầm nhìn của tôi. Đột nhiên tôi rất muốn cất cao giọng, bài hát Ôi cao nguyên Thanh Tạng.

- Chào Giám đốc Luru! - Chị Tịnh vội vàng tiến về phía người đàn ông đó, niềm nở nói. - Hai cô em gái của tôi uống say rồi!

- Nào, để tôi giới thiệu anh Luru cho các cô làm quen! - Chị Tịnh vỗ mạnh vào vai hai đứa tôi, ngằm ra hiệu bảo chúng tôi phải chú ý đến điệu bộ của mình.

- Giám đốc Luru... - Tề Tề đứng thẳng người lên, bước lên trước vài bước rồi vỗ vào vai anh ta, đặc chí nhìn chị Tịnh nói. - Không cần giới thiệu đâu, người nổi tiếng như anh Luru đây ai mà không biết chứ! - Nói rồi Tề Tề liền thu lại nụ cười trên môi, dựa đầu vào vai anh ta, bắt chước điệu bộ trong một đoạn quảng cáo nào đó, miệng nói. - Danh nhân, dành cho người có tình trong thiên hạ.

- Ai cho anh vào đây? Quen biết gì mà vào? - Tôi bức bối nói. Nói thật lòng, tôi chẳng có chút hứng thú nào với người đàn ông này, thậm chí còn cảm thấy bức bối vì anh ta đột ngột tự ý xông vào chỗ chúng tôi. Tề Tề cũng thật là hóm hỉnh, vừa nhìn thấy đại gia là đã mừng rơn như bắt được vàng rồi.

- Tên tôi là Luru Minh Cương. - Người đàn ông đó nói rồi chìa tấm danh thiếp ra trước mặt tôi. - Sau này chúng ta sẽ quen biết mà!

Anh ta cố tình chọc tức tôi, tưởng là hàng chữ “Giám đốc Công ty xây dựng Xảo Xảo” có thể dọa được tôi sao? Tôi cứ thích khiến cho anh ta mất mặt đây! Tôi trừng mắt nhìn anh ta rồi ném cho Tề Tề.

- Cậu cầm đi!

- Ha ha ha... - Tề Tề bật cười. - Giám đốc Luru, chắc là hụt hẫng lắm nhỉ? Y Y nhà chúng tôi thuộc loại dao chém không đứt, đừng tưởng mấy đồng bạc thối của anh có thể mua nổi! - Dựa vào trực giác của đàn bà, tôi cảm thấy câu nói của Tề Tề có hàm ý sâu xa. Cụ thể là gì tôi không thể nói rõ được, chỉ biết có chút gì đó ghen tức, chút gì đó như thách thức.

Có thể là do Tề Tề uống nhiều quá nên ăn nói không lựa lời. Tề Tề cũng cầm một tấm danh thiếp ra, đang định đưa thì phát hiện mình cầm nhầm, liền lao đảo lật tung cái túi sách của mình lên.

- Anh Cương, bọn họ đều uống nhiều rồi, anh đưa họ về nhé! - Chị Tịnh lo rằng hai đứa chúng tôi sẽ tiếp tục gây chuyện nên vội nhờ “Cao nguyên Thanh Tạng” đưa chúng tôi về.

Tôi vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy anh ta đang dán mắt nhìn tôi.

- Nhìn cái gì mà nhìn! - Tôi ghét nhất loại đàn ông háo sắc, thế là liền gào lên với anh ta.

Anh ta chỉ cười cười rồi quay sang nói với chị Tịnh.

- Đây, cô ấy coi tôi là yêu râu xanh rồi đây!

Tề Tề vừa gọi điện thoại vừa nói:

- Anh đưa Y Y về nhà đi, tôi phải gọi bạn trai tôi đến đón! - Nói rồi Tề Tề đi ra ngoài trước. Lúc bỏ đi hình như cô có vẻ không được vui. Tôi không biết là do tâm trạng hay là do mình đã uống quá nhiều nữa, giờ tôi mặc kệ tất cả, vội vàng chạy đuổi theo Tề Tề, hỏi. - Cậu định vứt bỏ tớ đây à?

Sắc mặt Tề Tề lộ vẻ khó coi:

- Tối nay cậu về nhà đi! - Nói rồi Tề Tề bỏ đi một mạch.

Tôi nghĩ Tề Tề làm vậy là để ép tôi về nhà, để tôi mặt đối mặt với Lâm Tiểu Vi. Cũng tốt, trước sau gì cũng phải đối mặt, tôi quay lại nói với người đàn ông kia:

- Thôi được, đưa tôi về nhà đi!

Anh ta lái xe rất chậm, chắc là sợ tôi có thể nôn ra xe bất cứ lúc nào.

- Cô ở đâu? - Trong lúc đợi đèn đỏ, anh ta hỏi.

Tôi nhắm chặt mắt lại, cảm giác ánh mắt anh ta đang lướt trên người mình.

- Cẩm Tú Thế Gia! - Tôi thật là vô dụng, tự dưng đòi bỏ nhà ra đi, giờ lại không mời mà về, toàn thân còn nồng nặc mùi rượu, Lâm Tiểu Vi sẽ nghĩ ra sao đây?

- Cãi nhau với ông xã à?

- Tôi không thích người khác tò mò chuyện riêng tư của tôi! - Tôi nói chẳng chút nể nang, lòng thầm nghĩ người đàn ông này thật vô duyên, sao cứ thích xía vào chuyện của người khác thế?

- Mua say vì đàn ông là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Bản thân mình bị tổn thương, lại bị người đàn ông mà mình yêu sâu sắc coi thường, hơn nữa còn tạo điều kiện cho những gã đàn ông khác.

- Tôi không say, càng không mua say vì đàn ông!

- Ánh mắt của cô nói cho tôi biết rằng cô đang mua say! - Anh ta đặc chí nhìn vào mắt tôi! - Cô không giấu được đâu, ánh mắt cô đã bán đứng cô rồi!

- Trong mắt tôi có gì à? - Tôi bất mãn nói, đưa tay kéo cái gương chiếu hậu xuống, giả bộ tìm kiếm cái thứ mà anh ta đang nói đến.

- Đừng nhìn nữa, ánh mắt của cô, tràn đầy sự u uất và chán nản. Thực ra rượu chỉ thích hợp với lúc vui vẻ mà thôi!

- Tôi thấy con người anh thật phiền phức! - Tôi vội vàng ngắt lời anh ta rồi quay mặt đi chỗ khác.

Anh ta chẳng buồn đếm xỉa tới sự tức tối của tôi, đạp chân vào phanh, nhìn tôi cười bảo:

- Mau xuống xe đi, đến nơi rồi!

- Cảm ơn! - Tôi miễn cưỡng nói cảm ơn vì dù sao anh ta cũng đã đưa tôi về.

- Người đẹp, có rất nhiều cách giải sầu, không cứ là uống rượu. Hơn nữa những người đàn bà hút thuốc chưa chắc là những người đàn bà đẹp! - Anh ta vẫn không chịu buông tha.

Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến anh ta, chỉ mượn rượu để xả nỗi ám ức trong lòng bằng cách sập mạnh cửa xe của anh ta sau khi bước xuống.

Tôi nhón chân đi vào phòng ngủ, giống hệt như một tên trộm. Trong phòng một màu tối đen, tôi nghĩ chắc là anh ta đã ngủ rồi. Tôi đi chân đất vào trong phòng, nhẹ nhàng như một con mèo. Trong phòng trống không, Lâm Tiểu Vi vẫn chưa về.

Tôi chợt thở phào nhẹ nhõm, chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều mà lao ngay vào nhà vệ sinh tắm rửa, đánh răng, xử lý sạch mùi rượu trên người.

Sau khi tắm rửa và đi vào phòng ngủ, tôi phát hiện ra một việc hết sức nghiêm trọng, đó là: Kể từ tối tôi bỏ nhà ra đi, Lâm Tiểu Vi cũng không ngủ ở nhà.

Tôi hoàn toàn không suy đoán vớ vẩn. Lúc bỏ đi, tôi ném váy ngủ ở trên sàn phòng ngủ, đến giờ cái áo ngủ đấy vẫn nằm nguyên trên mặt đất, cuốn tạp chí tôi đang đọc dở cũng vẫn nằm nguyên trên gối. Tôi còn nhớ rất rõ hôm ấy mình đã đọc đến trang nào rồi. Giả sử anh ta lười không thèm nhặt cái áo ngủ của tôi lên thì cũng không đến nỗi gối đầu lên quyển tạp chí ấy mà ngủ chứ? Không chỉ có vậy, cái bàn chải khô cong, khăn mặt cứng đơ... tất cả mọi thứ đều chứng minh điều đó.

Tôi nhìn đồng hồ, đã là một giờ sáng. Xem ra hôm nay anh ta không định về nhà.

Anh ta đi đâu nhỉ? Căn cứ vào trực giác của tôi thì có khả năng Lâm Tiểu Vi đang ở nhà mẹ anh ta. Trước đây, mỗi lần chúng tôi cãi nhau anh ta đều như vậy, thu dọn vài bộ quần áo rồi về nhà mẹ ở, giống như con gái về nhà mẹ đẻ rồi chờ tôi gọi anh ta về nhà.

Nghĩ đến đây tôi lại thấy chán nản. Tôi đã nuông chiều anh ta đến mức sinh hư rồi, khiến anh ta coi đó như một thói quen, chưa bao giờ tự kiểm điểm bản thân mình. Chỉ có điều lần này sẽ không như vậy, anh Lâm thân mến, anh thẳng tay đánh người ta ấy vậy mà còn đợi người ta chạy đến xin lỗi anh sao? Anh cứ đợi đấy, để xem anh đợi được đến khi nào!>

Nhìn bộ dạng của mình trong gương lúc này, tôi lại cười chua xót. Nguyên nhân gì đã khiến cho cuộc hôn nhân của tôi bỗng trở thành một cuộc chiến? Có thể là vì bản chất hiếu chiến, càng là người thân cận nhất với mình càng cảm thấy không cần phải ngại ngùng, chỉ để tranh giành một cái thắng thua. Đột nhiên thấy mình thật ấu trĩ. Tôi ấu trĩ, Lâm Tiểu Vi cũng vậy.

Có khi tôi nghĩ rằng sự cứng chặc và điềm đạm của anh ta trước khi kết hôn đều là ngụy tạo. Vừa mới kết hôn đã luôn miệng kêu "Hãy cho tôi tự do", cứ như thể tôi khiến cho anh ta phải chịu nhiều áp lực, thiệt thòi lắm vậy. Phải nhường nhịn anh ta đủ điều, không để anh ta bỏ nhà ra đi. Thật chẳng khác gì một đứa trẻ con ngỗ ngược, nhìn bên ngoài thì tưởng là đơn giản nhưng nói trắng ra đó chính là sự ích kỷ, tùy tiện của anh ta.

Xét từ góc độ của việc kết hôn, lấy một người đàn ông không có trách nhiệm làm chồng là một điều đại kỵ. Đây là lỗi lầm lớn nhất của tôi.

Hồi đó tôi quyết định lấy anh ta không chỉ vì nhà anh ta có tiền. Lúc ấy anh ta điềm đạm, trượng nghĩa, lại còn rất biết chăm sóc phụ nữ, khác hoàn toàn với bộ dạng hiện nay. Tôi nghĩ thực ra mình giống như một con rô-bốt mà anh ta làm đủ trò để giành lấy cho bằng được, chơi được vài hôm chán rồi lại vứt vào trong xó.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, là một tin nhắn, ký tên là "người vừa đưa cô về nhà". Tôi cảm thấy thật nực cười, càng là những gã đàn ông thích ra vẻ càng dễ để lộ ý đồ tán tỉnh của mình, nhất là đàn ông trung niên như anh ta, vừa muốn bỏ bịch lẳng nhăng ở bên ngoài lại vừa không biết sáng tạo trong cách tán tỉnh, luôn là cái phương pháp cũ rích ấy, thế mà đòi nắm được trái tim của phụ nữ 8X ư?

Tề Tề từng kết bạn với một người bạn ở trên mạng, hai người nói chuyện rất hợp nhau. Lần đầu tiên gặp mặt, hai người đi hát karaoke, người đàn ông đó hát liền ba bài. Lúc hát đến bài cuối cùng, Tề Tề kéo tay tôi đi, nói:

- Đi mau thôi, tớ phát hiện tớ với anh chàng này có sự khác biệt quá lớn!

Lúc ấy tôi thấy rất buồn cười, trong lòng thầm đắc chí: Những người bạn trên mạng của Tề Tề đều chẳng bằng một góc của Twiling.

Tôi có hai nick chat, một cái dùng cho công việc, một cái dùng để buồn chuyện. Thực ra buồn chuyện chẳng qua cũng chỉ là dốc bầu tâm sự mà thôi. Có người nói, con người ta đều sống với cái mặt nạ của chính mình. Trong cuộc sống thực, con người dùng tên thật và nói ra những lời dối trá. Ngược lại trong cuộc sống ảo, người ta dùng tên giả nhưng lại nói những điều chân thật. Tôi thấy bản thân mình không thể sống mà không tâm sự, giữ mãi chuyện gì đó trong lòng khiến cho tôi đứng ngồi không yên. Nhưng tôi không bao giờ kể cho những người xung quanh về những ám ức và chán nản của mình. Tôi ghét để cho người ta nhìn thấy nội tâm của mình, ghét bị người khác biết rõ về mình.

Tôi từng kết bạn với một người ở trên mạng, anh ấy có thể được coi là “thính giả” trung thành nhất của tôi, có thể giữ bí mật giúp tôi, từ đầu đến cuối chỉ lặng lẽ chú ý đến tôi, lúc nào tôi gặp khó khăn là anh lại xuất hiện kịp thời, nhưng chưa bao giờ anh đòi hỏi tôi phải chia sẻ niềm vui với anh.

Tôi online, chat với Twiling.

Twiling là một người bạn chat tôi mới quen chưa lâu, thực ra trước đây tôi không mấy ấn tượng về anh ấy. Lần nào anh ấy cũng chủ động nói chuyện với tôi, toàn những chuyện vô vị. Về sau, sau mấy lần chiến tranh lạnh với Lâm Tiểu Vi, tôi chủ động nói chuyện với anh ấy để giết thời gian. Nói cách khác, việc tôi nói chuyện với Twiling liên quan tới tần suất Lâm Tiểu Vi bỏ nhà ra đi.

Twiling chưa kết hôn, lớn hơn tôi bốn tuổi, dạy học ở một trường huyện nhỏ ở Vân Nam. Tôi không biết diện mạo anh ấy ra sao, không biết địa chỉ cụ thể và phương thức liên hệ với anh ấy thế nào, nhưng tất cả những điều khác về anh tôi đều nắm rõ. Tôi chưa bao giờ tiết lộ bất kỳ thông tin nào về bản thân cho Twiling biết, kể cả tên thật cũng không nói với anh. Chỉ có điều tôi sẵn sàng kể mọi chuyện với anh, tiết lộ điều bí mật sâu kín trong lòng. Một là bởi vì thành phố nơi anh sống gần như cách biệt hẳn với tôi. Hai là tôi cho rằng anh ấy là một người cực kỳ hiền lành, bởi vì anh ấy chưa bao giờ đề nghị tôi cho xem webcam, không hỏi số điện thoại của tôi, thậm chí chẳng hỏi bất kỳ thứ gì liên quan đến tôi, chỉ chú tâm thảo luận những vấn đề mà tôi đưa ra.

Sự xuất hiện của anh ấy khiến cho tôi như tìm được chỗ nương tựa. Tôi chọn cho mình cái tên Áo gấm đi đêm.

Twiling: Anh ta lại bỏ nhà đi à? (Nói rồi anh ấy gửi cho tôi một cái mặt cười toe toét. Xem ra anh ấy đã nắm vững quy luật tôi nói chuyện với anh ấy rồi.)

Áo gấm đi đêm: Nếu anh mà còn cười nhạo em thì thôi khỏi phải nói chuyện nữa! (Tôi gửi lại một biểu tượng giận dữ).

Twiling: Thôi được rồi, anh không cười nữa, có phải em đang không vui không?

Áo gấm đi đêm: Đương nhiên rồi, mấy hôm trước anh ta đánh em. Em cứ tưởng rằng anh ta sẽ xin lỗi em, nào ngờ anh ta thậm chí còn chẳng buồn về nhà!

Twiling: Thế em gọi điện cho anh ta đi, bảo với anh ta em đã về. Có thể anh ta muốn xin lỗi nhưng mà sợ mất mặt, vì vậy mới làm căng như vậy!

Áo gấm đi đêm: Lần này thì không được, lòng em đã nguội lạnh, không thể nào thoải mái đối mặt với anh ta như trước đây nữa.

Twiling: Nhắn cho anh ta một cái tin cũng được, có lẽ anh ta đang mong lắm đấy!

Áo gấm đi đêm: Chẳng nhẽ anh ta không biết gửi tin nhắn cho em à? Em phát hiện ra đàn ông đều như vậy, lúc nào cũng chỉ biết đợi người khác chủ động.

Twiling: Có phải đã chán anh ta rồi không?

Áo gấm đi đêm: Em chưa bao giờ yêu anh ta, anh ta rất thô thiển. Trước khi kết hôn còn giả bộ lịch lãm. Thực ra trước khi kết hôn em đã biết anh ta rất thô tục, chỉ có điều lúc ấy em không nhận thức được rằng điều đó sẽ trở thành nỗi ám ảnh của em.

Twiling: Em đang ám chỉ chuyện gì?

Áo gấm đi đêm: Ví dụ như chuyện chăn gối của bọn em.>

Twiling: Ồ, thế anh ta thô thế nào?

Áo gấm đi đêm: Ví dụ như anh ta thích chơi đồ chơi, lần nào cũng nhanh như tên bắn, chẳng quản ngày đêm. Rồi còn thường xuyên nhậu nhẹt với đám bạn rượu của anh ta nữa.

Twiling: Chán nh? Sao em không tìm cách nói chuyện với anh ta?

Áo gấm đi đêm: Giờ người còn chẳng thấy thì nói chuyện gì chứ?

Twiling: Cứ nói chuyện với anh ta xem sao, nói cho anh ta biết em thích cái gì và không thích cái gì.

Áo gấm đi đêm: Nói thế nào? Trước khi kết hôn, mục đích hẹn hò với anh ta là để kết hôn với anh ta. Hiện giờ mục đích đã thực hiện được rồi, em chẳng muốn nghĩ đến chuyện của bọn em nữa. Giờ em mới phát hiện giữa em với anh ta có quá nhiều điểm không hợp, nguyên nhân chủ yếu là vì em không yêu anh ta, vì thế em không muốn quan tâm đến anh ta. Nhiều khi nhường nhịn anh ta chẳng qua chỉ là để bảo vệ cuộc hôn nhân của bọn em mà thôi!

Twiling: Em có thấy cuộc hôn nhân này hạnh phúc không?

Áo gấm đi đêm: Không thể nói là hạnh phúc, nhưng ít nhất em cũng có được cuộc sống vật chất như ý. Nếu như không kết hôn, giờ em vẫn đang vật lộn bên bờ vực của cuộc sống nghèo khó, cũng chưa chắc vui vẻ hơn là mấy. Con người không thể quá tham lam, chỉ có điều, cuộc sống hôn nhân với anh ta lại tồi tệ tưởng quá nhiều.

Hình như Twiling có việc gì bận nên nick chat chuyển sang chế độ im lặng.

Nick chat của Twiling đã tắt. Tôi ngồi ngây ra trước màn hình máy tính, chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Đã ba giờ sáng, tôi không còn mong đợi Lâm Tiểu Vy sẽ về nhà.

Cảm giác đầu tiên là cái giường rất to. Tôi lăn từ bên này sang bên kia, tâm trạng bất an, nhắm mắt đếm đến hơn ba trăm con cừu rồi mà vẫn không sao ngủ được. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành mở ngăn kéo lấy ra một vỉ thuốc ngủ. Ngắm nghĩ một hồi lại thôi, nghe nói uống thuốc ngủ nhiều sẽ thành quen, thế là tôi lại nằm xuống giường và bắt đầu đếm cừu.

Buổi sáng vừa mới tới khách sạn, Bao Tử đã gọi điện nói rằng sắp tìm tôi có chuyện. Nghe giọng điệu hào hứng của anh ta, tôi biết việc thăng chức của tôi có tín hiệu tốt.

Lúc đi gặp sếp tôi tình cờ gặp Tổng giám đốc Ngô. Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo sơ mi xanh thẫm, trông rất lịch lãm. Tôi chợt thấy bối rối. Tề Tề trước đây thường nói tôi là một con cóc, cứ nhìn thấy những người đàn ông lịch lãm, thành đạt và có khí chất là dán mắt vào, miệng há hốc, toàn thân cứng đờ không động đậy. Lúc này tôi nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ực ực của mình, thế nên không thể không thừa nhận những gì Tề Tề miêu tả là hoàn toàn đúng.

Cũng may là Tổng giám đốc Ngô không để ý đến bộ dạng chây dãi thèm thuồng của tôi. Anh ta khẽ mỉm cười chào tôi, cái lúm đồng tiền ở bên má thoát ẩn thoát hiện rồi nhanh chóng đi lướt qua tôi. Tôi đứng ngây ra tại chỗ, toàn thân lạnh lẽo, hồi lâu sau mới thấy chân mình chạm

Chỉ có điều, lần đầu tiên Tề Tề nhìn thấy Tổng giám đốc Ngô cũng tròn tròn đôi mắt háo sắc lên nhìn anh ta, chẳng đúng đắn hơn tôi là mấy. Hôm ấy chúng tôi tổ chức đại hội thể thao ở khu bể bơi. Tề Tề cùng đi với tôi. Bỗng nhiên tôi nghe thấy có tiếng kêu khe khẽ ở phía sau lưng, ngoảnh đầu lại nhìn thấy Tề Tề đang bịt chặt lấy miệng, hai mắt tròn xoe, tay run run chỉ vào người đàn ông mặc bộ đồ bơi màu đen, làn da nâu bóng, thân hình săn chắc, hỏi tôi:

- Đây... đây... người đàn ông đấy... là ai?

Tôi lườm Tề Tề rồi kiêu ngạo nói:

- Tổng giám đốc của tớ đấy! Sao? Say nắng rồi phải không?

Tề Tề dờ dặt đầu rồi ghé vào tai tôi nói:

- Tuyệt đấy! Cố lên, cố trở thành thư kí của anh ta. Một là lợi cho mắt, hai là sẽ đốt cháy đam mê với công việc, rất có lợi cho con đường thăng tiến của cậu!

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tề Tề, tôi bật cười thành tiếng. Đột nhiên Tổng giám đốc Ngô nhảy xuống bể bơi bằng một tư thế cực kỳ đẹp mắt, khiến cho trái tim tôi cũng đập sóng như cái bể bơi kia.

Nếu như Twiling có thể khiến cho tôi tìm thấy một chỗ nương tựa nhưng lại ở cách đây quá xa Tổng giám đốc Ngô lại gần ngay trước mắt nhưng thực chất lại xa tít chân trời. Điều này khiến cho tôi cảm thấy có chút xót xa. Những người đàn ông hoàn hảo đối với tôi mà nói luôn là những thứ chỉ có thể ngắm mà không thể chạm tới.

- Mạc Y Y, chuẩn bị xong chưa? - Giám đốc Trương bên nhân sự mỉm cười hỏi tôi. Nụ cười của anh ta có phần hơi quá, khiến cho tôi cảm thấy anh ta có “cốt cách” của một gã đàn ông háo sắc. Mặt khác, câu hỏi của anh ta rất nghiêm túc, khiến cho tôi nghĩ đến Bài hát đội nghi đồng Cộng sản. Nói thực lòng, tôi rất ghét anh ta, bởi vì anh ta rất thân với Diệp Cường, khiến cho tôi cảm thấy câu nói “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” là không sai. Nhưng ghét vẫn phải giữ trong lòng, không thể hiện ra ngoài, hơn nữa anh ta lại đang báo cho tôi một tin tốt lành.

- Trong lòng vẫn thấy hơi căng thẳng ă, không biết có thể giành thắng lợi không! - Tôi cảm thấy mỉm cười còn dễ khiến người ta đồng cảm hơn là khóc. - Hi vọng Giám đốc Trương sau này sẽ chỉ bảo tôi nhiều hơn nữa ă!

- Yên tâm đi, tỷ lệ bình chọn dân chủ của cô khá lý tưởng. Hôm qua công ty đã nhất trí thông qua việc điều đơn vị công tác cho cô. Điều này cho thấy các đồng nghiệp và lãnh đạo đều khẳng định khả năng của cô. Còn tôi, sẽ không để mọi người phải thất vọng, để cô có đủ thời gian để đào tạo. Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ được đào tạo một tuần cùng với Bảo Quân, sau đó sẽ chính thức được chuyển đến nhậm chức thư ký Tổng giám đốc, được nhận sự đãi ngộ và phúc lợi của một trợ lý chủ quản. Đây là phá lệ vì cô đấy nhé, chứ theo thông lệ thì không có thời gian đào tạo đâu đấy!

- Tại sao phải phá lệ vì tôi ă?

- Đây là ý của Tổng giám đốc Ngô. Cậu ấy muốn cẩn thận hơn một chút vì không muốn lại có một người như cái cô Dương Dương kia nữa.

Dương Dương là thư ký trước của Tổng giám đốc Ngô, đã bị cho nghỉ việc từ tháng trước. Vì một chút sợ hãi mà cô ta đã đóng dấu nhầm lên hợp đồng của Tổng giám đốc Ngô, khiến cho công ty suýt chút nữa phải ra tòa.

- Vâng ạ! - Tôi thầm nghĩ: Tổng giám đốc Ngô đã có ý yêu cầu cao hơn đối với tôi, điều này khiến tôi cảm thấy rất căng thẳng. Nếu biết sớm thế này chỉ bằng cử đứng từ xa mà nhìn anh ta có phải hơn không, dù sao thì như thế vẫn còn để lại ấn tượng tốt cho anh ta. Ngô nhờ đến lúc ấy lại gây ra họa lớn như cái cô Dương Dương kia thì chẳng phải anh ta sẽ đá tôi bay ra khỏi cửa mà chẳng chút thương tình hay sao?

- Đừng lo! Tôi sẽ giúp cô! - Giám đốc Trương đột nhiên trở lên dịu dàng và đa tình như Mã Cảnh Đào [3] trong phim của Quỳnh Dao.

] Một diễn viên nổi tiếng Trung Quốc.

- Cảm ơn anh! Nếu không có chuyện gì thì tôi xin phép đi trước ạ! - Tôi đứng phắt dậy, hoang mang đi ra khỏi cửa.

Tôi mang theo tâm trạng hưng phấn xen lẫn căng thẳng đến văn phòng của Bao Tử. Anh ta đưa cho tôi một cuốn sổ sơ lược công việc, sau đó cho tôi xem nội dung đào tạo, toàn là cách nhận và gửi điện báo, nguyên tắc khi nói chuyện điện thoại, chiều dài hội nghị, phong cách công văn, quản lý hồ sơ, quản lý con dấu, quản lý xe cộ... tất cả đều khiến tôi mắt tròn mắt dẹt.

- Bao Tử, sổ tay nhân công có còn không? - Lãnh Linh đứng ở bên ngoài cửa, lạnh nhạt liếc tôi rồi hỏi. - Nghe thấy gì? Nhìn thấy người đẹp là cảm luôn à? - Cô ta còn đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ “người đẹp”, hàm ý là trong mắt cô ta, tôi chẳng đẹp để gì cho cam.

- Ồ... không còn đâu! - Hình như Bao Tử không thích Lãnh Linh cho lắm, anh ta vẫn không rời mắt khỏi màn hình, nói. - Hình như lúc trước phát cho mỗi người một cuốn rồi!

- Ừ, thế thì thôi! - Lãnh Linh nói rồi liền xoay người bỏ đi. Tôi nghe thấy Bao Tử lẩm bẩm:

- Hừ, hách dịch cái gì chứ?

Tôi không nói gì, đợi cho đến khi tiếng gót giày cao gót nên xuống sàn xa dần.

- Nhìn cô ta thật là ngứa mắt! - Bao Tử bĩu môi nói. - Cảnh giác với kẻ tiểu nhân không những phải tránh xa mà còn phải đề phòng nữa đấy!

Tôi ngậy người nhìn Bao Tử:

- Thôi được rồi, có gì thì cứ trút lên tôi đây này!

Suốt cả buổi chiều, trong đầu tôi toàn là quá trình các vấn đề nghiệp vụ. Bao Tử nói học vẹt thế này không ăn thua, phải liên hệ với thực tiễn mới thành thạo được. Tôi nhìn cái miệng nói như bắn liên thanh của anh ta mà chỉ muốn lấy băng dính dính ngay nó lại. Lúc hết giờ làm, ra thang máy lại vô tình gặp Lãnh Linh. Cô ta vừa nhìn thấy tôi liền đứng xích ra cầu thang bên cạnh, ra vẻ “không đội trời chung” với tôi.

Về đến nhà, toàn thân tôi rã rời. Trong nhà vẫn chỉ có một mình tôi, điện thoại của Tề Tề lại đang tắt máy. Tôi vốn dĩ định ăn cơm với cô ấy nhưng về sau lại hủy, đành phải giải quyết việc ăn uống bằng một gói mì ăn liền.

Lâm Tiểu Vi, rốt cuộc bao giờ anh mới về nhà? Ngọn lửa trong lòng tôi bùng lên, suýt chút nữa là tôi đã ném phăng cái điều khiển từ xa trong tay đi.

Lúc đi gặp sếp tôi tình cờ gặp Tổng giám đốc Ngô. Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo sơ mi xanh sẫm, trông rất lịch lãm. Tôi chợt thấy bối rối. Tề Tề trước đây thường nói tôi là một con cóc, cứ nhìn thấy những người đàn ông lịch lãm, thành đạt và có khí chất là dán mắt vào, miệng há hốc, toàn thân cứng đờ không động đậy. Lúc này tôi nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực của mình, thế nên không thể không thừa nhận những gì Tề Tề miêu tả là hoàn toàn đúng.

Cũng may là Tổng giám đốc Ngô không để ý đến bộ dạng chây dãi thèm thuồng của tôi. Anh ta khẽ mỉm cười chào tôi, cái lúm đồng tiền ở bên má thoát ẩn thoát hiện rồi nhanh chóng đi lướt qua tôi. Tôi đứng ngây ra tại chỗ, toàn thân lạnh lẽo, hồi lâu sau mới thấy chân mình chạm đất.

Chỉ có điều, lần đầu tiên Tề Tề nhìn thấy Tổng giám đốc Ngô cũng tròn tròn đôi mắt háo sắc lên nhìn anh ta, chẳng đúng đắn hơn tôi là mấy. Hôm ấy chúng tôi tổ chức đại hội thể thao ở khu bể bơi. Tề Tề cùng đi với tôi. Bỗng nhiên tôi nghe thấy có tiếng kêu khe khẽ ở phía sau lưng, ngoảnh đầu lại nhìn thấy Tề Tề đang bịt chặt lấy miệng, hai mắt tròn xoe, tay run run chỉ vào người đàn ông mặc bộ đồ bơi màu đen, làn da nâu bóng, thân hình săn chắc, hỏi tôi:

- Đấy... đấy... người đấy... là ai?

Tôi lườm Tề Tề rồi kiêu ngạo nói:

- Tổng giám đốc của tớ đấy! Sao? Say nắng rồi phải không?

Tề Tề dờ dẩn gật đầu rồi ghé vào tai tôi nói:

- Tuyệt đấy! Cố lên, cố trở thành thư ký của anh ta. Một là lợi cho mắt, hai là sẽ đốt cháy đam mê với công việc, rất có lợi cho con đường thăng tiến của cậu!

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tề Tề, tôi bật cười thành tiếng. Đột nhiên Tổng giám đốc Ngô nhảy xuống bể bơi bằng một tư thế cực kỳ đẹp mắt, khiến cho trái tim tôi cũng dậy sóng như cái bể bơi kia.

Nếu như Twiling có thể khiến cho tôi tìm thấy một chỗ nương tựa nhưng lại ở cách đây quá xa thì Tổng giám đốc Ngô lại gần ngay trước mắt nhưng thực chất lại xa tít chân trời. Điều này khiến cho tôi cảm thấy có chút xót xa. Những người đàn ông hoàn hảo đối với tôi mà nói luôn là những thứ chỉ có thể ngắm mà không thể chạm tới.

- Mạc Y Y, chuẩn bị xong chưa? – Giám đốc Trương bên nhân sự mỉm cười hỏi tôi. Nụ cười của anh ta có phần hơi quá, khiến cho tôi cảm thấy anh ta có “cốt cách” của một gã đàn ông háo sắc. Mặt khác, câu hỏi của anh ta rất nghiêm túc, khiến cho tôi nghĩ đến Bài hát đội nhi đồng Cộng sản. Nói thực lòng, tôi rất ghét anh ta, bởi vì anh ta rất thân với Diệp Cường, khiến cho tôi cảm thấy câu nói “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” là không sai. Nhưng ghét vẫn phải giữ trong lòng, không thể thể hiện ra ngoài, hơn nữa anh ta lại đang báo cho tôi một tin tốt lành.

- Trong lòng vẫn thấy hơi căng thẳng à, không biết có thể giành thắng lợi không! – Tôi cảm thấy mình cười còn dễ khiến người ta đồng cảm hơn là khóc.
- Hi vọng Giám đốc Trương sau này sẽ chỉ bảo tôi nhiều hơn nữa à!

- Yên tâm đi, tỷ lệ bình chọn dân chủ của cô khá lý tưởng. Hôm qua công ty đã nhất trí thông qua việc điều đơn vị công tác cho cô. Điều này cho thấy các đồng nghiệp và lãnh đạo đều khẳng định khả năng của cô. Còn tôi, sẽ không để mọi người phải thất vọng, để cô có đủ thời gian để đào tạo. Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ được đào tạo một tuần với Bảo Quân, sau đó sẽ chính thức được chuyển đến nhận chức thư ký Tổng giám đốc, được nhận sự đãi ngộ và phúc lợi của một trợ lý chủ quản. Đây là phá lệ vì cô đây nhé, chứ theo thông lệ thì không có thời gian đào tạo đâu đấy!

- Tại sao phải phá lệ vì tôi à?

- Đây là ý của Tổng giám đốc Ngô. Cậu ấy muốn cẩn thận hơn một chút vì không muốn lại có một người như cái cô Dương Dương kia nữa.

Dương Dương là thư ký trước của Tổng giám đốc Ngô, đã bị cho nghỉ việc từ tháng trước. Vì một phút sơ ý mà cô ta đã đóng dấu nhầm lên hợp đồng của Tổng giám đốc Ngô, khiến cho công ty suýt chút nữa phải ra tòa.

- Vâng à! – Tôi thầm nghĩ: Tổng giám đốc Ngô đã có ý yêu cầu cao hơn đối với tôi, điều này khiến tôi cảm thấy rất căng thẳng. Nếu biết sớm thế này chỉ bằng cử đứng từ xa mà nhìn anh ta có phải hơn không, dù sao thì như thế vẫn còn để lại ấn tượng tốt cho anh ta. Ngô ngờ đến lúc ấy lại gây ra họa lớn như cái cô Dương Dương kia thì chẳng phải anh ta sẽ đá tôi bay ra khỏi cửa mà chẳng chút thương tình hay sao?

- Đừng lo! Tôi sẽ giúp cô! – Giám đốc Trương đột nhiên trở nên dịu dàng và đa tình như Mã Cảnh Đào[1] trong phim của Quỳnh Dao.

[1] Một diễn viên nổi tiếng Trung Quốc.

- Cảm ơn anh! Nếu không có chuyện gì thì tôi xin phép đi trước à! – Tôi đứng phắt dậy, hoang mang đi ra khỏi cửa.

Tôi mang theo tâm trạng hưng phấn xen lẫn căng thẳng đến văn phòng của Bao Tử. Anh ta đưa cho tôi một cuốn sổ sơ lược công việc, sau đó cho tôi xem nội dung đào tạo, toàn là cách nhận và gửi điện báo, nguyên tắc khi nói chuyện điện thoại, chiều đãi hội nghị, phong cách công văn, quản lý hồ sơ, quản lý con dấu, quản lý xe cộ... tất cả đều khiến tôi mắt tròn mắt dẹt.

- Bao Tử, sổ tay nhân công có còn không? – Lãnh Linh đứng ở bên ngoài cửa, lạnh nhạt liếc tôi rồi hỏi. – Nghe thấy gì chưa? Nhìn thấy người đẹp là cảm luôn à? Cô ta còn đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ “người đẹp”, hàm ý là trong mắt cô ta, tôi chẳng đẹp để gì cho cam.

- Ồ... không còn đâu! – Hình như Bao Tử không thích Lãnh Linh cho lắm, anh ta vẫn không rời mắt khỏi màn hình, nói. – Hình như lúc trước phát cho mỗi người một cuốn rồi!

- Ủ, thế thì thôi! – Lãnh Linh nói rồi liền xoay người bỏ đi. Tôi nghe thấy Bao Tử lẩm bẩm:

- Hừ, hách dịch cái gì chứ?

Tôi không nói gì, đợi cho đến khi tiếng gót giày cao gót nện xuống sàn xa dần.

- Nhìn cô ta thật là ngứa mắt! – Bao Tử bĩu môi nói. – Cảnh giác với kẻ tiểu nhân không những phải tránh xa mà còn phải đề phòng nữa đấy!

Tôi ngẩng người nhìn Bao Tử:

- Thôi được rồi, có gì thì cứ trút lên tôi đây này!

Suốt cả buổi chiều, trong đầu tôi toàn là quá trình với các quy tắc xử lý các vấn đề nghiệp vụ. Bao Tử nói học vẹt thế này không ăn thua, phải liên hệ với thực tiễn mới thành thạo được. Tôi nhìn cái miệng nói như bắn liên thanh của anh ta mà chỉ muốn lấy băng dính dính ngay nó lại. Lúc hết giờ làm, ra thang máy lại vô tình gặp Lãnh Linh. Cô ta vừa nhìn thấy tôi liền đứng xích ra cầu thang bên cạnh, ra vẻ “không đội trời chung” với tôi.

Về đến nhà, toàn thân tôi rã rời. Trong nhà vẫn chỉ có một mình tôi, điện thoại của Tề Tề lại đang tắt máy. Tôi vốn dĩ định ăn cơm với cô ấy nhưng về sau lại hủy, đành phải giải quyết việc ăn uống bằng một gói mì ăn liền.

Lâm Tiểu Vi, rốt cuộc bao giờ anh mới về nhà? Ngọn lửa trong lòng tôi bùng lên, suýt chút nữa là tôi đã ném phăng cái điều khiển từ xa trong tay đi.

Xem ra chỉ cần tôi có ý định cả đời này không gọi điện thì anh ta cũng định cả đời ở bên ngoài.

M tối, tôi lên mạng tìm Twiling. Nick của anh ấy đang sáng, hình như đã chờ tôi lâu lắm rồi.

Twiling: Lên rồi à?

Áo gấm đi đêm: Ủ.

Áo gấm đi đêm: Hôm nay em có tin vui muốn nói với anh!

Twiling: Nói anh nghe xem nào!

Áo gấm đi đêm: Hôm nay em chính thức được cất nhắc lên làm thư ký Tổng giám đốc, được tăng lương rồi.

Twiling: Thế hả? Chúc mừng em!

Áo gấm đi đêm: Chỉ có điều em không dám chắc, không biết mình có thể làm tốt không. Hôm nay cả ngày ngồi đào tạo, cảm thấy công việc khó hơn mình tưởng nhiều!

Twiling: Em thích nghi rất nhanh, chẳng mấy chốc sẽ quen thôi, anh tin là em sẽ làm được!

Áo gấm đi đêm: Đối với em đó là chuyện đáng mừng, giờ em cần có một công việc bận rộn!

Twiling: Tại sao?

Áo gấm đi đêm: Bận rộn sẽ không có thời gian nghĩ đến chuyện của em với anh ta nữa. Hôm nay anh ta vẫn không về nhà, không biết là đang ở đâu!

Twiling: Tại sao không báo tin mừng này cho anh ta biết? Có thể anh ta đang đợi điện thoại của em đấy!

Áo gấm đi đêm: Anh ta sẽ không chia sẻ niềm vui với em đâu. Anh ta càng không về em càng thấy anh ta xa lạ.

Áo gấm đi đêm: À phải rồi, hôm nay sếp em rất đẹp trai, lại cực kỳ đứng đắn, khiến cho em có cảm giác thèm được anh ấy ôm ấp!

Twiling: ThYêu anh ta rồi chứ gì?

Áo gấm đi đêm: Thế thì không dám, giờ em chỉ muốn nhanh chóng quen việc, không làm anh ấy thất vọng!

Twiling: Thế là em cũng chấp nhận hi sinh vì người đàn ông mà mình thích đấy!

Áo gấm đi đêm: Đàn bà đều như thế mà!

Twiling: Thế còn anh thì sao? Em sẵn sàng hi sinh vì anh chứ?

Twiling: Anh đùa thôi, em có thể từ chối trả lời.

Áo gấm đi đêm: Anh là người đàn ông duy nhất có thể mang lại cảm giác an toàn cho em. Nói thật lòng, em cảm thấy người mà mình có thể nương tựa ngày càng ít đi.

Twiling: Nhưng anh có gì để cho em dựa dẫm đâu?

Áo gấm đi đêm: Cái em nói chính là tinh thần kia. Mỗi tối cô đơn, không có anh em sẽ rất sợ, sợ như đang nhìn thấy thời điểm chết của mình vậy!

Câu nói này của tôi khiến cho Twiling hoảng sợ, thế nên nick của anh ấy ban này hầy còn sáng mà giờ thì tắt ngấm, cứ như thể anh ấy sợ tôi sẽ đâm đầu vào máy tính, sau đó lao về phía anh ấy để cho anh “cái đó”. Thực ra tôi cũng chẳng biết tại sao mình lại nói như vậy, nghĩ lại cũng thấy có chút vô duyên, bởi vì mặc dù giữa tôi và Twiling không hề có bí mật nào nhưng cả hai chưa thân thiết đến mức độ ấy. Có lẽ là bởi vì Lâm Tiểu Vĩ đã khiến tôi hụt hẫng quá, nỗi đau đớn trong lòng khiến cho tôi muốn tự chôn vùi bản thân mình.

Tôi nghĩ đến chuyện tình một đêm nhưng Twiling không muốn cho tôi cơ hội ấy. Nhưng hiện giờ tôi thực sự cần một nơi để nương tựa.

Tôi nằm mơ suốt cả đêm, đến sáng tỉnh dậy đầu óc vẫn còn thấy mệt mỏi.

Đến khách sạn, tìm Bao Tử, tiếp tục đào tạo. Khách sạn giờ đối với tôi mà nói vô cùng khô khan, nhưng lại không thể>

Đến chiều thì tôi thực sự không chịu nổi nữa, i ôi nản nì. Bao Tử cho tôi nghỉ nửa ngày, miệng giả vờ ho sù sụ để chứng minh cho Bao Tử thấy rằng tôi đã bị cảm. Bao Tử miễn cưỡng đồng ý, chỉ có điều anh ta vẫn không quên giao cho tôi một đồng bài tập, yêu cầu hai ngày nữa phải nộp một bản kế hoạch phát triển khách sạn.

Tôi gật đầu như bả củi, hứa với Bao Tử sẽ hoàn thành bài tập anh ta giao phó. Tiếp theo đó, tôi lao nhanh xuống lầu, chặn một chiếc taxi rồi phi như bay về nhà.

Thực ra sức khỏe tôi vẫn ổn, chỉ có điều tôi không sao bình tĩnh để suy nghĩ được. Tôi nghĩ chuyện của tôi với Lâm Tiểu Vĩ ngày nào chưa được giải quyết thì ngày đó tôi không còn tâm trí nào để làm việc khác.

Nửa đêm hôm qua, chắc khoảng hai giờ sáng, Tề Tề nhắn tin đánh thức tôi. Cô ấy hỏi người đàn ông của tôi đã về chưa.

Tôi nhắn lại: Chưa.

Cô ấy bảo: Cậu coi chừng, tớ nghi ngờ anh ta có điều gì mờ ám đấy!

Câu nói của Tề Tề chẳng khác gì một quả lựu đạn ném vào đầu tôi, khiến cho tôi hốt hoảng không biết phải làm sao. Tôi gọi điện thoại cho Tề Tề, hỏi cô ấy nói vậy là có ý gì. Tề Tề đáp ứng nói không có ý gì, chỉ là linh cảm thấy có điều gì đó không hay và bảo tôi:

- Y Y, cậu đừng làm căng nữa, sớm muộn gì anh ta cũng gây ra chuyện mất!

Đây là lần đầu tiên Tề Tề úp úp mở mở với tôi như vậy. Tôi nghĩ chắc chắn cô ấy đã nhìn thấy cái gì đó. Một luồng khí lạnh toát bao trùm lấy tôi, làm toàn thân tôi nổi gai ốc, tôi rùng mình ớn lạnh. Tôi đưa mắt nhìn quanh, căn phòng rộng rãi, những đồ gia dụng đắt tiền, tất cả những thứ này bắt buộc phải thuộc về tôi. Tôi lại ngẩng đầu, nhìn bức ảnh cưới của chúng tôi. Tôi của hai năm trước đang hạnh phúc nép vào vòng tay của Lâm Tiểu Vĩ, cùng anh ta nhìn về phương xa, chờ đợi một tương lai tươi sáng.

Một tương lai tươi sáng... nếu như Lâm Tiểu Vĩ rời xa tôi, tương lai liệu có còn tươi sáng>

Đột nhiên tôi thấy rất buồn ngủ, trái tim đập thình thịch, đầu óc mơ hồ... tôi mơ hồ nhìn thấy Lâm Tiểu Vĩ đang trần như nhộng với một người đàn bà ở trên giường, nhếch mép cười khinh bỉ với tôi.

Nhà, tất cả là của tôi, cho dù sắp thành một cái vỏ bọc trống rỗng thì tôi cũng vẫn không muốn mất đi.

Loạn, thực sự loạn rồi! Trên bàn là mấy quả táo héo, những cái vỏ túi đựng đồ ăn vặt, dao gọt hoa quả, khăn giấy, cốc, hai ba cuốn sách, bút chì, sạc điện thoại... đủ thứ linh tinh. Trên ghế salông là một đồng quần áo đã phơi khô, đằng sau lưng ghế còn treo một cái áo khoác mấy tháng trước Lâm Tiểu Vĩ đã thay ra, chuẩn bị mang đi giặt là. Lúc này nó như đang ngao ngán nhìn tôi, như muốn nói với tôi rằng: Tôi mà còn không được mang đi giặt là đến màu thu đến nơi rồi! Sàn nhà không được lau chùi, trên mặt bàn uống nước loang lổ không biết là nước cà chua hay là nước dưa hấu, bụi bặm bám đầy. Tivi cũng bị phủ một lớp bụi, còn cả rèm cửa, điện thoại bàn, máy lọc nước... đã rất lâu rồi không có người lau dọn.

Nơi đây có giống một cái nhà không?

Tôi chuẩn bị quét dọn phòng, phải làm thôi! Cùng lúc ấy, tôi gần như chẳng hề do dự, nhanh nhẹn ấn nút gọi đến số của Lâm Tiểu Vĩ.

Điện thoại đổ chuông hai hồi thì đầu bên có người nghe máy, nhưng không lên tiếng.

- Là em đây! – Tôi nói.

- Ủ.

- Tối nay về nhà đi, em thấy chúng ta cần nói chuyện! – Nói ra rồi tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Có vẻ anh ta không quen lắm với sự dịu dàng của tôi. Im lặng mấy giây mới lên tiếng:

- Muốn một chút có được không? Anh đang ở Tam Á, sẽ lên chuyến bay tới!

- Anh đi công tác à? – Tôi có chút ngạc nhiên.>

- Ủ, anh vẫn đang ở khách sạn! – Nói rồi, anh ta dường như muốn chứng minh cái gì đó, có phần hơi nôn nóng nhưng vẫn tỏ vẻ thoải mái nói. – Anh với trưởng phòng Uông. Máy anh sắp hết pin rồi, anh lấy máy bàn của khách sạn gọi cho em nhé!

Vài phút sau, điện thoại hiện lên một số điện thoại dài, đúng là từ Hải Nam. Tiếp theo đó là tiếng cười sang sảng của trưởng phòng Uông vang lên trong điện thoại:

- Sao, đi công tác với anh mà em cũng không yên tâm à?

- Sao lại không yên tâm? Đi với anh là em yên tâm nhất đấy! – Tôi vui vẻ nói.

Tôi vui thật. Theo như những hiểu biết của tôi về Lâm Tiểu Vĩ, cuộc điện thoại này là do anh ta cố ý sắp đặt, một là để chứng minh mấy ngày nay anh ta thực sự đi công tác ở Tam Á, không về nhà cũng là vì lý do công việc. Hai là để chứng minh anh ta thực sự đang ở với trưởng phòng Uông chứ không phải là dẫn theo bồ nhí.

Tôi xoay xoay ba vòng rồi thả mình xuống ghế salông, tắm rửa mình nhay cảm, đa nghi, yếu đuối, lo bò trắng răng, cả tin... nói tóm lại chuyện này không hề tồi tệ như tôi vẫn tưởng tượng.

Người giúp việc theo giờ được tôi thuê đến hôm nay là một chị ngoài bốn mươi. Tôi rất muốn nói chuyện với chị ấy một lát để chia sẻ sự phấn khích và

vui mừng trong lòng. Nhưng chị ấy nói công ty có quy định không được nói chuyện trong khi đang làm việc. Tôi nghĩ cũng phải, người ta làm việc không thôi cũng đủ mệt lắm rồi, còn sức đâu mà nói chuyện với tôi nữa!

Tôi đành phải vào phòng đọc sách, thầm nghĩ: Đợi quét dọn nhà cửa xong tôi sẽ ra ngoài mua ít đồ ăn về rồi về nhà tắm rửa, thay quần áo.

Vừa mới bật máy tính lên đã thấy Tề Tề gọi đến, hẹn tôi ra ngoài ăn cơm, nói là dẫn tôi đi gặp một người đẹp.

- Hôm nay thì không được rồi, Lâm Tiểu Vi sắp về! – Tôi nói.

- Làm hòa rồi à? – Giọng của Tề Tề nhẹ nhõm và vui mừng.

- Ừ, tớ đã bắt đầu chiến dịch bảo vệ gia đình rồi! – Tôi đắc chí nói.

- Thôi đi, không nhờ có chiều hôm qua của tớ thì cậu có chịu chủ động như thế không? – Tề Tề còn đắc chí hơn tôi.

Tôi chợt sực tỉnh rồi mừng thầm trong lòng. Nói như vậy có nghĩa là hoàn toàn không có chuyện ngoại tình! Tôi nói:

- Bỏ khi, ngày mai tớ mời cậu ăn cơm, bảo ngư hay gì cũng được hết!

Lên mạng, Twiling vẫn online, tôi vui mừng nói cho anh ấy biết chồng tôi sẽ về nhà tối nay.

Twiling: Làm hòa rồi à? (anh ta gửi cho tôi một cái biểu tượng ngạc nhiên.)

Áo gấm đi đêm: Có thể coi là vậy. Chỉ có điều những vấn đề em lo đều không có.

Twiling: Em lo cái gì?

Áo gấm đi đêm: Lo anh ta ngoại tình, sau này không cần em nữa, đòi ly hôn với em.

Twiling: Nói như vậy có nghĩa là em yêu anh ta, không nỡ rời bỏ anh ta?

Áo gấm đi đêm: Không phải, rồi khỏi anh ta sẽ phải trở lại với cuộc sống nghèo khó trước đây. Đối với em mà nói thì kết hôn với anh ta là sự đảm bảo cuộc sống cho em.

Twiling: Em chỉ yêu tiền của anh ta ư?

Áo gấm đi đêm: Đương nhiên, nếu không sao em phải lấy anh ta. Có phải anh cảm thấy em rất thực dụng không?

Twiling: Không nói được, dường như anh không hiểu lắm về phụ nữ. Thỉnh thoảng nghĩ rằng họ rất đơn giản nhưng nhiều lúc cảm thấy rất đáng sợ!

Áo gấm đi đêm: Anh đang nói em phải không?

Twiling: Không phải, anh chỉ cảm thấy chồng em rất đáng thương!

Áo gấm đi đêm: Đó là bởi vì anh là đàn ông. Thực ra chẳng có gì đáng thương cả, chẳng phải anh ta đã có được tuổi xuân tươi đẹp nhất của em hay sao? Hơn nữa em đang cố gắng để yêu anh ta đây. Đàn bà một khi đã gả cho một người đàn ông, lâu dần rồi cũng sẽ yêu chồng mình. Cho dù không có tình yêu thì ít ra cũng có tình nghĩa, có gì khác biệt đâu chứ?

Twiling: Bọn em làm hòa rồi, sau này chắc sẽ ít thời gian nói chuyện với anh nhỉ? Liệu có quên anh không?

Áo gấm đi đêm: Mãi mãi không bao giờ quên, trong tim em, anh quan trọng hơn anh ta nhiều.

Twiling: Cái gì? Anh chỉ là một người bạn chat chưa từng gặp mặt, trong khi đó anh ta là chồng của em đấy!

Áo gấm đi đêm: Bề mặt thì là vậy, nhưng trong lúc em hụt hẫng nhất, không nơi nương tựa, người ở bên cạnh em chính là anh. Còn nữa, em đã từng nói em không yêu anh ta.

Twiling: Hôm nay nói tới đây thôi, anh out đây, phải đi họp lớp rồi.

Nick của Twiling tắt phụt. Tôi nhìn lên đồng hồ, nếu như máy bay không bị trì hoãn thì giờ này chắc đã cất cánh rồi. Tôi nằm ngả ra ghế salông một lúc rồi lẻ vào nhà bếp nấu chút cháo. Lâm Tiểu Vi mỗi lần đi máy bay về đều kêu dạ dày khó chịu, đòi tôi phải nấu cháo cho anh ta. Nhưng lần nào tôi cũng lười không làm, lần này nhất định phải cho anh ta một điều bất ngờ.

Chỉ có điều sự việc không được thuận lợi như tôi tưởng tượng. Tám giờ tối, cũng là lúc nồi cháo tôi ninh trên bếp bắt đầu thom phức, Lâm Tiểu Vi nhắn cho tôi một cái tin, nói rằng cục trưởng mời anh ta ăn cơm ở bên ngoài, có thể rất muộn anh ta mới về, bảo tôi không phải chờ anh ta.

Đọc xong tin nhắn tôi liền thấy không vui, gần như lần nào cũng như vậy, chỉ cần tôi chán bị gì đó với tâm trạng hân hoan, vui vẻ là y như rằng đến lúc quan trọng lại bị anh ta cho leo cây, mâu thuẫn lúc nào cũng bị đẩy lên cao trào vào chính những lúc như thế này.

Chồng tôi kể từ ngày lấy nhau cho đến giờ không biết đã cãi nhau bao nhiêu bận mà lần nào cũng chỉ là vì những chuyện nhỏ nhặt. Tề Tề khuyên tôi, nếu như đã lấy hôn nhân làm bàn đạp cho cuộc sống vật chất thì còn chú trọng tình cảm quá làm gì? Nhìn tôi bây giờ, xe có rồi, nhà có rồi, bố mẹ Lâm Tiểu Vĩ mặc dù không hài lòng về tôi nhưng cũng cho chúng tôi một cửa hàng, tiền thuê hàng tháng đều do tôi thu, một năm cũng được mấy trăm nghìn tệ, thế là được rồi. Biết bao nhiêu bạn học và đồng nghiệp của tôi đến giờ vẫn còn tay trắng, ấy vậy mà chẳng phải họ vẫn sống đầy thôi.

Nghĩ thế nên tôi liền nhắn lại cho Lâm Tiểu Vĩ: Anh cứ ăn đi, em chờ anh.

Phim truyền hình bây giờ còn không hay bằng quảng cáo, toàn là những bi kịch về cuộc sống hôn nhân gia đình, tôi xem cái gì cũng thấy cứ như đang nói về mình vậy. Tề Tề gọi điện đến hẹn tôi ra ngoài uống bia, tôi nói thôi không đi, buổi tối còn có một cuộc hẹn quan trọng.

Kim đồng hồ chỉ đến mười hai rưỡi đêm rồi mà Lâm Tiểu Vĩ vẫn chưa về nhà. Theo lý mà nói thì anh ta phải ăn xong từ lâu rồi. Thỉnh thoảng có xe đi ngang qua, tôi còn tưởng là anh ta đã về, thế là liền lao như bay ra ban công, nhưng không phải. Lại một chiếc xe qua, vẫn không phải. Cuối cùng, tôi ngồi luôn ở bên ban công, nhìn chăm chăm vào con đường dài phía đối diện.

Tôi không chịu được nữa liền gọi điện đến máy của anh ta.

Tắt máy.

Lại là tắt máy. Tôi bức bối ném phăng cái điện thoại lên ghế salông.

Tôi chợt có linh cảm không lành, vội vàng tìm số của trưởng phòng Uông và gọi cho anh ta. Còn chưa kịp mở miệng thì anh ta đã nói:

- Tôi còn đang thắc mắc vì sao cậu tắt máy, hóa ra là về nhà với vợ à?

Trưởng phòng Uông tưởng tôi là Lâm Tiểu Vĩ>

- Cục trưởng Chiêu lúc tối còn hỏi vì sao cậu không đi, thẳng ranh, chỉ biết mỗi vợ thôi! Tôi đang lái xe, không nói nữa, ngày mai sẽ gửi hóa đơn cho cậu! – Trưởng phòng Uông hình như đã uống khá nhiều nên nói rất to, cũng chẳng quan tâm xem là đối phương tìm anh ta có việc gì. Chỉ có điều, tôi đã có thể khẳng định chắc nịch rằng, tin nhắn lúc tối của Lâm Tiểu Vĩ hoàn toàn là bịa đặt, anh ta không muốn về nhà.

Tại sao anh ta phải lừa tôi? Rõ ràng ban nãy vẫn còn rất ổn mà, đột nhiên sao lại trở mặt nhanh vậy?

Tôi đứng thần người bên ban công, đầu óc rối loạn, từng gương mặt lạ lẫm lướt đi trước mắt tôi. Không biết nghĩ thế nào mà tôi lại nhắn tin cho Lâm Tiểu Vĩ, bảo anh ta rằng tối nay tôi phải đến khách sạn trực, không về nhà được, bảo anh ta chú ý sức khỏe, về nhà sớm.

Tôi gọi điện cho Tề Tề, hỏi xem cô ấy đang ở đâu. Tề Tề nói đang chuẩn bị về nhà, tôi bảo Tề Tề đừng về, tôi sẽ qua đó ngay.

Phụ nữ ngồi cà phê đến quá nửa đêm không về phần lớn đều thuộc diện cô đơn. Tôi ngồi ghé đối diện với Tề Tề, ừ ừ nói:

- Lâm Tiểu Vĩ không còn yêu tớ nữa, nói rằng tối nay sẽ về xong lại lừa tớ!

Nói rồi tôi mới nhớ ra đây là câu mà Tề Tề ghét nghe nhất. Cô ấy luôn cho rằng hôn nhân không thể nào hoàn mỹ.

Quả nhiên, Tề Tề tròn mắt lườm tôi:

- Cậu đến là vì chuyện này à?

Tôi cúi đầu, không dám nhìn Tề Tề.

- Vợ vẫn! – Tề Tề rít mạnh miếng thuốc lá. – Tớ tưởng anh ta lại đánh cậu nữa chứ.

- Đừng nhắc đến chuyện này nữa có được không hả? - Giọng điệu của tôi không lọt tai cho lắm. - Có phải cậu đang tiếc vì tớ không bị anh ta treo lên xà nhà mà đánh đập không hả?

- Tớ bảo cậu chớ có tự tìm phiền phức nữa! Chẳng phải bây giờ cậu vừa mới đổi công việc hay sao? Một sự bắt đầu mới đang chờ đợi cậu, đó mới là thứ cậu cần phải nghĩ! - Nói rồi Tề Tề đột nhiên ngừng lại, ngẫm nghĩ vài giây rồi nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quặc. - Chỉ có điều tớ đang nghĩ, lần này tại sao anh ta lại làm căng như vậy? Giống như là mình có lý lắm ấy!

Tôi thờ dãi, thần mặt ra nhìn Tề Tề.

- Có phải anh ta đã biết chuyện anh ta không nên biết không? Ý của tớ là, cậu có người đàn ông khác ở bên ngoài chẳng hạn? - Tề Tề tỏ vẻ hoang mang.

Máu nóng trong người tôi dồn cả lên đầu:

- Cậu nói thế là có ý gì? Tớ là người thế nào chẳng nhẽ cậu còn không biết à? Tại sao hôn nhân của hai người vừa này sinh rắc rối là cậu nghĩ ngay đến mọi vấn đề đều là do người đàn bà thế hả? Cậu cũng là đàn bà đấy!

- Tở chỉ đang phân tích thôi mà. Không có gì thì không có, cậu làm gì mà gay gắt thế? - Tề Tề thấy tôi tức giận liền cúi đầu lẩm bẩm.

- Tở bây giờ sắp bị anh ta giày vò đến phát điên rồi. Chẳng biết anh ta nghĩ gì, cũng chẳng biết anh ta có phải đã có bồ ở bên ngoài không nữa? - Tôi ôm hai vai mình, một môi thả người xuống ghế sofa.

- Xem ra cậu vẫn còn may mắn chán! Chỉ có điều cậu phải nghĩ thoáng hơn một chút, cho dù đàn ông có bao nhiêu người đàn bà thì chẳng phải cậu vẫn là vợ hợp pháp của anh ta sao? Đàn ông bây giờ toàn như vậy, nhắm mắt mà cho qua đi! Các hoàng hậu thời xưa đều chấp nhận, sao cậu lại không chấp nhận được? Nói đi cũng phải nói lại, nếu cậu ly hôn với anh ta thì cậu đã là hàng second-hand rồi, ai dám đảm bảo cậu sẽ tìm được một người đàn ông có tiền khác? Đàn ông không có tiền cậu có chịu không? Phụ nữ thời nay thay vì tìm một thằng chồng nghèo kiệt xác để mà chịu đói rét thì thả chịu âm ức mà ở với một thằng có tiền còn hơn!

Tôi nhìn Tề Tề, không nói được nửa lời. Trước đây tôi từng ra sức gieo rắc quan niệm hôn nhân vì tiền cho cô ấy, giờ lại đến lượt cô ấy lấy chuyện này ra để giáo huấn>

- Không phải là cậu đã tìm được bến đỗ tiếp theo rồi đấy chứ? - Đột nhiên Tề Tề cười tinh quái.

- Chuyện này không cần thiết. Mặc Y Y tớ nói thế nào cũng là loại gái đẹp, hồi đầu đám đàn ông trồng cây si cứ phải xếp hàng dài. Tớ kết hôn rồi bọn họ biến hết, nhưng tớ mà ly hôn xong bọn họ lại chẳng kéo đến thành đàn ấy chứ! - Nói xong tôi thấy hụt hẫng, cảm giác như thiếu không khí.

Lúc ra khỏi cửa hàng cà phê đã là hai giờ sáng, tôi cảm thấy có hơi hối hận vì đã đến đây.

Đến chân cầu thang của tòa nhà, tôi chợt phát hiện đèn trong nhà đang sáng, tôi nhớ rõ là trước khi ra ngoài tôi đã tắt đèn rồi cơ mà.

Tôi nghi hoặc bước vào trong nhà, còn chưa kịp cởi giày đã nhìn thấy một người đàn bà đi ra từ trong phòng ngủ.

Ai? Tại sao lại xuất hiện trước mặt tôi? Tôi bàng hoàng không biết có phải mình vào nhầm nhà không.

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta, chờ đợi cô ta đưa ra một lời giải thích sau một vài giây kinh ngạc.

- Anh ta uống say rồi, tôi đưa anh ta về nhà cho cô! - Nói dứt lời cô ta điềm nhiên đối diện với ánh mắt lạnh băng của tôi.

Cô ta nói xong, chẳng đợi tôi kịp nói gì, cũng không chờ tôi nhường đường mà đi lướt qua tôi ra ngoài. Nói thực lòng, cô ta rất xinh đẹp, biết nói thế nào nhỉ? Có chút gì đó rất giống khí chất của gái Thượng Hải. Không biết có phải vì nguyên nhân này không mà lúc nhìn thấy tôi, cô ta chẳng chút hoảng hốt hay rụt rè. Tôi giương mắt nhìn cô ta đi ra, lúc này con giận mới bùng lên dữ dội, đưa tay đóng sầm cửa lại.

Tôi lao vào phòng ngủ, Lâm Tiểu Vi đang nằm trên giường, ngủ say như lợn chết, toàn thân nồng nặc mùi rượu. Tôi tức phát điên lên, lay mạnh Lâm Tiểu Vi, lớn tiếng nói:

- Tại sao anh>

- Hết pin rồi! - Anh ta xoay người rồi tiếp tục ngáy khò khò.

Tôi vẫn không chịu buông tha, liền tóm lấy cánh tay anh ta, đẩy mạnh một cái, gất lên:

- Anh chớ có giả bộ nữa! Nói mau, con đàn bà lúc này là ai?

- Một người bạn! - Anh ta gồi đầu lên thành giường, xua xua tay, ra ý bảo anh ta đang rất khó chịu.

- Tôi nay anh ở với cô ta chứ gì? Tại sao lại lừa tôi? Rõ ràng anh không đi ăn cơm với trưởng phòng Uông! - Tôi giật lấy cái chăn đang đắp trên người anh ta, ra sức kéo anh ta dậy.

Anh ta ọe mấy tiếng rồi nôn thốc nôn tháo. Cả căn phòng bỗng chốc nồng nặc mùi khó chịu.

- Anh chết luôn đi cho xong! - Tôi gào lên tức tối.

Cả đêm mất ngủ. Một người đàn bà đưa anh ta về nhà, còn đưa anh ta vào tận phòng ngủ, chuyện quái quỷ gì vậy? Minh nhất định phải điều tra rõ ràng. Buổi sáng tỉnh dậy, Lâm Tiểu Vi đã đi rồi. Tôi rửa mặt xong liền gọi cho anh ta.

- Tôi qua tại sao anh không về nhà đúng giờ đã hẹn, anh có biết tôi ở nhà đợi anh mãi không?

- Uống nhiều quá! - Anh ta bắt đầu nói, dường như không còn lời giải thích nào hợp lý hơn. - Hơn nữa cho dù tôi có uống say đến chết cô cũng đâu có buồn đêm xia đến tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Được, tôi không quan tâm đến anh, nhưng anh nói cho tôi biết con đàn bà đưa anh về tối qua là ai?

- Tôi nói rồi, là một người bạn. Cô nói đủ chưa hả? - Anh ta nói rồi ngắt luôn điện thoại.

Tôi tức tối gọi lại, máy bận. Tôi lại gọi lại

“Bốp!”. Tôi điên tiết thẳng tay ném điện thoại xuống bàn.

Bao Tử cầm bài tập tôi nộp ở trên tay, nghiêm giọng nói:

- Y Y, cô đùa với tôi đấy hả?

- Sao thế? - Tôi chột dạ nhìn anh ta. Hôm qua, để hoàn thành nhiệm vụ, tôi chỉ viết vớ vẩn vào đó cho xong việc.

- Cô học hành tử tế một chút cho tôi nhờ! - Bao Tử đưa mắt nhìn quanh, hạ giọng nói. - Với thái độ làm việc như thế này thì cô chưa được ngồi vào cái chức trợ lý đã bị đuổi thẳng cổ rồi! Tôi nói cho cô biết, hiện nay có rất nhiều người đang nhìn vào cô, chờ đợi thời cơ hạ bệ cô... Cô còn cười à? Tôi không đùa với cô đâu đấy!

- Ý của anh ban nãy là có người định chơi đùa tôi à? Có phải là Lãnh Linh không? - Tôi nôn nóng hỏi.

- Đầu cô là đầu lợn hả? - Bao Tử nhún nhó. - Hãy dùng tài năng để vũ trang cho mình trước đi đã!

Anh ta nói xong liền đưa tài liệu cho tôi, trên đó có rất nhiều chỗ bị sửa. Thực sự tôi đã không bỏ công sức vào bài tập này, ngay cả phân phối cổ phần của công ty cũng viết sai, đúng là đáng ăn đòn! Nếu tôi còn không đối mặt với cái mờ đầu tốt đẹp này thì e rằng mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ mất. Tất cả chỉ tại Lâm Tiểu Vi gây ra, đồ Lâm Tiểu Vi đáng ghét. Nếu như không phải vì anh thì tôi đâu có ra nông nỗi này?

Buổi tối về nhà, Lâm Tiểu Vi đang ở trong phòng đọc sách. Quan hệ của chúng tôi đã bị đẩy đến cao trào của sự lạnh nhạt bởi sự xuất hiện của con đàn bà bí ẩn kia.

Tôi giả bộ cần tìm một cuốn tạp chí rồi vào phòng đọc sách. Tôi buộc phải nói chuyện với anh ta, đây là chuyện không thể dây dưa được nữa.

Tôi vừa vào phòng đọc sách, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt là ngọn lửa trong người đã bùng lên dữ dội. Anh ta đang mặc độc một cái quần đùi, bật webcam chat với một con đàn bà nào đó. Anh ta vừa nhìn thấy tôi bước vào liền vội vàng tắt cửa sổ chat, đồng thời thể hiện thái độ cực kỳ bất mãn với hành vi tự ý xông vào của tôi, nụ cười trên mặt anh ta hai giây trước nhanh chóng biến thành một cái nhúm mày rất khó chịu. Mặt anh ta lạnh tanh như băng, có cảm giác cặp lông mày đã đông cứng rồi.

Tôi như vừa nuốt phải mật đắng, những lời lẽ định nói tự nhiên bay biến đâu mất. Nhìn thấy anh ta lấy cuốn tạp chí của tôi để kê chuột, tôi liền nghĩ ngay ra có đề trút giận lên anh ta. Tôi đi thẳng đến trước mặt anh ta, giật lấy cuốn tạp chí của mình.

“Bốp...” Con chuột máy tính bị hất tung lên.

Tôi cầm cuốn tạp chí đi thẳng ra cửa. Tôi có thể tưởng tượng ra lúc này anh ta đang dán mắt vào máy vi tính, con giận dữ như lửa gặp cỏ khô, bùng lên dữ dội. Chân tôi vừa bước ra khỏi cánh cửa phòng đọc sách thì sau lưng tôi vang lên một tiếng động khùng khấp.

Tôi thả mình xuống ghế salong, trong đầu toàn là hình ảnh anh ta chat với người đàn bà khác. Tôi nhớ lại cái tin nhắn mà Tề Tề đã nhắn cho tôi, nhớ lại con đàn bà đã đưa anh ta về tối đó, trong bụng tức tối mấy lần định xông vào hỏi anh ta cho ra nhẽ. Nhưng mỗi lần đi đến cửa tôi lại quay đầu lại. Tôi sợ sẽ gặp phải ánh mắt khinh bỉ của anh ta, nó giống như hai con dao sắc lạnh bay vèo vèo về phía tôi.

Thực ra thì cho dù anh ta có hung dữ thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn là vợ anh ta, đương nhiên tôi có quyền hỏi những điều này. Chính mắt tôi đã nhìn thấy anh ta đang chat webcam với một con đàn bà khác. Tề Tề từng nói, với những người ngày nhớ đêm mong về nhà, khi chat nhất định phải bật webcam, nếu không thì không thể giải tỏa “con khát” được. Lâm Tiểu Vi với con đàn bà ấy đã đến mức “đói khát” rồi hay sao? Bọn họ đã từng gặp nhau chưa? Đã qua đêm với nhau chưa? Tôi thực sự không dám nghĩ tiếp.

Dường như có ai đó đang thì thầm bên tai tôi: Chết rồi, quỳ vào thôn rồi!

Tôi thẫn thờ, tìm anh ta nói chuyện với thỏa hiệp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hai người cãi nhau dù có kịch liệt đến đâu nhưng cũng chỉ là chuyện nội bộ, một khi có kẻ địch từ bên ngoài xâm phạm, cả hai phải có trách nhiệm cùng nhau đối phó>

Tôi nghĩ tôi nên lựa chọn một phương pháp hòa bình, bình tĩnh hoặc làm nũng. Ví dụ: Tôi có thể đứng phía sau anh ta, dịu dàng hỏi: “Chúng ta có thể nói chuyện một lát không?”. Hoặc quỳ xuống bên cạnh anh ta, nước mắt tèm lem hỏi: “Anh định cả đời này sẽ bỏ mặc em sao?”. Phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được làm căng.

Từ phòng khách đến phòng đọc sách chỉ mất có mấy bước chân, thế mà tôi cảm thấy cứ như xa đến mười lăm vạn cây số, đi mãi mà không đến nơi.

Tôi tự cổ vũ mình: Vì một nước Trung Quốc hoàn toàn mới, xông lên!

Tôi đẩy cửa, cửa khóa. Tôi gõ cửa, nhẹ nhàng nói:

- Lâm Tiểu Vi, anh có thể ra ngoài một lát không?

Mãi lâu sau anh ta mới mở cửa, lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Chúng ta... có thể nói chuyện một lát không?

- Để hôm khác đi, hôm nay tôi không có thời gian! - Rầm, cửa đã đóng sập trước mặt tôi.

Tôi đứng đờ ngay ra ở cửa, thật không ngờ anh ta lại có thái độ này. Ngoảnh đầu lại, nhìn vào chiếc gương phía đối diện, tôi bàng hoàng nhận ra bộ dạng thê thảm của mình: tóc tai rũ rượi, váy ngủ dài đến mắt cá chân, mặt mày vàng vọt, lông mày nhàu chặt lại. Toàn thân tôi toát mồ hôi, run rẩy vì tức tối. Đây là tôi ư?

Tôi đá mạnh vào cửa, một con đầu đòn ập đến. Tôi òa khóc nức nở, hai tay đập mạnh vào cửa.

- Lâm Tiểu Vi, anh ra đây cho tôi! Rốt cuộc tôi đã làm chuyện gì có lỗi với anh chứ? Cho dù anh có hận tôi thì cũng phải có lý do? Anh không thể vô duyên vô cớ lạnh nhạt với tôi như vậy được!

Cánh cửa rất “cố chấp”, hoàn toàn không có ý định mở ra. Đột nhiên một khát vọng hết sức điên rồ, tôi mong anh ta sẽ bị tôi làm cho tức điên lên, chỉ vào mặt tôi mà mắng chửi. Ít ra như vậy cũng có sự giao lưu ngôn ngữ, đằng này anh ta từ đầu đến cuối chỉ biết im lặng, coi tôi như một người chết.

Tôi đã quên mất mình vừa mới diễn một cái mở màn rất dịu dàng, giờ tôi bắt đầu nổi điên. Sự oán hận như ngọn lửa bùng lên đến tận đỉnh đầu tôi. Tôi tìm một con dao ở trong nhà bếp, điên cuồng chém vào cửa, vừa chém vừa gào:

- Mẹ mày, hôm nay mày mà không ra đây tao sẽ chém chết mày! - Tôi vừa khóc vừa chém mạnh vào cửa, tôi muốn mở tung cánh cửa này ra, chỉ thẳng vào mặt anh ta mà hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, anh ta nhanh nhẹn né sang một bên. Tôi mất đà ngã dúi xuống sàn, con dao trong tay suýt chút nữa đâm vào người tôi.

- Cô làm loạn đã đủ chưa hả? - Anh ta đứng một bên, chẳng buồn kéo tôi dậy, lạnh nhạt hỏi.

Tóc tai rũ rượi, tôi nằm bò ra đất mà khóc:

- Tôi chỉ muốn nói với anh rốt cuộc tôi đã sai ở đâu? Anh đánh tôi, nửa đêm dẫn đàn bà về nhà, còn chat với con đàn bà khác... nhưng tôi không trách anh. Tôi một lòng mong giảng hòa với anh, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?

- Tại sao cô lại muốn giảng hòa với tôi? - Anh ta chậm rãi đi ra phòng khách, châm một điếu thuốc lên.

- Lẽ nào anh muốn sống một cuộc sống như thế này mãi ư? Tôi chịu đủ rồi! - Tôi ngồi phất dậy, gào lên với anh ta.

- Chịu đủ rồi thì cô đi đi! Tôi cũng không muốn như vậy! - Anh ta dứt lời liền đứng dậy, chẳng buồn liếc tôi lấy nửa cái.

Căn phòng đột nhiên trở nên im lìm đến đáng sợ, im lìm hết như một ngôi mộ hoang. Tôi nằm lăn ra đất, nhìn trần nhà đang chao đảo như sắp sập xuống, đè chết tôi đến nơi.

Lúc Tề Tề đến tôi đang ngồi thừ ra trên ghế salông hết như một con Tề Tề kinh ngạc nhìn bộ dạng thảm hại của tôi lúc này, cô chạy đến chỉ vào mặt tôi mà mắng:

- Cậu điên à? Cậu nhìn cậu đi, bộ dạng cậu bây giờ còn thảm hơn là chết đấy! Bà cô à, tớ xin cậu đấy, lý trí một chút đi! Như thế này không giải quyết được vấn đề gì đâu!

- Tớ chỉ còn thiếu nước đập đầu thỉnh an anh ta nữa mà thôi. Trái tim anh ta quá sắt đá, tớ giống như một con chó bị buộc chặt, chủ nhân không cho ăn, lại không tháo xích, chỉ lạnh lùng nhìn xem tớ chết thế nào. - Tôi thừ người nhìn mấy cái cốc trên bàn, u uất nói, nước mắt lã lã chảy xuống khóe miệng.

Tề Tề ném cho tôi một cái khăn giấy rồi nói:

- Thôi được rồi, đừng nói nữa, tớ đi tìm Lâm Tiểu Vi nói chuyện. Cậu bình tĩnh lại đi, cứ thế này mãi e là cậu điên mất!

Sau chuyện này, ly hôn dường như đã trở thành chuyện bất buộc phải làm, nhưng tôi thực sự không dám nghĩ mình sẽ thế nào sau khi ly hôn.

Hôm đó mẹ tôi gọi điện đến nói rằng muốn mở một cửa hàng bánh ngọt trên huyện, bảo tôi gửi cho 50.000 tệ.

- Mẹ đâu có biết những thứ này, hơn nữa lấy đâu ra tiền thế?

- Tiểu Vi có mà, con bảo nó giúp nghĩ cách hoặc để mẹ nói chuyện trực tiếp với nó!

Tôi nổi đóa lên trong điện thoại:

- Mẹ cứ từ từ vài hôm đã nào! Đâu phải là thiếu tiền tiêu, già bằng ấy tuổi đầu rồi còn tham lam gì nữa? Lâm Tiểu Vi đi công tác rồi, mẹ đừng gọi cho

anh ta làm gì!

Tôi cộc cằn ngắt điện thoại, trong lòng vô cùng buồn bực. Tôi tức mẹ tôi suốt ngày cứ coi tôi như cái cây vàng cây bạc để mà rung. Hay, tôi mà ly hôn có lẽ mẹ tôi còn phát điên trước cả tôi mất!

Cái gã Lưu Minh Cường ấy hình như rất có hứng thú với tôi, nhắn tin từ sáng tới tối cho tôi, ra vẻ rất quan tâm đến tôi, chỉ có điều tôi chẳng hơi đâu đếm xỉa đến anh ta. Kiểu đàn ông như anh ta tôi gặp nhiều rồi, tuổi ngoài bốn mươi, người đàn bà đầu ấp tay gối bấy lâu nay giờ mặt mày đã nhăn như quả táo tàu, muốn tìm một nơi nào đó để “gửi gắm” tình cảm nhưng lại sợ bị từ chối, thấy cuộc hôn nhân của tôi không được hạnh phúc nên định thăm dò tôi xem sao.

Tôi nghĩ, cuộc đời của bọn đàn ông rất đáng buồn, bởi vì họ thường dốc một nửa tâm sức vào đàn bà.

Chỉ có điều, tôi đã có Twiling, đương nhiên chẳng cần phải để ý đến loại đàn ông sắp chuyển sang giai đoạn “hối” như anh ta. Tôi hỏi Twiling tôi nên làm thế nào.

Twiling: Đã nghĩ đến chuyện ly hôn chưa?

Áo gấm đi đêm: Đã nghĩ đến, nhưng chưa có quyết tâm.

Twiling: Cứ điều chỉnh một thời gian đi, đợi anh ta bình tĩnh lại, em hãy nói chuyện với anh ta. Em nổi điên như vậy chỉ càng khiến cho anh ta bực bội.

Áo gấm đi đêm: Anh dường như không hề cảm thấy anh ta rất bi ối và nhẫn tâm.

Twiling: Bởi vì anh cũng là đàn ông mà.

Twiling chỉ nói vài câu không nóng cũng chẳng lạnh ấy rồi sign out.

Gần đây tôi thường cảm thấy Twiling có gì đó rất kỳ lạ. Về sau tôi nghĩ, chắc chắn là do anh ta đã có bạn gái rồi, thế nên mới mất kiên nhẫn với tôi. Hựt hăng! Tôi đang cân nhắc xem có nên gửi cho anh ta một bức ảnh của mình để bình ổn lại cái tâm trạng đang bị hưng phấn quá mức của anh ta, cho anh ta biết thế nào là người đẹp hay không.

Về tình trạng giữa tôi và Lâm Tiểu Vi hiện giờ, Tề Tề khuyên tôi nên bình tĩnh quan sát một thời gian:

- Đừng quá chủ động, bao gồm cả việc cãi vã, bên chủ động cuối cùng luôn trở thành bị đ>

- Nhưng vốn dĩ tớ luôn chủ động nói chuyện với anh ta mà!

- Nói chuyện cái con khỉ, tớ thấy cách làm của cậu hoàn toàn trái ngược với cách nghĩ! - Tề Tề vỗ vỗ vào đầu tôi. - Càng ngày cậu càng không kiểm soát được bản thân, cứ cãi nhau là lại sồn sồn lên. Cậu sợ gì chứ? Sợ anh ta đá cậu à?

Tôi cảm thấy Tề Tề đã nhìn thấu tâm can tôi, mặt tôi đỏ ửng vì xấu hổ.

- Anh ta dám? Nói thế nào thì nói bố mẹ anh ta ở Phố Thành này cũng có chút tiếng tăm, công ty anh ta cũng đâu phải là nhỏ, thế nên nếu ly hôn thì kiểu gì cũng có mặt trái của nó.

Tề Tề nói chắc như đinh đóng cột, khiến cho tâm trạng tôi cũng nhẹ nhàng đi nhiều. Nói cũng phải, tôi lo lắng như thế làm gì chứ? Nói không chừng anh ta còn sốt ruột hơn cả tôi.

- Cậu chắc chắn qua một thời gian nữa sẽ không có vấn đề gì chứ? - Tôi hỏi Tề Tề.

- Đương nhiên! - Tề Tề trả lời dứt khoát.

Oh yeah! Tôi mừng thầm trong lòng, toàn thân nhẹ bẫng như vừa trút được một hòn đá tảng. Những stress trong tôi bấy lâu nay cuối cùng cũng chấm dứt. Ai đó đã từng nói: Chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến. Ai đó đã từng nói: Cái gì là của mình cuối cùng cũng vẫn là của mình.

Công việc, tôi phải dốc sức vào công việc.

Sau thời gian đào tạo, tôi chính thức được chuyển đến phòng giám đốc. Bàn làm việc của tôi đối diện với Tổng giám đốc Ngô, ở giữa chỉ cách nhau có một tấm kính trong suốt.

Hàng ngày tôi phải đến sớm nửa tiếng, quét dọn văn phòng của Tổng giám đốc, bật điều hòa, mang báo của ngày hôm đó và tài liệu cần thiết đến; thông báo những cuộc họp, cuộc hẹn với khách hàng. Ngoài ra tôi còn phải lên kế hoạch cả tuần và báo cáo cho Tổng giám đốc biết.

Mới đó mà hơn một tháng. Tôi và Lâm Tiểu Vi không gọi điện, không nhắn tin, không chat chít, không cười, không giận... cuộc sống cũng khá yên bình. Trong thời gian ấy chúng tôi hai lần ăn cơm với nhau. Một lần là vào ngày sinh nhật bố anh ta. Anh ta gọi tôi về nhà. Lúc ngồi vào bàn ăn, bố anh ta liên tục nhận điện thoại, sau đó có một đám người kéo đến, nghe nói đều là những nhân tài trên thương trường, người nào người nấy đeo đầy vàng trên người. Do vậy chẳng ai chú ý đến sự khác thường giữa tôi và Lâm Tiểu Vi. Một lần nữa là hôm mẹ tôi đến nhà chúng tôi, đúng lúc Lâm Tiểu Vi đang ở nhà, ba người chúng tôi ra ngoài ăn cơm. Lâm Tiểu Vi thể hiện rất tốt, còn gấp thức ăn cho tôi, khiến mẹ tôi cười luôn miệng. Lúc ấy tôi cảm thấy Lâm

Tiểu Vĩ không thi vào trường Điện ảnh Bắc Kinh thì thật là lãng phí.

Một tháng nay, anh ta ngủ ở phòng khách, tôi ngủ trong phòng ngủ. Thành thạo anh ta cũng ngủ trong phòng ngủ, nhưng cả hai nằm quay lưng vào nhau, coi đối phương như không khí. Ban đầu tôi rất không quen với cuộc sống như thế này, nhưng lâu dần thấy thế cũng tốt, rất yên tĩnh. Không cần cãi cọ, không cần cầm dao chém vào cửa, lại tiết kiệm sức lực.

Chiều nay có một cuộc họp nhỏ về kế hoạch công tác sau party ngày lễ Thất Tịch[1]. Khách sạn tôi vốn dĩ không định khua chiêng gõ trống tổ chức hoạt động hoành tráng, mà chỉ muốn nhân cơ hội này để cảm ơn các vị khách VIP và những cơ quan chủ quản có liên quan, nào ngờ “vô tình cầm liễu liễu thành cây”, rất nhiều người thuộc tầng lớp trí thức độc thân đua nhau gọi đến hỏi thăm và đặt chỗ. Khách sạn thấy nhu cầu quá cao nên đã quyết định tổ chức thành một party lớn, có bán vé vào cửa.

Mùng 7 tháng 7 âm lịch.

Tổng giám đốc Ngô sau khi nghe báo cáo của Giám đốc marketing Diệp Cường và Phó Tổng giám đốc Từ Khai đã nhấn mạnh bốn việc sau: Thứ nhất, tiếp tục cho đăng quảng cáo trên báo chí và truyền thông về hoạt động này, đồng thời đưa ra các bài PR liên quan để thu hút càng nhiều giới trí thức độc thân. Thứ hai, phải gửi thiệp mời đến tận tay người nhận, đồng thời theo dõi sát sao, thống kê số lượng người sẽ tham gia. Thứ ba, hoạt động của cả tối hôm đó sẽ phải chuẩn bị chu đáo và tỉ mỉ; người chỉnh âm thanh tốt nhất nên đến khách sạn ở từ mấy hôm trước. Thứ tư, phải đảm bảo an toàn trong từng khâu, không thể để xảy ra bất kỳ sai sót gì.

Tổng giám đốc Ngô nói xong liền hỏi hai người bọn họ xem có bổ sung gì không.

- Có một vấn đề này! - Diệp Cánh Cụt khề nhích tấm thân nặng nề của mình. - Hôm qua Lãnh Linh đã xin nghỉ ốm, thế nên việc tuyên truyền PR hơi có vấn đề.

Tôi thấy rất nực cười, quả nhiên là tôi đã đoán trúng rồi, Lãnh Linh lại xin nghỉ ốm. Từ lâu tôi đã nghe nói quan hệ giữa cô ta và Diệp Cánh Cụt không phải bình thường, xem ra tin đồn này là hoàn toàn chính xác.

Tổng giám đốc Ngô nhú mày:

- Sao cứ hơi một tí là nghỉ ốm thế hả? Sức khỏe kém thì không cần đến đây làm nữa... Còn những người khác thì sao? Không viết được à?

- Đều là nhân viên nghiệp vụ, làm sao viết hay được ạ! - Diệp Cường cười giả lả.

Tổng giám đốc Ngô quét mắt một lượt khắp phòng họp, cuối cùng nhìn tôi, nói:

- Tiểu Mạc, cô chịu khó một chút vậy! Sau khi kết thúc cuộc họp, cô với Giám đốc Diệp xác định cho kỹ các nội dung PR có liên quan!

Tôi gật đầu rồi ghi vào trong sổ hai từ “Diệp Cường”, sau đó nghiêng rằng tô đậm hai chữ ấy lên.

Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi liền hỏi Tổng giám đốc Ngô:

- Chúng ta sẽ đặt tờ quảng cáo hay là cả cuốn catalogue vào trong hộp quà tặng ạ?

Tôi cố ý hỏi như vậy. Tờ quảng cáo hay catalogue tuyên truyền đều do tổng bộ in ấn căn cứ vào kế hoạch của năm trước, do vậy giá thành tương đối cao, nhờ giữa chừng cần tăng thêm số lượng thì bắt buộc phải xin phép. Tôi chưa bao giờ thấy Lãnh Linh mang đơn xin phép lên đây xin đóng dấu cả, có lẽ cô ta quên rồi.

Quả nhiên, khi Tổng giám đốc Ngô hỏi Diệp Cường đã in bao nhiêu tờ tuyên truyền, mặt anh ta tái xanh, miệng lắp bắp không nói ra>

- Đã xin phép tập đoàn chưa? - Tổng giám đốc Ngô hỏi.

Anh ta lắp bắp không nói được.

- Các người rốt cuộc cả ngày nghĩ những cái gì hả? Sức khỏe kém, trí nhớ cũng không tốt à? Làm không được thì về nhà mà nghỉ! - Tổng giám đốc Ngô bực bội đi thẳng ra ngoài phòng họp.

Diệp Cường đứng sững ra đó, sắc mặt rất khó coi. Tôi thản nhiên đi theo Tổng giám đốc Ngô như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đi ngang qua chỗ anh ta, trong lòng tôi hân hoan như muốn hát lên.

Tôi cần phải giới thiệu cụ thể về Lãnh Linh.

Lãnh Linh, nữ, sinh tháng 12 năm 1982, độc thân, học lực: Cao đẳng, quê quán: Trịnh Châu, Hà Nam, đang là nhân viên bộ phận marketing, nhan sắc thuộc dạng trung bình khá, tính cách kiêu ngạo. Lúc tôi còn làm nhân viên lễ tân, rất khó nhìn rõ cô ta là mắt một mí hay hai mí, bởi vì mỗi lần đi ngang qua đại sảnh, cô ta thường kiêu ngạo ngẩng cao đầu, hếch cằm lên. Người đàn bà này rất có tài quyến rũ cấp trên. Tôi thường xuyên nghe thấy cô ta to tiếng trước mặt Diệp Cường, cứ như thể bộ phận marketing là nhà của cô ta vậy. Tính tình nóng nảy thì thôi không nói, cô ta còn thường xuyên đùn đẩy công việc cho người khác, đặc biệt là khi gặp phải việc gì cần động tay động não là cô ta chỉ cần gọi cho Diệp Cường một cú điện thoại là xong. Thế nhưng mỗi lần đi công tác đều tranh đi, lúc về còn đòi công ty thanh toán một đồng tiền công tác phí. Không chỉ có vậy, cô ta còn thường xuyên vung tiền không tiếc tay ở chỗ chị Tịnh, lúc quẹt thẻ còn thản nhiên ghi tên của Diệp Cường.

Kể từ sau lần tranh giành chức vụ trợ lý tổng giám đốc này, cô ta rõ ràng đang nhắm vào tôi, không chỉ thường xuyên lườm nguyệt tôi mà còn mỉa mai, châm chọc. Nhất là hôm vừa rồi, cô ta dám nói xấu sau lưng tôi rằng: “Đắc chí gì chứ? Chẳng qua chỉ là một đứa học trung cấp, có gì ghê gớm đâu! Chỉ có điều chúng ta chẳng thèm so đo chuyện này làm gì! Có thể nào đi nữa thì trong mắt tôi cô ta chẳng là cái thá gì!”. Tôi cực kỳ khinh bỉ hạng người lăng nhăng với cấp trên của mình!

Hạng người như cô ta tôi cần gì phải đối đầu, cứ tránh xa ra là>

Chỉ có điều Diệp Cánh Cụt rất thích chơi đùa tôi. Chỉ cần phát hiện ra một vấn đề nho nhỏ gì đó là anh ta liền mắng tôi xoi xoi, chỉ trích không tiếc lời trước mặt Tổng giám đốc Ngô. Ở bất kỳ một công ty nào, khả năng và thái độ làm việc của một người, một nửa là do thời gian chứng minh, nửa kia là do tin đồn trong công ty. Tổng giám đốc Ngô có sáng suốt đến thế nào đi nữa, nhưng lâu dần không biết anh ấy có hiểu nhầm tôi không. Tôi rất lo một ngày nào đó tôi sẽ rơi vào cái bẫy do Diệp Cường tạo ra. Cứ nghĩ đến đây là lòng tôi lại nóng như lửa đốt. Tôi không muốn so đo với Lãnh Linh, bởi vì cô ta là đàn bà, nhưng đối với Diệp Cường, tôi tuyệt đối không chịu khuất phục.

Chỉ có điều tôi phải làm thế nào đây? Mới có mấy ngày, mặc dù Tổng giám đốc Ngô đã từng biểu dương tôi, nhưng đó chỉ là bề mặt, tôi có làm tốt đến đâu chẳng qua cũng chỉ là một con tốt trong tay anh ấy. Nhưng Diệp Cường thì khác, toàn bộ khách hàng đều ở trong tay anh ta, hơn nữa anh ta lại là bạn học của Tổng giám đốc Ngô. Chỉ dựa vào hai điểm này thôi, Diệp Cường mà đuổi việc tôi thì Tổng giám đốc Ngô cũng quyết không giữ lại.

Thích chơi đùa thì cứ chơi đi, tôi cũng thấy nản lòng rồi.

Chỉ còn một tuần nữa là đến ngày tổ chức party Thất tịch, công việc càng lúc càng nhiều lên, tôi bận tới mức tối tăm mặt mũi. Ban đầu tôi cứ tưởng là năng lực của mình có vấn đề, vì vậy hiệu quả công việc mới không cao. Về sau Bao Tử nhắc tôi mới sực tỉnh: “Sao cô toàn làm những việc của bộ phận thị trường thế?”. Lúc này tôi mới tỉnh ra: gửi thiệp mời, viết báo cáo, bố trí hội trường... tất cả những chuyện này đều không thuộc chức trách của tôi. Tôi đúng là hồ đồ quá rồi, toàn đi làm những việc đầu đầu. Đầu óc tôi bị tức giận làm cho mụ mị rồi, rõ ràng là Diệp Cường đang cố tình “chỉnh” tôi. Làm tốt cũng chẳng ai biết là tôi làm, có khi công lao còn được ghi nhận cho Lãnh Linh. Còn nếu như làm không tốt thì chắc chắn đây sẽ là cái cớ rất tốt cho Diệp Cường chỉ trích tôi.

Tôi nén chặt cơn giận ở trong lòng, cúi đầu đi vào phòng làm việc. Đột nhiên đầu tôi như đụng phải vật gì đó, ngẩng đầu lên nhìn... Tôi ngây người... Tổng giám đốc Ngô đang nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

- Sao không chịu nhìn đường thế hả? - Anh ấy không hề giận, nhưng cũng không mỉm cười. - Lúc nào cũng tắt ta tắt tư>

- Tổng giám đốc... - Tôi quay người gọi anh ấy lại. - Chuyện đó...

- Đợi tí nữa rồi nói, tôi phải ra ngoài một chút! - Nói rồi anh sai bước ra ngoài.

Về đến văn phòng tôi càng tức hơn, rõ ràng là bài PR là do tôi viết, ấy vậy mà lại đề tên Lãnh Linh. Cuối cùng thì tôi cũng tìm được cái cớ để trút giận, lập tức gọi điện cho phóng viên đó.

- Theo đúng quy cách thì cô phải viết lên mặt trước, cô viết ra đằng sau thì làm sao tôi biết được? - Anh ta thản nhiên nói, cứ như thể anh ta chẳng có lỗi gì cả.

Tôi tức điên lên:

- Anh không có mắt à? Có phải anh cũng không biết vợ anh có chân hay không hả?

- Chẳng qua chỉ là một cái tên thôi mà? Có phải là tác giả gì đâu mà ghê gớm thế? Thôi đừng giận nữa, là tôi sai, tôi xin lỗi cô! - Gã phóng viên chết tiệt đó khiến tôi chẳng biết phải nói gì. Trong bụng rất bức xúc, rất âm ỉ, ngay cả một gã phóng viên nhãi nhép mà khách sạn bỏ tiền ra thuê viết bài cũng tùy tiện châm chọc tôi. Gần đây, bao nhiêu nỗi âm ỉ đều kéo đến đổ hết lên đầu tôi, không biết vì sao tôi lại thấy sống mũi cay cay, hai chân mềm nhũn, rất muốn nằm gục ra bàn mà khóc một trận cho đã.

Điện thoại đổ chuông, lại là cái gã Lưu Minh Cường đó.

- Y Y, tôi làm gì đắc tội với cô rồi? Sao chẳng nhắn tin lại thế? Không còn cách nào khác nên tôi đành gọi điện cho cô!

- Có việc gì? - Tôi lạnh nhạt hỏi.

- Tôi nay nể mặt tôi, đi ăn với tôi bữa cơm nhé!

Tôi do dự vài giây rồi nói: “Cũng được!”. Ăn cơm chứ ăn thịt tôi đâu mà sợ, hơn nữa dạo này toàn ăn cơm trong nhà ăn, phải đổi khẩu vị>

Hai mươi phút sau, anh ta lái một chiếc xe BMW đến đối diện khách sạn chờ tôi. Lúc tôi đến gần, anh ta liền thò đầu ra hỏi:

- Làm gì mà mặt mày cau có thế?

- Đâu có? - Tôi đóng mạnh cửa xe, ngoảnh mặt đi chỗ khác không buồn nhìn anh ta.

- Còn nói không, sắp khạc ra lửa đến nơi rồi! - Anh ta kéo gương chiếu hậu xuống cho tôi soi. - Đi ăn sushi cho hạ hỏa nhé!

Nói một cách nghiêm túc thì đây là lần gặp mặt đầu tiên của hai chúng tôi. Thực ra tôi đã không còn nhớ rõ diện mạo của anh ta ra sao nữa. Ngồi lên chiếc xe này, tôi nhớ lại chuyện hôm trước uống say, cũng là chiếc xe này, chỉ có điều lúc ấy tôi thoải mái hơn bây giờ, đó là nhờ vào hơi rượu.

- Sao thế? Khó chịu à? - Anh ta quay sang hỏi.

- Không! - Tôi thờ ơ trả lời, nhân tiện liếc mắt nhìn anh ta một cái. Cũng may, không xấu cho lắm, nhưng mà cũng chưa đủ để được gọi là đẹp trai. Hầy, thực ra tôi rất ghét đi riêng với một người đàn ông ngoài bốn mươi, hôm nay chẳng hiểu sao tôi lại lên xe của anh ta nữa. Tôi thấy hơi hối hận, nhưng đi thì đã đi rồi, lát nữa thì ăn cho mau rồi té.

Tôi dựa lưng vào ghế, khẽ thở dài. Một người đàn ông có thể khiến cho tôi động lòng phải là một người phóng khoáng, hài hước, trượng nghĩa, nhất định phải là một người cao lớn, không có mỡ thừa và không có cái bụng bia, nhất định không bị hói đầu cùng đôi mắt ti hí, da không được quá trắng, giọng nói phải trầm ấm, phải biết quan tâm, phải hiểu tâm lý phụ nữ, tôi chỉ cần liếc mắt một cái là anh ta phải hiểu tôi đang nghĩ gì, phải có một chút ngang ngược nhưng không độc đoán, phải có kinh nghiệm phong phú và cái nhìn điềm nhiên trước mọi điều.

Đáng tiếc là loại đàn ông này chỉ có thể tìm thấy trong phim. Nếu một ngày nào đó có thể tìm được một người như vậy ở ngoài đời, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ, cho dù có phải vượt qua nước sôi lửa bỏng, tôi cũng nhất định phải cùng ngồi ăn tối với anh ấy.

Twiling có đáng người c và nụ cười mê hoặc không nhỉ? Trước mắt tôi chợt thoáng qua bóng dáng của Tổng giám đốc Ngô, cái má lúm thoáng ẩn thoáng hiện, đôi bờ vai vững chãi. Nghĩ gì thế nhỉ? Đó là sếp của mình cơ mà! Lạc đề, lạc đề mất rồi! Hầy, tiếp tục nào: nếu như Twiling cũng có một nụ cười mê hoặc và một giọng nói trầm ấm, nhất định tôi sẽ bất chấp tất cả... Đây là điều không thể. Thứ nhất, tôi sẽ không ly hôn, thứ hai, tôi dứt khoát không đi Vân Nam. Thôi bỏ đi, bỏ đi, không nghĩ đến nữa thì hơn, càng nghĩ càng thấy thế giới tình cảm của mình tối tăm, hỗn độn.

- Mặc Y Y! - Anh ta lớn tiếng gọi làm tôi giật nảy cả người.

- Đang nghĩ gì vậy? Tôi gọi mấy lần mà không nghe thấy... - Anh ta nghi hoặc nhìn tôi. Tôi nhìn mình trong gương, không hiểu tóc đã tuột ra từ lúc nào mà rối tinh hết cả.

- Có phải cô mệt không? - Anh ta hỏi rồi đưa tay bật cái đèn đĩa trên xe. Một bài hát của Thảo Mãnh nhẹ nhàng vang lên.

- Một bài hát rất xưa! - Tôi buột miệng nói, chẳng rõ là nó mang nghĩa xấu hay nghĩa tốt nữa. Hồi còn học cấp hai, trong lớp tôi có một anh chàng rất thích các bài hát của Thảo Mãnh. Có một hôm trong giờ tự học, cậu ta cao hứng hát rống lên: “Em yêu ơi anh xin lỗi, không phải không yêu em...”, thầy giáo đứng ngay bên cạnh rồi mà hai mắt cậu ta vẫn nhắm nghiền chẳng hay biết gì.

- Cô không thích nhạc xưa à? - Anh ta liếc tôi, tôi có thể cảm nhận được sự tình tứ trong ánh mắt này.

- Không thích!

Anh ta từ từ đỗ xe lại trước cửa hàng băng đĩa, hỏi:

- Cô thích nghe nhạc của ai? Để tôi đi mua?

- Đàm Vĩnh Luân. - Tôi chưa nói hết đã thấy anh ta xuống xe rồi.

Thật là biết lấy lòng phụ nữ! Tôi dựa lưng vào ghế, cảm thấy rất buồn cười. Đàn ông trên đời này thật đáng thương, toàn động lòng trước người phụ nữ của mình và cả của người khác.

Chúng tôi đến một nhà hàng Hàn Quốc. Vừa bước vào cửa, hai cô gái mặc Hanbok[1] đã cười tươi như hoa, đơn giản mời chúng tôi vào khiến cho tôi cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Tôi rất ít khi đến những nhà hàng thế này, thường cảm thấy rất khó chịu. Lần trước Tề Tề kéo tôi đi ăn sushi Nhật, nhìn thấy đám phục vụ xấu điên ở đó, tôi chẳng muốn ăn chút nào.

Trang phục truyền thống của Hàn Quốc.

- Có thể đổi sang nhà hàng khác không? - Ngồi xuống ghế rồi, tôi liền nhún mày tỏ vẻ không thích chỗ này. Làm như thế này thật sự rất bất lịch sự, nhưng không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy Lưu Minh Cương chắc chắn sẽ không để bụng. Mặc xác anh ta có để bụng hay không, nếu như anh ta không đồng ý thì tôi sẽ đi, vốn dĩ cũng chẳng muốn đi với anh ta rồi.

Anh ta đang định cầm bật lửa lên châm thuốc lá, nghe thấy tôi nói vậy liền bỏ điếu thuốc vào trong gạt tàn, nói:

- Ok, chúng ta đi thôi!

Tôi đột nhiên thấy thích thú với việc đàn ông răm rắp nghe theo lời mình, lâu lắm rồi mới có cái cảm giác này! Đã bao lâu không có cảm giác này rồi? Kể từ khi kết hôn, tôi đã quên mất cái cảm giác làm nũng như thế nào rồi. Tôi đứng phắt dậy, đi thẳng ra ngoài cửa. Anh ta đi phía sau, xách theo túi cho tôi.

Rất tuyệt, cảm giác rất thú vị!

- Ấy, ngại quá, sao lại để anh xách túi giúp tôi chứ! - Đi được vài bước tôi cảm thấy có chút không thoải mái, liền quay người lại nói.

- Không sao! - Anh ta chặn tay tôi lại. - Tôi sẵn lòng mà!

Tôi mỉm cười, bụng thăm nhủ: Anh thích thì đi mà xách!

Xe lượn trên đường mát hơn một gì chẳng hề sốt ruột, cứ kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi tôi nghĩ ra đi đâu. Tôi rất hài lòng với sự nhẫn nại của anh ta. Về sau, vì không nhớ làm khó anh ta nữa, tôi liền chọn một nhà hàng tây ở gần đó.

- Có phải cô hồi hận vì đã ra ngoài ăn cơm với tôi không? - Sau khi ngồi vào bàn ăn, anh ta cứ nhìn tôi chăm chăm, sau đó móc bao thuốc lá trong túi ra.

- Đâu có, tại tôi không thích chỗ lúc này thôi!

- Kỳ thực thì tôi rất thích chỗ đó, yên tĩnh lại nhẹ nhàng, nhân viên phục vụ rất lịch sự. Như vậy dù gì tôi cũng được ảnh hưởng đôi chút, chứ nếu không tôi lại phải làm một ngôi thô tục! - Bộ dạng hút thuốc của anh ta trông rất lạnh lùng: đôi mắt nheo nheo, không cười, giống như một người đang trầm ngâm. Anh ta rít liền mấy hơi rồi ngoảnh đầu sang một bên nhà khoi, sau đó lại nhìn tôi. - Chỉ có điều tôi thích nhìn cô cười hơn. Cô cười trông rất đẹp, giống như cô MC Cát Tuyết Bình trên kênh Thượng Hải.

- Ha ha, tôi đâu có xinh đẹp như vậy! - Lần này tôi cười ngốc nghếch, sao anh ta lại so sánh tôi với một người có khí chất cao sang như Cát Tuyết Bình cơ chứ, thật là xảo quyệt.

- Phụ nữ có đẹp mấy chẳng phải cũng chỉ là một đóa phù dung sớm nở tối tàn thôi sao? - Tôi giả bộ khiêm tốn, tránh để anh ta nhận ra bộ dạng tự đắc của mình.

- Câu này hay! Phụ nữ đẹp xét cho cùng vẫn là xuất phát từ bên trong. Những người đàn ông có con mắt thực ra đều chú trọng đến điều này! - Anh ta cười, đỡ lấy cốc nước chanh tươi trên tay nhân viên phục vụ và nói. - Lạnh lắm đây, cô có uống được không?

Tôi mỉm cười lắc đầu.

Đĩa bít tết nóng hổi được bê lên. Tôi thấy anh ta cẩn thận dập tắt điều thuốc, sau đó mỉm cười cảm ơn phục vụ, không giống như bộ dạng thô lỗ, nông cạn mà tôi từng tưởng tượng lúc đầu. Kể từ ngày lấy chồng, tôi đã gặp rất nhiều bạn bè làm ăn của bố mẹ Lâm Tiểu Vy, kẻ nào cũng giàu có, nhưng đáng tiếc đều chỉ là một lũ người thô tục. Ngày hôm nay, Lưu Minh Cường đã cho tôi một cảm giác hoàn toàn khác, có lẽ anh ta cũng là một người có văn hóa.

Chưa được mấy miếng điện thoại đã đổ chuông. Tôi nhìn vào màn hình, là Lãnh Linh. Tâm trạng vui vẻ lập tức biến mất, cảm giác giống hệt như đang ăn một đĩa thức ăn rất ngon thì bỗng đâu một con ruồi bay tới đậu vào.

- Mạc Y Y, cô đã viết xong chưa? Trước đây cô chưa từng viết, thế nên viết xong tốt nhất đưa cho Giám đốc Diệp xem qua! - Cô ta cao giọng, cứ như thể đang giáo huấn học sinh vậy.

Tôi ném luôn con dao vào đĩa thức ăn:

- Không yên tâm thì cô tự làm đi, tôi chỉ làm được thế thôi!

Cô ta bực bội hừ một tiếng:

- Hừ, giận rồi à? Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở cô thôi, có cần thiết phải ném đồ đạc như vậy không? Tôi cũng đâu có muốn bị bệnh? Sức khỏe kém nên chẳng còn cách nào khác!

Giọng điệu kiêu căng của cô ta đã chọc tức tôi. Tôi đứng phắt dậy đi ra khỏi chỗ ngồi, tìm một nơi yên tĩnh, khẽ giọng nói:

- Đây, có phải cô đang nạo thai không? Nói cho cô biết nhé, phá thai nhiều sẽ làm hỏng hết “linh kiện” đấy. Tôi có một người bạn, trước đây đã phá một lần, bây giờ muốn có mà mãi không chứa được đấy!

- Mạc Y Y, cô có ý gì hả? - Lãnh Linh gào lên trong điện thoại. - Cô ăn nói cho tử tế nhé!

- Tôi cứ như vậy đấy! Lãnh Linh, cô đừng tưởng tôi mới đến mà dễ bắt nạt. Tôi nói cho cô biết, hiện giờ tôi bận tối mắt tối mũi đều vì những việc đáng ra cô phải làm. Cô hãy biết điều một chút, đừng tưởng ai cũng là lợn nhé!

Cô ta dường như có chút chột dạ liền im lặng một lát rồi ngắt điện thoại luôn.

Tâm trạng thật sáng khoái. Đối phó với loại người này tuyệt đối không thể nhún nhường!

Vừa ngồi xuống, chưa ăn được thêm miếng nào thì điện thoại đã đổ chuông, là Diệp Cường gọi đến. Chắc chắn anh ta đã biết chuyện ban nãy nên nói với về không vui:

- Tiểu Mạc, Lãnh Linh gần đây bị ốm, cô giúp đỡ cô ấy một chút, đồng nghiệp phải biết giúp đỡ lẫn nhau chứ! Nghe rõ chưa hả?

Tôi siết chặt cái điện thoại, không nói nửa lời. Đợi anh ta cúp máy rồi tôi liền ra ngoài gọi cho Lãnh Linh:

- Lãnh Linh, sao cô có thể bị ỏi đến thế cơ chứ? Bà đây đã giúp cô làm việc, mẹ kiếp, cô còn không biết thân biết phận dám mách lẻo à?

- Ai mách lẻo? Cô chó ả nói bần thiêu như thế nhé! - Cô ta gầm lên.

- Ha, vệ sinh gớm nhỉ! Cô thì sạch sẽ lắm đấy hả? Thế mà nói chuyện với cô, tôi còn thấy ghê bần nữa cơ đấy!

Cô ta còn định nói gì đó nữa nhưng tôi đã cúp luôn điện thoại. Lúc đi ngang qua quầy lễ tân, tôi chỉ hận không được tu một hơi hết luôn mấy chai rượu ngoại kia.

Lúc trở về bàn, Lưu Minh Cương liếc nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói:

- Uống chút rượu nhé, tôi cũng muốn uống!

Tôi cúi đầu không nói gì.

- Chẳng qua chỉ là chuyện công việc thôi mà. - Anh ta cười cười. - Cáu giận như thế để làm gì, cùng lắm thì không làm nữa là xong, có gì to tát đâu! Cô nói có phải không?

- EQ của tôi không cao lắm, không kiểm soát được bản thân! - Tôi vẫn chưa kịp hạ hỏa nên chỉ cười rất gượng gạo.

- Lấy chồng rồi mà vẫn trẻ con như thế à? - Anh ta mỉm cười ấn chuông gọi phục vụ.

- Uống thật à? - Tôi nhớ lại những lời anh ta đã nói hôm tôi say rượu.

- Hôm nay không giống hôm ấy. Phụ nữ thỉnh thoảng uống chút rượu vang có tác dụng làm đẹp, nhưng mà rượu tây rất có hại cho dạ dày! - Đường như anh ta đã nhìn thấu suy nghĩ của tôi.

- Nhưng mà... không muốn uống rượu với một người đàn ông xa lạ.

- Cô nghĩ rằng tôi là người xấu à?

- Không phải.

- Thế là cô đang có ý thử tôi phải không? - Anh ta cười tinh quái.

Rượu là một thứ kỳ lạ, mới đầu còn không muốn động vào, ấy vậy mà lỡ động vào rồi sẽ thành ra nghiện. Không biết từ lúc nào tôi bắt đầu bay lơ lửng, càng bay càng cao, cứ như một tiên nữ vậy. Tôi đứng trên một đám mây và nhìn xuống thế giới phàm trần, phải nhìn thế nào để cho rõ? Quá nhỏ bé, hóa ra mỗi ngày tôi đều sống trong một thế giới nhỏ xíu như vậy.

- Nào, uống ly này đi! Những chuyện không vui trước đây cứ cho trôi đi theo ly rượu này, chỉ giữ lại những kỷ niệm vui thôi! - Lưu Minh Cương rót rượu cho tôi. Chất lỏng đỏ sẫm mang đến cho tôi một cảm giác mê hoặc không thể cưỡng lại được.

Chỉ có điều câu nói này của anh ta còn độc hơn cả rượu. Nghe chưa? Anh ta bảo: Tất cả những chuyện không vui... chuyện không vui của tôi là gì? Đương nhiên là chuyện giữa tôi và Lâm Tiểu Vy rồi. Đừng nhắc đến chuyện này, cứ nhắc đến là tâm trạng của tôi lại tồi tệ, tôi rất muốn gào khóc thật to, muốn ném cốc rượu trong tay đi, hất nó ra khắp sàn... tôi muốn lôi cổ Lâm Tiểu Vy đến trước mặt mình, lớn tiếng căn vặn anh ta: “Đồ chó, anh rốt cuộc muốn thế nào?”. Tôi muốn lấy kèm bạnh cái miệng mím chặt của anh ta ra, tôi muốn biến thành một con sâu chui vào trong não anh ta, xem xem rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì?

Đầu tôi sắp nổ tung rồi, tôi đã bó tay với anh ta rồi. Rốt cuộc phải làm sao? Có ly hôn hay không? Ly hôn rồi tôi phải làm sao? Tìm một người khác ư? Mẹ tôi nhất định sẽ choáng váng khi hay tin này. Họ hàng thân thích sẽ nhìn tôi thế nào? Bọn họ luôn coi tôi là niềm tự hào của dòng họ mà. Còn cả những người bạn học kia nữa, bọn họ vẫn luôn âm thầm ghen tỵ với tôi, làm sao tôi có thể để họ nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình lúc ấy được?

Còn nữa, còn cả Lãnh Linh, con đàn bà luôn khiến tôi sôi máu kia nữa. Cô ta cũng ghen tỵ với tôi, vì vậy luôn tìm cách đối đầu với tôi, làm sao tôi có thể để cho cô ta đắc chí vào thời khắc quan trọng như thế này được?

- Y Y, cô không sao chứ? - Lưu Minh Cương không biết từ lúc nào đã ngồi xuống bên cạnh tôi, chỉ vào cốc rượu của tôi và nói. - Đừng uống nữa, cô say rồi!

Anh ta giằng lấy ly rượu ra khỏi tay tôi, nhẹ nhàng hỏi:

- Không sao chứ?

- Tôi muốn uống! - Tôi dám mạnh vào đầu, cảm giác đầu óc nặng nề như sắp rơi xuống đất.

Lúc đi về, tôi bắt đầu liêu xiêu, bước chân nhẹ bẫng như đang đi trên một lớp bông mềm mại nhưng cảm giác cứ như đang ở trên một con đường gồ ghề, toàn ổ gà. Tôi lắc mạnh đầu, lòng thầm nhủ phải trấn tĩnh lại, chó ả gì để phải xấu mặt! Sau đó tiếp tục đi. Lúc xuống cầu thang, chân tôi bước hụt, toàn thân đột nhiên mất kiểm soát. Cũng may là có một cánh tay từ phía sau kéo tôi lại. Cánh tay này rất khỏe, gần như có thể giữ vững cả thân hình tôi. Tôi nhìn ra phía sau, là Lưu Minh Cương, anh ta đang cười nhạo tôi.

Tôi xua tay với anh ta, cười bảo:

- Không sao, tôi đi vững lắm!

Anh ta cẩn thận kéo tay tôi, một tay ôm eo tôi. Hai chân của tôi lúc này thật vô dụng, tôi gần như bị anh ta bế ra xe.

Chiếc xe xuyên qua những con đường Phố Thành, lao vun vút như một con cá được vẫy vùng giữa đại dương bao la. Khắp xung quanh là ánh đèn màu và những tấm biển quảng cáo rực rỡ, khiến cho tôi cũng muốn nhảy nhót theo tiếng nhạc. Trong xe đang vang lên tiếng nhạc, là giọng hát quen thuộc của Đàm Vĩnh Luân:

Anh không đành lòng nhìn em

Quay lưng về phía

Lúc ra đi xin em chớ để lại quá nhiều luyến tiếc

Trong bể người mệnh mông nơi nào không có nỗi nhớ

Nỗi đau thương của anh và em kể từ nay sẽ không còn xuất hiện...

Nhạc của Đàm Vĩnh Luân thường khiến cho người ta cảm thấy xót xa. Tôi im lặng lắng tai nghe, nước mắt trào ra như muốn thấm ướt cả bầu không khí khô khan này. Tôi muốn hỏi Lưu Minh Cương có phải đã chán ghét cuộc sống này. Ngẫm nghĩ hồi lâu lại thôi không hỏi. Người như anh ta, chỉ bận kiếm tiền, hoặc chưa từng chán ghét, hoặc không biết chán ghét là gì.

Tôi mở cửa sổ xe, để cho mình hòa vào không khí của cái thành phố náo nhiệt này, thì thầm tâm sự những điều bí mật với làn gió. Gió có chút mê hoặc, giống như một tu nữ điên cuồng. Gió ghé vào tai tôi thì thầm: “Cung ơi, đừng để cho não phải dán thêm một tờ giấy niêm phong lên tim em nữa, cũng đừng để nó ràng buộc em. Em chính là em, tại sao không tự do mà sống? Nào, hãy nhìn nhận cuộc đời bằng một thái độ khác. Em hãy nhìn cả thành phố chìm trong sắc màu này đi! Chỉ khi nào theo đuổi cá tính và cái tôi, em mới có thể tận hưởng hết niềm vui ở trong thành phố này.”

Tôi lắc lắc đầu, cái quái quỷ gì thế này?

Anh ta lái xe chậm lại:

- Đi đâu bây giờ?

- Tôi không muốn về nhà! - Tôi vừa dứt lời, anh ta liền bẻ vô lăng, chiếc xe lượn một vòng rồi lái theo hướng khác.

Tôi biết anh ta đưa tôi đến khách sạn, không sao, anh ta chẳng làm gì được tôi đâu. Tôi thực sự cần phải đến khách sạn nghỉ ngơi một lát trước khi về nhà, nếu không Lâm Tiểu Vĩ sẽ càng chán ghét tôi hơn. Đáng ghét, sao mình phải nghĩ đến chuyện mua vui cho anh ta chứ?

Đèn trong đại sảnh khách sạn rất chói mắt. Tôi dựa vào người Lưu Mạnh Cương, mấy lần suýt bị trượt ngã.

Vào phòng, tôi thả người xuống giường. Đầu đau dữ dội, toàn thân rã rời không sao đứng lên được.

Đột nhiên, tôi cảm thấy trên người mình bị một vật gì đó rất nặng đè lên, khiến cho tôi thở không ra hơi.

Trời ơi, là Lưu Minh Cương, sao anh ta có thể như vậy?

Chẳng để tôi kịp nghĩ ngợi, anh ta giống hệt như một con mãnh hổ nhìn thấy con mồi của mình, hung hãn đè chặt tôi xuống giường, bộ râu rậm rạp của anh ta chọc vào da tôi đau rát, còn cả mùi hôi miệng khiến tôi phát buồn nôn.

Tiếp theo đó, tôi nghe thấy tiếng giày và tiếng chìa khóa rơi xuống nền nhà. Tiếng rơi vang lên chói tai trong không gian yên tĩnh. Anh ta kéo áo tôi lên, kéo lên đến cổ thì để mặc đấy, bàn tay cuống quýt cởi khuy quần của tôi. Anh ta chỉ quan tâm đến những nơi quan trọng, giống như bác sĩ phẫu thuật, tất cả mọi tâm sức đều dồn vào vị trí vết thương được ánh đèn chiếu tới.

Trong cái khó ló cái khôn. Tôi cố gắng dựng người lên, đẩy mặt anh ta ra, nói bằng giọng nịnh nọt:

- Có phải chúng ta nên tắm qua không? Mới ăn cơm, trên người toàn là mùi thức ăn!

Anh ta không nói gì, đẩy người tôi xuống giường, cái áo đáng ghét nằm yên trên cổ, che kín cả mặt tôi.

Đột nhiên tôi chẳng muốn vùng vẫy nữa, nhắm chặt mắt lại dưới lớp áo, nằm yên cho anh ta mặc sức vằn vò.

Chẳng mấy chốc anh ta đã làm xong việc, một mồi lê xác vào nhà vệ sinh. Tôi kéo cái áo vẫn còn ở trên cổ xuống, trên đó toàn là mồ hôi xen lẫn mùi thuốc lá của anh ta. Nó khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn. Tôi không thể tha thứ cho bản thân vì đã làm tình với một gã đàn ông tục tĩu và bẩn thỉu đến ghê người như vậy.

- Tắm rửa đi! - Anh ta từ trong nhà vệ sinh đi ra, dùng khăn tắm lau sạch người, nói với tôi như thể chẳng có chuyện gì vậy.

- Cút đi! - Tôi dựa vào thành giường, bình thản nói. - Cút ngay!

Anh ta lấy khăn tắm quấn quanh người, chậm rãi ngồi xuống trước mặt tôi, châm một điếu thuốc rồi nhìn tôi bằng ánh mắt bất cần.

- Cút! - Tôi gào lên giận dữ, hất tung cái gạt tàn xuống mặt đất.

Anh ta cúi xuống nhặt cái gạt tàn lên rồi tiếp tục hút thuốc, không nói một lời.

Sau đó, anh ta dập điếu thuốc, ung dung mặc quần áo vào, ánh mắt không hề rời khỏi tôi. Tôi cũng không biết đó là ánh mắt như thế nào, cảm giác có sự thất vọng, bức bối và cả bất cần.

Mặc quần áo xong, anh ta lại châm điếu thuốc ngậm vào miệng, móc ví tiền, lấy ra 3.000 tệ, đặt lên cái bàn gần đó, vỗ vỗ đầu tôi rồi bỏ đi.

Tôi nhìn anh ta đi ra ngoài cửa, ngoảnh đầu lại cười với tôi. Anh ta cười rất ngọt ngào. Thật giả dối!

Tiếp theo đó, cánh cửa đóng lại.

Tôi ngồi dựa vào giường, không dám nhìn vào mình trong gương nữa.

Đây có thể coi là tình một đêm đấy nhỉ? Mẹ kiếp, thế mà lại là với một thằng sói già! Tôi cảm hận bản thân, sao lại để cho mọi chuyện thành ra như thế này? Tôi vốn rất thận trọng với chuyện tình một đêm. Tôi không phản đối việc mặn nồng với người mình ngưỡng mộ một đêm nhưng quyết không phải là loại người này, càng không muốn nó kết thúc như thế này.

Tôi nhìn đồng giấy bạc trên bàn, cảm thấy tay bỗng rất. Tôi là cái gì? Gái điếm ư?

Từ khách sạn đi ra, tôi liên tục an ủi mình: Không sao đâu, ngoài Lưu Minh Cương ra thì chẳng có người thứ hai nào biết chuyện xảy tới nay, chỉ cần mình kín miệng là được. Chỉ một lần này thôi, sau này sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, tuyệt đối không.

Tôi chỉ có thể nghĩ được vậy, tôi không thể cứ trách cứ mình mãi, áy náy dễ khiến cho đàn bà già đi.

Vào khu đô thị, tôi ngẩng đầu lên theo thói quen, trước mắt vẫn là một màu đen u ám.

Về đến nhà, tôi có chút bất an. Lâm Tiểu Vi có đánh tôi cũng được, có khinh bỉ tôi cũng được, anh ta có đưa đàn bà về cũng được... tất cả đều là những vấn đề không mang tính nguyên tắc. Còn tôi hôm nay, đích thực là đã phản bội anh. Lúc trước toàn nghĩ rằng mình phải chịu thiệt thòi, hôm nay lại thấy Lâm Tiểu Vi thật đáng thương, nổi oán trách anh ta ở trong lòng tôi đã vơi đi ít nhiều, tôi thậm chí còn muốn gọi điện cho anh ta, quan tâm hỏi xem bao giờ anh ta về nhà. Chẳng trách có người từng nói, đàn ông mà đột nhiên tốt với bạn, bạn nhất định phải chú ý, bởi vì rất có thể anh ta ở bên ngoài đã làm việc gì đó có lỗi với bạn.

Lâm Tiểu Vi ở đầu dây bên kia có vẻ kinh ngạc vì đột nhiên được tôi quan tâm, có vẻ anh ta không quen lắm với giọng điệu dịu dàng của tôi, thế nên nói năng lộn xộn:

- Em ở nhà à? Tí nữa anh về, anh đang ở cơ quan, một lát nữa anh về, em về rồi à?

- Ừ, em về rồi, em ở nhà đợi anh!

Cúp điện thoại, tôi nghĩ, giữa tôi và Lâm Tiểu Vi thế là hòa rồi, chẳng ai nợ ai nữa. Nếu như tối nay có thể làm hòa với nhau, tôi cũng nên kiểm điểm lại bản thân một chút. Hai đứa chúng tôi gây gổ đến tận hôm nay, bản thân tôi cũng có lỗi: không làm việc nhà, tính tình nóng nảy, ích kỷ, không biết quan tâm đến người khác... Có thằng đàn ông nào lại chịu được vợ mình như vậy chứ?

Nhìn lại cuộc sống hiện tại, cơm no áo ấm, thế là đủ rồi. Giờ tôi cần phải lên kế hoạch cho tương lai, hoặc là sinh cho Lâm Tiểu Vi một đứa con để củng cố địa vị của mình trong cái nhà này, giữ chặt trái tim của anh ta; hoặc là phải nỗ lực làm việc, tạo dựng sự nghiệp, không thể cứ mãi chìm đắm trong cơn ác mộng vô bờ này.

Twiling đã online. Anh gửi cho tôi một cái cười, hình như tâm trạng rất tốt. Anh nói, tối nay chỉ có thể nói chuyện một chút bởi vì tí nữa còn có việc.

Tôi có hơi ghen, liền hỏi có phải anh đi tìm bạn gái không.

Twiling: Đầu có, tối nay phải về sớm vì nhà có khách.

Áo gấm đi đêm: Em thấy dạo này anh ngày càng ít thời gian nói chuyện với em.

Twiling: Ha ha, em nghĩ nhiều quá rồi, chỉ cần có thời gian là anh lại lên mạng nói chuyện với em mà.

Áo gấm đi đêm: Nhưng mà hôm nay em có một chuyện quan trọng muốn nói với anh, nếu như không nói em sẽ điên mất.

Twiling: Thế à? Làm hòa với anh ta rồi chứ gì?

Áo gấm đi đêm: Không liên quan đến anh ta. Twiling, hôm nay em đã phạm phải một sai lầm, một tiếng đồng hồ trước, em đã lên giường với một người đàn ông khác.

Twiling: Cái gì? Đừng dọa anh, chuyện là thế nào?

Áo gấm đi đêm: Buổi tối ăn cơm, vì tâm trạng không vui nên em đã uống rượu với một người đàn ông. Sau đó em say, hắn đưa em vào khách sạn, em chẳng làm thế nào được, em không đấu lại được với hắn ta.

Twiling: Em làm vậy là phản bội đấy em có biết không hả? Chồng em mà biết nhất định sẽ không chịu nổi. Sẽ có một ngày anh ta biết sự thật.

Áo gấm đi đêm: Anh ta sẽ không biết đâu, em sẽ không nói cho bất kỳ ai biết. Chỉ có điều, em đã hết oán giận chồng em rồi. Thế này bọn em coi như hòa.

Twiling: Đây là hai chuyện khác nhau mà, em thật là ngốc! Em đã đẩy tình cảm của mình đến vực thẳm rồi đấy!

Áo gấm đi đêm: Không nghiêm trọng đến thế chứ?>

Twiling: Hãy biết quý trọng bản thân, sau này đừng như vậy nữa!

Những điều Twiling nói khiến tôi cảm thấy khó chịu, vốn cứ tưởng anh ấy sẽ bình tĩnh, ít nhất cũng cho tôi được một lời an ủi. Xem ra Twiling thuộc mẫu đàn ông truyền thống. Chẳng phải chỉ là tình một đêm thôi sao? Tôi đã hối hận lắm rồi, đã biết mình sai rồi mà.

Tôi không nói gì thêm, vài phút sau liền thấy Twiling out.

Lúc Lâm Tiểu Vĩ về, tôi đã tắm xong và đi vào phòng ngủ.

- Anh về rồi à? - Tôi ngồi dậy, đi tìm cho anh ta bộ quần áo ngủ.

- Ủ. - Anh ta đáp rồi đưa tay nhận lấy bộ quần áo ngủ. Tôi ngửi thấy mùi rượu trên người Lâm Tiểu Vĩ, hình như là mới uống.

- Chẳng phải anh bảo đang ở cơ quan sao? Sao toàn là mùi rượu thế? - Tôi đi theo anh ta vào nhà vệ sinh, định hỏi thêm vài câu.

- Ra ngoài đi, anh phải tắm! - Anh ta cười rồi đóng cửa lại.

Tôi trở lại phòng ngủ, bật đèn bàn lên, mở nhạc rồi xịt nước hoa vào sau gáy. Đã lâu lắm rồi chưa tạo ra không khí như thế này. Hôm nay nhất định phải nắm lấy cơ hội, nói chuyện với anh ta một chút, điều trị vết thương tình cảm của cả hai.

Lâm Tiểu Vĩ quấn khăn tắm đi vào, sững người nhìn tôi rồi cười:

- Hôm nay là ngày gì vậy? Lại còn có cả âm nhạc làm nền cơ đấy!

Anh ta ngồi xuống bên giường, tôi chồm lên lưng anh, nói:

- Em đổ anh, thỏ trắng cộng thỏ trắng bằng cái gì?

Lâm Tiểu Vĩ nghĩ một lát rồi lắc đầu.>

- Hai thỏ trắng! - Tôi nói xong liền bỏ ra giường mà cười.

Lâm Tiểu Vĩ không thấy buồn cười, chỉ nằm xuống giường và nhìn chăm chăm vào tôi.

- Ông xã à, có phải giờ anh ghét em lắm không? - Tôi thôi cười, nép vào người anh ta, hỏi.

Lâm Tiểu Vĩ không nói gì, vẫn chỉ nhìn tôi.

- Sao thế? - Tôi bẹo má Lâm Tiểu Vĩ, cảm thấy hơi ngại vì bị anh ta nhìn như vậy.

Anh ta giờ tay ra, vuốt ve khuôn mặt tôi, rồi từ từ xuống cổ. Tôi có hơi mê mẩn, ánh đèn gọi cảm, tiếng nhạc dịu dàng, còn cả sự vuốt ve dịu dàng của Lâm Tiểu Vĩ, thật tuyệt! Tôi lí nhí nói:

- Chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không? Chúng ta cần phải lên kế hoạch cho cuộc sống sau này. Em hứa kể từ nay em sẽ làm một người vợ hiền dịu!

- Cởi áo ngủ ra! - Anh ta kéo áo của tôi ra.

- Ông xã, anh không thấy là chúng ta cần phải nói chuyện một chút à? - Tôi hi vọng anh ta có thể nghiêm túc nhìn nhận vấn đề.

- Để lát nữa nói! - Anh ta ôm lấy tôi, nồn nóng cời phăng quần tôi ra.

Lâm Tiểu Vĩ chẳng hề cảm động trước sự chân thành của tôi ngày hôm nay, cũng không nghĩ đến chuyện chúng tôi phải sống ra sao từ này về sau. Lúc này trong mắt anh ta, ngoài việc muốn làm tình với tôi thì những chuyện khác đều không quan trọng. Tôi dám khẳng định anh ta nghĩ như vậy, bởi vì anh ta đã chồm lên người tôi mà không hỏi xem tôi có muốn hay không.

- Để lát nữa không được sao? - Tôi tỏ vẻ thất vọng, mặc dù tôi biết tối nay chúng tôi nhất định sẽ làm tình, nhưng tuyệt đối không phải là trong trạng thái này. Tôi muốn chúng tôi phải nói chuyện rõ ràng, về nguyên nhân sự lạnh lùng của anh với tôi và cả về cách nghĩ của anh>

- Em ngoan ngoãn một chút có được không hả? - Lâm Tiểu Vĩ không trả lời mà dùng một tay giữ chặt hai cánh tay tôi, sau đó bắt đầu “trận chiến” trên người tôi. Tốc độ của anh ta khiến tôi cảm thấy toàn thân như muốn rời ra. Tôi nhìn chăm chăm vào Lâm Tiểu Vĩ, ngấm thê hiện sự bất mãn của mình với hành vi của anh ta lúc này.

Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi rồi vội vàng cúi đầu xuống chần, tiếp tục hành sự.

- Anh có thể nhẹ nhàng một chút không? Em không chịu nổi nữa! - Tôi không thể nhịn được nữa.

Anh ta dùng miệng bịt chặt miệng tôi, hai bàn tay tôi bị siết chặt hơn trong một vài giây cao trào.

Không biết vì sao tôi lại nhìn thấy khuôn mặt của Lưu Minh Cường trên trần nhà. Khoảnh khắc này, tất cả mọi thứ đều trở nên giả tạo, đủ thứ tâm trạng bỗng ập đến: bất an, hoảng sợ, chán ghét, thất vọng.

Cuối cùng, Lâm Tiểu Vĩ mệt bã người, uể oải rời khỏi cơ thể tôi rồi nằm lăn ra giường.

- Lâm Tiểu Vĩ! - Tôi lay lay anh ta.

- Để mai nói đi! Anh mệt rồi! - Anh ta mệt mỏi xoay người lại. - Ngủ đi cưng!

Tôi nhìn anh ta quay lưng lại với tấm thân trần trụi của mình, cảm giác thật xa lạ. Giữa chúng tôi còn có cách nào để xích lại gần nhau không đây?

Sáng tinh dậy Lâm Tiểu Vĩ đã đi rồi, để lại tôi với căn phòng ngủ bừa bãi. Tôi vội vàng thu dọn rồi chuẩn bị đi làm.

Ngồi trong phòng làm việc mà tôi không sao tập trung được, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh nụ cười của Lâm Tiểu Vĩ ngày hôm qua. Tôi không nói được đó là nụ cười như thế nào, chỉ cảm thấy dường như anh ta sắp rời xa tôi rồi.

Tôi đang ngồi ngẩn ra thì Diệp Cường bước vào, đưa cho tôi danh sách khách mời trong bữa party ngày lễ Thất Tịch và bảo tôi chuẩn bị làm th ra vào.

- Sắp xếp theo thứ tự từ lớn đến nhỏ phải không ạ? - Tôi giả bộ hoang mang. Trên tờ danh sách mà anh ta đưa cho tôi không chú thích rõ chức vụ của từng người, tôi lại không nắm rõ cơ cấu lãnh đạo của công ty mẹ, đương nhiên không biết rõ thứ tự rồi.

Anh ta nhìn tôi như thể khiêu khích rồi mỉm cười gian xảo:

- Phòng nhân sự đào tạo cô kiểu gì thế hả? Chẳng có chút kiến thức cơ bản nào. Thường ngày cô phải chú ý nhiều vào!

Tôi thấy bức bối trong lòng. Đắc chí cái gì chứ? Tôi mặc xác anh ta, cầm lấy tờ danh sách đi tìm Bao Tử.

- Tôi không muốn làm nữa, chỗ nào cũng thấy bị chèn ép! - Tôi bức bối nói.

- Đây đâu phải là tác phong của cô? Cô nên đấu tranh với những thế lực trở ngại con đường tiến thân của mình chứ! - Bao Tử đưa cho tôi một danh sách đã sắp xếp trật tự rõ ràng. - Sao giờ cô bỏ cuộc dễ dàng thế?

Ngay cả đồng nghiệp cũng nói tôi như vậy khiến cho trong lòng tôi có chút chua xót: Bản thân mình không chỉ không có tự tin mà thậm chí càng ngày càng bị quan hơn.

Hôm nay là cuối tuần, tôi hẹn Tề Tề ra ngoài ăn cơm. Tề Tề hào hứng nói:

- Đúng là không hẹn mà gặp, tớ đang chuẩn bị gọi cho cậu đây. Tớ vừa mới kiếm được một món kha khá, khoảng 20.000, tớ mời cậu một bữa!

Tôi thật ngưỡng mộ khả năng kiếm tiền của Tề Tề. Món tiền “kha khá” mà cô ấy kiếm được trong một vụ làm ăn phải bằng số tiền tôi hi hục làm việc suốt cả năm trời, đây là còn chưa kể đến những tổn thất về tinh thần do bọn Diệp Cánh Cụt và Lãnh Linh gây ra cho tôi.

Tề Tề đề nghị ra ngoại ô ăn cơm, sau đó ở lại đó một đêm, nên bảo tôi phải mang xe theo.

- Hay là cậu dẫn bạn trai theo, còn tớ dẫn Lâm Tiểu Vĩ? - σ hội hiếm có, tôi với Lâm Tiểu Vĩ lại mới làm hòa, chỉ bằng nhân dịp này ra ngoài cho thư giãn đầu óc.

- Hai người làm lành rồi hả? - Tề Tề hào hứng nói. - Ok, ok! Như thế là hay nhất đấy!

Tôi đến cơ quan của Lâm Tiểu Vĩ lấy xe, nói với anh ta kế hoạch của tôi và Tề Tề. Anh ta vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt ấy trên môi. Tôi cảm thấy nụ cười của anh ta tràn đầy sự khách sáo, giống như nụ cười dành cho một người bạn mới quen vậy.

- Bọn em đi đi, anh không đi được! - Anh ta nói rồi châm một điếu thuốc.

- Anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào thế? - Tôi không vui nhìn anh ta, trước đây anh ta có hút thuốc đâu.

- Anh hơi mệt, muốn ngủ một giấc! - Anh ta nói rồi đưa chìa khóa xe cho tôi.

- Đi đi mà, chỉ là ăn cơm thôi, ăn xong sẽ về sớm đi ngủ! - Tôi kéo tay anh đẩy vào trong xe.

- Đã nói không đi là không đi! - Lâm Tiểu Vĩ tỏ vẻ bức bối, nhứu mày ném điếu thuốc xuống đất.

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, trong lòng nguội lạnh đến tận đáy. Anh ta có cần bức bối đến thế không? Tôi không nói gì thêm, xoay người mở cửa rồi ngồi vào xe.

- Đi xe thì nhớ đừng uống rượu đấy! - Anh ta đã lấy lại vẻ bình thản như lúc đầu, nói.

- Hôm nay em không về nhà! - Tôi bức bối nói.

Chuyến du lịch bốn người vui vẻ thế là tan tành. Tôi lái xe chờ Tề Tề và bạn trai cô ấy đi, cảm thấy mình chẳng khác gì một tài xế, hay nói chính xác hơn là một con kỳ đà. Lâm Tiểu Vĩ có ý gì chứ, rốt cuộc anh ta có muốn làm hòa với tôi không? Hay là anh ta vẫn muốn duy trì cục diện như hiện nay?

- Điện thoại của cậu đổ chuông kia! - Tề Tề gõ gõ vào ghế tôi. Tôi nhìn xuống màn hình điện thoại, là của Lưu Minh Cường. Đồ khốn kiếp, hắn vẫn còn mặt mũi gọi điện tôi à? Tôi không nghe, nhấn phím tắt máy luôn.

- Ăn cơm xong thì đi về đi, cậu đừng buồn, không biết chừng Lâm Tiểu Vĩ lại có chuyện gì đó thật. Nói thế nào thì nói, hiện giờ mọi việc đang đi theo chiều hướng tốt đẹp, cậu không thể nôn nóng quá được! - Tề Tề nói.

Bữa cơm tối diễn ra trong im lặng. Đầu tiên là bởi vì tôi không vui. Hơn nữa bạn trai của Tề Tề là bác sĩ nha khoa, tính hướng nội, không hay nói chuyện cho lắm. Thế là chỉ còn mỗi mình Tề Tề liên tục thở một hơi, cuối cùng cũng chán chường buồn nói gì nữa.

Lúc tôi về đến khu đô thị đã là hơn chín giờ. Sau khi đưa Tề Tề về nhà, tôi liền lái xe đến bờ sông, định để tâm trạng bình tĩnh lại rồi mới về nhà. Bắt đầu từ bây giờ, tôi không được tùy tiện nổi nóng với Lâm Tiểu Vĩ, có như vậy mới có thể ổn định mối quan hệ giữa hai chúng tôi.

Ngồi ở bờ sông suốt ba tiếng đồng hồ, lúc ấy đã là một giờ sáng, tôi quyết định về nhà.

Lúc đến chân cầu thang, tôi thấy đèn phòng ngủ vẫn sáng, ánh đèn mờ mờ hắt ra ngoài cửa sổ. Tối qua mình quên tắt đèn ư? Không phải chứ? Tôi nhớ là về sau lúc đi ngủ tôi đã tắt đi rồi cơ mà. Lẽ nào Lâm Tiểu Vĩ ở nhà?

Trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Tôi nhón chân thật nhẹ nhàng đi vào cửa. Lúc cởi giày, tôi đột nhiên phát hiện trên kệ giày dép có một đôi giày cao gót màu đỏ. Tôi dám khẳng định đôi giày này không phải của tôi, vì tôi ghét nhất là màu đỏ, trông quê mùa chết đi được! Tôi xách nó lên, hướng về phía ánh đèn, tỉ mỉ quan sát, đích thực không phải là của tôi.

Của ai? Đầu tôi đau nhói như bị ong chích.

Tôi nhanh chóng tắt đèn ở ngoài cửa, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, tôi chậm rãi đi từng bước một, mất hướng về phía cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ.

Đầu óc tôi vô cùng hỗn loạn, một nỗi hoang mang ập đến trong bóng đêm khiến tôi không dám bước tiếp. Tôi có thể nghe rõ mình đập thành thịch, cảm giác toàn thân như đang lên cơn co giật. Tôi biết mình sắp sửa nhìn thấy cảnh tượng gì, tôi đã nghe thấy âm thanh phát ra từ phòng ngủ... tiếng rên rỉ đầy hưng phấn và thích thú của một người đàn bà cùng với tiếng thở nặng nhọc của Lâm Tiểu Vĩ... thứ âm thanh ấy... lúc trầm lúc bổng.

Điên cuồng, tự ti, nhục nhã... tất cả giống như một luồng khí cực mạnh ập đến vây lấy tôi. Đầu óc tôi trống rỗng, hoang mang đẩy cánh cửa ra.

- Ai? - Lâm Tiểu Vĩ cảnh giác hỏi.

Tôi nhanh chóng bật đèn lên.

Ánh đèn sáng chói vô tình khiến cho mọi thứ đều bị phơi bày. Một người đàn ông với một người đàn bà đầy dẫy vẫn còn dính lấy nhau chưa kịp rời ra. Con đàn bà ấy hồn xiêu phách lạc, hoảng hốt vớ lấy cái khăn quấn vào người.

Đó là giường của tôi, đó là khăn của tôi... Thế mà nó lại bị một con đàn bà dè tiện làm cho vậy bần.

- Mẹ kiếp! - Tôi đột nhiên xông đến như một con sư tử bị răn độc cắn bị thương, thẳng tay cho cô ả hai tát rồi giật phăng cái khăn trên người ả ta ra. Tiếp đó tôi nắm tóc, bóp cổ cô ả, mặc cho cô ta ra sức kêu gào.

Tôi đã điên mất rồi.

Ả ta không hề đánh trả, chỉ giãy giụa thoát khỏi tay tôi rồi chạy quanh tìm quần áo. Con ả này béo múp chẳng khác gì một con lợn, trên người toàn là mỡ thừa, khiến cho tôi càng nghĩ càng muốn giết chết cô ta. Tôi ra sức đập vào bụng ả. ả ta kêu lên thảm thiết rồi ngã phịch xuống đất.

- Cút! - Tôi gào đến muốn rách toác cổ họng, đuổi theo bồi thêm cho ả ta vài cái tát. Lâm Tiểu Vĩ kéo tôi lại từ phía sau. Tôi dốc hết sức mình để thoát khỏi bàn tay anh ta, lấy chân đá vào chân anh ta, móng tay tôi cắm sâu vào cánh tay anh ta. Tôi vừa khóc vừa gào:

- Đồ chó má, đồ khốn nạn! Đồ đi đĩ, đồ tiện nhân!

Tôi cảm thấy sức lực của mình không đủ để giữ tôi trút giận. Lâm Tiểu Vĩ vừa giữ tôi lại vừa giục con đàn bà kia mau chóng mặc quần áo rồi biến đi. Con giận dữ của tôi lên đến đỉnh điểm, tôi điên cuồng cắn mạnh vào tay anh ta. Lâm Tiểu Vĩ kêu ré lên một tiếng rồi vội vàng thả tay tôi ra.

Con đàn bà kia sợ đến mức run rẩy, vừa kéo váy vừa chạy ra ngoài. Tôi đuổi theo ra phòng khách, vớ được cái lọ hoa liền ném thẳng về phía ả ta. Lọ hoa đập vào cánh cửa, vỡ tan tành.

Cuối cùng ả ta vẫn chạy thoát, hoảng hốt đến mức không kịp lấy cả giày, đôi giày bẩn thỉu khiến tôi thấy buồn nôn.

Đột nhiên tôi lại thấy sợ hãi, người mềm nhũn ngã khụy xuống đất, toàn thân run lên bần bật, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Lâm Tiểu Vĩ đã mặc xong quần áo, im lìm đứng bên cạnh tôi. Hồi lâu sau, anh ta ngồi xuống định kéo tôi dậy.

- Đừng có chạm vào tôi! - Lúc bàn tay anh ta động vào người tôi, tôi liền thét lên như vừa chạm phải một con bọ cạp.

- Cút... cút đi!

Anh ta nhìn tôi không nói gì. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc râm rứt của tôi. Anh ta ngồi xổm bên cạnh tôi một lát rồi ung dung đứng dậy, ngồi xuống ghế bên cạnh và hút thuốc.

Khóc được một lúc tôi bắt đầu ném đồ đạc. Cốc, điều khiển, lọ hoa, gạt tàn, đồ sứ... chỉ cần là những thứ tôi nhắc lên được là tôi đều ném hết. Anh ta ngồi một bên, cúi đầu không nhìn tôi, mặc cho tôi phá nát phòng khách.

Đủ loại tiếng động lần lượt vang lên, rạch những đường rất sâu vào màn đêm tĩnh mịch.

Ném một hồi, tôi liền ngồi xuống một lát. Sau đó tôi lao đảo đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài. Lâm Tiểu Vĩ nhìn thấy vậy liền kéo tay tôi lại, hỏi:

- Em định đi đâu?

- Bà đây đi chết nhìn thẳng vào mắt anh ta. Anh ta ra sức ngăn tôi lại, không cho tôi mở cửa.

- Mẹ kiếp, anh là cái quái gì mà quản tôi? - Tôi dốc nốt chút sức lực cuối cùng để gào lên. - Anh không cho tôi cắn lưỡi tự vẫn! - Nói rồi tôi đẩy anh ta ra. Anh ta từng sờ nhìn tôi, thân hình dường như nhẹ bẫng, giật lùi ra sau mấy bước.

Mái tóc xơ xụi cùng khuôn mặt tím tái của tôi khiến cho Tề Tề phát hoảng.

- Lâm Tiểu Vĩ dẫn gái về nhà rồi! - Tôi ngã vào lòng Tề Tề, khóc nức lên.

Tề Tề ngồi bên cạnh lặng lẽ không nói gì, để mặc cho tôi khóc lóc. Một lúc sau, cô đi vào nhà vệ sinh lấy ra một cái khăn ẩm, lau mặt cho tôi rồi nói:

- Đi ngủ đi!

Sau khi nằm xuống giường, tôi nghe thấy Tề Tề ở bên ngoài đang lớn tiếng mắng chửi Lâm Tiểu Vĩ không phải là con người.

Tôi nằm trên giường mà không sao ngủ được, trong đầu toàn là cảnh tượng Lâm Tiểu Vĩ và con đàn bà đó, có làm thế nào cũng không gạt những suy nghĩ ấy đi được. Quá đột ngột, tôi gần như chẳng hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào, lại đứng vào lúc tôi quyết tâm trở thành một người vợ hoàn mỹ và xây dựng một cuộc hôn nhân hạnh phúc với anh ta.

- Y Y ơi! - Tề Tề khẽ gọi tôi trong bóng tối.

- Oi.

- Cậu nói xem, tại sao đàn ông lại như vậy? - Tề Tề nói, giọng điệu có vẻ buồn bã, hoàn toàn không giống với giọng điệu của một cao thủ tình trường.

- Có thể là do số trời khổ. Những gã đàn ông tốt đều bỏ đi hết rồi!

- Lần này cậu quyết định ly hôn chứ?

- Phải ly hôn! Cũng tốt, hôm nay là lần cuối cùng, sau này tớ không bao giờ phải cãi vã với anh ta nữa! ai tìm tôi đau như bị ai đó cào xé, muốn khóc nhưng nước mắt đã cạn. Thử cảm giác này rất khó chịu, thật muốn nhét vào miệng một vốc thuốc ngủ để chấm dứt tất cả.

Tôi mơ màng tỉnh lại, loáng thoáng nghe thấy tiếng Tề Tề đang nói chuyện với một người đàn ông, giọng nói càng lúc càng to. Tôi còn chưa kịp ngồi dậy thì Lâm Tiểu Vĩ đã xông vào phòng ngủ. Tề Tề mặc váy ngủ lao vào theo, nhìn thấy tôi đã tỉnh liền đóng cửa lại ra ngoài.

Lâm Tiểu Vĩ quỳ phịch xuống trước mặt tôi, đau đớn nhìn tôi nói:

- Y Y...

- Cút, đừng để tôi phải nhìn thấy anh nữa! - Tôi ngoảnh mặt ra chỗ khác. Thực ra tôi không muốn nói như thế, tôi muốn lao vào lòng anh ta mà khóc cho đã, nhưng nếu làm như vậy chẳng phải tôi đã quá yếu mềm?

- Anh sai rồi, hãy tha thứ cho anh một lần này có được không?

Tôi nhìn anh ta, cảm thấy ngực như bị tắc nghẽn, có rất nhiều điều muốn nói nhưng không sao nói ra lời. Tôi muốn tát cho anh ta một cái, nhưng vừa ngoảnh đầu lại đã nhìn thấy đôi mắt hờn sâu và đỏ vằn những tia máu.

- Lần cuối cùng! - Anh ta cắn chặt môi, giọng nói nghẹn ngào. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng đáng thương và đau đớn của anh ta.

Trái tim tôi chợt thất lại, tôi không kìm được lòng mình bật khóc:

- Lâm Tiểu Vĩ, anh làm như vậy tôi biết làm sao đây? Tôi không muốn ly hôn, anh có biết không hả?

Anh ta lắc đầu, giống như có rất nhiều điều muốn nói, sau đó cúi đầu xuống, cổ họng nghẹn ngào, cuối cùng gục mặt xuống giường mà bật khóc nức nở.

- Gãy gỗ đến mức này là đủ rồi! Mới sáng sớm đã ầm ĩ hết cả lên! - Chị Tịnh chẳng hiểu đã đến từ lúc nào, đang đứng ở ngoài cửa với >

Tôi hi vọng tất cả mọi chuyện đều chỉ là một vở kịch, nhưng tôi buộc phải đối mặt, mặc dù đầu óc tôi lúc này đang cực kỳ hoang mang. Tôi cố ý lắc mạnh đầu mình để cho thần trí tỉnh táo lại.

- Anh về nhà trước đi! - Tôi mệt mỏi nói, chẳng còn chút sức lực nào mà phân tích xem ai đúng ai sai với anh ta nữa.

Hai mắt anh ta thất thần nhìn tôi:

- Y Y, thật sự không còn cơ hội nào nữa sao?

- Hết rồi! - Tôi lau nước mắt, dứt khoát nói.

- Lần này nếu Lâm Tiểu Vĩ quyết định cải tà quy chính thì em có tha thứ cho cậu ta không? - Chị Tịnh ngồi xuống bên cạnh tôi, nắm tay tôi và mỉm cười hỏi. - Đàn ông mà, ai chẳng có lúc lầm đường lạc lối!

- Ly hôn rồi cậu phải làm thế nào? Nhà cửa, xe hơi đều là tài sản trước hôn nhân, mẹ Lâm Tiểu Vĩ lại rất ghê gớm, chỉ e cậu sẽ phải ra đi với hai bàn tay trắng thôi. Cậu đã quen sống vương giả rồi, giờ phải bắt đầu lại từ đầu, cậu có làm được không? Tề Tề lo lắng nhìn tôi. - Theo tớ thấy hay là cứ để bảo anh ta nói rõ ràng trước mặt chúng ta. Nếu thái độ anh ta thành khẩn, cậu hãy tha thứ cho anh ta lần này. Anh ta mắc nợ cậu lần này, chẳng phải sau này làm gì cũng phải nhường nhịn cậu hay sao? Nếu lần sau anh ta còn mắc phải lỗi lầm này thì cậu bỏ cũng chưa muộn mà.

- Còn dám có lần sau nữa sao? Nghe Tề Tề nói vậy, chị Tịnh liền vội vàng chen vào, trộn mắt lườm Tề Tề rồi vỗ vỗ vai tôi như chưa hề có chuyện gì xảy ra. - Đàn bà phải nghĩ thoáng một chút, phải nhìn xa trông rộng em ạ. Em hiện giờ mặc dù vẫn còn trẻ nhưng nếu ly hôn thì kiểu gì cũng là người gần ba mươi rồi, muốn tìm một người có nhà, có xe, không phải là không có, nhưng cũng phải tốn công sức lắm đấy. Em nghĩ cho kỹ đi, đừng có quá vội vàng!

Hai người bọn họ cứ như đã bàn bạc với nhau từ trước, anh một câu, tôi một câu, biến chuyện này trở thành một mâu thuẫn con con. Những điều họ nói không phải là không có lý. Tôi có quen một cặp vợ chồng nọ, người chồng giỏi kiếm tiền nhưng lại rất đào hoa, có đến mấy cô bồ ở bên ngoài. Thế mà cô vợ vẫn sinh con cho anh ta phát hiện ra chuyện này, cô vợ chẳng khóc chẳng gào, giả bộ như không hề biết chuyện gì, vẫn ngày ngày đi thẩm mỹ viện, đến phòng tập thể dục, cuộc sống rất tự do, tự tại.

Thế nhưng đây là người khác, còn tôi là tôi. Tuyệt đối không chấp nhận chuyện chồng mình dẫn bọn gái điếm dơ bẩn về nhà, mây mưa ngay trong phòng ngủ của tôi và bị tôi bắt quả tang. Sau này tôi biết phải đối mặt với anh ta ra sao đây? Tôi cần phải dùng cả đời để lãng quên chuyện này. Cho dù trước đây tôi chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn nhưng hiện giờ, tôi muốn từ bỏ tất cả. Còn có gì đáng để tôi lưu luyến không rời buông tay đây? Cuộc hôn nhân này tôi đã chịu đủ lắm rồi. Đàn ông sau khi kết hôn không chỉ mắc bệnh đăng trí mà còn hay thay đổi: Quên mất mình đã từng thề non hẹn biển ra sao, rõ ràng nói rằng anh ta chỉ thuộc về một mình bạn nhưng kết quả anh ta thuộc về rất nhiều người.

- Chuyện ly hôn tớ đã quyết định rồi, không ai phải khuyên nhủ làm gì! Giờ tớ rất mệt, tớ muốn ngủ một lát, hai người ra ngoài đi! - Tôi cảm thấy các sợi thần kinh căng như dây đàn, mệt mỏi kéo chân trùn kín đầu.

Chỉ có ly hôn mới có thể khiến cho tôi cảm thấy được an ủi phần nào.

Sáng Chủ nhật, bố mẹ anh ta đi công tác về. Lúc tôi về nhà, thấy Lâm Tiểu Vĩ đang quỳ trước mặt họ, trên trán toàn là máu. Vết thương ấy là do bố anh ta ném cái gạt tàn thuốc lá vào trán anh ta. Mẹ anh ta đang khóc lóc và chuẩn bị gọi điện cho cấp cứu.

- Mặc kệ nó! - Bố Lâm Tiểu Vĩ gào lên với vợ, khiến cho bà ấy không dám lên tiếng nữa.

Tôi không nói nữa lời, tìm một nơi để ngồi xuống, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Cái nhà này, tại sao lại ra nông nỗi này?

Bố anh ta nhìn thấy tôi liền đứng dậy, lại gần tôi nói:

- Y Y, trong nhà xảy ra chuyện như thế này khiến cho người làm bố mẹ như chúng ta cũng cảm thấy mất mặt. Tiểu Vĩ từ nhỏ đã ngang ngược, giờ nó thành ra thế này cũng là lỗi của bố mẹ. Bây giờ dù gì chuyện cũng đã xảy ra rồi, con cảm thấy cần phải làm thế nào thì cứ làm như vậy. Nếu con đã muốn ly hôn thì bố mẹ cũng tôn trọng ý kiến của con. Nói là nói như vậy nhưng bố vẫn mong con có thể cho nó một cơ hội, để nó dùng quãng đời sau này bù đắp sai lầm cho con. Bố đề nghị các con bình tâm mà nói chuyện với nhau. Dù gì các con cũng ăn ở với nhau được hai năm rồi, không thể nói là không có chút tình cảm gì được. Đương nhiên, nếu như con cảm thấy không cần thiết thì bố mẹ cũng không ép con. Tiểu Vĩ đã làm chuyện dơ bẩn như vậy, nó hoàn toàn không có tư cách cầu xin con tha thứ!

Đây là lần đầu tiên trong suốt hai năm kể từ khi tôi bước chân vào cái nhà này, có người dùng giọng điệu ôn hòa như vậy để nói chuyện với tôi, đồng thời đứng trên lập trường của tôi để giải quyết vấn đề. Trong lòng tôi chợt thấy xót xa, nước mắt không hiểu sao cứ trào ra. Mặc dù tôi cố sức để ngăn mình không bật khóc thành tiếng nhưng nỗi đau đớn trong lòng cứ ào ạt đổ ra ngoài, khiến tôi không sao kiềm chế được bản thân.

Bố Lâm Tiểu Vĩ đưa cho tôi một cái khăn giấy, im lặng hồi lâu rồi nói:

- Các con dù gì cũng là vợ chồng với nhau. Ông bà ta có nói chớ có vạch áo cho người xem lưng. Tiểu Vĩ chỉ nhất thời hồ đồ, sau này nó còn phải làm việc, phải sống. Bố hi vọng chuyện này đến đây là chấm dứt, mặc dù bố biết trong lòng con rất âm ức nhưng... coi như kẻ làm cha như ta cầu xin con vậy!

Tôi gạt đầu rồi bật khóc nức nở. Bố tôi mà còn sống thì tốt biết mấy, nếu thế thì người ngồi xuống nói chuyện với bố Lâm Tiểu Vĩ bây giờ đã không phải là tôi. Hôm qua Tề Tề và chị Tịnh đòi giúp tôi giải quyết chuyện ly hôn nhưng tôi đều từ chối. Tôi thả một mình trên trận chiến như lúc này còn hơn là để người khác nhìn thấy một nội tâm phức tạp của mình.

- Hay là các con nói chuyện với nhau đi! - Mẹ anh ta rót cho tôi cốc nước, nhìn tôi về thăm dò.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng nói:

- Ly hôn.

Thái độ bất hợp tác của tôi khiến cho mẹ Lâm Tiểu Vĩ khó chịu. Bà ta ung dung ngồi xuống ghế trước mặt tôi, đôi lông mày nhíu lại như hai con sâu róm, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch lên:

- Thế cũng được, giờ tôi sẽ gọi luật >

Bố Lâm Tiểu Vĩ thấy thế liền đứng phắt dậy, đẩy cửa lao ra ngoài.

Luật sư làm việc rất nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã làm xong các giấy tờ. Mẹ Lâm Tiểu Vĩ lớn tiếng nói với luật sư, có thể là cố tình để cho tôi nghe thấy: Toàn bộ nhà, xe sau khi cưới đều là của chúng tôi, còn cả cái cửa hàng cho thuê nữa, vẫn chưa đổi tên đầu.

- Có những chuyện nói ra thì có vẻ tính toán so đo, nhưng cũng không thể không nói phải không? Cô được gả vào cái nhà này, chẳng có lấy một xu hồi môn, tiền tiệc cưới cũng là của chúng tôi bỏ ra. Sau khi kết hôn, tiền chi tiêu trong nhà cũng là tiền của Tiểu Vĩ, thế tiền lương của nó cũng ở trong tay cô phải không? Còn cả tiền thuê cửa hàng nữa, cô có bao giờ đưa cho chúng tôi không? Cô thích mua gì thì mua cái đó, chúng tôi trước giờ có nói gì không? Hay, những thứ này thì thôi không nói nữa. Nếu như đã muốn ly hôn, thế thì cứ ly hôn trong hòa bình đi, cô nói có phải không? Những điều khoản trong đơn ly hôn này đều là căn cứ theo Luật hôn nhân cả, có đính kèm cả photo công chứng sổ đỏ ở đằng sau. Cô đừng hiểu nhầm, chúng tôi không phải là phòng bị gì cả, chỉ có điều cuộc đời có quá nhiều điều bất ngờ. Nếu không có vấn đề gì nữa thì ngày mai ra Cục Dân chính ký tên. Đương nhiên cô cũng có thể xin luật sư tư vấn thêm! - Mẹ anh ta nói với tôi bằng giọng điệu hết sức bình thản, nếu như không đã động đến nội dung đơn ly hôn, tôi còn cảm thấy mình được tôn trọng. Chỉ có điều, sở dĩ mẹ anh ta tỏ ra bình thản như vậy là bởi vì bà ta muốn cười mà nói với tôi rằng: Mày chớ có mong mọi của nhà tao một xu!

Tôi bực bội nghĩ, anh ta đã phản bội tôi, lẽ nào anh ta không phải bồi thường gì sao? Chẳng phải bố anh ta đã nói chớ làm ầm ĩ chuyện này lên hay sao? Tôi nhìn sang Lâm Tiểu Vĩ, anh ta đang ngồi ừ ừ ở đó, né tránh ánh mắt của tôi. Gã đàn ông này thật chẳng có chút khí phách nào!

- Con không có ý kiến gì hết, mai gặp lại ở Cục Dân chính! - Nói rồi tôi đứng dậy, đi thu dọn hết những thứ thuộc về mình. Không biết Lâm Tiểu Vĩ đã vào phòng ngủ từ lúc nào, anh ta ngồi xuống đầu giường, nhìn chằm chằm vào mình ở trong gương.

- Bỏ nó xuống đi! - Tôi chỉ vào bức ảnh cưới ở đầu giường và nói.

Lâm Tiểu Vĩ vẫn ngồi bất động.

Tôi liền đứng lên giường lấy nó xuống. Cái khung ảnh rất nặng, còn nhớ lúc Lâm Tiểu Vĩ mang nó đi mẹ đã nói: “Đợi khi nào kỷ niệm mười năm ngày cưới, chúng ta sẽ đi chụp lại một bộ ảnh cưới, sẽ mặc quần áo Bohemia.”

Nghĩ đến đây tôi đột nhiên mất hết sức lực, ngã phịch xuống giường.

- Ngày mai hãy đi! Giờ muộn lắm rồi! - Lâm Tiểu Vĩ nói.

Tôi nhìn khắp giường, trái tim như bị siết chặt lại. Hôm qua bọn họ đã quấn nhau trên cái giường này. Đầu óc tôi rối bời, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi nơi này, chỉ cần ở lại đây thêm một giây thôi cũng khiến trái tim tôi tan nát.

Tôi tháo chiếc nhẫn cưới trên tay ra, đặt lên bàn trang điểm.

Hai năm... tôi đã bỏ lại đây tuổi thanh xuân của mình. Vậy mà lúc ra đi, tôi hoàn toàn tay trắng.

Tôi kéo cái valy đi lang thang trên đường, muốn khóc nhưng cũng muốn cất cao giọng hát một bài. Tôi bỏ ra hai mươi phút để tổng kết lại cuộc đời mình. Vì lý tưởng tôi đã kết hôn, vì kết hôn tôi đã đi ngược lại với ước nguyện ban đầu của mình. Một cuộc hôn nhân thế này thật không đáng, không thể nào kéo dài. Sau một thời gian cưỡi ngựa xem hoa trong một vòng tròn khép kín, tôi buộc phải ra đi. Kể từ nay về sau, tôi không chỉ không thực hiện được lý tưởng mà còn mất đi rất nhiều thứ.

Tôi cứ tưởng rằng mình đã thắng lợi giòn giã trong cuộc hôn nhân này, hóa ra tôi mới là người thất bại thảm hại nhất.

Mưa rất to, toàn thân tôi lạnh cóng, chẳng còn nhìn rõ con đường dưới chân.

- Mây đã lỗ to rồi! - Tôi gào lên trong màn mưa.

- Cô không có mắt hả? - Một chiếc xe phanh kết lại, lái xe thò đầu ra, bức bối nhìn tôi quát. Tiếp theo đó là một chiếc xe tải lao qua, khiến cho bùn đất bắn đầy người tôi, mặt tôi lấm lem toàn bùn đất.

Nước mắt lưng tròng, chỉ cần chớp mắt một cái là nước mắt sẽ trào ra. Đột nhiên tôi rất muốn gặp Twiling, khát khao vòng tay của anh ấy, muốn dựa vào người anh khóc một trận cho thật đã đời. Được như vậy chắc chắn tôi sẽ êm đềm chìm vào giấc ngủ. Tôi muốn xin nghỉ một thời gian hoặc là nghỉ việc luôn. Tôi nhất định phải đi Vân Nam gặp Twiling.

Từ Cục Dân Chính đi ra, Lâm Tiểu Vĩ đột nhiên nói:

- Y Y, tìm một chỗ nào ngồi một lát đi!

Tôi gật đầu. Ký cũng đã ký rồi, tôi cũng chẳng còn cảm hận gì nữa.

Đối diện có một quán cà phê. Bước vào bên trong tôi thăm nghĩ, ông chủ quán này rất có con mắt kinh doanh, cho dù là người đến làm thủ tục đăng ký kết hôn hay đến để ly hôn cũng đều có thể ở đây để tận hưởng cảm giác ngọt ngào hay hồi tưởng quá khứ với nhau.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, hồi lâu không nói gì. Nhớ lại bộ dạng ủ rũ của anh ta tối qua, tôi lại cảm thấy người đàn ông này không xứng đáng để mình tiếp tục quen biết.

Đột nhiên anh ta móc ra một tấm thẻ đưa cho tôi, nói:

- Vốn dĩ định đưa cho em từ hôm qua, nhưng mẹ anh cứ ở bên cạnh... cũng chẳng có bao nhiêu tiền, em giữ lấy mà dùng khi cần kíp!

Tôi ngẩng người nhìn anh ta, trong lòng rất bình thản. Nhưng cho dù nói thế nào thì hành động của anh ta lúc này cũng ít nhiều khiến cho tôi cảm thấy có chút an ủi.

Thấy tôi không có ý định nhận, anh ta liền nhẹ nhàng nhét tấm thẻ vào tay tôi. Nhớ lại lúc yêu nhau, mỗi lần định tặng tôi cái gì mà thấy tôi không định nhận, anh ta đều làm như vậy. Tự nhiên trong lòng tôi lại cảm thấy có chút ấm áp.

Lâm Tiểu Vĩ chống tay lên trán, dằn vế mặt nói:

- Anh nghĩ anh thực sự yêu em... Anh từng thờ ơ với như vậy nhưng lại ra sức để có thể bước vào trái tim em, giành lấy tình yêu của em. Nhưng thái độ của em đã cho anh biết rằng, cho dù anh có cố gắng thế nào đi chăng nữa, anh cũng chẳng có chút địa vị nào trong em... anh không phải là hoàng tử trong tim em, vì thế em ghét phải quan hệ với anh, không muốn dẫn anh đi tụ tập bạn bè với em, không muốn anh chia sẻ nỗi buồn lo với em... Y Y, trước mặt em anh rất tự ti, rất chán nản. Anh không chỉ không có được trái tim em mà còn làm cho em chán ghét đến thế này... anh là thằng đàn ông thất bại nhất trên đời. Anh lạnh nhạt với em là bởi vì anh biết em lấy anh chỉ là vì tiền, dù cho anh cứ tưởng rằng bản thân mình đã có được một tình yêu trong sáng, hoàn toàn không vụ lợi. Vì vậy anh thế phải yêu em trọn đời, nhưng chỉ anh đơn phương yêu em liệu sẽ thế nào? Đứng trước tiền bạc, tình yêu của anh dành cho em dường như quá bé nhỏ... Có đôi khi, tình yêu... Là một thứ khiến cho con người ta đắm chìm..

Lâm Tiểu Vĩ cố nén chặt những giọt nước mắt.

Tôi vẫn thần người nhìn anh ta. Đây là những lời từ chính miệng Lâm Tiểu Vĩ nói ra ư? Tôi phát hiện ra rằng mình thật sự không hiểu gì về anh ta cả. Những câu nói này hàm chứa điều gì? Dường như anh ta đã biết hết tất cả.

- Có một chuyện anh phải nói với em... - Lâm Tiểu Vĩ khẽ mấp máy môi, ấp úng như đang nói ra một bí mật kinh người. - Y Y, anh chính là Twiling...

Tôi choáng váng như có ai đó vừa đập một nhát búa vào đầu, toàn thân nhẹ bẫng, bay lơ lửng trên không, cảm giác ngạt thở khiến tôi muốn ngất đi. Thật sao? Anh ta chính là Twiling sao? Trời ơi... Cái gì... Lâm Tiểu Vĩ...? Twiling? Tôi ngây người ngồi đó, không dám nhớ lại mình đã nói với anh ta những gì. Chẳng phải tôi đã nói rằng Twiling là người mang lại cảm giác an toàn nhất cho tôi hay sao? Chẳng phải tôi đã rất muốn sà vào lòng anh ấy hay sao? Đột nhiên tôi cảm thấy mình đang bị người khác bắt nạt.

Cuộc sống nói với tôi rằng, tôi quá non nớt.

Tôi đứng phắt dậy, không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào, tôi phải ra đi!

Thật trùng hợp, vừa ra đến cửa tôi đã chạm mặt Lưu Minh Cường. Anh ta vừa nhìn thấy tôi liền vui vẻ chạy đến chào hỏi.

Tôi chẳng buồn nghĩ ngợi, liền kéo cửa xe của anh ta, nói như ra lệnh:

- Đi thôi, đưa tôi đến khách sạn!

Lúc xe của Lâm Tiểu Vĩ lướt qua, anh ta mỉm cười với tôi, nụ cười xanh xao, cười mà khiến cho tôi muốn khóc.

- Ai thế? - Lưu Minh Cường vừa kéo kính cửa sổ lên vừa hỏi.

Tôi không lên tiếng.

- Ông xã à?

Tôi ngồi dựa lưng vào ghế, yếu ớt nói:

- Cảm miệng đi!

- Cãi nhau à? Là vì anh sao? - Lưu Minh Cường như sực nhớ ra điều gì liền liếc nhìn tôi.

- Anh tưởng mình là ai chứ?

Lưu Minh Cường không nói gì thêm nữa, chỉ im lặng lái xe.

Ánh mặt trời lác lác bên ngoài kính cửa sổ, rất chói mắt, chẳng để cho ai có thể che đậy được thứ gì. Chỉ có điều, tôi còn gì để mà che đậy đây? Trái tim tôi trống rỗng, bởi vì Twiling đã đi rồi. Khi tất cả những giấc mơ đều tan vỡ, tôi chỉ còn lại sự thù hận. Thế giới của tôi, cô độc đến đáng sợ!

Vào đến khách sạn, tôi nghĩ, tôi phải giấu thật kỹ vết thương của mình. Khi mặt trời lên cao, tôi phải phơi khô tất cả những đau thương của mình.

Bạn đang đọc truyện *Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cái thứ đàn ông...

Đối với đàn bà, sai lầm chí mạng chính là để dài lên giường với một người đàn ông: Có được anh ta càng nhanh thì càng sớm bị anh ta ruồng bỏ. Nếu đã coi "lấy chồng giàu" làm mục tiêu sống cho mình thì nhất định phải kiên trì phấn đấu mà giành lấy thắng lợi.

1

Những ngày tiếp sau đó tôi bận tới tấp mặt mũi, bận để thích nghi với công việc mới. Điều quan trọng nhất là, tôi phải thích nghi với một cái tôi mới.

Tề Tề một mực đòi "uống mừng ly hôn" với tôi. Chuyện tôi ly hôn trong mắt cô ấy đúng là một thắng lợi đối đời, là giải phóng triệt để, nhất định cần phải chúc mừng. Mặc dù cô ấy luôn nhấn mạnh rằng tôi nên nhìn nhận vấn đề bằng ánh mắt lạc quan, ví dụ như: có thể yêu lại, có thể lại lần nữa mặc lên mình chiếc áo cô dâu tình khôi... Tề Tề càng nhấn mạnh cái tương lai tốt đẹp ấy thì tôi càng thấy sốt ruột với tình trạng hiện giờ của mình.

Còn nhớ có một lần tôi hỏi Tề Tề, việc đầu tiên mà phụ nữ nên làm sau khi ly hôn là gì?

Cô ấy nói:

- Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ chạy đến thẩm mỹ viện để làm phẫu thuật nâng ngực, sau đó bắt đầu đi xem mặt!

Tôi ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tôi sẽ đi uống rượu, uống cho say khướt rồi đến sàn nhảy, nhảy đến khi xương cốt rệu rã thì về nhà ngủ một giấc ngon lành

Giờ nghĩ lại thấy lúc đấy mình đã suy nghĩ quá đơn giản. Đừng nói là uống rượu, ngay cả tâm trạng gặp Tề Tề tôi cũng chẳng có, thậm chí còn ghét tụ tập đông người, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt hỏi thăm vì sao tôi ly hôn. Những ánh mắt giả bộ quan tâm và đồng cảm ấy chỉ khiến cho tôi cảm thấy khó chịu hơn. Chẳng qua chỉ là những ánh mắt mơ màng của kẻ say nhìn nhau. Còn tôi, sẽ nôn ra toàn mật xanh mật vàng, sau đó gào khóc đến khản giọng, tự giã vò mình cả đêm. Đến khi trời sáng rồi, ai về nhà nấy, tôi vẫn một thân một mình, chẳng thú vị chút nào. Hơn nữa tôi ghét chuyện tụ tập ồn ào, ghét bị người khác thương hại, càng ghét việc cả lũ ngồi bàn tán về đàn ông.

Hội trường tổ chức party lễ Thất Tịch được bài trí rất ấn tượng. Lúc mới bắt đầu, mọi người còn lạ nhau nên ai biết người nấy. Tôi không có việc gì làm liền ngồi xuống một góc quan sát các đôi nam nữ, đột nhiên cảm thấy cuộc gặp gỡ này rất thú vị, mọi chuyện chỉ xoay quanh vấn đề “câu” và “bị câu”. Nhìn những gã đàn ông kia, trên người mặc những bộ vest trông rất lịch sự, nhưng nhìn kỹ thì mặt ai cũng lấm lét, gian xảo. Còn đàn bà thì sao, trông có vẻ e thẹn đấy, mặc dù mặt không tỏ ra vẻ vấp nhưng cũng chẳng thể nào che lấp được nỗi sợ hãi bị đàn ông thờ ơ. Cũng phải, hôm nay họ đến đây làm gì chứ? Đến lúc về mà vẫn tay trắng thì chẳng phải để người ta cười cho à?

Tôi thầm nghĩ, không quá nửa tiếng đồng hồ là ai nấy đều tìm được đối tượng cho mình. Tốc độ làm quen và đi đến hẹn hò của thanh niên hiện giờ có thể sánh ngang với tốc độ của tàu vũ trụ.

Nửa tiếng đồng hồ sau tôi nhìn lại. Ôi trời ơi, những cặp mắt gian xảo của mấy gã đàn ông giờ đã trở thành đôi mắt nồng nàn tình cảm. Đôi con người sáng trưng như sao Hỏa của họ đang say sưa nhìn ý trung nhân của mình. Còn những cô gái thì đang e thẹn cúi đầu, cảm giác ngọt ngào như mật ong. Hay, cuộc đời nếu chỉ có lần gặp đầu thì đẹp biết mấy!

- Ngưỡng mộ lắm phải không? - Bao Tử nói.

- Có gì mà ngưỡng mộ? Anh bảo bọn họ lấy nhau đi thử xem! - Đương nhiên đây không phải là những lời nói xuất phát từ sự ghen tỵ. Tôi với Lâm Tiểu Vy ban đầu yêu nhau còn thấm thiết hơn họ nhiều. Hai chúng tôi thường xuyên đến quán cà phê ngồi suốt cả buổi chiều, chẳng buồn nhấp một ngụm cà phê nào, chỉ ngồi ngây ra nhìn đối phương say đắm. Nếu dưới hai tiếng đồng hồ thì không gọi là “nhìn”, mà chỉ được gọi là “liếc”. Phải ba tiếng đồng hồ trở lên mới miễn cưỡng được gọi là “đắm say”. Lúc ấy chắc chúng tôi chỉ thiếu điều chưa hát lên câu: “Anh là gió, em là cát, quấn quýt bên nhau đi đến tận trời” 1. Thấm thiết như vậy đã là gì, chẳng phải về sau cũng bỏ nhau đấy thôi.

- Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, mức độ lâu bền sau hôn nhân chẳng có liên quan gì đến việc trước khi kết hôn có ngọt ngào hay không. Đó là hai chuyện hoàn toàn không dính dáng gì đến nhau hết. Hai người ở với nhau lâu ngày sẽ giống như đậu phụ thối, bánh bao thiu, vừa khó ngửi lại khó ăn! - Tôi bỗng thấy chua xót. Ngẩng đầu lên, vì không kịp ngừng tay nên đã nốc cạn một ly rượu vang.

- “Lòng như tơ vò, tim đau như cào xé!” - Bao Tử khe khẽ ngâm một câu thơ cổ. Ngay sau đó anh ta khẽ vỗ vai tôi, ra hiệu nhìn về phía cửa ra vào. Tôi nhìn ra cửa, thì ra là “bà Lãnh”, à không, phải gọi là “bà Diệp” đang kiêu hãnh sai bước đi về phía chúng tôi.

- Ra mặt đúng lúc đấy! - Tôi nói rồi nhìn Bao Tử cười.

Cô ta đến, mang một luồng “gió lạ” đến cho bữa tiệc. Bởi vì hôm nay cô ta ăn mặc rất Tây: váy liền với thắt lưng màu cà phê, phía sau lưng bị “thiếu vải”, để lộ hết cả mông lưng (tôi rất tò mò muốn xem cô ta có ngực hay không), quàng một tấm khăn nhung mềm trên cổ, không biết là lông lợn hay lông thỏ nữa, tóc búi cao phía sau đầu để lộ ra vầng trán trắng muốt và đôi khuyên tai thủy tinh lấp lánh, chân đi đôi guốc cao gót màu bạc. Đôi guốc ấy phải cao đến mười lăm phân. Những thứ cô ta mặc trên người không phải ít tiền, chắc chắn là do Diệp Cánh Cụt mua cho cô ta.

Cô ta chẳng buồn liếc bọn tôi lấy nửa cái, tay cầm ví đi thẳng vào trung tâm của buổi tiệc. Đương nhiên đám đàn ông liền vây quanh cô ta, chúc rượu, nịnh nọt cô ta. Cô ta chẳng từ chối một ai, liên tục móc danh thiếp từ trong ví ra đưa cho người khác, thỉnh thoảng còn giơ tay vẫy chào mọi người ở hai bên hội trường. Trông bộ dạng cô ta lúc này thậm chí còn phô trương hơn cả Chương Tử Di trên thảm đỏ.

Các lãnh đạo bộ phận và chủ tịch tập đoàn cũng được mời đến. Tổng giám đốc Ngô và Diệp Cường tay cầm ly rượu, đứng ở một góc thì thầm bàn bạc. Tôi nhìn thấy Diệp Cánh Cụt vẫy tay gọi Lãnh Linh đến. Lãnh Linh rất hiểu ý, vội vàng cầm ly rượu, đánh mông đi về phía anh ta. Sau khi cô ta qua đó, không biết đã nói những gì mà chủ tịch cười rất vui vẻ, còn thích thú giơ ngón tay cái tán thưởng cô ta.

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Sau tiệc buffet là buổi biểu diễn văn nghệ. Buổi diễn này do một công ty quảng cáo đứng ra lo liệu. MC của chương trình tên là Đôn Tử. Tôi quen anh ta thông qua Tề Tề. Anh ta rất có ấn tượng với tôi, bởi vì tôi liên tục hòa với anh ta ba ván liền.

Tôi gọi Đôn Tử ra một góc, dặn dò anh ta mọi chuyện. Cuối cùng tôi nhắc nhở anh ta:

- Nhớ kỹ này, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót gì!

Anh ta vỗ ngực, tự tin nói:

- Chị Y Y cứ yên tâm, không làm xong thì chị lại hòa em bảy đôi 2 là được chứ gì!

Sau khi chủ tịch lên phát biểu đôi lời, buổi diễn chính thức bắt đầu. Màn ảo thuật mở màn được khán giả nhiệt liệt đón nhận, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, không khí buổi tiệc trong phút chốc được đẩy lên cao trào.

Các tiết mục tiến hành được một nửa thì Đôn Từ bước lên sân khấu, đề nghị mọi người cùng tham gia vào một trò chơi đã cũ: đánh trống chuyền hoa. Khán giả bên dưới vỗ tay nhiệt liệt, có người hỏi:

- Lấy hoa để làm gì?

- Báo Giám đốc Chu lên múa bài Hồ Thiên Nga! - Bên dưới có một giọng nói vang lên, mọi người vỗ tay rần rần, khiến cho ông giám đốc bụng to ngại ngùng chỉ biết xoa xoa cái đầu trọc của mình.

Trò chơi bắt đầu. Tùng tùng tùng... tiếng trống rền vang. Dải lụa đỏ được truyền đi thoăn thoắt trên tay mọi người trong tâm trạng cực kỳ hồi hộp.

Tiếng trống đột nhiên ngừng bật.

Mọi người ngoảnh đầu sang nhìn nhau, xem xem ai là người bị bắt. Sau một hồi tìm kiếm, mọi người nhìn thấy đó là một người đẹp, ai nấy đều hào hứng

- Người đẹp lên đi, người đẹp lên đi!

Lãnh Linh kiêu hãnh bước lên trên sân khấu, không hiểu là vì căng thẳng hay là vì bất cần, lúc gần đến giữa sân khấu, đôi giày Lãnh Linh đi hơi bị trẹo khiến cho cô ta suýt nữa thì ngã nhào ra đất.

Đội Lãnh Linh đứng vững được rồi, Đôn Từ liền tiết lộ một bí mật: “Chị Lãnh hát tiếng Anh rất giỏi đấy!”, khiến cho tất cả các vị lãnh đạo, khách mời và khán giả đều vỗ tay hoan hô nồng nhiệt. Tôi ở bên dưới không nhìn được cười. Điều “bí mật” này là do tôi tạo ra đấy. Đôn Từ đương nhiên không biết Lãnh Linh đến phát âm còn không nổi, bảo cô ta hát tiếng Anh chẳng khác gì bảo cô ta đi chết.

Mặt Lãnh Linh ngệt ra trông đến tội, vẻ cao sang ban nãy nay đã thay bằng bộ dạng ái ngại, dờ khóc dờ cười. Khán giả bên dưới còn tưởng cô ta ngại ngùng không dám hát nên lại vỗ tay cổ vũ lần nữa. Lãnh Linh càng lúc càng căng thẳng, một tay bấu chặt vào tấm khăn trên cổ, tay kia siết chặt cái miro.

- Dù gì cũng phải hát một bài Trung Quốc đã chứ! - Có người bên dưới nói vọng lên.

Thực ra Lãnh Linh cũng có sở trường riêng, sở trường của cô ta là kể chuyện, rất sinh động và thú vị, tiếng phổ thông cũng khá chuẩn, nhưng mỗi tội không thể hát được. Nhưng lúc này có thể cô ta bị “câu hỏi khó” đột ngột này làm cho mụ mị đầu óc, trong đầu chỉ nghĩ đến việc hát mà thôi. Lãnh Linh mở miệng nói:

- Tôi hát tiếng Anh không hay, hay là tôi tặng mọi người một bài hát khác vậy, tôi sẽ hát bài Thời gian của Vương P

Thời gian của Vương Phi? Lãnh Linh? Hát Thời gian của Vương Phi ư?

Sau đó, cả hội trường vang lên tiếng hát “liêu xiêu” của một người phụ nữ, tiếng hát ấy giống như tiếng xe lúc tài xế say rượu, liên tục lắc lư trên đường cao tốc. Suýt chút nữa thì tôi bật cười thành tiếng. Đã nghe nói cô ta hát không hay từ lâu rồi, nhưng tôi không ngờ lại kinh dị đến mức này. Vương Phi mà nghe thấy cô ta hát chắc là tức hộc máu mắt.

Hát đến những đoạn cao, Lãnh Linh ngân đến đứt cả hơi, giống như một cái máy bay đang bay lên cao bỗng hẫng lại. Tiếng hát bỗng dừng ngưng bật, thay vào đó là tiếng cười ngượng ngùng.

Mọi người ai nấy đều cảm thấy rất cụt hứng, ái ngại vỗ tay. Tôi nhìn thấy sắc mặt của Tổng giám đốc Ngô không được tốt cho lắm, bởi vì chuyện này thể hiện tố chất của nhân viên.

Tôi bình tĩnh bước lên sân khấu, nhìn những giọt mồ hôi đầm đìa trên mặt Lãnh Linh. Tôi lấy micro từ tay cô ta rồi nói bằng giọng cao cả:

- Xin lỗi quý khán giả, đồng nghiệp của chúng tôi hôm nay chưa hoàn toàn khỏi bệnh, xin mọi người hãy lượng thứ! Hay là tôi hát tặng các vị một bài hát tiếng Anh nhé. Nhân dịp lễ Thất Tịch hôm nay, xin chúc cho các cặp tình nhân có một cái kết đẹp mỹ mãn!

Mọi người bật cười rồi vỗ tay hoan hô nhiệt liệt

Bản nhạc tôi hát là bài Craige Hill của Ailen, nhạc điệu tương đối du dương. Chẳng mấy chốc cả hội trường như lặng đi, ai nấy đều lắc lư nhẹ nhàng, đắm chìm trong tiếng nhạc.

Cái này có thể coi là “cấp cứu kịp thời”. Tôi nhìn thấy Tổng giám đốc Ngô và các vị lãnh đạo ngồi ở bên dưới vẫy vẫy tay với tôi, hết như những fan hâm mộ cực kỳ đáng yêu.

Tiết mục cuối cùng của buổi party là khiêu vũ. Tôi chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh trang điểm lại đôi chút thì Tổng giám đốc Ngô gọi điện, bảo tôi nhìn lên trên.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh đang ngồi ở bàn uống trà tầng hai, vẫy vẫy tay gọi tôi.

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là trợ lý của tôi, Mạc Y Y! - Tổng giám đốc Ngô nói xong liền cười nói với tôi. - Chủ tịch khen cô hát rất hay đấy! Hãy... Y Y này, sao trước đây tôi không biết là cô hát hay thế nhỉ?

Oa, sao lại nhìn mình như vậy nhỉ? Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt anh, mặt vẫn còn nóng ran:

- Thế à?

- Điều đó chứng tỏ cô vẫn chưa được “khai thác” hết! - Chủ tịch vỗ vai Tổng giám đốc Ngô rồi quay sang nhìn tôi. - Cô tên là Mạc Y Y

Tôi gật gật đầu.

- Cô hát rất tốt, khả năng ứng biến cũng rất nhanh nhạy. Không tồi, nhân viên của chúng ta phải có đầy đủ tố chất, phải không nào? - Nói rồi ông quay sang nhìn Diệp Cường nói. - Nhất là những người làm marketing như các anh, phải có những người tài giỏi toàn diện, có như vậy mới đáp ứng được nhu cầu của đủ loại khách hàng.

Diệp Cường gật đầu lia lịa còn Lãnh Linh thì đứng bên cạnh cười giả lả.

Tôi nắm lấy cơ hội hiếm có, nâng ly rượu lên, chạm ly với các vị lãnh đạo, bắt đầu từ chủ tịch. Bọn họ nhìn tôi uống mà luôn miệng tán phục, khiến cho Tổng giám đốc Ngô cũng nở mày nở mặt.

Lúc hoạt động chuẩn bị kết thúc, chủ tịch đề nghị đi mát-xa chân. Diệp Cường vội vàng nói:

- Để tôi đi lấy xe!

- Cậu ở lại tiễn khách hàng đi! - Chủ tịch nói. - Tiểu Mạc đi lấy xe đi!

Tôi chột giật mình trước quyết định này của chủ tịch, vội vàng đứng dậy. Lúc đi ngang qua Lãnh Linh, cô ta khẽ kéo tay tôi lại, mỉm cười thì thầm:

- Mạc Y Y, cô đừng có quá

Tôi cũng mỉm cười, ghé sát vào tai cô ta mà nói:

- Lửa cháy to thế cơ à? Cần thận kẻo làm cháy hết đám lông trên cổ nhé, đất lắm đấy!

- Cô hãy đợi đấy! - Cô ta thì thầm sau lưng tôi. Giọng nói ấy thật đáng sợ, khiến cho tôi thấy lạnh sống lưng.

Mẹ tôi gọi điện đến, nói là bà muốn vào thành phố để kiểm tra sức khỏe toàn diện. Tôi hỏi bà khó chịu ở đâu, bà nói ra về oán trách:

- Không có bệnh thì không được kiểm tra à? Nhờ bị bệnh gì giai đoạn cuối thì sao? Ngày mai bảo Tiểu Vi lái xe đến đón mẹ nhé!

Cách nói chuyện của mẹ tôi bây giờ khiến cho tôi cảm thấy bà ngày càng tỏ ra mình là một người có tiền.

Chuyện ly hôn của tôi còn chưa nói cho mẹ biết, chủ yếu là vì sợ bà chịu không nổi, những căn bệnh cũ sẽ lại tái phát. Nhưng trước mắt không thể giấu được nữa, nếu không thì mai bà lại đi thẳng đến nơi chúng tôi ở trước đây, kéo tay Lâm Tiểu Vi mà gọi con rể ngoan thì tôi biết giấu mặt đi đâu cho hết xấu hổ?

Tôi phải giữ chân mẹ trước đã:

- Mai là Chủ nhật, không làm kiểm tra được đâu mẹ. Lâm Tiểu Vi hôm nay đi công tác rồi, anh ấy không ở nhà, sáng mai bọn con sẽ gửi gà quay về cho mẹ!

Cuối cùng thì mẹ tôi cũng không còn kháng kháng đòi đi nữa.

Tôi liền gọi cho Tề Tề, bảo cô ấy mượn giúp tôi một chiếc xe. Chưa đến mười phút sau, một chiếc xe không quá cũ kỹ mang biển số 307 đã đỗ chính ỉnh trước mặt tôi. Tề Tề nói:

- Cậu về nhà nói chuyện với mẹ cho tử tế, chớ nổi đóa lên đấy!

Tôi về đến nhà đứng vào bữa cơm tối. Mẹ nghe thấy tiếng tôi mở cửa liền từ trong bếp gọi vọng ra:

- Tiểu Vi về rồi hả con? Mau rửa tay vào ăn cơm đi, mẹ làm món cá sốt chua ngọt con thích ăn nhất đấy!

Mẹ tôi mặc tạp dề, từ trong bếp đi ra. Tôi ngồi xuống ghế, tay cầm điều khiển mà đầu óc rối bời, thấp thỏm như vừa làm một việc gì xấu xa vậy.

Mẹ tôi nhìn tôi rồi nhìn ra ngoài:

- O, Tiểu Vi không về à?

Tôi gật đầu.

- Mẹ à, con với Lâm Tiểu Vi... - Tôi hít một hơi thật sâu lấy dũng khí.

- Sao thế? Con lại cãi nhau với nó phải không? - Mẹ tôi đặt cái đĩa xuống bàn, ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, nói. - Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi hả? Đừng có hơi tí thì cãi nhau với nó, không được tùy tiện nổi nóng với chồng, con có biết không hả?

Mẹ tôi nói xong liền đi vào bếp, bê đĩa rau lên:

- Lâm Tiểu Vi đối xử với con không tồi, lại có tiền, con đi đâu tìm một thằng đàn ông tốt như thế? Hơn nữa...

- Mẹ à... - Tôi trầm ngâm, một giây, hai giây, ba giây. - Bọn con ly hôn rồi!

- Con nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào?

- Bọn con ly hôn rồi!

Yên lặng, một giây, hai giây, ba giây... Chỉ nghe thấy một tiếng “Xoảng”, tiếng đĩa rơi xuống nền nhà vỡ tan, món cải thảo xào đổ vung vãi trên sàn.

- Rốt cuộc mày có vấn đề ở đâu hả? Chuyện lớn như thế này tại sao không hỏi mẹ? Mày nói ly hôn là ly hôn luôn, mày tưởng mày là ai? Thiên kim tiểu thư chắc? - Mẹ tôi nổi con thịnh nộ. -Được, mày ly hôn rồi, để xem mày có tài cán gì? Mày ly hôn rồi ai nuôi mày? Mày đi xúc cứt về mà ăn!

Tôi cúi đầu không nói năng gì, chờ đợi con bão táp tiếp tục giáng xuống đầu mình.

- Mày cảm rồi phải không? Mày nghe cho rõ đây, lập tức đi tìm Lâm Tiểu Vi. Mày hãy nói với nó, không ly hôn nữa, hãy xin lỗi nó. Mày sợ mất mặt thì để tao mở miệng giúp mày. Hừ, số tao đúng là chẳng ra gì mới sinh ra một đứa con gái ngu như mày, để cho con già này phải thay mày chịu tội!

- Con không đi!

- Mày dám? - Bà tháo cái tạp dề ra, tức tối ném phăng xuống đất. - Giờ tao đi với mày!

Tôi vùng vẫy thoát khỏi tay bà:

- Chuyện của con mẹ không cần phải lo!

- À được lắm, mày chê tao già phải không? Tao lo chuyện của mày khiến mày khó chịu phải không? Cái thằng cha nhân tâm của mày đã chết sớm, đi an hưởng cuộc sống vui vẻ rồi, để mình tao phải nuôi mày khôn lớn, bán rau kiếm tiền nuôi mày ăn học. Giờ tao già rồi, chỉ mong dựa vào mày, sống nốt mấy năm yên lành. Mày thì giỏi rồi, ăn sung mặc sướng mày không cần, nói bỏ là bỏ, trở về với cảnh khổ rách áo ôm ngày xưa! Mày có bao giờ nghĩ đến tao chưa? Có phải mày nhìn thấy tao được an nhàn nên mày không vui hả? Tao có đối xử với mày không tốt thì tao vẫn là mẹ mày!

- Con không có chân có tay à? Con là thiếu năng hay tàn tật? Đàn bà không có đàn ông thì không sống nổi à? Trước đây không có Lâm Tiểu Vi chẳng phải con vẫn sống rất tốt sao? Từ nhỏ đến lớn, lúc nào mẹ cũng bắt con phải tìm đàn ông, tìm đàn ông, sao mẹ không kiếm một thằng đàn ông để kiếm tiền cho con học đại học đi? Mẹ cho con học cái trường trung cấp vớ vẩn, cả ngày cắm mặt vào rác rưởi, muốn học cũng không học được, mẹ có nghĩ cho con không? Kết hôn rồi mẹ có quan tâm đến con sống thế nào không, lúc nào cũng chỉ biết lo con chọc giận anh ta, sợ anh ta đá con, làm cho mẹ phải sống khổ. Giờ con nói con ly hôn rồi, mẹ mắng mỗ tới tấp, mẹ có hỏi xem vì sao con phải ly hôn chưa? - Giọng của tôi như run lên, mấy lần phải dừng lại để lấy bình tĩnh.

Tôi bắt đầu sụt sùi:

- Con nói cho mẹ biết... vì sao con phải ly hôn. Là bởi vì Lâm Tiểu Vi ra ngoài tìm đàn bà, bị con bắt quả tang! Bọn họ đã làm chuyện đó ngay trước mặt con! Bởi vì nhà anh ta có tiền nên chưa bao giờ coi con là người, con trai họ bỏ bịch bên ngoài, thế mà lúc ly hôn chẳng cho con lấy một xu... Một cuộc hôn nhân như vậy thì có để làm gì?

Tôi không kiềm chế nổi bản thân, hai vai run lên bần bật, cuối cùng bật khóc nức nở.

- Mẹ nói con có nên ly hôn hay không?

Tề Tề bảo tôi đừng có nổi nóng, nhưng chuyện này khiến cho tôi không thể kiềm chế được. Chỉ cần nhắc lại thôi là tôi lại muốn phát điên lên. Mỗi lần phát điên là tôi lại thấy toàn thân rã rời như vừa mới trải qua một cơn bạo bệnh.

Mẹ tôi nghe xong liền sững người mất mấy giây. Sau đó bà có vẻ kích động, kéo tay tôi nói:

- Thật là người ta quá đáng mà! Đi, đi tìm thằng khốn ấy!

Giọng của bà cũng như run lên. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy đôi môi bà mím chặt, toàn thân run rẩy, một lọn tóc trắng phát phơ trước trán, đôi mắt đỏ ngầu ngăn ngấn nước.

Mẹ tôi là một người sĩ diện, bà cảm thấy nếu mình mà khóc sẽ khiến cho tôi mất đi cảm giác an toàn. Bà xắn cao tay áo, tỏ vẻ giận dữ, cứ như thể lần này bà sẽ khiến cho cái thân hình bé nhỏ của mình trở nên cao lớn và dũng mãnh. Thế nhưng bà vẫn mỏng manh như vậy, ngoài việc giúp tôi chửi bới ra thì bà còn có thể làm gì khác chứ?

Lòng ngực tôi chột đau nhói. Tôi ôm lấy chân mẹ:

- Mẹ ơi... đừng làm ầm lên nữa, con không muốn làm ầm lên nữa đâu!

Mẹ tôi đứng ngầy ra đó, không nói được nửa lời, cuối cùng mệt mỏi ngồi phịch xuống đất. Bà ôm tôi vào lòng, nước mắt tuôn trào như đê vỡ, những giọt nước mắt tí tách rơi xuống mu bàn tay tôi, điều đó chứng tỏ bà đang vô cùng đau đớn, phần uất và bối rối. Tôi dựa vào vai mẹ, lần đầu tiên cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Tôi và mẹ, hai cái bóng mỏng manh dự sát vào nhau. Khoảnh khắc ấy, tôi có cảm giác bà chính là chỗ dựa duy nhất của mình.

Sáu giờ sáng tỉnh dậy, tôi chuẩn bị về thành phố. Lúc xe khởi động, tôi nhìn thấy mẹ đang đứng ở bên đường vẫy tay chào tôi. Tôi mỉm cười với bà, ý muốn nói tôi có thể chịu đựng được tất cả những thứ này, thế nhưng nụ cười đáp trả của bà vô cùng gượng gạo, đôi môi nhợt nhạt, ngay cả động tác vẫy tay cũng rất gượng gạo.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, cái bóng của bà nhỏ dần, cô độc đứng giữa đám đông nhưng vẫn cố chấp nhìn theo bóng tôi.

Đôi mắt tôi mờ dần, liệu mẹ có hận tôi không nhỉ?

Tôi vội vàng lau nước mắt, có gì đáng buồn cơ chứ, chẳng qua chỉ là ly hôn thôi mà. Những đòn đau này chỉ là tạm thời, có thể nỗi đau đớn này sẽ tác thành cho tương lai hạnh phúc của tôi.

Tôi không dám ngoảnh đầu nhìn mẹ nữa, chỉ biết nhắm chặt mắt lại.

Lúc mở mắt ra xe đã gần đến bến. Tôi dựa đầu vào cửa sổ, trong lòng có một linh cảm chẳng lành. Nghĩ kỹ lại, là vì ban nãy vừa mới nằm mơ một giấc mơ hoang đường. Tôi nằm mơ thấy Thượng đế phái Tai họa và Hạnh phúc đến bên tôi, bảo chúng tôi hành chính sách “thay phiên nhau”. Hạnh phúc nói với Tai họa rằng: Cậu làm hộ tớ một thời gian, tớ phải đến chân trời một chuyến. Tai họa cảm thấy làm một mình rất vô vị liền gọi theo Khó khăn, Xúi quẩy và Phiền phức... đến chơi mặt chược với nó.

Hừ, đây cũng gọi là mơ à? Đúng là “nhân cách hóa” hơi bị quá tay.

Lẽ nào con ác mộng chuẩn bị bắt đầu? Nghĩ đến đây tôi lại cảm thấy có một đám sâu róm đang bò lên lưng mình, con nào con nấy đều gờn những cái gai xanh đỏ của mình lên để cười nhạo tôi.

Trước đây tôi không tin, hiện giờ lại cảm thấp thỏm, lúc nào cũng thấy hoang mang trong lòng.

Đến văn phòng, tôi liền bật máy tính lên, vào trang Chu Công giải mộng, nghe nói trang này phán đúng đến 80%. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu như là điềm xui rủi, tôi sẽ xin nghỉ một ngày để nằm ở nhà, quyết không ra khỏi cửa, như vậy chắc chắn sẽ an toàn. Đáng tiếc là Chu Công giải mộng cũng không thể giải đáp được giấc mơ kì quái này của tôi.

Tôi giờ cuộn lịch bàn ra, ngày 4 tháng 7 trên đó được tôi bôi đen, chắc là có lúc nào đấy ngời ngời ngần ngần tôi đã tiện tay vẽ vào. Ngày 4 tháng 7, ngày đau thương của tôi. Ngày hôm ấy là ngày khiến tôi quay trở lại thời kỳ trước giải phóng chỉ trong một đêm. Cuốn lịch bàn bỗng trở nên bông tay, tôi vội vàng đặt nó úp xuống mặt bàn rồi lấy một cuốn sách đè lên.

Hầy, không biết bản thân tôi đã sống như thế nào suốt nửa tháng nay. Ngần ngần ngời ngời sống qua ngày, chẳng tìm thấy chút dư vị nào của cuộc sống, giống như trên người đang có một vết thương, rõ ràng là đang chảy máu nhưng bản thân mình chẳng biết băng bó ra sao, lại còn vô tình rắc muối lên đó nữa. Triệu chứng chủ yếu là mỗi sáng thức dậy thường với tay lấy điều khiển từ xa bật nhạc theo thói quen, về sau mới cảm thấy có gì đó khác thường, mở mắt ra nhìn: O, mình đang ngủ ở đâu thế này? Mất vài giây sau mới nhớ ra kể từ sau khi ly hôn, mình đang đi ở nhờ nhà người ta. Mấy hôm trước đi mua đồ cũng thế, thử một chiếc váy 800 tệ rồi thần nhiên quẹt thẻ, sau mới nhớ ra mình quẹt cái thẻ chỉ còn có 240 tệ.

Chuyện này không nghĩ đến thì thôi, nghĩ đến lại thấy trời đất như sụp đổ hết cả.

Còn nữa, phải tranh thủ thời gian đi tìm nhà, không thể cứ ở nhờ mãi trong nhà Tề Tề được. Mặc dù lúc nào Tề Tề cũng nói là tôi có thể ở đây cho đến khi tôi lấy chồng, nhưng tôi vẫn nghĩ mình nên

- Y Y, đem nước đến đây! - Giọng của Tổng giám đốc Ngô không biết vang lên từ đâu khiến tôi giật thót cả người.

Lúc ấy Tổng giám đốc Ngô từ bên ngoài đi vào, không nhận ra vẻ bàng hoàng trên khuôn mặt tôi.

- Nào Y Y, để tôi giới thiệu một chút. Đây là Giám đốc Lưu, người chuẩn bị thuê trung tâm mát-xa! - Tổng giám đốc Ngô trịnh trọng giới thiệu với tôi.

Lưu Minh Cương đang đứng bên cạnh nhìn tôi, vẻ mặt đắc chí.

Tôi có nghe nói trung tâm mát-xa ở bên dưới đã cho người ngoài thuê, hóa ra là anh ta! Cái thế giới này thật là nhỏ! Tôi rót một cốc trà đặt lên mặt bàn, bụng thầm nhủ: Cho anh bồng chết đi!

- Tổng giám đốc Ngô thật hạnh phúc, ngày nào ngẩng đầu lên cũng nhìn thấy toàn “hoa đẹp”! - Lưu Minh Cương cười đều cang rồi liếc mắt sang tôi.

Tôi thần nhiên trở lại bàn làm việc, mở một file text ra rồi gõ lia lịa vào đó: Lưu Minh Cương, mày là đồ khôn, đồ khôn...

- Anh có mang hợp đồng đến không? - Tổng giám đốc Ngô đi vào chủ đề chính. - Đợi cấp trên của chúng tôi xem qua rồi chúng ta sẽ chính thức ký hợp đồng nhé! Anh đưa hợp đồng cho Y Y, chúng ta vào trong nói chuyện tiếp! - Tổng giám đốc Ngô vào trong văn phòng trước.

- Ok! - Luru Minh Cương cầm cái túi đi về phía tôi.

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình, chẳng buồn đếm xỉa đến hắn ta. Cái bộ dạng hắn rồi khách sạn ngày hôm ấy vẫn còn hằn sâu trong đầu tôi, vì vậy tôi không muốn nhìn thấy hắn ta, chỉ muốn cầm cái bàn phím trước mặt mình đập vào đầu hắn. Đồ bì ổi!

- Em có tin không? Anh thuê chỗ này hoàn toàn là vì em đấy! - Anh ta đặt hợp đồng trước mặt tôi, thì thầm nói.

- Giả tạo! - Tôi nhìn bản hợp đồng, rít qua kẽ răng.

- Sau này em sẽ hiểu thôi! - Anh ta chỉ chỉ vào chỗ nào đó trên bản hợp đồng rồi quay người đi vào văn phòng tổng giám đốc. Đi được mấy bước anh ta lại quay lại, chỉ vào màn hình máy tính của tôi và nói. - Ban này em gõ chữ gì vậy?

- Liên quan quái gì đến anh! - Tôi ném bản hợp đồng sang một bên. Bỗng tôi chợt dạ, nói gì thì nói, Luru Minh Cương hôm nay đến khách sạn này cũng là vì ký hợp đồng với khách sạn. Thái độ này của tôi nếu căn cứ theo nguyên tắc của khách sạn chắc chắn là một lỗi lầm lớn. Nghĩ đến đây tôi vội vàng cười giả lả. - Giám đốc Luru giận à?

Đang nói thì Tổng giám đốc Ngô đi ra:

- Giám đốc Luru, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi! Rồi ăn cơm

- Thế cũng được, tôi đang lo mời anh ăn cơm mà anh không nể mặt đấy!

Hai người đi ra khỏi văn phòng. Lúc đi qua chỗ tôi, Tổng giám đốc Ngô liếc tôi, chỉ chỉ xuống nền nhà nói:

- Đừng có làm mất mặt đấy!

Bản hợp đồng rơi xuống đất từ khi nào vậy? Lẽ nào do tôi ném quá mạnh? Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì, vội vàng nhặt lên để vào kệ tài liệu.

- Đúng là buông quăng bỏ vãi! - Tổng giám đốc Ngô vừa nói với Luru Minh Cương vừa ái ngại, tỏ vẻ xin lỗi.

Luru Minh Cương lúc ra đến cửa còn ngoảnh lại nhìn tôi. Tôi hung dữ lườm anh ta một cái sắc lẹm.

Lúc sắp hết giờ làm, Diệp Tử - nhân viên phòng tài vụ tắt tà chạy vào, đưa cho tôi 3000 tệ, nói rằng nhân viên phòng tài vụ đều tham gia lớp đào tạo hệ thống NC hết rồi, cô ấy lại có việc phải về trước, nhờ tôi chuyển giúp số tiền này đến một người.

Vốn dĩ tôi định đợi hết giờ làm sẽ đi tìm nhà trọ nhưng cái gã chết tiệt kia mãi hơn một tiếng đồng hồ sau mới lò dò dẫn xác đến. Đầu tôi như bốc hỏa, ném tiền cho ông ta, chẳng nể nang chút nào.

T vội vàng đóng cửa, lúc quay người lại, suýt chút nữa thì va phải Lãnh Linh.

- Mất phải nhìn đường chứ! - Cô ta trợn mắt lườm tôi. Tôi bỏ ngoài tai, ở bữa tiệc lễ Thất Tịch lần trước tôi đã cho cô ta muối mặt lắm rồi. Hơn nữa hiện giờ tôi chẳng có tâm trạng đâu mà tranh cãi với cô ta.

Bụng hơi đói, tôi mua tạm một cái bánh để ăn, vừa gặm bánh vừa dạo phố. Lúc sáng nghe Bao Tử nói, trên đường có dán rất nhiều quảng cáo cho thuê nhà, rẻ hơn nhiều so với đi tìm môi giới. Thế là cứ thấy có giấy dán trên đường là tôi chạy đến xem, xem liên một lúc mười mấy quảng cáo mà chẳng thấy cái nào đúng yêu cầu, cái thì rao tuyển dụng thợ cắt tóc, thợ mát-xa, cái thì rao trị bệnh liệt dương, trị vô sinh, chuyển nhượng mặt bằng... thế nhưng chẳng có cái nào rao cho thuê nhà cả. Tôi chán nản đá cái chai nhựa ở bên đường, quay người đi đến trung tâm môi giới.

Người làm ở trung tâm môi giới vừa nhìn thấy tôi đã cười niềm nở và lấy ra một xấp tài liệu, nói:

- Cháu gái, cháu xem đi! Cháu đẹp thế này chắc chắn sẽ tìm được một anh chàng tốt!

- Có phòng cho thuê không ạ? - Tôi cố nuốt nốt miếng bánh mì còn lại.

Bà ta lập tức thu lại nụ cười trên môi, thu xấp tài liệu rồi ném vào ngăn bàn, nói:

- Không có!

Trước khi đi tôi nhìn thấy ở cổng trung tâm môi giới có tấm biển ghi giá cả, lúc này tôi mới hiểu nguyên nhân: “Môi giới hôn nhân 50 tệ, các loại khác 20 tệ”. Hầy... Thời đại này, sợ ế người còn hơn ế nhà.

Về đến nhà Tề Tề đã gần chín giờ tối. Tôi vừa ăn một bát mì ở cửa hàng dưới nhà trước khi về. Chắc là vì sắp đóng cửa nên ông chủ làm rất đại khái, mì vừa cay vừa mặn, nhai chẳng khác gì nhai rom, thế nên tôi chẳng muốn động đũa nữa.

Tề Tề đang ngồi xem phim cùng bạn trai, hai người đang nồng nàn nhìn nhau, tình cảm sâu sắc, cử chỉ ngọt ngào, không khí lãng mạn. Tôi cảm thấy tự nhiên xông vào đây thật bất lịch sự. Hai người ấy thấy tôi vào thì mặt mày biến sắc, lập tức ngồi tách nhau ra.

- Sao không gõ cửa thế? - Tề Tề đứng dậy, nhìn tôi cười ngại ngùng, khiến cho toàn thân tôi tê dại.

- Ai bảo cậu đưa cho tôi chìa khóa! - Tôi vừa thay giày vừa nói. - Hai người cứ tiếp tục thân mật đi! Còn lạ lùng gì nữa mà ngại? - Tôi nói xong liền ngẩng đầu nhìn, thấy một người đàn ông hoàn toàn xa lạ đang nhìn tôi mỉm cười.

Sau đó anh ta quay lưng lại tiếp tục xem tivi. Nụ cười của tôi cứng đờ trên mặt. Tôi quay sang nhìn Tề Tề, không phải là anh chàng lần trước? Lại đổi rồi ư?

Tề Tề đứng trước mặt tôi, “suyt” rồi nháy nháy mắt ra hiệu im lặng.

Tôi chỉ ra ngoài cửa, làm động tác “chặt đầu” rồi lại chỉ vào anh ta, làm động tác “thay đổi

Tề Tề gật đầu lia lịa rồi giơ ngón tay cái lên, sau đó cô hướng về phía anh ta, bữu môi và làm động tác “nắm chắc”, nói là muốn giới thiệu với tôi.

Tôi vội vàng xua tay, làm ra vẻ sợ hãi rồi đi vào nhà vệ sinh.

Tôi thêm vào làm quen với anh ta, ai mà biết được cô ấy hẹn hò với anh ta được mấy hôm chứ? Lần trước tham dự tiệc tùng với một người bạn, mấy người bạn của anh ta trong lúc chuyện phiếm đã vô tình nói rằng bạn gái anh tên là Tề Tề. Ban đầu tôi còn tưởng là họ cùng tên, về sau mới thấy có gì đó bất thường, thế là mới lên gọi điện thoại hỏi Tề Tề, nào ngờ đúng là nàng thật! Cũng may lúc ấy hai người đó đều đã say rồi không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này nữa, nếu không thì tôi chắc!

Tôi tắm xong liền vào phòng ngủ. Tề Tề lén lén lút lút đi vào phòng rồi khép cửa lại.

- Vài ngày nữa tớ sẽ chuyển ra ngoài, sắp tìm được nhà trọ rồi! - Tôi nằm xuống giường, bật điều hòa và kéo chăn trùm lên mặt.

- Mau, nói thật lòng! Cảm thấy thế nào? - Tề Tề hoàn toàn chẳng để ý đến những lời tôi nói, vội vàng lật chăn ra, sốt sắng hỏi.

Lại nữa rồi, đây là việc mà Tề Tề “buộc phải làm” sau mỗi lần có bạn trai mới. Lần nào cũng lôi tôi ra hỏi, cho đến khi tôi phải vắt óc moi hết những từ ngữ hoa mỹ ra mới thôi. giật lại chăn rồi nói:

- Cũng giống như những người trước đây thôi!

- Cậu chớ có lấp liếm cho qua chuyện nhé! Cậu chân thành trả lời tớ đi! Yên tâm, tớ tuyệt đối không giận cậu đâu! Tớ hứa sẽ không trở mặt với cậu!

- Mới nhìn qua qua làm sao tớ biết được? - Tôi ngồi bật dậy, nhăn nhó nhìn Tề Tề. - Đổi hết người này đến người khác, cậu có thấy phiền phức không hả?

- Đến chồng cậu còn đổi được, tớ đổi mấy anh bạn trai đã là gì? - Tề Tề chẳng chút e dè.

Tôi nằm lăn ra giường rồi xoay lưng về phía Tề Tề, chẳng buồn đếm xỉa đến cô ấy nữa. Tề Tề từ xưa đến nay lúc nào cũng nói mà không suy nghĩ.

Tề Tề ý thức được rằng mình vừa nói sai, vội vàng bào chữa:

- Thôi được rồi, tớ sai rồi! Chẳng phải cậu nói cậu đã thoát được ám ảnh rồi sao.

- Cậu mà còn nhắc lại nữa là tớ trở mặt với cậu thật đấy! Tớ đâu có kiên cường như cậu? - Tôi xoay người lại, sầm mặt nhìn Tề Tề.

- Ok, ok, không nhắc thì không nhắc! - Tề Tề vừa nói vừa nằm xuống bên cạnh tôi, thì thầm vào tai tôi. - N nói cho cậu biết, anh ấy tên là Giang Hạo, người Quế Lâm, mở một công ty du lịch riêng. Ừm, cũng không tồi đâu, đã mua nhà ở trung tâm thành phố, xây sửa xong cũng mất đến hàng trăm nghìn tệ. Cho nên cậu có thể yên tâm ở lại đây, dù sao cũng là nhà của cơ quan cấp, để trống cũng phí hoài.

- Thế cậu đi đâu? - Tôi cố ý hỏi.

- Đương nhiên là đến chỗ anh ấy rồi! - Tề Tề cười ngọt ngào.

- Đồ ngốc! Cậu gả cho người hay gả cho cái nhà của người ta hả? - Tôi trợn mắt lườm Tề Tề.

- Đương nhiên là gả cho người. Nói cho cậu nghe này, anh ấy là người hiểu phụ nữ nhất và lãng mạn nhất mà tớ từng gặp. Lúc ở bên anh ấy tớ mới biết hóa ra sự hiền lành và dịu dàng của phụ nữ đều do đàn ông dùng tình cảm của mình để khơi gợi.

- Ý của cậu là, hiện giờ cậu rất nữ tính ư? Sao tớ trông cậu vẫn giống cái chàng gố thế nhỉ? - Tôi thật sự bức bối! Tôi vừa mới ly hôn, ấy thế mà cô ấy lại tỏ vẻ hạnh phúc trước mặt tôi, thật là quá quái!

- Đây, cậu nói thế là có ý gì hả? Cậu đang ghen tỵ với tớ phải không? - Tề Tề sầm mặt gắt. - Giang Hạo quen biết rất nhiều chàng trai tài giỏi, tớ sẽ bảo anh ấy lưu ý giúp cậu, nhanh chóng giới thiệu cho cậu một người rồi chúng ta cùng cưới!

Tôi chẳng biết trút giận đi đâu, đành chưa xốt nói:

- Tớ làm sao mà sánh với cậu được? Cậu là căn nhà mới xây xong, trong khi tớ đã là căn nhà cũ rồi!

Tề Tề bật cười khanh khách, bẹo tôi một cái, nói:

- Giống nhau hết ấy mà, đều tính tiền theo diện tích mặt bằng.

Tôi xoay người lại, vỗ ngực Tề Tề một cái, nói:

- Thế thì diện tích sử dụng của cậu cũng to hơn tớ!

Tề Tề nhảy phắt lên giường định phản công, bất ngờ điện thoại của tôi đổ chuông.

- Ai thế? Muốn thế này rồi? - Tề Tề tò mò hỏi, rồi lập tức nở nụ cười tinh quái. - Giỏi lắm, tớ biết ngay là cậu đã tìm được trạm dừng chân kế tiếp rồi mà!

- Là mẹ tớ! Ra ngoài với bạn trai đi! Tớ buồn ngủ lắm rồi! - Tôi siết chặt cái điện thoại trong tay, đẩy Tề Tề ra ngoài cửa.

Tề Tề đứng ở cửa, ghé tai tôi thì thầm:

- Cậu cũng phải tìm một người đi, nghe nói những người lâu không ăn thịt gà đến khi nhìn thấy cái chổi lông gà cũng bắt đầu thèm thuồng đấy! - Nói rồi Tề Tề bật cười.

Tề Tề đảm cho cô một cái, nói:

- Cậu biến đi!

Tin nhắn của Lưu Minh Cương, hắt ta làm tôi toát mồ hôi lạnh. Cái gã khốn này không ngủ đi còn nhắn hỏi tôi đã ngủ chưa. Tôi ngủ hay chưa liên quan quái gì tới hắn?

Tôi tắt điện thoại chuẩn bị đi ngủ, nhưng hai người bên ngoài kia không biết xem phim gì mà cười nói ầm ĩ. Tôi chợt nhớ ra cái tivi màn hình tinh thể lỏng mà họ đang xem chính là của bạn trai cũ Tề Tề tặng cho cô. Thết là tôi liền bật máy nhắn cho Tề Tề một cái tin: “Chỉ nghe thấy người mới cười, có biết người cũ đang khóc? Người mới cười sung sướng, người cũ khóc thảm thương”

Gửi tin nhắn xong tôi lại chẳng thấy buồn ngủ gì cả. Phải sớm tìm nhà trọ, không thể gây ảnh hưởng đến chuyện yêu đương của Tề Tề. Phòng trọ không cần to quá, chỉ cần đủ đặt cái giường là được rồi. Giờ tôi rất thích ở một mình, không muốn gặp bất kỳ ai.

Tôi liền gửi tin nhắn cho mấy người bạn thân với nội dung: “Tớ đã ly hôn, hiện giờ chưa có chỗ ở cố định, cần thuê một căn phòng giá rẻ, mong mọi người hãy lưu ý giúp! Thanks!”

Đêm đó tôi nằm mơ một giấc mơ đáng sợ, mơ thấy mình đứng trước vực thẳm, tiếng gió ù ù bên tai, xung quanh là lũ dơi đen sì.

Sáng hôm sau đến khách sạn, Tổng giám đốc Ngô gọi tôi và. Tôi tưởng rằng anh ta sẽ nói về hợp đồng hôm qua, nào ngờ anh lại lấy ra một cái điện thoại, vừa ấn bàn phím vừa nói:

- Có phải cô gửi nhầm không?

Tôi ngây người:

- Gửi nhầm cái gì ạ?

- Cô cần thuê phòng à? - Anh ta nhướn mày, tiếp tục nhìn tôi dò xét.

Đầu tôi ong ong như vừa có một quả bom nổ bùm ở bên tai, lẽ nào tin nhắn hôm qua tôi đã gửi cho tất cả các số điện thoại trong danh bạ? Không phải chứ? Rõ ràng tôi đã chọn số mà, sao có thể gửi nhầm cho tất cả mọi người chứ? Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng, mấy lần định mở miệng nói nhưng không biết nói cái gì. Đáng ghét thật, tại sao mỗi lần ở trước mặt anh ta mình lại vụng về thế này chứ?

- Là thật hay giả thế? - Anh ta nhìn tôi chăm chăm, khiến cho tôi nhớ đến những tay phóng viên lăm chuyện.

- Giả ạ! Tôi chuyển hộ cho một người bạn thôi, tôi gửi nhầm đấy ạ! - Tôi nói.

- Tôi bảo rồi mà, đang êm đẹp thế thì ly hôn gì chứ? - Tổng giám đốc Ngô thở phào như vừa được giải tỏa căng thẳng. - Chuẩn bị một cuộc họp nhỏ, thông báo với các giám đốc phòng ban

- Vâng ạ! - Tôi vâng dạ rồi đi ra khỏi phòng. Cũng may là mình nhanh trí, nếu không chuyện này mà đồn ra ngoài chắc chắn sẽ gây ra “làn sóng dư luận” trong các đồng nghiệp.

Giám đốc bộ phận của khách sạn có cả thầy bốn người. Giám đốc nhân sự Trương Hảo Sắc, Giám đốc tài vụ Dư Khai, Giám đốc nhà hàng Lý Mặc, Giám đốc marketing Diệp Cánh Cụt. Tiện đây tôi cũng muốn nói luôn, con người Dư Khai tương đối hiền hòa, trung thực, tôi rất thích anh ta. Theo như quan sát của tôi, Trương Hảo Sắc và Diệp Cánh Cụt ở cùng một phe, hai người này có mối quan hệ khá thân thiết. Dư Khai đứng ở phía trung lập, chuyện công ra công, tư ra tư, rất nguyên tắc và tuyệt đối trung thành với Tổng giám đốc Ngô. Lý Mặc là một người nhu nhược, nhưng lúc nổi điên lên thì cũng đáng sợ lắm đấy. Nghe nói có lần Diệp Cánh Cụt ra sức chỉ trích Lý Mặc trước mặt Tổng giám đốc Ngô, đúng lúc bị anh ta vô tình nghe được, anh ta đã cho Diệp Cánh Cụt mất hết thể diện ngay trước mặt mọi người.

Cuộc họp bàn về vấn đề cho thuê trung tâm mát-xa. Có thể là vì trước khi vào họp mọi người đều đã biết đến vấn đề này rồi nên chỉ một lúc sau, Tổng giám đốc Ngô đã bảo tôi mang hợp đồng vào để ký. Lúc đưa bản hợp đồng cho Diệp Cường, anh ta nhìn chăm chăm vào bản ký nhận, tôi biết anh ta đang bối rối tìm vết. Quả nhiên, Diệp Cường nhíu mày, làm ra vẻ ngạc nhiên, nói:

- Tiểu Mặc, đã nói bao nhiêu lần rồi, con số trên bản ký nhận phải viết hoa, sao cứ quên suốt thế hả?

Diệp Cánh Cụt nói xong liền liếc nhìn Tổng giám đốc Ngô, chờ đợi Tổng giám đốc Ngô nổi điên với tôi.

- Trên hợp đồng có là được rồi! Chẳng qua cũng chỉ là thao tác thôi mà! -

Diệp Cánh Cụt thấy chẳng ai ủng hộ anh ta liền lắc đầu, ý như muốn nói “Đúng là một kẻ không thể đào tạo được” rồi cúi đầu ký vào giấy.

Tôi nghiêng răng kèn kẹt, im lặng không nói gì.

Tổng giám đốc Ngô tuyên bố giải tán cuộc họp. Lúc Diệp Cường đi ngang qua tôi, tôi chỉ muốn chụp đầu hắn vào bao tải mà tấn cho một trận.

- Đừng quên đóng dấu đỏ đấy! - Dư Khai đưa hợp đồng cho tôi. - Lúc bên đối tác cầm hợp đồng, nhớ bảo người ta ký tên nhé!

- Vâng ạ! - Tôi khẽ gật đầu. Mặc dù đây đều là những kiến thức cơ bản trong công việc nhưng Dư Khai nhắc nhở tôi như vậy là vì lo tôi dễ xảy ra chuyện.

Cuộc họp kết thúc. Nghĩ đến việc phải gọi điện cho Lưu Minh Cương, tôi lại không biết phải đối phó anh ta ra sao nữa. Anh ta là một quái nhân, lúc thì nóng, khi thì lạnh. So với cái lần bỏ đi khỏi khách sạn ấy, dạo gần đây anh ta có vẻ nhiệt tình với tôi hơn. Tôi nghĩ có thể là bởi vì quan hệ công việc, cũng có thể là anh ta thả mồi để câu cá lớn. Chỉ có điều tôi không muốn quá khách sáo với anh ta, chỉ lạnh nhạt nói:

- Hợp đồng đã ký rồi, lúc nào anh qua đây lấy đi!

- Được rồi, tí nữa anh đến!

- Mau lên, chuẩn bị hết giờ làm rồi, hết giờ là tôi không làm việc đâu đấy! - Tôi nhìn đồng hồ, đã là mười một giờ đúng.

Lưu Minh Cương đến rất đúng giờ. Tôi không nói nửa câu thừa, ra hiệu cho anh ta ký lên mấy bản hợp đồng. Sau khi ký xong, anh ta thấy không có Tổng giám đốc Ngô ở đây liền nói muốn mời tôi đi ăn cơm trưa.

- Không cần đâu! - Tôi cười nhạt, chẳng buồn liếc anh ta.

- Cô nể mặt tôi chút đi, ban ngày ban mặt thế này, tôi không làm gì cô đâu! - Anh ta ngồi xuống đối diện tôi, đưa tay lên nhìn cái đồng hồ Thụy Sĩ của mình, nói. - Tôi đợi cô hai mươi phút nhé!

- Anh có để người khác làm việc không hả? - Tôi bực mình đập bốp một cái vào con chuột máy tính trên bàn rồi đứng phắt dậy mở cửa văn phòng, ra ý đuổi khách.

- Thế thì anh đợi em ở dưới bãi đỗ xe nhé! - Anh ta đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị nói. - Phải đi, anh tìm em có việc thật đấy!

- Việc gì, giờ nói luôn đi!

- Không có gì, biết tình trạng hiện giờ của em, anh muốn giúp em. Có gì cần em cứ nói với anh một tiếng! - Giọng điệu và cách anh ta nói chuyện toát lên vẻ điềm đạm của một người đàn ông từng trải. Đây chính là ưu thế của anh ta, nó giúp anh ta che giấu cái sự giả tạo và tục tĩu của anh ta

- Cảm ơn, nhưng không cần đâu! - Tôi cảm thấy tự hào cho câu trả lời dứt khoát và thẳng thừng của mình. Ý của anh ta rất rõ ràng, nhìn thấy tôi ly hôn, định thừa cơ lợi dụng tôi. Chỉ có điều tôi đã nhìn thấu con người của anh ta, tuyệt đối không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ta nữa. Anh ta tưởng mình là ai chứ? Có mấy cái đồng tiền bẩn thỉu mà tưởng ghê gớm lắm ư? Muốn lợi dụng tôi á? Đừng mơ! Điều này khiến cho tôi nhớ đến đôi mắt xanh lấp lánh của Trương Hảo Sắc, con giận dữ trong lòng càng bốc lên ngàn ngọn lửa. Chẳng nhẽ trên mặt tôi có viết rõ mấy chữ “Cô đơn, hụt hẫng, khao khát ngọt ngào tình” hay sao?

Không được, tôi phải lập tức chứng minh với mọi người, cho dù tôi ly hôn cũng tuyệt đối không sống cuộc đời sa đọa, không cần có đàn ông tôi vẫn sống tốt.

Tề Tề nói cô ấy đã tìm cho tôi một căn phòng rất tốt, có hai phòng ngủ và một phòng khách, đồ gia dụng đầy đủ, lại là chung cư mới xây, vị trí cũng tốt, rất gần nơi tôi làm việc, có thể tiết kiệm tiền đi xe buýt.

- Một căn phòng tốt thế này, chắc là giá đắt lắm nhỉ? - Tôi đỏ bừng mặt, giọng nói lí nhí như muỗi kêu. Giờ chỉ cần đề cập đến vấn đề tiền là tôi lại tự ti như vậy đây. Mấy hôm trước công đoàn công ty có tổ chức một buổi party tối, chỉ tính phí dự party không thôi cũng đã mất 600 tệ, cộng thêm tiền thuê lễ phục và trang điểm, cả thấy cũng phải đến hơn 1.500 tệ. Mấy hôm nay, khách sạn có rất nhiều người đăng ký tham gia, tôi mà không đi thì rất mất mặt, mà đi thì chẳng có tiền.

- Đây là khu trung tâm, trong khu chung cư còn có siêu thị và bệnh viện, người khác thuê là 1.200 tệ một tháng, nếu như là bạn của Tề Tề t chỉ mất 800 tệ thôi! - Chủ nhà nói.

800 á? Giết tôi đi cho rồi. Một tháng tôi không ăn không uống mới có 1.500 tệ đấy.

- Để tôi xem lại đã, không cần thiết phải thuê nhà đắt thế này! - Nói rồi tôi kéo Tề Tề đi.

- Đây là căn nhà rẻ nhất rồi đấy! - Tề Tề không đành lòng bỏ đi. - Qua khỏi khu nhà này là không còn nhà nào đâu, cậu không nhanh thế nào cũng bị cướp mất!

- Giá cả như thế là không thể giảm thêm được nữa. Nhà mới xây xong, đồ đạc mới tinh. Nếu không phải người quen chưa chắc tôi đã cho thuê, để không còn hơn. Tôi thiếu đâu mấy đồng bạc ý! - Bà chủ nhà mặc dù mỉm cười lịch sự nhưng vẫn toát lên vẻ cao ngạo, khiến cho tôi nhớ đến bà hoàng hậu trong bộ phim Hoàn Châu Cách Cách.

- Thế thì thôi, tôi không cần nữa đâu! - Tôi thấy tim mình đau nhói, vội vàng thả tay Tề Tề, chạy như bay xuống lầu. Có gì ghê gớm đâu, nhìn cái bộ dạng của bà ta cứ như thể đang bán bấu vật không bằng.

Tề Tề vội vàng đuổi theo, thở hồng hộc kéo tay tôi lại.

- Không thuê thì thôi, cậu... chạy đi đâu hả? Cứ như bị ong chích vào mông ý! - Tề Tề khom lưng, ôm lấy bụng, thở hồng hộc.

- Tôi không có nhiều tiền, tôi chê đắt, thế được chưa? - Tôi ghét Tề Tề, có lúc cô ấy thật chẳng tâm lý chút nào, cứ ép tôi phải nói trắng ra cô ấy mới

- Thế nhưng cậu không thể hạ thấp chất lượng cuộc sống của mình được! - Tề Tề nói xong liền đến gần tôi, khẽ giọng hỏi. - Rốt cuộc lúc ly hôn cậu được chia bao nhiêu tiền?

Lại nữa rồi! Tôi cảm thấy đầu nặng trĩu, sắp đứng không vững, thế nên liền đi đến ngồi xuống một cái ghế đá.

- Cậu thật sự tay trắng ra đi sao? - Tề Tề giống hệt một thám tử.

Tôi cười âm ỉ, gật đầu với Tề Tề, thậm chí còn tự cười nhạo mình:

- Cũng không hẳn như vậy, còn một cái valy rách nữa.

Tề Tề gật đầu rồi giờ ngón tay cái lên với tôi:

- Có khí phách!

Lần này Tề Tề đã hiểu được rồi. Gia đình Lâm Tiểu Vi có tiền thì có gì ghê gớm chứ? Tiền anh ta cho tôi, tôi còn chê dơ bẩn đấy!

- Cậu là đầu lộn à? - Đột nhiên Tề Tề ngoảnh đầu lại trợn trừng mắt với tôi. - Nhắc đến tiền cậu thấy thô tục à? Cậu có nghĩ đến việc sau này mình sẽ sống như thế nào không? Công việc thì không ổn định, lúc nào cũng phải tranh đấu với người khác, nhà cửa thì không có, thuê một gian nhỏ thôi cũng chẳng có tiền. Ng một thằng đàn ông cứu binh cũng chẳng có, mẹ cậu còn hi vọng gì vào cậu được nữa hả? Cậu tưởng rằng cậu cứ thế mà đi là Lâm tiểu Vi sẽ khen ngợi nhân cách của cậu chắc? Giờ chắc chắn hẳn ta đang cười cậu là đồ ngu, mắng cậu là đồ lộn đây!

Tề Tề lúc nào cũng có lý hơn tôi, vào những lúc quan trọng, đầu óc cô ấy lúc nào cũng tỉnh táo hơn tôi. Bị Tề Tề nói vậy tôi mới thấy sự việc nghiêm trọng hơn tôi tưởng. Có mấy người đàn bà ly hôn mà thê thảm như tôi không hả trời? Ít nhất thì họ cũng được chia cho ít tiền.

- Cậu chớ có trách tớ nói chuyện khó nghe, tớ chẳng qua chỉ là lo cho cậu thôi. Tớ nghĩ rằng cậu thông minh, vì vậy mới không nhúng tay vào chuyện ly hôn của cậu! - Tề Tề nói xong, có lẽ cảm thấy đã làm tổn thương tôi liền xua xua tay. - Hầy, thôi bỏ đi, không thuê nữa, cứ ở trong nhà tớ đi. Thuê nhà cái gì chứ? Mau mau tìm một thằng đàn ông mà lấy cho xong!

- Thôi đi, giờ cậu hơi tí là lên mặt giáo huấn tớ, cứ như mình là chị lớn vậy! Tớ thấy áp lực lắm rồi! - Tôi lắc đầu.

Đôi con ngươi của Tề Tề đột nhiên đảo lại, cô nở nụ cười đầy tinh quái:

- Tớ có một cái nhà của bố nuôi, tương đối rộng rãi. Sau khi mẹ nuôi mất, căn nhà vẫn để không.

Bố nuôi mà cô ấy nói đến tôi đã từng gặp mặt, ông ta kinh doanh gỗ, trước đây từng đến nhà bố mẹ Lâm Tiểu Vi đánh mạt chược.

Tôi cười chua xót:

- Hay là tớ làm mẹ nuôi kế của cậu vậy. Thứ nhất là khỏi cần thuê phòng, thứ hai là thay cậu chăm sóc cho bố nuôi. Cậu đi đâu tìm được một người mẹ kế xinh đẹp lại hợp cạ với mình như tớ hả?

Tôi vừa dứt lời, Tề Tề liền đứng thẳng dậy, vẻ mặt trịnh trọng, cúi đầu nói:

- Mẹ kế, cảm ơn mẹ, giờ con xin gọi điện cho bố nuôi con đây ạ!

Tề Tề móc điện thoại ra thật. Tôi hốt hoảng ngăn cô ấy lại.

Đang cười đùa ầm ĩ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, là Diệp Tử của phòng tài vụ. Diệp Tử lấp ba lấp báp trong điện thoại, đại ý bảo tôi đến khách sạn ngay.

Tôi phấp phồng chạy đến phòng chiêu đãi. Tổng giám đốc Ngô với Diệp Cường cũng có mặt ở đây, không khí vô cùng căng thẳng, giống như vừa mới nổi giông tố. Diệp Tử cúi đầu đứng bên cạnh, xem ra đang bị phê bình. Ngồi bên cạnh còn có một người đàn ông, tôi cảm thấy rất quen, thế nhưng không thể nhớ ngay ra là đã gặp anh ta ở đâu.

Tôi bước vào cửa, mọi người đồng loạt hướng cái nhìn về phía tôi.

Xảy ra chuyện gì rồi? Tôi thầm nghĩ, liệu có liên quan trực tiếp đến tôi không?

Nhìn thấy tôi bước vào, Diệp Tử như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng nói:

- Y Y, hôm đó số tiền em bảo chị đưa cho anh ta chị đưa rồi chứ?

Tôi gật gật đầu, nghi hoặc hỏi:

- Sao thế?

Nghe Diệp Tử nói vậy tôi mới nhớ ra người đàn ông này chính là ông chủ cửa hàng bán buôn hải sản hôm qua đã đến tìm tôi lấy tiền.

- Này, cô nói cái quái gì thế hả? Tôi còn chưa lấy được tiền đây này! - Ông ta vừa nói vừa nhìn tôi bằng ánh mắt ám ức.

- Thế là thế nào? - Tôi còn chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện.

- Ông ta nói chị chưa đưa tiền cho ông ta, hôm nay đến tìm em đòi tiền! - Diệp Tử nói xong liền quay sang trợn mắt với gã đàn ông kia.

Sao lại có loại người như vậy cơ chứ? Rõ ràng là tôi đã đưa cho ông ta rồi còn gì? Gã đàn ông ấy cứ thản nhiên nhìn tôi. Mẹ kiếp, hán ta già bộ như thật, tôi cảm hận chỉ muốn móc mắt hán ra ném cho chó.

Không sao, thắng thua phụ thuộc vào sự hùng biện. Tôi lấy lại bình tĩnh. Hôm tôi đưa tiền cho ông ta chẳng phải Lãnh Linh cũng có mặt hay sao? Tôi nói:

- Lãnh Linh có thể làm chứng, hôm đó cô ấy cũng nhìn thấy ông ta.

Diệp Tử nghe xong liền co giò chạy đi tìm Lãnh Linh.

Diệp Cường ngồi bên cạnh, hào hứng nhìn tôi không biết làm thế nào. Tổng giám đốc Ngô hết nhìn người đàn ông đó lại nhìn tôi, giống như đang phân tích xem ai nói thật, ai nói dối vậy. Lúc anh ấy nhìn tôi lần nữa, tôi cảm thấy mặt mình như đang bị lửa đốt, hôm trước anh ấy còn phê bình tôi chuyện buông quăng bỏ vãi, hôm nay tôi lại gây ra chuyện thế này.

Diệp Tử quay về, ủ rũ nói:

- Lãnh Linh nói cô ấy không biết!

Tổng giám đốc Ngô giơ tay lên xem đồng hồ rồi đứng dậy nói:

- Tìm biên lai cho kỹ vào! - Nói rồi anh xách túi, nói với Diệp Cường. - Chúng tôi đi thôi!

Lúc đi ra đến cửa, Tổng giám đốc Ngô còn nhìn tôi, giọng nói có vẻ bức bối:

- Làm việc gì cũng phải cẩn thận, đừng có bất cẩn như vậy!

Tổng giám đốc Ngô đi rồi, câu nói của anh ấy đã nhắc nhở Diệp Tử. Cô thở phào:

- À phải rồi, sao em không nhớ ra biên lai nhỉ, mau đi lấy biên lai!

Biên lai! Tôi đâu có bảo ông ta để lại biên lai. Tôi chột chột dạ. Tôi nghĩ chuyện này chắc chắn có kẻ đâm lén tôi ở sau lưng, thấy tôi không viết biên lai

liền xúi giục ông ta làm to chuyện. Vốn dĩ chẳng phải chuyện gì to tát nhưng cũng đủ làm tôi mất điểm trước mặt lãnh đạo.

Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói với gã đàn ông kia:

- Có thể tôi chưa đưa thật, anh để lại số điện thoại, vài ngày nữa tôi đem tiền đến trả cho anh!

- Không được, ngộ nhờ cô giờ trò thì sao? - Gã đàn ông này quả là vô liêm sỉ.

- Ngày mai tôi gửi đến cửa hàng cho ông, tôi nói là làm! - Tôi nghiêng răng.

- Rốt cuộc chị đã đưa hay chưa? - Diệp Từ

- Thôi đi, đàn ông đàn ông ai lại đi làm khó mấy cô gái? Người ta đã nói rõ mai sẽ gửi cho ông rồi còn gì! - Lãnh Linh không biết đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, liếc mắt dò xét tôi từ đầu đến chân rồi nói tiếp. - Bản thân mình làm việc không cẩn thận thì chớ có làm liên lụy đến người ta. Còn nữa, sau này đừng có động một cái là nói tôi làm chứng cho cô, tôi không muốn dính dáng gì với cô hết!

Cô ta cười nhạo tôi đã là quá đáng lắm rồi, đã vậy còn chia rẽ mối quan hệ giữa tôi và Diệp Từ. Tôi đứng quay lưng về phía cô ta, hai tay nắm chặt. Cô ta mà còn mở miệng ra nói thêm điều gì nữa tôi sẽ quay lại, vung tay cho cô ta một bạt tai.

- Y Y, số tiền đó em đưa cho chị rồi nhé, em không biết đâu đấy! - Diệp Từ nói xong liền bỏ đi. Hôm nay cô bị Tổng giám đốc Ngô phê bình, chắc chắn là trong lòng đang rất oán trách tôi.

Gã đàn ông ấy không cố chấp nữa, chỉ nhắc tôi “nói lời phải giữ lời” rồi bỏ đi.

Trong phòng chiêu đãi chỉ còn lại tôi với Lãnh Linh. Cô ta kiêu hãnh như một kẻ thắng lợi, định quay người bỏ đi. Tôi đi theo cô ta, nói:

- Người đẹp, cảm ơn cô đã giải vây! Chỉ có điều, ai cũng có lúc đen đui, cô đừng có đắc chí quá sớm!

Tôi mỉm cười nói rồi bỏ đi một mạch, vừa đi vừa tưởng tượng ra vẻ mặt tím tái vì tức của cô ta, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng đi chút ít.

Về đến văn phòng, tôi càng nghĩ càng thấy có gì đó bất thường. Nhớ lại toàn bộ sự việc, tôi dám khẳng định kẻ đứng đằng sau vụ này chính là Lãnh Linh. Con đàn bà này thật là độc địa, tôi phải cho nó một bài học mới được!

Suốt cả buổi chiều tôi không sao tập trung được. Ngày mai cho dù thế nào cũng phải giải quyết xong chuyện này, nếu không gã đàn ông đó sẽ làm to chuyện, nếu thế thì không còn là vấn đề ảnh hưởng không tốt nữa rồi. Nhưng mà phải làm sao bây giờ? Tôi chẳng biết làm thế nào cả.

Lúc chuẩn bị hết giờ làm, Tổng giám đốc Ngô có về văn phòng một chuyến. Vừa nhìn thấy anh ấy là tôi lại căng thẳng, bởi vì chuyện sáng nay chắc chắn đã làm anh ấy thất vọng triệt để về tôi.

- Không cần đâu! - Lúc từ trong phòng đi ra, Tổng giám đốc Ngô đứng sau lưng tôi nói. Tôi vâng dạ rồi đặt cốc cà phê chuẩn bị cho anh xuống.

- Viết một cái báo cáo công việc, ngày kia nộp cho tôi! - Tổng giám đốc Ngô đứng bên cạnh bàn làm việc nhìn đồng giấy tờ bừa bộn trên bàn tôi nói.

- Dạ! - Tôi khẽ đáp rồi thu dọn bàn làm việc. Trong lòng vô cùng căng thẳng, vì vậy chân tay cứ lỏng ngóng hết cả lên, chỉ nghe thấy một tiếng “Xoảng”, cái cốc nước đã rơi xuống nền nhà. Trong cốc là những cánh hoa nhài mà tôi thích uống nhất, có công dụng thanh nhiệt, giải độc, làm đẹp. Lúc này chúng đang nằm trên những mảnh vỡ của cái cốc, còn có mấy cánh bắn vào đôi giày da của Tổng giám đốc Ngô.

Tôi chỉ cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, trước mắt hiện ra hai chữ “đuối việc”

Tổng giám đốc Ngô liếc tôi một cái rồi bỏ đi.

Tôi ngồi bệt xuống đất, bộ dạng tôi lúc này chắc chắn thâm khòì nói, làm cái gì là sai cái nấy, lại còn sai một cách không thể chấp nhận được, đâu có giống một thư ký của tổng giám đốc một khách sạn năm sao chứ? Lúc đầu được chọn còn nói năng hùng hồn, còn bảo ưu điểm của mình là nhanh nhẹn và cẩn thận. Đúng là không biết trời cao đất dày gì cả, chẳng trách Lãnh Linh bắt nạt, có phải khả năng làm việc của mình có vấn đề không nhỉ?

Đã hết giờ làm, trên hành lang vang lên tiếng khóa cửa lách cách. Tôi cảm thấy có hơi hụt hẫng, ai nấy đều về nhà, tôi lại chẳng có nhà để mà về. Không chỉ không có nhà mà tôi còn có một đồng rắc rối phải giải quyết. Trong lòng tôi dấy lên một nỗi căm hận, không biết là hận Lãnh Linh hay là hận bản thân.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, là Lưu Minh Cương. Trong lòng tôi thoáng lướt qua một niềm hân hoan, rất kỳ quặc, ngay cả bản thân tôi cũng thấy kỳ quặc.

- Chào giám đốc Lưu! - Tôi cảm thấy căm hận cái giọng điệu nịnh nọt này của mình nên bồi thêm một câu. - Tôi tưởng anh chết rồi chứ?

- Em đừng nói khó nghe như vậy có được không? - Hắn ta nói. - Khoảng mười phút nữa anh chờ em dưới cửa khách sạn.

- Đứng, đứng ở phía đối diện đi! Chẳng nhẽ anh định để mọi người biết rằng anh quen tôi à? - Tôi không nỡ từ chối nhưng lại không thể chịu được sự ngang ngược của hắn ta.

Lưu Minh Cường vẫn giữ cái chiều cũ rích ấy, mời tôi đi ăn cơm, chỉ có điều tôi không muốn từ chối. Thứ nhất là vì tôi cần có người ở bên cạnh để giải sầu. Hai là tôi đột nhiên nghĩ ra Lưu Minh Cường có thể giúp tôi xử lý chuyện này. Chỉ có điều, gã đàn ông này vô cùng tinh khôn, muốn nhờ hắn ta giúp mình không được nói rõ, nếu không hắn sẽ ra điều kiện với mình.

- Muốn ăn gì? - Hắn ta ngoác miệng cười với tôi.
- Anh cười toe toét thế để làm gì? - Tôi lườm Lưu Minh Cường, chán nản kéo dây an toàn.
- Cô Mặc nhận lời đi ăn cơm khiến tôi mừng quá đấy mà!
- Hôm nay tôi không có tâm trạng nào ăn cơm cả!
- Sao thế? - Hắn ta tỏ vẻ lo lắng, ngoảnh đầu sang nhìn tôi.

Tôi thờ dãi, kể lại đầu đuôi câu chuyện hôm nay cho Lưu Minh Cường nghe.

- Cứ ăn cơm trước, để anh nghĩ cách cho! - Hắn ta mỉm cười rồi lái xe đến một nhà hàng hải sản. - Ăn hải sản đã rồi đi tìm thẳng ranh ấy sau!

Lưu Minh Cường đặt một phòng ăn nhỏ. Gian phòng được bài trí rất tinh tế, có ánh đèn vàng dịu dịu tỏa ra khắp căn nhạc du dương êm tai. Bàn ăn đặt gần cửa sổ, có thể ngắm cảnh đêm. Tôi ngồi lên một cái sofa mềm mại, bụng thăm thẳm: Một căn phòng sang trọng thế này mà phải ngồi với Lưu Minh Cường thì thật là lãng phí!

Một lúc sau Lưu Minh Cường bước vào, tay cầm một bó hoa.

- Tặng em này!
- Làm gì thế? - Tôi nhìn hắn ta bằng ánh mắt khó hiểu.
- Đây là phòng dành cho các cặp tình nhân, thế nên anh cũng muốn lãng mạn một chút! - Hắn ta cười thích thú, nghiêm nhiên tự cho mình là một anh chàng đẹp trai.
- Cảm ơn! - Tôi mỉm cười đón lấy bó hoa, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm động. Cho dù có là một gã đàn ông gây phản cảm đến đâu, chỉ cần anh ta tặng hoa thì bạn vẫn nên mỉm cười lấy lệ. Bởi vì hoa tươi thật sự rất đẹp.

Tôi kín đáo bẹo chân mình một cái, lần này tuyệt đối không thể uống say như lần trước. Ăn cơm với cái gã Lưu Minh Cường này phải luôn luôn đề cao cảnh giác, phải biết kiểm soát tâm trạng của mình.

- Uống chút rượu nhé! - Hắn ta hỏi.
  - Cho tôi một ly nước quả! Cảm ơn! - Tôi thần nhiên nói với phục vụ. Định chuốc tôi say như lần trước chứ gì, đừng có mơ!
- Hắn ta cười quý quyết, dường như đã hiểu rõ ý tôi:
- Ok, cũng cho tôi một ly nước quả!
  - Càng lúc càng thông minh đấy! - Hắn ta châm một điếu thuốc, mỉm cười nhìn tôi.
  - Đương nhiên, quen biết anh không sử dụng đầu óc là không được! - Tôi cầm một con cua lên, khéo léo vặt một cái càng to ra. - Hiện giờ tôi là một phụ nữ đã ly hôn, phải biết cách tự bảo vệ bản thân!
  - Chỉ cần em đồng ý, sẽ có rất nhiều người tình nguyện bảo vệ em!
  - Tôi không hiểu ý anh!
  - Tổng giám đốc Ngô mỗi tháng trả em bao nhiêu tiền lương? - Hắn ta ngồi xuống phía đối diện, nheo nheo mắt nhìn tôi.
  - 1.500 tệ, sao? - Tôi nói xong chợt thấy hối hận vì sự thẳng thắn của mình.
  - Anh trả gấp ba lần cho em. - Hắn ta giơ ba ngón tay béo múp của mình lên, trong đó có đến hai ngón đeo nhẫn vàng.
  - Định mua tôi bằng ơ à? - Tôi tỏ vẻ thần nhiên nhưng trong lòng cũng có chút dậy sóng. Bà đây giờ cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi tiền. - Vị trí gì?
  - Thư ký bí mật của anh! - Hắn ta chạm cốc với tôi, vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Tôi cười khẩy.

- Ngoài ra mỗi tháng anh sẽ cung cấp cho em 5.000 tệ làm tiền tiêu vặt. Công việc của em là đi tiếp khách với anh, cũng không quá nhiều việc!

Tôi ngẫm nghĩ thật kỹ những điều hấn ta đang nói, không biết phải làm sao.

- Phụ nữ đã ly hôn, cần nhất là hai thứ: thứ nhất là tiền, thứ hai là sự bảo bọc của đàn ông. Tiền có thể giúp em sống một cuộc sống sung sướng hơn, còn đàn ông có thể khiến em cảm thấy đỡ cô đơn hơn. Về hai điểm này, anh đều có thể cung cấp cho em, chỉ cần em theo anh, anh sẽ không để em bị ai ở Phố Thành này bắt nạt cả, tất cả mọi chi tiêu của em đều do anh chu cấp. Em thấy đấy, giờ mỗi tháng em chỉ kiếm được có vài đồng bạc, lại suốt ngày bị người khác chơi đùa, tội gì phải chịu đựng như vậy? Tuổi xuân của đàn bà có được mấy năm, phải biết đầu tư. Em đang lãng phí vốn của mình đấy! - Hấn ta nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc như đang phân tích tình hình phát triển của Trung Quốc trong tương lai.

Theo hấn ta ư? Thế là sao? Bảo tôi làm tình nhân của hấn ư? Còn nữa, tuổi thanh xuân với đầu tư thì liên quan gì đến nhau? Xem ra tình trạng của tôi hiện giờ đã khiến cho hấn tìm được một vụ làm ăn lãi ròng rồi. Nói trắng ra là hấn muốn lợi dụng nhan sắc của tôi để phát triển chuyện làm ăn, giúp hấn tiêu khiển. Hừ, lẽ nào trong mắt hấn, tôi lúc này là một vườn rau không có ai trông

- Anh có biết điều tôi muốn làm nhất lúc này là gì không? - Tôi bê ly nước lên, nhìn hấn và hỏi.

Hấn ta lắc đầu, mỉm cười nhìn tôi.

- Tôi muốn lấy nó đập vào cái mặt anh! - Tôi hung hăng nhìn Luru Minh Cương. - Luru Minh Cương, tôi nói cho anh biết, anh bỏ ngay cái bộ dạng chó chết ấy đi. Mặc Y Y tôi mặc dù đã ly hôn nhưng cũng chẳng đến lượt anh đâu. Có tiền là ghê gớm lắm à? Tôi cóc thèm!

Nói xong rồi tôi liền đứng dậy bỏ đi. Thật là tức điên lên được, giờ ai cũng nhảy vào bắt nạt tôi.

Điện thoại của Tề Tề toàn bận, không biết đang nấu cháo điện thoại với thằng nào. Tôi đứng bần thần ở trên đường không biết đi về hướng nào.

Phía sau có tiếng xe đang lái đến, Luru Minh Cương thò đầu ra ngoài gọi:

- Lên xe, anh đưa em đi giải quyết việc chính đã!

Tôi nghe xong liền vội vàng lên xe của hấn ta.

Ở chợ bán buôn

Luru Minh Cương bảo tôi ngồi trong xe đợi hấn ta, nói rồi không để tôi kịp trả lời hấn đã xuống xe. Tôi ngồi dựa vào xe, nhìn cái bóng của Luru Minh Cương khuất dần ở phía xa.

Bên ngoài tiếng người huyên náo, ánh đèn sáng trưng, ai nấy đều bận rộn trong cái thế giới của mình, thế nhưng tôi thì bận gì đây? Bận rộn ăn tối cùng với một gã đàn ông nham hiểm, sau đó bảo hấn ta đi “đòi lại công bằng” cho mình, thú vị không? Chẳng thú vị chút nào.

Những điều Luru Minh Cương nói không phải là không có lý, tôi hiện giờ quả thực đang lãng phí tài nguyên, ly hôn đã gần hai tháng rồi, tôi vẫn bay tung tọng giống hệt như một con nhặng, chưa hề biết sau này mình phải làm sao?

Đây là lần cuối cùng liên lạc với Luru Minh Cương, sau này quyết không đi riêng với hấn ta nữa. Còn nữa, cuộc chiến với Lãnh Linh đến đây là chấm dứt, nhưng tôi nay là một ngoại lệ. Bắt đầu từ ngày mai, tôi phải sắp xếp lại cuộc sống của mình.

Hai mươi phút sau, Luru Minh Cương quay lại xe. Sau khi lên xe, hấn ta vui vẻ nhét vào tay tôi một tờ giấy, tôi giờ ra chỗ có ánh sáng, chính là tờ biên lai mà gã đàn ông chết tiệt đó đã viết.

Quả nhiên có kẻ hăm hại tôi.

- Anh không tìm lắm người chứ? - Tôi nhìn nét chữ ngay ngắn trên giấy, có chút hoài nghi.

- Không nhầm đâu. Gã đó tên là Bành Kế Thao, anh vừa đến hấn sợ đá ra quần. Hấn nói hôm ấy lúc ra khỏi khách sạn có một người đàn bà nào đó bỏ tiền ra bảo hấn làm như vậy.

Tôi tức tới mức không nói ra lời, chỉ hận không thể băm vằm con đàn bà ấy ra làm trăm mảnh.

- Anh đang nghĩ cô ta tại sao muốn “chinh” em như vậy? - Luru Minh Cương châm một điếu thuốc. - Bọn em có thù hận lớn lắm hả?

- Hừ, cô ta muốn chơi kiểu gì tôi chơi với cô ta kiểu đó! - Tôi cẩn thận gấp tờ biên lai ấy lại, đặt vào trong túi.

- Đây là trận chiến trường kỳ đấy! - Hấn ta mỉm cười, ngoảnh mặt lại, nhìn tôi dưới ánh đèn. - Em thật sự không cần anh bảo vệ em?

- Không cần, cảm ơn anh! - Tôi nhìn anh ta, mặt chẳng chút biểu cảm.

- Thế sau này có người bắt nạt em thì sao?

- Cùng lắm thì tôi ra mặt xử lý! - Tôi nói xong liền không nhịn được cười.

Hắn ta đột nhiên nắm lấy tay tôi nói:

- Y Y, anh thật sự muốn được bảo vệ em!

Tôi hất tay hắn ra, phẫn nộ nhìn hắn, gắt:

- Hai chúng ta đến đây là hết, sau này tôi không muốn gặp anh nữa! Tạm biệt!

Nói rồi tôi lao xuống xe, bắt ngay một chiếc taxi.

3

12 giờ trưa.

Mặc dù đã vào thu nhưng nhiệt độ không hề giảm xuống. Tôi cầm hai cái bánh mì khô, miệng thở dốc vì phải chen chúc trên xe buýt đông nghịt người. Chiếc áo sơ mi chẳng mấy chốc đã ướt đầm mồ hôi, dính sát vào người. Tôi cảm thấy rất bức bối, con tức giận trong bụng không biết trút ra đâu. Lúc này thật mong có kẻ nào đó trộm ví tiền của tôi, có như vậy tôi mới có thể thẳng chân cho hắn một đạp, giải quyết nỗi bức dọc trong lòng.

Nhưng mà cho dù có không muốn thì cũng vẫn phải đi xem nhà.

Chị Tịnh nói, cái nhà này mặc dù có hơi cũ nhưng cũng coi như phù hợp với yêu cầu của tôi: Cách nơi tôi làm việc không xa, giá cho thuê cũng không cao.

Tôi cầm theo địa chỉ, tìm rất lâu, hết rẽ trái lại rẽ phải, cuối cùng đã hiểu ra vì sao giá cho thuê ở đây chỉ có 350 tệ.

Đây là một dãy nhà được xây dựng từ rất lâu rồi, Phòng ốc cũ kỹ, phảng phất mùi ẩm mốc, giống hệt như một tòa thành bị yếm bùa. Hành lang rất bẩn, bày đầy những thứ bỏ đi như gỗ vụn, hộp giấy, lò than... Toàn là những phế phẩm mà người ta bỏ lại lúc chuyển nhà, mạng nhện giăng đầy trên tường. Không biết đứa mất dạy nào ném mấy cái giày da với tất rách ra cầu thang, bụi bặm bám đầy, trông cứ như hóa thạch mấy trăm năm ấy. Chúng nằm ngay lối lên xuống, như đang há mồm cười trêu người tôi. Mấy lần suýt chút nữa tôi đã giơ chân đá nó sang một bên. Nghĩ đến việc sau này ngày nào tôi cũng phải nhón chân đi qua nơi này là trong lòng tôi lại thấy khó chịu.

Chủ nhà rất kị kiệt, chỉ để cho tôi có một cái giường đơn, một cái bàn uống trà đã tróc hết lớp vecni bên ngoài và mấy cái ghế sofa đã bị nứt toác lớp da bao bên ngoài, lòi cả lớp bông ở bên trong ra. Bụi bặm bám đầy từng góc cạnh của căn phòng, chờ đợi tôi đến quét dọn cho sạch sẽ. Đèn trong nhà vệ sinh cũng chỉ sáng lơ mờ, kiểu này phải thay cả bóng đèn mất.

Người hẹn tôi đến xem phòng là con trai của chủ nhà. Đó là một gã hói đầu cận thị rất nặng. Anh ta cầm hợp đồng ra bảo tôi xem.

Bản hợp đồng dài tận bốn trang, rất đúng quy phạm, nhìn qua là biết tái từ trên mạng về. Chỉ có điều thể cũng tốt, ít nhất cũng đều liệt kê rất đầy đủ quyền lợi và nghĩa vụ của hai bên A, B, cũng chẳng có điều khoản hà khắc nào.

Tôi xem qua hợp đồng rồi trả lại cho anh ta, tỏ vẻ không có ý kiến gì. Anh ta yêu cầu xem chứng minh thư của tôi. Thấy tôi có vẻ không vui liền nói đây là quy định, cho thuê nhà trái pháp luật sẽ bị bắt.

ý hợp đồng, tôi đếm ra 1.050 tệ đưa cho anh ta. Trên hợp đồng có ghi rõ phải trả trước ba tháng tiền nhà.

Cầm tiền trong tay, anh ta giờ từng tờ tiền ra ánh sáng kiểm tra, không hề cảm thấy ngại ngùng chút nào.

- Tôi vừa rút từ ngân hàng ra, không có vấn đề gì đâu! - Tôi thật sự không chịu nổi cái bộ dạng này của anh ta.

- Đừng có trách tôi phiền phức, đây là quyền lợi của tôi mà! - Anh ta lạnh lùng nhìn tôi.

Sau khi người đàn ông đó bỏ đi, tôi sờ vào trong ví tiền, bên trong chỉ còn lại 450 tệ, đó là toàn bộ gia tài của tôi, nhưng cái căn phòng trống rỗng này cần có thêm rất nhiều đồ đạc.

Buổi chiều chuyển nhà.

Tôi chuyển nhà rất đơn giản, dù gì cũng chỉ có mỗi một cái valy, còn đơn giản hơn cả đi du lịch. Tề Tề đến phòng trọ cùng với tôi. Vừa đến nơi Tề Tề đã trợn tròn mắt kinh ngạc:

- Thế này thì ở sao được? Chẳng có cái gì cả, chỗ nào cũng thấy bụi bặm. Cậu nhìn cái giường này đi, liệu có vi khuẩn gây bệnh không đấy?

- Lát nữa sẽ có người giúp việc đến! - Tôi đặt cái valy xuống đất, đi thăm một lượt hết các gian trong nhà. Thuê người giúp việc theo giờ lại mất thêm 100 tệ, nhưng căn nhà bẩn thỉu quá, một mình tôi làm chắc phải mất ba ngày ba đêm.

- Tối nay tớ dẫn cậu ra siêu thị mua mấy thứ? - Tề Tề nói.

Tôi không tiếp lời, bụng thăm thẳm, đây không phải là vấn đề mà đi siêu thị có thể giải quyết được. Tôi đến trước cửa sổ phòng ngủ, khung cửa sổ đã rỉ sét. Tôi gõ nhẹ một cái vào khung cửa, bụi bặm và rỉ sét bay tứ tung, một con nhện đang say ngủ bị đánh thức, hốt hoảng bò ra làm cho tôi giật nảy.

mình.

Bên ngoài cửa sổ là một tòa nhà đang thi công. Tôi khẽ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Tòa nhà đối diện mà xây xong sẽ đến cái chung cư này bị dỡ bỏ, đến lúc ấy lại phải chuyển nhà.

Tề Tề nghe thấy tôi than vãn liền lại gần, ôm lấy tôi và nói:

- Cho dù có bị dỡ bỏ thì Y Y à, cậu phải tin vào lời dự đoán của tớ. Tớ đảm bảo cậu nhất định sẽ lấy được chồng trước khi nơi này bị dỡ bỏ. Nhà mới của cậu nhất định phải có n phòng, n gian, bốn phía hướng mặt trời, ngập tràn nắng gió, phòng ốc thênh thang, đi từ phòng đọc sách đến phòng khách cũng phải mất mười phút đi bộ, cậu phải chuẩn bị một đôi giày patanh để đi cho nhanh đấy. Chồng của cậu chắc chắn sẽ là một ông chủ kim cương duy nhất của thế kỷ này, có nguồn vốn khổng lồ, văn võ song toàn, hô phong hoán vũ nhưng lại ngoan ngoãn như một con cún con trước mặt cậu. Tin tớ đi, cậu nhất định sẽ có một cuộc hôn nhân hoàn mỹ!

- Chỉ cần được một phần ba những gì cậu miêu tả là tớ đã mãn nguyện lắm rồi! - Tôi cười nói. - Còn về hôn nhân hoàn mỹ, tớ thật sự không dám mơ tưởng! - Tôi thở dài, thật không biết sau này liệu tôi có được một người đàn ông tốt không nữa.

- Tâm trạng hiện giờ của cậu chưa ổn định, lúc nắng lúc mưa, lại còn rất tiêu cực. Cứ thế này trước sau gì cậu cũng bị mất cân bằng nội tiết cho xem!

- Thế tớ phải làm sao? Có người phải mất một năm để thoát ra khỏi ám ảnh của ly hôn, tớ chỉ mất có một tuần, như thế đã là nhanh lắm rồi!

- Tớ nghĩ điều duy nhất có thể khiến cho cậu trị thương đó là tìm một người bạn trai mới, để cho tình yêu mới đâm chồi lấp đầy vết thương trong tâm hồn cậu. Tớ quyết định kể từ nay sẽ bắt đầu cứu vớt cậu!

- Cứu vớt thế nào?

- Lập tức tìm một người cho cậu! - Tề Tề vỗ vai tôi nói.

- Thôi bỏ đi, tớ không có hứng. Ly hôn khiến cho tớ hiểu rằng hôn nhân không có tình yêu không thể nào lâu dài được, giống như một cái ao tù cạn nước, một bản nhạc không có tiết tấu, một bài văn không có trọng tâm, mãi mãi chẳng có được ý nghĩa chân chính. Nếu như cho tớ được chọn lại một lần nữa, tớ nhất định sẽ tôn trọng tình cảm của mình, không muốn thêm lần nữa phải chịu áp lực! - Lúc nói ra những điều này, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng xót xa.

- Ừm, con người luôn tự hoàn thiện bản thân qua những khó khăn... - Tề Tề trầm ngâm một lát rồi nói. - Hai đứa mình làm sao thế nhỉ? Văn chương lại lằng quạ! Hay là đi uống vài chén đi

- Tớ không một xu dính túi rồi! - Tôi cúi đầu cười đầy chua xót. - Tiền lương tháng này đem nộp tiền nhà hết rồi.

- Ai bắt cậu mời đâu? Đương nhiên là tớ mời, đi thôi! - Tề Tề xách túi của tôi lên, kéo tôi ra ngoài.

Hai đứa chúng tôi đi ăn lẩu Trùng Khánh. Tề Tề cứ hoài nghi không biết kiếp trước mình có phải là người Trùng Khánh không nữa, bởi vì cô ấy đặc biệt thích không khí khu bán lẩu. Tôi hỏi tại sao cô ấy lại thích nơi này, Tề Tề nói bởi vì ở đây có thể thoải mái nói tục.

- Gọi chàng bạn trai mới của cậu đến đi, anh ta tên gì nhỉ? - tôi nói.

- Giang Hạo. Gọi anh ấy tới làm gì? Anh ấy nhìn thấy tớ uống rượu lại không vui! - Không đợi ông chủ kịp chào mời, Tề Tề đã tự mở hai chai bia.

- Có đôi nữa không đấy? - Tôi hỏi.

- Cậu nói vậy ý gì? - Tề Tề cười hi hi. - Không đôi nữa, chốt hạ ở chàng này thôi!

- Hầy, cậu sắp kết hôn rồi, tớ sẽ càng hực hăng! - Tôi nhấn nhá tợp một ngụm bia. Những người xung quanh đều đi cả rồi, chỉ còn mình tôi cô độc.

- Hay là tớ giới thiệu cho cậu một người nh, biết đâu chừng cả hai chúng ta cùng kết hôn một lúc đấy! - Tề Tề mờ to đôi mắt, thậm chí còn to hơn cả mắt Triệu Vy 3.

- Thôi đi, tớ không có hứng!

Hai đứa tôi uống hết hai chai bia là đầu óc tôi đã bắt đầu quay quay. Tề Tề vẫn chưa thấy đã, liền gọi ông chủ mang bia ra nhưng tôi một mực ngăn lại.

Tề Tề đưa tôi lúc này đã lằng lằng về nhà:

- Hay là về nhà tớ ngủ tạm một đêm?

- Không. Từ nay về sau, đây sẽ là nhà của tớ! - Tôi vẫy tay tạm biệt Tề Tề.

Vào đến nhà tôi mới phát hiện ra là người giúp việc không đến, căn phòng vẫn bản thủ như lúc tôi đi. Chẳng phải đã nói là lập tức quét dọn sao? Mẹ kiếp, thật chẳng ra làm sao! Tôi gọi điện thoại đến công ty môi giới việc làm, ông chủ nói bằng giọng ầm ức:

- Nhân viên của tôi gõ cửa suốt cả buổi mà chẳng có ai ra mở cửa. Không vào được thì làm sao mà quét dọn?

- Anh không biết gọi điện thoại cho tôi à? - Tôi gần như hét lên trong điện thoại.

Vào nhà vệ sinh tôi mới nhớ ra là mình không đi siêu thị. Khăn bàn chải, xà phòng... chưa mua một cái gì hết. Tôi đứng ngáy ra ở cửa mất mấy giây rồi tức tối đập tay vào tường.

Tôi lấy nước sạch rửa mặt qua loa rồi nằm lăn ra giường.

Dưới lầu nhà là một quán mát chược, rất ồn ào. Nằm trên giường, tôi đếm đến hơn bốn trăm con cừu rồi mà chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Nằm được một lúc thì người tôi đột nhiên ngửa ngửa, giống như có cái gì đó đang bò trên người. Điều này khiến tôi nhớ lại con nhện ở cửa sổ ban này. Nghe nói bị nhện cắn sẽ dẫn đến méo mặt hoặc hôn mê bất tỉnh.

Tôi thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, ngồi bật dậy khỏi giường, e rằng tối nay tôi chẳng thể ngủ được rồi.

Tôi nhắn cho Tề Tề một cái tin: “Đang làm gì thế? Tối nay quên mất không đi siêu thị, trong nhà chẳng có cái gì cả.”

Tin nhắn của tôi như hòn đá ném xuống biển. Tôi liên tục nhìn điện thoại, cuối cùng không chờ được nữa liền nhấn máy lên gọi cho Tề Tề. Tắt máy.

Có khi hết pin rồi? Tôi ném điện thoại lên giường, con buồn ngủ đột nhiên tập kích, mấy lần nằm xuống định ngủ nhưng trước mắt lại hiện ra một con nhện với cái đầu rất to và tám cái chân dài ngoằng.

Con nhện chết tiệt, ngày mai tao sẽ mua lọ thuốc diệt côn trùng để đốt nhà mày, tiêu diệt cả họ hàng hàng hóc nhà mày.

Tôi ở bên cửa sổ nhìn ra ánh đèn phía xa. Màn đêm tối tăm, che phủ tất cả tương lai của tôi.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, là chuông báo tin nhắn.

Tôi chớp lấy cái điện thoại. Không phải là Tề Tề, là Lưu Minh Cương. Hắn ta hỏi tôi đã ngủ chưa, muốn mời tôi đi uống trà.

Đồ thần kinh! Tôi xóa cái tin nhắn đi, sau đó tắt máy. Với những cái tin nhắn tình tứ vào sau mười giờ đêm thế này, tôi có thể trực tiếp tố cáo hắn ta quấy rối.

Tắt máy xong trong lòng tôi lại không thấy thoải mái. Vừa bật điện thoại lên đã có điện thoại gọi tới. Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cho căn phòng có thêm chút sức sống. Nhận hay không đây? Tôi do dự nhìn vào màn hình nhấp nháy.

Chỉ nhận điện thoại thôi, ngoài ra không còn gì khác. Tôi thầm nhủ: Chỉ là nghe điện thoại thôi mà, cần gì phải nhạy cảm quá như vậy?

- Em ở đâu thế? Anh đến đón em! - Hắn ta không hỏi tôi ngủ chưa, cũng chẳng quan tâm xem tôi có đi được hay không, giọng điệu ngang ngược khiến cho người khác khó có thể chối từ.

- Tối tăm thế này tôi không muốn ra ngoài!

- Ở chỗ em bị cắt

- Tôi ở khu ổ chuột, đối diện tòa nhà chung cư Đại Hạ Khang Viên, hôm nay mới chuyển đến.

- Anh biết rồi, em xuống nhà đi, anh đến ngay đây! - Phở Thành cứ như là của nhà hắn ta vậy, chỗ nào cũng thấy hắn biết. Chỉ có điều lúc này tôi cần có người nói chuyện. Bụng thầm nhủ, ra ngoài đi lượn cho đỡ buồn, dù sao cũng không buồn ngủ.

Xuống lầu, có một luồng ánh sáng hắt ra từ chiếc xe BMW, tiếp đó là hai tiếng còi vang lên. Hắn ta thật biết tìm đường, đây có thể coi là một ưu điểm của Lưu Minh Cương. Những người đàn bà tầm thường thường thích những gã đàn ông không gì không thể làm được.

- Anh cũng giỏi tìm đường giỏi! - Tôi lên xe hắn ta. - Không có ngõ ngách nào là không đến!

- Đúng thế! - Hắn nhìn tôi cười đều cang.

- Có gì đáng cười đâu? - Tôi lờm Lưu Minh Cương.

Lưu Minh Cương càng cười dữ hơn, khiến cho tôi nhớ lại hồi học tiểu học, đám con trai thường cười như vậy sau khi trêu chọc bọn con gái.

- Anh mà còn cười nữa tôi sẽ xuống xe đây! - Tôi vừa nói vừa làm động tác mở cửa.

- Thôi anh không cười nữa! - Hắn ta kéo tôi lại. - Em yêu, đi uống trà nhé!

- Anh gọi bậy bạ cái gì thế hả? - Tôi hất tay hắn ra. Xem ra tôi lên xe của Lưu Minh Cương là một sai lầm, càng ngày hắn ta càng quá quắt.

- Đâu có ai nghe thấy, em sợ cái gì chứ? - Hắn ta tắt đèn xe, nhìn tôi dưới ánh đèn đường. - Sao em lại thuê ở đây.

- Tôi không có tiền thuê chỗ tốt! - Tôi thẳng thừng nói, bụng thăm nghĩ: Anh có giỏi thì thuê hẳn biệt thự cho tôi đi!

- Biết ở đó là của ai không? - Hắn ta chỉ vào mấy tòa nhà chưa hoàn tất phía đối diện và hỏi.

- Không biết! - Tôi rất ghét những câu hỏi kiểu này của Luru Minh Cương, lúc nào chả là của một ai đó mà hắn quen biết hoặc là của một người anh em thân tín nào đó của hắn. Tôi chẳng quan tâm đến những chuyện này, chỉ thấy trong lòng bức bối. Chính bởi mấy tòa nhà chết tiệt ấy suốt ngày thi công nên tôi chẳng thể yên tâm được khi sống trong căn nhà dột nát mình mới thuê, lúc nào cũng cảm thấy mình sắp bị đuổi ra ngoài đến nơi.

- Là của anh đấy! - Luru Minh Cương thản nhiên nói rồi móc bao thuốc lá trong túi ra, châm một điếu. - Đây là tòa nhà chung cư cao cấp nhất ở Phố Thành này.

- Ủ! - Tôi thản nhiên đón ánh mắt có vẻ đắc chí của hắn ta, không để cho hắn nhìn ra sự dậy sóng trong lòng mình. Tôi có chút thiện cảm với hắn ta, có thể bản chất của đàn bà đều ham hư vinh và quyền lực. Nhưng có một điều không thể không thừa nhận, cái gã đàn ông ngoài bốn mươi, diện mạo tầm thường, học vấn không cao, tục tĩu thô thiển này chính người đàn ông thành đạt.

- Hay là đến nhà anh đi, dù sao cũng có mỗi anh ở nhà, vợ anh đi Hồng Kông du lịch rồi!

- Tùy anh! - Tôi giả vờ như chợt nghĩ ra điều gì đó liền nói. - À phải rồi, tòa nhà của anh có chỗ cho thuê không?

- Em thuê á?

- Cho tôi thuê bao nhiêu? Cái chỗ tôi thuê hiện giờ nát quá!

- Tùy em trả bao nhiêu thì trả! - Hắn ta cười, cứ như thể muốn nói với tôi rằng: Cho dù tặng cho em một căn cũng không thành vấn đề.

Xe lái đến khu đô thị, Luru Minh Cương liền đưa cho tôi một chùm chìa khóa:

- Phòng 301 Ngõ Đom Nguyên, em lên trước đi, anh lên ngay đây!

Nhà hắn ta không sang trọng như tôi tưởng tượng, chỉ có thể dùng hai từ “truyền thống” để miêu tả. Bài trí theo phong cách truyền thống, các đồ dùng và thiết bị truyền thống. Điều này khiến cho cái vòng hào quang ánh sáng bí ẩn ở Luru Minh Cương trong mắt tôi đột nhiên tắt ngấm. Cái nơi gọi là nhà của hắn ta chỉ chứa toàn những thứ đồ giản dị và chẳng hề sang trọng.

Luru Minh Cương đã về đến, vừa vào đến cửa đã ôm chầm lấy tôi. Tôi liếc thấy bóng của tôi và hắn ta ở trong gương, chợt cảm thấy buồn nôn kinh khủng, vội vàng đẩy hắn ra.

- Sao thế? - Hắn ta thất vọng nhìn tôi, sau đó móc túi áo ra, cười tinh quái. - Có biết anh đi đâu không?

Tôi mặc xác hắn ta, đi tham quan một lượt căn nhà, muốn xem xem vợ hắn ta trông như thế nào.

- Anh mua loại đất nhất đấy, không nên lãng phí đâu! - Hắn ta lại ôm chầm lấy tôi từ phía sau, tay hươ hươ hộp bao cao su trước mặt tôi.

- Anh làm cái gì vậy? - Tôi đột nhiên thấy sợ hãi. Tôi đã liếc thấy một bức ảnh chụp cả gia đình hắn ta ở trên tủ. Vợ của Luru Minh Cương không hề cao quý như tôi từng tưởng tượng. Mặc dù cũng xinh đẹp nhưng từ cách ăn mặc cho đến nụ cười đều rất tầm thường, không hề toát lên khí chất của một người có tiền.

Tôi đột nhiên nhớ đến cảnh tượng Lâm Tiểu Vĩ và con đàn bà ấy. Hình ảnh ấy cứ hiện lên trong đầu tôi mà tôi không sao gạt đi được. Tôi lúc này trong mắt vợ của Luru Minh Cương cũng chỉ là một con tiện nhân không hơn không kém.

- Hay là em tắm cái đi! - Hắn ta nói rồi lấy cho tôi một bộ quần áo ngủ. - Anh vừa mua trong siêu thị về, em thử đi.

Tôi đón lấy bộ quần áo, định nói: Anh cũng có kinh nghiệm gớm nhỉ, nhưng lại thấy nói ra như vậy chẳng khác gì tự sỉ nhục mình nên im lặng đi vào phòng tắm.

Lúc tắm xong đi ra, tôi thấy hắn ta đang thay ga trải giường, vừa thay vừa hát.

Tôi đột nhiên rùng mình. Tôi giả bộ thản nhiên như không có việc gì, nói:

- Anh mau đi tắm đi, để tôi!

Luru Minh Cương vừa vào nhà vệ sinh là tôi lập tức lên ra phòng dành cho khách rồi khóa trái cửa lại.

- Sao em lại trêu anh hả? - Hai mươi phút sau, nắm cửa bị vặn mấy cái, tiếp theo đó là giọng nói đầy bất mãn của Luru Minh Cương.

- Tôi trêu anh lúc nào hả? Tôi nói đến nhà anh nhưng có nói là lên giường với anh đâu? - Tôi đứng sát cửa, thản nhiên nói.

- Thế thì em mở cửa ra, anh phải vào lấy đồ! - Hắn ta bắt đầu giở trò.

- Anh đừng làm ầm nữa, tôi sẽ không mở đâu! Tôi chỉ muốn tìm một chỗ để ngủ một giấc thôi. Anh ngủ đi!

Hắn ta vẫn không nản lòng, nói là phải lấy đồ thật, lấy rồi sẽ đi ngay.

- Đừng có làm những việc có lỗi với vợ anh! - Tôi nói rồi liền trở lại giường, trùm chăn kín đầu.

Cửa bị đập mạnh một hồi rồi im bất không động tĩnh gì nữa.

Tôi dán mắt nhìn lên trần nhà, nằm ngửa trên giường, khê thờ dài. Hôm nay đúng là không nên đến đây, vừa phải đấu trí lại phải đấu dũng với hắn ta. Giờ mà vợ Lưu Minh Cường đột nhiên trở về thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Tôi không nhịn được bật cười, cười xong lại thấy đau lòng. Điện thoại đổ chuông, là Tề Tề gọi. Tề Tề nói lúc này cô đến nhà Giang Hạo, điện thoại bị hết pin. Những ảm ức trong lòng tôi chợt trào ra:

- Tề Tề, giới thiệu cho tớ một anh chàng đi, ngay bây giờ, nhanh lên.

4

Tổng giám đốc Ngô phải đi tham dự buổi tuyên dương mười nhà doanh nghiệp trẻ kiệt xuất toàn thành phố do thị ủy tổ chức. Mới sáng ra anh ấy đã gọi điện thoại, bảo tôi đi cùng.

- Tớ qua tớ ngủ không ngon giấc, nhiệm vụ của cô là nói chuyện với tớ để tớ đỡ buồn ngủ! - Tổng giám đốc Ngô nói.

- Hay là để tớ lái xe cho! - Tôi nói.

- Ừ nhỉ, quên mất là cô cũng biết lái xe! Tổng giám đốc Ngô cười cười rồi dừng xe lại. - Đến lúc cần kíp vẫn có tác dụng đấy.

- Đây là công việc của tớ mà! - Tôi xuống xe đổi vị trí cho anh. Lúc lướt qua nhau tôi mới phát hiện ra đôi mắt Tổng giám đốc Ngô thâm quầng, trong mắt hằn lên những tia máu. - Tớ qua... anh làm đến khuya à?

- Vợ tôi khó chịu trong người... - Tổng giám đốc Ngô mỉm cười. - Vừa đêm bị sốt, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện!

- Vâng! - Tôi đáp lời, trong lòng thấy hụt hẫng khó tả.

- Chú ý an toàn đấy! - Tổng giám đốc Ngô mỉm cười với tôi rồi dựa đầu vào ghế, chuẩn bị ngủ.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn, chẳng thể nhận ra đây là một người đàn ông 35, 36 tuổi rồi. Nhân lúc anh còn chưa ngủ, tôi liền nói:

- Hôm nay nhìn anh rất trẻ trung!

- Tham gia hoạt động của Đoàn thanh niên mà, đương nhiên phải gần gũi với thanh niên rồi! - Anh cười ha ha. - Tôi mua lúc giảm giá đấy, có 120 tệ, thế nên đã chọn cái màu trẻ trung này. Thế nào, đẹp trai không? - Anh vui vẻ hỏi.

Tôi chỉ “Ừ” một tiếng đáp lời. Thực ra tôi định nói nhiều hơn nữa, ví dụ như: “Đẹp trai thật đấy”, ví dụ như: “Trông sáng sủa hơn bình thường nhiều...”. Nếu là Bao Tử, tôi nhất định sẽ nói: “Có thể ôm anh một cái được không?”. Nhưng mà tôi chỉ “Ừ” một tiếng đã thấy trong người đang cuộn trào. Đột nhiên tôi cảm thấy không khí trong xe vô cùng ngột ngạt, mặt tôi nóng bừng như đang bị thiêu đốt. Chết rồi, sao có thể đỏ mặt cơ chứ?

Không khí vốn dĩ rất nhẹ nhàng nay bỗng trở nên ngột ngạt. Tổng giám đốc Ngô dường như đã phát giác ra điều gì nên im lặng không nói chuyện nữa.

- Cái đó... ở chỗ nào thế? - Tôi nhanh chóng lảng sang chuyện khác, diêm tĩnh nhìn anh., muốn lấp liếm đi sự bất thường của mình.

- Ở quảng trường Du lịch. - Tổng giám đốc Ngô đằng hắng. - À phải rồi, chuyện biên lai lần trước là thế nào đấy?

Đột nhiên Tổng giám đốc Ngô lại hỏi đến chuyện này khiến cho tôi chợt dạ, mặt lại đỏ bừng lên. Ôi trời ơi, cứu tôi với, tại sao đứng trước mặt người đàn ông này tôi thường mất kiểm soát thế nhỉ?

- Cái đó... Là ông ta quên không lấy biên lai, là... biên lai ở trong tay tôi. Hôm ấy tôi quên đưa cho ông ta!

Anh liếc tôi một cái rồi cười bảo:

- Là do kỹ năng lái xe của cô còn kém hay là do hôm nay tôi rất khó coi?

- Sao ạ? - Tôi ngoảnh đầu sang, nhìn thấy nắm tay anh đang đặt dưới mũi, giống như đang cố che miệng lại để khỏi bật cười thành tiếng.

- Mặt cô cứ như hòn than ấy, tôi ngồi đây mà cũng thấy nóng! - Anh bỏ tay ra và cười với tôi.

- Có đồ đâu ạ? - Tôi lấp bắp, càng giải thích càng thấy tội tệ.

Điện thoại đổ chuông, là Tề Tề gọi.

- Hết giờ làm nhớ về sớm, trang điểm tử tế một chút, tớ sắp xếp cho cậu đi xem mặt!

Tề Tề đã muốn giới thiệu bạn trai cho tôi từ lâu rồi, giờ thấy tôi chủ động yêu cầu, đương nhiên cô ấy phải háo hức làm ngay rồi.

- Nói khó nghe như vậy để làm gì? Còn xem... - Tôi quên mất Tổng giám đốc Ngô đang ngồi đây, suýt nữa thì buột miệng nói ra hai chữ “xem mặt”. - Biết rồi, hết giờ sẽ liên lạc với cậu sau, giờ đang bận. - Nói rồi tôi vội vàng cúp máy.

- Chồng à? - Tổng giám đốc Ngô dựa đầu vào ghế, nheo nheo mắt hỏi.

- Không phải! - Tôi liếc nhìn anh, không biết vì lý do gì mà đột nhiên tôi lại muốn nói với anh ấy sự thật: “Tôi ly hôn rồi”. Nói rồi tôi mới giật nảy mình, suýt chút nữa thì vọt đèn đỏ.

- Tại sao? - Đột nhiên anh ấy tỏ ra rất hứng thú, đôi mắt mở to, vẻ mặt nghiêm túc hỏi

- Là vì... Hầy, dù sao cũng là ly hôn rồi! - Tôi mỉm cười, không biết phải giải thích thế nào. Hoàn cảnh lúc này không thích hợp để giải thích.

Mấy phút sau, chúng tôi đã đến quảng trường Du lịch, Tổng giám đốc Ngô không tiếp tục chất vấn về vấn đề này nữa.

- Cô cứ về khách sạn trước, tôi họp xong sẽ về thẳng nhà luôn!

- Có cần tôi đón không ạ? - Tôi hỏi.

- Không cần đâu, chẳng phải tối nay cô còn phải đi xem mặt sao? - Anh chỉnh lại quần áo, vẻ mặt đắc chí như vừa khám phá ra một bí mật gì vĩ đại lắm.

Mặt tôi lại đỏ bừng lên, tròn tròn mắt nhìn theo bóng của anh. Cái bóng cao lớn của anh khuất dần, trong đầu tôi vẫn hiện lên nụ cười tươi tắn với cái má lún đồng tiền của anh, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp lạ thường. Tôi xua xua tay để cho mình thoát ra khỏi giấc mơ, trở lại với hiện thực. Tôi lái xe về khách sạn. Có những tâm trạng không thể nói ra thành lời, tôi thả để nó mục ruỗng ra ở trong lòng, để cho nó thấm sâu vào cơ thể tôi như một liều thuốc độc.

Lúc chuẩn bị hết giờ làm, Tề Tề lại gọi điện cho tôi dặn dò:

- Người thì tớ có thể chọn cho cậu, nhưng nếu cậu để mắt điểm với anh ta thì cậu tự đi mà gánh trách nhiệm nhé! Cậu nhất định phải trân trọng cơ hội lần này bằng một trái tim, hiểu chưa hả?

- Cậu cho tớ chút tự tin có được không hả? Có nói thế nào thì tớ cũng là phụ nữ thế hệ 8X đấy. Tớ mới bao nhiêu tuổi? 25 tuổi, đang là đối tượng được tranh giành để kết hôn trên thị trường đấy. Anh ta không đồ chảnh nhể tớ không thể tìm được người khác hay sao? Xì!

Tôi cảm thấy Tề Tề thận trọng yêu cầu tôi như vậy là một sự si nục lớn đối với tuổi thanh xuân của tôi. Lúc nào cô ấy cũng chỉ biết nhấn mạnh rằng tôi là một phụ nữ đã ly hôn mà quên mất rằng tôi cũng là một “quốc sắc thiên hương”, một mỹ nhân với vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Điều này khiến tôi vô cùng thất vọng. Có cần phải đề cao đàn ông quá như vậy không? Hơn nữa tôi lại rất hài lòng về vẻ bề ngoài của mình: làn da căng tràn sức sống, khuôn mặt thanh tú, thân hình cân đối.

Tề Tề thường nói điểm thu hút nhất của tôi chính là cái bóng, nói theo cách của cô ấy là: Tóc dài buông xõa bay trong gió, đôi chân thon dài miên man rất dễ khơi dậy dục vọng của đàn ông. Điều Tề Tề nói khiến cho tôi luôn cảm thấy tiếc nuối. Thông thường, khi nói chuyện người ta thường đứng đối mặt với nhau, ai lại đi quay lưng lại với đối phương? Đúng là lãng phí tài nguyên của tôi mà!

- Cậu 25 tuổi, không sai, nhưng cậu đã từng ly hôn, làm sao mang ra so sánh với những cô gái khác được? - Tề Tề chẳng chút nể mặt, thẳng thừng nói.

Cúp điện thoại, tôi nghĩ ngờ nhờ cô ấy chọn một ông chủ buôn kim cương nào đó thật thì sao? Tôi giờ ví tiền ra, nghiêng rảnh nói: “Hầy, mẹ kiếp, đành xa xỉ một lần vậy!”

Địa điểm là sông Tang Can. Tề Tề nói, hẹn ở đây để chị Tịnh biết mặt luôn thể

Chị Tịnh có cái nhìn rất sắc sảo và tinh tường về đàn ông, khiến cho tôi và Tề Tề phục sát đất. Chẳng nói đâu xa, cứ nói ngay như ông xã của chị bây giờ, ban đầu chỉ là một giáo viên nghèo của một trường bổ túc, bố mẹ chị Tịnh một mực không đồng ý, nhốt chị ở trong nhà không cho ra ngoài. Nhưng chị kiên quyết đến cùng, leo qua cửa sổ bỏ nhà ra đi, quyết làm trái ý bố mẹ, lấy chồng chị bây giờ. Sự thật đã chứng minh, sự lựa chọn của chị là hoàn toàn chính xác. Chồng chị sau này thi vào làm giáo viên của một trường công lập, vì có tài viết lách nên lại được chuyển lên làm việc ở Ban Văn hóa của tỉnh, về sau nữa lại được chuyển đến làm nhân viên Văn phòng Chính phủ, cuối cùng leo lên chức Cục trưởng Cục Truyền thông thành phố.

Đây là chuyện đáng tự hào nhất của chị Tịnh. Mỗi lần uống vầy ly rồi là chị lại bắt đầu quảng cáo:

- Tìm đàn ông không phải căn cứ vào cái vẻ bề ngoài mà phải nhìn vào tiềm năng! Nhìn tấm gương của chị thì biết! - Cuối cùng chị đi đến tổng kết. - Tiềm lực của đàn ông mới là quan trọng nhất, đây chính là “núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun” đấy!

Giờ nghĩ lại thấy hồi đầu tôi chọn Lâm Tiểu Vi đã bỏ qua mất điểm này. Tôi đã chọn “núi” nhưng tiếc là núi này chẳng có cũi đụn.

Vừa đến nơi tôi đã nghe thấy tiếng cười như phù thủy của Tề Tề vọng ra. Lẽ nào người đàn ông đó đã đến rồi? Có cần thiết phải cười to đến thế không?

Chắc là anh ta đến rồi. Tôi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh trang điểm và kiểm tra lại lần nữa

Lúc đi vào, tôi mới giật nảy mình, trong phòng có mỗi mình cô ấy, trong tay không cầm điện thoại, vừa giờ tạp chí vừa nói luôn miệng. Quan sát kỹ hóa ra cô ấy đang đeo tai nghe.

Thấy tôi đến Tề Tề liền cúp máy rồi bỏ tai nghe xuống.

- Cậu đúng là làm hỏng danh cái áo sườn xám Trung Quốc! - Tôi nói. - Cậu có thể cười nhỏ đi một chút được không hả?

Hôm nay Tề Tề mặc một bộ sườn xám hoa nhỏ màu trắng ngà, tóc uốn xoắn lộn to.

- Giang Hạo nói vài hôm nữa dẫn tớ đi Quê Lâm! - Vừa nói xong Tề Tề lại định há miệng cười. Nhưng thấy tôi tròn trĩnh mắt, Tề Tề vội vàng ngậm miệng lại.

- Tại sao phải ăn mặc hiền lành thế này, thật khó chịu... Cậu trang điểm đôi chút vẫn rất quyến rũ mà!

- Đây, không phải cậu đang trêu chọc tớ đấy chứ? - Tôi có chút hoài nghi nhìn Tề Tề. - Nói cho cậu biết, vừa làm tóc vừa spa ngón mắt của tớ 320 tệ đấy, nếu như không thành công, cậu phải thanh toán cho tớ!

Tề Tề lấy ra 1.000 tệ từ trong túi xách, nói:

- Không thành công, cậu ra siêu thị mua ít nồi niêu bát đĩa. Còn công thì coi như là quà chúc mừng của tớ!

- Có tiền rồi, cậu tốt thật đấy! - Tôi cất tiền đi, trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều vì trong túi tôi lúc này chỉ còn có hơn 100 tệ.

Đột nhiên Tề Tề đập mạnh vào chân tôi rồi ra sức vẩy ai đó phía sau tôi:

- Đây, ở đây, ở đây này! - Nói xong liền bảo tôi. - Anh ấy đến rồi!

Tôi ngoảnh đầu nhìn lại, đột nhiên cảm thấy mình như bị roi xuống hố băng. Ôi mẹ ơi, e là lần này mình phải ra siêu thị mua nồi niêu bát đĩa rồi!

Xét một cách tổng thể: Người đó không cao lắm, cái bụng lồi lên cho thấy anh ta là một người đang phát tướng, bởi vì không cao lắm nên chân tay của anh ta có vẻ hơi ngắn, làn da đen sì khiến cho người ta có cảm giác tổ tiên của anh ta chắc chắn là Lý Quỷ 4.

Xét một cách cụ thể: Đôi lông mày và mái tóc thưa thớt của anh ta khiến cho tôi liên tưởng tới chức năng của thận. Điều đáng nói là mũi và miệng của anh ta rất to, có vẻ cực kỳ mất cân đối trên khuôn mặt đã cháy xệ vài phần. Cổ anh ta hơi thô, nối liền với cằm khiến cho phần cổ trông càng ngắn hơn.

Hu hu, tôi càng lúc càng khó chịu, đây chính là loại đàn ông mà tôi chưa ghét. Tôi thường nghĩ, đàn ông thấp một chút không quan trọng, nhưng không được quá béo. Nếu như đã béo rồi thì đừng có đen quá. Nếu bầm sinh da đen rồi thì cổ đừng có ngắn quá. Thế mà anh ta thì sao, những thứ tôi ghét anh ta đều có đủ cả.

Béo phì và thô kệch là đặc điểm tượng trưng của người giàu, nhưng nó cũng là kẻ thù của đẹp trai.

Tề Tề đứng dậy, ra hiệu cho anh ta ngồi xuống đối diện tôi, còn mình thì ngồi xuống cạnh tôi. Tề Tề vừa ngồi xuống, tôi đã nhắm chân cô mà bẹo cho một cái thật đau. Tề Tề không chịu được kêu ré lên rồi vội vàng gỡ tay tôi ra.

Sau khi trả thù Tề Tề, tôi bắt đầu kiểm điểm bản thân. Mấy con ranh trong khách sạn thường túm năm tùm ba tán phét. Bọn họ nói rằng, trong thế kỷ XXI, có hai hành vi lạc hậu nhất và đáng khinh thường nhất. Thứ nhất là lúc chụp ảnh giờ hai ngón tay lên và nói “yeah”. Thứ hai là đi xem mặt. Xem mặt cứ nghĩ đến là thấy mất mặt. Mặc Y Y tôi sao lại rơi vào tình cảnh này cơ chứ?

Sao tôi lại phải đi xem mặt cơ chứ?

- Vậy... hai người ăn đi, không phải đợi tôi đâu! - Tề Tề nói xong liền kéo lại cái vạt áo sườn xám - Tôi phải đi trước đây!

Tề Tề đứng dậy, nói với hai chúng tôi:

- Thức ăn đã gọi xong rồi, hai người vừa ăn vừa nói chuyện nhé!

- Ok, cô cứ đi lo việc của cô đi! - Người đàn ông đó đứng dậy cúi người chào Tề Tề. Ông trời, thật là tệ hại! Anh ta còn thấp hơn cả Tề Tề, trong khi tôi lại cao hơn Tề Tề hẳn một phần.

Anh ta lại ngồi xuống ghế, không khí bỗng trở nên căng thẳng, nói một cách chính xác là ngọt ngào. Tôi thì chẳng sao, dù sao cũng chẳng có ý định gì, thế nên tôi chẳng cần phải thể hiện. Dù gì cũng là người khác mời cơm, tội gì bỏ đi vội vã, cứ ăn cho no bụng đã!

Đang nghĩ ngợi mông lung thì nhân viên phục vụ bê lên hai suất bát tiết. Anh ta cười bảo:

- Ăn thôi!

Lúc này tôi mới phát hiện ra là mình đang cầm dao nĩa hướng về phía anh ta, vừa bất lịch sự lại rất đáng sợ, thế nên vội vàng đặt chúng xuống, ấp úng nói:

- Ủ, ăn đi!

Anh ta có vẻ rất thận trọng, chỉ có điều tôi chẳng quan tâm. Tôi nghiêng răng cắn miếng bát tiết, cảm giác rất sáng khoái. Thế là tôi liền tưởng tượng miếng bát tiết ấy là gã đàn ông đối diện rồi ra sức mà cắn cho đã tay.

Vui đầu ăn được mấy miếng, ngẩng đầu lên định bê cốc nước uống thì đột nhiên tôi nhận ra anh ta đang nhìn tôi không chớp mắt.

Thấy tôi nhìn nên anh ta ngại, vội vàng bê cốc nước lên nhấp một ngụm, đằng hắng giọng định nói gì đó nhưng vừa mở miệng, thấy tôi vẫn đang nhìn nên anh ta lại bê cốc nước lên uống.

- Anh có gì muốn nói à? - Tôi nuốt miếng thịt bò trong miệng, dịu giọng nói. - Dù gì cũng chỉ có hai chúng ta, anh muốn nói gì thì cứ nói!

- Ok! - Anh ta ngồi thẳng người lên.

- Tề Tề đã nói tình trạng của em cho anh rồi, anh cảm thấy em rất thích hợp với anh, hi vọng có thể làm quen với em! Để anh nói tình hình của anh trước nhé. Vợ anh đã mất năm ngoái, anh có một đứa con gái, đang học đại học ở Trịnh Châu. Anh có hai căn nhà, một căn rộng 140 mét vuông, một căn rộng 80 mét vuông. Anh nghe nói mẹ em sống ở ngoại ô, anh có thể để mẹ em sống ở căn nhà nhỏ ấy. Ừm, hiện giờ anh có một chiếc xe, định sang tháng sẽ mua một cái mới, còn về kiểu dáng và màu sắc, đến lúc ấy sẽ do em tự chọn.

- Ồ... anh làm nghề gì vậy? - Điều kiện anh ta đưa ra khiến cho tôi có chút hứng thú.

- Mở xưởng giết mổ... - Hai bàn tay anh ta xoa xoa vào nhau vội vàng bỏ sung. - Anh không mổ lợn, đều là người khác làm. Anh chỉ phải quản lý bọn họ thôi.

Tôi bật cười, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Anh ta thấy tôi cười cũng cười theo, sau đó tiếp tục chủ đề:

- Chúng ta đều là người từng trải, anh cũng không vòng vo nữa. Tóm lại là, anh cảm thấy em rất hợp với anh, hi vọng em có thể tin tưởng anh. Anh sẽ đối xử tốt với em, chăm sóc cho em... Ừm... nếu em chịu theo anh, anh bảo đảm em một cuộc sống sung sướng, tiền kiếm được đều giao hết cho em. Còn anh, cũng không muốn bắt em phải làm gì vì anh. Nhà anh chỉ có mình anh là con trai, vợ trước của anh đã sinh một đứa con gái rồi, anh muốn sau khi chúng ta kết hôn, em sẽ đẻ cho anh một đứa con trai. Em thấy thế nào? - Lúc nói điều này tôi thấy hai mắt anh ta lấp lánh cứ như thể tôi đã đẻ cho anh ta một thằng con trai rồi ấy.

Miếng cơm nuốt chút nữa nghẹn trong cổ họng, một luồng khí lạnh từ từ bao trùm lấy tôi.

- Em không cần lo vấn đề nuôi nấng, em chỉ cần sinh, kiếm tiền cứ để anh.

Tôi gật đầu đối phó, bụng thăm như: Đây là điều không thể.

Không thể tiếp tục nói chuyện được nữa, cứ thế này có khi anh ta lại lôi mình đi làm đăng ký kết hôn mất. Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh con mèo Tom trong phim hoạt hình Tom và Jerry cúp đuôi chạy chối chết. Một ý nghĩ vụt lên trong đầu: Chuẩn thôi!

Tôi giả bộ nhìn vào điện thoại, sau đó vội vàng uống vài ngụm canh, vừa lau miệng vừa nói:

- Xin lỗi anh, khách sạn tối nay có cuộc họp gấp, hôm nay đến đây thôi, hôm khác chúng ta liên hệ sau nhé!

- Ồ! - Anh ta đang tưởng tượng ra viễn cảnh tươi đẹp, thấy tôi vội vã bỏ đi, anh ta có chút thất vọng, nhưng cũng vội vàng đứng dậy. - Để anh tiễn em, em đợi anh thanh toán đã! cần đâu, tôi bắt xe cho tiện! - Không đợi anh ta kịp trả lời, tôi liền vội phi ra cửa. Vừa đi tôi vừa lầm rầm cầu khẩn: Đừng đi theo, đừng đi theo, anh thấp hơn cả tôi cả cái đầu, sao có thể đi cùng tôi cơ chứ?

Lúc ra ngoài, tôi tìm một góc khuất rồi móc điện thoại ra, tôi phải chờ cho Tề Tề một trận mới được, lẽ nào trong mắt cô ấy tôi chỉ xứng với loại người như vậy?

Tề Tề cười sáng sủa ở trong điện thoại rồi bảo tôi đứng yên đó đợi, cô ấy sẽ lập tức qua đón tôi.

- Chưa từng thấy loại đàn ông nào như thế, vừa mới gặp đã đòi tớ sinh cho hắn ta một thằng con trai rồi, tớ có phải là lợn nái đâu? Tớ nói cho cậu biết, sau này cậu mà còn giới thiệu những thằng như thế cho tớ thì đừng có trách bà đây trở mặt nhé! - Nói rồi tôi liền xông tới cho Tề Tề một trận.

Tề Tề cười nhiều đến mức không còn sức mà tránh trận tập kích của tôi. Cô chỉ biết ôm bụng mà nói:

- Chết rồi, bụng đau quá!

- Cậu có tình chứ gì? - Tôi ném cho Tề Tề một cái đệm, trong lòng vô cùng bất mãn, xem ra cô ấy đang cố ý trêu chọc tôi.

- Tớ mà có ý trêu chọc cậu thì tớ không phải là người! - Tề Tề thấy tôi giận thật liền nghiêm túc nói. - Tớ quen anh ta thông qua một bác sĩ. Sau vài lần gặp gỡ, cảm thấy anh ta là người chất phác, thành thực, điều kiện vật chất cũng không tồi. Mặc dù diện mạo anh ta chẳng mấy ưa nhìn nhưng ít nhất anh ta có thể đảm bảo vấn đề cơm áo cho cậu. Điều quan trọng hơn là anh ta tuyệt đối sẽ răm rắp nghe theo cậu. Cho dù sau này có kết hôn rồi cũng không cần phải lo anh ta sẽ bạc đãi cậu, cậu thích làm gì thì làm cái đó. Đấy chẳng phải là cuộc sống mơ ước của mỗi người phụ nữ hay sao? Con người sống trên đời chẳng phải chỉ mong có một cuộc sống an nhàn, sung túc hay sao?

- Không được, không được, tớ cảm thấy giữa hai bọn tớ không thể có chung quan điểm. Thử hỏi, lấy nhau về biết nói chuyện gì với nhau? Hơn nữa chuyện kết hôn trong con mắt của anh ta quá sức tầm thường, anh ta không hề biết cái gọi là “thường thức”.

- Chẳng nhẽ cậu không thể kết hôn trước rồi mới yêu hay sao? Tình cảm của đàn bà cần có thời gian để bồi đắp. Anh ta là một người tốt, nhất định sẽ làm cậu cảm động, chắc chắn cậu sẽ nảy sinh tình cảm với anh ta. Như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?

- Tốt cái con khi ấy! Tớ chẳng có cảm giác gì thì làm sao yêu anh ta được? Nói trắng ra anh ta chỉ là một gã lái buôn, có hiểu gì về chuyện nuôi dưỡng hôn nhân không? Có biết làm cho không khí trở nên lãng mạn không? Có hiểu gì về thẩm mỹ không? Chẳng nói đâu xa, liệu anh ta có thể bước vào các mối quan hệ xã hội của tớ không?

- Quan hệ xã hội là việc của cậu, kéo anh ta vào làm gì? Chỉ cần anh ta cho cậu tiền, mua quần áo cho cậu là được rồi! - Tề Tề có vẻ không hiểu ý tôi. Cô thản nhiên cầm cái cắt móng lên sửa móng tay.

- Thế thì còn gọi là vợ chồng? Vợ chồng là người cùng một đội, là một thể thống nhất, không thể việc ai nấy làm được, cậu có hiểu không hả? - Tôi có phần kích động. - Thôi bỏ đi, không nói với cậu nữa. Tớ cảm thấy quan điểm của bọn mình về hôn nhân quá khác biệt. Tớ nói cho cậu biết, tớ không thể vì một căn nhà và một cái xe mà đem cuộc đời của mình giao vào tay một gã đàn ông như vậy được... Còn sinh con trai nữa chứ, sinh cái đầu anh ta

- Ha ha ha... - Tề Tề bắt đầu cười sảng sặc, cười lăn cười lộn, vừa cười vừa lau nước mắt.

- Cậu chết đi! - Tôi đâm cho Tề Tề vài cái, rồi mặc cho cô ấy cười.

- Đúng vậy, quan điểm hôn nhân của chúng ta khác nhau, khoảng cách về thế giới quan của chúng ta cũng quá lớn! - Tề Tề cười đã rồi liền ngồi dậy ôm vai tôi, sau đó kê cái cốc lên miệng tôi. - Xin phòng vấn cô Mạc Y Y một chút ạ, xin hỏi theo cô, cô nên tìm một người đàn ông như thế nào ạ?

- Có cùng ngôn ngữ, có điều kiện vật chất, đầy đủ chức năng, cao hơn tôi. Rất đơn giản! - Nói rồi tôi liền nhéo cho Tề Tề một cái rồi làm mặt cười thích thú.

- Nụ cười giả tạo! - Tề Tề lườm tôi. - Không hề đơn giản đâu đại tiểu thư ạ! Thứ nhất, về chuyện có cùng ngôn ngữ thì ít nhất đối phương cũng phải là người có trình độ cao đẳng, điều này có nghĩa là loại trừ tất cả những kẻ giàu xổi và những kẻ có tiền dưới trình độ cao đẳng. Thứ hai, có điều kiện vật chất, điều này loại trừ hết những kẻ có trình độ cao đẳng nhưng chưa có công việc và thu nhập không cao. Thứ ba, đầy đủ chức năng, cao hơn cậu. Đầy đủ chức năng thì thôi không nói làm gì, nhưng yêu cầu cao hơn cậu thì có nghĩa là tiếp tục loại trừ những gã đàn ông cao dưới một mét sáu. Tổng kết lại, phải là những người đàn ông có trình độ cao đẳng trở lên, chiều cao trên một mét sáu và phải có tiền. Có thì cũng có, chỉ có điều theo quan sát của tớ, loại đàn ông này chỉ chiếm nhiều nhất là một phần ba toàn thành phố. Hơn nữa tỷ lệ phụ nữ đã ly hôn cao hơn nhiều so với phụ nữ chưa kết hôn, những người đàn ông này sẽ dễ mất tới những cô gái trẻ trung và chưa kết hôn nhiều hơn. Nói cách khác, trong phạm vi cạnh tranh của cậu, đối thủ không chỉ có những phụ nữ đã ly hôn mà còn có cả đám phụ nữ chưa kết hôn. Ngoài ra, trong đám đàn ông đó, có đến 80% muốn tìm một cô gái chưa chồng. Do đó lựa chọn của cậu sẽ có một áp lực nhất định

- Ý của cậu là tớ ly hôn rồi thì chỉ có thể tìm những gã đàn ông còn thừa lại phải không? Tớ biết tớ không có tư cách gì lựa chọn những người đàn ông có điều kiện, nhưng tớ muốn có một cuộc hôn nhân có tình yêu cũng đâu phải là điều gì quá đáng?

- Chỉ có tình yêu không liệu có bền lâu được không? - Tề Tề mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Không biết, nhưng tớ muốn thử xem sao, dù sao tớ cũng đã nếm đủ nỗi đau khổ của một cuộc hôn nhân không tình yêu rồi!

- Ủ, tớ ủng hộ cậu! - Nụ cười của Tề Tề dưới ánh đèn bỗng trở nên thê lương.

5

Buổi chiều đến văn phòng, Bao Tử hỏi qua yahoo rằng tôi có tham gia dạ hội hóa trang do công đoàn tổ chức không.

Tôi nói với Bao Tử: Tôi không thiếu người, chỉ thiếu tiền thôi.

Anh ta gửi cho tôi một cái mặt nạ đen, bảo: Vừa đến sông bài Ma Cao về à?

- Đúng thế một ván lớn, thua luôn cả ông chồng rồi.

Tôi đang đợi Bao Tử trả lời thì đột nhiên thấy anh ta đã đứng bên cạnh máy tính của mình, thấy Tổng giám đốc Ngô không có ở đây liền sốt ruột hỏi:

- Nói gì, là thật hay giả?

- Thật giả gì, đùa anh đấy. Sự thực là tôi không đi được, hai vợ chồng tôi phải về thăm mẹ tôi.

- Ồ... - Bao Tử định nói gì đó nhưng lại thôi. Anh ta quay người bỏ đi, đến cửa lại quay đầu lại nói: - Y Y, cô không cần giấu mọi người đâu, ai cũng biết cô đã ly hôn rồi. Thực ra cũng chẳng có gì to tát cả, ai cũng hiểu mà!

Tôi nhìn Bao Tử, cảm thấy rất khó chịu, thế là liền cầm cốc nước lên định uống, đưa lên đến miệng mới biết quên chưa mở nắp cốc.

- Tôi muốn ở một mình một lát! - Tôi đặt cái cốc xuống, trong đầu hiện lên cảnh tượng một đám đông túm năm tụm ba bàn tán về tôi.

- Thế... rốt cuộc cô có tham gia...

- Ra ngoài đi! - Con giận dữ bùng lên, tóm lại là tôi không muốn nói đến chuyện dạ tiệc ấy với anh ta nữa, không muốn nhìn thấy anh ta, không muốn tiếp tục nghe anh ta nói đến những vấn đề có liên quan đến chuyện

Sau khi Bao Tử bỏ đi, tôi ngồi ngẩn ngơ trong văn phòng. Mấy hôm trước tôi còn chủ động nói với các đồng nghiệp rằng chồng tôi đối xử với tôi tốt thế nào, chúng tôi chuẩn bị khi nào có con... Chẳng trách lúc ấy mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ lạ, hóa ra họ đã biết từ lâu rồi, chỉ có điều không muốn bóc mẽ tôi mà thôi. Chắc hẳn bọn họ cảm thấy buồn cười lắm đấy. Thật là mất hết cả thể diện!

Tổng giám đốc Ngô đến rồi, tôi vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính và bắt đầu đánh văn bản.

- Tôi phải đi Thượng Hải công tác một tuần. - Tổng giám đốc Ngô vừa nói vừa đưa cho tôi một tờ 20 tệ.- Cô chạy xuống lầu mua cho tôi một vỉ thuốc cảm cúm

- Tôi có tiền lẻ đây! - Tôi đứng dậy đi ra cửa, đi được nửa đường mới nhớ ra là mình quên không mang ví, thế là lại phải chạy về.

Đi Thượng Hải ư? Liệu có dẫn tôi theo không nhỉ? Cô trợ lý trước đây thường được đi theo anh mà. Nghĩ đến đây tôi lại thấy có chút hưng phấn.

Lúc đi mua thuốc về, Tổng giám đốc Ngô đang ở phòng khách tầng một. Lãnh Linh đang cầm theo cuốn sổ ghi chép, lễo đẽo đi theo anh. Lúc cô ta đi ngang qua chỗ tôi, đôi giày cao gót nện mạnh xuống sàn nhà, về mặt đặc chí của một kẻ tiểu nhân nhìn tôi.

Lãnh Linh và Diệp Cường cũng đi chẳng? Tôi nhớ ra rồi, Diệp Cường có nhắc đến chuyện đi Thượng Hải, nói là phải tham gia một cuộc triển lãm.

Tôi đưa thuốc cho Tổng giám đốc Ngô, nhìn theo bóng anh bước lên xe. Đang chuẩn bị đi thì đột nhiên tôi nghe tiếng Tổng giám đốc Ngô gọi mình. Tôi vội vàng chạy ra, anh đưa cho tôi một chùm chìa khóa rồi nói:

- Sạc điện thoại của tôi ở trong ngăn kéo, cô đi lấy giúp tôi với! Lãnh Linh đi giày cao gót, đi lại khó khăn!

Lãnh Linh từ trên xe thò đầu ra, mỉm cười như để mỉa mai tôi.

Tôi nhận lấy cái chìa khóa, chạy lên tầng lấy đồ rồi chạy xuống đưa cho Tổng giám đốc Ngô.

Lúc xe chuẩn bị lăn bánh, tôi cảm thấy vô cùng tủi thân: Tôi cũng đi giày cao gót, tại sao lại bắt tôi phải đi?

Lúc về văn phòng, tâm trạng tôi cực kỳ tồi tệ. Con đàn bà thói tha ấy có ý gì chứ? Chuyện biên lai lần trước tôi đã không thèm tìm cô ta tính sổ đã là dễ dãi với cô ta lắm rồi, tại sao vẫn còn chưa biết điều ngừng tay? Cứ nhớ lại nụ cười đắc thắng của cô ta lúc này là tôi lại thấy điên tiết, chỉ hận không thể móc mắt cô ta ra. Chắc hẳn cô ta đã biết chuyện tôi ly hôn rồi, lại không được lòng lãnh đạo nên mới cảm thấy tôi là hạng dễ bắt nạt.

Cô nhảm rồi! Hừ! Đợi cô từ Thượng Hải trở về, tôi sẽ tặng cho cô một món quà nhỏ, để cho cô xem Mạc Y Y này có phải là hạng dễ bắt nạt

Tôi càng nghĩ càng tức, liền nhắc máy gọi cho Lưu Minh Cường. Chẳng phải lúc nào hắn ta cũng muốn dính lấy tôi hay sao? Cho hắn một cơ hội để lập công vậy.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu mới thấy Lưu Minh Cường nhắc máy.

Tôi nói:

- Tôi muốn nhờ anh đánh một người cho tôi, anh có đồng ý không?

Lưu Minh Cường cười ha hả, nói:

- Đánh nhau á? Chuyện này đâu đến lượt anh phải làm? Đại tiểu thư à, em nhờ người khác đi!

Tôi biết hắn ta cố tình làm vậy vì lần trước tôi đã chơi xỏ hắn. Nghĩ vậy tôi liền giả bộ:

- Anh nói thế là có ý gì? Tôi đã đắc tội gì với anh hả?

- Đâu có, không đắc tội gì cả. Đợi lát nữa nói nhé, anh đang chơi mạt chược! - Hấn thờ ơ nói rồi cúp điện thoại

Tôi tức lộn cả ruột, sao trên đời lại có một thằng đàn ông như hấn có chứ?

Buổi chiều, điện thoại đổ chuông, là Luru Minh Cương.

Hấn ta nói:

- Tối nay anh có mời một lãnh đạo quan trọng ăn cơm, em đi tiếp khách với anh nhé!

Đúng là đồ vô liêm sỉ! Tôi cười khẩy:

- Anh làm sao biết được tôi có nhận lời anh hay không? Anh tưởng anh là ai chứ?

- Anh chuẩn bị đến cửa khách sạn rồi, em xuống bãi đỗ xe ngay nhé!

- Cảm ơn anh, tôi không muốn đi!

- Thế thì anh sẽ vào đại sảnh gọi to tên em, gọi cho đến khi nào em xuống thì thôi! - hấn ta giống hệt như một tên vô lại, không đợi tôi trả lời đã cúp máy

Loại đàn ông không có óc như hấn biết thừa tôi rất sĩ diện, không muốn để cho người khác biết mối quan hệ giữa chúng tôi nên mới làm như vậy. Hấn ta nói được làm được, tôi tin như vậy! hấn đã nắm được nhược điểm của tôi.

Tôi đứng ở bãi đỗ xe, nhìn thấy xe hấn từ xa tiến lại, trên mặt hấn là nụ cười của kẻ thắng lợi. Tôi lên xe, sầm mặt nói:

- Luru Minh Cương, anh là kẻ tiểu nhân! Giờ tôi chính thức nói cho anh biết, sau này anh đừng có nói với bất kỳ ai là anh quen với tôi. Việc của tôi nếu anh đã không chịu giúp thì xin lỗi nhé, tôi cũng không muốn giúp anh tiếp khách! Nếu anh là đàn ông thì hãy tự trọng, đừng có mà bám riết lấy tôi như một thằng vô lại như vậy!

Tôi đẩy cửa xe định bỏ đi thì hấn đã kéo tay tôi lại. Hôm nay hấn ta đặc biệt chải chuốt, chiếc thắt lưng LV bóng loáng đang “ngự” trên phần bụng lòi lên như cái trống của hấn. Luru Minh Cương cười ha ha ha, nói:

- Anh chỉ đùa với em thôi, việc em nhờ anh đâu dám không làm? Yên tâm đi, nhất định sẽ làm xong. Chỉ có điều tối nay anh thật sự phải chiều đãi một vị khách cực kỳ quan trọng, em nể mặt anh một chút có được không? Đừng lo, không có ai quen em đâu! Còn anh, anh sẽ nói em là nhân viên công ty anh, sẽ không có vấn đề gì đâu!

Hấn ta cười giả lả, chứng minh ban nãy hấn ta không phải có tình trở mặt với tôi. Tôi chợt mềm lòng, còn chưa kịp cân nhắc thì Luru Minh Cương đã khởi động xe, chẳng để cho tôi trả lời có đi hay không. Tôi có chút không cam tâm nhưng lại chẳng biết trút ra đâu, đành

- Anh có cảm thấy anh làm việc như vậy là rất độc đoán không? Lần nào cũng không hỏi xem tôi có đồng ý hay không, muốn thế nào là làm thế nấy, thật bức mình!

Hấn ta gật đầu đáp:

- Đúng, đúng thế, sau này anh xin sửa! Hôm nay là một người rất quan trọng, em hãy giúp anh đi!

- Tại sao tôi phải giúp anh chứ?

- Sau này không được phép chơi xỏ anh nữa, đây là lần đầu tiên anh bị người khác chơi xỏ đấy! - Anh nhìn tôi. - Anh không thích những người đàn bà không nghe lời!

Luru Minh Cương nói hấn ta đã mua một mỏ photpho ở huyện Liễu Dương, nhưng vì điều kiện thiết bị không phù hợp với yêu cầu của Cục An toàn nên mãi chưa thể đi vào khai thác. Gần đây nghe nói cục trưởng Cục An toàn và Sở trưởng Sở Thuế vụ làm gắt trong vụ này. Mà Cục trưởng Cục An toàn Vương Nghị lại có mối quan hệ thâm giao với Luru Minh Cương. Lúc nói chuyện, Luru Minh Cương giơ tay lên, tôi liếc thấy cái nhẫn trên tay anh ta phát ra ánh sáng đầy mê hoặc. Nó đang chọc tức tôi, thử thách ý chí của tôi về mặt nào đó.

- Anh định đầu tư bao nhiêu? - Tôi hỏi.

- Hai mươi triệu.

- Phát tài rồi chứ có quên tôi đấy!

- Em đừng chơi anh là được!

Địa điểm là ở khách sạn Doanh Gia. Lúc đi qua đại sảnh, tôi đưa mắt nhìn quanh. Cũng may là không có khuôn mặt quen thuộc nào cả. Chỉ có điều, tôi vẫn cúi gằm mặt xuống, đi trước Luru Minh Cương vào thang máy.

Vẫn chưa có ai đến, Luru Minh Cương bảo tôi ở lại trong phòng gọi món, hấn ta phải đi đón Cục trưởng. Tôi hỏi hấn ta rằng Cục trưởng thích ăn gì, mời

vị thế nào, thanh đạm hay cay? Còn nữa, nên gọi các món trong khoảng bao nhiêu tiền.

- Em thích làm thế nào thì làm!

Tôi đứng ở cửa, nhìn theo cái bóng hời hả của hắn ta. Cái thân hình hơi béo có vẻ mệt nhọc. Những chiếc chìa khóa treo ở thắt lưng hắn va chạm phát ra tiếng leng keng vui tai.

Tôi chăm chú nghiên cứu thực đơn của khách sạn, gọi một nửa là đồ ăn thanh đạm, một nửa là đồ ăn cay. Gọi món xong tôi liền vào nhà vệ sinh trang điểm lại. Nếu biết trước hôm nay là khách quan trọng thì tôi đã về nhà thay đồ rồi mới đến. Tôi nhìn mình trong gương, tóc hơi bóng, từng lọn dính sát vào trán, trông xấu chết đi được. Lúc này Tề Tề liền gọi điện thoại đến, hỏi tôi đang làm gì. Tề Tề hào hứng nói:

- Tổ tìm cho cậu một người đàn ông, rất tuyệt, cơ hội hiếm có, đừng bỏ lỡ! Tôi nay gặp nhé!

- Ngày mai mới được, hôm nay thì không. Tôi nay tớ phải tiếp một người rất quan trọng.

Tề Tề nghe xong liền mắng cho tôi một trận, nói tôi không biết tốt xấu, không biết trân trọng thời cơ.

Lúc Lưu Minh Cương trở lại có dẫn theo một đám người đàn ông, vừa đi vừa cười nói ầm ĩ.

Tôi liền đứng dậy đón khách.

Bọn họ lần lượt đi vào, ai nấy đều nhìn tôi bằng ánh mắt sô sàng, giống như đang ngắm một con vật nuôi vậy.

- Hãy, giám đốc Lưu thật hạnh phúc, có một trợ lý xinh đẹp tuyệt trần thế này!

- Đúng thế, thấy anh thế này tôi lại phải suy nghĩ lại năm mươi năm cuộc đời mình rồi!

Bọn họ ngồi xuống ghế, nói nói cười cười, thỉnh thoảng còn nói mấy chuyện tục tĩu, mỗi khi dứt lời ltràng cười khiến tôi ghê tởm. Tôi đứng ngậy ra ở đó, nụ cười như đông cứng lại trên mặt, không dám nghĩ đến tầng ý nghĩa sâu xa trong câu nói của bọn họ, trong lòng có cảm giác như mình vừa bị lừa.

Chỉ có một người đàn ông không tham gia vào câu chuyện. Hình như hôm nay ông ta là nhân vật chính. Ông ta đeo một cái kính râm, ngồi ở trên ghế, mỉm cười gật đầu với từng người. Nhìn dáng vẻ của ông ta rất giống với thầy giáo dạy Toán hồi cấp hai của tôi. Điều này khiến cho tôi cảm thấy có một chút an toàn.

Cả bữa cơm toàn là những lời tán dương, nịnh nọt lẫn nhau, giả tạo tới mức khiến người ta khó chịu.

Lưu Minh Cương liên tục chúc rượu hết người này đến người kia, chẳng mấy chốc hai mắt hắn ta đã đỏ vẩn. Hắn ta liếc tôi ra hiệu, tôi biết là hắn ta sắp không cầm cự nổi rồi.

Tôi nâng ly rượu lên, đến bên cạnh “thầy giáo số học” nói:

- Cục trưởng Cao, tôi kính ngài một ly!

Ông Cục trưởng đầy gọng kính trên sống mũi, xua xua tay nói:

- Không được, cô nên mời giám đốc của cô trước đã. Mọi người thấy có phải không?

Đám người ngồi quanh bàn thì nhau vỗ tay, nịnh nọt ông ta.

Tôi không nói nửa lời, ngửa cổ nốc cạn ly rượu rồi dốc ngược cái ly không xuống, nói:

- Đúng là rượu trắng có khác!

Chiều này có vẻ như đang ép ông ta. Tôi rất lo lắng nếu như ông ta vẫn cố chấp không chịu uống, vậy thì chẳng phải tôi sẽ phải đứng ngậy ra đó làm con ngốc cho bọn họ cười nhạo hay sao?

Ông ta bật cười, và lắc đầu vừa chỉ vào Lưu Minh Cương:

- Giám đốc Lưu ơi là Giám đốc Lưu, cô thư ký này của anh quả là ghê gớm!

Ông ta uống xong thấy tôi vẫn chưa đi, liền xua xua tay, ý bảo tôi trở về chỗ ngồi:

- Cô còn đứng ở bên cạnh tôi à? Cô nhìn xem, Giám đốc Lưu không vui rồi đấy!

- Cục trưởng Cao nói vậy là coi nhau như người ngoài rồi, hôm nay Tiểu Mặc đến đây là để uống với ngài cơ mà, đúng không Tiểu Mặc? - Lưu Minh Cương hát hăm

Mọi người được một trận cười vui vẻ, nói rằng Lưu Minh Cương thật chịu chơi.

Đàn bà uống rượu khiến cho đàn ông cực kỳ hưng phấn, hơn nữa tôi lại uống rất vô tư. Luru Minh Cương càng được thể hơn, hấn ta coi tôi như quả cầu, lúc thì đá sang bên này, khi thì đá sang bên kia.

- Nào nào, đến đây kính Cục trưởng Lý một ly!

- Qua đây Y Y, ly của Cục trưởng Vương cạn rồi, sao không mau rót rượu?

- Y Y, cô xem Chủ nhiệm Trương đẹp trai thế kia cơ mà, sao không kính anh ấy một ly?

Tôi cảm ly rượu đi chúc khắp lượt, đi đến đâu cũng khiến cho đám đàn ông thấy hài lòng. Những ánh mắt thèm thuồng của họ như xuyên qua người tôi. Cũng may là tôi cũng biết uống, hơn nữa lại bắt đầu uống giữa cuộc vui nên tôi vẫn còn khá tỉnh táo, nếu không chắc đã bị bọn họ xoi tái rồi.

Sau khi com no rượu say, mọi người lao đảo đứng dậy nói là đi về, nhưng chẳng có ai có ý định ra về. Luru Minh Cương rất biết điều, lập tức đề nghị mọi người cùng đi hát.

- Thôi thôi, không làm Giám đốc Luru phải tốn kém nữa! - Cục trưởng Cao

- Sao lại tốn kém ạ?

- Thế thì chúng ta đi mát-xa đi! - Có một gã khốn trong đám chỉ vào tôi, nói. - Tiểu Mạc, không được chuẩn đầu đây! - Lúc nói câu này hấn ta đứng rất gần tôi, nước bọt bắn cả vào mặt tôi.

Lái xe của cục trưởng Cao mở cửa cho mấy người ngồi vào xe. Luru Minh Cương sắp xếp cho Cục trưởng Cao với tôi ngồi ở trên xe hấn ta. Xe vừa mới khởi động, tay của Cục trưởng Cao đã đặt lên đùi tôi. Ban đầu tôi không lên tiếng, chỉ tìm cách né tránh, không ngờ ông ta được đảng chân lân đảng đầu, sờ ngực tôi. Tôi giật nảy mình giống như bị ong chích. Nếu là bình thường thì tôi đã cho ông ta ăn vài cú đập, nhưng lúc này tôi không thể nổi điên, đành phải tìm cách lẩn tránh.

Mẹ kiếp, tôi cứ coi ông ta là chính nhân quân tử, nào ngờ ông ta còn chẳng bằng một kẻ tiểu nhân.

Cục trưởng Cao mượn rượu áp sát vào người tôi, dứt khoát không chịu an phận. Tôi sắp rót nước mắt đến nơi. Luru Minh Cương nhìn chúng tôi qua gương chiếu hậu, chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng lái xe.

Đến chỗ mát-xa, Cục trưởng Cao nói:

- Tiểu Mạc cũng vào chứ hả?

ương nhiên là có, tí nữa cô ấy sẽ vào! Luru Minh Cương vừa nói vừa mở cửa xe.

Ông ta hài lòng gật đầu rồi thích thú bẹo một cái lên đùi tôi:

- Nhất định phải vào đây!

Tôi sưng người, thâm nhũ lão ta mà còn dám đụng chạm vào người tôi lần nữa thì tôi sẽ đánh rơi kính của lão ta.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Luru Minh Cương quay lại xe. Hấn ta ngồi xuống bên cạnh, thận trọng nhìn tôi:

- Đề anh đưa em về trước nhé!

- Không cần, lần sau muốn bảo tôi làm gái thì cứ nói thẳng, để tôi hiểu rõ thân phận của mình! - Tôi nhìn trừng trừng vào Luru Minh Cương, chỉ hận không thể xé xác hấn ta ra.

Luru Minh Cương lau nước mắt cho tôi rồi nắm chặt tay tôi nói:

- Anh cũng chẳng có cách nào khác cả, chuyện làm ăn mà... phải để em chịu ầm ức rồi!

Tôi tức đến nghẹn họng, chẳng buồn nghĩ ngợi, vung tay cho hấn một bạt tay:

- Mẹ kiếp, anh thật là giả tạo! Lợi dụng tôi mà không dám nói ra!

Hấn ta cúi đầu không nói gì.

Tôi ngoảnh mặt đi, nước mắt trào ra như vỡ đê.

- Ngày mai chuyển vào thẻ tôi 5.000 tệ, tôi phải trả tiền nhà. Lát nữa tôi sẽ gửi số tài khoản cho anh! - Tôi lấy tay lau nước mắt, lạnh nhạt nói rồi mở cửa xe bỏ đi.

Tôi cũng không biết mình đã lao ra khỏi xe của Luru Minh Cương như thế nào nữa, chỉ nhớ lúc đó rất nguy hiểm, suýt nữa thì bị một chiếc xe lao ngang

qua đâm phải. Luru Minh Cương chạy đến kéo tôi lại, tôi liền vùng tay cho hắn ta thêm một bạt tai. Cái bạt tai ấy hội tụ đầy đủ sức mạnh và sự uất ức trong tôi, ngay cả bàn tay tôi cũng thấy đau rất.

Đều tại Lãnh Linh! Nếu như không phải cô ta thì tôi đâu có phải nịnh nọt Luru Minh Cương? Cô ta mới chính là nguyên nhân của mọi việc.

Tôi cười nhạt, gọi điện thoại đến số của anh Hùng. Đó là anh em của Luru Minh Cương, một con bạc ở sông bài, hàn huyên vài câu rồi nói:

- Anh Hùng, anh có thể giúp em hả giận lần này không?

Anh ta tưởng tôi đang nói đùa, liền cười ha ha trong điện thoại:

- Cô em, sao lại kết oán với giang hồ hả?

Tôi nói:

- Anh trai không biết đấy thôi, có kẻ muốn cướp đi tính mạng của em!

6

Tề Tề nghe tôi thảo luận với cô ấy về vấn đề liên quan đến sự sống và cái chết liền tròn mắt nhìn tôi:

- Cậu không bị bệnh đấy chứ?

- Cậu mới bị bệnh đấy! Cậu có cái nhìn kỳ thị đối với những phụ nữ đã ly hôn.

- Hay là thử gặp thêm một người nữa? Người cuối cùng có gặp không? - Tề Tề nói.

Trước mắt tôi chợt hiện ra cái nhà trọ lạnh tanh và khuôn mặt hờn hĩnh của Lãnh Linh. Tôi nghiêng răng trèo trẹo, rít qua kẽ răng:

- Gặp!

Những ngày tiếp theo đó, xem mặt đã trở thành nghề thứ hai của tôi, gần như cứ cách vài hôm tôi lại bị Tề Tề kéo đi xem mặt một lần. Công nhân viên chức, thầy giáo, ông chủ tư nhân, nhân viên doanh nghiệp... thời thì đủ mọi ngành nghề, nhưng thu hoạch dường như bằng không, lần nào cũng kết thúc cùng với bữa cơm. Nói theo cách của Tề Tề có nghĩa là, không có khách quen nào cả.

Hôm ấy, tôi ngồi một mình trong quán cà phê tới tối muộn. Những cuộc xem mặt liên tiếp khiến cho nhiệt tình trong tôi từ từ bị giám sát để rồi cuối cùng chẳng còn tí hào hứng nào nữa. Giấc mộng hôn nhân của tôi dần dần bị "những vấn đề không ổn" bóp chết. Nhìn Tề Tề thay bạn trai cứ như thay áo, ấy vậy mà sao tôi chẳng tìm thấy nổi một đối tượng để mà phát triển?

Tôi tổng kết lại, thấy có các nguyên nhân chính sau đây:

Thứ nhất: cảm giác không ổn. Hai người ngồi đối mặt, tôi nhìn thấy bốn chữ. Trên mặt anh ta khắc chữ "tìm vợ", trên mặt tôi khắc chữ "xem mặt". Ý nghĩa của bốn chữ này đại khái là: Chúng ta là người cùng chí hướng, chẳng cần phải vòng vo làm gì, cứ nói thẳng ra là được. Nói tóm lại là tốc độ và độ mầu lửa đều không thể nắm bắt, nói thế nào làm thế nào cũng có vẻ quá giả tạo. Đôi bên nhìn nhau đều bằng ánh mắt giả tạo và ngại ngùng.

Thứ hai: vấn đề nói chuyện không ổn. Nếu như không phải là đích thân trải nghiệm thì có đánh chết tôi cũng không tin, nam nữ đi xem mặt lại nói toàn những chuyện vô v. Lúc gặp một công chức nhà nước, anh ta hỏi tôi: "Chồng trước của em giờ vẫn còn chứ?". Tôi nghe xong liền thấy chán ngay, thờ ơ nói: "Chết rồi!". Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, nói: "Ừ, vợ trước của anh vẫn còn sống, chỉ có điều cô ta bỏ theo trai rồi!". Tôi nghe xong suýt nữa thì chết sặc. Đấy, chúng tôi nói toàn những vấn đề vớ vẩn, chẳng ăn nhập. Có cần thiết phải khai rõ hoàn cảnh của mình như vậy không?

Về sau lại gặp một anh làm ở Cục Xây dựng, vừa gặp mặt đã nói về vấn đề quy hoạch thành phố, nghiêm khắc phê bình chính sách quy hoạch của thành phố là không hợp lý. Tôi ngồi đối diện im lặng nhìn bộ dạng hùng hổ của anh ta mà thấy tim đập chân run, chỉ sợ nhờ anh ta quá khích lại hất cả cái bàn ăn vào người tôi.

Thứ ba: động cơ không đơn giản. Rất nhiều người đàn ông nhắm vào độ tuổi của tôi. Mặc dù đội ngũ những người đã ly hôn liên tục được trẻ hóa, nhưng độ tuổi của tôi vẫn là lý tưởng nhất trong số những phụ nữ đã ly hôn (tôi mới 25 tuổi, mới có 25 thôi). Điều này đối với những người đàn ông không có dũng khí đi tán tỉnh những cô gái chưa kết hôn đúng là một lựa chọn hợp lý. Do vậy có rất nhiều người đàn ông vừa gặp đã thẳng thừng nói sau này tôi nhất định phải sinh cho anh ta một đứa con. Xin chú ý, ở đây là "nhất định phải", vì vậy nếu không muốn sinh thì thôi, anh ta sẽ đi tìm người khác. Tôi đã gặp một ông chủ người Quảng Châu, vừa đến gặp đã nói với tôi: "Em phải đẻ cho anh một thằng con trai!"

Tôi nhìn cái mồm đầu răng vàng của ông ta, cố ý hỏi: "Nếu là con gái thì sao?"

Ông ta hừ giọng: "Thì sao á? Rất đơn giản, thì đẻ tiếp!".

Tôi rất muốn trêu ngươi ông ta, định hỏi: Nếu vẫn là con gái thì sao? Nhưng thấy cứ hỏi tiếp như vậy thì thật tẻ nhạt nên thôi không hỏi nữa. Tôi thấy ông ta không phải là tìm bạn đời mà là tìm một cái máy đẻ thì đúng hơn.

Xem ra mọi việc không hề dễ dàng như tôi vẫn tưởng tượng. Tôi thở dài, gọi phục vụ mang đến một bao thuốc lá. Hút hơi đầu tiên đã bị sặc, nước mắt

giàn giữa. Cũng chẳng biết nước mắt ấy là do bị sặc hay là nỗi đau trong lòng chảy ra.

Lúc về nhà trọ đã muộn lắm rồi. Cầu thang không có đèn, tôi phải dò dẫm từng bước lên cầu thang nhờ ánh đèn từ điện thoại di động, vất vả cứ như leo núi ấy.

Chăn màn có vẻ ẩm ướt, gió thổi to khiến cho cửa sổ kêu cọt kẹt. Chắc là trời sắp mưa rồi! Tôi nằm xuống giường, bụng sôi lên ồng ọc. Tiền trong ví không đủ nên chỉ có thể hoặc ăn cơm, hoặc uống cà phê. Và tôi đã lựa chọn uống cà phê.

Lưu Minh Cường gọi đến. Tôi nhìn chiếc điện thoại di động, phân vân không biết có nên nghe hay không?

- Có việc gì? - Tôi lạnh nhạt nói.

- Em đã ngủ chưa? - Hân ta rụt rè hỏi trong điện thoại.

- Có chuyện gì cứ nói!

- Ồ, chuyện đó... tiền để mấy hôm nữa anh gửi cho em, anh đang ở trên mỏ, hơi bận

- Ủ, biết rồi!

- Thế em ngủ sớm đi, ngủ ngon! - Hân ta nói xong nhưng không cúp điện thoại. Tôi im lặng nhìn màn hình, sau hai phút im lặng, tôi cảm thấy thật vô vị liền ngắt máy.

Tiền lương tháng Chín được lãnh, trừ đi tiền bảo hiểm thì còn lại 1.420 tệ. Tôi tính toán chi tiêu của tháng này: thuê nhà hết 350 tệ, đưa mẹ 200 tệ, sinh hoạt phí hết 150 tệ, nước hoa hồng 120 tệ (trước đây dùng loại 1.200 tệ/ chai, giờ đành phải dùng loại rẻ tiền), Bao Tử làm tiệc đầy tháng cho con, lại phải mất 300 tệ.

Còn thừa 300 tệ.

Tôi đẩy cái máy tính ra xa, không thể cứ sống mãi thế này được! Trong lòng chợt thấy chua xót, tôi sắp không thể tự nuôi nổi mình rồi.

Hết giờ làm, cảm thấy thật hụt hẫng, tôi một mình đi lượn một vòng quanh khu mua sắm. Kể từ sau khi ly hôn, lâu lắm rồi tôi không đến đây. Lúc ra khỏi nhà Lâm Tiểu Vi, tôi vì tức khí “đứt áo ra đi”, ngay cả áo rét cũng chẳng mang theo cái nào. Giờ nghĩ lại thấy thật hối hận.

Mấy hôm trước tôi đọc được trên mạng một bài viết nói rằng, đàn ông sau khi ly hôn sẽ trở nên giàu có, đàn bà thì ngược lại, càng ly hôn càng nghèo. Về sau có vẻ đúng với tôi. Sau khi ly hôn với Lâm Tiểu Vi, điều không quen lớn nhất của tôi là chuyện tiêu tiền, có một sự khác biệt quá lớn. Cho dù là như vậy nhưng tôi vẫn không muốn thay đổi quan niệm tiêu pha của mình không muốn để cho mình phải thiết thòi.

Tôi nhắm được một cái áo gilê lông thú, 5.580 tệ, liền bảo cô bán hàng lấy xuống cho thử. Cô ta hình như đã nhìn ra tôi không có tiền liền lạnh lùng nói:

- Xin lỗi cô, đây là hàng đắt tiền, phải mua mới được mặc thử. Xin hỏi cô có mua không?

Tôi rất bực mình vì thái độ này, tỏ vẻ khó chịu nói:

- Tôi không thử thì làm sao biết có hợp không mà mua? Cô nói chuyện kiểu gì thế hả?

Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến cô ta, đi thẳng ra quầy bán hàng.

Tôi càng nghĩ càng thấy ảm ức, chẳng qua chỉ là một cái áo thôi mà. Tôi móc điện thoại gọi cho Lưu Minh Cường, nói cho anh ta biết tôi để mắt đến một cái áo 6.000 tệ nhưng mà không có tiền mua.

- Không thành vấn đề, em đang ở đâu? Đợi đấy, anh cho người mang đến cho em!

Hai mươi phút sau, một anh chàng chạy đến, thở hồng hộc, đặt một xấp tiền vào tay tôi. Tôi đếm lại, đúng 6

Tôi trở lại quầy hàng, chỉ vào cái áo lông thú ấy và nói:

- Gói vào cho tôi!

Cô ta lập tức cười tươi như hoa:

- Làn da của cô đẹp như vậy, cái áo này cực kỳ thích hợp với cô đấy ạ!

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta giống như cô ta ban nãy đã nhìn tôi:

- Đương nhiên, đẹp hơn cái mặt lợn của mày là chắc!

Mặt cô ta hết từ đỏ lại chuyển sang trắng, chỉ biết cúi đầu viết hóa đơn, không dám nói nữa lời. Tôi biết lúc này dù tôi có nói những câu si nhục nặng nề

thế nào đi chăng nữa cô ta cũng sẽ nín nhịn. Cô ta có kiêu ngạo đến đâu cũng phải cúi đầu trước đồng tiền thôi. Nghĩ thế tôi quyết định thử, liền nói tiếp:

- Mày chẳng qua chỉ là một đứa bán quần áo, thái độ phục vụ phải đúng đắn, đừng có chê nghèo tham giàu! Bà đây nhìn thấy mày là muốn tẩn cho một trận rồi!

Quả nhiên cô ta biết cười giả lả, không dám cãi nửa lời.

Lúc đi ra khỏi khu mua sắm, tôi liền gọi cho Tề Tề:

Hôm nay tớ rất vui, tối nay chúng ta đi chơi đi!

- Hôm nay thì không được, tớ đi Quê Lâm, giờ mới đang trên đường về! - Tề Tề ngập ngừng một lát rồi ngại ngùng nói. - Tớ đi gặp bố mẹ Giang Hạo.

Tôi giật nảy mình:

- Cậu đùa à?

Tề Tề cười khanh khách trong điện thoại:

- Tớ không đùa, bọn tớ chuẩn bị cưới rồi!

- Cậu đùa hơi quá rồi đấy! - Tôi còn chưa kịp nói hết, điện thoại bên kia đã chỉ còn tiếng “Tút tut tut...”. Có lẽ cô ấy sợ sẽ nhờ mồm khiến cho Giang Hạo biết được hành vi vô trách nhiệm của mình đối với đàn ông.

Cắt điện thoại, tôi thấy hơi hụt hẫng. Tề Tề kết hôn rồi tôi sẽ cô đơn thật sự. Nghĩ vậy tôi liền lao đến quán karaoke xịn nhất

- Xin hỏi có mấy người ạ? - Nhân viên phục vụ tươi cười hỏi.

- Một. - Tôi thờ ơ nhìn anh ta, bụng thăm nhủ: Chưa nhìn thấy có ai đi hát một mình bao giờ a?

- Há? À dạ, mời cô! - Anh ta ngay người giây lát rồi lập tức đi trước dẫn đường. - Đây là gian nhỏ nhất, giá thấp nhất là 680 tệ.

- Ok, có gì tôi sẽ gọi!

Mỗi lần đi hát với Tề Tề, tôi thường ngồi bên cạnh ăn dưa hấu, hôm nay không có Tề Tề, mình phải hát cho đã đời mới được. Thế là tôi liền gào thét cho đã đời. Thực sự tôi cũng không dám tin là mình lại có khả năng gào thét đến thế.

Tôi hát đến khi người mới rã rồi liền ngồi xuống ghế, nhờ hơi men, tôi chợt nhớ ra rất nhiều chuyện. Vui vẻ, đau khổ, chua xót... tất cả tạo thành một dòng suối tuôn chảy vào trái tim tôi.

Tôi cảm thấy điên cuồng một mình là một chuyện hết sức bi tráng. Tôi mơ màng nhìn vào màn hình trong hơi men, nhẹ nhàng tự hỏi: Y Y, mày có vui không? Hỏi xong câu này tôi lại bật khóc. Trong ánh đèn huyền ảo của phòng hát, mọi thứ đều trở nên hư ảo, không chân thực.

Điện thoại đổ chuông, là Lư Minh Cương. Tôi đang định nghe máy thì hắn ta đã cúp điện thoại. Lúc này tôi mới phát hiện ra tất cả năm cuộc gọi nhờ, toàn là của Lư Minh Cương.

Tôi cảm điện thoại lên, đột nhiên cảm thấy rất muốn làm nũng. Một cảm giác cô đơn và hụt hẫng khó tả trào dâng khiến cho tôi chẳng cần biết đối phương là ai, dù sao thì hai người nói chuyện vẫn còn hơn là nói chuyện một mình.

Tôi thấy vui vui trong lòng, dù sao thì cũng có người nhớ đến việc gọi cho tôi. Nếu không tí nữa lúc thanh toán, nhân viên phục vụ sẽ coi thường tôi. Bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ rằng tôi đến đây để giải sầu vì bị người ta ruồng bỏ. Nhưng mà... hiện giờ thì không phải thế nữa. Lư Minh Cương sẽ đến! Tôi chỉ hận là Lư Minh Cương không thể lái con BMW của hắn ta lên tận tầng ba, đến gian phòng này, bế tôi vào trong xe trước mặt tất cả đám phục vụ ở đây.

Tôi tắt nhạc, gọi lại, gào lên trong điện thoại:

- Tôi say rồi, đang ở Doanh Lư, đến đón tôi đi!

Lúc Lư Minh Cương đến, trong phòng hát là một mớ hỗn độn, chai rượu nằm lăn lóc ở trên sàn, hạt dưa, hạt dẻ cười vung vãi đầy ghế sofa, tôi cũng chẳng biết tại sao chúng không ngoan ngoãn nằm trên đĩa mà lại lăn lóc ra như thế.

- Ai bảo em một mình đến đây uống rượu hả? - Lư Minh Cương có vẻ không vui, sờ trán tôi rồi ôm tôi vào lòng.

Bỗng dưng tôi rất muốn khóc. Vòng tay Lư Minh Cương rất ấm áp, tôi gñhư đã quên mất rằng mình vẫn cần một vòng tay ấm áp như vậy.

- Đi thôi! - Lư Minh Cương thì thầm vào tai tôi, hơi thở phảng phất mùi thuốc lá nhẹ nhẹ.

- Đi đâu? - Tôi đặt một chân lên bàn, nắm thế này thật dễ chịu.

- Em muốn đi đâu? - Tôi dường như đang nhìn thấy anh ta cười nhạo tôi.

- Nghe lời đại gia! Ngài nói đi đâu thì đi đấy! - Tôi dùng ngón tay nâng cằm Luru Minh Cường lên. - Hay là để em hát cho ngài nghe một bài nhé! - Nói rồi tôi liền ngồi dậy tìm micro.

- Lên xe trước đã! - Luru Minh Cường kéo tay tôi. - Đừng nghịch nữa!

Lúc ra đến cửa, vô tình gặp phải anh chàng phục vụ lúc nãy dẫn tôi vào. Tôi liền kéo tay Luru Minh Cường, nói với anh ta:

- Này anh, anh thấy chồng tôi có đẹp trai không?

Luru Minh Cường giật bản mình, vội vàng bịt miệng tôi lại, khề мэng:

- Gìoi ạ, em nói cái gì thế

Tôi dựa vào người hắn ta, lao đảo bước đi. Khoảnh khắc bước vào xe của Luru Minh Cường, tôi cảm thấy cả thế giới này đều là của mình.

Trên xe có mùi hương quen thuộc của tôi. Tôi ngồi dựa vào ghế, cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng như đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, để mặc cho gió đẩy đi xa.

Lúc tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên bãi cát, nói chính xác là ở trên giường, trên giường trong khách sạn. Tôi cố gắng mở to mắt để quan sát cách bài trí trong phòng rồi lại yên tâm nhắm mắt vào.

- Đã xả đầy nước nóng rồi, có cần anh giúp không? - Luru Minh Cường ngồi bên cạnh giường hỏi. Xem ra chuyện lần trước đã khiến cho hắn chột dạ, không dám tự ý động vào người tôi nữa.

- Tôi nằm một lúc đã.

Lúc tỉnh lại, trên người tôi đắp một cái chăn, đầu gối lên tay của Luru Minh Cường. Hắn ta đã tắm xong, toàn thân phảng phất mùi thơm của đu đủ.

- Tỉnh rồi à? - Luru Minh Cường nhìn tôi, mỉm cười. - Mau đi tắm đi, mùi rượu nồng nặc quá!

Tâm trạng tôi đột nhiên rất tốt, tôi đập phăng chăn ra khỏi người

- Làm gì vậy? - Luru Minh Cường chỉ mặc độc một cái quần lót, bối rối hỏi.

- Đùi trắng phết nhì! - Tôi cười hi hi rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Lúc tôi tắm xong đi ra. Luru Minh Cường đã nằm trên một cái giường khác, nói với tôi:

- Em ngủ ở cái giường này đi, tiện xem tivi!

Kể “lạt mềm buộc chặt” đây mà! Tôi liền gật đầu, ngồi xuống giường sấy tóc.

- Có cần anh giúp không?

Kể “xa thân gần đánh” đây mà! Tôi lờm Luru Minh Cường rồi đưa cái máy sấy cho hắn.

Luru Minh Cường tắt tivi, ngồi xuống sau lưng tôi, vụng về sấy tóc cho tôi. Căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ còn lại tiếng ù ù của máy sấy.

- Sao lại tắt tivi? - Tôi với tay lấy cái điều khiển tivi.

- Hôm nay sao em lại uống rượu? - Luru Minh Cường xoay vai tôi lại, nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi.

- Muốn uống thôi, vui có thể uống mà không vui cũng có thể uống! - Bị hắn nhìn chăm chăm, tôi cảm thấy không thoải mái liền quay lại bật tivi.

- Ly hôn là chuyện bình thường, em phải thoát khỏi sự ám ảnh đó!

- Anh đừng có nhắc đến chuyện ly hôn với tôi nữa! - Tôi sừng cò lên như một con nhím xù lông, bực bội gắt. - Anh vui lắm phải không?

- Không nhắc nữa! - Luru Minh Cường tắt máy sấy, nhẹ nhàng ôm lấy tôi. - Cùng à, lại cáu rồi!

Con bực dọc của tôi từ từ lắng xuống, cơ thể cứng đờ trong vòng tay của hắn ta.

- Em có lạnh không? - Luru Minh Cường khề siết chặt vòng tay, hơi thở đặc biệt phả vào mạng tai tôi. Tôi dự đoán đâu có sai, Luru Minh Cường đang dùng kẻ “âm thâm tập kích” đây mà. Tôi vốn tưởng rằng cái tát của tôi đã khiến cho hắn tỉnh ngộ, tôi cứ tưởng kẻ từ đây hắn sẽ đối đãi với tôi bằng một thái độ thành khẩn. Nhưng hóa ra tôi đã sai lầm. Loại đàn ông như hắn ta có đánh chết cũng không tỉnh. Trong mắt hắn ta, đàn bà là những “miền đất

hứa”, cái mà hắn nghĩ đến mãi mãi chỉ là: làm sao để chiếm lĩnh li

Tôi biết rõ mỗi bước đi của Lưu Minh Cường đều có âm mưu, đều được hắn tính toán kỹ lưỡng, ấy thế mà tôi chẳng biết làm sao để đề phòng. Lúc này hắn đang ôm chặt lấy tôi. Tôi mơ hồ nhìn thấy một cái hố đen sì đang lao về phía mình.

Tôi chợt nhớ ra kể “chạy là thượng sách”, nhưng hai chân mềm nhũn không sao nhấc lên được. Đầu óc tôi có lẽ vừa gặp phải một cơn đại hồng thủy, nó đã đánh sập mọi hàng rào phòng thủ của tôi, cái thành cuối cùng trước mắt chẳng mấy chốc cũng sẽ bị đánh sập. Trong lần phòng thủ này, tôi cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, đành nhắm mắt để cho “con lữ” từ từ ập đến.

Mặc kệ... dù sao cũng đã... Trong đầu là một mớ hỗn độn. Dường như có một cánh tay bí ẩn nào đó đang kéo tôi vào một thế giới khác. Tôi không dám ngoảnh đầu nhìn Lưu Minh Cường, chỉ cần nhìn hắn một cái thôi là tôi sẽ tỉnh táo. Ý thức mơ hồ một khi đã tan biến thì cái gọi là “lý trí” ấy sẽ trở nên kiên định.

Lưu Minh Cường chậm rãi lật người lại, nằm lãn ra giường, thở hồng hộc như vừa đánh trận xong, khóe môi khẽ nở nụ cười. Hắn nhắm mắt, thở dốc, một tay sờ soạn tấm thân cũng mệt mỏi của tôi.

- Sau này còn có kiểu đãi ngộ đặc biệt như hôm nay không? - Lưu Minh Cường vừa thở gấp vừa cười mồm nguyền, dùng một ngón tay nâng cằm tôi lên.

- Thế thì phải xem anh có đãi ngộ đặc biệt gì cho em không đã! - Tôi có cảm giác những lời nói này không phải là của mình, thế nhưng rõ ràng những câu nói ấy xuất phát từ miệng tôi

- Đương nhiên là có rồi! - Lưu Minh Cường chậm rãi ngồi dậy, lấy bao thuốc ở đầu giường, châm một điếu hút, từ từ nhả khói rồi nằm sấp xuống, say đắm nhìn tôi, nhẹ nhàng vuốt vuốt những sợi lông tơ trên trán tôi. - Em là của anh, mỗi sợi lông tơ này đều là của anh.

- A nh có mua nổi không hả? - Nói xong câu này tôi cũng thấy rợn người, không hiểu sao mình lại nói ra như vậy.

- Làm sao em biết anh không mua nổi? - Hắn ta không hề cảm thấy những câu nói của tôi hoang đường, thậm chí còn thật thà hỏi vặn lại.

Tôi không nói nữa, ngoảnh mặt vào tường, nhìn cái bóng của mình in trên tường, gầy guộc và mong manh, có chút đáng sợ. Chợt sau lưng tôi vang lên một tiếng loạt xoạt, tôi ngoảnh đầu lại, thấy Lưu Minh Cường đang cúi người nhặt cái quần ở dưới đất, móc ví tiền ra rồi cầm một xấp tiền ra đếm

Tôi có chút hoang mang, cũng có hơi kỳ vọng.

Một cái gì đó mát lạnh áp vào mặt tôi. Là một tấm thẻ, nó giống như một dòng nước vừa chảy ra từ băng đá, chậm rãi chảy khắp toàn thân tôi, cảm giác lạnh lạnh.

- Trong đó chắc có khoảng 10.000 tệ. Hiện giờ anh hơi khó khăn, mở quặng cần nhiều tiền để chu chuyển vốn. Em dùng tạm đi, hết rồi anh lại gửi cho em.

Tôi cầm tấm thẻ trong tay, lặng lẽ nhìn nó dưới ánh đèn yếu ớt. Trên thẻ đều là những chữ mà tôi thích, ví dụ như “Ngân hàng Kiến thiết Trung Quốc”, “Ngân hàng giao dịch”, “Chữ ký chủ thẻ”,...

Tôi biết đây chính là một cái bẫy dụ êm mà hắn ta đã đặt ra để tôi từ từ mắc phải. Đến khi cả hai chân tôi đều mắc phải bẫy, những sợi dây này từ trong đầm lầy sẽ quấn chặt lấy tôi, khiến cho tôi không sao thoát thân được.

- Có phải lúc nào anh gọi là tôi phải đến không? - Tôi ngồi dậy, nhét thẻ vào trong túi.

-Đương nhiên, giờ em là của anh rồi!

- Thế thì khi nào tôi gọi anh cũng phải có mặt ngay lập tức đấy! - Tôi nghiêng răng, trước tiên là chiếm lấy số tiền này đã, sau đó chiếm lĩnh người, rồi tiêu diệt cả tiền cả anh ta.

- Phải xem tình hình thế nào đã, nếu như có việc quan trọng thì đương nhiên anh không thể đến được!

- Chuyện quan trọng? - Lời hắn ta nói khiến tôi thấy khó chịu, liền nằm sang một cái giường khác.

- Đương nhiên là chuyện làm ăn rồi, ngoài ra chuyện gia đình cũng được coi là chuyện quan trọng. - Hắn ta không

Tôi gật đầu, nghiêng răng vò mép chần,

- Qua đây nào! - Lưu Minh Cường vỗ lên giường, chia tay về phía tôi.

Tôi mặc kệ, nằm quay lưng lại phía hắn ta.

Lưu Minh Cường cũng chẳng buồn đếm xỉa đến tôi, tay liên tục ấn phím đổi kênh.

Cứ như vậy mấy chục phút trôi qua, Lưu Minh Cường liền ngoảnh đầu nhìn tôi, thấy tôi đang gùm gùm nhìn hắn ta.

- Qua đây! - Hắn ta không định giải thích nhiều.

Tôi biết tạm thời không làm gì được đành sầm mặt, bừa bãi quay lại giường của hắn, tức khí nói:

- Không quên được bà xã thì chớ có tìm tôi!

Hắn ta tắt tivi, một tay ôm tôi một tay chải tóc tôi, hồi lâu s

- Em nên hiểu rõ quy tắc trò chơi của chúng ta. Anh là người làm ăn, những chuyện không có lợi cho mình anh tuyệt đối không làm! Ly hôn đối với anh mà nói chẳng có lợi gì cả.

Ai mong anh ly hôn? Anh có dát vàng lên người tôi cũng chẳng cần! Tôi giữ câu này lại trong lòng, không nói ra.

7

Sáng ra lúc tỉnh dậy, Lưu Minh Cường đã đi rồi, chỉ để lại căn phòng toàn mùi thuốc lá. Tôi đảo mắt khắp phòng, không sai, là khách sạn, tối qua tôi đã đến đây, chỉ có điều tôi chẳng cảm thấy có chút nào không thoải mái cả, bởi vì tôi đã bắt đầu thân thiện chấp nhận tất cả những thứ này.

Tôi nằm trên giường một lúc rồi ngồi dậy kéo rèm cửa ra. Tôi muốn để mình nhìn cho rõ căn phòng này, tự nói với mình rằng những gì xảy ra đêm qua hoàn toàn là sự thực.

Mưa rồi... Mưa dày đặc khiến cho tôi cảm thấy se se lạnh. Trong ấn tượng của tôi, Phố Thành không có mùa thu, hết mùa hè sẽ lại đến mùa đông.

Chẳng bao lâu nữa mùa đông sẽ đến. Tôi chợt nhớ đến cái áo lông thú mới mua hôm qua, có lẽ nó là thứ duy nhất có thể mang đến sự ấm áp

Mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi làm. Lúc xuống trả phòng, tôi vội cúi gầm mặt xuống, nhưng vẫn không nén được tò mò hỏi chuyện trả phòng. Nhân viên lễ tân nói tiền phòng Giám đốc Lưu đã thanh toán. Lúc nói chuyện, mặc dù trên mặt cô ta là nụ cười nhưng ánh mắt lại vô cùng khinh bỉ. Tôi điềm điềm “ừ” một tiếng, trong lòng cũng thấy hơi chột dạ liền vội vàng quay người bỏ đi. Có lẽ cô ta đã nghĩ tôi là loại người nào đó rồi. Tôi rất muốn giải thích với cô ta, nói rằng cô ta hiểu nhầm rồi, tôi không phải là gái điếm. Thế thì tôi là gì? Vợ? Đồng nghiệp? Hay họ hàng thân thích?

Tổng giám đốc Ngô đã đến văn phòng rồi, còn tôi thì đến muộn. Tôi đỏ mặt, cúi đầu ngồi vào bàn làm việc của mình.

- Đưa hợp đồng của Lưu Minh Cường cho tôi! - Chẳng biết Tổng giám đốc Ngô đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào.

Vừa nghe thấy ba từ “Lưu Minh Cường” là tôi giật nảy mình, tim đập thình thịch, mặt đỏ bừng lên. Phát hiện ra Tổng giám đốc Ngô không có biểu hiện gì bất thường tôi mới vội vàng vàng dạ rồi vội đầu vào tìm tài liệu.

- Có vài vấn đề phát sinh. Công ty có đối tác khác trong vụ bao thầu lần này... - Tổng giám đốc Ngô vừa lật tài liệu vừa nói. - Chỉ có điều tôi đã nói chuyện với Giám đốc Lưu rồi, anh ta có vẻ khá rộng lượng!

- Ý của anh là, hủy bỏ hợp đồng à? - Tôi kinh ngạc hỏi, hợp đồng lên đến hàng triệu nhân dân tệ, nghe Tổng giám đốc Ngô nói thì có vẻ bên chúng tôi vi phạm hợp đồng. Khách sạn tôi từ xưa đến nay rất trọng chữ tín, sao có thể vi phạm

- Ừ. - Tổng giám đốc Ngô gật đầu, nói về bất lực. - Chỉ có điều không phải do bản thân khách sạn.

Chẳng khó để đoán có lẽ là do tổng công ty có đối tác làm ăn mới. Chỉ có điều tôi không sao hiểu nổi Lưu Minh Cường, với một con cáo già trong chuyện làm ăn như hắn ta, làm sao có thể bỏ qua một cách dễ dàng như vậy? Ngay cả tiền bồi thường vì hủy hợp đồng cũng không đòi?

Sau khi Tổng giám đốc Ngô rời đi, tôi liền gọi cho Lưu Minh Cường. Không vì cái gì khác, chỉ là để thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình. Thực ra trong lòng tôi có một kỳ vọng khác, đó chính là Lưu Minh Cường cũng có mặt không tầm thường, nói cách khác là không phải hắn ta lúc nào cũng lấy cái lợi đặt lên hàng đầu.

- Em định mắng anh ngốc hay chuẩn bị khen ngợi anh biết coi trọng đại cục? - Chưa để tôi kịp nói gì, Lưu Minh Cường đã cười ha hả như không có chuyện gì.

- Anh làm cái trò gì thế? Thật là kỳ quặc! - Tôi khề giọng nói.

- Ban đầu anh đầu thầu chẳng phải là để có thể ngày ngày nhìn thấy em sao? Giờ thì có em rồi, không có vụ làm ăn ấy cũng chẳng sao, đã thế còn khiến Tổng giám đốc Ngô phải thiếu nợ anh một món nợ ân tình. Quá hời còn gì! - Xen lẫn giọng Lưu Minh Cường là tiếng lạo xạo của các quân bài mặt chược va vào nhau, tiếp đó là tiếng cười đùa của mấy gã đàn ông vang lên.

Tôi vội vàng cúp điện thoại. H người thô lỗ, hi vọng hắn ta nghĩ được như vậy e rằng đã đánh giá hắn quá cao.

Hơn một tháng sau, Tề Tề chẳng có thời gian hẹn hò với tôi nữa. Chụp ảnh cưới, mua đồ dùng gia đình, bài trí nhà mới, mua quần áo, viết thiệp mời, liên hệ với công ty tổ chức đám cưới, khách sạn... Cô ấy bận tới mất tới mũi.

Tề Tề càng bận rộn không có thời gian đi chơi với tôi thì tôi càng thấy trống rỗng, cảm giác như cả thế giới này đã ruồng bỏ tôi. Có hôm tôi đứng trước cửa sổ, nhìn bầu trời âm u bên ngoài, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi. Cái cảm giác ấy cứ như xếp hàng mua com vậy. Người xếp hàng càng lúc càng ít đi,

mọi người đều chạy sang hàng bên kia hết cả rồi. Thế mà bây giờ, người duy nhất thường đi bên tôi là Tề Tề cũng chuẩn bị chạy sang bên đó rồi.

Tôi nhắm tính các khoản chi tiêu của mình. Hôm qua mẹ gọi điện nói phải mua áo lông vũ, tôi đã cho mẹ 500 tệ, thêm hai tháng sinh hoạt phí, tất cả là 1.500 tệ, ngoài ra còn phải trả tiền nhà, tiền điện nước, tiền khóc tiền cười cả thầy bốn lần, tổng cộng chỉ còn thừa có 1.100 tệ. Lưu Minh Cương gần đây đối xử với tôi chẳng nóng chẳng lạnh, mỗi lần tôi gọi cho hắn, hắn đều nói đang bận, không biết là đang giờ trò gì, lẽ nào kể từ lúc chúng tôi chính thức đặt quan hệ, mới chỉ có một tháng mà hắn đã chán tôi rồi?

Hôm Lưu Minh Cương từ trên mỏ về, tôi đang sốt cao, phải xin nghỉ làm ở nhà, nằm trên giường ho sù sụ.

Lưu Minh Cương gọi điện hẹn tôi đi ăn cơm.

- Em ốm rồi, không đi được!- Tôi mệt mỏi nói, hi vọng hắn biết là tôi đang rất khó chịu

- Lát nữa anh đợi em ở dưới lầu, em mau dậy đi!- Hắn ta chẳng buồn đếm xỉa đến những lời tôi nói, mặc dù tôi đã cố tình ho đến rách cả cổ họng để thu hút sự chú ý của hắn.

Tôi cảm thấy không vui, ngọn lửa tức giận bùng lên dữ dội. Chẳng còn cách nào khác, còn không mau dậy đi! Tôi phải gặp hắn, phải duy trì “mối quan hệ tốt đẹp” với hắn.

Rửa mặt, chải đầu, trang điểm... để không phải trưng cái bộ mặt hốc hác vì ốm ra trước mặt Lưu Minh Cương. Tôi cố ép mình phải mặc một cái váy ngắn mỏng manh nhưng có thể phô bày những đường cong trên cơ thể.

Tôi vừa chuẩn bị xong, đang định ra ngoài thì đột nhiên Lưu Minh Cương nhắn tin báo: “Cung à, cô ta về rồi, hôm khác anh mời em nhé!”

Ý gì hả? Lại còn làm cái trò này nữa à? Tôi tức tối ném điện thoại lên giường, giận tới tím mặt.

Xem ra Lưu Minh Cương chẳng coi tôi ra gì. Nếu hắn ta quan tâm tôi thật thì chỉ cần nói dối vài câu là xong chuyện. Quan tâm đến vợ mình thế sao còn ngoại tình làm gì?

Tôi che ô đi trên đường, giống như một cái xác không hồn. Toàn thân nhẹ hẫng, cảm giác chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay người tôi

Trong lúc thất thần, tôi đã giẫm phải một vũng nước, cái lạnh từ gót chân lan đi khắp cơ thể tôi. Đột nhiên tôi lại muốn ngược đãi bản thân mình một chút, ví dụ như dầm mưa, sau đó lên cơn sốt và hôn mê, có như vậy Lưu Minh Cương mới không thể không quan tâm đến tôi chứ nhỉ? Tôi quyết định sẽ thử, bỏ ô ra, để cho những giọt mưa lạnh băng tựa những lưỡi dao tấp vào mặt, vào người mình.

Có một nhà tâm lý đã từng làm thí nghiệm và rút ra kết luận rằng, con người trong lúc cô đơn thường thích gọi điện thoại, tự làm bầm một mình để chứng minh cho những người xung quanh biết rằng bản thân mình không hề cô đơn. Đây là một biểu hiện tâm lý của những người thiếu cảm giác an toàn, nội tâm cô độc, thiếu tự tin.

Đó là sự thật, vì sau khi bước vào một quán trà, việc đầu tiên mà tôi muốn làm là cầm điện thoại lên, chửi mắng cho già họ Lưu kia một trận toi bồi mà không hề gọi điện thoại. Tôi chửi từ tổ tiên ba đời nhà hắn chửi đi, chửi hắn không phải là đàn ông, chửi hắn ích kỷ, yêu hèn. Tôi nghĩ có lẽ tôi cũng bắt đầu trở nên biến thái, mà biến thái một thời gian dài sẽ trở thành bệnh nhân tâm thần.

Chỉ có điều phương pháp chửi bới này rất đã, nó giúp tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Tôi châm một điếu thuốc, gọi một cốc trà Quan m. Nếu tôi mà là nhà tâm lý thì tốt biết mấy, như thế tôi có thể đọc được suy nghĩ của Lưu Minh Cương, xem xem hắn đang nghĩ cái gì.

Trong quán trà đang bật một bản nhạc dương cầm, rất quen tai, tên là gì nhỉ? Kiss the rain. Tôi đột nhiên nhớ ra cái đĩa nhạc mà Tài Tử đã tặng tôi hôm cưới có thu bản nhạc này, trong đĩa còn thu kèm một bài thơ do anh viết tặng. Nội dung là gì tôi quên mất rồi, chỉ nhớ về sau Lâm Tiểu Vĩ đã từng giả bộ ngâm bài thơ, vừa ngâm vừa lau nước mắt khiến cho tôi lẩn ra

- Thật là một kẻ si tình! - Lúc ấy tôi còn cảm động trước tình cảm mà anh ấy dành cho tôi.

Tôi đã từng bình luận tình cảm say đắm của Tài Tử với tư cách của một người ngoài cuộc, thậm chí còn có phần đồng cảm với sự cố chấp của anh ấy. Lúc này nghĩ lại mới thấy xót xa cõi lòng. Thực chất tôi chẳng hiểu gì về tình yêu cả. Khi những tình yêu thần khiết bay lượn ở bên cạnh tôi, tôi đã không nắm chặt lấy mà chỉ biết giương mắt nhìn nó bay đi càng lúc càng xa để rồi tan biến không còn chút dấu tích.

Tôi ôm mặt, cố gắng kiềm chế bản thân thôi không nghĩ đến những chuyện này nhưng nước mắt không hiểu đã trào ra tự bao giờ. Giờ đây, tôi lại quay trở lại với viễn cảnh mờ mịt, cái định nghĩa về hôn nhân và tình yêu ngày càng đơn giản, thế mà ngay cả lúc ốm đau, muốn tìm kiếm một bờ vai ấm áp để tựa vào cũng trở thành một khát vọng xa xỉ.

Tôi có chút bất mãn, liền gọi điện thoại cho Lưu Minh Cương, nhưng hắn ta cúp máy, sau đó nhắn tin cho tôi: “Cung à, ngoan đi em, anh đang ở nhà, không đi được”.

Tôi nhắn tin lại: “Tôi đợi anh ở quán cà phê Khang Đức, nếu hai mươi phút nữa anh không đến, thì cứ đợi mà nhận xác đi”.

Lưu Minh Cương đến vào phút thứ hai mươi lẻ bảy giây. Tôi cất đồng hồ đi, nhìn vào không gian mờ hồ và từ từ nhả khói.

- Hôm nay sinh nhật cô ta, mẹ v còn cách nào khác đâu? - Lưu Minh Cương ngồi xuống phía đối diện, vừa thở vừa gạt mồ hôi rồi nói bằng giọng điệu

không vui. - Làm gì mà nổi cáu thế?

Tôi gườm gườm nhìn Lư Minh Cương, không nói không rằng, chỉ ra sức rút thuốc. Tôi đột nhiên lại cảm thấy hắn ta thật đáng thương. Thực ra hắn ta chẳng cần phải quan tâm đến tôi, có thể yên tâm ở nhà với vợ, có như vậy tôi mới có thể triệt để rời bỏ hắn. Thế nhưng đàn ông luôn tham lam đối với đàn bà, rõ ràng biết rằng mình không thể gánh nổi trách nhiệm nhưng lại không đành lòng từ bỏ, vẫn phải cố sức thu vào, phải giữ cho bằng được.

- Sao mặt em lại đỏ thế này? Có phải bị sốt rồi không? - Hắn ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Bỏ tay ra! - Tôi bực bội gạt bàn tay của Lư Minh Cương đang đặt trên trán mình.

- Em đâu có phải của anh, hung dữ cái gì chứ? - Lư Minh Cương cau bần nói. - Chẳng phải ban đầu đã thống nhất như vậy sao?

Tôi cười khẩy, nhắc lại lời Lư Minh Cương:

- Tôi không phải là của anh, vậy lúc trước ai nói mỗi sự lông tơ trên người tôi đều là của hắn ta? Quên rồi hả? Đừng có mà ức hiếp tôi như vậy! - Tôi nói xong liền ho sù sụ.

- Anh bắt nạt em b

Tôi nhìn hắn chằm chằm, sau đó xách túi lên, quay người bỏ đi.

Lư Minh Cương vội vàng cầm áo khoác của tôi đuổi theo. Ra đến quầy thanh toán, hắn vội vàng trả tiền rồi tắt tá đuổi theo tôi:

- Bà cô tổ của tôi ơi, rốt cuộc bà muốn gì á?

- Hôm nay không được về nhà! - Tôi gườm gườm nhìn hắn, mỉm cười trên môi. - Đến chỗ tôi đi!

Lư Minh Cương sững người, sau đó bẽ vô lăng quay đầu xe lại.

Lần này là tôi tự dâng mình cho Lư Minh Cương, vì vậy hắn đương nhiên chẳng buồn khách khí với tôi nữa. Vừa vào đến phòng, mâu thuẫn của chúng tôi nhanh chóng trở thành một ngọn lửa bùng nổ cháy. Hắn ôm lấy tôi, dục vọng trào lên từng thớ thịt. Tôi nhắm mắt lại, ngây dại nằm trên giường, trong đầu chỉ có hình ảnh của Tề Tề trong bộ áo cưới, cả nụ cười tươi rói như hoa của cô ấy.

Trong lòng tôi bỗng dấy lên một nỗi lo lắng vô hình, không biết từ đâu mà có.

Ba ngày trước khi cưới, Tề Tề gọi điện thoại cho tôi, nói bằng giọng như trên giường

- Y Y, hay là cậu làm phù dâu cho tớ đi!

Tôi khóc dở mếu dở, chẳng biết nói gì cho phải, đành phải cầu xin Tề Tề đừng có mà chọc tức tôi.

Tề Tề nói:

- Cậu ly hôn rồi, chẳng phải cũng độc thân sao? Còn độc thân là có thể làm phù dâu cho tớ rồi!

Tôi cảm thấy có chút khó chịu, liền trên chọc Tề Tề:

- Cậu đã nghĩ kỹ chưa đấy? Cậu đã xử lý ổn thỏa cái mối quan hệ phức tạp của cậu chưa? Cẩn thận không đến lúc các “ông xã” bốn phương tìm về lễ đường thì cậu chẳng còn đất mà dung thân đâu đấy!

- Yên tâm đi, bắt đầu từ hôm nay, tớ sẽ rửa tay gác kiếm, quy ẩn giang hồ, bắt đầu lại cuộc đời! - Tề Tề nói như thể đang tuyên thệ dưới cờ.

Lúc này trong lòng tôi chỉ có cảm giác không vui, cái ý tưởng chợt lóe lên trong đầu khiến tôi giật nảy.

Ngày Tề Tề kết hôn, trời có hơi lạnh, mặt trời lười biếng nhô ra từ những đám mây dày đặc nhưng cũng chẳng tỏa chút hơi ấm nào xuống mặt đất. Tề Tề đứng ở bên cửa khách sạn, run cầm cập. Mọi người đều khuyên cô mặc áo khoác vào nhưng Tề Tề dứt khoát không nghe, một mực đòi trưng cái áo cưới mà cô đã thuê mất 30.000 tệ ra cho mọi người ngắm

Tôi nghĩ, phụ nữ hạnh phúc đều trở nên ngốc nghếch như vậy đấy. Tề Tề từng nói rằng, cả đời này, việc duy nhất mà cô muốn làm nhất chính là kết hôn vì tình yêu. Giờ cô ấy đã làm được rồi, tôi nghĩ cuộc hôn nhân của Tề Tề nhất định sẽ hạnh phúc hơn tôi.

Thấy tôi ngồi ngây người, Tề Tề liền bẹo vào mặt tôi một cái rõ đau:

- Nghĩ gì thế? Nhìn cái bộ dạng thần thờ của cậu kìa!

Nói rồi Tề Tề liền huych huych vào tay tôi, hất hàm về phía trước ra hiệu. Tôi nhìn theo, hóa ra là Lâm Tiểu Vy.

Đưa con gái đi theo sau Lâm Tiểu Vy tôi thấy mặt rất quen. Tôi lập tức nhớ ra, đó chính là con đàn bà đã lên giường với Lâm Tiểu Vy hôm đó. Hóa ra

ngay từ lúc ấy bọn họ đã có ý đồ sau lưng tôi rồi. Rõ ràng cô à cũng nhận ra tôi, lập tức lùi lại sau vài bước, sợ hãi túm lấy tay Lâm Tiểu Vi. Chỉ có điều kỹ năng diễn xuất của cô ta rất tồi, tôi có thể đọc được sự giả tạo trên khuôn mặt hạnh phúc của cô ta.

Tôi cười thầm trong bụng, có cần thiết phải vậy không? Tôi biết trong hôn lễ của Tề Tề chắc chắn sẽ đụng mặt Lâm Tiểu Vi, vì vậy trước đó tôi cứ nghĩ mình nên thể hiện biểu cảm gì khi gặp lại anh ta, thoải mái mỉm cười hay nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh tanh? Lúc này tôi mới hiểu ra rằng, tất cả những điều đó đều làm không nổi. Nhìn anh ta ôm tay đứa con gái ấy đi ngang qua tôi, lòng dạ tôi cứ như bị vó ngựa giày xéo, đau đớn không gì tả xiết.

Hóa ra tôi lại dễ tâm đến ánh mắt anh ta nhìn tôi nhiều đến như vậy. Anh ta chỉ lạnh lùng liếc tôi, lạnh lùng như nhìn một người dưng. Đối với tôi, cái nhìn ấy còn khiến tôi hụt hẫng và tự ti hơn bất kỳ cái nhìn thù địch nào. Anh ta cho tôi hiểu ra rằng, tôi đã không còn sống trong ký ức của anh ta nữa. Tình cảm vợ chồng hai năm trời đã sớm theo gió bay đi, đã không còn lại dù chỉ là một chút ít trong trái tim anh ta nữa.

Tôi rất thất vọng. Trong biết bao đêm cô đơn, tôi lại nhớ đến đôi mắt đỏ lên vì khóc của anh ta, nhớ đến vô số lời xin lỗi mà anh ta đã nói với tôi để rồi cảm động đến rơi lệ, để những cảm xúc ấy lấp đầy lỗ hổng tình yêu của mình, để hồi tưởng về quá khứ của chúng tôi.

Tôi tưởng rằng anh ta cũng vậy. Nhưng mà tôi sai rồi, trong tim anh ta, tôi đã là quá khứ. Đây chính là một điểm mà đàn ông thường tàn nhẫn hơn đàn bà.

Buổi tối, đang ở trong văn phòng thì có mấy người bạn học gọi điện đến hỏi tôi có đến nhà Tề Tề xem động phòng không. Tôi nói tí nữa còn có việc nên chưa biết. Phòng cưới của Tề Tề mặc dù không xa hoa như phòng cưới của tôi, nhưng nó đủ khiến cho tôi đau lòng.

Sau đó Tề Tề lại gọi điện đến, nói:

- Cậu đang chết ở xó xỉnh nào thế hả? Hôm nay là ngày cưới của tớ, cậu nhất định phải đến! - Tôi có hơi bực bội trong lòng, dứt khoát nhấn cho Tề Tề một cái tin nói rằng hôm nay khách sạn có việc, thực sự không thể đến. Cô ấy nhấn lại cho tôi rằng: “Người ta thế giới này có thể không đến nhưng cậu nhất định phải đến”

Tôi đấu tranh tư tưởng mãi mới quyết định đi.

Trong phòng Tề Tề đã ầm ĩ tiếng cười nói. Có rất nhiều người tham dự lễ động phòng của họ. Phải khó khăn lắm tôi mới chen được vào cửa phòng, thật chẳng giống như những gì Tề Tề đã nói: “Không thể thiếu cậu được”. Có mấy đôi đã cưới kéo nhau vào phòng, trên tay còn cầm theo những nải chuối và trứng gà, vào đến phòng liền tiện tay đóng cửa lại.

Tôi ngồi luôn xuống cái ghế sôphá ở bên cạnh. Bên cạnh là một đôi tình nhân đang xem album ảnh cưới của Tề Tề. Người đàn ông dịu dàng hỏi cô gái: “Em thích cái váy cưới nào?”. Cô gái thẹn thùng đỏ mặt, chỉ vào một cái váy cưới, mỉm cười thật ngọt ngào.

Trong phòng cưới liên tục vọng ra tiếng cười đùa, vỗ tay ầm ĩ. Tôi cảm thấy tim như thắt lại, vội vã đứng dậy ra về.

Tôi mua một bao thuốc, một thùng mì tôm và một chai sữa tươi rồi đứng ở bên đường bắt taxi. Gió thổi mạnh làm tôi cảm thấy lạnh lạnh, bàn tay xé rách túi đồ như đang cứng đờ ra vì lạnh.

Lưu Minh Cương nhắn tin cho tôi hai cái tin, một cái là một câu chuyện cười bậy bạ, một cái tin nhắn kia nói rằng anh ta đang ở trên hầm mỏ, hầm mỏ của anh ta đang bắt đầu khai thác, bao giờ xong việc anh ta sẽ về thăm tôi.

Tôi nói trong nhà rất lạnh, lạnh không ngủ được.

Lưu Minh Cương nói khi nào về sẽ lắp điều hòa cho tôi.

8

Bộ phận nhân sự đã ra thông báo về đợt sát hạch cuối năm.

Đầu năm nay, bộ phận nhân sự đã đề ra phương án quản lý bằng hình thức sát hạch thành tích, cuối năm sẽ tiến hành đào thải theo tỷ lệ 8%, những cán bộ, công nhân viên có thành tích xếp sau cùng sẽ bị giáng chức, hạ lương.

Buổi chiều, Tổng giám đốc Ngô mở một cuộc họp động viên, yêu cầu mọi người nghiêm chỉnh bản sơ yếu lý lịch cá nhân và có cách nhìn nhận nghiêm túc với cuộc sát hạch này. Ngoài ra anh còn đặc biệt nhấn mạnh, cuộc sát hạch năm nay sẽ không làm qua loa lấy lệ, nhất định sẽ nghiêm túc chấp hành chế độ đào thải khốc liệt, quyết không nương tay với những nhân viên không qua trong kỳ thi sát hạch.

Lúc tan họp, tôi nhìn quanh, cảm thấy mọi người đang xì xầm lo lắng, chỉ có một mình Lãnh Linh mặt mày thờ ơ, chẳng chút lo lắng gì.

Cuộc sát hạch năm nay diễn ra sớm hơn so với mọi năm khoảng nửa tháng, mà từ khi phát tài liệu sát hạch cho đến khi tiến hành thi chỉ cách nhau có bốn ngày. Hai đơn vị khác không thấy có động thái gì, thế thì chắc chỉ có khách sạn chúng tôi là tiến hành thi sát hạch. Tôi cảm thấy có gì đó khác lạ, sát hạch là hoạt động thống nhất của cả tập đoàn, tại sao chỉ có khách sạn tôi phải thực hiện?

Một hôm, lúc ở nhà ăn, tôi có hỏi Bao Tử, vừa nhắc tới hai từ “sát hạch”, Bao Tử lảng đi:

- Nàng ơi, mau ăn cơm đi! Nói ít thôi!

Cũng chẳng sao, chuyện này sớm muộn gì cũng phải xảy ra. Đối với tôi mà nói chẳng có ý nghĩa gì cả. Kể từ sau chuyến công tác Thượng hải trở về, chẳng bao lâu sau, Lãnh Linh được cất nhắc lên làm Phó giám đốc bộ phận. Thông báo nhận chức vừa đưa xuống đã có một đám người giỏi nịnh nọt, chạy đến phòng làm việc của cô ta để chúc mừng rồi. Lũ xấu xa ấy, lúc trước khi tôi chưa ly hôn, có ngày nào tôi không mời bọn họ đi ăn uống, hát hò đầu, thế mà giờ, thấy chẳng còn kiếm chác được gì từ tôi, họ liền chạy sang phía Lãnh Linh. Đúng là lũ khôn kiếp mà!

Lãnh Linh cũng chẳng buồn khiếm tốn, đi lại kiêu hãnh như một con thiên nga. Thật là không ngờ con đàn bà này đi bước nào chắc bước nấy, gần như thể hiện được con mắt và trình độ chiến lược của một nhà quân sự.

Hôm đó tôi thực sự bức bối, nhưng lại chẳng biết trút giận ra đâu, đành trút giận lên tiền lương bằng cách gọi điện thoại rủ Tề Tề đi shopping ở quảng trường Thời Đại.

Ở quầy bán mỹ phẩm, cô bán hàng có khuôn mặt thanh tú nói với tôi rằng quanh mắt tôi có những nếp nhăn nhỏ nhỏ, mặc dù chưa nhìn ra nhưng cũng nên dưỡng da sớm, nếu không các nếp nhăn sẽ càng ngày càng lộ rõ. Tôi vừa nghe đến đó đã thấy trong lòng xót xa, đành nghiêng rằng mua một bộ kem dưỡng mắt 1.400 tệ. Sau đó đi mua đồ lót với Tề Tề, tôi lại nghiêng rằng mua một bộ đồ lót 1.740 tệ. Cuối cùng chúng tôi lượn qua mấy shop bán giày, không thắng nổi cảm dỗ từ mấy đôi giày hàng hiệu kiểu dáng mới, tôi lại nghiêng rằng mua một đôi 700 tệ.

Tề Tề thì chẳng phải nghiêng rằng, thân nhiên mua một cái áo măng tô 4.800 tệ, lúc trả tiền mà mắt chẳng thèm chớp nửa cái, khiến cho nhân viên thu ngân sung sướng cười tươi như hoa.

Từ bách hóa đi ra, hai chúng tôi tay xách nách mang. Ruột gan tôi như đang rỉ máu, nhìn đồng đồ đạc trên tay, tôi chán nản nói:

- Tề Tề, có phải hôm nay chúng ta điên quá phải không?

Tề Tề ném hết đồng đồ đạc vào trong xe, miệng huyýt sáo nói:

- Có phải ném xuống sông đâu, giờ không hưởng thụ thì đợi đến lúc nào nữa chứ?

- Giờ với cậu là lúc hưởng thụ, nhưng với tớ thì không. Tớ đang giãy giụa giữa sự sống và cái chết đây!

- Sẽ ổn thôi mà, chỉ có điều kết hôn rồi mới hiểu, hạnh phúc trước và sau hôn nhân đều giống nhau, cần phải dựa vào sự sáng tạo của bản thân.

- Cậu nói vậy là ý gì? Cậu lấy chồng còn chưa được đầy tháng đâu! Ý của cậu là đàn ông không đáng tin hay cuộc sống hôn nhân và lý tưởng hôn nhân có sự cách biệt quá lớn

- Cả hai! - Tề Tề mỉm cười, chuyên tâm vào lái xe.

Trong xe đang phát bài hát của Lương Tĩnh Như, lại thêm hôm nay thời tiết rất đẹp nên trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Tôi kéo cửa kính xuống, cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều.

- Hay là đến nhà tớ đánh mát chược đi! - Tề Tề rủ.

- Cậu đang trong tuần trăng mật mà?

- Giang Hạo ra ngoài bàn công chuyện rồi. Đi thôi, tớ đang chán lắm đây! - Nói rồi cô bắt đầu gọi điện thoại.

Gọi điện thoại xong Tề Tề liền giới thiệu cho tôi những người bạn mà cô vừa hẹn, một người có cửa hàng quần áo riêng, một người có spa riêng.

- Điều là những phụ nữ tài ba đấy! - Tôi xuýt xoa, bụng thâm nhủ, khi nào Lưu Minh Cương cao hứng cũng bảo anh ta đầu tư cho ít vốn để tôi thử làm ăn xem sao.

Là hai cô gái sinh năm 85. Tôi thầm thốt lên trong bụng, thật không đơn giản chút nào, tuổi trẻ tài cao mà! Lại nhìn đến cách trang điểm của họ, trông cũng chẳng phải là người đàn ông hoàng. Cô gái bên trái có mái tóc nhuộm đỏ rực, thoát nhìn giống hệt một con gà có bộ lông màu đỏ rực. Mái tóc của cô ta khô như một đồng rom, tôi thiuồn ném thử một que diêm đang cháy lên đó xem liệu nó có bắt lửa không. Cô kia đeo hai sợi dây chuyền to như xích chó, trên tai còn đeo thêm hai cái “xích đu” to tướng. Bọn họ đều trang điểm rất đậm, hai khuôn mặt trát đầy phấn khiến cho tôi nghĩ đến cái mặt nạ của dân hát tuồng.

Đã lâu lắm rồi tôi không chơi mát chược, giờ mới hay họ đã chơi lớn hơn, từ 10 tệ cuồn thành 50 tệ. Kỹ thuật chơi mát chược của tôi từ xưa đến nay vẫn rất tồi, gần như đánh ván nào là thua ván nấy. Thế nên giờ nghe đến con số này, tôi thấy chột dạ.

“Đầu Gà” hôm nay rất đỏ, cứ vỗ mông chạy trước để cho ba chúng tôi đánh giết nhau ở phía sau. “Xích Đu” mặc dù chạy ở phía sau nhưng nhưng hòa rất lớn, không phải là Thanh Nhất Sắc thì cũng là Môn Tiền Thanh. Chỉ có tôi lúc nào cũng lê lét về sau cùng. Những tờ 100 tệ cứ lần lượt bị ném ra, 2.000 tệ chỉ chóng chơi được có hai tiếng rưỡi đồng hồ.

Không cam chịu thua, tôi liền lấy ra 3.000 tệ cuối cùng của mình, chuẩn bị “làm lại từ đầu”. Nhưng hôm nay tôi rất đen, càng đánh càng thua, càng đánh càng nản. Chơi đến một giờ sáng, tôi bị móc sạch túi. Mọi người thấy tôi đen đui liền bỏ bài nói hôm nay chơi đến thế thôi.

Sau khi giải tán, Tề Tề bảo tôi ngủ lại nhà cô ấy, nhân tiện nói chuyện với cô ấy luôn. Tôi hỏi Giang Hạo, cô nói có thể anh ấy không về nhà.

Nằm lên giường rồi mà tôi vẫn thấy xót ruột, cảm giác tội lỗi ghê gớm, đến hơn 5.000 tệ đấy chứ có ít đâu, ấy thế mà bị tôi vung hết chỉ trong có một ngày.

Lưu Minh Cường nhấn cho tôi hai tin nhắn, hỏi tôi đang ở đâu. Cái gã này dạo này có vẻ quặc, lúc nào cũng nhớ đến tôi lúc nửa đêm canh ba. Tôi sợ làm Tề Tề tỉnh giấc, liền vào nhà vệ sinh nhấn cho Lưu Minh Cường. Tôi bảo hôm nay tôi thua tiền rồi, anh ta hỏi thua bao nhiêu, tôi nói ra số tiền.

Tôi hi vọng anh ta sẽ nói: Không sao, để anh trả cho em!

Ngồi trong nhà vệ sinh rất lâu mà không thấy Lưu Minh Cường trả lời lại, tôi liền gọi cho anh ta nhưng tắt máy.

Hôm thi sát hạch, tôi lại ngủ quên mới chết!

Tôi tỉnh giấc bởi những hồi chuông điện thoại hối hả. Bao Tử gần như gào lên trong điện thoại:

- Y Y, sao giờ này cô còn chưa đến? Sắp sửa thi rồi đấy!

Đầu óc tôi ong ong, vội vàng lao đến khách sạn. Đã muộn rồi còn bị tắc đường, tôi sốt ruột đến nỗi luôn miệng chửi đổng. Trên đường đi tôi nhận được tin nhắn của Bao Tử, nói rằng mọi người đã vào phòng họp, lãnh đạo đang phát biểu, bảo tôi đi vào từ cửa sau.

Tôi lao vào phòng thay quần áo với tốc độ ánh sáng rồi lao vào phòng hội nghị, một tới mức thở không ra hơi, đầu óc chẳng biết được đâu là cửa trước, đâu là cửa sau, cứ thế lao bừa vào.

Đang phát biểu, việc xông vào đột ngột của tôi khiến cho anh phải dừng bài phát biểu lại. Tổng giám đốc Ngô nhìn tôi chăm chăm, tất cả những ánh mắt trong phòng họp đều đổ dồn về phía tôi. Một giây, hai giây... Tất cả những ánh mắt ấy giống hệt như những mũi tên nhắm chuẩn vào tôi rồi phóng đến vào vèo. Mặt tôi đỏ bừng, vội vàng lùi ra, lúc đóng cửa lại vì nhớ mạnh tay quá khiến cho cánh cửa kêu đánh “Rầm” một tiếng, giống như một tiếng súng nổ đùng trong không gian tĩnh mịch. Tôi đứng ở bên ngoài, buồn bực kêu trời.

Vừa ngồi ghế, tôi chợt nhớ ra là tôi không mang theo bài viết của mình. Thật đáng ghét, tôi không thể tay không lên sân khấu phát biểu được. Chưa nói là không thể trình bày rõ ràng mà còn khiến cho các lãnh đạo nghĩ rằng tôi không khiêm tốn. Tôi hoảng hốt nhấn tin cho Bao Tử, nhờ anh đi lấy giúp. Bao Tử nhấn lại, nói: “Vì cô không đến nên tôi đã giúp cô rút thăm, số 1 đấy. Đừng chửi tôi, để hôm khác tôi mời cô ăn cơm!”

Ông trời ơi, tôi chết chắc rồi! Thật muốn đập đầu vào tường mà chết quá!

Nhìn lại bản thân đầu tóc rối bù, mặt mày xám ngoét, cả vạt còn chưa thắt xong... nói tóm lại là cực kỳ thảm.

Chẳng mấy chốc là đến lượt tôi rồi. Đầu óc tôi hỗn loạn, vốn định sẽ chỉnh lại bài nói của mình trước nhưng hình như tôi càng sửa càng rối, cuối cùng đành phải vừa nghĩ vừa nói, nhớ được câu nào thì nói câu đấy.

Lúc nói xong, tôi đưa mắt nhìn các vị lãnh đạo ngồi bên dưới, thấy ai nấy đều nháu mày nhận xét về tôi. Đặc biệt là ánh mắt Tổng giám đốc Ngô nhìn tôi khiến cho tôi chỉ muốn độn thổ.

Thứ đang chờ đợi tôi ở phía trước chắc chắn là một đêm đen.

Quả nhiên, chiều hôm đó Trương Hảo Sắc tìm tôi nói chuyện.

Hảo Sắc nhìn tôi bằng đôi mắt sưng phù, trịnh trọng nói:

- Tiểu Mặc à, các vị lãnh đạo đều cho rằng cô thay đổi rất nhiều kể từ sau khi ly hôn. Làm việc không chuyên tâm, hay mất tập trung, lại còn thường xuyên đi muộn về sớm. Vì vậy tôi muốn nói chuyện với cô, muốn nghe ý kiến của cá nhân cô. Nếu như trong cuộc sống và công việc có gì khó khăn, cô cứ nói ra, không cần e ngại!

Thấy tôi không đáp lời, ông ta tiếp tục nói:

- Với điểm số của cô hiện giờ, đáng nhẽ sẽ bị hạ bậc xuống làm nhân viên bình thường, môi trường làm việc kém đi không nói, tiền lương cũng chỉ có hơn 600 tệ. Cô đừng ý mình là trợ lý ở bên cạnh tổng giám đốc mà lơ là, ai cũng có nguy cơ cả đấy!

Câu nói này đã chọc tức tôi, tôi gần như gất lên:

- Cái gì là ý mình là trợ lý bên cạnh tổng giám đốc, có phải ngài đang nói tôi dựa hơi không? Ok, cứ cho là như vậy đi! Chỉ có điều, tôi xin hỏi, nếu như đã là đánh giá dân chủ, vậy tại sao Lãnh Linh được cất nhắc lên làm phó giám đốc lại không bị tiến hành đánh giá? Đây có phải là trường hợp được phá lệ của khách sạn không ạ? Nếu đã là chế độ quy định của công ty, vậy tại sao không nghiêm túc chấp hành? Không phải ngài giám đốc nhân sự đã bật đèn xanh cho cô ta đấy chứ? - Tôi chẳng buồn để cho mình đường lùi nữa, cùng lắm thì xin nghỉ việc, bà đây cóc thêm làm nữa! Tôi ngồi trên ghế, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, thầm nghĩ: Bộ quần áo mới mua tuyệt thật, cảm thấy ngực được đẩy lên cao phết đấy!

Trương Hảo Sắc im lặng nhìn tôi hồi lâu rồi đứng dậy đi ra cửa. Tôi tưởng rằng ông ta định mở cửa, quát lên rằng: “Cô cút ra ngoài cho tôi”. Nào ngờ ông ta đi đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện với tôi, chậm rãi châm một điếu thuốc lên:

- Tôi cứ tưởng cô rất thông minh cơ đấy, sao đúng vào lúc quan trọng này lại ngốc nghếch thế?

Tôi ngẩng đầu nhìn Trương Hảo Sắc, không hiểu rõ ý ông ta cho lắm.

Ông ta thờ ơ nhìn tôi:

- Rất bất mãn đúng không? Trên đời này còn ối chuyện khiến cho cô cảm thấy buồn phiền. Có những chuyện cô cũng nên hiểu, tôi cũng chỉ nghe lệnh làm việc thôi. Cô nên hiểu rõ điều này mới phải chứ?

Trương Hảo Sắc đập điều thuốc, đứng dậy khóa trái cửa lại, đứng phía sau tôi, nói:

- Tôi âm thầm giúp đỡ cô. Cô rõ ràng đang chống đối lại người ta, có sao ư vậy? Một người đàn bà như cô, lại đã ly hôn, tôi đâu hẳn tâm dòn cô vào bước đường cùng? - Ông ta vừa nói vừa đặt tay vỗ vỗ lên vai tôi, khẽ giọng nói. - Chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ làm hậu thuẫn kiên cường sau lưng cô, bảo vệ cô, không để bất kỳ ai chơi xỏ cô! - Nói rồi ông ta bẹo tôi một cái rõ đau.

Tôi giật nảy lên như bị ong chích, hoảng hốt lao ra ngoài.

Buổi sáng lúc đi ngang qua đại sảnh, nghe được một tin chấn động, Lãnh Linh bị người ta đánh! Nghe nói tối qua cô ta bị mấy gã côn đồ tấn cho một trận ở vũ trường, toàn thân bầm dập. Có mấy gã đàn ông còn cầm chai bia ném vào mặt cô ta.

Tôi nghe thấy vậy, toàn thân lạnh toát.

Tôi lao vào văn phòng nhanh như chớp, đưa mắt nhìn quanh rồi nhanh tay khóa trái cửa lại. Sau khi thấy an toàn, tôi liền gọi cho anh Hùng, thấp thòm bắt an hỏi:

- Chuyện đánh người tối qua ở vũ trường là do anh làm phải không?

Anh ta ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì? Vũ trường á? Chuyện thế nào?

Tôi

- Lãnh Linh bị người ta đánh, có phải anh làm không? Nói mau đi!

Anh ta nói:

- Tuyệt đối không phải anh, em... em muốn đánh thật à?

Tôi nói:

- Anh đừng đùa. Chắc chắn không phải anh chứ?

- Chắc chắn!

Tôi thờ phài nhẹ nhõm:

- Lần trước em chỉ đùa với anh thôi, nhớ lại mọi chuyện chấm dứt ở đây nhé!

Cúp điện thoại, trong lòng vô cùng hoài nghi, hóa ra còn có kẻ hận Lãnh Linh hơn cả tôi cơ à? Một người đàn bà bị một đám côn đồ vây đánh ở vũ trường, còn bị chúng thẳng tay ném chai bia vào mặt... xem ra người này bụng dạ cũng thâm độc lắm đây! Lãnh Linh cho dù có nhỏ mọn, nham hiểm, thích vụng trộm với cấp trên của mình nhưng cũng không đáng bị người khác hạ độc thủ như vậy. Cái cách ra tay này cứ như muốn dồn người ta vào chỗ chết vậy. Tôi giật mình, không hiểu cô ta có quan hệ gì với bọn xã hội đen không nữa?

Đến văn phòng, Tổng giám đốc Ngô bảo tôi thông báo triệu tập một cuộc họp thị trường. Tôi gọi cho Diệp Cường nhưng điện thoại của anh tắt máy. Tôi quyết định đi xem Diệp Cường có ở văn phòng không.

Vừa ra đến cửa tôi đã nhìn thấy phía đối diện có một người phụ nữ đang hùng hổ đi đến. Chị ta hơi béo, đi rất nhanh nên miệng thở hồng hộc, bộ dạng có vẻ rất hung dữ, cứ như đi đòi mạng người ta vậy.

Tôi thấy có vẻ sắp có chuyện chẳng lành, vội vàng lịch sự hỏi:

- Xin hỏi chị tìm ai ạ?

Người phụ nữ ấy dừng bước, đôi mắt sưng đỏ liếc tôi một cái rồi lại đi thẳng vào trong, vừa đi vừa gào to:

- Mày ra đây cho bà! Mày tắt máy à, mày tưởng tắt máy thì bà không tóm cổ được mày à? - Chị ta gầm lên rất to, cứ như một con hổ cái chuẩn bị vồ mồi vậy.

Người trong văn phòng lúc này đều len lén thò đầu ra nhìn.

- Lúc này mày mới biết sợ phải không? Bà sẽ làm cho ai ai cũng biết chuyện này, để cho mọi người nhìn rõ cái bộ mặt đê tiện của mày! - Người đàn bà kia túm lấy cổ áo của Diệp Cường vừa gào. - Bà phải cho mọi người biết chuyện mày nuôi gái sau lưng bà.

Sự nhản nại của người đàn bà ấy đã đi đến giới hạn. Con giận dữ như núi lửa phun trào khiến cho chị ta không thể nào kiểm soát được lý trí của mình nữa. Chị ta túm lấy gáy Diệp Cường, rồi lại túm tóc anh ta nhưng chẳng biết phải làm thế nào, đành phải dùng tay lắc lắc. Nước mắt nước mũi trào ra khắp mặt chị ta. Hai hàng nước mắt như những nhánh cây chảy xuống miệng, xuống cằm, xuống cổ chị ta.

Diệp Cường túm lấy hai bàn tay của người phụ nữ điên cuồng ấy, miệng hô to:

- Mau gọi bảo vệ!

Lúc này mọi người mới sực tỉnh, vội vàng giải tán và đi gọi bảo vệ.

Người đàn bà ấy bị bảo vệ lôi ra ngoài, chị ta nổi điên lên, gào khóc càng to hơn, tay cào chân đạp như điên loạn.

Sau khi người đàn bà ấy bị lôi đi, Diệp Cường đứng sững ở đó không nói năng gì, trên mặt còn hằn những vết móng tay của người đàn bà ấy, khiến ai cũng cảm thấy anh ta thật tội nghiệp!

Chiều tan tầm về nhà, cảm thấy từng cơn gió lạnh cứ thi nhau phả vào người. Nghĩ lại cảnh tượng lúc ban sáng, tôi thấy rung mình. Người sai người đánh Lãnh Linh hóa ra chính là vợ của Diệp Cường. Nghe nói vợ Diệp Cường tìm thấy hóa đơn điện thoại của anh ta, lại còn tìm được bức ảnh chụp hai người bọn họ không mặc gì đang nằm trên giường với nhau, thế là cô ta liền ở tiền thuê bọn cón đồ dạy cho Lãnh Linh một bài học.

Công nghệ hiện đại giờ đây lại mang đến sự bất tiện cho con người.

Chuyện Lãnh Linh bị đánh khiến cho tôi có hơi chột dạ, nhớ đến Lưu Minh Cường, không biết liệu có lúc nào đó vợ anh ta nhảy ra từ một góc khuất nào đó mà tát axit vào mặt tôi không nữa.

Tôi ghé vào một hàng cơm ven đường để gọi một suất cơm. Đứng bên cạnh tôi là một phụ nữ đánh phấn trắng bệch đang gọi điện thoại, cô ta dịu dàng nói: “Ông xã à, bên ngoài lạnh lắm, em mua cơm về cho anh nhé!”. Tôi ước chừng độ tuổi của cô ta, có lẽ gần bốn mươi rồi! Xí, thế mà vẫn còn làm nũng chồng, chắc chắn là đã làm gì xấu xa sau lưng chồng rồi!

Một lát sau, lại có một người đàn ông vào quán, trên trán anh ta có một vết sẹo, đầu tóc bóng nhờn, vừa vào đến nơi đã ôm ghì lấy người đàn bà kia, hỏi cô ta có lạnh không. Người đàn bà ấy gạt tay anh ta ra, nói phải chú ý một chút chứ.

Sau khi nhân viên phục vụ bê nồi lẩu lên, người đàn ông kia hỏi: “Em mua gì cho lão chồng em ăn thế?”. Người đàn bà kia đáp: “Linh tinh, vừa gọi điện thoại hỏi rồi, bảo ăn gì cũng được!”.

Tôi nhìn cô ta đầy khinh bỉ, nhủ thầm: Khẩu vị của cô cũng không tồi, loại đàn ông nào cũng ăn được nhỉ?

Kể từ sau khi vợ Diệp Cường đến tận văn phòng làm loạn lên, chuyện này đã trở thành thông tin nóng hổi trong khách sạn, ai ai cũng biết đến. Rất lâu sau đó không nhìn thấy Diệp Cường và Lãnh Linh. Công việc của Lãnh Linh để cho một chủ quản tạm thời gánh vác, công việc của Diệp Cường do Giám đốc Lâm tạm thời tiếp quản. Cũng may hiện giờ không phải mùa tiêu thụ nếu không bên bộ phận thị trường công việc chất đống, ai còn sức mà đi lo chuyện của người khác nữa.

Suốt một thời gian dài, trong đầu tôi vẫn hiện lên hình ảnh thâm trầm của Diệp Cường hôm ấy. Trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, Diệp Cường là người có thể diện, oai phong như vậy mà cũng bị vợ đánh chửi cho tơi tả. Cũng may hôm ấy anh Hùng không coi những điều tôi nói là thật, nếu không chắc tôi sẽ ân hận cả đời mất. Nỗi hận của tôi với Lãnh Linh cũng vì chuyện này mà tạm thời tan biến. Cô ta có làm tôi căm hận hơn nữa thì cũng vẫn chỉ là một người đàn bà.

Hết giờ làm, tôi nhận được điện thoại của Tề Tề, cô hào hứng nói:

- Y Y, tối nay đi ăn cơm đi, có một nhân vật bí ẩn xuất hiện!

- Ai thế! Tôi chỉ có hứng thú với trai chưa vợ hoặc đại biểu pháp nhân thôi!

Tề Tề hừ giọng:

- Hướng Phong Thu về rồi!

- Hướng Phong Thu á? - Tôi có chút kinh ngạc, chàng ngốc này đúng là lâu lắm rồi không gặp!

Hướng Phong Thu là bạn học cấp hai của tôi. Hồi lớp bảy hai đứa chúng tôi bắt đầu nảy sinh tình cảm nhưng chẳng bao lâu sau, tình cảm ấy đã bị bóp chết.

Anh ấy là lớp phó học tập của lớp tôi, toán học cực giỏi, bài toán có khó thế nào mà vào tay anh đều sẽ được giải. Lại thêm với tính cách lạc quan, vui vẻ và rất hay giúp đỡ người khác nên anh được rất nhiều bạn gái trong lớp yêu quý. Tôi cũng chẳng phải là ngoại lệ. Mỗi lần nhìn thấy anh viết cả đồng

công thức toán trời ơi đất hời lên bảng, tôi lại ngồi say đắm ngắm nhìn anh như một con ngọc. Cái bóng của anh lúc ấy trông đầy trí thức và thông minh, đẹp trai cực kỳ!

Hồi học lớp bảy tôi có sùng bái hai người, một là Quách Phú Thành, người còn lại chính là anh: Hường Phong Thu.

Chỉ có điều, con người chẳng ai là hoàn hảo cả. Anh rất giỏi các môn tự nhiên nhưng lại cực dốt các môn xã hội, đặc biệt là âm nhạc. Trong một lần họp lớp, anh đăng ký hát bài Tiểu Bạch Dương. Lúc Hường Phong Thu hát xong, nhìn xuống lớp chẳng thấy ai, hóa ra mọi người đều đang cười lăn bò càng ở dưới đất. Bởi vì Hường Phong Thu hát ngang như cưa, chẳng có nốt trầm nốt bổng gì hết, âm điệu cứ như đang kéo cưa ấy.

Tôi là lớp phó văn nghệ của lớp. Để tiếp cận Hường Phong Thu, tôi đã bày ra khẩu hiệu “Đôi bạn cùng tiến, giúp nhau cùng tiến bộ” và nghiêm nhiên trở thành “bạn cùng tiến” với Hường Phong Thu. Hường Phong Thu vô cùng tán thành đề nghị của tôi, đầu gật lia lịa như gà mổ thóc. Tôi ngời vãn, liền “vung bút” viết ra một đề xuất với nội dung như sau:

“Lớp 7B chúng ta có rất nhiều bạn học lệch nghiêm trọng, những người học kém các môn xã hội (chỉ Hường Phong Thu) hoặc có kết quả học tập các môn tự nhiên rất kém (chỉ tôi) ngày càng nhiều, ảnh hưởng đến hình tượng hoàn hảo của những học sinh cấp hai trong thời đại mới của chúng ta, làm ô danh của lớp, làm lớp chúng ta tụt hậu, không phù hợp với yêu cầu giáo dục tổ chức hiện nay (cụm từ “giáo dục tổ chức” là tôi nghe từ lời giáo huấn của thầy hiệu trưởng). Để phát huy tinh thần đoàn kết, tương trợ lẫn nhau, giúp nhau cùng tiến bộ. Mạc Y Y cùng Hường Phong Thu đứng trên quan điểm công bằng tự nguyện, bù đắp khiếm khuyết, cứ hai giờ chiều Chủ nhật hàng tuần, sẽ tiến hành phụ đạo học tập cho nhau tại khu nhà sau trường. Không được vi phạm, kẻ vi phạm lúc ngủ bị sét đánh, đi đường bị xe cán, uống nước bị chết sặc (tôi vốn viết tận tám cái nhưng bị Hường Phong Thu xóa bớt, chỉ còn lại có ba, anh ấy nói như vậy đọc địa quá)”.

Quyết định mới thực hiện được có một ngày thì hai đứa tôi đã bị cô giáo tóm được. Nguyên nhân là vì hôm tôi nói với cô giáo rằng đang học thêm ngoại ngữ, nhưng trong tay lại cầm sách vật lý. Cô giáo chủ nhiệm là một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi nhưng chưa kết hôn, tay liên tục đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: “Các cô các cậu thật là to gan!”, rồi lập tức coi chúng tôi là những đứa học sinh hư, yêu đương sớm và tiến hành phê bình trước cả lớp. Hai đứa chúng tôi đứng trên bục giảng, vành tai nghe rồi kiểm điểm trước lớp, sau đó bị mời phụ huynh đến gặp và viết giấy cam đoan với giáo viên.

Chuyện này ầm ĩ khắp trường, tôi đi đến đâu cũng có người nhìn tôi như nhìn tội phạm quốc gia. Cái cảm giác ấy thật khó chịu. Lúc ấy tôi đã từng nghĩ đến cái chết, thậm chí còn viết cả di chúc rồi. Hường Phong Thu còn xúi quẩy hơn, không những bị cách chức lớp phó học tập mà còn bị chuyển xuống bàn cuối cùng.

Chuyện này trở thành vết thương trong lòng tôi, khiến cho tôi chẳng có gan để nói chuyện với bọn con trai nữa, lúc nào cũng tìm cách né tránh. Cì thấy Hường Phong Thu là tôi lại thấy áy náy, bất an. Về sau anh ấy được chuyển lên hàng trên, thế nhưng chúng tôi mỗi đứa mỗi ngả, hình ảnh của anh trong đầu tôi cũng dần dần phai nhạt.

Đã mười năm rồi hai chúng tôi không gặp mặt. Giờ nghĩ sắp gặp lại Hường Phong Thu, lòng tôi lại khó tránh khỏi có chút căng thẳng.

Đúng giờ, tôi đến sông Tang Can. Vừa mới đẩy cửa vào đã nghe thấy tiếng cười quý khóc thán sầu của chị Tịnh và Tề Tề. Hai người họ đang cầm điện thoại, nhả cho nhau những mẩu chuyện cười bậy bạ, để mặc Hường Phong Thu ngồi trơ ra một bên.

Hường Phong Thu nhìn thấy tôi bước vào liền đứng bật dậy, tỏ vẻ đón chào tôi.

- Anh định hành lễ với em đấy hả? - Tôi mỉm cười ngốc nghếch, cố điều chỉnh tâm trạng của mình cho thật thoải mái.

- Đúng đấy, đúng đấy! - Tề Tề đứng dậy vỗ vai Hường Phong Thu. - Mau hành lễ với “mảnh đất” anh đã từng chinh chiến đi!

Tôi đá chân Tề Tề một cái, miệng lẩm bẩm: “Cậu chết đi!”, rồi quay sang Hường Phong Thu mỉm cười:

- Mặc kệ hai người này, họ bẩm sinh đã không được đứng đắn cho lắm

- Thế thì chúng ta phải ôm nhau cái nhì! - Hường Phong Thu vừa cởi áo khoác vừa nói. - Đã bao năm không gặp rồi còn gì!

Hai người phụ nữ ngồi bên cạnh nhìn thấy vậy liền la o:

- Không được, không được, phải chào hỏi kiểu tây chứ!

- Ầm ĩ gì chứ, có phải động phòng đầu! - Hường Phong Thu gỡ kính xuống, ra sức dụi mắt, mỉm cười tình quái. Hường Phong Thu đã cao lớn hơn nhiều, có thể thấy lên cấp ba anh đã nhô giò, cao hơn hẳn hồi cấp hai, chỉ có khuôn mặt là không thay đổi: vẫn là khuôn mặt tròn cùng với nụ cười thật thà đến ngô nghê.

Hai chúng tôi khoác vai nhau một cái, cứ cho đó là một cái ôm đi. Tình cảm bạn bè rất đặc biệt, cho dù bao nhiêu năm không gặp, hình ảnh về nhau đã bị thời gian xóa nhòa, nhưng chỉ cần gặp mặt, thứ tình cảm bạn bè ấy lại nhanh chóng tìm về.

Tề Tề tuần trước theo chồng đi Hải Nam một chuyến, phơi nắng đen như Bao Công. Tôi chỉ vào cái trán bắt đầu tróc da của cô, nói:

- Này cưng, mặt tiền hơi đen rồi đấy!

Tề Tề chẳng buồn đếm xỉa đến những điều tôi nói, lôi từ trong túi ra một gói cà phê và hạt điều cho tôi:

- Vốn dĩ định lôi vài anh chàng manly ở đảo Hải Nam về cho cậu nhưng sợ cậu chê đen nên thôi!

Tôi lườm Tề Tề:

- Giang Hạo đâu? Sao không cùng đến với cậu?

- Đi Hồng Kông rồi. Nhân viên ở đơn vị cậu tớ đi Hồng Kông du lịch, anh ấy phải dẫn họ đi!

- Cẩn thận kéo bị cô y tá nào câu mất đấy! - Chị Tịnh mỉm cười đầy hàm ý.

Tề Tề quay sang nháy mắt với Hường Phong Thu:

- Thế thì tìm anh là được rồi!

Hường Phong Thu mặt đỏ lựng:

- Đừng đùa nữa, sắp không đứng vững rồi!

Tề Tề kéo một thùng bia đến. Tôi nói Hường Phong Thu:

- Anh thâm rồi, hai người đàn bà này hôm nay có vẻ cao hứng lắm!

Hường Phong Thu nhìn thấy thùng bia liền ngẩn người hỏi:

- Bọn em thường ngày vẫn uống thể này hả?

- Định làm một bữa “tẩy trần” cho anh, đương nhiên phải khí thế một chút chứ! - Tề Tề nói xong liền liếc tôi. - Chủ yếu là để chúc mừng cuộc hội ngộ của hai người đây. Tớ với Hường Phong Thu học chung với nhau có sáu năm, nhưng mà hai người học chung đến chín năm đấy, hơn nữa...

Tôi gõ gõ bát:

- Này này này, stop ngay!

- Thế thì uống nào! - Hường Phong Thu đẩy gong kính trên sông mũi, vui vẻ nói.

Mọi người cùng nhau uống một cốc mở màn. Sau đó Hường Phong Thu đứng dậy, lần lượt chúc ba người chúng tôi

Chị Tịnh thấy Hường Phong Thu rất hiền lành, thật thà, không đành lòng cứ chúc rượu mãi, liền bảo

- Nào, ăn chút gì đi rồi hãy uống!

Chị Tịnh vừa dứt lời, Hường Phong Thu như nhận được lệnh, vội vàng cầm ngay đĩa lên gấp thức ăn. Bọn tôi nhìn thấy Hường Phong Thu ngoan ngoãn như vậy lại không nhịn được cười.

- Em mời anh một ly! - Tôi bê cốc lên. - Chuẩn bị quay về đây phát triển hả?

- Ủ! - Hường Phong Thu gật gật đầu rồi uống một ngụm bia lớn.

Tề Tề ngồi bên cạnh liền chống nạnh quát:

- Sao không uống cho hết đi?

Hường Phong Thu biết thân biết phận, vội vàng uống hết, vừa lau miệng vừa nói tiếp:

- Anh đã liên hệ với trường Anh Bắc rồi, tuần sau bắt đầu đi làm.

- Trường tư thực

- Ủ, tư thực, dạy toán... Còn em, giờ sống thế nào?

- Cũng tạm tạm, ha ha, không tốt cho lắm! - Tôi gượng gạo.

Tề Tề liền đứng dậy:

- Hầy, hôm nay là ngày bạn bè tụ tập, không phải là cuộc hội ngộ trên cầu Hỷ Thước nhé, hai người chớ có ti ti với nhau như thế, ảnh hưởng đến không khí của chúng tôi!

- Đúng thế, hôm nay là song hỷ lâm môn, một là chúc mừng Tề Tề vừa đi nghỉ tuần trăng mật về, hai là Y Y và bạn học gặp lại nhau sau mười năm xa

cách, chúng ta phải chơi hết mình mới được!

Chị Tịnh vừa nói dứt lời đã nghe thấy tiếng nắp bia rơi xuống đất lạch cạch, trước mặt mỗi người là hai chai bia đã mở nắp.

Tề Tề không biết lời đâu ra hai cái cốc vại, chắc là đủ để đựng nửa chai bia. Tề Tề rót rượu vào cốc, miệng nói: “Hôm nay phải chơi cho hoành tráng vào!”, rồi chỉ tay vào Hường Phong Thu:

- Nào, hai chúng ta đi trước!

Hường Phong Thu tròn tròn mắt:

- Không phải chứ? Uống hết á? Thế này thì nhiều quá đấy!

Tề Tề ngồi xuống, tỏ vẻ tức giận.

- Nào uống! - Hường Phong Thu đột nhiên đứng dậy xắn tay áo, hào khí ngút trời, đến bên cạnh Tề Tề. - Em trước đi, lady first mà!

- Anh không uống thì sao? - Tề Tề hỏi.

- Nếu không uống thì anh sẽ bò từ đây ra ngoài! - Hường Phong Thu nói chắc như đinh đóng cột.

Tề Tề ngửa cổ uống. Tôi nhìn cái cổ họng liên tục chuyển động lên xuống của cô, dạ dày còn cào khó chịu.

Tề Tề úp cốc xuống bàn, nhìn sang Hường Phong Thu, chờ đợi anh bê cốc lên. Cả lũ chúng tôi đều dồn ánh mắt về phía Hường Phong Thu. Hường Phong Thu hít một hơi thật sâu, đẩy giọng kính trên mắt rồi đột nhiên bò xuống đất, chuẩn bị bò ra ngoài.

- Ha ha... - Tôi với chị Tịnh ôm bụng bò ra cười. Tề Tề v bị chơi đùa một vỏ nên tức khí tím lấy Hường Phong Thu, giận dữ nói:

- Không được chơi đùa!

- Anh không uống được thật mà! Uống nữa sẽ chết người đấy! - Hường Phong Thu cứ ngồi lì dưới đất không đứng dậy.

- Thế cũng được, Y Y, cậu phải thay anh ấy uống! - Tề Tề xảo quyết nhìn tôi.

Hường Phong Thu nghe thấy thế liền đứng bật dậy:

- Sao có thể không uống chứ? Anh chỉ trêu em thôi! - Nói rồi Hường Phong Thu nhắm mắt nhắm mũi uống lấy uống để.

Lúc Hường Phong Thu đặt cốc xuống, mặt anh đã đỏ gay. Chẳng bao lâu sau, chất men bắt đầu phát tác, Hường Phong Thu nói nhiều hơn hẳn:

- Lúc tốt nghiệp cấp hai, mấy đứa con trai bọn anh trốn ra ngoài uống rượu. Lúc ấy không có tiền, bốn người mua mấy túi lạc, thế mà uống hơn cân rượu. Rượu trắng đấy, uống một lít... lúc ấy tửu lượng tốt, muốn say cũng khó!

- Thế mà anh còn giả vờ? - Tề Tề lườm Hường Phong Thu rồi thờ dài. - Thuở nhỏ vẫn là khoảng thời gian đẹp nhất. Còn nhớ lúc học tiểu học, cả lớp hơn sáu mươi người chen chúc trong cái lớp bé tẹo, cửa sổ phòng học được làm bằng nanó dán giấy bên trên. Để nói chuyện mà không bị cô giáo biết, tớ đã khoét một cái lỗ trên giấy, cô giáo có hành động gì là tớ biết ngay, lập tức thông báo với cả lớp. Có một hôm trong giờ tự học buổi tối, cô giáo đi họp, tớ liền nhò bọt qua cái lỗ ấy, biểu diễn màn phun mưa cho các bạn xem, kết quả thế nào mọi người đoán được không? Cô giáo đã phát hiện ra cái lỗ ấy từ lâu rồi, lúc ấy cô đang quan sát bọn tớ qua cái lỗ ấy. Thế mà tớ không biết, phun luôn vào mặt cô ấy. Cô giáo nổi điên lên, càu vào mí mắt tớ. Tớ kêu ré lên đau đớn, mắt mấy hôm sau vẫn chỉ nhìn thấy mờ mờ.

Chị Tịnh có chút xót xa, nói:

- Thế sao mẹ em không lên tìm cô nói chuyện?

- Nói chuyện gì chứ? Mẹ em biết chuyện còn cảm ơn cô giáo rồi rít, tới đến còn len lén mang biếu cô ấy hẳn năm cân rau cải đấy!

Hường Phong Thu nhìn chằm chằm vào mắt Tề Tề, lẩm bẩm nói:

- Chẳng trách đến giờ mắt còn sưng!

Hường Phong Thu vừa nói xong đã nhận đủ một trận đòn từ Tề Tề.

Tôi cũng không kiềm được lòng ôn lại chuyện cũ:

- Hồi lên cấp hai bọn em đều có hai mong ước là mất điện. Ở trường thỉnh thoảng lại mất điện, vừa mất điện một cái là bọn em hò reo sung sướng, thậm chí còn nhân cơ hội vẩy mực vào áo mấy thằng con trai mà mình ghét. Thứ hai là đón đoàn kiểm tra. Hồi đó đang chú trọng việc giáo dục tổ chức, hơi một tí là có đoàn kiểm tra đến. Cứ nghe tiếng có đoàn kiểm tra đến là nhà trường lại bắt bọn em quét dọn, lúc ấy bọn em thích lắm, vì không cần phải học tiếng Anh buổi sáng mà! Bọn em cầm chổi đánh nhau ở trên sân, tôi quét qua, anh quét lại, chẳng mấy chốc sân trường đã bụi mù. Bọn em đùa nào

người ngơ ngẩn cũng bám đầy bụi, ngay cả tóc, lông mày cũng trắng phớt vì bụi. Mọi người nhìn nhau, cười đau cả bụng, thật là buồn cười! - Tôi cảm thấy rất buồn cười, một mình vừa cười vừa lau nước mắt, trong khi mấy người kia chỉ ngồi ngệt mặt ra nhìn tôi.

- Sao cậu không nói đến ai đó với ai đó là đôi bạn cùng tiến ấy? - Tề Tề lại bắt đầu đấy. Cô vừa nói vừa nháy mắt với tôi và Hường Phong Thu, sau đó tiếp tục ôm bụng kể cho chị Tịnh nghe. - Quả đúng là thiên tài, bị cô giáo phát hiện ra, còn dám nói đề bài tiếng Anh này không biết làm, trong khi tay lại đang ôm quyển sách vậy lý chứ!

Hường Phong Thu cúi đầu nói:

- Xin em đấy, chớ có nhắc lại nữa!

Nói rồi Hường Phong Thu hắng giọng:

- Lúc nhỏ bọn anh hay xem bộ phim Đại hiệp bạc đầu, tối nào cũng chiếu, bài hát trong phim ấy cũng rất hay. Có hôm vào lớp, cô giáo bảo bọn anh ôn bài, anh ngồi lăm băm bài hát này, đột nhiên anh lớn giọng: “Đạo... là ngọn đạo thế nào?”, cả lớp giật nảy mình, căng thẳng nhìn anh, vài giây sau, không biết ai đó hát nối vào: “Kim tư đại hoàn đạo”... thế là cả lớp được trận cười vỡ bụng, còn cô giáo trẻ thì tức phát

Tề Tề nói:

- Hồi nhỏ em không xem phim này, em xem Phong thần bảng cơ.

- Còn nhiều hơn ấy chứ, Bao Thanh Thiên này, Truyền kỳ Tân Bạch nương tử này, Mèo máy này... Nhiều lắm!

- Hường Phong Thu còn yêu thầm Triệu Nhã Chi 5 nữa đấy. Trên bàn anh ấy chỗ nào cũng thấy dán ảnh của cô ấy! - Tề Tề bắt đầu chăm chọc.

- Anh thích Triệu Nhã Chi, còn em thì sao? Chẳng phải em cũng nhét đầy ảnh của Quách Phú Thành trong cặp hay sao? Ha ha, lúc vào học còn giờ ra ngắm nữa cơ mà! - Hường Phong Thu cũng chẳng chịu kém miệng.

- À đúng rồi, còn có bộ phim ấy nữa, tên là gì ý nhỉ? Ở tư hợp viện 6 ấy, có cái đuôi dài dài ý...?

- Tiểu Long Nhân! - Tề Tề chu môi hát. - Trên đầu tôi có cái sừng đặc biệt này, trên móng tôi có cái đuôi rất dài này... - Tề Tề vừa hát vừa làm động tác theo bài hát. Lúc ngây ngô, vì ngây quá mạnh nên suýt chút nữa cô ấy đã làm đổ cái bàn uống trà bên cạnh.

- Bọn anh thích nhóm Tiểu Hồ, tứ đại thiên vương, còn cả Trương Học Hữu. Còn nữa, h ấy anh rất thích chơi “Đẩy vòng sắt”7, anh đẩy cái vòng ấy chạy liên tục mấy dặm đường mà không hề bị đổ phát nào!

- Anh bốc phét vừa thôi! - Tề Tề vừa nói vừa cho Hường Phong Thu một đấm

- Đề nghị, ba chúng ta, những thanh niên thế hệ 8X cùng cạn ly nào! - Tôi đột nhiên rất muốn uống.

Tề Tề nói:

- Không được, ba cốc, cạn liền ba cốc!

- Chị thấy được đấy, mỗi người ước một điều ước đi! - Chị Tịnh rót bia cho ba chúng tôi.

Tề Tề nói:

- Đề em trước! Chúc tôi năm nay 24 tuổi, mãi mãi sống trong hũ mật tình yêu và bên tay vẫn có một hũ tiền!

Tôi nói:

- Chúc tôi sớm được chuyển ra khỏi cái nhà cũ nát ấy, sự nghiệp thành công, tiền đồ rộng mở

Hường Phong Thu nói:

- Chúc tôi sớm tìm được một cô con dâu để về ăn tết với mẹ tôi!

Ba cái cốc chạm vào nhau côm cốp, ai nấy nhìn nhau, bỗng dưng cảm thấy buồn buồn, ai cũng đều có tâm sự.

- Uống đi! - Tôi khẽ nói.

Tôi chẳng có chuyện buồn gì cả, chỉ là nhớ đến bố tôi. Ông đã qua đời lúc tôi mới chín tuổi, vì tai nạn giao thông. Lúc tôi tan học về nhà, trong nhà có đặt một cỗ quan tài, mẹ tôi bị sốc nặng, đang ngồi thẩn ra ở bên cạnh. Tôi thậm chí chẳng được nhìn mặt bố lần cuối, bởi vì người bố nằm trong quan tài của tôi đã tan xương nát thịt. Thình thoàng lúc nhìn ra xa xăm, tôi thường thấy ông xuất hiện trong tầm mắt mình. Hoặc có mấy đêm liên tiếp, ông xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Tôi nghĩ, chắc là ông cũng nhớ tôi lắm nhỉ? Có người nói con gái chính là người tình của bố từ kiếp trước. Chỉ có điều bố trong ký ức của tôi là một người ít nói ít cười, nhưng tôi nghĩ, trong lòng ông ấy chắc chắn có rất nhiều điều muốn nói với tôi.

- Sao thế? - Chị Tịnh kéo kéo áo tôi hỏi.

- Không sao, ha ha, mắt em bị con gì bay vào ấy mà! - Tôi ngẩng đầu, không muốn để họ nhìn thấy những giọt nước mắt

- Ngồi xuống đi Y Y! - Tề Tề đưa cho tôi một cái khăn giấy.

Tôi ngồi xuống, châm một điếu thuốc.

- Trời già liệu có tình? Người không phong nguyệt phí hoài tuổi xuân. Rượu hồng nâng chén đêm xuân. Bạc vàng, người ngọc bốn bên vui vậy! - Tề Tề đột nhiên xuất khẩu thành thơ.

- Thơ hay! - Hường Phong Thu thích thú cầm đũa lên định gõ vào bát. Nào ngờ một đầu đũa lại đang “gánh” cái khăn ướt, thế là cái khăn ướt ấy bị hát lên, bay trúng vào mặt anh ấy.

Mọi người ôm bụng cười bò, chị Tịnh vừa lau nước mắt vừa kêu la đau bụng quá.

- Đề tôi hát cho mọi người nghe một bài nhé! - Tề Tề lão đảo đứng dậy, tay cầm một cái chai không, đứng lên bàn uống trà: “Trên cây đa cạnh bờ ao, tiếng ve kêu râm ran suốt mùa hè. Trên cái xích đu dưới sân trường, chỉ có bướm đậu...”.

Mọi người dựa lưng vào ghế, khe khẽ hát theo: “Chờ đợi ngày hè đến, chờ đợi một ngày mai, chờ đợi trẻ thơ mau lớn...”

Đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng “Bịch”, cúi đầu nhìn sang, thấy Hường Phong Thu đã gục rồi.

Tôi dìu Hường Phong Thu dậy. Hường Phong Thu kéo cánh tay tôi, lè nhè nói:

- Y Y, ly hôn rồi... không sao rồi, anh sẽ... mang lại hơi ấm... hơi ấm... cho em.

10

Lưu Minh Cường nằm ngủ như chết ở bên cạnh, lại còn ngáy khò khò, chảy cả nước dãi làm ướt cả một mảng gối. Tôi cảm thấy thật kinh tởm, ra sức đẩy cho anh ta tỉnh dậy. Tối qua về nhà lúc nào tôi cũng chẳng nhớ nữa, chỉ nhớ trên đường về tôi có vào nhà vệ sinh một chuyến và gọi điện báo Lưu Minh Cường đến đón tôi.

Anh ta trở mình rồi lại ngáy tiếp.

Hơn năm giờ sáng, Hường Phong Thu nhắn tin cho tôi, hỏi tôi tối nay thế nào. Tôi đang cân nhắc xem có nên trả lời lại không thì Hường Phong Thu đã gọi lại.

- Đã dậy chưa thế? - Hường Phong Thu hỏi.">

- Chưa đâu, anh đang ở đâu thế? - Đêm qua anh ấy và Tề Tề về bằng gì tôi cũng chẳng nhớ nữa.

- Em đang ở đâu thế? Sao anh nghe thấy tiếng ngáy nhỉ?

Tôi vội vàng nhảy xuống giường, vào nhà vệ sinh:

- Em đang diệt virus cho máy tính ấy mà!

- Ồ, thảo nào! Vậy em mau dậy đi! Anh cúp máy đây!

- Ok, tạm biệt! - Hường Phong Thu làm tôi sợ đến toát mồ hôi.

Lúc Lưu Minh Cường đưa tôi đi làm, tôi liền kể cho anh ta nghe chuyện Lãnh Linh bị đánh. Lưu Minh Cường tỏ vẻ thần nhiên, nói:

- Thằng đấy chẳng có bản lĩnh xử lý con vợ!

- Anh đặc chí cái gì chứ? Tôi thấy anh cũng chẳng làm gì được vợ anh đâu! - Trong lòng tôi dấy lên một nỗi chán ghét. Loại đàn ông như Lưu Minh Cường mãi mãi nông cạn, thiên cận, không có sự đồng cảm và chỉ biết vui mừng trên tai họa của

- Anh cả đêm qua không về nhà, em xem cô ta có gọi điện cho anh cú nào đâu? - Lưu Minh Cường cười nói. - Em yên tâm, vợ anh tuyệt đối không phải là loại đàn bà chanh chua như thế đâu!

- Vậy thì chúc mừng anh! - Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến bộ dạng đặc chí của Lưu Minh Cường, chỉ hất hàm ra hiệu cho xe dừng lại ở con đường đối diện.

- Tối nay anh mời em ăn cơm! - Lưu Minh Cường dừng xe, vỗ vỗ vào vai tôi. - Còn nữa, sau này em còn say như tối qua nữa thì anh mặc kệ em đấy!

- Tôi nói nghiêm túc đấy, anh phải bảo đảm an toàn cho tôi, tôi không muốn đụng độ với người khác đâu! - Tôi nghiêm túc nhìn Lưu Minh Cường,

chuyện của Lãnh Linh khiến cho tôi chột dạ.

Đến khách sạn, tôi nhìn thấy Diệp tử đang đứng ở cửa đợi ai đó, nói là đang đợi đội kiểm tra của tập đoàn đến.

Đến kiểm tra khách sạn ư? - Tôi thấy hơi ngạc nhiên, trước đây mỗi lần kiểm tra khách sạn toàn thông báo trước mấy ngày, sao lần này không nghe thấy ai nói có thông báo nhỉ?

- Đúng thế, sáng nay mới nghe nói đấy chị ạ! - Diệp Tử vừa đi vừa gọi điện.

Tôi vào văn phòng, kiểm tra tỉ mỉ các bn ghi chép, thư thông báo nhưng không hề nhận được thông báo nào có liên quan đến việc này. Sao lại đột ngột “tập kích” thế nhỉ? Tôi chợt nghĩ đến cuộc sát hạch lần trước, không biết hai việc này có liên quan gì đến nhau không?

Suốt cả buổi sáng tôi cứ bị đau bụng đi ngoài, chắc là tại vì tối qua uống nhiều bia quá khiến cho dạ dày có vấn đề. Thế nên tôi cứ phải liên tục chạy vào nhà vệ sinh. Về sau thấy chạy đi chạy lại phiền phức quá, tôi liền ngồi luôn ở trong đó.

Bên ngoài có tiếng bước chân hối hả vọng lại. Người ấy vừa đi vừa nghe điện thoại, là giọng người vùng khác, có lẽ là người của đội kiểm tra. Chỉ nghe thấy cô ta nói: “Tôi cũng đâu có muốn thế, lãnh đạo lên tiếng một cái là chúng tôi phải thi hành ngay... Tôi cũng không rõ, hình như trong nội bộ của họ có ai đó tố giác thì phải... Ái chà, cứ chờ tôi về rồi tự tập cũng không muộn mà!”.

Tôi nín thở, hi vọng có thể nghe ra được chuyện gì nữa, thế nhưng cô ta nhanh chóng cúp điện thoại. Nội bộ có người tố giác ư? Nội bộ tố giác có quan hệ trực tiếp đến việc họ đến kiểm tra đột xuất lần này ư? Lẽ nào có ai đó tố giác vấn đề kinh tế của lãnh đạo nào đó trong khách sạn?

Tôi càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

Vừa vào đến văn phòng, Tổng giám đốc Ngô đã gọi tôi:

- Cô chuẩn bị đi Vũ Dương Sơn với tôi một chuyến nhé!

nói xong liền đi ra ngoài. Tôi đứng ngây tại chỗ nghiền ngẫm những gì Tổng giám đốc Ngô vừa nói: Đi Vũ Dương Sơn với tôi, đi một mình với anh ấy ư? Bỗng thấy chóng mặt, bình tĩnh, phải bình tĩnh lại! Tôi ngồi xuống, lắc lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi lại nghĩ, không sao, đúng là Tổng giám đốc Ngô đã nói: Tôi, đi cùng anh ấy, đến Vũ Dương Sơn.

Chẳng còn cách nào khác cả, ông trời đã muốn chiều cô thì có không muốn nhận cũng không được!

Tôi vội vàng xuống bãi đỗ xe lấy xe, sau đó chạy sang siêu thị bên cạnh mua một thùng nước khoáng, một thùng sữa nhỏ, một lọ Vitamin C và một hộp thuốc cảm cúm. Đi mua thuốc là bởi vì tôi phát hiện ra gần đây Tổng giám đốc Ngô hình như bị cảm cúm, cứ ho luôn miệng. Tôi luôn cảm thấy mình là một người rất thờ ơ với mọi thứ xung quanh, ngoại trừ với anh ấy.

Tôi đột nhiên nghĩ, nếu như Lâm Tiểu Vi là một người khiến cho tôi sùng bái thì có thể tôi đã chấp nhận tất cả những gì anh ta đã làm. Điều này nói lên cái gì, nói lên rằng tình yêu có sức mạnh vô biên! Lại lạc đề rồi! Tôi đỗ xe ở trước cửa khách sạn rồi gọi điện thoại cho Tổng giám đốc Ngô.

Xe lăn bánh trên con đường quốc lộ, tôi cũng chìm đắm trong sự hưng phấn. Được đi riêng với Tổng giám đốc Ngô là một cơ hội hiếm có mà!

Nói một cách chính xác là tôi đã thầm thích Tổng giám đốc Ngô rồi. Nói trắng ra là, kể từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh ấy, kể từ lúc anh ấy mỉm cười với tôi ở cầu thang máy, tôi đã bắt đầu đắm chìm vào thứ tình cảm ấy mà không sao thoát ra được.

Lúc này trái tim tôi giống như một con ngựa bị đứt cương nhảy lung tung, không sao ngăn lại được. Thảo nào gà mẹ đẻ xong cứ nhất định phải kêu cục ta cục tác ầm ỉ, không kêu không được, vì trong lòng vui quá, nhất định phải kêu lên mới được. Tôi cắn chặt môi, chỉ sợ nhớ một chút bốc đồng không kìm nén được bản thân mà kêu lên sung sướng, tôi thật sự vui đến phát điên rồi!

- Mùa xuân sang có hoa anh đào, la la la...

- Cô hát cái gì vậy?

- Hà?... Đâu, đâu có! - Tôi hốt hoảng, lắp bắp trả lời, sau đó căng thẳng cắn chặt môi. Đáng ghét, sao mình lại hát thành tiếng thế này? Ái chà, mình không sao chỉ đạo được cái đầu của mình nữa!

- Lái xe nhanh như vậy làm gì? - Tổng giám đốc Ngô tiếp tục cười. - Cô cũng thích đua xe à?

Thế này có chết tôi không cơ chứ? Ai bảo giọng nói của anh ấy có từ tính mạnh quá cơ, cứ nghe thấy anh ấy nói là cả thế giới của tôi đều cộng hưởng theo.

- Dạ... - Tôi ậm ừ đáp, lúc này mới phát hiện ra mình đang lái với tốc độ 120km/h, thế là vội vàng giảm tốc độ, chân tay lỏng ngóng suýt chút nữa nhằm tay ga thành phanh xe.

- Vợ tôi cũng rất thích đua xe! - Tổng giám đốc Ngô trầm ngâm trong kí ức ngọt ngào, khóe môi nở nụ cười dịu dàng. - Cô ấy lúc nào lái xe cũng lỏng ngóng như vậy, khiến cho tôi không lúc nào dám rời mắt khỏi cô ấy

Tìm tôi chợt thất lại, có chút xót xa, một chút ảm ức. Nhưng mà anh ấy nghĩ đến vợ mình thì có gì sai trái? Chỉ có tôi tự tưởng tượng rồi nghĩ ngợi viễn vông mà.

Trời nắng to, lại chẳng có gió. Tổng giám đốc Ngô liền kéo cửa kính xuống, đeo kính râm vào:

- Tất điều hòa đi, tắm nắng một tí nhì! - Nói rồi anh lại bắt đầu ho như cú mèo.

Tôi một tay nắm vô lăng, một tay lục túi xách tìm lọ thuốc cảm cúm đưa cho anh.

Tổng giám đốc Ngô bỏ kính râm xuống, đón lấy lọ thuốc mỉm cười về tình nghịch:

- Mua cho tôi đây à?

Tôi gật đầu, mặt đỏ bừng lên.

- Cảm ơn nhé! - Tổng giám đốc Ngô thu ánh mắt lại rồi lấy thuốc uống.

- Anh không ngủ được à? - Tôi vờ hỏi chuyện để che đi sự

Tổng giám đốc Ngô cho thuốc vào miệng rồi ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại nghỉ ngơi:

- Ủ, dạo này tình trạng của vợ tôi không được tốt cho lắm!

- Ồ, đi Vũ Dương Sơn... mời bác sĩ à? - Hỏi xong tôi mới thấy mình lảm chuyện, dù gì cũng chẳng phải là bạn bè thân thiết, ai lại đi hỏi mấy chuyện riêng tư này?

Tổng giám đốc Ngô lắc đầu, nói như đang tự cười nhạo chính mình:

- Nghe nói ở đó cầu nguyện rất linh, tôi muốn thử xem sao, biết đâu lại có chuyển biến tốt đẹp. Hầy, có phải tôi rất mê tín không?

- Cũng không hẳn! “Phật tại tâm” mà, anh tin là có thì nó sẽ là có, anh nghĩ là không thì nó sẽ là không. Cầu nguyện là sự gửi gắm vào những điều tốt đẹp, có linh hay không không quan trọng, cũng chẳng liên quan gì đến chuyện mê tín cả.

Anh gật gù đầu biểu thị vẻ tán đồng.

Không khí nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh kể cho tôi nghe một vài chuyện về vợ mình. Anh lảm bảm như nói một mình, không nói rõ về phương diện nào hoặc đề cập đến chuyện cụ thể nào, chỉ là đột nhiên thốt lên một câu rồi trầm ngâm một lúc, rồi lại thốt lên một câu.

- Lúc đi Bắc Kinh học thạc sĩ, sức khỏe cô ấy tốt lắm, bạn bè ai cũng gọi cô ấy là Vương Hy Phượng 8.

- Con người thật kỳ lạ, ngày hôm qua vẫn còn nhảy nhót như chim sáo, chớp mắt một cái đã nằm trong bệnh viện.

- Thỉnh thoảng tôi nổi giận cô ấy cũng sợ, nhưng phần lớn là cô ấy nổi giận.

Tôi im lặng lái xe, cẩn thận lắng tai nghe từng lời anh nói và thể hiện thái độ hết sức điềm đạm. Không phải tôi không thích nghe những chuyện này mà ngược lại, tôi rất muốn tìm hiểu về vợ anh. Nhưng tôi lại sợ ánh mắt kính ngạc hay vẻ hào hứng của mình sẽ khiến cho anh không muốn kể tiếp.

Điều tôi muốn biết nhất là vợ anh mắc bệnh gì, cô ấy có xinh đẹp không và rốt cuộc hai người họ yêu nhau sâu đậm đến đâu.

Chắc chắn là rất sâu đậm, ít nhất là trong trái tim của Tổng giám đốc Ngô, cô ấy đã chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng, nếu không anh ấy đã chẳng nỡ nụ cười hạnh phúc và dịu dàng khi kể những chuyện này. Tôi nghĩ có lẽ đây chính là cảm giác thích một ai đó, mỗi niềm vui, nỗi buồn, sự tức giận... của người ấy đều tác động đến từng sợi dây thần kinh của bạn.

Tôi chợt nhớ lại những điều sáng nay mình nghe được ở trong nhà vệ sinh, cân nhắc có nên nói cho anh biết hay không. Sau một hồi cân nhắc, tôi lại nghĩ, ngộ nhờ những lời nói ấy chẳng có liên quan gì đến khách sạn thì chẳng phải tôi đã vô tình đặt chuyện hay sao?

Trước mặt Tổng giám đốc Ngô, tôi phải cố gắng làm một người khiêm nhường và đơn giản, chỉ sợ bị anh nhận thấy mình phức tạp, đa nghi. Hơn nữa tôi không muốn những điều mình nói khiến anh phải lo lắng.

Đã vào mùa đông, người đi du lịch không đông lắm, ai nấy đều lặng lẽ thăm thú, cả khu du lịch như tăng thêm hơi thở thần bí, những người đi thắp hương lễ Phật cũng trở nên cực kỳ nghiêm trang. Tôi nghĩ, con người luôn rất thận trọng trước mặt thần linh, điều này chứng tỏ cái gì? Sự thành khẩn, tín ngưỡng hay là do có tật giat mình?

Sau khi đặt chân vào điện Tử Tiêu, Tổng giám đốc Ngô đã mua hơn 1.000 tệ tiền hương để đi cầu nguyện. Tôi ngồi trên ghế đá, lặng lẽ nhìn anh ở phía xa. Tôi để mặc cho ánh mắt của mình thán nhiên nhìn anh, chẳng một chút e sợ, thích nhìn thế nào thì nhìn.

- Cô đang cười gì thế? - Tổng giám đốc Ngô không biết đã ngồi xuống đối diện tôi từ khi nào, tò mò nhìn tôi, hỏi. - Có phải cười tôi quá tin vào chuyện này?

- Đầu có, đầu có, rất tốt! - Tôi vừa lắc đầu vừa xua tay, tôi tát cho mình một cái: Thưa bà cô, nghe xem mây đã nói cái gì đi, dám nói với sếp của mình là “Rất tốt” à? Mây nói chuyện kiểu gì thế hả? Ăn thêm một cái tát nữa bây giờ!

Tổng giám đốc Ngô không hề để ý đến những lời tôi nói, chỉ vào Phật điện phía đối diện,

- Cô... không vào xem một què à?

- Ha ha, không xem đâu, số mệnh của tôi chẳng ra gì mà! - Mẹ tôi thường nói số tôi chẳng ra gì, mặc dù tôi không tin lắm nhưng thời gian đã dần khiến tôi mất đi sự tự tin và làm tiêu tan “nhuệ khí” của tôi. Chính vì vậy tôi luôn tránh xa mấy chỗ bói toán, lúc này tôi nhất quyết không đi. Ngộ nhớ bói ra đúng với những gì mẹ tôi đã nói thì chẳng phải sẽ là thật hay sao?

- Thế cô cảm thấy thế nào mới gọi là tốt số?

- Thần tiên! - Tôi giả bộ thần nhiên trả lời. - Nhưng mà người thì chẳng thể làm thần tiên được!

- Cũng chưa chắc, thực ra con người cũng có thể trở thành thần tiên. Vứt bỏ hết tình thù, thế tục, quên hết đi những tạp niệm, trong lòng chỉ có sự trong sáng và thanh tịnh thì sẽ trở thành thần tiên. Đòi người không phải là một sự hưởng thụ mà là một công việc hết sức nặng nhọc. Con người sở dĩ cảm thấy sống rất mệt là bởi vì trong lòng anh ta có quá nhiều điều phức tạp và rối loạn. Vạn sự vạn vật, chỉ có đơn giản là tốt nhất!

Anh nói những lời này cứ như một thánh nhân, tràn đầy hơi thở của trí tuệ vô biên nhưng lại phảng phất một nỗi thê lương khó tả, khiến cho tôi suy nghĩ chút nữa thì rơi vào đôi mắt sâu thẳm ấy.

Mạc Y Y, mây đã say anh ấy mất rồi!

Lúc xuống núi, tôi đi phía trước, tinh thần không sao tập trung được, chẳng may bước hụt, cơ thể như đổ nhào xuống.

Vào khoảnh khắc ấy, cánh tay tôi như bị một sức mạnh nào đó giữ chặt lấy. Tôi lập tức nhận thức được rằng mình phải bám vào “cái cọc cứu mạng” này, có như vậy mới thoát khỏi kiếp sống thực vật hoặc cái họa thịt nát xương tan.

Sau khi đứng vững, tôi mới phát hiện ra rằng người vừa cứu tôi chính là Tổng giám đốc Ngô. Đầu óc tôi như nổ tung, vội vàng thả tay anh ra. Cơ thể mất đà, suy nghĩ nửa lại ngã ngửa ra. Tổng giám đốc Ngô lại lần nữa giữ lấy tôi.

- Đi đường cũng bất cẩn thế đấy! - Tổng giám đốc Ngô dịu dàng nhìn tôi, ánh mắt ấy như có một sức mạnh vô hình khiến cho tôi sắp đứng không vững nữa.

Mặt tôi đỏ lựng lên, vốn định giải thích một chút, ví dụ như bảo: Đầu óc tôi kém phát triển... nhưng vừa mở miệng ra đã thành hai tiếng “cảm ơn” rồi.

Xem ra trong chuyến đi Vũ Dương Sơn lần này, cái số của tôi là phải ngã.

Về sau lúc xuống núi, hai chúng tôi đều duy trì cùng một tốc độ cứ như có hẹn ước ngầm, bậc cầu thang cũng đủ rộng để cho chúng tôi đi làm hai hàng.

Đi hết đoạn cầu thang là đến một mặt phẳng nơi dành cho mọi người nghỉ ngơi, thăm thú phong cảnh và mua đồ. Một bà lão tóc bạc phơ nhìn thấy chúng tôi từ xa đi lại liền cười ngọt ngào nói:

- Hai cháu ơi, qua đây bà xem tướng cho!

Tôi cúi đầu, trống ngực đập thành thịch.

Tổng giám đốc Ngô không hỏi xem tôi có đồng ý không liền kéo tôi về phía đó, hào hứng ngồi xuống cái ghế bên cạnh, bắt chước giọng điệu của bà cụ ấy, nói:

- Được ạ, thế thì bà xem đi!

Bà lão thấy anh ấy nhiệt tình nên cũng nheo nheo mắt nhìn tôi chăm chú. Tổng giám đốc Ngô cũng nhìn tôi chăm chú. Tôi bị cái nhìn của hai người ấy khiến cho bối rối không biết làm thế nào.

- Cháu sinh năm nào? - Bà lão cầm lấy tay tôi, đưa ra xa nhìn.

- Cháu sinh ngày 7 tháng 8 năm 83 ạ! - Tôi ngoan ngoãn trả lời.

- Tuổi Tuất à, sinh lúc

- Mười hai giờ đêm ạ! - Cái này tôi nhớ rất rõ, mẹ tôi nói tối đó mẹ đau bụng vất vả suốt từ bây giờ tới đến tận sáng sớm hôm sau mới sinh tôi.

Bà cụ hỏi xong tôi liền quay sang xem tay Tổng giám đốc Ngô.

Bà cụ xem tay Tổng giám đốc Ngô một lát rồi quay lại xem tay tôi, sau đó miệng lẩm bẩm cái gì đấy.

- Chữ bát của hai người rất tốt, ở cùng với nhau đúng là đại cát đại lợi, chẳng trách mà mới nhìn đã thấy có tướng vợ chồng rồi! - Một lúc lâu sau, bà cụ đã xem ra tướng số của chúng tôi, miệng nở nụ cười tươi. - Mấy năm đầu sẽ tranh cãi liên miên! - Bà ấy nói rồi chỉ vào tôi. - Đó là bởi vì cô ấy rất nóng tính, lại ngang ngạnh, nhưng chỉ cần qua tuổi 31 thì mọi việc sau này sẽ thuận lợi.

Tổng giám đốc Ngô nghe xong liền quay sang nhìn tôi, bật cười ha ha rồi nháy mắt với tôi, thì thầm:

- Đúng là biết cách dỗ dành người khác!

Anh liền đứng dậy đưa cho bà cụ 100 tệ. Bà cụ mừng lắm, vội vàng lấy ra hai sợi dây đỏ buộc lại thành vòng đeo tay:

- Tặng cho hai cháu, chúc hai cháu trăm năm hạnh phúc!

- Sao anh lại trả tiền?

- Người ta cũng khó khăn mà, ngần ấy tuổi rồi có ít đâu! - Nói rồi anh đưa cho tôi một sợi dây, miệng khẽ nhoẻn cười. - Nào, đeo vào! - Nói rồi anh chăm chú đeo vào tay mình.

Trong lòng tôi bỗng dậy sóng.

Anh đeo xong liền gờ ra cho tôi nhìn. Đột nhiên điện thoại đổ chuông, là Luru Minh Cương gọi đến, nghe giọng có vẻ anh ta đang rất vui:

- Cung à, tối nay anh về!

Mặt tôi không hề biến sắc:

- A lô, chào anh, tôi đang ở Vũ Dương Sơn có việc, có chuyện gì không?

- Chào cái gì mà chào, em có biết anh là ai không? Em có phải là Y Y không hả? - Luru Minh Cương lại trở lại với bộ dạng thô tục của mọi khi.

- Ok, tôi biết rồi, tôi gọi lại anh sau! - Nói rồi tôi vội vàng cúp máy rồi tắt.

Tổng giám đốc Ngô thấy tôi nghe xong điện thoại liền quay lại hỏi:

- Trước đây cô đã từng đến đây chưa?

- Tôi từng đến đây một lần. Nói chung tôi xưa nay không đam mê cảnh sắc cho lắm, vì vậy đến đâu cũng chỉ là cười ngửa xem hoa mà thôi, về nhà là chẳng còn nhớ gì hết! - Tôi nói xong liền nhớ đến một bài văn viết về chuyến du ngoạn Vũ Dương Sơn mà tôi đã từng đọc. Bài viết ấy dài hơn hai nghìn từ, nói rằng công trình Vũ Dương Sơn này mặc dù là do con người làm nên nhưng lại đẹp như một kiệt tác tự nhiên, là sự hòa trộn giữa con người, trời đất tạo nên một chữ “Đạo” chỉnh thể và hài hòa. Lúc ấy tôi không khỏi ngưỡng mộ người này vì con mắt nhìn cảnh giới sự vật của anh ta.

- Thanh niên bây giờ chỉ thích những nơi hiện đại, điều này có thể hiểu được, đợi đến khi cô đến độ tuổi nào đó, cô sẽ nghĩ đến những nơi như thế này. Thái độ đối với mọi sự việc cũng sẽ thay đổi theo tuổi tác... - Đột nhiên anh im lặng, nhìn tôi rồi nói. - Chuyện cô ly hôn tôi mới biết mấy hôm trước. Nếu như tôi biết chuyện hai người có mâu thuẫn chắc chắn tôi sẽ khuyên nhủ cô kịp thời. Sự hiểu biết của cô đối với hôn nhân có lẽ cũng không bị quan đến vậy.

- Vấn đề của chúng tôi không giống như anh nghĩ đâu. Nguyên nhân hai người mâu thuẫn với nhau... xuất phát từ một số vấn đề có tính nguyên tắc...

- Tôi không ngờ anh ấy lại nói sang chuyện này nên nói năng có phần không ăn nhập.

- Những vấn đề mang tính nguyên tắc không phải là đột nhiên phát sinh, nó luôn bùng phát do sự tích tụ của những mâu thuẫn thường ngày. Chính vì vậy có người mới nói rằng: “Sát thủ của hôn nhân không phải là ngoại tình hay một nhân tố gì khác, mà chính là thời gian”... - Anh ngập ngừng một lát rồi nói tiếp. - Thế hệ các cô có rất nhiều điểm khác biệt với thế hệ của chúng tôi. Có cái tôi, có cá tính, không muốn trao đi, có quá đòi hỏi, không biết gò ép bản thân, nóng vội đưa ra một số quyết định, bị tổn thương vẫn không chịu cúi đầu... Đương nhiên những thứ này không phải là tuyệt đối, nhưng những người như vậy cũng không phải là thiểu số.

- Có thể là thế. Tôi cũng vậy. Là một người đàn bà, không muốn trao cho người khác quá nhiều. Tôi cảm thấy con người sống cho chính bản thân mình, tại sao cứ phải liên tục thay đổi bản thân mình vì người khác?

- Để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện. Có một người đàn ông đi làm đến tối muộn mới về nhà, phát hiện trên tường phòng khách bị dính vết nước cà chua, thế là anh ta hùng hổ lao vào nhà bếp, gắt lên với người vợ đang bận rộn nấu nướng rằng vì sao bức tường phòng khách lại bẩn như vậy? Người vợ bức bối: “Tại sao anh không đi lau cho sạch?”. Người chồng càng tức giận: “Xin cô, tôi chỉ hỏi thế thôi”. Thế là hai người liên cãi nhau, sau đó chẳng ai nói với ai câu nào suốt cả buổi tối. Thực ra chuyện hôm ấy là thế này: người vợ về nhà sớm hơn người chồng, đi đón con rồi về nhà nấu bữa tối. Đưa con bé một đĩa thức ăn lên nhà nhưng không may bị ngã, nước cà chua bắn khắp nhà. Người vợ đã lau sàn nhà, đang định đi lau tường thì người chồng về. Người vợ hôm ấy rất mệt mỏi, đương nhiên không chịu đựng nổi sự trách cứ của người chồng.

Anh kể xong liền nhìn tôi:

- Vì vậy cảm giác xấu hổ của chúng tôi thực ra không liên quan đến đối phương, cũng giống như người chồng và người vợ trong chuyện đầu cho rằng tâm trạng mình không vui là do đối phương gây ra. Thực ra trong tiềm thức, chúng ta luôn yêu cầu đối phương phải hành động theo ý muốn của mình.

- Thế thì nên làm thế nào? - Tôi hỏi.

- Yêu thật lòng! - Anh mỉm cười đáp. - Bản chất của hôn nhân hạnh phúc chính là tình yêu thật lòng.

Tôi suy nghĩ những điều anh nói, nghe cũng có lý. Thứ nhất, giữa tôi và Lâm Tiểu Vi không có tình yêu thật sự. Thứ hai, lúc nào cũng là tôi đòi hỏi quá nhiều ở anh ta.

- Anh luôn “đầu tư” cho hôn nhân của mình, vợ anh chắc là hạnh phúc lắm! - Tôi nói câu này mà lòng cảm thấy thật chua xót. Đàn bà có hạnh phúc hay không phần lớn đều phụ thuộc vào việc cô ta lấy được một ông chồng như thế nào.

- Nhưng cô ấy là một người rất cảm tính. Con người luôn là như vậy, những người sống rất vui vẻ chưa chắc đã kiên cường nhưng chắc chắn là người có lý trí. Những người sống quá cảm tính thường vô tình tự làm mình tổn thương.

Những điều anh ấy nói khiến tôi khó nắm bắt. Sắp đi khỏi khu Vũ Dương Sơn này rồi, tôi chẳng nghĩ được gì khác nữa vội vàng cầm lấy máy ảnh ra, nói:

- Nào Tổng giám đốc Ngô, tôi muốn chụp chung với anh một tấm!

Anh mỉm cười rạng rỡ

- Ok!

Một vị khách đi ngang qua rất vui lòng giúp chúng tôi chụp một tấm ảnh. Anh hô to: “Cười nào!”, rồi tự nhiên choàng tay qua vai tôi. Khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy như cả vũ trụ này đang quay cuồng. Những đôi tình nhân tay nắm tay đi ngang qua. Tôi đắm chìm trong suy nghĩ: Cứ coi như chúng tôi là một đôi đi! Suy nghĩ này khiến cho niềm hạnh phúc lan tỏa khắp trái tim tôi.

-
1. Một câu hát trong phim Hoàn Châu Cách Cách.
  2. Một hình thức hòa bài trong một kiểu chơi của Nhật.
  3. Diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.
  4. Một nhân vật trong Thủy Hử.
  5. Một nữ diễn viên xinh đẹp và nổi tiếng của Trung Quốc.
  6. Một kiểu nhà cổ ở Bắc Kinh, Trung Quốc.
  7. Một trò chơi phổ biến ở Trung Quốc. Dùng một que sắt có một đầu được uốn thành hình chữ V để đẩy một vòng sắt có đường kính khoảng 66cm sao cho cái vòng sắt ấy chạy trên mặt đất.
  8. Hay còn gọi là Phụng Ớt, một nhân vật trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngoại tình kinh tế học

Phụ nữ nhất định phải dùng con mắt kinh tế học để nhìn nhận hành vi ngoại tình, nghiêm ngặt kiểm soát tình cảm, tuyệt đối không thể vì mấy lời đường mật của đối phương mà mềm lòng.

1

Sau khi tổ kiểm soát đi, khách sạn lại sóng yên biển lặng, không có bất kỳ điều gì khác thường, xem ra tôi đã đa nghi quá rồi. Thực ra nghĩ lại thấy, cho dù là có người tố giác Tổng giám đốc Ngô thì tập đoàn nhất định đã thông báo cho anh trước. Cho dù có kiểm tra thì cũng phải kiểm tra một cách quang minh chính đại, Tổng giám đốc Ngô đương nhiên không thể không hay biết.

Ba ngày sau tôi gặp lại Diệp Cường, anh ta mặc một chiếc áo măng tô đen đi ngang qua đại sảnh. Tôi còn tưởng là một minh tinh nào cải trang đến khách sạn này. Anh ta đứng bên cạnh tôi, cùng chờ thang máy. Xuất phát từ phép lịch sự, tôi liền gật đầu chào anh ta trước:

- Chào Giám đốc Diệp!

Anh ta liếc mắt nhìn tôi, chẳng nói năng gì, chỉ gật đầu chào lấy lệ rồi bước vào một cái thang máy khác. Xem ra chuyện này thực sự đã khiến cho anh ta “hao tổn nguyên khí”, không co

nhảy vênh vào như trước đây nữa. Chỉ có điều thái độ của anh ta ban nãy đối với tôi khiến cho tôi cảm thấy khó chịu, đã đến nước này rồi còn giả bộ kênh kiệu, cười với tôi một cái thì chết ngay chắc?

Vào trong thang máy, tôi đột nhiên nhớ đến Lãnh Linh, cô ta đâu rồi nhỉ? Bao giờ thì quay lại đi làm?

Chiều thứ năm, sau khi hết giờ làm, mẹ gọi điện cho tôi, bảo tôi mai về nhà ăn trưa, nhất định phải về. Mẹ hiếm khi một mực yêu cầu tôi phải về như vậy, chắc là lại tìm cho tôi một gã nào đó rồi bảo tôi về nhà xem mặt đây mà? Chỉ có điều, cho dù có phải hay không, tôi đều thấy rất cảm động. Kể từ sau khi tôi ly hôn, dường như mẹ tôi đã hiểu ra được rất nhiều điều, không còn giục tôi tìm một người đàn ông khác nữa, thỉnh thoảng còn gọi điện hỏi han quan tâm tôi. Nếu như nói rằng bất kỳ chuyện gì cũng giống như “Tái Ông mất ngựa”, vậy thì lợi ích lớn nhất mà việc ly hôn mang lại cho tôi là: Nó khiến cho quan hệ giữa hai mẹ con tôi, trở nên gần bó hơn.

Tôi cúp điện thoại, ngồi ở văn phòng, chờ đợi điện thoại của Lưu Minh Cường theo thói quen. Điều này đã trở thành thói quen của tôi mỗi cuối tuần rồi. Cho dù tôi có đồng ý hay không, cứ mỗi cuối tuần, chỉ cần hắn ta cao hứng là sẽ giúp tôi giải quyết rất nhiều vấn đề thực tế, ví dụ như: tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền sinh hoạt của mẹ tôi, tiền mua thẻ thẩm mỹ và thẻ tập thể dục cho tôi. Tôi cũng dần dần nắm bắt được tính cách của hắn ta. Đối với loại người như Lưu Minh Cường, nếu tôi cứ ngoan ngoãn thuận theo hắn, đó chính là thất sách. Tốt nhất là nên lúc xa lúc gần, như vậy mới có thể kích thích khẩu vị của hắn, thỉnh thoảng cũng phải ngang ngược, bướng bỉnh một chút cho hắn biết mặt.

Lưu Minh Cường cho tài xế đến đón tôi. Tối nay hắn mời khách ăn cơm, bảo tôi cùng đi, xong rồi lại nói:

- Là một người anh em ở Phúc Kiến, không sao đâu!

Kể từ sau khi đi tiếp lũ khốn ở Cục Thuế vụ, hắn ta không còn mở miệng ba tôi đi tiếp khách với hắn nữa, mà có nói tôi cũng không đi.

Tôi thay một chiếc váy dài màu trắng, bó sát eo. Đây là cái váy mà tuần trước Lưu Minh Cường đã mua cho tôi, trên cổ là một lớp lông cáo rất mềm, vừa hiện đại lại vừa sang trọng. Lúc mặc chiếc váy này vào, tôi còn thấy mình chẳng khác gì một minh tinh.

Ông chủ Phúc Kiến hết lời khen ngợi tôi, điều này khiến cho Lưu Minh Cường cảm thấy vô cùng hạnh diện, giọng nói cũng to lên thấy rõ, ánh mắt nhìn tôi càng dịu dàng hơn.

Tôi cúi đầu ăn cơm, không nói nhiều, chỉ cười nhạt để phụ họa với hắn ta. Đàn ông đều thích có một người phụ nữ xinh đẹp và trung thành với mình.

Ăn cơm xong, ông chủ Phúc Kiến mời chúng tôi đi xem biểu diễn. Lưu Minh Cường lấy lý do là tối nay còn có việc từ chối. Người đàn ông kia như hiểu ra, liền cười thật lớn, giơ ngón tay cái lên với Lưu Minh Cường. Tôi cúi đầu nhìn điện thoại, giả bộ như không thấy gì, tôi đã quen ánh mắt những người bạn làm ăn của Lưu Minh Cường nhìn tôi rồi.

Ông chủ Phúc Kiến với tài xế đi rồi, trong phòng ăn chỉ còn lại hai chúng tôi, Lưu Minh Cường liền vòng tay ôm tôi, hỏi:

- Có nhớ anh không?

- Sáng ngày mai em phải về nhà!

- Thế thì em lái xe của anh mà về! - Hắn ta càng ngày càng hiểu tôi.

- Ok! - Tôi dựa đầu vào vai Lưu Minh Cường, thoải mái vào tai hắn.

- Chiếc váy này rất đẹp! Nào, để anh ngắm kỹ lại nào! - Lưu Minh Cường ôm lấy tôi.

Tôi đứng dậy, xoay một vòng cho hắn ta nhìn:

- Cũng nhờ vào tiền của anh cả thôi, anh không cho tiền làm sao em mua được?

- Đương nhiên, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh có thể mua cả trung tâm mua sắm cho em! - Lưu Minh Cường tỏ vẻ nghiêm túc đưa ra kết luận.

- Em đã ngoan lắm rồi, còn muốn ngoan hơn nữa thì anh tìm một con cằm đi! - Tôi rất chướng mắt với bộ dạng vênh vênh vào vào của hắn ta, bực bội ngồi phịch xuống ghế.

- Giờ đi đâu? Khách sạn hay là nhà em? - Hắn ta xán lại chỗ tôi, nói tiếp. - Đến nhà em đi!

- Không muốn đi!

- Tại sao? Chẳng phải đã lấp điều hòa rồi
- Trời lạnh như thế này, bình nước nóng với đèn sưởi nhà tắm cũng chẳng có, làm sao mà tắm được?
- Cũng phải!

Tòa nhà đối diện với nhà trọ tôi thuê sắp hoàn thiện rồi. Trước đây hẳn ta từng nói, đợi khi nào tòa nhà đó hoàn thiện sẽ cho tôi một căn nhỏ nhỏ, đến giờ hẳn ta còn chẳng buồn nhắc đến.

- Đi thôi, đến khách sạn đi! - Lưu Minh Cương đưa tay lên xem đồng hồ rồi vỗ vỗ vào đầu tôi.
- Em muốn đi mát xa chân! - Tôi cảm thấy ảm ức vì hẳn ta nói lời không giữ lời.
- Ngày mai đi, ngày mai anh lên hầm mỏ rồi, em muốn làm gì thì làm! - Hẳn ta nói xong, thấy tôi chẳng động đậy gì, tỏ vẻ bất lực. - Lại dối rồi, lại dối rồi!
- Thế này mà là dối à? Em chỉ đi mát xa chân, chứ có phải toàn thân đâu? - Tôi chỉ mong hẳn cái nhau với tôi, cái cho tôi bôi hoa lá thì càng tốt, dù sao tôi cũng chỉ thích cảm tiền chứ không thích lên giường với hẳn.
- Thôi được rồi, được rồi bà cô của tôi ạ! Đi nào, đi mát xa chân trước! - Hẳn ta đầu hàng

Mọi thứ vẫn giống hệt như bình thường, Lưu Minh Cương vừa mệt mỏi chìm vào giấc mộng, tôi liền mặc váy ngủ vào, ngồi xuống bậc cửa sổ, châm một điếu thuốc lên và dõi mắt nhìn ra ánh đèn bên ngoài, âm thầm tìm kiếm linh hồn đã bị thất lạc của mình.

Cứ mỗi đêm như thế này tôi lại thấy sợ hãi, bởi vì tôi phát hiện ra rằng mình càng ngày càng lệ thuộc vào người đàn ông này, liệu đó có phải là sự buông thả của chính bản thân mình? Tôi nên định nghĩa như thế nào về bản thân đây?

Tôi vẫn nghĩ đến người đàn bà đó, mặc dù chúng tôi chưa từng gặp mặt, nhưng tôi tin rằng, đến khi sự việc bại lộ, mọi thứ được phơi bày ra trước ánh sáng, lúc ấy kết cục của tôi có lẽ còn thảm hơn cả Lãnh Linh.

Tôi nghĩ, đợi khi nào hẳn cho tôi một căn nhà, tôi sẽ lập tức biến mất trước mặt hẳn. Cái tôi cần đâu có nhiều, chỉ là một nơi để yên thân, như thế ít nhất có thể giải quyết được vấn đề nơi ăn chốn ở của mẹ tôi về già.

Bởi vì vội về nhà nên sáu giờ tôi đã dậy, Lưu Minh Cương vẫn ngủ say tít thò lò, tôi cũng chẳng buồn đánh thức hẳn ta dậy, chỉ với tay lấy chìa khóa xe ở trong túi của hẳn ta.

Về đến nhà, tôi nhìn thấy một người đàn ông khoảng 50 tuổi đang ngồi trong phòng khách, ông ta đang cầm một cốc nước. Tôi chợt cảm thấy dường như mình đã gặp người này ở đâu rồi, nhưng tôi không nhớ ra nổi là người họ hàng nào của mình. Sau đó, nhìn thấy cái cốc mà ông ta đang uống tôi mới hiểu rõ ngọn ngành. Đó chỉ là cái cốc giữ ấm của mẹ tôi, hóa ra mẹ tôi đang tự tìm một người đàn ông cho chính mình.

Tôi gật đầu coi như chào ông ta. Ông ta vội vàng đứng dậy, trong mắt ánh lên sự hân hoan không thể giấu nổi, ngập ngừng:

- Là YY phải không?

Tôi gật đầu, nồn nóng muốn tìm ra đáp án, thế nên tôi đi nhanh vào trong nhà bếp.

Mẹ tôi đang cho cá vào trong chảo dầu, tiếng dầu sôi rào rào nghe thật khó chịu. Mẹ tôi mặt đỏ bừng, hôm nay bà còn trang điểm một chút, mặc áo màu đỏ và quần ông đứng màu đen, tóc búi cao ở sau gáy.

- Về rồi à? Mau gọi điện cho di con, hỏi xem di con đang ở đâu?
- Mặt mẹ dính cái gì à? - Thấy tôi cứ nhìn chằm chằm, bà liền ngạc nhiên hỏi.
- Ở nhà nấu cơm mà phải đi giày da, mẹ không sợ đau chân à? - Tôi chỉ đôi khuyên tai vàng trên tai bà, cười nói. - Tất cả những gì có giá trị trong nhà đều được mẹ phô bày ra hết rồi đấy!
- Chẳng phải nhà có khách hay sao? - Bà lấy tay xoa xoa mặt, ngại ngùng cười. - Mẹ con trang điểm thế này trông có trẻ ra không?
- Có chứ! - Tôi nhủ mày, nhẹ nhàng nói. - Ha ha, mẹ đánh ngẫm à, chẳng thông báo trước với con gì cả!
- Cái con ranh này, dám nói mẹ như thế à? - Nói rồi bà liền khép cửa lại, ghé vào tai tôi thì thầm. - Mẹ sợ con có ý kiến!
- Dẫn về nhà rồi còn kêu sợ con có ý kiến à? Chẳng phải tự do yêu đương hay sao? - Tôi hé hé cái nắp chảo ra xem.

Mẹ gõ vào đầu tôi một cái, nói:

- Nói nhỏ thôi con ranh!

Mẹ có phần hơi phần khích quá. Bà định nói gì đó nhưng thấy tôi trầm ngâm suy nghĩ nên lại thôi và quay sang tắt bếp.

- Sao mẹ quen được? - Tôi hỏi.

- Di hai con giới thiệu đây, bọn họ là giáo viên trong trường! - Mẹ đón lấy cái đĩa tôi đưa, dán mắt nhìn tôi, chờ đợi câu hỏi tiếp theo.

- Bao nhiêu tuổi?

- Hơn mẹ ba tuổi!

- Con thấy hơn mẹ mười ba tuổi thì có, trông ông ta già hơn mẹ nhiều!

- Sức khỏe ông ấy không tốt, con gái ông ấy cũng tầm tuổi con!

- Vợ ông ta chết rồi à?

- Chưa! - Mẹ cầm đĩa ra, vừa rửa vừa nói, rồi đột nhiên giọng bà trầm xuống.

- Mẹ đau lòng gì chứ? Còn chưa lấy nhau mà đã nghĩ cho người ta rồi! - Tôi bĩu môi, không nhịn được, bật cười.

- Có gì đâu! - Mẹ có vẻ thất thần.

Hai vợ chồng đi hai đã đến. Mẹ sức tỉnh, vội vàng bảo tôi dọn bàn.

Cả căn nhà đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, bởi vì di hai với ông ta là đồng nghiệp, đương nhiên hai người không cần giữ kẽ với nhau nữa. Đây là lần đầu tiên cả nhà đông vui như thế này kể từ sau khi tôi ly hôn. Tôi bỗng nhiên cảm thấy xót xa. Mẹ tôi sống cũng chẳng hạnh phúc gì, còn trẻ đã góa chồng, ở vậy nuôi con, về già cũng chẳng có con cái bên cạnh. Quả thực mẹ tôi cần có một người bạn đời.

- Y Y, mang chai rượu ra đây! - Chồng di hai bảo

Mẹ tôi đã nhanh chân đi lấy chai rượu ra trước khi chồng di hai bảo:

- Bảo nó làm gì, nó có biết chỗ nào đâu!

Ông ta đeo một cặp kính rất dày, độ dày của kính khiến cho người ta liên tưởng đến học thức uyên bác của ông ta. Thỉnh thoảng ông ta có liếc nhìn tôi, nhưng mỗi lần tôi ngẩng đầu lên, ông ta đều đánh mắt sang hướng khác, trong mắt ánh lên sự hụt hẫng và xót xa, giống như đang kìm nén một cái gì đó.

Một lát sau, chồng di hai bảo:

- Y Y, mau kính bác Châu của cháu một ly đi!

Người lớn đã nói vậy tôi đâu dám từ chối, dù sao đối với mẹ tôi mà nói thì đây cũng là chuyện vui. Tôi rót một cốc rượu, nói:

- Nào, cháu mời bác Châu!

Ông ta có vẻ vui mừng, vội vàng nâng cốc uống cạn.

- Cháu cũng phải uống cạn! - Di chỉ vào cốc tôi, nói.

Tôi vừa định nói không uống nổi thì thấy ông ta mỉm cười, nói:

- Không sao, con gái uống ít rượu thôi!

Không náo nhiệt như cuộc tụ tập của thanh niên, thỉnh thoảng di tôi lên tiếng cười đùa trêu chọc mọi người, ngoài ra không khí cả buổi khá yên tĩnh. Thỉnh thoảng mẹ tôi có gấp thức ăn cho ông ta. Ông ta cũng chẳng khách khí, rất tự nhiên đưa bát lên đón lấy, xem ra hai người đã quen biết một thời gian rồi. Tôi ngoảnh sang nhìn hai vợ chồng di, cũng thấy họ không có phản ứng gì, chứng tỏ đã sớm coi ông ấy là người một nhà.

Người đàn ông đó nâng cốc rượu lên, nhìn tôi nói:

- Nào Y Y, nhấp một ngụm nào!

- Cảm ơn bác Châu! - Tôi cười gượng gạo rồi mím môi nhấp một ngụm đối phó.

- Con gái bác cũng tầm tuổi cháu! - Ông ta thốt lên câu này, rồi đột nhiên trở nên phần khích, quay sang nhìn tôi, rồi lại nhìn cái cốc trong tay tôi, đôi môi dường như run run.

Mẹ tôi thấy vậy liền huých huých cánh tay vào ông:

- Đừng nhớ nữa, nó sắp về đến nơi rồi, sau này Y Y cũng sẽ là con gái của anh mà!

Mẹ tôi vừa nói dứt lời, dì đã phụ họa:

- Đúng đấy, sau này có hai đứa con gái ở bên cạnh, anh phải tích cóp ít tiền tiết kiệm đi!

- Y Y, ăn xong bữa cơm này, sau này không được gọi là bác Châu nữa! - Mẹ tôi cười, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy hàm ý, chắc chỉ thiếu nước bắt tôi quỳ xuống trước mặt ông ta, khấu đầu ba cái, gọi một tiếng: “Bố!”.

Tôi mỉm cười, không lên tiếng, trong lòng vô cùng khó chịu. Tôi cảm thấy mẹ không nên ép buộc tôi phải làm theo ý của bà. Là bà tìm bạn đời chứ có phải tôi tìm bố đâu, cho dù có muốn tôi thay đổi cách xưng hô thì cũng cần phải cho tôi chút thời gian để thích nghi chứ. Tôi đâu phải là đứa bé hai, ba tuổi, cho một cái kẹo là sẵn sàng gọi bất kỳ ai là bố, dù gì tôi cũng có cách nghĩ riêng của tôi chứ? Hơn nữa tôi luôn để dành một vị trí trong lòng cho bố đẻ của mình.

Hơn nữa, tôi cũng chẳng thích ông ta cho lắm. Kể từ lúc ngồi vào ăn cơm cho đến giờ, ông ta cứ ho liên tục, ho xong lại khạc đờm ra, nhìn qua là biết sức khỏe không được tốt. Tôi thật chẳng hiểu mẹ tôi thích ông ta ở điểm nào. Tìm bạn đời chứ có phải tìm người nói chuyện đâu, sức khỏe là quan trọng nhất. Tìm một người sức khỏe không ra gì, ngộ nhờ có đau ốm gì thì chẳng phải chuốc mệt vào thân sao?

Dì hai nói:

- Thực ra bác ấy rất tốt, là giáo viên về hưu, tính cách tận tụy, ít nói. Suy nghĩ từ góc độ hiện tại, bác ấy đã xin nghỉ hưu sớm, có tiền lương hưu, sau này có thể bù chi bù chít cho cái nhà này! - Nói rồi dì nhìn tôi. - Y Y, cháu nhất định phải đối xử tốt với bác ấy!

- Sao phải nói nặng lời thế ạ? - Tôi bất mãn nhìn dì hai rồi ngoảnh ra nhìn cửa sổ, khẽ nói. - Không biết sớm là mẹ cháu muốn tìm bạn đời, chứ nếu biết trước cháu đã tìm cho bà một bạn đời ở thành phố rồi! Chuyện xảy ra khi nào thế ạ?

Dì hai thở dài:

- Ở với nhau từ lâu rồi!

- Tại cháu thường ngày ít về thăm mẹ, chẳng trách mà bà ấy thấy cô đơn! - Tôi biết dì hai đang nói cho tôi nghe.

- Đối xử với ông ấy cho tốt vào, coi ông ấy như bố đẻ ấy! - Dì hai nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi. - Sau này đều là người một nhà mà!

Tôi cúi đầu, khẽ gật đầu. Cho dù thế nào, chỉ cần mẹ tôi thích là được, điều này quan trọng hơn bất kỳ thứ gì.

Hai vợ chồng dì hai ăn cơm xong là ra về, tôi đánh mất ra hiệu với mẹ tôi đi vào phòng ngủ.

- Nói đi! - Mẹ biết tôi đã cố kìm nén lâu lắm rồi, vừa đóng cửa lại vừa nói.

- Hình như sức khỏe của ông ấy không được tốt cho lắm! - Tôi đi thẳng vào vấn đề.

- Mẹ biết! - Mẹ tôi cúi đầu nói.

- Thế sao mẹ lại đâm đầu vào đó? Con không muốn mẹ trở thành ôsin của ông ta, sức khỏe của mẹ cũng đâu có tốt gì?

- Cũng chẳng có gì to tát đâu. Con xem, nhà ta có bao nhiêu việc nặng, mà ông ấy thì có chút vấn đề ở họng, không phải bệnh gì nghiêm trọng hết!

- Dù gì mẹ cũng nghĩ cho kỹ đi, con thấy tìm một người có sức khỏe tốt một chút thì đỡ vất vả cho mẹ hơn!

- Mẹ hiểu ý tốt của con, chỉ có điều bọn mẹ bây giờ không giống như thanh niên các con, mẹ thật sự ... hài lòng với ông ấy!

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của mẹ, tôi chẳng còn gì để nói nữa. Tôi quá hiểu tính khí của bà, chỉ cần bà muốn làm gì, không ai có thể can thiệp được. Sự thật là mẹ tôi thật sự cần có người bầu bạn.

- Con chỉ sợ mẹ nuốt không trôi thôi chứ con thì chẳng có ý kiến gì! - Tôi ôm lấy vai mẹ. - Thế thì từ nay về sau mẹ có thể trở thành ôsin của ông t

- Mẹ đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi! - Mẹ cười bối rối.

- Tôi nay không ở lại được một đêm à con? - Lúc ra đến cửa, mẹ tôi hỏi.

- Sáng mai con còn phải đi làm mà.

Người đàn ông đó đưa tay lên xem đồng hồ:

- Không còn sớm nữa, thôi đi sớm đi, không có đường sá ban đêm không được an toàn!

Ông ta vui vẻ vẫy tay tạm biệt tôi, hành động này khiến tôi cảm thấy như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Tâm trạng đột nhiên thấy khá hơn. Tôi lái chiếc BMW của Lưu Minh Cường lao như bay trên đường. Trên đường về tôi nhận được điện thoại của Hương Phong Thu, anh ấy mời tôi đi uống trà.

Kể từ bữa rượu trước, chúng tôi chưa gặp lại nhau, chỉ có điều anh ấy thường xuyên nhắn tin cho tôi, nhưng toàn là những câu kiểu như: “Những vì sao lấp lánh ở trên trời, ánh trăng minh chứng cho tình yêu anh dành cho em, bạn bè một kiếp một kiếp tình...”, mới nhìn qua đã biết không phải là nguyên tác nên tôi cũng chẳng buồn nhắn lại.

Tề Tề lúc nào cũng nửa đùa nửa thật, bảo tôi cân nhắc đến anh ấy xem thế nào. Cô ấy nói dù chúng tôi cũng là bạn học cũ, chẳng gì hai người cũng có những hiểu biết nhất định về nhau, có thể đến với nhau nhanh hơn so với người ngoài. Ngoài ra, cô còn đặc biệt nhấn mạnh đến một vấn đề đã cũ rích là: đàn bà đã ly hôn rồi khó kiếm chồng, giờ mà còn kén chọn thì sau này chẳng còn đâu để mà kén với chọn nữa.

Thực ra không phải tôi chưa từng nghĩ đến, nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị tôi dập tắt. Chủ yếu là do ba nguyên nhân: Thứ nhất: tôi đã từng ly hôn, anh ấy thì chưa kết hôn, như thế này thì không công bằng với anh ấy, luôn cảm thấy chúng tôi bất bình đẳng, chẳng ai dám đảm bảo sau này lấy nhau rồi anh sẽ không mang chuyện này ra nói? Thứ hai, chúng tôi là bạn học, tình cảm giữa những người bạn học với nhau rất trong sáng, tình cảm nhiều khi giống tình anh em hơn, vì quá quen thuộc rồi nên tôi mới không nở ra tay. Thứ ba, cho dù tôi không biết anh có bao nhiêu tiền tiết kiệm, nhưng xem ra cũng chẳng được nhiều lắm, nếu không anh đã sớm mua nhà rồi. Xem ra Hương Phong Thu cũng giống như tôi, chẳng có gì hết, hai chúng tôi mà ở với nhau e rằng chỉ có bát nướ trắng nấu với mì ăn liền. Về điểm này thì cả hai chúng tôi là môn đăng hộ đối.

Do vậy chuyện chúng tôi ở bên nhau gần như là điều không thể. Tôi đã lấy chồng một lần rồi, tôi không có đủ thời gian để chơi trò tình yêu này được.

Đỗ xe lại, tôi nhìn thấy Hương Phong Thu đang vẫy tay với mình. Chẳng hiểu vì sao chân tôi đột nhiên bị trọ, cả người tôi đổ ập xuống đất.

Hương Phong Thu chạy ào tới đỡ tôi dậy, cười giống hệt như một gã người rừng.

- Sao anh giống hệt sao Chổi thế hả? - Tôi có hơi cáu, liền tức tối bẹo tay anh một cái.

Hương Phong Thu kêu “Ái” một tiếng, đau đến gập cả lưng.

- Có lẽ là do sức hấp dẫn của em quá lớn!

Hương Phong Thu vừa dứt lời, tôi liền nhả thẳng bụng anh thúc một cú đấm.

Chúng tôi lên tầng, tìm đến một nơi yên tĩnh và ngồi xuống. Hương Phong Thu nhắm nhó xoa xoa chỗ vừa bị tôi bẹo, hỏi:

- Em uống gì?

- Trà Thiết Quan m đi!

- Biết thưởng thức đây! - Anh giờ nhón tay cái lên khen ngợi tôi làm tôi giật nảy mình, nhân viên phục vụ nhìn thấy thế liền mỉm miệng cười.

Sau khi nhân viên phục vụ đi lấy đồ uống, Hương Phong Thu liền nói:

- Uống trà Thiết Quan m rất ngon, có tác dụng thanh tâm, sáng mắt, diệt khuẩn, tiêu viêm. Vì vậy những người uống thuốc này đều rất thoát tục.

- Anh có chuyện gì à? - Tôi hỏi, trông bộ dạng anh hôm nay có vẻ khác hẳn với hôm trước. Theo như suy tôi thì nếu một người quá nhiệt tình với bạn, không phải vì anh ta có tật giật mình, thì chắc chắn là đang có việc cần nhờ bạn giúp.

- Không có gì. Ái chà, em có biết là uống trà có thể đoán ra tuổi tác không? Uống trà xanh là thiếu niên, Thiết Quan m là thanh niên, Đơn Tùng là thanh niên, Phô Nhĩ là người già. Có nhiều người trà Thiết Quan m giống như con người ở độ tuổi ba mươi, đang trong giai đoạn phát triển cao nhất của con người. Cách pha trà Thiết Quan m cũng rất cầu kì, nếu như nước chưa đủ ấm, trà sẽ dính chặt vào cốc. Còn khi dùng nước sôi nó sẽ nhanh chóng nở to ra, giống như là gặp được chuyện vui mừng vậy. Sau khi đổ nước sôi vào, từ từ hãy rót trà, để ngấm một lát, như vậy những tinh túy trong trà mới được hòa vào trong nước, lúc ấy trà mới ngon.

Hương Phong Thu thao thao bất tuyệt cứ như bị trúng tà. Mấy lần tôi định cắt ngang nhưng anh đều nói át đi. Tôi bực bội lấy tay ra hiệu STOP, lúc này Hương Phong Thu mới vội vàng “phanh” lại.

- Uống trà là vì muốn được yên tĩnh, vậy mà anh cứ bắn như súng liên thanh là sao?

- Sao thế? Tâm trạng không tốt à? - Hương Phong Thu nhìn tôi chằm chằm rồi ầm ừc nói. - Hầy, anh mời em uống trà em còn xì cái mặt ra thế kia à?

Tôi nhấp một ngụm trà, không nói gì. Hương Phong Thu thấy tôi sầm mặt cũng chẳng nói thêm nữa.

- Đã thích nghi với công việc mới chưa? - Tôi hỏi, cảm thấy mình không nên cứ xầm xì mặt mày như thế này.

- Cũng tạm tạm! - Thấy tôi mở miệng, Hương Phong Thu cũng lấy lại tinh thần. - Chỉ có điều lương thấp h trước đây một chút!

- Thế đang yên đang lành sao tự nhiên anh lại về đây làm gì?

- Ở nhà còn có mẹ già đang đợi anh mà! - Hường Phong Thu vỗ vỗ trán, lí nhí nói. - Suốt ngày đợi anh dẫn con dâu của bà về!
- Thế con con dâu của cụ đâu?
- Chia tay rồi!
- Anh có đối tượng mới à?
- Làm gì có, là vì chuyện nhà cửa. Giá nhà ở Thượng Hải đắt lắm, lại liên tục tăng giá, tiền tiết kiệm mãi vẫn không đủ cho đợt trả đầu tiên. Có một hôm, cô ấy nói không có nhà thì chúng ta chia tay đi, ai nấy tự đi kiếm nhà cho mình!

Tôi nói:

- Đúng là một ý hay!
- Thực ra tình cảm giữa bọn anh rất tốt, hôm chia tay nhau cô ấy đã khóc lóc thảm thiết, nhưng chẳng có cách nào khác. Anh làm việc ở cái trường tư đó với mức lương ba cọc ba đồng, chẳng bao giờ kiếm đủ để mà trả tiền nhà đợt đầu. Muốn nhảy sang nghề khác nhưng lại chẳng có ai giới thiệu! - Hường Phong Thu tỏ vẻ bất cần nhưng vẫn không giấu nổi vẻ ù ê, chán nản trong
- Về sau thì sao?
- Về sau cô ấy lấy một người đàn ông đã từng li hôn. Cô ấy không yêu người đàn ông đó, nhưng anh ta có nhà.
- Sau đó vì anh không thể nhìn cảnh đó nữa nên anh đã về đây?
- Không hoàn toàn là vì lý do này, bố anh qua đời rồi, anh không yên tâm về mẹ. Anh cảm thấy lựa chọn của anh là đúng, hiện giờ anh thấy ít áp lực hơn, nhiệm vụ chủ yếu là tìm đối tượng kết hôn thôi, chứ còn sống ở đâu mà chả vậy!
- Hôm nay mời em uống trà có phải là có chuyện cần bàn bạc không? Định thuê em về nhà ăn Tết với anh, để cho mẹ anh yên tâm đôi chút chứ gì? - Tôi cố tình trêu chọc.
- A ha ha, em không nói thì anh cũng chẳng nghĩ ra cái cách này đây! Câu nói này của em đã chắc nhờ anh đấy! Tuyệt lắm, tiền thuê khuyến mại 50% chứ?
- Thôi được rồi, anh đừng có kêu ầm ĩ như con ếch nữa! Em cũng đang muốn thuê một người về đối phó với mẹ em đây! Uống trà đi, chuyện này em chịu, không giúp nổi đâu!
- Mẹ em cũng giục à? Tuyệt quá, như thế chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau rồi!

Nhớ đến chuyện của mẹ:

- Anh nói xem, đến độ tuổi của bố mẹ mình bây giờ mà còn tái hôn, thế thì tình cảm có là thật không?
- Có lẽ vẫn là có. Những người trên bốn mươi coi trọng cái tình cái nghĩa khi chung sống với nhau. Mẹ em tìm được người rồi à?
- Tìm được một người, nhưng sức khỏe không được tốt, em cảm thấy bà không cần thiết phải tự chuốc lấy gánh nặng vào thân như vậy! Thế nhưng mẹ em cứ một mực làm như thế, còn nói rằng hôn nhân là sự hi sinh! - Tôi bất lực nhìn anh. - Nếu như ai cũng nghĩ như bà thì chẳng phải phụ nữ đều thành nô lệ của đàn ông hết sao?
- Anh rất ổn mà, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đây chính là điểm chân thực hơn của người thế hệ trước so với thế hệ mình về thái độ đối với hôn nhân. Với chúng ta hiện giờ, hôn nhân thường bị ảnh hưởng bởi một số điều kiện vật chất bên ngoài khiến cho chúng ta bị lạc đường và quên đi rằng bản chất thực sự của hôn nhân chính là tình yêu. Đối với tình yêu chân chính, chúng ta thiếu đi dũng khí, lúc nào cũng nghĩ rằng tình yêu là thứ gì đó quá xa xỉ, vì vậy nhiều khi con người không phải là đi tìm kiếm đối tượng kết hôn mà là tìm kiếm một đối tác làm ăn.
- Đã là thời đại nào rồi mà anh còn cường điệu cái gọi là tình yêu chân chính trong hôn nhân? Điều kiện vật chất là những nhu cầu tất yếu của con người!
- Nghe nói chồng trước của em rất có tiền, chẳng phải em cũng ly hôn với anh ta rồi hay sao?
- Đúng thế, em là người kiêu hãnh và thuần túy! - Tôi nói rồi lờm anh ta một cái sắc lém. - Thưa thầy Hường, xin đừng tùy tiện can thiệp vào đời tư của người khác như vậy!

Đang nói chuyện thì điện thoại tôi đổ chuông, là Lưu Minh Cương gọi đến.

- Cung à, anh đang trên đường về, đợi điện thoại của anh nhé, lát nữa anh sẽ đến gặp em! - Lưu Minh Cương nói cứ như đang ra lệnh cho đám công nhân trên hầm mỏ của mình vậy.

Hường Phong Thu bĩu môi nói:

- Còn khiêm tốn nữa, chẳng phải có người đang theo đuổi em rồi đấy sao?

- Làm gì có, chỉ thông báo em tối nay phải làm thêm giờ thôi! - Tôi nói xong liền tự cười nhạo mình, thì đúng là làm thêm giờ thật còn gì!

Hướng Phong Thu đứng dậy tiễn tôi xuống lầu. Để khiến cho anh không nảy sinh nghi ngờ, tôi liền đưa ra đề nghị sẽ đưa anh về trường trước. Suốt dọc đường đi, Hướng Phong Thu chỉ nhìn ra cửa sổ, không nói nửa lời, cứ thất thần như người mất hồn. Có lẽ cuộc nói chuyện của chúng tôi ban nãy đã động đến vết thương lòng của anh.

Có người nói, thưởng thức trà cũng phải có tâm trạng. Chỉ khi nào con người ta hoàn toàn thư thái, rảnh rỗi, tâm trạng nhẹ nhàng, thanh thản mới có thể cảm nhận được vị ngon của trà. Vì vậy cả hai chúng tôi đều chẳng cảm nhận được hương vị thật sự của trà Thiết Quan m.

Chuyện Tổng giám đốc Ngô bị điều đi xảy ra rất nhanh và cũng rất đường đột. Thứ Hai vừa mới nghe được vài thông tin. Thế mà thứ Tư, trong buổi họp Chủ tịch đã tuyên bố việc bổ nhiệm chức vụ và đưa Diệp Cường lên thay Tổng giám đốc Ngô.

Nguyên nhân của việc này đang được bàn tán xôn xao. Có người nói ai đó bị điều đi là bởi vì anh ta chẳng còn ô dù nào cả, nên bị điều về trụ sở ngồi không. Có người nói vì phải chăm bà vợ bệnh tật, anh đã chủ động đưa ra đề nghị điều chuyển công tác. Có người nói rằng: “Các người đều nhầm rồi, bộ các người không nhìn thấy đám kiểm toán viên về đây kiểm tra lần đó sao? Anh ta gặp vấn đề về kinh tế, bị người khác tố cáo lên trên, chẳng ai biết là bị điều chuyển công tác hay là bị bắt nữa!”. Còn có người nói, có ai đó đã viết thư gửi lên cấp trên, tố cáo anh có vấn đề về kinh tế, về sau không điều tra ra được cái gì nhưng anh vẫn một mực yêu cầu chuyển về trụ sở chính làm việc.

Không cần biết mọi người phỏng đoán ra sao, nhưng anh thật sự sắp phải đi rồi.

Mười giờ sáng, có một đám người đến, không chỉ có Tổng giám đốc Tập đoàn và các thành viên trong Hội đồng Quản trị mà còn có cả Chủ tịch của khách sạn này.

- Mười giờ rưỡi sáng nay sẽ họp trên phòng hội nghị, thông báo với các thành viên trong Hội đồng Quản trị của khách sạn và toàn bộ cán bộ tầm trung đến dự cuộc họp! - Tổng giám đốc Ngô cười nói. - Đây là lần cuối cùng tôi giao nhiệm vụ cho cô, đừng có để xảy ra sai sót gì đấy!

Tôi vốn nghĩ, tất cả đều đã là quá khứ, nhưng lại cảm thấy có gì không thỏa đáng. Nguyên nhân thực sự là gì tôi cũng không biết, cũng không thể khẳng định được điều đi lần này là một chuyện không lành, nhưng không được nói chuyện với anh khiến cho tâm trạng tôi cực kỳ khó chịu.

Thời gian họp không dài, chỉ là một hình thức đơn giản. Đến lượt Tổng giám đốc Ngô phát biểu, anh chỉ đứng dậy, cúi đầu chào mọi người, biểu thị sự cảm ơn. Đến lượt Diệp Cường phát biểu mới khiến cho người ta khó chịu. Anh ta nói rõ lắm rồi nhiều. Tôi liếc Diệp Cường, lòng thầm nghĩ: Tốt nhất đừng để tôi phát hiện ra anh chính là kẻ đã viết thư tố cáo!

Sau khi tan họp, tất cả các thành viên tham gia cuộc họp đều tập trung dưới tầng một ăn cơm, coi như là bữa cơm tiễn biệt Tổng giám đốc Ngô.

Mọi người lần lượt mời rượu anh, hết người này đến người khác. Tôi ngồi trong góc, nhìn anh liên tục đứng dậy, liên tục ngửa cổ uống.

Tôi rất muốn cầm cốc đến chỗ anh, đến bên cạnh chạm cốc với anh. Thế nhưng đã thử mấy lần mà tôi vẫn không có đủ dũng khí để làm việc đó. Tôi sợ mình chưa kịp uống rượu thì nước mắt đã tí tách rơi. Bao Tử chạm vào cánh tay tôi, nói:

- Chúc mừng cô, sau này hầu hạ kẻ đó phải cẩn thận đấy! Nghe nói giờ hắn ta chỉ tạm thời nhận chức của Tổng giám đốc Ngô nhưng chẳng mấy chốc sẽ chính thức được bổ nhiệm đấy!

Tôi ngẩng đầu, nhìn Diệp Cường đang bá vai bá cổ Tổng giám đốc Ngô, miệng anh em ngọt xót. Loại người này chắc chắn không thể sống lâu.

- Tôi không làm nữa là được chứ gì? - Tôi cười với Bao Tử, miệng nói cứng nhưng trong lòng thì đau đớn không gì tả xiết.

- Chỉ có điều cô cũng đừng để tâm đến những chuyện này! Lãnh đạo có tài mấy cũng không thể tách rời khỏi quần chúng nhân dân, vị trí có sự thay đổi, biết đâu hắn ta sẽ đối xử tốt với cô!

- Thế thì tôi thà tin lợn biết leo cây còn hơn! - Tôi lườm Bao Tử, trong bụng nghĩ làm sao có thể có chuyện đó? Chẳng phải Lãnh Linh luôn ao ước có được vị trí này hay sao? Nếu được như vậy chẳng phải cô ta đảm đương luôn hai chức thư ký cộng vợ bé cho Diệp Cường hay sao?

- Bao Tử, anh kiếm cho tôi một chức vụ đi! Nhỏ thôi cũng được! - Tôi túm lấy vạt áo Bao Tử.

- Việc gì phải nóng vội! Cứ án binh bất động trước đã, chuyện này đợi ông chủ có lời trước hẵng hay, chủ động quá có khi lại thành ra bị động đấy, có hiểu không hả? - Anh ta vừa nói vừa giằng vạt áo khỏi tay tôi. Tổng giám đốc Ngô đang cầm cốc đi về phía chúng tôi.

Không biết là vô tình hay cố ý mà anh lại đứng ở bên cạnh tôi. Mọi người đồng loạt đứng lên chạm cốc với anh. Bao tử nói:

- Tổng giám đốc Ngô, chúc anh vạn sự thuận lợi!

Anh mỉm cười nói:

- Cảm ơn, mọi người cũng vậy nhé! Tôi sẽ rất nhớ các bạn, hi vọng các bạn cũng vậy!

Đây vốn là câu nói anh dành cho tất cả mọi người, nhưng tôi lại cố tình cho rằng nó là câu anh nói cho riêng tôi nghe. Tôi biết mình chỉ đang tưởng bở, nhưng lúc này tôi sẵn sàng tự lừa gạt chính mình. Đến khi tôi định thần lại, anh đã đi sang bàn khác rồi, vẫn là nụ cười đó trên môi, vẫn là giọng điệu đó, khiến cho tôi vô cùng thất vọng.

- Chúng ta cũng đi chúc rượu đi! - Bao Tử hỏi các đồng nghiệp cùng bàn rồi quay sang nói với tôi. - Hay là để Y Y đại diện cho chúng ta nhỉ?

- Thật là không nỡ xa anh ấy mà! - Một chị ở bộ phận tài vụ đột nhiên đặt cốc xuống, hai mắt đỏ hoe, vội vàng lấy tay bịt mặt. - Đừng nhìn tôi!

Tìm tôi đột nhiên đau đớn như bị kim châm, sống mũi lại cay cay. Tôi vội vàng bịt mặt, giả bộ cười nói:

- Không nhìn, không nhìn đâu!

Diệp Cường đến bàn tôi chúc rượu, hân ta vừa nói:

- Các vị...

Tôi đột nhiên bỏ cốc xuống, nói:

- Bao Tử tránh đường chút, tôi muốn vào nhà vệ sinh! - Mọi người ngây người nhìn tôi, Diệp Cường cũng sững sờ kinh ngạc. Tôi thầm nghĩ: Đồ l cái gì mà nhìn, tôi thật chỉ muốn đổ cả ly rượu lên đầu anh đấy!

Lúc tôi đi vệ sinh về, Bao Tử mắng tôi là kẻ không biết thức thời:

- Cần gì phải làm căng như vậy, cô hành động như vậy rõ ràng là muốn chống đối với hân ta, cô làm thế chẳng phải là quá ngu ngốc hay sao?

Tôi ngang ngược không nói nửa lời.

Sau đó, mọi người đều ra tận cửa tiễn Tổng giám đốc Ngô, nhưng tôi thì không. Tôi ngồi ở một góc trong đại sảnh, ở đó có một tấm cửa lớn bằng kính, có thể nhìn ra bên ngoài.

Trước khi ngồi vào xe, Tổng giám đốc Ngô liền đảo mắt một vòng. Tôi cảm thấy ánh mắt của chúng tôi đã chạm nhau chỉ trong khoảnh khắc.

Khoảnh khắc ấy, tôi đã không cầm được nước mắt. Mặc dù cũng chẳng phải là ly biệt thực sự, nhưng tôi chưa bao giờ phải chia ly với ai mà đau đớn đến thế này. Tôi chẳng có tâm trạng nào mà đi phân tích xem tình cảm tôi dành cho anh là thứ tình cảm gì, tôi chỉ muốn khóc và khóc. Tôi đút tay trái vào túi, trên cổ tay vẫn còn sợi dây mà anh đã tặng cho tôi lúc ở trên Vũ Dương Sơn.

Lúc trở về văn phòng, tôi đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình, chuẩn bị thu dọn đồ đạc. Cho dù Diệp Cường có đồng ý cho tôi thay đổi chức vụ hay không, tôi nhất định phải dọn ra khỏi cái phòng làm việc này.

Diệp Cường đẩy cửa đi vào, chẳng buồn nhìn tôi lấy nửa cái, càng không thèm đếm xỉa đến hành vi của tôi, chỉ lạnh nhạt ra lệnh:

- Thông báo với các bộ phận, ba giờ chiều nay sẽ họp!

Ba giờ chiều, tại phòng họp. Tôi nhìn quanh phòng họp một lượt, phát hiện ra Dư Khai vẫn chưa đến.

Diệp Cường có vẻ không vui, nói:

- Chúng ta họp đi, không đợi nữa!

Chưa nói được mấy câu thì Dư Khai đã đẩy cửa bước vào. Anh ngồi xuống ghế. Diệp Cường sầm mặt nói:

- Người anh em, mong anh tôn trọng tôi một chút! Tôi hi vọng các vị sẽ coi trọng buổi họp này!

- Anh nói ai thế? - Dư Khai hoàn toàn khác với bộ dạng hiền lành hàng ngày, anh đứng bật dậy nhìn chằm chằm vào Diệp Cường.

Diệp Cường không ngờ Dư Khai lại phản ứng như vậy, mặt hết đỏ lại chuyển sang trắng, nhất thời không nói được nên lời.

- Xin báo lại với Tổng giám đốc Diệp một chút, ban này tôi vừa đến Cục Bảo an gặp Cục trưởng Lý, bàn bạc về chuyện lắp đặt hệ thống giám sát, ông ta có chuyện nên buổi hẹn đã bị trì hoãn mất hai mươi phút! - Dư Khai khách sáo nói rồi thản nhiên ngồi xuống.

Tuyệt quá! Tôi không kìm được, vẽ một ngón tay cái khen ngợi lên cuốn sổ. Tôi thích những người dám nghĩ dám làm, dám đấu tranh với mọi thế lực xấu xa như vậy!

Diệp Cường bẽ mặt, không còn vênh vao như trước nữa mà hạ giọng mời các bộ phận báo cáo về công tác tuần sau.

Sau khi tan họp, Diệp Cường gọi tôi lại.

- Tôi phải đi công tác mấy ngày, các kế hoạch ban nãy mà các bộ phận đã báo cáo, cô phải theo dõi sát sao cho tôi!

- Dạ! - Tôi ậm ừ đáp.

- Ngoài ra, cô không cần chuyển văn phòng, địa điểm văn phòng tôi sẽ không thay đổi, văn phòng của Tổng giám đốc Ngô cứ để không như vậy đi! - Cuối cùng hẳn ta cũng chịu liếc tôi lấy một cái, chỉ có điều về mặt vẫn cực kỳ cứng nhắc, chẳng thấy có chút hữu hảo hay thân thiện nào.

Online một lúc ở trong văn phòng, tôi cảm thấy tức ngực, buồn nôn, có thể là do mấy hôm nay không ngủ được. Gần đây lúc nào cũng mất ngủ, đếm biết bao nhiêu là cừu đều chẳng ăn thua gì. Đêm cừu chẳng đâu chuyển sang đêm voi. Mỗi lần đếm, thân hình đồ sộ của con voi lại dừng lại trong đầu tôi, khiến cho tôi càng thêm mệt mỏi.

Hết giờ làm, tôi liền gọi cho Tề Tề, hẹn cô ấy đi ăn tối. Tề Tề hỏi tôi có được phép mang theo người đàn ông của cô ấy theo không?

Tôi nói không thành vấn đề.

Tôi hỏi Tề Tề muốn ăn gì. Tề Tề nói mà chẳng cần nghĩ: lẩu Trùng Khánh.

Cúp điện thoại, tôi nghĩ, tụ tập ăn uống với Tề Tề thực chất chẳng sáng tạo chút nào, lần nào cũng chỉ biết ăn mỗi món lẩu Trùng Khánh. Tề Tề nói cô ấy thích cái cảm giác cay xè, nóng ran trên đầu lưỡi, ngồi ở đó có nói bậy, nói tục cũng chẳng phải lo lắng gì.

Tề Tề lái xe đến đón tôi. Lên xe rồi tôi mới phát hiện người đàn ông cô dẫn theo không phải Giang Hạo mà là Hường Phong Thu.

- Đi ăn mà không nhớ gọi anh, em thật chẳng có chút lương tâm nào cả! - Hường Phong Thu bắt năn nói.

- Sau này nhớ gọi anh ấy đi ăn cùng, có anh ấy chúng ta sẽ có người uống rượu cùng! - Tề Tề nháy mắt nói.

Tôi vốn dĩ rất hào hứng nhưng giờ đột nhiên mất hết cả hứng thú. Nguyên nhân là gì tôi cũng chẳng rõ, chỉ có điều rất ghét nhìn thấy vầng mỡ nổi lên trong nồi lẩu.

Nhìn sang Tề Tề và Hường Phong Thu, thật hai người ăn uống rất ngon lành, đặc biệt là Tề Tề, miệng đang ngấu nghiến nhai cái ruột ngỗng. Thấy họ ăn uống ngon lành, tôi đành cuối đầu uống canh.

Ăn uống một hồi, Tề Tề liền gọi phục vụ mang bia tới. Đây là phương pháp ăn uống từ xưa tới nay của cô, cứ phải lấp đầy dạ dày trước, rồi mới giải trí sau.

Có thể là do tâm trạng không tốt nên mới uống chưa hết hai chai đã thấy người lâng lâng.

- Hình như có tâm sự gì đó! - Hường Phong Thu cảm thấy dường như tâm trạng tôi đang rất tệ.

Tôi đang định nói thì đột nhiên cảm thấy buồn nôn kinh khủng, vội vàng bật miệng chạy ngay vào nhà vệ sinh.

Tôi ọe liên tục vào cái bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh, tiếng nôn lúc thảng lúc trầm, chỉ mong có thể nôn sạch mọi thứ vừa tống vào dạ dày ra ngoài. Nhìn khuôn mặt xanh xao của mình trong gương, tôi đột nhiên nghĩ, không phải mình có vấn đề gì đâu chứ?

Lúc ra ngoài, tôi thấy Tề Tề đang đứng ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn tôi:

- Cậu không làm chuyện gì xấu x đáng chứ?

- Muốn làm còn chưa có điều kiện đấy! Dạ dày có chút vấn đề thôi, không sao đâu! - Tôi lau lau vết nước trên miệng, cảm giác thật khó chịu.

- Chắc chắn là có gì giấu tớ rồi! Tớ đưa cậu đi bệnh viện! - Tề Tề vẫn không chịu buông tha.

- Có phải cậu vô cùng hi vọng tớ có không hả? - Tôi không biết lửa giận từ đâu bốc lên, giận dữ nhìn chằm chằm vào Tề Tề.

Bữa ăn tối đó chẳng vui vẻ chút nào, một là do tâm trạng tôi không được vui, hai là vì Tề Tề cũng có vẻ giận nên chẳng nói gì mấy. Cũng may là Hường Phong Thu cũng là kẻ tinh mắt, anh liên tục quay sang nói chuyện với chúng tôi, nếu không chắc cả buổi chúng tôi chỉ im lặng.

Ăn cơm xong, Hường Phong Thu đề nghị đi bar, nhưng thấy chẳng có ai hưởng ứng nên thôi.

Tề Tề hỏi tôi có cần cô ấy đưa về không, tôi nói không rồi bảo họ về trước. Nói xong, không chờ họ trả lời, tôi đã đi thẳng ra ngoài bắt taxi.

Tôi nghĩ chắc mình không đen đủi đến thế, trong lòng vẫn ôm một tia hi vọng cuối cùng. Cho đến khi tôi ngồi trong nhà vệ sinh, nhìn thấy que thử thai hiện lên hai vạch, cả người tôi như cứng đờ ra, ngồi phịch xuống sàn

Tôi không thể phá thai thêm lần nữa được. Lúc yêu Lâm Tiểu Vi, tôi đã dính một lần rồi, lúc ấy không dám đến bệnh viện nên tôi đã lén uống thuốc phá thai ở nhà, nào ngờ bị sót, đành phải đến bệnh viện nạo sạch. Nạo xong, bác sĩ mắng cho chúng tôi một trận: “Các cô các cậu cứ như mạng tính mạng ra làm trò đùa ấy, phá thai giống như bị cảm cúm à mà tự giải quyết ở nhà với nhau? Mạc Y Y, tôi nói cho cô nghe, vách tử cung của cô rất mỏng, sau này còn phá thai nữa rất có thể sẽ vô sinh đấy! Vì vậy bắt đầu từ bây giờ, nhất định phải sử dụng biện pháp tránh thai, ngộ nhỡ dính rồi thì phải giữ

lại mà đẻ, đừng có mà phá nữa!”.

Đến tận giờ tôi vẫn nhớ như in bộ mặt nghiêm nghị và đáng sợ của bác sĩ. Lúc quan hệ với Lưu Minh Cường, tôi đã rất chú ý, sao vẫn xảy ra sai sót này nhỉ?

Tôi phải báo cho Lưu Minh Cường biết ngay lập tức. Đầu óc tôi vô cùng rối bời, chẳng biết làm thế nào để giải quyết cho êm đẹp!

Thế nhưng Lưu Minh Cường đã biến đầu mắt suốt một tuần liền.

Phản ứng thai nghén ngày càng dữ dội, lồng ngực căng tức đến khó chịu, cứ như thể có ai đó đang đảo lộn ruột gan tôi vậy. Tôi vừa đói vừa lạnh, nằm trên cái giường cứng đơ, đầu khô vô cùng, thỉnh thoảng còn gục đầu sang bên thành giường nôn ọe, nước mắt nước mũi đầm đìa, dính đầy lên mặt, lên những lọn tóc rũ xuống. Tôi thậm chí còn chẳng có sức lực để mà khóc nữa.

Cuối cùng tôi cũng không chịu được, đành đến bệnh viện siêu âm. Bác sĩ nói tôi cái thai đã hơn một tháng rồi, nếu như muốn bỏ thì phải tiến hành ngay. Lần này tôi đã tự đẩy mình vào biển lửa rồi.

Tối đó, cuối cùng Lưu Minh Cường cũng gọi cho tôi. Tôi nhất thời tức tối ghen hờn không nói được gì, chỉ biết khóc tức tưởi. Lưu Minh Cường không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đến nhà tôi.

- Anh đưa cô ta với bố mẹ cô ta đi... Hải Nam một chuyến!

- Sợ cô ta biết chuyện nên đã đưa tôi vào danh sách chặn cuộc gọi chứ gì?

Lưu Minh Cường im lặng không đáp.

Theo lý mà nói tôi nên nổi nóng, chất vấn hắn ta có phải đã không còn quan tâm đến tôi nữa, có phải thích ở bên cạnh vợ hơn không...? Nhưng lúc này tôi đâu còn tâm trí mà chất vấn mấy chuyện đó, tôi cũng chẳng còn sức lực mà làm vậy nữa. Tôi buộc phải nghiêm túc và thận trọng, nói cho hắn ta biết: “Tôi có thai rồi!”. Những điều nằm ngoài quy luật trò chơi này, không ai trong chúng tôi có sự chuẩn bị về tư tưởng, tôi cũng chẳng biết hắn sẽ có thái độ nhìn nhận sự việc như thế nào.

Lúc ấy Lưu Minh Cường đang hút thuốc, tôi nói xong, hắn liền ho sặc sụa, cái bật lửa rơi xuống nền nhà. Tiếp đó Lưu Minh Cường nhặt nó lên, cứ bật lên rồi tắt đi mấy lần liền mà chẳng nói gì.

- Sao lại thành ra thế này? - Hắn ta hỏi.

- Anh hỏi tôi, tôi biết hi ai? Lẽ nào tôi rắp tâm muốn thế này? - Tôi có chút bức bối, thật không ngờ hắn ta lại nói như vậy.

Lưu Minh Cường mân mê hộp thuốc lá trong tay, rít mạnh một hơi rồi nói:

- Nếu như là của anh, em sắp xếp thời gian, anh đưa em đi bỏ!

Hắn vừa dứt lời, tôi liền ném thẳng cái điện thoại về phía hắn:

- Đồ khốn, anh là đàn ông cái kiểu gì thế hả? - Tôi gần như muốn lao đến cho hắn mấy cái bạt tai.

- Em bình tĩnh lại một chút có được không? - Lưu Minh Cường nhanh nhẹn né cái điện thoại, tức tối gắt lên với tôi.

- Bình tĩnh cái con mẹ anh ý! - Tôi chỉ vào mặt Lưu Minh Cường, gần như là gầm lên. - Cái gì gọi là “nếu là của anh” hả? Lưu Minh Cường, anh ăn nói cho có lương tâm một chút! Đẻ tôi đẻ nó ra rồi anh mạng đi xét nghiệm AND xem có phải là con anh không nhé!

Lúc này, trong mắt hắn ta, tôi quả thực là một người đàn bà chua ngoa, ghê gớm. Nhưng hắn ta làm sao biết được nếu như bỏ đứa bé này đi, liệu tôi còn có thể làm mẹ được nữa hay không? Một người đàn bà đã ly hôn, nếu như không thể sinh con có khác nào bị phán tử hình? Tôi thật không dám nghĩ sau này mình phải làm thế nào?

Ngày Diệp Cường đi công tác về, tôi nộp đơn xin nghỉ phép ngay. Hắn ta cầm tờ đơn trên tay, mặt mày có vẻ không vui, nghĩ rằng tôi đang cố ý đối đầu với hắn. Cũng may là hắn chẳng nói gì thêm, tôi cũng đâu có muốn giải thích.

Lưu Minh Cường dẫn tôi đến một huyện cạnh đó để phá thai, nói rằng ở đó ít người quen.

Lúc điền thông tin vào hồ sơ bệnh án, bác sĩ hỏi tôi đã từng phá thai bao giờ chưa, tôi nói chưa. Bác sĩ bảo tôi phải nói thật, không được giấu diếm.

Tôi vẫn lắc đầu, nói là chưa.

Sau khi làm kiểm tra xong xuôi, đã là chiều tối. Chúng tôi thuê một khách sạn ở lại. Lưu Minh Cường hỏi tôi tối nay muốn ăn gì, tôi nói khó chịu, không muốn ăn.

- Thế thì em nằm nghỉ đi! - Nói rồi hắn ta đi ra ngoài, chắc là đi ăn cơm một mình. Lưu Minh Cường đi một mạch đến mười giờ mới về phòng, vốn nghĩ hắn sẽ đem cho tôi ít điểm tâm hay trái cây gì đó, đáng tiếc là không, thậm chí hắn còn chẳng mua cho tôi một hộp mì ăn liền.

Suốt cả đêm, hai chúng tôi nằm trên giường, chẳng ai nói với ai câu nào.

Cuộc phẫu thuật sẽ được tiến hành vào mười giờ sáng hôm sau. Lúc ngủ dậy tôi thấy đói bụng, nhưng vì bác sĩ yêu cầu trước khi nạo thai không được ăn gì, tôi đành phải cố nhịn, đến khi đến bệnh viện, hai mắt tôi như hoa lên, người toát mồ hôi lạnh.

Xếp trước tôi là một cô gái trông còn rất trẻ, chắc là chưa đầy 22 tuổi. Nhìn mặt cô gái này trông có vẻ ngoan ngoãn, nhưng đôi mắt lại ánh lên sự ngang ngạnh. Lúc đi vào phòng phẫu thuật, cô ta chẳng buồn ngoảnh đầu lại, để mặc cho mẹ mình ngồi ngây ra ở đó.

Lưu Minh Cường ngồi với tôi ở hành lang trước phòng phẫu thuật. Tôi hi vọng hẳn ta có thể quan tâm đến tôi một chút, cho dù chỉ là một cái nhìn, nhưng ngồi rất lâu, thỉnh thoảng hẳn lại chạy ra ngoài hút thuốc, nghe điện thoại, dăng vẽ vô cùng sốt ruột, hoàn toàn chẳng đếm xỉa đến tôi. Đột nhiên tôi lại nhớ đến Lâm Tiểu Vi. Bộ dạng của Lâm Tiểu Vi lúc ấy trông lo lắng hơn Lưu Minh Cường bây giờ nhiều. Lưu Minh Cường vô cùng điềm tĩnh, điềm tĩnh tới mức khiến tôi đau lòng. Tôi nghĩ, có lẽ đây là điểm khác biệt giữa quan hệ vợ chồng và quan hệ tình nhân. Có những thứ trách nhiệm mà không phải ai cũng muốn chủ động gánh vác. Tôi tự an ủi mình, chẳng có gì để mà hựt hắng cả, giữa chúng tôi chẳng có tình cảm gì ngoài hệ lợi ích trần trụi, nói đến chuyện tình cảm chỉ khiến cho người ta thấy buồn cười. Tôi cố nén nước mắt, không dám khóc, sợ người đi qua đi lại sẽ nhìn thấy bộ dạng thảm của tôi. Gã đàn ông này, tôi thật sự phải tránh xa hẳn ta ra!

Lúc đến lượt mình, tôi cũng đi thẳng vào phòng phẫu thuật giống như cô gái kia, không thèm ngoảnh sang nhìn Lưu Minh Cường lấy một cái. Hẳn ta tiến lại gần, vỗ vai tôi nói: “Chúc phẫu thuật thành công!”. Một câu chúc xã giao vô cùng nhạt nhẽo, hẳn ta đã cố tình dùng cách này để kéo giãn khoảng cách giữa chúng tôi. Tôi cười khẩy trong bụng, không buồn đáp lời.

Trong phòng phẫu thuật có ba phụ nữ, trong số đó có một bác sĩ nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ lạ. Từ lúc tôi vào, cô ta cứ nhìn tôi chằm chằm>

Tôi tỉnh là do có người đánh thức. Mở mắt ra, thấy Lưu Minh Cường đang mặc quần cho tôi, bác sĩ nói gì tôi cũng chẳng nghe thấy nữa, đầu óc cứ mơ mơ, màng màng, chỉ muốn ngủ.

Lúc về đến khách sạn, tôi đã tỉnh táo hơn. Lưu Minh Cường thấy tôi tỉnh liền nói:

- Cuối cùng em cũng tỉnh rồi. Lúc phẫu thuật xong, thuốc mê vẫn chưa hết nên em vẫn chưa tỉnh hẳn, nói gì với em em cũng lắc đầu!

Lưu Minh Cường nói xong, tôi chợt thấy bụng mình đau đốn vô cùng, đau đến thắt ruột. Tôi cuộn tròn người lại, chẳng muốn nói nửa lời.

Lúc tôi tỉnh lại đã là sáu giờ chiều, con đau đã bớt, nhưng chảy rất nhiều máu. Lưu Minh Cường nói sẽ dẫn tôi ra ngoài ăn, gọi món canh gà ác cho tôi tắm bổ.

Ăn cơm xong, chúng tôi nhanh chóng quay về thành phố ngay trong đêm. Trên đường về, Lưu Minh Cường liên tục nhận điện thoại, đều là việc ở hầm mỏ. Trong số đó có một cuộc điện thoại của vợ hẳn ta gọi đến. Lưu Minh Cường nói không về nhà ăn cơm, hỏi con trai đã khỏi amidan chưa.

Nghe điện thoại xong, hẳn ta lại chú tâm lái xe, chẳng nói câu nào với tôi cả. Tôi toàn thân mềm nhũn, chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến những chuyện này, chỉ muốn yên tĩnh ngủ một giấc.

Lúc sắp đến thành phố, điện thoại tôi đổ chuông, là mẹ gọi

- Y Y, ăn chưa con?

- Con ăn rồi...

- Trưa nay mẹ nằm mơ... cứ cảm thấy không được tốt cho lắm, con không sao chứ hả?

- Dạ, con rất ổn... - Tôi sợ mình sẽ òa khóc nên vội vàng cúp điện thoại, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Lúc đưa tôi đến chân cầu thang, cuối cùng Lưu Minh Cường cũng chịu mở miệng:

- Ngày mai anh gửi ít tiền vào thẻ của em, gần đây công việc ở hầm mỏ rất bận rộn, có khả năng anh không có thời gian chăm sóc cho em đâu!

Tôi chẳng nói gì, cố dùng hết sức đóng mạnh cửa xe.

Lúc gần đi đến cửa, có một phụ nữ chạy đến, nhìn thấy tôi liền mở miệng ca cẩm:

- Hầy, cuối cùng cô cũng chịu về rồi. Cô mau xuống mà xem trần nhà tôi đây này, bị dột nước hòng hết cả rồi! Tôi chẳng còn cách nào khác, đành phải bảo người nạy khóa nhà cô ra! Cô xuống mà xem trần nhà tôi đi, cô phải bồi thường cho tôi đã

Tôi vội vàng mở cửa ra, bụng thăm than khổ. Lúc đi tôi quên mất không đóng vòi nước, cả căn phòng như một mớ hỗn độn, nền nhà vệ sinh và phòng khách toàn là nước, bụi bặm lẫn trong những vũng nước khiến cho nước đục ngầu, ngoan cố hơn nữa là đóng bùn đất đang bám chặt lấy hai chân tôi.

- Phải bồi thường bao nhiêu tiền? - Tôi ngao ngán hỏi.

- Ít nhất cũng phải 700 tệ!

Tôi lấy ra 800 tệ đưa cho bà ta:

- Không cần trả lại!

Đòng cửa lại, tôi không thể nhìn thêm được nữa, nằm soài ra giường bật khóc nức nở. Về sau khóc mệt quá, tôi liền hất tung giày ra, cuộn mình trong chăn ngủ một giấc.

Tôi mong khi tỉnh dậy, tất cả chỉ là một con ác mộng.

Tôi bị đánh thức bởi cuộc điện thoại của Hường Phong Thu. Anh nghe thấy giọng ngái ngủ của tôi liền cao giọng:

- Đồ lợn, sao mới sáng sớm em đã ngủ thế ha

Vừa nghe thấy tiếng của Hường Phong Thu, tôi đã òa khóc. Tiếng khóc của tôi khiến cho Hường Phong Thu bối rối chẳng biết làm thế nào, liền cuống quýt hỏi tôi làm sao.

- Hường Phong Thu, nhà em bị lụt rồi!

Anh vội vàng nói:

- Anh đến ngay đây!

- Khoan đã, nhà em không có chổi với cây lau nhà!

Nửa tiếng sau, Hường Phong Thu cầm chổi với cây lau nhà đứng trước mặt tôi. Nhìn thấy bộ dạng anh lúc này, tôi không nhịn được cười, bật cười sảng sặc.

Anh đưa mắt nhìn quanh, nói:

- Anh thật không ngờ phòng con gái bọn em hóa ra đều như thế này! - Anh đưa cho tôi một bát bánh sủi cảo nóng hổi. Nhìn thấy cái áo khoác nhưng dây cộc trên đầu giường tôi, Hường Phong Thu nghi hoặc hỏi. - Có đến nổi lạnh thế không? Còn bật cả điều hòa nữa chứ! Sao anh thấy em giống như đang ở cữ thế hả?

Tôi đáp:

- Vớ vẩn, vốn dĩ em đang ở cữ mà lại!

Có bạn bè quan tâm khiến cho tôi cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều. Chỉ có điều bác sĩ dặn trong vòng một tháng tôi không được ra gió, không được để cơ thể bị lạnh, phải chú ý bồi bổ, nếu không sau này dễ sinh bệnh. Nếu vậy biết làm sao đây? Ai sẽ giặt quần áo cho tôi? Ai sẽ hầm canh gà cho tôi? Không thể cứ nghỉ việc ở nhà được. Chuyện này từ đầu đến cuối chỉ có thể một mình gánh vác.

- Tôi qua em không về à? Đi công tác à? - Hường Phong Thu quét sạch nước đọng trong nhà vệ sinh.

- Em về nhà, lúc đi vội quá nên quên! Tôi cẩn thận nói dối để lấp liếm.

- Đúng là đồ ruột để ngoài da! - Anh lắc đầu.

Hường Phong Thu không nói gì nữa mà tập trung vào việc quét dọn.

Tôi thực sự rất mệt, chẳng biết đã thiếp đi từ lúc nào. Lúc tôi tỉnh lại, cả căn phòng đã được Hường Phong Thu thu dọn sạch sẽ.

Tôi có chút áy náy, nói:

- Anh không cần mất công thế đâu, cảm ơn anh nhiều!

Anh ném hết đĩa với hộp mì ăn liền tôi đã ăn vào trong thùng rác:

- Nghỉ sớm đi, anh phải đi đây!

Lúc Hường Phong Thu ra đến cửa, tôi liền gọi anh lại:

- Chuyện hôm nay anh đừng nói cho Tề Tề biết có được không?

Tề Tề là người thông minh, nghe là biết tôi đã làm gì. Tôi không muốn để cô ấy biết một số chuyện.

Hường Phong Thu có hơi ngạc nhiên, ngây người ra một lát rồi chậm chậm gật đầu.

Hết ngày phép, đi làm trở lại, tôi nhìn thấy Lãnh Linh.

Cô đang cúi đầu ngồi trước bàn làm việc, đầu tóc rối bù, che đi khuôn mặt, trên người quần một cái áo nhung dày, thân hình khô héo như một bông hoa úa tàn. Chỉ mới mấy tháng không gặp mà cô ta dường như đã trở thành con người khác. Vô cùng hốc hác, giống như vừa trải qua một cơn bạo bệnh. Khoảnh khắc ấy, tôi bàng hoàng nhận ra chính mình. Buổi sáng, lúc nhìn thấy Diệp Tử ở trong đại sảnh, cô ấy nói rằng gần đây tôi ày quá, trách tôi đã giảm béo quá đà. Tôi cười như mếu, tôi đâu còn là Mạc Y Y nuốt nà, com no áo ấm, vô lo vô nghĩ như trước đây?

Tôi và Lãnh Linh, đều phạm phải một sai lầm chí mạng.

Ngày hôm ấy nằm trong phòng phẫu thuật, trong lòng tôi ngoài nỗi căm hận rất lớn đối với Lưu Minh Cường còn có cả sự áy náy với đứa bé trong bụng và sự thương hại đối với chính bản thân mình. Giờ chỉ cần nghĩ đến về mặt lạnh lùng như một kẻ ngoài cuộc của Lưu Minh Cường cùng với nỗi đau đớn tột cùng lúc ấy là cái suy nghĩ tránh xa Lưu Minh Cường cứ lớn dần lên trong đầu tôi.

Về đến văn phòng, tôi nghĩ, mấy tháng nay Lãnh Linh đã đi đâu rồi? Tại sao lại thành ra thế này? Nhưng có một điểm tôi dám khẳng định, lần này cô ta quay lại chắc chắn là để đi làm. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là cô ta sẽ tiếp tục duy trì mối quan hệ vụn vặt với Diệp Cường. Cái gã Diệp Cường ấy làm thế nào để dẹp yên vợ hán ta rồi? Lẽ nào Diệp Cường đã ly hôn, và Lãnh Linh đang chờ đợi ngày quang minh chính đại trở thành phu nhân Tổng giám đốc? Dù các loại phỏng đoán hiện lên trong đầu tôi, tôi chẳng dám chắc cái nào mới là chuẩn xác.

Một khả năng xấu nhất đó là, nếu như Lãnh Linh trở lại làm việc, 90% là cô ta sẽ trở thành trợ lý cho Diệp Cường. Cho dù hán ta có không sắp xếp như vậy thì cái chức trợ lý của tôi cũng chẳng làm nổi nữa. Hay, thôi thì mặc kệ nó vậy, tôi cần phải nhìn nhận vấn đề này bằng một cái nhìn khác. Giờ tôi đang ở cũ, sức khỏe yếu ớt, tâm trạng bất ổn, làm gì có đủ sức lực mà tranh đấu với cô ta? Cho dù tôi có đủ sức thì cũng chẳng có tâm trí nào mà tranh đấu. Một là vì tôi thấy mệt mỏi, kiệt sức; hai là vì tôi phải tránh xa Lưu Minh Cường, tôi phải tránh mọi chuyện phiền hà, nếu không sau này xảy ra chuyện, ai sẽ là người đứng ra giúp đỡ

Nghĩ như vậy, tôi gần như cảm thấy mình chẳng còn chút do dự, đi thẳng tới văn phòng của hán ta. Tôi chủ động đưa ra đề nghị từ chức, như thế còn tốt hơn là bị Diệp Cường giáng chức trước mặt mọi người.

Diệp Cường đang nghe điện thoại, tôi liền đứng bên ngoài cửa chờ hán ta. Đứng mất hơn mười phút, mới nghe thấy hán gọi:

- Cô vào đi!

Mẹ kiếp! Tôi chửi thầm trong bụng, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, đứng sang một bên, tỏ vẻ thận trọng.

Hán ta ngồi trên cái ghế cao quý của một ông chủ, xoay một vòng rồi dừng lại nhìn tôi, sau đó lười biếng thốt ra một câu:

- Ngồi đi!

Tôi mỉm cười, ngồi xuống góc ghế, dáng ngồi tiêu chuẩn, nụ cười chuyên nghiệp.

Tiếp đó Diệp Cường cúi đầu đọc báo, đọc báo gì chứ? Rõ ràng hán biết là tôi có chuyện nên mới đến tìm hán, thế mà hán ta dám ung dung đọc báo cơ đấy?

Cả căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Tôi ngược nhìn cái đồng hồ trên đỉnh đầu Diệp Cường, tâm trạng đi từ hoài nghi sang phẫn nộ.

Tờ báo có vẻ rất thú vị. Diệp Cường tập trung đọc báo, mắt chẳng rời tờ báo lấy nửa giây, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến một con người đang ngồi sờ sờ trước mặt hán là tôi đây.

Trời gian cứ chậm chạp qua đi, chúng tôi đang đấu tranh trong âm thầm, cả hai đều đợi đối phương mở miệng trước để làm rõ tâm trạng và tư tưởng của đối phương.

Hán ta vẫn tiếp tục đọc báo, tôi vẫn phải chịu đựng sự giày vò này.

Tôi không đợi được nữa rồi, nếu không tôi sẽ chìm vào cái sự yên tĩnh biến thái này mất. Tôi hơi xê dịch cái móng ê ăm, háng giọng rồi nói:

- Tổng giám đốc Diệp, tôi muốn xin thôi bộ phận công tác.

Nói rồi tôi liếc nhìn hán ta, bụng thầm nghĩ: Dù gì mình cũng mở miệng rồi, hán ta sao dám tiếp tục đọc báo? Thế nhưng Diệp Cường vẫn thản nhiên đọc báo. Từ ánh mắt của hán ta có thể thấy hán ta đang xem mục quảng cáo. Hán ta dám xem mục quảng cáo ư? Ở đó nào có cái gì ngoài mấy thông tin tìm người, tìm vật vớ vẩn. Má ơi, cái gã khốn này! Tôi lo rằng hán mà cứ ngồi thộn ra như thế sẽ biến thành người đá mất!

Tôi thầm tưởng tượng ra cảnh được ném hán ta xuống đất, thỏa sức lấy chân giẫm đạp hán, có như vậy nỗi uất ức trong lòng tôi mới vơi đi đôi chút. Tôi tiếp tục nói:

- Tổng giám đốc Diệp, nói thật lòng, tôi cảm thấy mình hiện giờ không thể đảm đương được công việc này, nguyên nhân chủ yếu là vì tôi đã ly hôn, tâm

trạng không ổn định, tinh thần kém phần chấn, mà công việc trợ lý của Tổng giám đốc lại là một công việc đòi hỏi sự nhẫn nại và thận trọng cao, tôi sợ năng lực của mình có hạn, sẽ làm ảnh hưởng đến công việc của ngài. Ngài đừng hiểu nhầm, không phải là tôi không muốn làm việc với ngài, mà thật sự là tôi lực bất tòng tâm. Thực ra trước khi Tổng giám đốc Ngô được điều đi nơi khác, tôi đã sớm nảy ra ý nghĩ này rồi, nhưng chưa kịp đưa ra, tôi thật hi vọng ngài có thể thông cảm cho hoàn cảnh của tôi. Còn về việc chuyển sang bộ phận nào, bản thân tôi không có yêu cầu gì đặc biệt cả. Tôi sẽ tuyệt đối phục tùng sự sắp đặt của bộ phận dân sự, làm gì cũng được! Ừm... ngài có thể cân nhắc một chút về vấn đề này không ạ? - Tôi nói bằng giọng điệu vừa phải, tâm trạng bình thản, thái độ thành khẩn, vẻ mặt u uất. Chỉ tức là tình cảm chưa được vận dụng tốt, nếu không sẽ khiến cho người ta rơi lệ vì thương xót, khiến cho Diệp Cường động lòng cảm thông. Nếu như có thể khiến cho hắn hiểu nhầm rằng tôi đang thăm lấy lòng hắn thì càng tốt, tránh để sau này hắn cứ chĩa mũi nhọn vào tôi.

Tôi nói xong liền ngồi đợi hắn ta mở miệng.

Im lặng, vẫn là sự im lặng chết chóc. Vài giây sau, tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, hai con mắt của hắn đã di chuyển từ tờ báo sang máy tính. Cũng may là con chuột trên tay hắn kêu lên click khi hắn nhấp chuột, nếu không tôi còn tưởng hắn đã chết rồi đấy.

Tôi cảm thấy ghế dưới mông mình như có đinh nhọn, hai mắt tôi hoa lên, người chỉ chỗ ập xuống, cảm giác như sắp không ngồi nổi nữa.

Chờ đợi mất nửa thế kỷ, cuối cùng hắn ta cũng có chút phản ứng, chỉ có điều cũng chỉ là cánh tay hắn hơi giơ ra phía trước, bê một cốc trà tuyệt đẹp lên nhấp một ngụm.

Tôi ghét nhất là nhìn thấy bộ dạng thờ ơ, chẳng nóng chẳng lạnh của đàn ông. Hắn ta từ đầu đến cuối không chịu mở miệng lấy một lời! Tôi tức anh ách trong bụng, cố hít một hơi thật sâu, đứng bật dậy, cao giọng nói:

- Tổng giám đốc Diệp, có được hay không ạ? Xin ngài mở lời cho tôi nhờ, dù gì hôm nay tôi cũng có thành ý đến đây vì chuyện này! Cho dù thế nào ngài cũng nên lên tiếng cho tôi biết rốt cuộc tôi đã nói sai ở đâu chứ? Giờ ngài là Tổng giám đốc, nhân viên dưới tay ngài có đến vài trăm người, đâu cần phải gây khó dễ với tôi như vậy?

Nói rồi tôi thăm chửi trong bụng: Đường đường là một thằng đàn ông, ấy thế mà chẳng khác gì một thằng cầm điếu, chẳng có bản lĩnh cóc khô nào!

Tôi chờ đợi hắn nổi cơn thịnh nộ, đập bàn đập ghế, vò nát tờ báo trong tay rồi chỉ vào mặt tôi mà nói:

- Dù gì tôi cũng là Tổng giám đốc, cô dám ăn nói với tôi như vậy, cô có tin giờ tôi sẽ đuổi việc cô ngay lập tức không?

Diệp Cường chậm rãi đặt tờ báo sang một bên, lại nhắc cốc trà lên, nhấp một ngụm rồi đưa cho tôi một tập tài liệu:

- Cô đi chuẩn bị đi!

Tôi đón lấy tập tài liệu, là thông báo tập đoàn tổ chức cho công ty con đến Đại Liên khảo sát, trên đó còn có ghi chú thích: Mời cô Mạc Y Y tham gia. Đằng sau còn có chữ ký của Diệp Cường.

Diệp Cường không hề đưa ra bất kỳ lời giải thích nào trước sự phẫn nộ của tôi. Thế là thế nào? Cái tên khốn này chơi trò gì vậy? Đột nhiên tôi lại cảm thấy bản thân mình giống như một con vịt xấu xí, độc diễn trên một sân khấu không người.

Tôi thừ người ra mất mấy giây, vẫn không nói nên lời, đành từ từ đứng dậy, cầm theo tập tài liệu.

Lúc đi ra đến cửa, đột nhiên Diệp Cường nói:

- Khoan đã!

Tôi đứng lại, thấy hắn ta lấy ra một điều thuốc, cười cười nói:

- Hiện giờ tất cả mọi bộ phận đều không thể điều chuyển, cô tạm thời cứ làm đi!

Câu nói này của Diệp Cường khiến tôi giật thót, hóa ra hắn ta chẳng gốc tẹo nào, trong lòng tôi nghĩ gì hắn đều rõ c

Trở về văn phòng, tôi đọc lại tài liệu tỉ mỉ, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Tập đoàn mỗi năm đều tổ chức hoạt động này, mỗi công ty còn thường cử Tổng giám đốc với Phó giám đốc đi, chưa bao giờ có các nhân viên bình thường được cử đi. Do vậy lần này Diệp Cường sắp xếp để tôi đi khiến tôi cảm thấy vô cùng lý lạ, xét từ định luật thương trường, Tổng giám đốc vừa được bổ nhiệm mà cử bạn đi du lịch, chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Tôi nói với Tề Tề tin tôi phải đi công tác, cô ấy liền mời tôi đi ăn để tiễn biệt nhưng tôi nói là tôi đâu có đi chết mà phải tiễn.

Tề Tề chuẩn bị đến đón tôi, trên xe còn có cả Hương Phong Thu. Vừa lên xe cô đã nói:

- Hôm nay không ăn lẩu nữa, đổi sang món khác đi!

Cả tôi và Hương Phong Thu đều hoan hô sung sướng. Giờ tôi càng lúc càng sợ món lẩu Trùng Khánh ấy, đặc biệt là lúc nhìn thấy cảnh tượng Tề Tề ăn ngấu nghiến ruột ngựa, óc lợn... Về sau hỏi ra mới biết Hương Phong Thu cũng có cảm nhận y như thế.

Tề Tề lái xe đi vòng quanh trung tâm thành phố, cả ba chúng tôi đều rầu rĩ vì chẳng biết ăn cái gì. Cuối cùng, Tề Tề liền thân nhiên nói:

- Thôi được rồi, lại đến cửa hàng lẩu vậy

Tôi với Hương Phong Thu nghe xong câu này liền muốn tắt thở mà chết.

Nồi lẩu bắt đầu sôi sùng sục. Tề Tề mở ba chai bia, cười tình quái với tôi:

- Lần này cậu tham rồi, Tổng giám đốc vừa mới nhậm chức đã cử cậu ra ngoài, chắc chắn là có ý đồ đen tối rồi!

- Em có biết nói chuyện không thể hả? Y Y đâu có đen đủi đến thế? Biết đâu chừng đi công tác về lại được thăng chức ấy chứ - Hương Phong Thu nói.

Tôi thờ ơ nói:

- Thôi mặc nó đi, cứ ra ngoài du lịch đã!

- Đúng thế, chẳng ai đoán được tương lai, cứ hưởng thụ trước đã! - Hương Phong Thu động viên tôi.

- Hai người các người chồng hát vợ khen hay để chống lại tôi à? Tề Tề nói xong liền đặt bốp chai bia xuống trước mặt chúng tôi.

- Tôi không uống được! - Tôi nói rồi liền đặt chai bia sang một bên, thầm nhủ: nhất định phải kiên quyết, cứ nói hôm nay mình đến

- Chẳng phải cậu thường nói người nước ngoài vẫn thường đi bơi ngay cả lúc ở cữ hay sao? Đến ngày thì có gì to tát chứ? - Tề Tề lại đặt chai bia ra trước mặt tôi.

- Tôi không uống được thật mà! - Tôi nghiêm nghị nói.

- Cậu có chuyện gì giấu tớ phải không? - Tề Tề cầm lại chai bia, nghi hoặc hỏi.

Tôi chột dạ trước cái nhìn của Tề Tề, liền sầm mặt nói:

- Chẳng qua chỉ là uống bia thôi mà! Cứ không uống được là có chuyện gì giấu cậu chắc? Sao cậu cứ thích phức tạp hóa vấn đề thế nhỉ?

- Không uống thì thôi, có vấn đề gì đâu! - Hương Phong Thu liền dàn hòa. - Cần gì phải làm như vậy!

Tề Tề chẳng buồn đếm xỉa đến tôi nữa mà quay sang uống với Hương Phong Thu.

Sau ba tuần rượu, Tề Tề đột nhiên quay sang chớp chớp mắt, thì thầm:

- Nghe nói đàn ông Đại Liên Thành thân hình cường tráng, kỹ thuật cũng là number one, nếu có cơ hội thì đừng có bỏ lỡ

Ngậm trà trong miệng tôi nuốt nửa thì bị phụt thẳng ra ngoài.

Ăn cơm xong, Tề Tề có việc phải đi trước, bảo Hương Phong Thu đưa tôi về nhà. Vừa ăn xong thì tôi nhận được tin nhắn của Lưu Minh Cường, hỏi tôi đang ở đâu. Tôi không nhắn lại mà đưa luôn số của hắn vào danh sách chặn cuộc gọi.

Cửa hàng lẩu cách nơi tôi ở trọ không xa, thế là hai chúng tôi đi bộ về. Trên đường đi, Hương Phong Thu nói chuyện luôn mồm, dặn dò tôi đủ thứ, nào là đừng một mình đi dạo ở Đại Liên, lúc qua đường đừng có cúi gằm xuống nhìn đường, điện thoại lúc nào cũng phải đem theo một cục pin dự phòng, hết tiền tiêu nhớ thông báo trước cho anh ấy, mặc thêm áo ấm vì ở đó gió rất to. Tiễn tôi đến trước chung cư, Hương Phong Thu liền hỏi:

- Nơi ở của bọn em đều được sắp xếp thống nhất chứ?

- Đương nhiên!

- Lúc đi ngủ nhớ phải khóa chặt cửa, đừng mang nhiều tiền quá!

- Có phải anh nghĩ rằng em rất ngốc không?

- Sao em không biết tốt xấu gì thế hả? Là anh quan tâm đến em thôi! - Hương Phong Thu ngại ngần gãi gãi đầu. - Con cái ra ngoài, bố mẹ lo lắng trăm đường

Tôi “thăng chân” đạp một cái rồ đau vào đầu gối Hương Phong Thu.

Nếu như trước đây tôi cứ lo lắng, thấp thỏm vì sự sắp đặt này của Diệp Cường thì đến lúc ra sân bay, tôi lại chẳng muốn đoái hoài đến những nghi vấn ấy nữa. Ý của tôi là, chuyến đi Đại Liên này nhất định tôi phải đi, cho dù sau chuyến đi này tôi có bị đày ra pháp trường thì tôi cũng vẫn thấy xứng đáng.

Tại sao?

Bởi vì tôi nhìn thấy trong đoàn khảo sát có một người. Nói cách khác, người này sẽ cùng tôi bay đến Đại Liên, cùng tôi trải qua một tuần. Có nghĩa là,

trong thời gian một tuần tới, chúng tôi sẽ cùng ở trong một giảng đường nghe giảng, cùng ăn cơm trong một nhà ăn. Nói cách khác, tôi thậm chí còn có thể đi riêng với anh ấy. Nói cách khác, khoảng cách của chúng tôi sẽ tạm thời được rút ngắn.

Ôi trời ơi, đúng là một điều tuyệt vời! Trong phòng chờ máy bay, tôi liên tục nhắn tin cho Tề Tề, bảo với cô ấy là tôi đã gặp được người đàn ông khiến cho tôi rung động.

Sau đó, người dẫn đoàn bắt đầu điểm danh. Lúc gọi đến tên tôi, tôi cố ý lên nhìn anh, chỉ thấy anh đang nhìn mình và mỉm cười.

Ôi trời ơi, anh ấy đang cười với tôi à? Chẳng lẽ anh ấy cũng có mong muốn giống như t

Buổi đầu tiên là thảo luận về khả năng chấp hành nghiệp vụ. Thầy giáo giảng bài rất sinh động, lúc thì diễn giải, lúc lại lấy ví dụ phân tích cụ thể, khiến cho mọi người ai cũng hào hứng thảo luận.

Chỉ có tôi là chẳng để vào tai một chữ nào. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cần anh ngoảnh đầu lại là ánh mắt của chúng tôi sẽ chạm vào nhau. Tôi vẫn đang chờ đợi cái khoảnh khắc này.

Từ hôm qua đến bây giờ, chúng tôi chỉ nói với nhau được dăm ba câu, đúng là đáng ghét! Người ở chung với anh là Vương Tổng, Phó Chủ tịch Công đoàn của tập đoàn. Phần lớn thời gian hai người họ ở cùng với nhau, ngay cả lúc đi ăn cũng không rời nhau, khiến cho tôi chẳng có cơ hội mà chen vào.

Tôi ngồi trong phòng học, coi sáu ngày còn lại là những ngày cuối cùng của cuộc đời để mà lên kế hoạch và hi vọng. Thực ra tôi chẳng có quá nhiều khát vọng, chỉ là muốn được gặp riêng anh một lúc, nói chuyện với anh, giống như lần trước chúng tôi cùng lên Vũ Dương Sơn.

Tôi nghĩ, có khi nào anh ấy sẽ chủ động hẹn mình ra ngoài không nhỉ? Ví dụ như một buổi tối nào đó, hai chúng tôi cùng ra ngoài uống cà phê hoặc đi dạo trên những con đường ở Đại Liên. Nếu như điều này là không thể thì tôi chỉ cần, một lúc nào đó, anh sẽ đến ngồi bên cạnh tôi để cùng nghe giảng.

Càng khao khát bao nhiêu thì ước vọng của tôi càng khó thành thật bấy nhiêu. Anh chỉ thỉnh thoảng gật đầu chào hỏi và mỉm cười xã giao

Tề Tề nhắn tin cho tôi, hào hứng hỏi tôi có cơ hội nào chưa? Hướng Phong Thu cũng nhắn tin, hỏi tôi ở Đại Liên có lạnh không.

Tôi chẳng có thời gian để trả lời. Trong lòng tôi vô cùng rối loạn, rồi tới mức không sao bình tĩnh lại để làm bất cứ việc gì được. Người ở cùng với tôi là cô gái xinh đẹp Vu Lệ, là trợ lý của cái ông Vương Tổng, Phó Chủ tịch Công đoàn mà suốt ngày bám riết lấy Tổng giám đốc Ngô. Cô ta rất khéo léo và hài hước, nhưng tôi chẳng có tâm trạng đâu mà nói chuyện với cô ta.

Ngày thứ tư, chúng tôi đến Yến Oa Linh khảo sát. Lúc lên xe, anh đột nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh tôi.

- Chủ tịch Vương đâu rồi ạ? - Tôi mừng thầm trong bụng.

- Ông ấy đến chỗ mấy người bạn học cũ rồi, hôm nay tôi độc thân! - Anh nói xong liền lấy điện thoại ra thay pin.

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy câu nói này như đang ám mị với tôi điều gì đó.

- Mấy hôm nay thế nào? Ăn uống có quen không? - Anh hỏi.

- Dạ quen ạ!

- Hay là tối nay đi ăn hải sản với tôi nhé!

Tôi ngây người ngạc nhiên.

- Cứ quyết định thế nhé, sau chuyến khảo sát tôi sẽ gọi cho cô! - Anh đưa ra quyết định.

Từ Yến Oa Linh trở về, tôi không đến nhà ăn àm tức tức chạy lên phòng tắm rửa, thay quần áo. Sau đó tôi mới phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó là: Tôi chỉ mang theo toàn là quần áo thể thao. Thật đúng là đen đủi!

Vu Lệ nhìn bộ dạng của tôi như vậy liền dựa lưng vào cửa nhà vệ sinh, hỏi:

- Đi gặp bạn chat à?

Tôi lắc đầu, sau đó cảm thấy nếu nói vậy sẽ không biết giải thích ra sao, đành ậm ừ cho qua chuyện.

- Gặp thì gặp đi, có gì mà phải do dự. Tôi cũng có một người bạn chat ở đây, nhưng anh ấy đi công tác vẫn chưa về, chắc là trước khi về chỉ có thể gặp mặt một chút! - Nói rồi cô ta nhìn tôi từ đầu đến chân. - Cậu định mặc cái này à?

Tôi nhìn Vu Lệ, ngao ngán gật đầu.

- Tôi có mang bộ quần áo này, cậu mặc thử xem! - Nói rồi Vu Lệ lấy ra một bộ quần áo trong tủ, là một chiếc áo măng tô màu xanh nhạt, bên trong là một chiếc áo phông trắng cổ trễ, dưới là chiếc quần đen ôm sát. Một bộ quần áo có vẻ rất thời trang, tôi chưa bao giờ thử kiểu ăn mặc này.

Tôi mặc thử quần áo rồi đứng trước gương, có vẻ không quen mắt. Một chiếc áo măng tô rộng kết hợp với quần ôm sát, trông không được đứng đắn như trang phục công sở, nhưng trong sự tùy tiện lại có chút phong cách và thời trang.

- Cậu mặc bộ này rất hợp! - Vu Lệ đứng bên cạnh tấm tắc. Sau đó cô chợt nhớ ra điều gì, liền đi đến tủ quần áo. Tôi nhìn theo, thấy bên trong có tận ba đôi giày.

- Cậu mang theo ngần ấy đôi giày đi làm gì?

- Giày da là để đi lúc đi học, giày thể thao để đi ra ngoài, còn đôi giày bốt này là để đi gặp bạn chat! - Nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, tôi buồn cười đến đau cả bụng.

Vu Lệ đưa cho tôi đôi bốt, bảo:

- Cậu đi đôi này đi!

- Nếu bạn chat mà chúng ta gặp là một người thì chắc chắn anh ta thắc mắc không hiểu vì sao bạn chat của mình lại ăn mặc giống hệt nhau nhỉ?

Không có chuyện ấy đâu, bạn của tôi là người Canada, mở công ty ở Đại Liên! - Vu Lệ nói, rồi lấy một đôi hoa tai ở trong túi ra. - Bộ quần áo này phải đi kèm với đôi hoa tai này mới đẹp!

- Cậu không ngại phiền phức à?

- Con gái thì phải cầu kỳ, trang điểm mà sợ phiền phức thì làm con gái làm gì? - Nói rồi cô liền háo hức hất tóc tôi ra phía sau, buộc túm lên cao, để lộ vầng trán. - Trán của cậu đầy đặn, mặt lại thon nhỏ, để lộ ra trông mới đẹp!

Tôi đứng trước gương, phát hiện ra bản thân mình rất thích hợp với kiểu ăn mặc thời trang.

Vu Lệ đến nhà ăn, trước khi đi còn chúc tôi gặp may mắn. Đột nhiên tôi lại cảm thấy bản thân mình giống như đang chấp hành một nhiệm vụ hạnh phúc và có ý nghĩa trọng đại vậy.

Đi đến trước trung tâm bồi dưỡng, có một chiếc xe màu đen đang ẩn còi inh ỏi, cửa kính xe từ từ kéo xuống, Tổng giám đốc Ngô vẫy tay gọi tôi.

Ngồi vào trong xe, người lái xe ngoảnh đầu lại nhìn tôi, nói:

- Quà nhiên là người đẹp!

Hai người đàn ông khác ngồi trên xe cũng lần lượt quay lại gật đầu, mỉm cười chào tôi.

Tổng giám đốc Ngô liền giải thích với ba người đàn ông

- Đây là Mạc Y Y, đồng nghiệp của tôi. Cô ấy không quen ăn đồ ăn trong khách sạn này nên hôm nay tôi dẫn cô ấy đi cùng luôn!

Người đàn ông lái xe liền bật cười:

- Người anh em, đừng giải thích, đừng cườm điệu!

- Đúng thế, cậu mà cườm điệu là bọn tôi nghĩ theo hướng khác ngay đấy! - Người đàn ông ngồi phía trước nói xong, mọi người liền bật cười. Chỉ có điều tiếng cười ấy rất hòa nhã. Mặc dù không biết có phải họ đang hiểu nhầm quan hệ của tôi với Tổng giám đốc Ngô hay không, nhưng tôi có thể nhận ra sự cởi mở của Tổng giám đốc Ngô với họ.

Tổng giám đốc Ngô nói với tôi:

- Đây đều là những người bạn của tôi ở Đại Liên, họ chỉ đùa vui thôi, không có gì đâu! - Tôi mỉm cười, thầm nghĩ: Cứ đùa đi, tôi chẳng để bụng đâu!

- Đây là quảng trường Tinh Hải! - Sau khi xuống xe, Tổng giám đốc Ngô liền giới thiệu với tôi, sau đó chỉ vào tòa nhà đối diện. - Lầu Trung Hải. Hôm nay chúng ta sẽ thưởng thức ẩm thực Triều Châu ở đó!

Tôi gật đầu, trong lòng ấm áp vì được quan tâm. Tôi có đôi chút không tin tưởng vào tri giác của mình lúc này, cứ lảng lảng, mơ mơ hồ hồ như đang nằm mơ.

- Hôm nay cô rất đẹp! - Lúc lên lầu, anh nhìn tôi bằng ánh mắt khen ngợi. Tôi chỉ biết mỉm cười, bước chân càng nhẹ bồng.

Lúc gọi món, có thêm một cô gái nữa đến, nhưng vẫn là dương thịnh âm suy.

Mọi người liền mở rượu, cốc của ai cũng được rót đầy, phụ nữ cũng chẳng phải ngoại lệ. Lúc đến lượt tôi, Tổng giám đốc Ngô liền cầm cốc của tôi lên, đẩy về phía đám đàn ông, nói:

- Cô ấy không biết uống đâu!

Mọi người liền cười ồ lên, thi nhau trêu chọc Tổng giám đốc Ngô. Cô gái kia cũng mỉm cười với người đàn ông ngồi cạnh mình, nói:

- Nhìn thấy chưa, hôm nay em cũng không uống!

Người đàn ông kia nói:

- Người ta là khách, không uống cũng được, nhưng em nhất định phải uống! - Cô gái kia nghe vậy bĩu môi, tỏ vẻ không vui.

- Y Y, em thấy chưa, em không uống mọi người đều mất hứng! - Một người đàn ông nói.

Tôi thầm nghĩ, uống thì uống, các người chắc chắn chẳng phải là đối thủ của tôi đâu! Để xem ai sợ ai? Tôi đang định mở miệng thì Tổng giám đốc Ngô vẫn giữ chặt lấy cốc của tôi, kiên quyết:

- Cô ấy không uống, để tí nữa còn lái xe!

Tổng giám đốc Ngô mỉm cười nhưng giọng điệu rất kiên quyết.

Người Đông Bắc uống rượu cứ như uống để chết vậy. Cô gái kia cầm chai rượu đến rót cho Tổng giám đốc Ngô. Tôi chăm chú quan sát cô ta, rất xinh đẹp, chỉ có điều toàn thân cô ta toát lên vẻ lạnh lùng. Giọng nói của cô ta rất nhỏ, dịu dàng, uyển chuyển nhưng vẫn phảng phất sự lạnh lùng. Đến lượt tôi, tôi chỉ vào cái cốc trong tay cô ta, nói:

- Xin thứ lỗi, tôi không biết uống!

Tôi phải thừa nhận câu nói này của tôi đã thể hiện rõ sự đả ngộ đặc biệt của tôi ngày hôm nay. Dường như cô ta đã nhận ra, chỉ cười nhạt:

- Không sao!

Mấy người đàn ông quanh bàn ăn đang chúc rượu nhau, chẳng chú ý đến chúng tôi. Cô ta uống cạn cốc rượu liền nói thầm với tôi:

- Hôm nay cô may mắn hơn tôi!

Tôi ngáy người không biết nói gì. Tổng giám đốc Ngô gấp một con cua vào bát tôi:

- Để nguội thì không ngon đâu!

Tôi mỉm cười, nhìn con cua to với những cái càng béo múp, không hiểu sao tôi lại tự nhủ: không biết con cua này là cua đực hay cua cái. Anh thấy tôi ngáy người liền cầm con cua lên, nói:

- Để tôi bóc vỏ cho cô!

Tôi vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô gái kia đang nhìn mình. Khoảnh khắc ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau, tôi mỉm cười với cô ta, cô ta cũng cười đáp lễ, ánh mắt thoáng vẻ bi thương.

Một người đàn ông nhìn đồng hồ, nói:

- Mọi người ăn nhanh lên, dạ hội sắp bắt đầu rồi!

Có dạ hội ư? Tôi cúi đầu nhai cua, đầu óc rối bời.

- Chúng ta khá may mắn, được tham dự vào một buổi dạ hội hóa trang! - Tổng giám đốc Ngô nói xong liền chỉ tay vào người đàn ông đó. - Tổng giám đốc Cao ở bên lên kế hoạch hoạt động, vì thế anh ấy đã đặt toàn chỗ VIP cho chúng ta th

Lúc đến nơi, sàn nhảy đã vô cùng sôi động, một đám con gái ăn mặc sexy, mặt đeo mặt nạ, đang nhảy nhót rất phấn khích.

Nói là dạ hội hóa trang nhưng mọi người hầu như chẳng ai đeo mặt nạ, có phảng phất vẻ tầm thường. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi tham gia một dạ hội kiểu này nên có chút bất an.

Thình thoảng có người đến bàn chúng tôi chúc rượu. Tổng giám đốc Ngô liên tục được Tổng giám đốc Cao giới thiệu với mọi người. Tôi ngồi bên cạnh, nhìn bộ dạng thành hủi thuốc rất thành thạo của anh, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi nghĩ chắc chắn tôi bị mắc phải căn bệnh si tình rồi.

Cô gái kia nhảy nhót từ lúc nào cho đến tận giờ. Có lúc cô ta nhảy nhót ở một vị trí bất mắt nhất trên sàn, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người nơi đây. Chỉ có điều cô ta nhảy rất đẹp, thân hình cũng rất nóng bỏng. Mỗi động tác của cô ta đều khiến cho tôi tự thấy xấu hổ vì không bằng. Tổng giám đốc Ngô mấy lần bảo tôi ra nhảy nhưng tôi đều lắc đầu. Nếu để Tề Tề biết được bộ dạng tôi lúc này, chắc chắn cô ấy sẽ chửi tôi là đồ vô dụng!

Tiếng nhạc chợt ngưng đột nhiên ngừng lại. Thay vào đó là một bản nhạc saxophon.

Cánh cửa phòng vệ của trái tim tôi như sụp đổ, tim tôi như run lên, một cảm giác ấm áp và hài lòng bao trùm lấy tôi.

Ánh đèn nhấp nháy đã không còn, chỉ còn ánh đèn tròn nhàn nhạt hắt lên mặt sàn. Tôi đưa mắt nhìn Tổng giám đốc Ngô, thấy anh đặt ly xuống, ra hiệu cáo lỗi với một người phụ nữ và đi về phía tôi. Anh ấy từ chối người khác để đi về phía tôi sao?

Anh mỉm cười đưa tay ra, không nói gì, tôi đứng dậy, đi theo anh ra sân nhảy. Tôi có chút không tin vào mắt mình. Nhưng mà, không sai, là anh ấy, cái dáng người cao lớn, còn cả cánh tay vững chãi ấy.

Tôi nhìn sang xung quanh, mọi người đang lần lượt đặt ly xuống, đi về phía sân nhảy. Khoảnh khắc này giống như một khoảnh khắc thiêng liêng mà người ta không thể bỏ qua.

Thế là tất cả, toàn bộ, cùng trở nên lãng mạn.

Căng thẳng, hạnh phúc, mê đắm, quay cuồng.

Lòng bàn tay tôi toát mồ hôi, chân liên tục giẫm vào chân anh. Tôi ngẩng đầu, thấy anh mỉm cười với mình, bàn tay anh đặt ở eo tôi kéo tôi lại gần anh hơn.

Tôi ngửi thấy mùi hương rất đặc trưng trên người anh.

Tôi luôn trân trọng từng khoảnh khắc được ở bên cạnh anh, chỉ sợ nếu không cẩn thận, những phút giây này sẽ không cánh mà bay. Cơ thể tôi cũng như đang cứng lại, chỉ vụng về bước theo sự dẫn dắt của anh.

Hơi thở của anh càng lúc càng gấp gáp, vòng tay ôm lấy tôi càng lúc càng siết chặt. Dần dần, tôi đã bị kéo sát vào người anh. Khi đầu tôi gục vào vai anh, toàn thân tôi như có một luồng điện chạy qua, bàn tay được nắm lấy như run lên nhẹ nhẹ. Sự run rẩy này như một tín hiệu ngầm cho hai chúng tôi, kích thích lên từng sợi dây thần kinh trong toàn bộ cơ thể. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau, mười ngón tay đan vào nhau, gần như cùng một l

Tôi nghĩ rằng cái ôm này vô cùng phức tạp, nó là sự va chạm giữa tình yêu và hiện thực. Trong lòng tôi bỗng dấy lên một cảm xúc khó tả.

Tôi nép vào ngực anh, đắm say đến mức muốn khóc. Khoảnh khắc ấy, tôi muốn mình sa ngã.

Bản nhạc kết thúc, ánh sáng đèn bật sáng.

Cô bé Lộ Lộ đang hạnh phúc khiêu vũ với hoàng tử, chợt phát hiện ra tiếng chuông đồng hồ điểm 12 giờ đêm đã vang lên, thế là giấc mơ đẹp đã kết thúc, mọi thứ trở lại bình thường, mang theo nỗi luyến tiếc của tôi.

Sau khi tàn tiệc, Tổng giám đốc Cao một mực đưa xe cho Tổng giám đốc Ngô lái về, còn đề nghị anh dẫn tôi đi xem cảnh đêm ở Đại Liên. Anh không hề từ chối. Tôi lặng lẽ lên xe với anh.

Trong xe vang lên bài Promise don't come easy.

- Cô đã nghe bài này chưa? - Anh hỏi.

- Dạ, nghe hàng trăm lần mà không chán!

- Tiếng Trung nghĩa là gì?

- Chắc là Lời hứa không đến dễ dàng - Tôi nói xong, đột nhiên cảm thấy cảnh đêm ở Đại Liên như ùa về trước mắt.

- Để tôi dịch cho cô nghe nhé! - Anh mỉm cười nhìn tôi.

- Dạ! - Tôi gật đầu, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Em biết rằng anh đã quyết tâm sẽ thực hiện mọi lời hứa. Đây chính là lời hứa mà anh có thể hứa với em lúc này. Em chưa bao giờ cảm nhận thấy anh đã yêu em, hoặc chưa bao giờ để tâm đến. Anh nghĩ anh chẳng qua chỉ quá kiêu ngạo, mà không thể lớn tiếng tuyên bố sự thực này. Giờ anh mới biết, anh nên để cho tình cảm tự do bay lượn, vì vậy hãy nói cho anh biết, anh nên làm thế nào, mới có thể trở lại trước đây.

- Hóa ra anh giỏi tiếng Anh thế! - Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh bật cười:

- Trên này có viết đây này!

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy có lời dịch ở trên bìa đĩa trong tay anh. Anh cười hả hê như một đứa trẻ, tôi cũng nhìn anh mỉm cười. Nụ cười của anh từ từ biến mất, tiếp theo đó là bộ dạng bối rối. Rồi anh ngoảnh đầu lại, hồi phục lại về tự nhiên như bình thường.

Trong lòng tôi.. đang đấu tranh. Tôi nói:

- Chúng ta về thôi!

- ... Ừ!

Khoảng khắc ngoảnh đầu lại, tôi cảm thấy rất chua xót, thế nhưng vẫn có một cảm giác hạnh phúc len lỏi trong lòng, cho dù đó chỉ là một ký ức nhỏ trong cuộc đời, tôi nghĩ, mình chỉ cần được thăm yêu anh là đủ.

Promise don't come easy. Lời hứa không đến dễ dàng.

Lúc tôi trở về từ Đại Liên, Lãnh Linh đã xin nghỉ việc và đi rồi. Tôi hỏi Bao Tử về Lãnh Linh trên mạng, anh ta nói anh ta không biết, thủ tục nghỉ việc của cô ta do một người bạn của cô ta giải quyết.

Bao Tử: Hầy, thường ngày nhìn cô ta rất chướng mắt, giờ cô ta đi rồi, lại thấy nhớ nhớ! (Bao Tử gửi kèm một cái mặt khóc).

Gã đàn ông giả tạo. Tôi gửi một cái biểu tượng có hình con dao dính máu.

Bao Tử: Chỉ có điều, cô ta thật ngốc, tự làm cho mình thân bại danh liệt!

Tôi: Anh làm sao biết được cái gã Y (tên gọi tắt của Diệp Cường) có cho cô ta chi phiếu hay không chứ?

Bao Tử: Thôi được rồi, cho chi phiếu thì có làm sao? Tuổi xuân là vô giá mà! (Bao Tử gửi một cái mặt điên khùng.) Đàn bà mà làm vợ lẽ là vô cùng ngu ngốc! chẳng khác gì nhân viên làm thuê tạm thời, trừ chi phí ký được hợp đồng làm việc dài hạn với chủ!

Lúc Lưu Minh Cường gọi đến, tôi đang chìm trong đau khổ bởi câu nói của Bao Tử. Tôi nghĩ, tôi thậm chí còn chẳng bằng Lãnh Linh. Tôi ngắt điện thoại, hắt ta lại gọi, liên tục mấy lần liên, tôi bực mình tắt máy luôn. Tôi đã thề sẽ không còn chút dính dáng gì đến gã đàn ông đó nữa.

Mới sáng sớm đã bị điện thoại của Hường Phong Thu đánh thức. Anh ngang ngược nói trong điện thoại:

- Dậy nhanh lên, tuyết rơi rồi!

Tôi ném cái điện thoại sang một bên, lao ra khỏi chăn như một cái lò xo. Oa, cảnh tượng đẹp tuyệt vời, cứ như hàng vạn những bông hoa lê, hoa tuyết đang đua nở. Tôi vội vàng gọi điện cho Tề Tề, tiếp theo đó là một trận hò reo ầm ĩ.

Nằm lại vào trong chăn, tôi có chút hơi phấn khích, Phố Thành dường như đã năm năm rồi không có tuyết rơi, nhất định phải chụp vài bức ảnh thật đẹp mới được. Tôi thò chân ra ngoài thử nhiệt độ, xuyết xoa một tiếng rồi lại thụt chân vào.

Điện thoại lại đổ chuông, là tin nhắn của Tổng giám đốc Ngô. Đã từ lâu như vậy rồi, tôi vẫn không thể bình tĩnh mà tiếp nhận những thông tin có liên quan đến anh. Tin nhắn của chỉ vồn vện có ba từ: “Tuyết rơi rồi!”.

Tôi không biết phải nhấn tin lại thế nào cho phải. Nghĩ đi nghĩ lại rất lâu, tôi nhấn: “Vâng, tuyệt đẹp!”.

Tôi không hiểu lúc gọi tin nhắn đi, tôi ấn nhầm vào phím nào mà gửi đến ba lần.

Tâm trạng càng lúc càng tốt. Tổng giám đốc Ngô lại nhấn tin cho tôi cơ đấy! Mới sáng ra, lại không phải là vì công việc.

Tôi trùm chăn kín đầu, khe khẽ hát bài Cao nguyên Thanh Tạng, sau đó ngồi dậy, tìm ra một chiếc áo lông vũ màu đỏ tươi, một chiếc khăn quàng cổ màu trắng và một cái mũ. Ăn mặc thế này mới phù hợp với cảnh tượng tuyết rơi trắng trời chứ!

Ra khỏi cửa, tuyết rơi dày đặc. Tuyết như những đứa trẻ tinh nghịch thi nhau rơi xuống cỏ, xuống đầu, vương lại trên lông mi, lông mày của người qua đường. Cái cảm giác lạnh lạnh, ngửa ngửa thật kỳ diệu. Lúc thò tay ra khỏi túi để chạm vào nó, bỗng dưng thấy tuyết tan biến.

Lúc còn nhỏ, tôi thích nhất là khi trời có tuyết. Cứ mỗi lần nghỉ giải lao giữa giờ, mọi người lại chạy ủa ra ngoài như phát cuồng, đám con trai thì rù nhau đánh trận tuyết, đám con gái thì đắp người tuyết. Đến khi vào lớp, nền phòng học ướt nhẹp, dính toàn bùn đất, trông thật bẩn thỉu. Về sau các thầy cô giáo quy định, giờ nghỉ giải lao không được phép nghịch tuyết ở bên ngoài, nếu không sẽ bị phạt đứng ở góc. Thế là chẳng đứa nào dám ra nghịch tuyết nữa, chỉ len lén vo một nắm tuyết rồi bất thành linh ném mạnh vào một đứa nào đó hoặc quan sát xem có kẻ nào đi ngang qua gốc cây là chạy đến đá vào cái cây cho tuyết rơi vào người họ.

Trong lớp có một bạn bị gọi là Cậu Béo. Vì được bố mẹ chiều chuộng nên thân hình ngày càng tròn lẳn, mới chạy được có vài bước đã thở hồng hộc. Chỉ có điều cậu ta rất thích bày trò nghịch ngợm, thường bất tình linh ném tuyết vào đám con gái hoặc đặt vài mảnh băng vào trong hộp bút của con gái, thế nhưng Cậu Béo mãi không chịu thừa. Hôm đó lại do cậu ta gây sự trước, kết quả là Cậu Béo bị đám con gái đuổi cho chạy trời chết. Lúc chuông vào học reo vang, chỉ còn lại mình cậu ta chạy trên hành lang về lớp. Cậu Béo vừa vào đến lớp, mở miệng “thưa cô” là cả lớp đã bật cười rần rần. Hóa ra cậu ta mở hơi mở kê nhể nhại, đầu tóc bốc khói nghi ngút. Cô giáo chủ nhiệm đương nhiên rất tức giận, phạt Cậu Béo đứng cạnh cái hộp giấy đựng đầy rác. Cậu Béo nhăn nhó chần chừ một lát, cuối cùng vẫn phải làm theo.

Đến tận giờ, mỗi khi nhớ lại cảnh tượng ấy, tôi lại không khỏi buồn cười: Một anh chàng béo tròn béo trực đứng cạnh cái hộp giấy to, đầu vẫn còn bốc khói, trông chẳng khác gì một con heo sữa.

Trên đường đi có một đám trẻ con đang chơi đánh trận tuyết, má đỏ hây hây, cười đùa rất hồn nhiên. Tôi nhìn bọn chúng, lòng thăm thẳm ngẫm nghĩ, thật muốn được trở lại với thời thơ ấu, miệng bị bô gọi: “Di ơi, cho con đi tè!”. Tôi thở dài buồn mình thật ủy mị, chẳng qua chỉ là một trận tuyết rơi thôi, chỉ là

hiện tượng tự nhiên của một trong bốn mùa của năm, đâu cần phải ủy mị đến thế!

Khách sạn ngập tràn không khí đón xuân. Trong đại sảnh đã treo đèn lồng đỏ, đồng phục của nhân viên khách sạn cũng đã đổi sang màu đỏ. Mọi người đi qua đi lại, ai cũng bận rộn việc này việc kia, chỉ có mỗi mình tôi là tương đối nhàn rỗi, ngoài việc tổng kết mấy báo cáo ra, dường như chẳng còn việc gì khác để làm. Vốn tưởng rằng Diệp Cường là một người rất cầu kì hình thức, sau khi lên nhậm chức chắc chắn sẽ thường xuyên họp này họp nọ, nhưng giờ mới phát hiện thực ra hắn ta rất ghét họp hành, quản lý công việc.

Tôi quyết định bỏ ra mấy ngày để hoàn thành tài liệu, ngộ nhờ Diệp Cường có đề cập đến còn có cái mà ăn nói. Chỉ có điều hiệu quả công việc không cao. Suốt cả buổi sáng, ngay cả cái mực lục tôi cũng chưa làm xong. Buổi chiều, đối mặt với đồng công việc nhàm chán của mình, tôi càng không muốn động não. Cuối cùng tôi quyết định tải mấy bộ phim về máy xem cho đã.

Hết giờ làm, tôi đang trầm ngâm chẳng biết đi đâu ăn cơm thì đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ. Không biết là do điện thoại hay là do tín hiệu bị nhiễu vì trời có tuyết rơi mà cứ mỗi lần ấn phím nghe là tôi chẳng nghe thấy đối phương nói gì. Tôi gọi sang cũng thế mà đối phương gọi lại cũng vậy.

Cứ gọi qua gọi lại mấy lần như vậy, đối phương lại gọi lại, tôi bực mình nói:

- Mẹ kiếp, ai đấy? Thích trêu người à?

Đối phương lần này mở miệng, là nữ, cô ta hỏi:

- Cô là Mạc Y Y phải không?

- Đúng thế, có chuyện gì?

- Chúng ta gặp nhau ở quán trà gần khách sạn nơi cô làm việc nhé!

- Cô là ai? cảnh giác hỏi.

Đối phương không lên tiếng, có vẻ rất bí ẩn.

Tâm trạng tôi vốn đã không tốt, giờ lại gặp phải người này liền không kiềm chế được cơn nóng nảy:

- Rốt cuộc là ai, cứ nói toẹt ra đi! Nếu không nói thì đừng bảo tôi đến!

- Tôi là Lý Thúy Hồng, là vợ của Lưu Minh Cường. . . Tôi nói rồi cô đến hay không? Chỉ có điều hôm nay nhất định cô phải đến!

Lần này thì cô ta nói toẹt ra rồi, nhưng lại đến lượt tôi “táo bón”. Đầu óc tôi lúc này như bị chập điện. Lưu Minh Cường? Vợ?

Vợ của Lưu Minh Cường! Chị ta tìm tôi? Để đàm phán hay là. . . Đầu óc tôi quay cuồng.

- Được rồi, hai mươi phút nữa tôi sẽ đến!

Mẹ kiếp, đúng là đen tận mạng! Tôi liền gọi đến số của Lưu Minh Cường, hắn ta vừa gọi “cung à” là tôi liền gào lên:

- Cung cái đầu anh, anh là đồ ngu, tôi còn tưởng anh bản lĩnh thế nào

Chửi lầy chửi để một hồi, tôi lại thấy có điều không ổn, ngộ nhờ vợ hắn ta chỉ định thăm dò tôi, thế mà lúc này Lưu Minh Cường lại gọi điện cho cô ta thì chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này à?

- Sao thế? - Lưu Minh Cường ngờ ngác.

Tôi nói không có gì, chỉ là mắng nhằm thôi. Ngắt điện thoại, tôi liền gọi cho Hướng Phong Thu, nói là có chút chuyện nhờ anh giúp đỡ.

Tôi nhớ lại giọng điệu của người đàn bà đó trong điện thoại, dường như có vẻ dằn đo, không dứt khoát, đại khái là tương đối khách sáo, có vẻ có giáo dục hơn vợ của Diệp Cường nhiều. Tôi phân tích thấy có ba khả năng: Thứ nhất, chị ta đã có đủ bằng chứng chứng minh tôi với Lưu Minh Cường có quan hệ, chỉ là muốn được nghe câu trả lời từ chính miệng tôi. Thứ hai, người đàn bà này rất lý trí, không muốn làm to chuyện cho mọi người biết nên mới hẹn riêng tôi ra ngoài. Thứ ba, gọi tôi đến để tìm hiểu tình hình trước, sau đó sẽ đưa ra biện pháp đối phó thích hợp, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà.

Tôi đang nghĩ, lúc tôi và Lưu Minh Cường qua lại với nhau, sao chị ta không đến, lẽ nào giờ mới hay biết? Rốt cuộc là chị ta đã hay tin này từ đâu? Đột nhiên tôi nhớ lại lần phá phai trước, có cô bác sĩ cứ nhìn tôi chằm chằm.

Chị ta khác một trời một vực với tưởng tượng của tôi. Trước kia tôi thường tưởng tượng “bà chị” này chắc là một người ăn mặc sang trọng, tay xách chiếc túi hiệu LV sáng loáng, toàn thân toát lên vẻ đài các, cao quý, tóc chắc chắn phải làm xoăn, môi nhất định phải tô son đỏ chót, mắt híp xếch kiêu kỳ.

Thế nhưng chị ta rất gầy gò, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, gần như có thể dùng từ “hốc hác và tiều tụy” để hình dung. Chị ta mặc một cái váy dài màu

sẫm, chất liệu rất đẹp, chắc chắn giả cũng không rề, đáng tiếc là lại quàng một chiếc khăn màu đen, làm cho cả người càng thêm tối tăm, u uất. Tóc chị ta rẽ ngôi giữa, được buộc gọn ra sau.

Một người đàn bà khiến cho người khác cảm thấy áp lực. Chẳng trách mà Lưu Minh Cương không có hứng thú với chị ta.

Tôi ngồi xuống đối diện chị ta. Chiếc áo khoác đỏ rực, chiếc điện thoại nhấp nháy, chiếc túi xách màu sáng cùng với chiếc vòng lấp lánh trên tay tôi đã khiến cho hai chúng tôi trở nên vô cùng đối lập về màu sắc, điều này càng khiến cho không khí cuộc nói chuyện của chúng tôi thêm phần áp lực. Tôi trấn tĩnh mất vài giây, giả bộ cất điện thoại vào túi một cách rất tự nhiên rồi tháo chiếc vòng tay ra.

- Cô rất xinh đẹp! - Chị ta nhén tôi, nói.

- Cảm ơn! - Tôi lịch sự gật đầu, thầm nhủ: Muốn đánh muốn chửi gì thì mau lên, đừng có giả bộ lịch sự vớ vẩn nữa. Chỉ có điều nghĩ kỹ lại, hôm nay cho dù thế nào cũng phải giả bộ tử tế một chút, làm gì cũng phải có lương tâm, đã ngủ với chồng người ta, còn tiêu tiền nhà người ta nữa, ít nhiều cũng phải đứng đắn một chút. Ngộ nhớ không kim chế được mình mà nổi cáu, nói ra chỉ khiến cho người ta thấy buồn cười, thế thì người chịu thiệt chẳng ai khác chính là tôi.

Tôi gọi hai cốc trà xanh.

- Tôi muốn biết rốt cuộc giữa cô và Lưu Minh Cương có quan hệ gì? Chị ta mỉm cười điềm đạm với tôi, giọng điệu khá bình thản, cứ như không phải người trong cuộc, mà có vẻ giống như một ký giả của một tờ báo nào đó, khiến cho người ta chẳng dám nói dối. Câu nói này của chị ta khiến cho tôi nghĩ rằng chị ta là một người thẳng thắn và có vẻ cũng nóng tính, nhưng cổ mềm mỏng.

- Tôi có thể gọi chị là “chị” không? - Tôi nói xong câu này, miệng cảm thấy ghê tởm như vừa nuốt phải con nhặng, thầm chửi mình quá giả tạo.

Chị ta cười bất cần, ra hiệu “cô muốn gọi thế nào thì gọi”.

- Ừm, chị cảm thấy giữa tôi và Lưu Minh Cương có vấn đề - Tôi bình tĩnh nói.

- Nói thế nào nhỉ? - Chị ta cười bình thản. - Nếu không có đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu như có, tôi hi vọng cô hãy thành thật nói cho tôi biết. Tôi không phải là một người đàn bà không rành đạo lý, tôi sẽ không gây chuyện với cô, chúng ta sẽ cùng bàn bạc một phương án giải quyết thích hợp. Nhưng quan trọng là, cô tuyệt đối không được lừa tôi!

Tôi nghiền ngẫm câu nói này trong lòng, đoán đo không biết giải quyết thế nào. Người đàn bà này xem ra có vẻ khá sành sỏi, sắc bén, tôi không thể lấp liếm qua loa cho xong chuyện được.

Thấy tôi trầm ngâm không lên tiếng, chị ta tiếp tục:

- Tôi biết cô là một người đã ly hôn, cùng là đàn bà với nhau, tôi hiểu được sự khó xử của cô, những thứ khác tôi chẳng nói nhiều nữa. Nếu như cô và Lưu Minh Cương có quan hệ, tôi cho cô 200.000 tệ để cô cắt đứt mọi quan hệ với anh ấy, tất cả những chuyện khác bỏ sang một bên. Nếu như càng tốt, coi như tôi mất mặt trước cô, mong cô lượng thứ!

Những điều chị ta nói khiến cho tôi đoán ra rằng chị ta chỉ là đang hoài nghi, nếu là như vậy, tôi càng không thể nói rõ mọi chuyện ra được. Dù gì tôi cũng chẳng định sẽ tiếp tục qua lại với hân ta, vậy thì cứ dứt khoát cho xong. Chỗ tiền này này nếu tôi nhận, Mạc Y Y tôi sau này làm sao lấy ai được nữa? Trừ phi tôi cao chạy xa bay. Nhưng với 200.000 tệ ấy tôi có thể “bay” tới đâu? Định lấy chút tiền đó ra để bịt miệng tôi à, dễ dàng quá đấy! Mạc Y Y tôi có hám tiền đến đâu cũng không phải là người vì tiền mà bất chấp mọi hậu quả.

Tôi ung dung nhấp một ngụm trà:

- Tôi sợ dĩ đến đây là bởi vì tôi không biết rõ tình hình, giờ nghe chị nói những lời này, tôi vốn có thể đứng dậy bỏ về. Tôi không bỏ về không phải là vì tôi có tật giật mình, mà là vì tôi cũng là một người đàn bà. Cảm ơn chị vì chị đã cảm thông cho hoàn cảnh của một phụ nữ đã ly hôn như tôi. Cũng giống như vậy, tôi cũng rất hiểu tâm trạng của chị lúc này. Nhưng so với chị, tôi càng thêm thâm hơn: Đã ly hôn với chồng, bị người đàn ông đó làm tổn thương nặng nề, đến giờ chẳng có nhà cửa, chẳng có con cái, tài sản cũng không, sống cô độc một thân một mình. Vì vậy giờ tôi không sao tin được đàn ông. Còn đối với chuyện nam nữ hay ngoại tình gì đó, tôi thật sự không có hứng. Vì vậy chị cứ yên tâm. Nếu chị có nghe thấy tin đồn đại vớ vẩn cũng khó trách, bởi nó liên quan đến nghề nghiệp của tôi. Giám đốc Lưu là khách VIP của khách sạn chúng tôi, đương nhiên tôi và ông ấy phải có mối quan hệ qua lại, ví dụ như: gửi thiệp mời, tặng quà vào mỗi dịp tết... Ông nhà là người khách sáo, mỗi lần đều mời tôi ăn cơm để cảm ơn. Mời qua mời lại khó tránh khỏi hiểu nhầm. Tôi không biết hôm nay chị đi đến tìm tôi nói chuyện là vì đã nghe được những gì. Tính tôi hơi đàn ông, thích giao lưu bạn bè. Chị có điều chuyện này đôi khi cũng mang lại những “tác dụng phụ” không mong muốn, đặc biệt là đối với một người đàn bà đã ly hôn như tôi. Vì vậy mà quan hệ giữa tôi và Giám đốc Lưu không phải như chị đã nghĩ đâu. Mà nói qua cũng phải nói lại, Giám đốc Lưu chưa chắc đã thêm đề mắt đến tôi. Chồng trước của tôi thường nói tôi không dịu dàng, không biết quan tâm chăm sóc đàn ông, chẳng có đáng làm vợ, làm mẹ. Về điểm này thì tôi đâu bằng chị?

Chị ta cười cười, nói:

- Hầy, đâu có, đâu có! - Nhưng lời tôi nói quả nhiên là có hiệu quả, sắc mặt của chị ta đã dịu xuống nhiều.

- Có phải chị đã nghe ai nói bậy bạ cái gì rồi phải không? - Tôi nhấp một ngụm trà, giả bộ thờ ơ hỏi.

Chị ta nói:

- Cũng không phải thế, chẳng giấu gì cô, tôi nói có một bạn học đang làm ở một bệnh viện dưới huyện. mấy ngày trước cô ấy có gọi cho tôi, nói là nhìn thấy một người đàn ông rất giống chồng tôi, nhưng mà bởi vì nhiều năm không gặp nên cô ấy không dám chắc chắn xính là anh ấy. Về sau cô ấy xem bản đăng ký của cô, mới biết tên cô là Mạc Y Y, nghề nghiệp, tuổi tác đều có đủ hết. Chẳng giấu gì cô, tôi đã hỏi một người cùng ngành với các cô, người đó nói đúng là có một người như vậy thật. Chỉ có điều mọi người đánh giá về cô rất tốt, không phải là loại người như vậy. Nhưng đàn bà thường rất nhạy cảm với những chuyện này. Tôi cũng không muốn đối chất với chồng tôi, vì vậy mới quyết định tìm đến cô. Nếu như không có, cứ coi như hôm nay chúng ta kết bạn với nhau!

Sao chị ta lại không thể xác định người đó là Lưu Minh Cương chứ? Thực ra chị ta có thể dẫn người bạn đó đến gặp Lưu Minh Cương là rõ trắng đen ngay thôi mà. Tôi chợt rung mình, toàn thân toát mồ hôi lạnh, hóa ra chuyện này đúng là do con bác sĩ đó gây ra, đúng là đồ chim lợn, cẩn thận có ngày bị chó cắn chết! Cũng may là cô ta còn lương tâm không cắt phăng tử cung của tôi đi.

Xem ra ngoài người đàn bà này quả thật khakhó mà nắm bắt được ý nghĩ của chị ta. Ai mà biết được có khi chị ta đã sớm phát hiện ra mối quan hệ giữa hai chúng tôi rồi, chỉ là cho tôi một con đường lui, để tôi xử lý mọi chuyện cho êm đẹp, như vậy tôi vừa không cảm hận chị ta mà Lưu Minh Cương lại âm thầm cảm kích vợ. Như vậy mọi người đều giữ được thể diện cho mình.

Chị ta thấy tôi trầm ngâm liền mỉm cười:

- Tôi không muốn làm to chuyện cho mọi người biết. Đã đến tuổi này rồi, chỉ cần chính miệng cô nói là không có thì tôi sẽ tin cô, vì vậy chuyện này tôi chẳng so đo nữa. Xem ra cô cũng là một người thẳng thắn, hi vọng cô có thể xử lý gọn và dứt khoát chuyện này.

Quả đúng như tôi dự đoán! Tim tôi giật thon thót, mặt đỏ bừng lên. Đúng là núi cao còn có núi cao hơn!

- Tôi hiểu ý của chị! - Tôi cầm điện thoại, thần thờ gọi đến một số điện thoại tiếp đó nói. - Chị đã nói đến nước này rồi thì tôi cũng biết mình nên làm thế nào! Chị yên tâm, Mạc Y Y tôi không phải là loại người bảm riết lấy người khác mà đánh mất đi tự tôn của mình. Hơn nữa tôi đã có bạn trai rồi, chúng tôi lại sắp kết hôn.

Đang nói thì Hường Phong Thu từ bên ngoài đi vào, đứng từ xa nhìn tôi, nói:

- Lúc nào thì đi thế? Anh chờ em ở dưới cả buổi rồi đấy!

Anh vẫy tay với tôi. Tôi nói với chị

- Đấy, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến!

Chị ta mỉm cười hiểu ý, đứng dậy nói:

- Không còn sớm nữa, tôi không làm nhờ bữa cơm tối của cô đâu!

Tôi mỉm cười lắc đầu, đứng dậy ra thanh toán. Chị ta cứ tranh trả tiền với tôi. Lúc đi ra, chị ta nhường tôi, tôi nhường chị ta, cứ nhường qua nhường lại cả buổi.

Ra khỏi cửa, chị ta nói với tôi và Hường Phong Thu:

- khi nào kết hôn nhớ mời tôi đấy!

Tôi nói:

- Chắc chắn rồi!

Hường Phong Thu nhìn theo bóng đi của chị ta rồi đi, mặt mày ngơ ngác hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế?

- Định làm mối cho em, nhưng không tiện từ chối nên phải gọi anh đến cứu mạng!

Anh nói:

- Hóa ra là thế, thật không ngờ em lại “đắt hàng” thế!

- Biết làm thế nào được, người đẹp toàn diện mà! - Tôi nói xong, Hường Phong Thu liền giả bộ buồn nôn.

Có phải cũng đã đến lúc tôi nên lập kế hoạch cho cuộc sống của mình rồi không? Cả ngày chỉ lo xử lý mấy chuyện vớ vẩn này, bản thân tôi cũng cảm thấy rất nhục nhã!

Cuối cùng thì Diệp Cường cũng triệu tập một cuộc họp trong ban lãnh đạo. Hội nghị diễn ra rất nhanh chóng, chỉ mất có hai mươi phút, phá kỷ lục cuộc

hợp ngắn nhất của khách sạn. Tôi không biết hẳn ta đang bài trệ gì. Trước hẳn ta là xúc nổi, tùy tiện, nhưng bây giờ hẳn lại rất khiêm tốn, còn chịu khó tiếp thu ý kiến của mấy Phó Tổng giám đốc. Trước hẳn ta điềm đạm, thận trọng, thế nhưng hẳn ta lại thường xuyên gạt bỏ công việc sang một bên, có khi cả tuần chẳng gặp mặt hẳn lấy một lần.

Sau khi giải tán cuộc họp, tôi ngồi trước màn hình máy tính, gõ sáu chữ “Tổng kết công tác cuối năm”. Nhưng đầu óc tôi như bị đoản mạch, chẳng thể nào nghĩ ra được thêm chữ nào nữa. Đáng tiếc chỉ là tổng kết công việc thôi, nếu là tổng kết cuộc sống thì chắc chắn có tám trang giấy chắc cũng không đủ cho tôi. Gần đây tôi thường nghĩ đến việc viết một cuốn nhật ký hay hồi ức gì đó, ghi lại những niềm vui hoặc nỗi buồn trong cuộc đời, dùng chính những kinh nghiệm của cá nhân tôi để răn đe đời sau, thế nhưng chẳng hiểu sao tôi không thể động bút được.

Điện thoại đổ chuông, liếc thấy số của mẹ, tôi liền ngắt máy. Đây là thông lệ của mẹ rồi, chỉ cần vào ban ngày mà bà gọi đến cho tôi, tôi sẽ dùng máy bàn của công ty gọi lại cho bà. Trước đây ở trong cùng một văn phòng với Tổng giám đốc Ngô, tôi thường phải chờ anh ra ngoài mới dám gọi lại, giờ ở một mình, thật là tự do biết mấy, chẳng ai quản lý hết!

Tâm trạng của mẹ tôi đã khá hơn nhiều. Trước đây giọng điệu của mẹ trong điện thoại cũng rất vui vẻ, nh, tất cả chỉ là giả tạo. Giờ thì khác rồi, âm lượng to hơn hẳn, số lần gọi cho tôi cũng nhiều lên thấy rõ, lúc nào cũng hỏi xem cuối tuần tôi có về nhà không. Lần nào tôi cũng tìm cách bịa ra lý do để đỡ dành bà, lúc thì phải làm thêm giờ, khi thì phải đi công tác, tỏ vẻ như “rất muốn về nhà nhưng không có thời gian”.

Tôi thật sự không muốn về, nguyên nhân cụ thể không tiện nói. Cuối tuần tôi thích ở một mình trong nhà, đánh một giấc ngon lành hoặc cùng Tề Tề đi uống rượu, đánh một chược với chị Tịnh, dù gì thì đây cũng là cuộc sống của tôi. Nhưng về nhà thì khác, mẹ tôi giờ đang trong thời kỳ hạnh phúc, chẳng có thời gian mà hàn huyên tình cảm với tôi. Thỉnh thoảng tôi nghĩ hơi tiêu cực, cho rằng giờ cái nhà đó không còn thuộc về mình nữa rồi. Tôi biết đấy chỉ là cái cớ tôi viện ra cho mình, hoặc cũng có thể nói tôi chẳng thích người đàn ông đó, ông ta quá trầm tính, nhìn thấy ông ta chỉ khiến tôi thêm u uất. Cũng còn may là mẹ tôi tương đối lạc quan, cộng thêm với thái độ thành khẩn của tôi nên bà cũng chẳng mấy để tâm, chỉ nói rằng khi nào có thời gian thì nhớ về nhà.

Một lát sau, tôi lại nhận được một cú điện thoại lạ, từ con trai của chủ nhà. Đầu tiên là anh ta hỏi xem tôi có tiếp tục thuê nhà không, nếu như tiếp tục thuê thì phải nộp trước tiền thuê quý đầu năm nay, ngoài ra còn phải trả tiền phí điện nước của mấy tháng này.

Tôi hỏi liệu có thể để đến sang năm nộp không nộp rồi mà không thuê nữa thì sao?

- Thế thì không được, phải nộp tiền trước! Những người hỏi thuê phòng của tôi nhiều lắm, cô không thuê để tôi cho người khác thuê! - Anh ta tỏ vẻ bức bối.

- Tất cả bao nhiêu tiền?

- Bốn tháng tiền điện nước là 704 tệ, cộng thêm với tiền nhà một quý sang năm, tất cả là 1.754 tệ.

- Tiền điện nước sao nhiều thế? - Nghe đến đây tôi thấy đầu óc mình như căng ra, một tháng tiền lương của tôi hoàn toàn không đủ chi trả những khoản chi tiêu này.

- Chê đất thì tối nay cô tự xem đồng hồ đi! - Nói rồi anh ta cúp máy.

Đương nhiên không phải là tôi chê đất, tôi cũng chẳng nghĩ đến việc đi kiểm tra lại những con số kia. Tôi chỉ muốn móc một xấp tiền mặt ra đưa cho anh ta và kiêu hãnh bảo anh ta không cần phải trả lại nữa. Nếu như anh ta vẫn xì mặt ra, tôi lại rút thêm vài tờ nữa đập vào mặt anh ta cho biết. Mẹ kiếp, chẳng phải chỉ là tiền thôi sao, bà đây thiếu đếch gì! Để xem lúc ấy anh ta còn dám vênh vao với tôi nữa không? Nhưng vấn đề là tôi không có nhiều tiền, thậm chí ngay cả tiền thuê nhà cũng chẳng có để mà nộp. Tháng này, để bồi dưỡng cho mình, tôi thường ăn canh gà, lại cộng thêm việc sợ lạnh nên tôi đã mua một cái áo lông vũ, thế là bội chi rồi. Nhưng nếu không tiếp tục thuê nhà, ngộ nhờ anh ta cho người khác thuê thì phải chăng phải tôi sẽ lang thang đầu đường xó chợ hay sao?

Mẹ kiếp, sao mà lăm chuyện thế không biết?

Tôi vát óc nghĩ xem đi đâu để kiếm tiền, vừa mới đứng dậy, hai chân đã mềm nhũn, vùng bụng dưới nặng nề và đau đớn như có một bàn tay nào đó đang kéo tôi xuống. Tôi không thể không ngồi xổm xuống chờ cơn đau dịu đi rồi mới đứng lên, nhưng cơn đau vẫn dai dẳng như vậy. Trước đây tôi chưa bao giờ có cảm giác như thế này, không biết là chuyện gì, nhưng theo như trực giác của tôi thì chắc chắn có liên quan đến bệnh phụ khoa.

Tôi không chờ được đến khi xin nghỉ phép xong mà nhắn tin cho Giám đốc Từ rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Khám bệnh cho tôi là một bác sĩ nam. Vào đến cửa tôi thấy chút bất ngờ, ngoảnh đầu lại đọc bảng hiệu ngoài cửa, không sai, đúng là phòng khám phụ khoa. Trước đây tôi từng nghe Tề Tề nói có nhiều bác sĩ phụ khoa là đàn ông, đặc biệt là bác sĩ đồ đẽ. Lúc ấy tôi còn nghĩ cô ấy đang dọa mình.

Nhưng bây giờ tôi chẳng còn đủ sức để mà ái ngại những chuyện này nữa. Tôi ngồi xuống ghế, nhìn anh ta như nhìn Quan Thế m, ấp úng nói:

- Tôi... cái đó... khó chịu, đau...

Anh ta liếc tôi một cái rồi cầm một tờ khai tên, vừa hỏi vừa viết:

- Đã kết hôn chưa?

- R

- Đã từng sinh con chưa?
- Chưa.
- Đã từng nạo phá thai chưa?
- ... Có.

Anh ta nghe xong, vừa đeo khẩu trang vừa đứng dậy, nói:

- Qua bên này!

Anh ta dẫn tôi vào phòng kiểm tra, đóng cửa lại, chỉ vào một cái giường cao và bảo tôi cởi quần ra.

Tôi tưởng là mình nghe nhầm, liếc tròn mắt nhìn anh ta:

- Để làm gì?
- Cô nghĩ là làm gì? Lấy khí hư chứ làm gì? Mau lên! - Anh ta có vẻ bức bối.

Tôi thấy hơi choáng váng, lập cập làm theo lời anh ta

Anh ta cầm một dụng cụ như cái mỏ vịt để kiểm tra cho tôi, động tác hơi mạnh làm tôi đau đến không chịu nổi, tôi liền kêu lên:

- Anh nhẹ tay một chút có được không hả?

Anh ta chẳng nói năng gì, chỉ nhìn vào màn hình máy tính. Tôi ngoảnh đầu sang, thầm chửi: Đồ chó, học cái gì không học, lại đi học phụ khoa, mà đúng là đồ biến thái! Tao nguyên rủa mày ngày mai sẽ bị tắc tuyến tiền liệt cộng với bệnh trĩ giai đoạn cuối!

Kiểm tra xong, anh ta liền đưa cho tôi một cái ống nghiệm và một tờ đơn, bảo tôi: “Mang cái này lên tầng hai, phòng xét nghiệm!”. Nói rồi anh ta để mặc cho tôi đang vội vã mặc quần, kéo cửa bỏ ra ngoài. Tôi điên tiết chỉ muốn giẫm cho anh ta tan xương nát thịt.

Bác sĩ ở phòng xét nghiệm cũng là đàn ông, tôi suýt chút nữa thì phụt máu ra đằng miệng! Mẹ kiếp, bác sĩ nữ đi đâu hết rồi?

Bác sĩ cầm tờ đơn xét nghiệm của tôi, lạnh lùng nhìn tôi, nói:

- Rửa nát cổ tử cung, tiêm một mũi trước đã!

Anh ta cực kiêu lời, không muốn gì thêm. Tôi đành phải hỏi:

- Xin hỏi trong tình huống nào dễ mắc phải ệnh này ạ?

Anh ta nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh, cúi kính nói:

- Thường ngày không chịu giữ gìn vệ sinh, quan hệ tình dục, nạo phá thai bừa bãi...
- Ừm... - Tôi ậm ừ, thật muốn đập bàn, chỉ vào mặt anh ta mà chửi: “Anh tỏ thái độ gì thế hả? Văn phong giám đốc của các người ở đâu, tôi phải đi tổ các anh!”.

Anh ta nói xong liền kê đơn cho tôi. Chữ anh ta như “rồng bay phượng múa”, rỗng rần kín hết cả trang giấy, tôi nhìn mà chẳng hiểu anh ta viết cái gì. Lúc ra chỗ thanh toán, tổng cộng hơn 400 tệ, máu đỏ về tim lúc này như trào hết cả ra ngoài. Tôi liền quay vào phòng, dùng giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng, hỏi bác sĩ:

- Thưa bác sĩ, có thể chỉ kê thuốc uống thôi không?

Anh ta nhìn tôi qua cái kính dày như đất chay, lớn tiếng nói:

- Cô bị rửa nát cổ tử cung cấp độ ba rồi đấy, có biết không hả?
- Biết rồi, biết rồi, cảm ơn bác sĩ! Tạm biệt! - Tôi mặt đỏ bừng bừng, vội vàng lao ra ngoài như một mũi tên bắn. Bác sĩ cái kiểu quái gì vậy, chẳng biết tôn trọng bệnh nhân gì cả.

Tôi xách một túi thuốc to đến p truyền dịch, trông cứ như con buôn thuốc ấy. Tiêm xong tôi đã cảm thấy dễ chịu, khó mà thoát ra khỏi nỗi ám ảnh bị đàn ông khám phụ khoa cho mình. Thế là tôi liền thầm chửi rủa mủi mủi tên bác sĩ đã khám cho tôi.

Có một cái bóng quen thuộc đi lướt qua tôi, nhìn kỹ lại hóa ra là Lãnh Linh. Cô ta đến khám bệnh ư? Sao lại đến một mình nhì? Tôi cố gắng chịu đựng con khó chịu trong người, cất tiếng gọi cô ta:

- Này, Lãnh Linh!

Rõ ràng Lãnh Linh đã nghe thấy, cô ta khựng lại mất mấy giây rồi bước thật nhanh, gần như bỏ chạy ra khỏi cửa. Tôi có chút ái ngại: Cô ta vẫn coi tôi là kẻ thù, đến chết vẫn không chịu qua lại với tôi.

Ra khỏi bệnh viện, tôi nhét túi thuốc vào trong túi xách, chậm rãi dạo bước trên đường. Giờ đang là giờ tan tầm, đường phố đông nghẹt toàn xe là xe, thỉnh thoảng lại có tiếng còi ô tô vang lên bực dọc trên con đường đông như mắc cửi. Thời gian này trong ngày là thời điểm tôi cảm thấy hụt hẫng nhất, chẳng có ai chờ đợi mình bên mâm cơm nóng hổi lúc về nhà cả, cũng chẳng có nơi nào để đi, chỉ biết nhìn ngơ ngác những người phụ nữ một tay dắt con, một tay quảng tay chồng, vội vàng trở về ngôi nhà ấm cúng của mình.

Tôi gọi Hường Phong Thu:

- Qua đây đi dạo phố với em đi! Em đang chán chết đây!

Anh chẳng buồn nghĩ ngợi, nói luôn:

- Ok, ok! Gặp nhau ở đâu đây?

Tôi nhìn quanh, nói:

- Quảng trường 1-5 nhé, mau lên!

Mười lăm phút sau, Hường Phong Thu ào đến như một cơn gió, tôi ném cho anh một chai côca côla, trộn mắt quát:

- Đúng là đồ dở hơi, chỉ gọi anh ra ngoài đi dạo mà đã khiến anh vui đến mức phát điên lên thế à?

Anh nhìn thấy tôi cầm cốc trà sữa nóng hổi trên tay, hỏi về bất mãn:

- Tại sao em lại được uống nóng hả?

- Đang ở cữ, không được để nhiễm lạnh! - Tôi thích thú hút những viên trân châu đen trong cốc.

- Hừ, trà sữa đất hơn côca chứ gì?

Câu nói này khiến tôi nhớ đến một câu chuyện cười. Câu chuyện kể về một người đàn ông đi ra ngoài chơi gái, trước khi về nhà, liền mua một chai rượu đồ lên người. Về đến nhà, vợ anh ta bực bội hỏi anh ta đã đi đâu, muộn thế này mới về nhà. Anh ta bịt miệng áp úng nói là đi chơi gái. Vợ anh ta giằng tay anh ta ra, ngửi nồm chồn, tức giận nói: Rõ ràng là đi uống rượu, thế mà còn dám lừa tôi à?

Tôi gọi ý cả hai ngồi nghỉ trên một băng ghế. Hường Phong Thu liền chạy ra sạp báo gần đó, mua một tờ báo rồi trải lên ghế, cố ý tỏ vẻ căng thẳng:

- Ghế cũng lạnh lắm đây!

Tôi bật cười.

Hường Phong Thu ngẩng đầu nhìn trời, nheo nheo mắt, nói:

- Gần đây có ai làm mối cho em không?

- Có, nhưng mà không vừa mắt! - Tôi hút mạnh một hơi.

- Sao em không cân nhắc đến anh nhỉ? - Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, nói. - Là anh thì không cần bỏ thời gian tìm hiểu!

- Không phải là anh thích em thật đấy chứ? - Tôi bĩu môi, trêu chọc.

Anh gật đầu:

- Một người đợi cưới chồng, một người chờ lấy vợ, quá hợp còn

- Em đã từng ly hôn rồi! - Bên đó có người ngoảnh lại nhìn tôi, lúc này tôi mới ý thức được rằng mình nói hơi to, thế là vội vàng nói nhỏ đi. - Chẳng có khí chất, chẳng có hoài bão, điển hình của một kẻ không còn quyền kén chọn! Em có không lấy được ai cũng sẽ không phối hợp với anh đâu!

- Xi, em không tự tin... hay là không có hứng thú với anh?

Anh nói xong liền đưa mắt nhìn ra xa, tay bóp cái chai côca kêu tạch tạch.

Tôi ngẩng đầu, vô tình nhìn thấy một cái biển quảng cáo “Phá thai không đau”, tâm trạng bỗng nhiên vô cùng tồi tệ. Tôi đứng dậy, nói:

- Đúng rồi, em không tự tin đấy! Tạm biệt!

Nói xong tôi liền bỏ đi thẳng một mạch. Hướng Phong Thu vội vàng đuổi theo, kéo tay tôi, cười hi hi nói:

- Anh chỉ đùa có chút thôi, cần gì phải nóng thế?

- Bỏ tay ra! - Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, tôi hất mạnh tay anh ra, làm cho anh giật nảy mình. Tôi mặc kệ anh, đi thẳng về phía trước.

Lúc gần đến bến xe buýt, tôi nhận được điện thoại của Tề Tề. Tề Tề hỏi tôi đang ở đâu bằng giọng ồm ồm

- Đang bán thân ở quảng trường 1-5, chẳng có ai mua nên đang định dọn hàng!

- Tổ chẳng có hơi sức đâu mà đùa với cậu, cậu đợi tớ ở nhà hàng Mc Donald gần đó nhé!

Tề Tề đến gặp tôi với đôi mắt sưng đỏ, những chiếc móng tay loang lổ, chỉ nhìn qua là biết đã lâu rồi cô không tự tia tốt cho mình.

- Hôm nay trông cậu giản dị quá! - Tôi chỉ vào mặt Tề Tề, sau đó chỉ vào mái tóc để xõa của cô, cười bảo. - Giống như vừa mới bị người ta chà đạp vậy!

- Y Y, tớ muốn chết đây! - Tề Tề ù rử nói.

- Sao thế, cãi nhau à? - Trong lòng tôi chợt lóe lên một tia vui mừng, ý nghĩ này vừa lóe lên, tôi đã vội vàng dập tắt và tự chửi rủa bản thân.

Tề Tề lắc đầu:

- Tớ không chịu nổi mẹ của Giang Hạo nữa!

Tôi nghe vậy không nén được cười, đầu hàng nhanh thế sao? Mới có mấy ngày, khẩu hiệu “đoàn kết tương trợ” đã chuyển sang thành “không thể chịu nổi” rồi

Hồi đầu, lúc bố mẹ Giang Hạo chuyển từ Cát Lâm về đây sống với hai người bọn họ, tôi với chị Tịnh đã nhiều lần nhắc nhở Tề Tề, nhất định phải nhìn nhận rõ tình hình, kiên định lập trường, phải cứng rắn, tuyệt đối không để cho họ chuyển đến ở, nếu không sớm muộn gì cũng xảy ra chiến tranh. Tề Tề lúc ấy không nghĩ vậy, cô còn tự vỗ ngực nói rằng đến những khách hàng khó nhằn còn chịu thua trước cô, huống hồ hai ông bà già, bảo đảm sẽ khiến cho họ cười tươi như hoa. Sau đó Tề Tề còn lên mặt chỉ bảo tôi với chị Tịnh, nói đã là đàn bà thì phải biết nhẫn nhịn, phải cam tâm tình nguyện làm kẻ yếu và kẻ hi sinh, trong quá trình chung sống với mẹ chồng, mình đối xử với bà ấy tốt thì bà ấy tự nhiên sẽ đối xử tốt lại với mình.

- Kể từ khi hai ông bà già đến, Giang Hạo cứ như biến thành một người hoàn toàn khác, hơi một tí là mắng mỗ tớ như mắng con anh ý, rõ ràng là muốn thể hiện trước mặt bố mẹ mình mà. Mà hai ông bà già đó cũng thật là, đang sống ở Quê Lâm yên lành như thế, còn có tiền lương hưu đáng hoàng, tự dưng chạy đến đây làm gì? Giờ tớ đề nghị ở riêng, Giang Hạo liền mắng tớ vô đạo đức, trách tớ ruồng rẫy bố mẹ chồng, còn nói anh ấy là con một, phải chăm sóc bố mẹ này nọ...

- Anh ấy nói đúng rồi còn gì, đương nhiên Giang Hạo có nghĩa vụ chăm sóc bố mẹ già!

- Thế thì cũng không nhất thiết phải ở chung với bọn tớ, chẳng phải bọn họ có tiền sao? Mua một căn nhà nữa cũng đâu thành vấn đề? Cậu không biết hai ông bà già ấy phiền phức thế nào đâu, chuyện gì cũng thích xen vào. Tớ đến tớ ra ngoài chơi, bà ấy nói tớ không chăm lo gia đình, kết hôn rồi mà con ra ngoài đủ đốn. Tớ ở nhà lên mạng, bà ấy nói tớ là cú đêm, thói quen sống không tốt, sau này không có lợi cho việc sinh con. Buổi sáng tớ ngủ thêm một lát, bà ấy bảo tớ lười, không biết đường dậy sớm mà đi mua thức ăn, làm cơm, giặt giũ, chia sẻ gánh nặng việc nhà với bà ấy. Tớ xem tivi bà ấy kêu ồn ào, tớ đọc sách bà ấy lại bảo tớ xỉ mặt ra có phải là có ý chống đối bà ấy không? Ôi trời ơi, tớ phát điên lên mất! Tớ thật không thể hiểu nổi cái bà già ấy sao suốt ngày không vui, cứ như trẻ con ý, đang yên đang lành, chớp mắt một cái đã thấy sầm mặt xuống, nhăn nhó như khi ăn ớt. Tớ cũng chẳng biết mình nói sai cái gì nữa. Làm cho tớ bây giờ chẳng dám nói nhiều! - Tề Tề nói liền một hơi, trút hết nỗi lòng mình ra.

Tôi nói:

- Làm gì mà hà khắc thế? Cậu thử nói chuyện thẳng thắn với bà ý xem!

- Nói chuyện thẳng thắn á? Bà ta nhìn tớ còn thấy nghịch mắt nữa là, cứ như thể tớ cướp mất con trai bà ấy vậy. mà tớ sống như vậy bao nhiêu năm nay quen rồi, chẳng nhẽ bây giờ lại phải thay đổi vì bà ấy hay sao? Làm gì có chuyện đó? Hơn nữa, tớ đã nhìn rõ con người Giang Hạo rồi, anh ta chẳng bao giờ đứng ở vị trí trung lập để giải quyết vấn đề, trong mắt anh ta không hề có tớ, lúc nào cũng chỉ có mẹ anh ta mà thôi. Giờ tớ mới thấy chị Tịnh nói đúng, lấy chồng là phải kiểm tra nào có đủ tám chữ: “Có nhà, có xe, bố mẹ chết sạch”.

- Hừ, cậu dám nói thế à, những điều này đừng có để Giang Hạo nghe được, nếu không anh ta đá cậu là cái chắc!

Tề Tề cúi đầu ủ ẻ, nước mắt vẫn chưa khô mà miệng đã bật cười sảng sặc. cô ra sức lắc lắc đầu, ngửa cổ lên trời, gào to:

- Ôi trời ơi, điên mất!

Những người xung quanh thấy thế đều quay sang nhìn chúng tôi. Tôi vội vàng cúi đầu:

- Tớ xin cậu bình thường lại cho tớ nhờ!

Tề Tề nói:

- Thôi bỏ đi, không nói nữa, ăn cơm đi! Gần đây có nhà hàng Trung Tây, nghe nói ngon lắm, đi thôi!

Hương Phong Thu nhấn cho tôi một cái tin, hỏi tôi đã cảm thấy khá hơn chưa. Tôi nhấn lại: “Khá lắm rồi, anh đừng làm phiền em!”.

Hương Phong Thu rất nghe lời, không nhấn lại nữa thật.

Còn chưa đến nhà hàng tôi đã thấy con BMW của Lưu Minh Cường. Trong lòng tôi thầm than, sao mà trùng hợp thế không biết?

- Ở đây đông lắm, hay là chúng ta đổi sang quán khác đi! - Tôi đứng lại kéo tay Tề Tề.

- Người đông có nghĩa là rất ngon, đi thôi, đợi một tí là đến lượt, dù gì chúng ta cũng có thời gian mà! - Tề Tề kéo tôi đi như bay vào bên trong.

Vừa ngồi xuống ghế là tôi đưa mắt nhìn quanh một lượt, cũng mai là không nhìn thấy hắn ta đâu. Tôi thầm nhủ, hi vọng mà người khác mượn xe hắn đến đây chứ không phải là hắn.

Tề Tề nghe điện thoại xong và quay lại bàn với bộ mặt xầm xì, miệng lẩm bẩm:

- >

- Lại có chuyện gì thế?

- Bà già trách tớ không về nhà ăn cơm mà không chịu nói một tiếng. Cậu nói xem, có phải là bà ta đang cố bới lông tìm vết không? Giang Hạo có ở nhà không bà ấy có nói cho tớ biết đâu, chẳng nhẽ tớ có mất thần à? Con trai bà ta gọi điện báo một câu, trách ai? - Tề Tề bực bội nói.

Tôi chỉ biết cúi đầu uống nước, không dám nhìn ánh mắt của những người xung quanh.

Thức ăn còn chưa đưa lên hết, chẳng hiểu Lưu Minh Cường đã từ đâu chui ra. Cũng chẳng phải vì bọn tôi quá nổi bật mà là vì chúng tôi đã chọn sai chỗ ngồi: Chỗ chúng tôi ngồi là nơi những ai muốn đi vào nhà vệ sinh buộc phải đi qua. Hắn ta uống nhiều đến mức mặt mày đỏ phừng phừng, kệ nệ vác cái bụng to đi ngang qua chỗ chúng tôi. Nhìn thấy chúng tôi, hắn tỏ vẻ rất nhạch nhien và vui mừng. Tề Tề nhìn thấy Lưu Minh Cường, khuôn mặt đang nhăn nhó liền giãn ra. Cô cười nói:

- Giám đốc Lưu cũng ở đây à? Thật là trùng hợp!

Thấy tôi không nói gì, cô liền đá vào chân tôi, nói:

- Y Y, cậu không nhớ à? Giám đốc Lưu đấy!

- Giám đốc Lưu nào? Không nhớ! - Mặt tôi ngáy ra, giả vờ nhớ lại.

- Trí nhớ của cậu bị chó ăn mất rồi à? Chúng ta từng gặp mặt ở chỗ chị Tịnh đấy, cậu quên rồi à?

Mặt tôi vẫn ngơ ngác.

Lưu Minh Cường nói:

- Gần đây bận gì mà không liên lạc với anh thế? Vẫn khỏe chứ? - Lúc nói hắn nhìn sang tôi, ý như đang hỏi tôi.

Tôi không nói gì, chỉ cúi đầu uống canh. Hắn ta hàn huyên với Tề Tề dăm ba câu rồi vẫy tay gọi phục vụ:

- Bàn này cứ tính tiền cho tôi nhé!

- Thế sao được! - Tề Tề dịu giọng nói.

Sau khi Lưu Minh Cường bỏ đi, Tề Tề liền gõ gõ vào bát tôi:

- Trong bát canh có vàng à, sao cậu cứ cúi đầu nhìn mãi thế? Rõ ràng là đã gặp rồi, trí nhớ của cậu tôi quá đấy!

- Quên thì đã làm sao? Hắn ta có phải Trần Đạo Minh quái đâu! - Tôi trợn mắt nạt Tề Tề. - Cậu thật là xấu xa, cứ nhìn thấy đàn ông có tiền là vui đến quên cả đường về! Thật đáng xấu hổ!

Tề Tề cười khanh khách:

- Cậu thì không đấy hả?

Lúc chúng tôi ra về, bàn tiệc của Lưu Minh Cường cũng tàn. Lưu Minh Cường hỏi chúng tôi đi đâu, Tề Tề nói đang buồn chẳng có việc gì làm, thế là hắn rủ chúng tôi đi karaoke.

Tề Tề lập tức gật đầu:

- Ok!

Tôi thăm chửi cô trong bụng, đúng là đồ dở hơi!

- Hai người đi đi, tôi còn có việc, phải về trước! - Tôi nói.

Tề Tề kéo tay tôi thì thầm: “Cậu dở hơi à? Chẳng nể mặt Giám đốc Lưu gì cả?”. Nói rồi chẳng để tôi kịp nói năng gì đã kéo tay tôi vào trong xe. Trước mắt tôi thoáng hiện lên hình ảnh vợ của Lưu Minh Cường, không biết là cảm giác sợ hãi hay tội lỗi đang thống trị tim tôi.

Bây, tám người đàn ông với năm, sáu cái xe cùng xuất phát.

Đến nơi, Lưu Minh Cường liền giới thiệu chúng tôi với mọi người, Tổng giám đốc gì đó, Chủ nhiệm nào đó, một đám đàn ông vác cái bụng bia khệ nệ, mặt híp tịt, người nồng nặc mùi rượu. Tôi âm ỉ chào hỏi qua loa, xong là chẳng nhớ ai với ai. Nhưng Tề Tề thì khác, chẳng bao lâu sau cô đã có thể cười cười nói nói với họ rồi, đã thế còn chúc rượu, nhảy nhót, chẳng thèm đoái hoài đến tôi.

Một gã đàn ông đang hát bài Bài ca lưu lạc, đã chậm nhạc lại còn lạc điệu, đã lạc điệu lại còn tự ý đổi lời, thật tội nghiệp cho tác giả bài hát!

Chẳng biết Lưu Minh Cường đã ngồi xuống bên cạnh tôi từ lúc nào, đưa cho tôi một cốc cà chua ép.

Tôi lạnh lùng nói:

- Anh nên biết là tôi không được uống đồ lạnh!

- Đạo này anh bận rộn xử lý công việc trên mỏ. Bình ga trên hầm mỏ bị nổ, cũng may là không chết người, hôm nay anh vì chuyện này mà phải mời bọn họ đi ăn uống đấy!

- Vợ anh đến tìm tôi! - Tôi liếc Lưu Minh Cường rồi ngồi dịch ra xa, tránh bàn tay anh ta chạm vào tôi. Nỗi ảm ức trong lòng bỗng trào ra.

- Ồ, lúc nào thế? - Lưu Minh Cường bình thản nói, chẳng chút kinh ngạc, dường như những chuyện này đều nằm trong dự đoán của hắn ta. Phản ứng đầu tiên của tôi là: Chắc chắn hắn ta có không ít bồ ở bên ngoài.

- Máy ngày trước! - Tôi đáp - Cho nên sau này xin anh hãy tránh xa tôi ra, tránh để tôi thân bại danh liệt nh!

- Cung à, đã để em phải chịu thiệt thòi rồi! - Lợi dụng ánh đèn tối mờ mờ, hắn đưa tay bẹo chân tôi.

Tề Tề cầm một cốc rượu đến, nói:

- Hai người nói gì mà thân mật thế?

Lưu Minh Cường tỏ vẻ ảm ức, nói:

- Anh thất bại hoàn toàn rồi, đến tận bây giờ mà cô ấy vẫn chưa nhớ ra anh!

Tề Tề vừa mở miệng cười đã bị một gã đàn ông kéo ra nhảy. Micro bị một người đàn ông khác giành lấy. Hắn ta hát bài Mùa xuân ở phương bắc khiến cho tôi thật sự muốn tự sát!

Lưu Minh Cường tiếp tục:

- Máy ngày nữa anh sẽ đi Thâm Quyển, em đi với anh đi, đi thư giãn tí!

- Anh coi tôi là cái gì hả? Anh tưởng anh là ai chứ? - Tôi cười khẩy. - Kể từ ngày hôm nay, tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa!

- Anh đã làm sai cái gì chứ?

- Tôi hận không thể giết chết anh! - Tôi nói xong, nước mắt lưng tròng. Thật là vô dụng!

Hắn ta đứng dậy kéo tôi ra nhảy, tôi sợ nếu từ chối sẽ bất lịch sự, khiến cho người ta nhận ra giữa hai chúng tôi có vấn đề nên đành phải đi theo hắn ra nhảy.

- Cho anh cơ hội để anh bù đắp nhé! - Hắn ta thì thầm bên tai tôi!

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn ta chăm chăm, hồi lâu mới lên tiếng:

- Anh bù đắp thế nào?
- Em nói đi! – Thấy tôi chịu mở miệng, hắn ta liền mỉm cười.
- Cho tôi 10.000 tệ để tôi trả tiền nhà! – Lúc nói câu này, bước chân của tôi hơi loạng choạng, chẳng may giẫm vào chân Lư Minh Cương.
- Có thể không nhắc đến tiền được không?
- Thế thì nhắc cái gì? Tình cảm à?
- Nhắc đến tiền thì thành ra tầm thường quá! – Hắn cười nhạt, tỏ vẻ cao quý

Tôi nhìn Lư Minh Cương, nhếch mép nói:

- Tôi chẳng thấy anh cao quý ở chỗ nào cả!

Từ trong quán karaoke đi ra, tôi thấy Hướng Phong Thu gọi cho tôi năm cuộc gọi liền. Tề Tề thấy tôi nhú mày liền hỏi làm sao, tôi không nói gì, chỉ bảo dạ dày khó chịu.

- Thật không chịu nổi đám đàn ông này, hát toàn bài những bài của thời đại nào ấy? Một lũ thô tục như nhau!
- Cậu không nhận thấy bọn họ rất hấp dẫn ư?
- Chỉ có thể nhìn từ xa, không dám lại gần!

Tề Tề lắc đầu, tiếp tục thờ dài:

- Vốn dĩ tưởng là có thể tìm được chút vui vẻ bên ngoài, nào ngờ không thế, thật thất vọng!
- Cậu nghĩ thế giới bên ngoài thú vị quá đấy!
- Nhưng mà về nhà là tớ phải đối mặt với bà già kia kia! - Tề Tề bắt chước bộ dạng nhăn nhó của bà mẹ chồng, tôi thật không cười nổi.
- Cậu nói xem rốt cuộc là kết hôn tốt hay là sống độc thân tốt hơn? - Tề Tề thò tay vào túi áo tôi rồi ngồi dựa sát vào tôi.
- Chưa biết được, giờ cậu muốn ra nhưng tớ lại thêm vào đấy! Nếu như tớ là cậu, giờ tớ sẽ học nhẫn nhịn, trân trọng gia đình hiện tại của mình, ít nhất thì tớ rất ngưỡng mộ cậu. Ngày mai lại giới thiệu đối tượng xem mặt cho tớ đi, đột nhiên lại muốn kết hôn rồi!

Tề Tề ngẩng đầu nhìn tôi rồi tiếp tục dựa vào vai tôi:

- Nếu như tớ là cậu, tớ sẽ tận hưởng cuộc sống độc thân hiện nay, tránh xa những chuyện vớ vẩn như hôn nhân. Cậu không biết là nó phiền phức như thế nào đâu, nó sẽ làm cho người ta già đi rất nhanh, giờ tớ thật sự hối hận vì đã kết hôn!

Chúng ta có giống như những người đàn bà hay oán thán không? - Tôi nói.

- Không giống! - Tề Tề bật cười rồi ôm lấy eo tôi.
- Hay là về nhà tớ ngồi lúc đi, tránh đề tớ phải một mình chống chọi với hai ông bà già! - Tề Tề kéo tôi lên xe.

Lúc mẹ chồng Tề Tề về nhà, hai chúng tôi đang xem tivi, vừa nhìn thấy bà ta về, tôi liền đứng dậy chào hỏi. Bà ta gượng gạo gật đầu cho qua chuyện rồi vừa vừa thay giày vừa

- Bộ vest của Ngô Ngô đã là chưa?

Nụ cười trên môi Tề Tề lập tức biến mất, thay vào đó là bộ mặt nhăn nhó, nhưng mắt vẫn không rời khỏi màn hình:

- Chưa ạ, để mai là!
- Ngày mai tivi còn hay hơn bây giờ đấy! – Mẹ chồng Tề Tề hằm hằm nói, chẳng thèm để tâm đến việc nhà có khách mà đi thẳng vào trong bếp.

Có thể là vì Tề Tề cảm thấy mẹ chồng khiến cho mình mất mặt nên cô liền nói vọng vào trong bếp:

- Sao anh ấy không tự đi mà là? Con đâu phải ôsin của anh ấy!

Tôi ra sức kéo áo Tề Tề.

- Hầy, sao cô không là đi? Dù gì nó cũng là chồng cô đấy! Mẹ chồng Tề Tề từ trong nhà bếp xông ra, nhìn thấy tôi, bà ta thôi không vênh vao như trước nữa, vẻ mặt nhìn tôi tha thiết như muốn tìm kiếm sự giúp đỡ và tán thành của tôi. - Cô nhìn đi, đây không phải là vấn đề của tôi, nó thấy chương mất khi

thấy tôi xuất hiện trong cái nhà này mà!

Tề Tề nhảy dựng lên như ngồi phải một cái lò xo. Cô ném cái điều khiển tivi lên bàn uống trà, đi thẳng vào phòng ngủ. “Rầm” Cánh cửa nặng nề sập lại, chết chóc, ngay cả tôi cũng cảm thấy sắp nghẹt thở đến nơi.

5

Tề Tề cho tôi vay 2.000 tệ, lúc cho tôi vay còn hỏi có tôi có phải tôi vay tiền để trả tiền nhà không, tôi nói phải. Cuối cùng cô ấy còn dặn:

Chuyện đó... khi nào trả tiền thì đừng đến nhà tớ, bà mẹ chồng tớ nhìn thấy thì không hay. Đây là quỹ đen của tớ đấy!

Tối qua mẹ tôi gọi điện đến, nói là thầy Châu gần đây cổ họng có vấn đề, không nuốt được thứ gì, chắc là cổ họng bị viêm rồi, thêm nữa vai lại đau nhức, bảo tôi mua giúp một cái máy mát-xa để điều trị tại nhà. Hồi trước đi hai còn nói người chẳng lấy được một đồng từ ông ta mà thậm chí còn phải cho thêm, vì hơn 1.000 tệ tiền lương của ông ta đều ném vào tiền khám bệnh hết rồi.

Tôi nói:

- Để từ từ đã, gần đây con cũng khó khăn, đợi con liên lạc với Tề Tề đã, cô ấy thân quen với bệnh viện, nhất định sẽ mua được với giá ưu đãi! - Tôi ngại không dám nói với mẹ rằng tiền thuê nhà ấy tháng này tôi cũng phải vay của Tề Tề.

- Từ từ cũng được, nhưng mà người đau không chịu nổi! - Mẹ tôi nói có vẻ không vui

- Chẳng phải ông ấy cũng có lương hưu sao? - Tôi thờ ơ nói. Tôi nghĩ cho dù thế nào thì mẹ tôi cũng nên đứng về phía tôi mới phải, bà chắc chắn sẽ không so đo những chuyện này với tôi.

- Thế thì thôi, mẹ tự nghĩ cách! - Bà chắc quá sốt ruột nên mới nóng nảy như vậy, còn chưa để tôi nói thêm gì đã cúp máy. Tôi thấy hơi ảm ức trong lòng, giống như bị ai đó đánh mạnh vào lòng ngực. Tôi càng ngày càng căm ghét người đàn ông đó. Sự xuất hiện của ông ta khiến cho mẹ tôi mất đi lý trí, chuyện gì cũng phải nghĩ cho ông ta, mối quan hệ giữa hai mẹ con cũng trở nên mờ nhạt.

Chỉ có điều, những suy nghĩ này tôi chỉ có thể để trong lòng. Nói thế nào nhỉ? Sau khi ly hôn, tôi cứ cảm thấy mắc nợ mẹ tôi, hơn nữa tôi nhận được người ngoài, sao không thể nhận mẹ mình chứ?

Tôi gọi cho Tề Tề, hỏi cô ấy có thể giúp tôi mua một cái máy mát-xa rẻ tiền không. Tề Tề nói đương nhiên có thể, nhưng phải xem là ai mua. Tôi bảo một người họ hàng của tôi, thôi thì cứ coi như là tôi mua.

Nửa tiếng sau, Tề Tề gọi điện cho tôi, nói đã liên hệ được rồi, là hàng của Hàn Quốc mới được đưa ra thị trường, giá thấp nhất là 4.800 tệ, tôi hỏi Tề Tề:

- Cung à, có thể cho tớ nợ không?

Tề Tề lập tức đồng ý, bảo tôi khi nào có thì trả.

Diệp Cường gọi tôi tới văn phòng, nói anh ta phải đi công tác mấy hôm. Nói rồi đưa cho tôi một cuốn sổ về quy tắc quản lý dịch vụ do tổng công ty phát xuống.

- Thời gian này cô cứ tham khảo cái này, đưa ra phương án chấp hành đối với việc quản lý chất lượng phục vụ của khách sạn chúng ta, khi nào tôi về sẽ triệu tập hội nghị!

Tôi giở trong cuốn sổ trong tay, thầm nghĩ: Đây đáng ra là công việc của bộ tài nguyên nhân sự mới phải.

Diệp Cường dường như nhìn ra suy nghĩ của tôi:

- Bước tiếp theo khách sạn quyết định sẽ thành lập một bộ phận kiểm tra chất lượng, đến lúc đó tôi sẽ để cô quản lý công tác chuẩn bị, vì vậy chuyện này sẽ do cô đảm nhận trước... Còn chuyện này nữa cô nhớ kỹ, tập đoàn Hào Á sẽ có một hội nghị quan trọng được tổ chức ở khách sạn chúng ta, vài ngày nữa bọn họ sẽ cử người đến bàn bạc chuyện này. Tôi đã sắp xếp để Giám đốc Từ lo chuyện này, chiều nay cô hãy liên hệ với anh ta, hỗ trợ anh ta thực hiện chu đáo các chi tiết của công việc, đừng để có sơ suất gì!

Anh ta nói xong liền vội vàng đi ra cửa, vạt áo măng tô suýt chút nữa thì mắc vào cánh cửa. Trông bộ dạng anh ta cứ như một tên tội phạm đang tìm cách bỏ trốn. Đi ra khỏi cửa rồi, anh ta chợt nhớ ra chuyện gì liền quay lại nói:

- Có chuyện gì thì cứ tìm Giám đốc Từ, nếu việc khẩn cấp thì hãy cho tôi!

Vụ làm ăn này quả là không tầm thường. Tập đoàn Hào Á là một công ty liên doanh đã lên sàn chứng khoán của thành phố và đối tác Italia, thực lực hùng hậu, vô cùng nổi tiếng ở Phố Thành này. Làm việc cho họ không chỉ kiếm được tiền, mà riêng việc nhân viên của họ ra ra vào vào khách sạn của mình thôi cũng đủ nâng cao đẳng cấp của khách sạn rồi.

Để nâng cao tầm vóc của mình, khách sạn chúng tôi đã tận dụng mối giao tình đặc biệt với chính quyền sở tại, nhود họ ra mặt, chỉ định khách sạn tôi làm đơn vị tiếp đãi. Chúng tôi nhận được vụ làm ăn này trong sự ngưỡng mộ và xuýt xoa của rất nhiều khách sạn khác. Chính vì vậy cách lãnh đạo công ty

mỗi lần xuống kiểm tra chất lượng đều không quên nhắc nhở: Tập đoàn Hải Á là com áo của chúng ta, là khách VIP của VIP, không thể để xảy ra bất kỳ sơ suất gì, một khi bị đối tác chỉ trích, kết quả khảo sát cuối năm của Tổng giám đốc sẽ bị phủ quyết.

Trước đây, khi Tổng giám đốc Ngô còn ở đây, tất cả những vụ tiếp đón Tập đoàn Hải Á đều do anh ấy một tay lo liệu, xem đi xem lại quá trình tiếp đón không biết bao nhiêu lần, triệu tập không biết bao nhiêu cuộc họp để điều chỉnh nhiệm vụ của các bộ phận, thậm chí còn giám sát tổng thể. Ấy thế mà Diệp Cường lại dám đi công tác trong lúc này, còn không cho phép tùy tiện gọi điện cho anh ta. Dù gì đây cũng là đợt tiếp đón đối tác lớn đầu tiên của anh ta kể từ khi lên nhậm chức. Tôi có hơi nghi ngờ khả năng làm việc của anh ta.

Tôi thầm nghĩ, anh ta cũng tin tưởng tôi lắm, chẳng nhẽ anh ta không sợ tôi sẽ giờ trò để trả thù anh ta hay sao?

Tôi lấy bút đỏ đánh dấu lên cuốn lịch bàn ngày Tập đoàn Hải Á sẽ tổ chức ở khách sạn, sau đó chuẩn bị liên hệ với Giám đốc Từ. Vừa mới nhắc điện thoại lên, mẹ tôi đã gọi đến. Tôi chợt nhớ ra là hôm qua bà đã bảo hôm nay sẽ dẫn ông ta lên khám bệnh, bảo tôi liên hệ với bác sĩ quen trước.

Bà nói:

- Mẹ đã đến bệnh viện trung tâm thành phố rồi, giờ phải tìm bác sĩ nào?

Tôi nói:

- Hôm qua con hỏi bạn con làm bác sĩ rồi, cậu ấy nói kiểm tra đều bằng máy móc, không cần phải có người quen. Mẹ cứ dẫn ông ấy đi kiểm tra đi, có vấn đề gì thì mới đi tìm người thân.

- Con không đến à? – Mẹ ngắt lời tôi.

- Con đang bận lắm, không đi được!

Đầu bên kia không nói gì, tiếp tục theo là tiếng cúp máy lạnh lùng.

Giám đốc Từ gọi điện đến, hẹn 10 giờ 40 phút gặp tôi ở cổng Tập đoàn Hải Á để cùng ông ta đi bàn bạc phương án tiếp đãi với đối tác.

Tôi nhìn đồng hồ, còn bốn mươi phút nữa, phải nhanh tay nhanh chân!

Trên đường đi lại gặp tắc đường nên tôi đến muộn mất năm phút. Giám đốc Từ nhíu mày ngồi chờ ở đại sảnh. Lúc vào cầu thang, điện thoại tôi đột ngột đổ chuông, là mẹ tôi gọi đến, bà sốt ruột nói:

- Kiểm tra rồi, bác sĩ nói bị viêm khí quản mãn tính, nếu như không nhanh chóng chữa trị, để nặng hơn sẽ bị suy kiệt đường hô hấp, dẫn đến ung thư phổi đấy.

- Vậy thì mau mau chữa trị đi, đã kê đơn thuốc chưa?

- Kê rồi, cả tiền khám bệnh nữa là hơn 1.000 tệ, mẹ không mang đủ tiền, con có thể gửi cho mẹ ít tiền qua đây không?

- Thuốc gì mà đắt thế? Hay là con nhờ Tề Tề mua giúp mẹ, cô ấy có thể mua được những loại thuốc tốt mà rẻ.

Mẹ tôi nổi cáu:

- Tôi chỉ vay của chị, thế mà chị cứ mở miệng ra là rẻ với đắt, đi khám bệnh mà còn mong rẻ à?

Nước mắt tôi lăn dài trên má. Giám đốc Từ nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc rồi vội vã đưa cho tôi một cái khăn giấy

- Có chuyện gì cũng cố mà nhịn, giờ cô thế này làm sao gặp khách hàng?

Đối tác đang bận tiếp khách nên tôi và Giám đốc Từ phải ngồi đợi trong phòng tiếp khách. Ngồi được một lúc, tôi liền lên gọi cho Tề Tề, nói hiện giờ tôi không đi được, nhờ cô ấy mang cho mẹ tôi 1.000 tệ, sau đó dẫn bọn họ đi ăn cơm. Tề Tề vui vẻ nhận lời.

Trong lòng tôi vô cùng cảm kích Tề Tề, có lẽ ở Phố Thành này, người duy nhất thật lòng với tôi chỉ có cô ấy.

Phương án đón tiếp đã được định ra về cơ bản. Tôi rút nốt mấy trăm tệ trong thẻ ra, hẹn Hường Phong Thu và Tề Tề đi ăn cơm, chủ yếu là để cảm ơn Tề Tề.

Hường Phong Thu vẫn còn giận tôi về chuyện lần trước. Tôi mời anh ấy ăn cơm, anh liền nói không có thời gian. Tôi nổi cáu, gào lên trong điện thoại:

- Rốt cuộc anh có đến hay không hả?

Hường Phong Thu vội vàng nói:

- Đến đến, em làm gì mà dữ vậy!

Lúc ăn cơm, Tề Tề hỏi tôi:

- Y Y, có phải hai mẹ con cậu lại cãi nhau không?

Tôi cúi gằm mặt ăn cơm, chẳng nói năng gì.

Tề Tề nói tiếp:

- Hôm đó tớ mang tiền đến, mẹ cậu nói với tớ là cậu có thành kiến với bố dượng, không chịu về nhà gọi ông ấy là bố, ngay cả lúc ông ấy bị ốm cũng không chịu về thăm, còn...

- Thôi đủ rồi, đừng nói nữa! - Tôi hơi bực mình, liền ngắt lời Tề Tề. Rủ họ ra đây ăn cơm, tôi không muốn nhắc đến chuyện này một chút nào cả. Sau đó tôi lại thấy hối hận, dù gì thì Tề Tề cũng là có ý tốt, thế mà tôi lại mồi cẩu với cô ấy.

Tôi rót cho Tề Tề một ly bia, nói:

- Xin lỗi nhé, gần đây tâm trạng của tớ không được tốt!

- Không sao, cậu đâu phải mới chỉ mồi cẩu với tớ có một hai lần! - Tề Tề chạm cốc với tôi, cười n

Hương Phong Thu đề nghị đi ăn xong sẽ đi bar, Tề Tề nghe vậy lập tức vỗ tay tán thành.

Tôi nói:

- Không có hứng, để hôm khác đi!

Tề Tề mở một chai bia, đặt trước mặt tôi, nói:

- Mẹ kiếp, sao cậu lảm chuyện thế, trời đã sụp xuống đâu!

Tiếng nhạc chất chứa, những nam nữ nhảy điên cuồng trên sàn, ánh đèn mờ ảo... một cảnh tượng rất quen mắt đột nhiên khiến cho tôi cảm thấy chán ghét.

Chúng tôi tìm một chỗ ngồi, Hương Phong Thu lấy ra 200 tệ để thanh toán nhưng bị Tề Tề ngăn lại. Tề Tề lấy ra 300 tệ, đưa cho nhân viên phục vụ rồi bảo Hương Phong Thu để lần sau. Hương Phong Thu đành phải cất tiền đi.

Ngồi bên cạnh là một đám đàn ông. Kể từ lúc chúng tôi vào, họ liên tục huyết sáo. Tề Tề châm một điếu thuốc, nói:

- Mẹ kiếp, cứ như nhìn thấy đàn bà bao giờ!

Ngồi được một lúc thì bàn bên cạnh có người sang mời rượu. Tề Tề thần nhiên nhận lời và uống cho tới bến.

Tề Tề kéo tay, nói như hét vào tai tôi: "Lên nhảy đi!". Tôi lắc đầu, chỉ vào Hương Phong Thu. Lập tức, Hương Phong Thu bị Tề Tề kéo lên sàn.

Tôi ngồi ở bàn nhìn họ nhảy điên cuồng trong tiếng nhạc. Châm một điếu thuốc lên, tôi thầm nghĩ: trong một bầu không khí trụy lạc và tiếng nhạc chất chứa như thế này, người không có bệnh cũng thành ra có bệnh. Lại một gã đàn ông khác đến mời tôi rượu. Gã này trông cũng được, mắt to, lông mày rậm, chỉ có điều không biết tự lượng sức mình. Tôi khoát tay nói không uống nhưng hắn ta vẫn không chịu buông tha.

Mẹ kiếp, đã vậy đừng có trách bà không nhẹ tay! Tôi liền mở bốn chai bia đen, đưa cho hắn hai chai, thờ ơ nhả khói rồi nói:

- Uống trước đi!

Hắn ta ngậy ra mắt hai giây rồi quay đầu lại nhìn đám bạn cùng đi. Bọn kia đang hoa chân múa tay cổ vũ cho hắn.

Tôi nhìn hắn nốc hết chai thứ nhất, rồi đánh mắt ra ý bảo hắn dừng lại, nhìn mình. Lúc ngửa cổ lên tôi liếc hắn, thấy hắn đang há miệng cười toe toét, trong lòng tôi thấy hơi khó chịu. Lúc uống hết chai thứ hai, hắn có vẻ không nuốt nổi nữa, đặt cái chai xuống là ho liên tục.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, tôi thấy rất yên tâm, liền mở thêm bốn chai nữa ra. Hắn ta có chút hoang mang, nhưng không tiện từ chối, tiếng hoan hô ở bên cạnh càng lúc càng to.

Hương Phong Thu chạy đến hỏi tôi có sao không, tôi nói không sao, chỉ là đang lên cơn thèm bia rượu. Tề Tề nhìn gã đàn ông đó, chỉ vào chai bia, nói:

- Ai không uống là con chó!

Gã đàn ông đó hít một hơi thật sâu, chắc là trước đó hắn đã uống không ít. Lúc uống chai thứ ba, hắn lấy tay ôm ngực, có vẻ khó chịu.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, từ từ tu hết hai chai. Trong tiếng nhạc chất chứa ấy, tôi bỗng nhiên thấy mình thật vĩ đại.

Lúc đấy bốn cái chai không ra trước mặt gã đàn ông kia, hắn ta bỗng phun ra đất, khoe miệng hầy còn dính nước dãi, tay xua xua, miệng kêu lên không uống nổi nữa. Một người bạn của hắn chạy qua điu hắn, nói:

- Đã để các cô chê cười rồi! - Nói rồi gã kia liền giúp bạn uống nốt nửa chai còn lại rồi kéo bạn mình về bàn.

Tề Tề giờ ngón tay cái tán thưởng:

- Tuyệt lắm! Thế mới là sống chứ! Khi kẻ khác thách thức cậu, cậu hãy chống buồm vượt gió để tiến về phía trước, chắc chắn hắn ta sẽ bị đánh gục!

Tôi mỉm cười, kéo Tề Tề ra sàn, lắc như điên cuồng trong tiếng nhạc, trong lòng dấy lên một nỗi đau đớn như cắt da cắt thịt. Đương nhiên tôi biết rằng Lâm Tiểu Vi đang ngồi ở cái bàn đó, thực ra anh ta chỉ cần đi đến kéo bạn của anh ta đi là được rồi, dù sao gã đàn ông đó cũng đã say mềm rồi. Thế nhưng anh ta không hề làm vậy. Tôi liếc anh ta mấy lần đều thấy anh ta ngồi thừ ra đó, bộ dạng thờ ơ như chẳng liên quan gì đến mình. Lúc uống bia tôi đã nghĩ, may cho hắn là hắn không vỗ tay cổ vũ như những gã kia, nếu không tôi sẽ tát cho hắn nổ đom đóm mắt.

Từ trong quán bar đi ra, đầu tóc tôi ướt đầm mồ hôi, tâm trạng đã khá hơn đôi chút. Nhưng về đến nhà, tôi lại bị nỗi cô đơn khủng khiếp bủa vây.

Lưu Minh Cường gọi cho tôi mấy cuộc. Tôi vốn định mặc kệ hắn nhưng hắn cứ gọi mãi. Hắn nói nhớ tôi trong điện thoại, bảo muốn gặp mặt tôi.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Gặp tôi cũng được thôi, nhưng mang tiền đến

Hắn ta cười sang sảng:

- Em đúng là yêu tinh!

Tại quán trà Khang Trang. Tôi bê một cốc trà hoa cúc, thờ ơ nhìn người đàn ông ngồi đối diện, không hẳn là căm hận nhưng cũng chẳng phải là có tình cảm

- Định bỏ anh thật đấy à? - Lưu Minh Cường vừa nói vừa gãi gãi vào mu bàn tay tôi.

Tôi rút tay lại, vốn định nói chuyện nghiêm túc hỏi: Rồi cuộc anh coi tôi là gì của anh? Nhưng nghĩ lại thấy hỏi thế chẳng có ý nghĩa gì cả, đây là một câu hỏi quá sâu xa. Có thể hắn ta chưa bao giờ từng tìm hiểu kỹ về con người tôi mà chỉ chú ý đến một bộ phận nào đó trên người tôi.

Tôi lạnh lùng hỏi:

- Anh muốn thế nào?

- Anh hi vọng em ở bên anh!

- Chẳng phải tôi đã nóira tiền đây! - Tôi nhếch mép cười, trong lòng thâm nhủ, anh mà dám kêu ca thì biến.

Hắn ta mỉm cười gật đầu, lấy từ trong túi ra một cái thẻ ngân hàng, chìa ra trước mặt tôi:

- 20.000, mặt mã là sáu số 8.

Tôi cầm lấy cái thẻ, chạy đến trước quầy thanh toán quẹt thử rồi quay lại mỉm cười với hắn: “Đi thôi!”. Nói rồi trước mắt tôi thoáng qua hình bóng của Lý Thúy Hồng, một luồng hơi lạnh từ gót chân lan thẳng lên đầu tôi.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh trong màn đêm. Lưu Minh Cường một tay lái xe một tay đặt lên đùi tôi:

- Đến nhà em nhé!

Tôi không nói gì coi như là mặc định. Có cảm giác như toàn thân mình đang ngập dần xuống bùn lầy.

- Nếu vợ anh còn tìm tôi nữa thì sao? - Tôi nói.

- Đừng nhắc đến cô ta nữa, cô ta mà dám làm âm lên nữa thì anh sẽ ly dị cô ta! - Đây là lần đầu tiên Lưu Minh Cường nói như vậy, nghe xong câu này trong lòng tôi bỗng thấy vui v

- Cô ta không đến tìm em gây chuyện nữa đâu! Cô ta không rời anh được. Ly dị rồi ai nuôi cô ta? Cô ta thậm chí chẳng thể nuôi nổi cái miệng của mình!

Lưu Minh Cường xoay ngất vô lăng, mỉm cười nói:

- Cung à, em cũng không rời anh ra được đâu, nhưng em là người cứng đầu nhất mà anh từng gặp!

Tôi cảm thấy mình như bị ai đó cho một bạt tai trời giáng, tai như ù đi, chẳng nghe rõ thứ gì nữa.

Mấy ngày diễn ra hội nghị của Tập đoàn Hải Á, số lượng người tham dự, tiêu chuẩn bàn ăn, hoa quả và sách báo trong phòng đều có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Chỉ cần người phụ trách bên đó gọi một cú điện thoại sang là tôi lập tức phải điều chỉnh. Vì sợ xảy ra sai sót nên đầu óc tôi lúc nào cũng căng thẳng. Cũng may là chỉ trong một đêm, trong thẻ lại có thêm 20.000 tệ nữa khiến cho tôi cũng cảm thấy phần chần hơn nhiều. Nghĩ kỹ thì có tiền vẫn thích thật, có thể giải quyết mọi vấn đề, khiến cho tinh thần sảng khoái.

Lưu Minh Cương nói hẳn ta sẽ xử lý ổn thỏa những mâu thuẫn nội bộ, tuyệt đối không để Lý Thúy Hồng đến tìm tôi lần nữa. Tôi nói:

- Anh chứ có võ ngực sớm quá, ngộ nhờ chị ta đến tìm tôi nữa thì sao?

- Cô ta có đến tìm em lần nữa cũng chỉ là khóc lóc một hồi, em cứ mặc kệ cô ta là được rồi! Yên tâm, cô ta là người biết điều. Cô ta biết có làm âm lên nữa sẽ chẳng có lợi cho ai cả. Hơn bốn mươi tuổi rồi, cô ta không chịu nổi chuyện này đâu!

Thấy hẳn ta nói vậy, tôi lại thấy thương cho Lý Thúy Hồng:

- Dù gì cũng là vợ chồng, chuyện như thế mà anh cũng làm được à?

- Em nói thế là không công bằng với anh rồi! Chẳng phải anh chỉ mở lòng với em thôi sao? Bỏ mặc em thì em bảo anh là kẻ tiểu nhân, lạnh nhạt với cô ta em lại bảo anh lòng dạ đen tối! Hơn nữa anh cũng đâu có ý định bỏ cô ta, chẳng qua là chơi bời tí thôi mà!

Câu nói cuối cùng của Lưu Minh Cương như một cái búa tạ đập thẳng vào đầu tôi. Tôi từng người không nói nên lời. Hẳn ta cũng biết câu nói này của mình có phần hơi quá, liền vội vàng ôm lấy tôi, nói:

- Anh không có ý đó, em đừng nghĩ ngợi nhiều! Anh thật sự có tình cảm với em nữ! Em thấy đấy, hơi một tí là em nổi cáu với anh, thế mà anh vẫn đâu ròi xa em được!

Tôi trầm nghĩ, chẳng cần biết anh có thích tôi hay không; thứ nhất: tôi không cần danh phận, thứ hai: tôi chẳng cần tình cảm. Lần phá thai trước coi như tôi đã nhìn thấu con người anh. Chính vì vậy, phụ nữ nhất định phải dùng con mắt kinh tế học để nhìn nhận hành vi ngoại tình, nghiêm ngặt kiểm soát tình cảm, tuyệt đối không thể vì mấy lời đường mật của đối phương mà mềm lòng, nếu không chẳng những bị đàn ông lợi dụng mà còn bị chửi cho vì cái tội ngu. Thời đại này cái gì cũng có thể bán, kể cả tình cảm nam nữ. Nếu đặt vào thời đại hiện nay, có lẽ nàng Mạnh Khương[1] thì cũng chẳng khác chồng, có khi còn bán luôn nhà cửa để đi du lịch châu u rồi cũng nên. Vì vậy những lời Lưu Minh Cương có ngọt tai đến mấy cũng vào tai trái, ra tai phải của tôi thôi.

[1] Mạnh Khương là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương khóc Trường Thành của Trung Quốc.

Ngày hội nghị của Hải Á kết thúc, tôi bỗng thấy toàn thân mềm nhũn, mệt mỏi chẳng còn chút sức lực nào. Buổi chiều, sau khi kết thúc cuộc họp, tôi chuẩn bị về nhà ngủ một giấc. Vừa ra khỏi văn phòng thì nhận được điện thoại của Lý Thúy Hồng. Tôi thót tim, không biết lại có chuyện gì?

- Y Y, là chị đây, đã hết giờ làm chưa? - Chị ta nói bằng giọng thân mật, rất tự nhiên và nhẹ nhàng, không giống như đang tìm tôi tính sổ.

Tôi vội vàng đổi giọng hào hứng:

- Chị à, sắp hết giờ rồi, chị

- Chị đang đi dạo phố, hết giờ làm có bận không? Nếu không bận thì đi dạo phố với chị đi! Nghe chị ta nói thế khiến cho tôi cảm thấy nhẹ nhàng đi nhiều. Theo như tôi phân tích thì có ba khả năng: một khả năng là Lưu Minh Cương gần đây đối xử với chị ta rất tốt, khiến cho chị ta tưởng rằng chúng tôi đã đoạn tuyệt rồi, vì vậy tâm trạng đặc biệt vui vẻ, dần dần mất đi cảm giác thù địch với tôi, giờ chị ta gọi tôi ra là để ngầm khoe khoang, khiến cho tôi nản lòng hoàn toàn. Một khả năng khác là, có thể Lưu Minh Cương bị chị ta bức bách quá nên đã nói ra rằng: "Tình hình đúng là như thế đấy, cô muốn làm thế nào thì làm!" hay đại loại những câu như thế, khiến cho Lý Thúy Hồng sau khi khóc sưng mắt đã nghĩ ra cách biến thù thành bạn, sau đó từ từ phản công, không những củng cố được địa vị của mình trong lòng Lưu Minh Cương mà còn bảo vệ được gia đình của mình. Còn về khả năng thứ ba, cũng là chiêu "độc" nhất, tức là lôi kéo tôi về cùng một phe với chị ta, bắt tay nhau bày mưu khiến cho Lưu Minh Cương trắng tay.

Nói tóm lại, tôi cảm thấy phải hết sức thận trọng, tùy cơ ứng biến.

Lý Thúy Hồng đợi tôi ở cổng quảng trường Thế Kỷ Mới.

- Chị à, có chuyện gì vui à? - Tôi thân mật quàng tay Lý Thúy Hồng.

- Chị muốn mua áo cho ông xã. Những lần trước mua, lần nào anh ấy cũng chê là già quá, nói giờ đàn ông trung niên ăn mặc sáng sủa mới đẹp. Em chọn giúp chị với nhé! Còn nữa, chị có nên đi làm tóc không nhỉ?

Xem ra khả năng đầu tiên là lớn hơn cả. Tôi mỉm cười dò xét rồi nói:

- Chị nên thay đổi phong cách một chút, đầu tóc cũng phải làm lại. Hay là thế này đi, chúng ta đi mua quần áo trước, sau đó đi làm tóc. Hôm nay sẽ thay đổi 180 độ, khiến cho Giám đốc Lưu phải trở mắt kinh ngạc!

Lý Thúy Hồng gật đầu lia lịa:

- Ủ, chị biết là chị tìm đúng người rồi mà!

Lúc lên cầu thang, chúng tôi thoáng nhìn vào mắt nhau. Trong mắt chị ta chỉ có nhu cầu bức thiết là mua quần áo, những điều không vui trước đây giữa hai chúng tôi dường như đã bị Lý Thúy Hồng gạt sang một bên. Giờ chúng tôi giống như một đôi bạn thân lâu năm, chẳng có chút ngại ngùng nào. Ngược lại, Lý Thúy Hồng tỏ vẻ rất quan tâm đến công việc và cuộc sống của tôi, như ngầm nói với tôi rằng tôi không cần đề phòng chị ta, điều này khiến cho tôi lại cảm thấy khả năng thứ ba cao hơn.

Tôi vốn đã mệt nay càng kiệt sức hơn bởi vì chẳng dám lơ là mất đề phòng. Mỗi câu chị ta nói tôi đều phải phân tích kỹ càng rồi mới trả lời, quy trình còn phức tạp hơn cả người máy.

Tôi giúp Lý Thúy Hồng chọn một cái áo khoác của Versace, bảo chị ta mặc thử rồi đưa tay đón lấy túi xách và áo khoác của chị ta, trong lòng cảm thấy rất nực cười.

Năm ngoài tôi có đến Trùng Khánh khảo sát. Đón chúng tôi là ông giám đốc một công ty du thuyền. Đi theo ông là một cô người mẫu trông bộ dạng rất trẻ trung và trong sáng. Ông ta giới thiệu với chúng tôi đó là vợ ông ta, lúc đó tôi thật sự ngưỡng mộ ông ta. Một ông giám đốc ngoài năm mươi mà lại lấy được một cô vợ trẻ đẹp như vậy, không phải có tài thì là gì? Buổi tối đi ăn tiệc, tiếp đón chúng tôi là một phụ nữ trung niên, ông ta lại giới thiệu với chúng tôi đó là vợ ông ta. Thấy chúng tôi mặt ngượng ra, ông ta liền vỗ vỗ trán, nói trước mặt người phụ nữ trung niên kia là:

- Lúc chiều là bà hai, đây mới là bà lớn!

Giám đốc Từ không nén được liền thốt lên:

- Ông ghê gớm thật đấy!

Lúc mở tiệc, “bà hai” cũng đến, ngồi ngay cạnh “bà lớn”. Bà hai còn gấp thức ăn vào bát bà lớn, sau đó hỏi ăn cơm xong sẽ đi đâu đánh mát chược? Lúc đó tôi thật sự ngưỡng mộ hai người đàn bà độ lượng nhất đất Trung Quốc này.

- Y Y, thấy thế nào? - Bà lớn, à quên, Lý Thúy Hồng đứng trước mặt tôi, chờ đợi lời nhận xét. Tôi làm bộ như rất nghiêm túc, lật cổ áo ra, vuốt lại cái áo cho thẳng rồi nói:

- Cũng được chị ạ... Chị thấy sao? - Tôi hỏi. Còn phải hỏi? Cái áo này vừa mặc vào người, Lý Thúy Hồng trông sang hơn hẳn. Sức hấp dẫn của hàng hiệu chính là đây, có thể biến một nông dân thành một quý bà.

- Chị cũng rất thích! - Lý Thúy Hồng nói xong liền hỏi phục vụ giá chiếc áo.

- Giảm giá xong là còn 6.200 tệ! - Nhân viên phục vụ cười ngọt ngào.

- Giảm thêm chút nữa đi! - Tôi nói. - Giảm ít nữa sẽ mua thêm một cái quần!

- Giá này là rẻ nhất rồi ạ! - Nhân viên phục vụ mỉm cười nói.

- Nên mặc với quần gì đây? - Lý Thúy Hồng chẳng buồn để tâm đến chuyện giá cả, vừa ngắm mình trong gương vừa hỏi. - Mặc với cái quần này của chị có được không?

Nhân viên phục vụ mang ra một cái quần ống côn, dịu dàng nói:

- Đây là kiểu mới nhất năm nay, chị thử xem sao!

Lý Thúy Hồng mặc vào cho tôi xem rồi cười nói:

- Trông ổn phết, chỉ có điều phải mua thêm một đôi bốt nữa!

Từ trong phòng thay đồ đi ra, Lý Thúy Hồng hỏi nhân viên phục vụ xem tổng cộng hết bao nhiêu tiền. Cô gái đó cầm máy tính tính toán một lát rồi

- Quần là 600 tệ, tổng cộng là 6.800 tệ.

Tôi đang định hỏi xem quần đã giảm giá chưa thì Lý Thúy Hồng đã cầm thẻ ra quầy thu ngân rồi. Trong lòng tôi thấy hơi khó chịu, định ra về trước mặt tôi chứ gì? Được thôi, đã thế tôi sẽ cho chị rộng rãi!

Từ trong cửa hàng chuyên bán đồ Versace đi ra, tôi đề nghị Lý Thúy Hồng mua xong đôi bốt da thì đi xem túi xách, sau đó đi mua một ít mỹ phẩm dưỡng da. Ngoài ra, nếu phối thêm một cái khăn quàng cổ da báo với chiếc áo măng tô vừa rồi sẽ rất tuyệt.

Lý Thúy Hồng vui vẻ đồng ý với tôi. Trong vòng chưa đến bốn mươi phút tiếp theo, tôi đã giúp chị ta mua thêm một cái túi Louis Vuitton giá 23.000 tệ, một chiếc áo len chui đầu màu xám của Trussardi giá 1.400, một đôi bốt cao cổ của Sergio Rossi giá 3.300. Nói tóm lại, chỉ cần tôi nói đẹp là chị ta lập tức đi quyết thẻ, mắt chẳng chớp lấy nửa cái, vô cùng hào phóng. Chị ta càng như vậy, trong lòng tôi càng khó chịu. Thế là không cần biết chị ta mặc có đẹp hay không, tôi chỉ nhìn giá và chọn cho chị ta những cái giá cả đắt đỏ nhất.

Nhìn chị ta quẹt thê, trong lòng tôi bỗng thấy hụt hẫng. Xem ra đàn bà cho dù thế nào cũng nên lấy một người đàn ông giàu có, giả sử hán có không tốt với mình còn có thể lấy tiền của hán ra để trút giận.

Lúc đi ngang qua khu đồ lót, tôi liền thì thầm vào tai Lý Thúy Hồng:

- Để em chọn cho chị chiếc váy ngủ thật sexy nhé!

Mặt Lý Thúy Hồng lập tức đỏ bừng lên, vội vàng xua tay:

- Ôi chào, không được đâu, như thế thì lộ liễu quá, mặc vào ngại lắm!

Tôi kéo tay chị ta lại, nói:

- Em nói cho chị nghe, đàn ông có thằng nào từ chối được một người đàn bà sexy đâu? Ai chẳng mong vợ mình gọi cảm? Chị phải thể hiện sự quyến rũ của mình trước mặt ông xã, để cho anh ấy sáng mắt lên, như vậy mới không thấy nhàm chán. Chị nhìn chị xem, eo chẳng có chút mỡ thừa nào, mặc mấy thứ này vào chắc chắn rất đẹp. Mua thử một cái đi, bảo đảm anh nhà chị sẽ thích!

Lý Thúy Hồng vui mừng nhìn tôi:

- Thật à? Anh ấy sẽ không bảo chị lãng lợ chứ?

- Sao lại thế được? Chị là vợ anh ấy cơ mà? - Tôi nói rồi liền đẩy Lý Thúy Hồng vào trong quầy.

Dưới sự cổ vũ của tôi, Lý Thúy Hồng đã mặc thử một cái áo lót ren màu đỏ rực. Đúng lúc ấy, Lưu Minh Cương nhắn tin hỏi tôi có muốn đi Thăm Quyển với anh ta không, tôi nói đợi lát nữa tôi liên lạc sau, giờ không tiện.

Cảm giác được mua sắm đã đòi thật tuyệt. Lúc ra ngoài, tôi cố ý cười nói:

- Chị thật có phúc, mua bán phóng tay thật đấy!

Lý Thúy Hồng cười cười, khoe mắt hiện lên những vết chân chim:

- Chị bây giờ cũng mới nghĩ thông suốt, trước đây chỉ nghĩ làm thế nào để tiết kiệm tiền, không nỡ tiêu tiền cho bản thân, đến tuổi này chị mới hiểu ra đã muộn mất rồi. Đàn ông mà, toàn lừa xấu xa, em tiết kiệm vì anh ta, anh ta lại chê em già, chê em quê mùa!

- Quan niệm giờ đã khác rồi, quan điểm thẩm mỹ cũng cao hơn! - Tôi không biết tiếp lời chị ta thế nào, vốn dĩ đề tài này không được thích hợp với hai chúng tôi cho lắm

- Chuyện làm tóc hôm nay đành thôi vậy, cũng không sớm nữa, hai chúng ta đi ăn đi! Ăn ở nhà hàng trước mặt luôn nhé! - Lý Thúy Hồng nói.

- Cũng được! - Tôi chỉ mong có vậy. - Nhưng mà ăn cơm thì thôi, em về nhà luôn đây!

- Thế sao được! Sống thì phải ăn, em đi suốt cả buổi với chị tôi, chị cũng cần cảm ơn em chứ! - Lý Thúy Hồng chẳng để tôi chối từ, lôi tuột tôi vào nhà hàng trước mặt.

- Thôi không ăn cơm đâu chị! - Tôi đứng lại nói. - Hôm khác đi làm tóc thì gọi em nhé!

Lý Thúy Hồng đứng lại, nhìn tôi một lát rồi nói:

- Không ăn thật à?

Tôi gật đầu.

- Thế cũng được! - Chị ta vừa nói vừa nhấc cái túi nhỏ đựng đồ lót ra, nhét vào tay tôi, nói. - Em cầm đi!

- Chị làm gì vậy? - Tôi bối rối vội vàng nhét lại vào tay Lý Thúy Hồng.

- Chị tặng cho em, chị mua hai bộ mà! - Lý Thúy Hồng lại nhét vào tay tôi rồi vội vàng bỏ đi, vừa đi vừa nói. - Đừng có đi theo đấy, chị về đây!

Tôi cầm cái túi, đứng ngơ như trời trồng, bối rối chẳng biết làm thế nào. Lại nhìn cái váy ngủ, màu đỏ chói thật bắt mắt, đẹp như một bông hoa hồng tươi giữa đêm tối.

- Hôm nay anh có về nhà không?

- Sao thế? Em đang ở đâu, anh qua với em đây!

- Ấy đừng đừng, hôm nay anh về sớm đi! Hôm nay vợ anh hẹn em đi dạo phố, em còn giúp chị ta chọn một cái váy ngủ sexy! - Tôi cười nói. - Chị ta còn tặng em một chiếc!

Lưu Minh Cường kinh ngạc nói:

- Thế à? Nói thế thì anh còn phải cảm ơn em nữa đây!

Hắn ta cười khùng khục hai tiếng rồi nói:

- Hay anh làm công tác tư tưởng để cô ta nhận em làm bà hai nhé. Anh thấy hai người cũng khá thân thiết!

- Anh chớ có mơ! Anh nói xem chị ta có biết chuyện chúng ta tiến triển đến đâu không? Hôm nay hẹn em ra ngoài là có ý hay là có thành ý?

- Chắc là có thành ý! Gần đây anh có biểu hiện rất tốt, chỉ cần không lên hầm mỏ là thường về nhà sớm

- Hóa ra là vậy! Chẳng trách người ta đều nói đàn ông mà lấy lòng vợ đều là vì lén lút, vụng trộm ở ngoài. Xem ra chẳng sai chút nào!

- Còn chẳng phải là vì sự an toàn của em sao? À phải rồi, mấy ngày nữa anh sẽ đi thăm Quyển, em có đi không?

- Cái gì mà là vì an toàn của em? Em nói cho anh biết, nếu như để vợ anh biết chuyện chúng ta nữa, em sẽ cắt đứt với anh hoàn toàn! Em không đi thăm Quyển đâu, khách sạn gần đây nhiều việc lắm!

- Đi đi mà, lần này chủ yếu là để cho em thư giãn, cũng coi như là đền bù cho em! Yên tâm, cô ta sẽ không biết đâu. Anh nói với cô ta là anh đi bàn chuyện làm ăn, cô ta sẽ không nghi ngờ đâu!

Thấy tôi không lên tiếng, Lưu Minh Cường nói tiếp:

- Sao bây giờ em lại trở nên thiếu quyết đoán thế? Cứ coi như là giúp anh đi công tác đi, mỗi ngày anh trả lương cho em 1.000 tệ!

Tôi nói:

- Cứ đợi

- Em đang ở đâu? - Lưu Minh Cường hỏi.

- Tiểu thư hôm nay không tiếp khách. Anh về với vợ đi! Chị ta hao tâm tổn trí suốt cả buổi chỉ là để lấy lòng anh thôi đấy! - Thấy tôi nói vậy, Lưu Minh Cường chỉ cười mà không nói gì thêm.

Tôi cầm chiếc váy ngủ lên ngắm nghía, rất đẹp, rất gọi cảm! Tôi mà mặc vào chắc chắn còn đẹp hơn Lý Thuy Hồng gấp vạn lần, nhưng ngắm nghĩ lại thấy không kinh tế lắm. Lý Thuy Hồng mặc cho chồng chị ta ngắm, tôi mặc lại là để cho chồng người khác ngắm, bản chất chuyện này có sự khác biệt. Có lẽ đây chính là hàm ý thật sự trong hành động Lý Thuy Hồng tặng váy ngủ cho tôi, muốn ngắm mịa mai tôi chẳng? Tôi nhét cái váy ngủ trở lại túi rồi ném vào sọt rác, ngắm nghĩ lại thấy: Tôi gì phải làm vậy? Thế là tôi lại nhặt nó lên để vào trong ngăn kéo.

Tắm xong, tôi leo lên giường, chui vào trong chăn ấm. Mùa đông này thật lạnh lẽo, cũng may là có cái điều hòa Lưu Minh Cường tốt bụng lắp cho, nếu không chắc tôi không sống nổi. Tôi thầm vui mừng vì mình đã không quá ấu trĩ, không giữ cái tôn nghiêm và cốt cách cao sang của mình mà đổi chọi với cuộc sống.

Trước đây tôi từng lên kế hoạch cho tương lai, nhưng ai mà biết trước được cuộc sống sẽ có những biến đổi gì, tất cả đều có thể xảy ra, tôi hoàn toàn không thể nắm bắt. Cứ được ngày nào thì hay ngày này thôi. Tôi thực sự không biết được cái gì đang chờ đợi mình vào .

7

Cuộc sống của tôi cứ lặng lẽ trôi qua trong những ngày tháng mùa đông âm ỉ này. Ban ngày đi làm, đối phó với những công việc mà Diệp Cường giao cho, tối đến qua chỗ chị Tình với Tề Tề, tán hươu tán vượn hoặc hẹn hò với một nhóm đi chợ đêm hoặc đi bar uống cho say khướt mới về nhà, nếu không lại đi ăn sushi với Lưu Minh Cường, sau đó lại hoàn thành một “công việc” gian khổ nhưng thu được đồng lương cao với hắn; còn nếu như thực sự chẳng có việc gì thì ngồi trước tivi xem phim, xem tới mức hai mắt như hoa lên, hai chân như tê dại.

Ngắm nghĩ cuộc sống thật chẳng thú vị chút nào! Đầu tiên là công việc Diệp Cường giao cho tôi một đồng công việc chẳng đâu vào đâu, vừa không thể rèn luyện khả năng tổ chức, lại càng không thể nâng cao kỹ năng công việc cho tôi, nói tóm lại là ngày ngày mài mòn tuổi xuân và nhiệt huyết của tôi với khách sạn. Lâu dần tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi và chán nản.

Đến chỗ chị Tình mãi cũng chán. Một người đàn bà, tối đến không ở nhà hầu hạ chồng con, ngày ngày chạy đến chỗ này đàn đúm. Thật chẳng ra làm sao!

Uống rượu cũng chẳng kinh tế chút nào, vừa hao tiền tốn của vừa hại sức khỏe. Tuần trước đi karaoke với một đám bạn của Tề Tề, rượu vang đổ ra đầy bàn, có nàng uống nhiều cao hứng liền bỏ cả lên loa của người ta mà nhảy, chẳng may ngã xuống đất, bị gãy mất răng cửa, mồm toàn máu me khiến cho mọi người được một trận hoảng hồn. Nhưng cô nàng vẫn bình tĩnh, bảo mọi người cứ tiếp tục chơi còn mình đến bệnh viện kiểm tra, tay rút mấy tờ giấy ăn bịt miệng lại rồi đi ra ngoài. Hôm đó về nhà, ai nấy đều trầm ngâm, cái cô hát sung nhất ban nãy đột nhiên nói: “Tao chán ngán những chỗ như thế này rồi. Mẹ kiếp, về đến nhà càng cảm thấy trống rỗng, nhưng không đến thì biết đi đâu nhỉ?”. Nói dứt lời, trong xe vang lên tiếng thờ dài.

Còn chuyện đó với Lưu Minh Cường thì càng chẳng muốn nhắc đến, một thứ công việc lén lút, mạo hiểm, tổn hại tài nguyên, kinh doanh phi pháp, trốn thuế... nói tóm lại là chẳng có chút công hiến nào cho xã hội cả.

Đây chính là cuộc sống của tôi. Có lúc tôi cũng nghĩ, tuổi xuân ngắn ngủi, nên lên kế hoạch cụ thể cho tương lai, tìm một ông chồng lạc quan để nắm tay nhau đi đến cuối đời. Nhưng nhìn lại bản thân mình hiện tại hút thuốc, uống rượu, đánh bạc chực, tật xấu gì cũng biết, nhà cửa cũng không, công việc không ổn định, lại chẳng có năng lực chuyên môn... Điều quan trọng nhất là: đã từng ly hôn và từng nạo phá thai, lại có quan hệ vụng trộm với chồng người ta... Nói chung là từ đầu đến chân chẳng có điểm tốt nào cả. Có chàng thanh niên nào dám lấy tôi đây?

Nếu một ngày nào đó, có một người nào đó muốn dùng kính lúp để tìm ra ưu điểm trên người tôi, chẳng hề nề hà mà tình nguyện lấy tôi, sẵn sàng cùng tôi đối mặt với hiện thực và giúp tôi thoát khỏi ám ảnh tâm lý, tôi nhất định sẽ gột rửa con người để làm lại từ đầu, sẽ nỗ lực để xây dựng tổ quốc thân yêu.

Thế nhưng bây giờ chẳng có thằng đàn ông nào tự nguyện cả. Mà tôi dám khẳng định cho dù là mười năm nữa cũng chẳng có ai.

Đàn ông hiện giờ đâu phải dạng “ăn chay”, mặc dù một tay xây dựng kinh tế, một tay xây dựng tinh thần văn minh, nhưng tuyệt đối không hề si tình. Ngày xưa, vua Trụ từng v một con hồ ly tinh tên Tô Đát Kỷ mà hủy hoại cả giang sơn, bị người đời chửi rủa; Lã Bố si tình vì Điêu Thuyền mà mang tội giết cha. Từ xưa đến nay, những người đàn ông si tình đều có kết cục bi đát, mà nhất là trong xã hội hiện nay, đàn ông si tình đều chẳng phải!

Vì vậy mà tôi rất hiểu những người đàn ông không mù mị vì tình, đồng thời tôi cũng rất tỉnh táo để đối mặt với hoàn cảnh của mình lúc này: Phải tìm đúng cái tôi, xác định đúng vị trí của mình. Tôi tự tặng cho mình một bài thơ:

Cuộc đời

Gập ghềnh sóng gió

Không như mong ước của con người

Đừng trở thành con người có chấp

Lặng lẽ sống qua ngày

Bởi vì sẽ chẳng bao giờ xuất hiện kỳ tích

Và tương lai chỉ là viễn cảnh xa xôi.

Tôi viết xong bài thơ này liền gửi cho Hường Phong Thu, nói là đọc được ở trên mạng, hỏi anh ấy đọc xong có cảm giác gì. Hường Phong Thu liền gửi lại một bộ mặt điên khùng, bảo đây cũng gọi là thơ à? Nội dung chẳng có chiều sâu, thể thơ cũng rất lỗi thời. Tôi nghe vậy liền out nick luôn.

Lúc nhiệt độ ở Phố Thành hạ thấp rất đáng sợ, gió thổi ù ù cứ như tiếng kêu khóc của ma quỷ, người đi trên đường chẳng khác những bộ xương liêu xiêu trong gió rét, chỉ cần bắt cần chút thôi là ngã tan xác. Hai người đứng trong trời tuyết nói chuyện, câu nói còn chưa đến tai người kia đã bị đóng băng rồi.

Tê Tê cũng chẳng muốn ra khỏi cửa nữa, hết giờ làm là tắt tả về nhà, xem phim Hàn Quốc đến mù mị đầu óc, mặc dù bộ mặt của bà mẹ chồng Tê Tê cũng ở mức âm độ nhưng dù sao cũng vẫn không thấp như nhiệt độ bên ngoài. Hường Phong Thu bận rộn với kỳ thi cuối kỳ nên cũng chẳng có thời gian gọi điện cho tôi. Kiểm tra học sinh nhưng cũng là kiểm tra anh, bởi học sinh điểm kém thì đương nhiên anh bị trừ tiền thưởng. Chị Tịnh đang tu sửa lại cửa hàng, ngày nào cũng phải ở cửa hàng trông coi công việc thi công, mong nhanh nhanh chóng chóng xong để kịp khai trương vào mùa xuân. Mấy ngày nay tuyết rơi dữ dội, các con đường đi ra các huyện đều bị chặn. Điều này khiến cho tôi cảm thấy vui mừng, một là mẹ tôi cũng không dám giục tôi về nhà nữa, hai là Lưu Minh Cường cũng không đến được nữa, tôi đỡ phiền phức đi nhiều.

Cuộc sống của tôi cũng trở nên đơn điệu hơn. Thường thì tan làm tôi vừa ăn mỳ vừa xem phim ở văn phòng, sau đó bắt xe về nhà, chui vào trong chăn đọc tiểu thuyết, sau đó nghe nhạc. Trong thời gian này, Lý Thúy Hồng gọi cho tôi một lần, chị ta vẫn nhớ chuyện đi làm tóc, xem ra cái váy ngủ sexy đã phát huy tác dụng lớn, khiến cho chị ta càng thêm có lòng tin vào việc xây dựng hình tượng mới. Chỉ có điều gần đây tâm trạng tôi rất tồi tệ, chẳng có hơi sức đâu mà để ý đến chị ta, thế là tôi liền ngọt nhạt:

- Chị à, gần đây em bận quá, khi nào có thời gian em sẽ gọi cho chị nhé!

Những ngày tháng bình yên cứ kéo dài cho đến tận cuối năm.

Sắp hết năm rồi! Một ngày cuối cùng của năm 2006. Tôi đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn cái gọi là “giao thừa” đang cảm lòng đèn đỏ, mặc áo bông đỏ, chạy lung tung khắp ngõ nhỏ, phố nhỏ của Phố Thành.

Tôi không thích giao thừa, bởi vì giao thừa tượng trưng cho sự đoàn tụ. Đoàn tụ, đây là từ mà những người phụ nữ đơn thân sợ hãi nhất, nhất là khi nghe Trần Hồng liên tục hát: “Thường xuyên về nhà, về nhà thăm nhà, cho dù là giúp mẹ rửa bát, rửa đĩa...”.

Cho dù hơn ba trăm ngày trước tôi có thể dùng rượu để làm tê dại bản thân, thế nhưng khi nghe những lời bài hát cảm động này, tôi lại không biết làm sao để vượt qua cái ngày cuối cùng của năm này. Bởi vì tôi đã bị cái không khí gia đình ấm cúng đẩy ra ngoài, giống như một khối băng lạnh lẽo, cho dù có cố gắng thế nào cũng không thể hòa nhập vào điệu nhảy của ngọn lửa ấm áp. Trong ký ức vụt lên một hình ảnh khiến tôi hoảng sợ: Đi học mẫu giáo, chơi trò chơi với một nhóm bạn, đang chơi rất vui thì đột nhiên mọi người đều chạy về nhà hết, chỉ còn lại một mình tôi ngồi đó. Đây là cảm giác mà giao thừa mang lại cho tôi. Khi bên cạnh chẳng còn ai quan tâm và để ý đến bạn, tất cả những niềm vui và hạnh phúc đều chỉ là hư vô.

Điện thoại đổ chuông liên tục, toàn là tin nhắn người khác gửi đến. Chỉ có điều tôi đã sớm chán ngán với những cái tin nhắn chúc phúc xã giao này rồi. Có một cô bạn rất “hâm”, gửi tôi tin nhắn “Trung thu vui vẻ”. Tôi liền nhắn lại, dặn cô ấy hôm nay nhớ ngắm trăng.

Hương Phong Thu cũng nhắn cho tôi một cái tin. Cái thằng cha này đầu óc đúng là có vấn đề. Hương Phong Thu hỏi tôi có muốn làm bạn gái anh ta không. Tôi nhắn lại, bảo anh điên rồi.

Lưu Minh Cương mãi mới nhắn cho tôi một cái tin. Lão già này gần đây chẳng gọi cho tôi gì cả, chắc là bị vợ quản lý gắt gao. Tôi nhìn bốn chữ “Năm mới vui vẻ” mà hân ta gửi đến, cảm thấy sao mà lạ lẫm, chẳng tìm được chút tình cảm yêu thương nào ở trong đó. Mặc dù tôi chẳng để tâm đến chuyện vụng trộm này nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy rất phiền muộn. Cái tin nhắn này là do hân tiện tay gửi đi. Lúc này có lẽ hân chẳng để tâm đến chuyện vui buồn của tôi, chắc đang ôm ấp vợ con, đầm ấm đón Tết ở nhà. Vợ với tình nhân luôn có sự khác biệt rất lớn, vợ mãi mãi là bữa chính, trong khi tình nhân chỉ có thể là đồ ăn vặt mà thôi.

Tôi tắt máy, ngồi dựa vào cửa sổ, quang cảnh trước mắt như nhòa đi. Tôi nhớ đến mẹ mình, hai ông bà chắc đang ngồi thu lu trên ghế sôpha, bên cạnh cái lò sưởi, vừa xem tivi vừa ngóng tôi về.

Tôi lau nước mắt, cho dù hôm nay có xong việc muộn đến đâu thì tôi cũng phải về nhà.

Bộ phận nhà ăn cứ bận rộn tới tấp mặt mũi cho tới tận chín giờ tối. Diệp Cường không đến động viên mọi người, nghe nói là đi nước ngoài đón Tết. Giám đốc Từ tập trung mọi người đến ăn đêm ở nhà ăn. Tôi nhìn đồng hồ, trong lòng thầm mong bữa ăn tất niên nhanh chóng bắt đầu để tôi ra chào hỏi qua loa rồi đi v

Nhà ăn đã được chúng tôi bài trí xong xuôi từ hôm trước. Rèm cửa đã được đổi sang màu hồng, trông ấm áp hẳn lên. Ở quầy tự phục vụ, những món ăn vừa mới ra lò đang bốc khói nghi ngút, mùi thơm xộc thẳng vào mũi. Bếp trưởng đang tự tay làm đồ ăn cho mọi người ở lò nướng, khuôn mặt vẫn phẳng phất nụ cười tươi tắn.

Mọi người lục tục kéo đến, nhà ăn chẳng mấy chốc trở nên náo nhiệt. Chẳng biết anh chàng nọ nói sai cái gì mà bị mấy cô gái túm cổ đánh cho một trận.

Tôi nói với Giám đốc Từ:

- Náo nhiệt thế này, tôi thật không muốn đi!

Anh ta nhìn tôi, cười bí ẩn:

- Còn có khách mời đặc biệt đấy!

Anh vừa nói dứt, cả nhà ăn vang lên tiếng reo hò và tiếng vỗ tay ầm ĩ. Tôi nhìn về phía cửa ra vào, bàn tay như run rẩy, cái nĩa trên tay rơi xuống đất.

- Tổng giám đốc Ngô, ngồi xuống đây

- Tổng giám đốc Ngô, mời ngồi xuống đây!

- Mau, mau rót rượu đi!

Hội trường bỗng chốc ồn ào hẳn lên. Trong lòng tôi bỗng vui đến nghẹt thở.

Giám đốc Từ vỗ vỗ tay, lớn tiếng nói: “Trật tự nào!”, nhưng chẳng ai đếm xỉa đến anh ta. Tôi nén cười, đưa cho anh ta một cái micro. Lúc này mọi người mới chịu im lặng.

- Mọi người nghe tôi nói vài câu! Hôm nay Tổng giám đốc Ngô đặc biệt đến đây ăn chung với chúng ta bữa cơm tất niên, mọi người thấy có vui không?

- Vui lắm!

- Có cảm động không?

- Cảm động lắm!

Chóng hết cả mặt, thật không ngờ Giám đốc Từ còn biết khuấy động phong trào cơ đấy!

Trước khi ăn cơm, chúng ta hãy lắng nghe chỉ thị của Tổng giám đốc Ngô nào!

Một tràng pháo tay rộn rã vang lên.

Tổng giám đốc Ngô đứng dậy. Anh liếc tôi, mỉm cười đón lấy cái micro trong tay tôi.

Trên mặt anh vẫn là nụ cười hiền hòa:

- Xin sửa lại một chút, không phải là chỉ thị, mà là góp vui. Cùng làm việc với mọi người mấy năm trời, năm nào tôi cũng cùng đón giao thừa với mọi

người, không đến đây cứ thấy thiếu thiếu. Vì vậy tôi nhân lúc anh Diệp không có ở đây mới thừa cơ lên vào, đến góp vui với mọi người.

Tổng giám đốc Ngô nói xong, mọi người liền tranh nhau mời anh ngồi ở bàn mình, cuối cùng Tổng giám đốc Ngô bị Bao Tử kéo sang bàn của anh ta.

Trong một cảnh tượng như náo nhiệt như thế này, nói chuyện dường như là thừa thãi. Phần tiếp theo đương nhiên là uống rượu. Ai cũng vui vẻ, hào hứng chờ đón giao thừa, chỉ có mình tôi là cảm xúc lẩn lộn.

Tôi đi ra ngoài, gọi điện thoại cho mẹ. Vừa nghe điện thoại một i là bà đã hỏi luôn, có về nóng ruột:

- Đã kết thúc chưa?

Tôi nói:

- Mẹ à, hay là hai người đi ngủ trước đi, đừng chờ con nữa! Khách sạn nhiều việc quá, sáng sớm mai con sẽ về nhà!

Mẹ tôi trầm ngâm hồi lâu không nói.

- Hay là để con gọi dì sang với mẹ!

- Dì con sang nhà chồng rồi, năm nào cũng đi, con cũng biết mà!

Tôi ngoảnh đầu nhìn vào nhà ăn, cắn môi nói:

- Thế thì làm sao đây? Con thực sự không về được bây giờ.

- Vậy con cứ làm việc đi! - Mẹ có vẻ thất vọng.

Cúp điện thoại trong lòng tôi vô cùng khó chịu. Không biết từ bao giờ, haion tôi nói chuyện với nhau lại khó khăn như vậy, chẳng hiểu đó là cảm giác gì, đôi khi cảm thấy bà chẳng giống như mẹ tôi, giống vợ của thầy Châu hơn. Có lần tôi nói với chị Tình cảm giác của mình, chị nói đàn bà đến giai đoạn mãn kinh tâm trạng thường bất ổn, qua giai đoạn này thì mọi người sẽ ổn thôi.

Lúc này tôi hơi lo mẹ tôi sẽ nghĩ nhiều. Tôi sợ bà sẽ nghĩ tôi vì ghét cái ông Châu kia mà không chịu về nhà. Chẳng sao, ngày mai về nhà thể hiện tốt một chút là được ấy mà, như vậy nỗi lo lắng của mẹ tôi sẽ qua đi.

Tôi đẩy cửa đi vào, bên trong nhà ăn vẫn là tiếng cười nói ầm ĩ. Giám đốc Từ nhìn thấy tôi bước vào liền kéo tôi đi đến bên cạnh Tổng giám đốc Ngô.

- YY, cô mà còn chạy lung tung nữa là tôi phạt rượu đấy! Nào nào, cô nhất định phải kính rượu Tổng giám đốc Ngô đấy!

Anh ta đẩy tôi đến trước mặt Tổng giám đốc Ngô, đưa cho tôi một cốc rượu vang đầy áp:

- Tổng giám đốc Ngô, rượu YY mời anh nhất định phải uống đấy!

Tôi gượng gạo cười phụ họa, đánh mắt đi nơi khác.

Tổng giám đốc Ngô đã uống nhiều rượu nên đỏ bừng cả mặt mũi. Anh nhìn cốc rượu trên tay tôi,

- Uống một ngụm nhé!

- Không được, không được! Ngay cả YY cũng thấy không được phải không? - Giám đốc Từ phản đối.

Tôi biết điều, nói:

- Không sao đâu, Tổng giám đốc Ngô, tôi uống cạn, còn anh uống được bao nhiêu thì tùy!

Tôi thật sự muốn uống, tôi muốn làm cho mình tê dại, như vậy tôi sẽ không luyến tiếc khi anh ra đi.

Một ly rượu tôi chỉ uống trong có sáu giây đã hết sạch. Tổng giám đốc Ngô lo lắng nhìn tôi, đôi mắt ánh lên vẻ trách móc. Phải rồi, hay lắm, tôi rất muốn cái ánh mắt ấy, tôi khao khát nó đã lâu. Chính vì muốn ánh mắt ấy dừng lại trên người tôi lâu hơn nữa, nhiều hơn nữa, tôi quyết định chuốc say chính mình.

Thế là tôi cầm cốc, trước tiên là lần lượt cụng ly với mọi người trong bàn, sau đó nếu như ai muốn uống với tôi, tôi sẵn sàng “độ sức” với người đó. Chỉ có điều càng mong say lại càng khó say, tôi càng uống càng thấy tỉnh táo.

Mọi người càng lúc càng vui vẻ, ngay cả mấy cô gái thường ngày vẫn rụt rè, e thẹn hôm nay cũng trở nên bạo dạn, luôn

- Nào, cạn ly!

Bao Tử đứng trong đám đông reo hò:

- Tùu lượng tốt! Đừng là càng uống càng tỉnh!

Tôi quay đầu lại, lắc lắc cái ly trước mặt anh ta, về mặt kênh kiệu cứ như đang khoe khoang bảo kiếm của gia tộc, nói như khiêu khích:

- Ai nói thế, có phải muốn đon độc khiêu chiến với tôi không đấy?

Đám đông hò reo ầm ĩ, ra sức cổ vũ Bao Tử:

- Uống đi, đàn ông đàn ông, có gì phải sợ chứ!

Bao Tử thấy tôi hùng hổ liền chấp tay lại tỏ vẻ chịu thua rồi ngại ngùng ngồi xuống.

Tôi cố ý cười nói thật to, uống thật đã đời để có thể thu hút được sự chú ý của anh. Điều đáng mừng là thỉnh thoảng anh cũng liếc về phía tôi thật, ánh mắt dịu dàng như một làn mây vờn quanh tôi, khiến tôi như muốn kh

Đầu óc tôi mơ màng, nhìn thấy Giám đốc Từ liền liêu xiêu kéo tay Tổng giám đốc Ngô, miệng lè nhè:

- Đại ca đi thêm ly nữa!

Tổng giám đốc Ngô nói:

- Không còn sớm nữa, đừng uống nhiều quá, mọi người ai cũng uống nhiều rồi. Tôi phải đi trước đây!

Giám đốc Từ liêu xiêu đứng dậy, bật ngón tay cái lên: “Ok, stop ngay đây!”, nói rồi liền gục mặt vào vai Tổng giám đốc Ngô, ho một tiếng, xong phẩy tay bảo: “Anh rút đi, tôi vẫn tiếp tục được!”.

Tổng giám đốc Ngô cầm áo khoác và chìa khóa xe lên, đến bên cạnh tôi, nói:

- Mạc Y Y, tí nữa cô về kiểu gì? Có xe không?

Tôi liền đứng dậy tìm túi xách:

- Không có, tôi đi nhờ xe anh nhé!

Anh không nói gì mà ra ngoài trước. Tôi lảo đảo đi theo sau, cảm giác nhìn cái gì cũng thành từng cặp, từng đôi.

Lên xe rồi tôi liền tựa lưng vào ghế, lo lắng mùi rượu nồng nặc trên người mình sẽ khiến anh thấy khó chịu, nhưng tôi thực sự chẳng còn sức để mà tỏ vẻ ngoan hiền nữa.

Anh im lặng lái xe, mãi lâu sau mới lên tiếng:

- Cô uống rất được đúng không?

- Không uống được, nhưng hôm nay tôi rất vui!

- Sau này đừng có uống liều mạng như thế nữa!

- Nhưng mà tôi vui!

Anh ngoảnh đầu sang nhìn tôi, tôi cũng đưa mắt nhìn anh. Anh quay mặt đi ngay lập tức như phản xạ có điều kiện:

- Cứ vui là uống như vậy à?

Tôi ngoảnh mặt đi, không dám nhìn anh nữa.

- Cô ở đâu? - Không biết bao lâu sau anh lại hỏi.

Đầu óc tôi nặng trĩu, mơ màng nói gì đó, nhưng dường như chẳng nói được thành tiếng, đành phải dùng tay chỉ chỗ. Anh nhìn tôi chẳng nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe. Con đường này có nhiều đoạn giảm tốc, đầu tôi cứ như bị búa đập vào, cả người nghiêng ngả mỗi khi đi vào những đoạn đường đó.

Xe từ từ đỗ lại. Sự yên tĩnh đột ngột này khiến tôi tỉnh táo hơn đôi chút, vì vậy tôi cố gắng để mở mắt ra. Đèn hai bên đường chiếu vào trong xe, chỉ mấy luồng sáng nho nhỏ, khung cảnh tĩnh mịch chứ không còn náo nhiệt như trước.

- Để tôi ngã ghế ra cho cô nhé! - Anh vừa nói vừa xoay người lại, chăm chú ấn cái nút điều chỉnh dưới ghế để cho ghế của tôi ngã ra. Chỉ có điều cái nút hơi khó ấn anh ấn mãi mà chẳng thấy cái ghế động đậy.

Thực ra tư thế này hết sức bình thường nhưng vì thời gian hơi lâu nên bỗng trở nên phức tạp. Anh đang ở rất gần tôi, gần tới mức tôi có thể ngửi thấy mùi

thơm thoang thoảng trên người anh.

Cái ghế đột nhiên ngã ngửa ra sau, vì bất ngờ nên tôi khẽ kêu “a” lên một tiếng. Tiếng kêu ấy khiến cho anh tưởng tôi bị kẹp vào đầu đó, vội vàng dừng tay, kiểm tra hai bên ghế ngồi.

Thời gian như dừng lại. Tôi nằm ở đó, nói một cách chính xác là nằm dưới anh. Cái tư thế này đã vô tình tạo ra một lý do vô cùng hợp lý cho cái khao khát sâu kín trong trái tim tôi.

Anh đang ngược sáng nên tôi chẳng thể nhìn rõ mặt anh, nhưng tôi có thể cảm nhận hơi thở càng lúc càng nặng nề của anh. Tay anh từ từ đưa ra, mu bàn tay chạm nhẹ lên mặt tôi. Chỉ một chút thôi, rất nhẹ nhàng, sau đó chột khựng lại trong không trung. Sau đó dường như anh đã thay đổi chủ ý... anh cúi đầu xuống, từ từ áp sát vào tôi...

Cảnh tượng đã diễn ra rất nhiều trong giấc mơ của tôi cuối cùng đã trở thành hiện thực. Tôi chẳng kịp vui mừng liền nhắm tịt mắt lại, đắm say trong sự đam mê sắp đến với mình.

Thượng đế ơi, xin ban cho con ma lực để khiến cho anh ấy lại gần hơn một chút, một chút... thời gian ơi, liệu người có thể dừng lại ở khoảnh khắc này không?

Nhưng đột nhiên anh dừng lại. Sức quyến rũ giữa chúng tôi giống như một sợi tơ mỏng và trong suốt, nếu nắm không chặt sẽ dễ dàng tan biến.

Tôi mở mắt ra, chăm chú nhìn anh.

Anh đang háng vãi tiếng, không nói gì, vẻ mặt như người vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Anh bật dậy, ngồi ngay ngắn lại ghé lá

Anh khởi động xe, chiếc xe tiếp tục lăn bánh trên con đường khuya tĩnh mịch, mọi thứ lại trở lại bình thường như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Tôi cắn chặt môi, cố gắng trấn áp khát vọng đang bùng cháy trong lòng, hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh lại. Tôi gần như muốn hét lên rằng: Em yêu anh, em yêu anh từ lâu lắm rồi, ngày nào em cũng nằm mơ thấy anh, chỉ cần nghe bài Đã cạn tình rồi là em bật khóc, trong đầu em luôn ghi khắc từng giây từng phút chúng ta bên nhau...

Nhưng thế thì đã sao? Tôi đâu thể nói ra, làm như vậy anh ấy sẽ cảm thấy áp lực, bởi vì tôi chỉ muốn yêu anh trong cô đơn như thế này, chẳng cần bất cứ sự đáp trả nào hết.

Lúc dừng xe lại ở khu trọ của tôi, anh mỉm cười nhìn tôi như bình thường, nhưng tôi lại thấy nét u uất thoáng qua trong nụ cười phản chiếu dưới ánh đèn mờ mờ của anh.

- Chúc mừng năm mới! - Giọng nói của anh trầm ấm, vang lên trong không gian tĩnh mịch.

- Chúc mừng năm mới! - Tôi cố nén nước mắt, mỉm cười lại với anh. Không được, không, không được sụp đổ, tôi chỉ có thể âm thầm yêu anh, không cần phải bày tỏ, không cần anh đáp lại.

Anh không nói gì thêm, chỉ im lặng ngồi đó. Tôi chậm chậm mở cửa và xuống xe, sau đó vẫy tay tạm biệt anh.

Về đến chung cư, Hương Phong Thu gọi điện cho tôi:

- Em đã nghe thấy tiếng pháo nổ chưa? Ở chỗ anh bây giờ họ đang đốt pháo ầm ĩ đây này!

Tôi đột nhiên bật khóc nức nở, khóc rất to:

- Anh là đồ khốn, chẳng phải đã nói sẽ thuê tôi về quê ăn Tết rồi sao? Thế mà lúc đi đến câu chào tạm biệt cũng không nói!

Hương Phong Thu cười, sau đó thấy tôi khóc thật liền bối rối hỏi:

- Em sao thế? Giờ đang là những giây đầu tiên của năm mới, khóc là đông cả năm đấy!

Những giây đầu tiên của năm mới, nghe có vẻ thiêng liêng lắm. Tôi nhún một cái tin: “Cảm giác yêu một người là đau đớn, là cô đơn, là nhớ nhưng đến hết thuốc chữa!”.

Chỉ có điều tôi đã thử mấy lần mà không dám nhắn cho anh.

Tôi đứng dậy, đi ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn những bông pháo hoa rực rỡ trên nền trời, thầm nên ước một điều gì đó. Nhưng sau thấy cuộc sống hiện tại cầu mình quá sức thâm, có ước bao nhiêu điều cũng chẳng giải quyết được gì, thế nên tôi chẳng buồn ước nữa. Thôi thì ước nguyện cứ để cho người khác đi...

Trên đường phố vắng bóng người, cả Phố Thành như đang chìm trong sự nghỉ ngơi sau một đêm vui chơi thả phanh. Tôi thức dậy từ sớm, lái chiếc xe Tê Tê thuê giúp, lao như bay trên đường về nhà. Đêm tôi ngủ không ngon giấc, toàn mơ thấy mẹ tôi hỏi tôi mấy giờ về nhà. Tôi cảm thấy có hơi áy náy vì sự vô tâm của mình tối qua. Trên đường đi, tôi thăm sập đặt ỏn thảo kế hoạch trong bốn ngày nghỉ.

Ngày mùng Một, trưa giúp mẹ nấu cơm, uống với thầy Châu hai chén, tối nặn bánh sủi cào, xem chương trình phát sóng mừng xuân trên tivi, ba người cùng đón buổi tối đầu tiên của một năm. Ngày mùng Hai, ngủ nũng nịu thêm một chút, sau đó sang nhà dì ăn cơm, ăn cơm nhất định phải uống rượu rồi. Ngày mùng Ba, đưa hai cụ vào thành phố đi một vòng rồi mua cho họ ít quần áo hay giày dép gì cũng được, coi như là quà mừng năm mới. Đương nhiên cũng không loại trừ việc nhờ thầy Châu hù dọa lên li xi cho tôi, tôi cũng sẽ chẳng khách sáo mà nhận lấy. Ngày mùng Bốn, ở nhà ăn cơm trưa rồi về khách sạn làm việc.

Sắp xếp thế này rồi mà vẫn thấy còn rất nhiều việc, thế là tôi càng sốt ruột về nhà, nhưng nhìn đồng hồ, giờ mới là 8 giờ 40 phút, giờ này chắc mọi người vẫn còn đang ngủ, thế nên không vội gọi điện làm gì.

Về đến nhà, thấy cổng khóa chặt, tôi liền lấy chìa khóa ra mở cửa. Tôi cầm chìa khóa mở mãi mà không được, nhìn kỹ mới thấy đây không phải là ổ khóa trước đây nữa. Mẹ tôi thay khóa từ bao giờ thế nhỉ?

Tôi liền rút điện thoại ra gọi điện cho mẹ:

- Mẹ ơi, con về rồi, mẹ đang ở đâu đấy?

- À, mẹ đang ở nhà đi của con rồi, vừa mới đến thôi!

Tôi đứng ngoài cổng, gió lạnh luồn vào cổ khiến tôi rùng mình. Tôi nói:

- À, nhà ta thay khóa từ bao giờ thế?

- À khóa thay từ lâu rồi, chắc mẹ quên nói với con!

Bà chỉ thờ ơ trả lời câu hỏi của tôi mà chẳng nói xem bao giờ tôi được vào nhà, có đói, có lạnh không.

Cả hai cùng im lặng chẳng biết nói gì. Cuối cùng tôi đành miễn cưỡng nói:

- Dạ, con biết

Cúp điện thoại, tôi vội vàng ngồi vào xe. Một gia đình thế này có không về cũng chẳng sao.

Tôi vừa mới khởi động xe thì điện thoại đổ chuông, nhìn vào màn hình, thì ra là dì gọi đến. Dì cười nói vui vẻ:

- Y Y, cháu về rồi đấy à? Mau mau qua nhà đi đi, bố mẹ cháu đều đang ở bên này cả rồi! Mọi người đang chờ cháu qua ăn cơm trưa đấy!

- Thôi ạ, khách sạn có việc gấp, cháu phải về luôn đây ạ!

- Mới là mùng Một mà, có chuyện gấp gì chứ? - Rồi đi thì thăm - Đừng dối mẹ cháu, tính khi bà ấy thế nào cháu cũng biết mà, mau qua đây đi, gặp được nhau là tốt rồi!

- Dì à, có việc thật mà! - Tôi sợ mình sẽ bật khóc thành tiếng, đành vội vàng cúp điện thoại, rồi gục đầu lên vô lăng bật khóc.

Tôi cứ khóc mãi, khóc mãi. Điện thoại thì lại đổ chuông. Vẫn là của dì gọi đến. Tôi liền nhấn nút từ chối cuộc gọi rồi tắt máy luôn.

Tôi khởi động xe rồi quay trở về. Trên đường về tôi lái xe rất chậm, sự hào hứng ban đầu đã hoàn toàn bị thay thế bởi sự chán chường và hụt hẫng. Tôi biết mẹ tôi cảm thấy không hài lòng với tôi là vì đàn ông đó, càng nghĩ tôi càng thấy ảm ức. Lẽ nào trong lòng mẹ tôi, tôi chẳng thể nào sánh bằng một người đàn ông mà bà mới quen chưa đầy một năm? Nhưng tôi là con gái bà cơ mà? Có điều gì mà mẹ tôi không thể bỏ qua, không thể bao dung cho tôi?

Lúc xe đi vào địa phận thành phố cũng là lúc chuẩn bị đến giờ ăn trưa. Dạ dày tôi sôi lên ồ ồ vì đói, lại cộng thêm với việc đi đi về về và cả chặng đường xa xôi khiến cho tôi mệt bã, người toát mồ hôi lạnh.

Tôi quyết định sẽ ăn cái gì trước rồi tìm một nhà nghỉ nào đó ngủ một giấc.

Chỉ có điều các nhà hàng đều đã đóng cửa, cho dù có mở cửa đi nữa, thấy tôi một mình vào ăn cơm trong ngày này sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quặc. Tôi đỗ xe bên vệ đường, không biết nên làm gì tiếp theo. Trên đường là những gia đình tay trong tay đi dạo phố, đi thăm người thân. Những cảnh tượng này chỉ khiến cho tôi muốn sụp đổ.

Tôi quyết định lái xe về khách sạn. Trong mấy đồng nghiệp trực ban ở quầy lễ tân, có một người nhìn thấy tôi liền gọi:

- Chị Y Y, sao lại đến đây thế này? Chị không về nhà à?

- Ồ, chị quên không cầm cái sạc điện thoại về! - Nói rồi tôi đi thẳng vào thang máy.

Tôi vội vàng đi vào văn phòng rồi khóa trái cửa lại, sau đó lật tung ngăn kéo lên. Cũng may là tôi thấy một hộp mì ăn liền và một hộp sữa.

Tôi đun nước sôi, rồi bật máy tính. Cũng tốt, cuộc sống có rất nhiều trải nghiệm, đây cũng có thể coi là một trải nghiệm đáng nhớ của tôi.

Lúc Tề Tề đến, tôi đang ngấu nghiến bát mì tôm như một con chết đói. Tề Tề đã tóm được tôi trên yahoo, nghe nói tôi ở văn phòng, cô liền gửi đến một cái mặt sùng sốt.

Tề Tề xách một cái cặp lồng giữ nhiệt đi vào, cuớp lấy cái thìa trên tay tôi:

- Ăn cái này không có dinh dưỡng, tớ mang cơm đến cho cậu đây!

Tôi giật lấy một mảnh giấy ăn để xì mũi, lè lưỡi ra vì quá cay:

- Tớ ăn xong đến nơi rồi!

- Mẹ chồng tớ làm món phở xào thịt ngựa, đặc sản Quê Lâm đấy, ngon hơn cái này nhiều! - Nói rồi Tề Tề cười ranh mãnh. - Dùng toàn nguyên liệu có công dụng bổ thận tráng dương đấy!

Tôi mở cái cặp lồng ra, một mùi thơm nồng xộc thẳng vào mũi. Những sợi phở trắng tinh, bên trên là những miếng thịt thái mỏng, còn cả những hạt lạc rang vàng bóng mỡ trông thật ngon mắt.

- Sao cậu biết tớ chưa ăn cơm? - Tôi ném một miếng, đúng là thơm ngon thật.

Tề Tề ngồi xuống ghế sofa đối diện, lấy cuốn tạp chí Làm đẹp ra, liếc qua rồi nói:

- Ăn xong thì gọi điện cho mẹ cậu đi! Bà ấy gọi cho tớ, bảo không liên lạc được với cậu!

Tôi nuốt ực một miếng to, nói:

- Để tôi gọi!

Tề Tề lườm tôi một cái:

- Cậu có cái giận cũng phải biết điều một chút chứ, đây là mẹ cậu mà, cậu...

Tôi đặt đĩa xuống bàn:

- Cậu có để cho tớ ăn không đấy?

- Thôi được rồi, được rồi, đừng có mặt mày sất khí đằng đằng thế kia nữa có được không hả? - Tề Tề xua tay nói.

Đột nhiên tôi chẳng còn muốn ăn nữa, sống mũi thấy cay cay.

Tề Tề đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc:

- Cậu có cảm thấy người làm mình tổn thương nhất chính là người thân nhất hay không?

- Thôi không phải an ủi tớ nữa, mau về nhà đón năm mới đi!

Tề Tề lấy điện thoại ra, vừa ấn phím vừa nói:

- Không sao, để tớ gọi về cho Giang Hạo, tối nay cậu qua nhà tớ ăn cơm đi!

Máy bận suốt, Tề Tề gọi mấy lần mà không được. Tôi rót cho Tề Tề một ly nước:

- Cậu đừng gọi nữa, tớ không muốn đến đâu, mới đầu năm đã đi ăn chực, ngại lắm!

- Thế để tớ ở chung với cậu, Giang Hạo ra ngoài đánh mặt chược rồi! - Tề Tề nói vẻ không vui. - Tối qua đã đi cả đêm rồi, sáng nay sáu giờ hơn mới về nhà. Thế mà giờ lại đi... Hay là chúng ta cũng ra ngoài đánh mặt chược đi? Dù sao Giang Hạo cũng không về, tớ về nhà cũng chẳng nói chuyện được gì với bố mẹ chồng!

- Thôi, tớ chẳng muốn đi đâu cả! - Tôi nằm bò ra bàn.

Tề Tề chẳng đếm xỉa đến những lời tôi nói, đi thẳng đến bên cạnh, ép tôi phải tắt máy tính:

- Đi thôi!

Chúng tôi lái xe lòng vòng trên đường, vừa tìm vừa gọi điện hẹn hò với vài người bạn. Chỉ có điều lúc này muốn hẹn ai ra ngoài cũng khó. Bạn bè có người đang ngồi chơi mạt chược với bạn rồi, có người lại đang chuẩn bị đến nhà của ai đó ăn cơm đầu năm...

Tôi liền nói:

- Thôi về nhà luôn đi cho lành, tớ cũng buồn ngủ rồi, muốn ngủ một giấc!

Tề Tề nói không muốn về.

Hai đứa lại trầm ngâm một hồi. Tề Tề nói:

- Tớ cũng hơi buồn ngủ rồi, hay là tìm một nhà nghỉ rồi vào ngủ một giấc vậy? Dù gì hôm nay cũng là mừng Một Tết, chúng ta phải khoản đãi bản thân mới được!

Tôi cười như mếu:

- Thế cũng được!

Phải tìm mãi mới có nhà nghỉ. Nhân viên phục vụ thấy chúng tôi bước vào thì ngạc nhiên nhìn chúng tôi như nhìn người ngoài hành tinh, nhìn đến mức khiến cho tôi thấy gai cả người. Tôi nói:

- Tề Tề, người ta tưởng chúng ta không bình thường đấy!

Tề Tề bật cười:

- Đúng là không bình thường cho lắm. Hai đứa con gái mừng Một Tết đã rủ nhau vào nhà nghỉ rồi!

Vào phòng tôi thấy có chút không yên tâm, liền hỏi:

- Cậu định không về thật đấy à?

- Không! - Nói rồi Tề Tề bật điều hòa, kéo chăn ra. - Chẳng phải Giang Hạo cũng đang chi bì bết nhè ở ngoài hay sao?

Tôi định nói gì đó nhưng vì mệt quá nên thôi. Lúc ngoảnh sang nhìn Tề Tề, đã thấy cô trùm chăn ngáy khò khò rồi.

Tôi mở điện thoại lên, thấy hai tin nhắn đi gửi đến báo tôi về nhà, còn có tin nhắn từ một số điện thoại lạ: “Y Y, bác là bác Châu đây mà, cháu về nhà đi có được không?”.

Tôi chui vào trong chăn ấm, cảm giác vô cùng khó chịu. Người trên thế giới này ai ai cũng có thể bao dung tôi, chỉ có riêng mẹ tôi là không thể.

Tôi tỉnh lại bởi tiếng Tề Tề nói chuyện điện thoại. Tề Tề ngồi dựa vào đầu giường, nói vào trong điện thoại: “Tôi nói cho anh biết, anh không về thì đừng mong tôi về. Dựa vào đâu mà anh được chơi bởi ở ngoài còn tôi thì không?... Anh lấy tư cách gì mà bắt tôi phải ở nhà với bố mẹ? Anh nên hiểu rằng đây là mẹ anh chứ không phải mẹ tôi!”. Tề Tề nói rồi liền cúp luôn điện thoại.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối. Tề Tề nhìn tôi, định nói gì đó nhưng lại thôi.

- Cậu về nhà đi, đừng cãi cọ với anh ấy nữa! - Tôi đứng dậy mặc áo. - Tớ cũng đi về đây!

- Giang Hạo thật chẳng ra làm sao, bản thân thì chơi bởi ở ngoài, thế mà dám lớn tiếng trách tớ suốt ngày lang thang ngoài đường! - Tề Tề bực bội ném phăng cái gối xuống.

Nhìn về mặt cau có của Tề Tề, tôi loáng thoáng nhìn thấy chính mình trước đây. Mâu thuẫn giữa hai người trong con mắt người ngoài tưởng như chỉ là chuyện vặt vãnh nhưng người trong cuộc cứ nhất quyết phải tranh giành phần thắng về mình. Tề Tề nói đúng, người làm mình tổn thương nhiều nhất lại chính là người thân nhất với mình.

Tôi với Tề Tề chia tay nhau tại nhà nghỉ. Trước khi về, Tề Tề nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn tôi, cứ như thể là đang vĩnh biệt nhau vậy. Tôi cười bảo Tề Tề đừng khóc, nếu không người ta lại tưởng chúng ta có chuyện gì với nhau.

Tôi ra siêu thị mua đồ. Cũng chẳng rõ là phải mua cái gì, chỉ tiện tay nhặt hai bộ quần áo cotton mặc bên trong, một bộ của nữ, màu đỏ, một bộ của nam màu đen, nhưng thấy cứ thiếu thiếu cái gì đó, tôi liền lấy thêm một túi nho khô với đường đỏ. Lúc chur ly hôn Lâm Tiểu Vi, lúc nào đi siêu thị đồ đặc cũng nhét đầy xe: nào là táo Đài Loan, các loại trà cao cấp, đệm nóng, áo lông vũ... Nói chung là cứ túi lớn túi nhỏ xách về. Có lẽ là vì trước đây mua sắm quá nhiều nên những thứ trong tay tôi hiện giờ trở nên quá ít ỏi.

Vào trong xe, tôi nhận được một tin nhắn của Tề Tề: “Y Y, Giang Hạo có người đàn bà khác rồi!”.

Về đến nhà đã là giờ ăn cơm trưa. Trên đường đi, di hai liên tục gọi điện hỏi tôi đi đến đâu rồi, bọn họ cũng đang trên đường đến nhà tôi.

Mẹ tôi trong nhà bếp, thầy Châu đang trong phòng khách xem tivi. Tôi mỉm cười với ông ấy rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Từ ánh mắt đầu tiên ông ấy nhìn

tôi khi tôi bước vào cửa, tôi đã hiểu ngay ông ấy đang nôn nóng muốn nói chuyện với tôi, còn mục đích thì, chắc chắn không gì khác ngoài hai điều sau đây: Một là để tăng cường hiểu biết câu tôi về ông ấy, từ đó khiến tôi nảy sinh thiện cảm. Hai là thống nhất chiến tuyến với tôi để xác lập địa vị của ông trong cái nhà này. Động cơ thì tốt, nói tóm lại, mục đích là để xóa đi rào cản giữa tôi và ông ấy, nhằm làm cho cái gia đình này càng thêm ấm cúng, càng thêm hòa thuận.

Đáng tiếc là tôi không muốn nghe. Tôi chẳng có tâm trạng nào để nói chuyện với ông ta cả, ngay cả hứng thú mở miệng cũng không có chứ đừng nói là tìm hiểu về nhau.

Vợ chồng đi hai cũng đã đến nơi. Đi vào trong phòng tôi, vừa đóng cửa vừa nói:

- Mẹ cháu từ xưa đến nay vẫn cái tính khó ưa ấy, cháu chó đẻ bụng! Nếu đã về rồi thì phải vui vẻ lên, đừng giận dỗi nữa!
- Mẹ cháu không nên đổi chìa khóa, cứ như thể cháu là người ngoài ấy! - Tôi thấy cổ họng mình như nghẹn lại, làm gì có người mẹ mình lại khóa cửa để con gái ở ngoài như thế đâu?
- Tại mẹ cháu sơ ý, quên không nói với cháu, bố cháu đã mắng cho bà ấy một trận rồi!
- Ông ta không phải bố cháu! - Tôi ngắt lời đi hai. - Nếu không có ông ta thì mẹ cháu đã không đối xử với cháu như vậy!

Đi hai nhìn tôi, định nói gì nhưng lại thôi. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, tiếng mẹ tôi vang lên

- Ra ăn cơm thôi!

Lúc ăn cơm, cả nhà vừa ăn vừa xem kinh kịch. Chồng đi hai uống rượu với thầy Châu, còn đi thì nói chuyện với mẹ tôi. Tôi bê bát cầm cúi ăn cơm, từ đầu đến cuối chẳng nói năng gì với ai, càng không chủ động bắt chuyện với mẹ tôi.

Cuối cùng mẹ tôi không nhịn được nữa liền lên tiếng:

- Y Y, con đang giận mẹ à?
- Không có, lạnh quá nên con hơi khó chịu!
- Ăn cơm xong thì đun cho nó ít nước gừng! - Thầy Châu nói.
- Được đấy, nước gừng rất tốt cho người bị cảm mạo! - Đi hai phụ họa.
- Cháu không uống đâu, cháu có bị cảm đâu! - Tôi ngang ngược chống đối, bụng thầm nghĩ: Ai bảo đi ra ngoài nhốt tôi ở ngoài làm gì, giờ lại quay về già vò quan tâm này nọ!
- Mày uống hay không thì tùy! - Mẹ tôi đặt mạnh bát com xuống mâm. - Ai nọ nần gì mày mà mày xì cái mặt ra thế kia? Tao có chỗ nào khiến mày cho bất mãn, hả? Tao biết mày không muốn về cái nhà này. Ba mươi tuổi đầu rồi, bảo không về là không về luôn, mày có tình chộc tức ai hả? Chê tao làm phiền mày, nhìn tao thấy chướng mắt chứ gì? Giờ mày có nghĩ cho mẹ mày không hả?

Thầy Châu đột nhiên ho sù sụ, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông ấy ho đến đáng sợ như vậy. Ông ta ôm chặt lấy ngực, ho đến gập cả người, mặt mày tím tái, miệng há hốc, nước mắt ứa ra khòe mắt. Ông ta đã không thể kiểm soát được cơn ho của mình, cứ như thể trong bụng có một luồng khí cực mạnh bị đẩy ra ngoài, dội tung cả lục phủ ngũ tạng của ông ấy lên vậy. Mẹ tôi cuống cuồng chạy vào nhà lấy thuốc. Nhìn thấy khuôn mặt méo mó của ông ta lúc này, tim tôi như thắt lại.

Tôi chẳng còn tâm trạng nào mà ăn cơm nữa, liền buông bát đĩa xuống, đi vào trong phòng.

Trong nhà chẳng mấy chốc náo loạn hết cả lên. Mẹ tôi bắt đầu khóc than, đi hai vừa khuyên nhủ mẹ vừa gõ cửa gọi tôi ra, còn cả tiếng ho ngày càng dữ dội của thầy Châu. Tôi ngồi dựa đầu vào thành giường, đầu óc nặng trĩu như sắp đổ sụp xuống.

Về đến phòng ngủ tôi liền gọi điện cho Tề Tề, định hỏi cái tin nhắn ban nãy cô ấy gửi cho tôi là như thế nào. Nhưng điện thoại vừa đổ một hồi chuông đã thấy ngắt máy. Sau đó Tề Tề nhắn tin lại, nói: “Hôm nay không nói chuyện, để hôm khác đi!”.

Tôi đọc tin nhắn, thầm nghĩ: Mới đầu năm mà đã lảm chuyện thế không biết? Nằm trên giường mà tôi không sao ngủ được, đột nhiên rất muốn lấy chồng, tôi thực sự mong muốn có được một nơi chốn yên bình.

>

9

Sáng mừng Hai tôi nhận được điện thoại của Lưu Minh Cương, hắn ta nói: “Y Y, đi Thâm Quyển với anh nhé!”. Tôi có hơi kinh ngạc, bởi vì trước mười lăm tháng này hắn ta đáng ra phải ở nhà với Lý Thúy Hồng mới phải chứ.

Tôi chui trong chăn, lắng tai nghe những tiếng lách cách phát ra từ nhà bếp, chẳng biết phải trả lời Lưu Minh Cương thế nào. Chỉ có điều, ở nhà mãi thế này cũng chán, nhưng nếu mà đi thật mẹ tôi chắc chắn càng giận hơn.

Lúc ăn cơm trưa, tôi cứ ngẩn ngừ mãi, cuối cùng cũng vẫn phải mở miệng, nói rằng khách sạn có việc gấp nên phải về ngay. Mẹ tôi nghe xong chẳng buồn lên tiếng, múc một bát canh rồi lặng lẽ uống. Thầy Châu ho khùng khục rồi nói:

- Công việc là quan trọng, con đi đi! Tết Nguyên tiêu nếu có thời gian lại về nhé!

- Dạ! - Tôi mỉm cười với ông ta rồi liếc nhanh sang mẹ. Bà vẫn đang uống canh, chẳng nói gì nhưng cũng chẳng lên tiếng phản đối.

Tôi vội vàng và vài miếng cơm rồi bỏ đĩa xuống, sau đó sải bước về phòng ngủ.

Lúc thu dọn đồ đạc gần xong thì mẹ tôi và

- Chẳng phải con nói tận miệng Bốn mới phải đi làm sao? - Mẹ ngồi xuống bên giường nhìn tôi, nhưng tôi có thể nhận ra sự bất mãn trên vẻ mặt của bà.

- Có việc đột xuất mẹ ạ! - Tôi nói rồi mang hai bộ quần áo mặc ở nhà đưa cho mẹ. - Con mua cho hai người, không biết có vừa không!

Mẹ đón lấy, mở bao bì bộ nữ rồi đưa tay sờ thử chất liệu, sau đó cầm bộ đồ nam đưa cho tôi, nói:

- Con tự đưa cho ông ấy đi, chắc ông ấy sẽ vui lắm đấy!

Tôi chẳng muốn làm vậy chút nào, nhưng vẫn đứng dậy. Chỉ có điều đi được nửa đường tôi quay lại, chẳng phải chỉ có mỗi bộ quần áo thôi sao? Có đáng bao nhiêu đâu, trịnh trọng quá lại khiến cho người ta tưởng là cái gì quý giá lắm!

Tôi nói:

- Có mỗi bộ quần áo, thôi mẹ đưa đi!

Bà định nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ lắc đầu bảo

- Y Y, có phải con không thích ông ấy không?

Tôi không muốn trả lời thẳng vào vấn đề này, hơn nữa tôi cũng cảm thấy nó rất vô vị. Tại sao trước đây không hỏi tôi? Tôi kéo cái valy đến, nói:

- Mẹ thích là được rồi... Con chẳng có ý kiến gì hết!

- Mẹ không biết nên nói thế nào với con! - Bà thở dài. Tôi nhìn cái lưng gù gù của bà, trong lòng cảm thấy hụt hẫng. Mục đích đi Thâm Quyển chính là để tôi trốn tránh cái gia đình này, trốn tránh ánh mắt ai oán của mẹ tôi và những trận ho khùng khiếp của thầy Châu.

Lúc tôi quay đầu xe ở trong sân, mẹ tôi và thầy Châu đứng ở cửa tiễn tôi. Ánh mắt họ nhìn tôi vô cùng phức tạp.

Đến thành phố, tôi trả xe cho Tề Tề, cô tròn tròn mắt hỏi tại sao tôi lại quay lại sớm thế.

- Khách sạn có việc! - Tôi nói dối rồi lảng sang vấn đề khác. - Giang Hạo thế nào rồi?

- Đừng có đánh trống lảng, nói mau, có phải cậu hẹn hò với ai không?

- Hẹn hò cái đầu cậu đấy! Mới đầu năm, có dờ hơi mới đi hẹn hò!

Tề Tề lạnh lùng nhận lấy chìa khóa trong tay tôi, trước khi quay đi còn nói:

- Y Y, cậu luôn cho rằng tớ là lợn!

Câu nói này của Tề Tề có hàm ý, nó khiến cho toàn thân tôi nổi gai ốc.

Lưu Minh Cương đợi tôi ở dưới chung cư. Chỉ có điều mới nửa tháng không gặp mà bộ dạng của anh ta khiến tôi giật thót. Trên mặt có nhiều vết xước, trên môi có máu tụ, chắc là bị thương phần mềm. Cả khuôn mặt xanh xao như tàu lá chuối, ấn đường thâm đen, vẻ mặt hốc hác, giống hệt như một kẻ vừa bại trận. Thường thì đàn ông mà như thế này chỉ có thể do mâu thuẫn với đàn bà.

- Động tay động chân rồi à? - Miệng tôi nhai kẹo, không nhịn được liền bật cười. - Anh chớ có nói là do con mèo nhà anh cào đấy!

Lưu Minh Cương tỏ vẻ rất mất mặt nhưng lại chẳng dám nổi cáu, chỉ sầm mặt nói:

- Thôi đừng cười

Tôi thôi cười, nhìn hắn ta, hỏi:

- Có bị thương nặng không?

Lưu Minh Cường ngồi thừ ra, hồi lâu sau mới nói:

- Y Y, anh muốn ly hôn!

Tôi kinh ngạc tròn tròn mắt, miệng há hốc ra không nói lên lời.

- Chuyện gì thế?

Lưu Minh Cường không nói không rằng, lạnh lùng khởi động xe.

- Anh đang đi đâu thế hả? - Tôi phát hiện ra xe đang đi về hướng ngược lại hướng ra sân bay.

- Dẫn em đến một nơi này! - Mắt chẳng rời khỏi con đường trước mặt, Lưu Minh Cường lạnh lùng nói, bộ dạng nghiêm nghị khiến cho tôi thấy áp lực.

Khoảng hai mươi phút sau, chúng tôi đến một khu công nghiệp trong thành phố, Lưu Minh Cường dừng xe ở một khu công trình ngổn ngang.

- Nơi này vốn dĩ định xây dựng một tòa chung cư hai mươi tầng, nhưng mới xây được một nửa thì hai nhà đầu tư lại kiện tụng nhau nên đành phải gác lại, chẳng bao lâu nữa sẽ bị phá bỏ! - Lưu Minh Cường gục đầu vào vô lăng, thở dài. - Mấy chục triệu tệ anh đầu tư vào đó cũng đổ xuống sông xuống bể cả rồi!

- Chỗ này á? - Tôi tròn mắt hỏi. Khu vực này mặc dù có hơi heo hút nhưng mấy năm gần đây, giá nhà tăng lên vùn vụt khiến cho giá những khu đất xa trung tâm như thế này cũng tăng theo, thế nên một công trình lớn thế này mà lại bị bỏ dở giữa chừng thật khiến cho người ta tiếc đứt ruột. Thật không ngờ một con cáo già, một kẻ có thâm niên trên thương trường cũng có lúc tính sai, đầu tư một lúc hàng triệu tệ để rồi mất trắng. Chẳng trách mà người ta thường nói chuyện làm ăn lúc thăng lúc trầm, xem ra thương trường đúng là chẳng khác gì chiến trường.

- Nếu như anh trắng tay, em có theo anh không?

- Chị ta vì chuyện này nên mới đòi ly hôn với anh à? - Tôi nghĩ, Lý Thúy Hồng chắc không phải là một người hám lợi, hơn nữa mất mấy triệu tệ với Lưu Minh Cường cũng đâu đến nỗi phá sản. - Hay là vì nguyên nhân khác?

- Không phải! - Lưu Minh Cường lắc đầu, lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi chia cánh tay ra trước mặt tôi. Tôi nhìn thấy trên cánh tay hắn ta toàn là những vết cào cào. - Bọn anh sống chung với nhau suốt hơn hai mươi năm nay trong cảnh đánh chửi lẫn nhau như vậy, chẳng có ngày nào được yên lành cả. Trong con mắt của người ngoài, cô ta là một người phụ nữ hiền lành, dịu dàng, biết vì đại cục, rất ít người biết được bộ mặt thật sự của cô ta. Mỗi ngày anh về đến nhà, việc đầu tiên cô ta làm không phải là đưa cho anh một cốc nước mà là lục tung ví và mở điện thoại của anh. Anh càng làm ăn lớn thì cô ta càng quản lý sát sao hơn. Hồi đầu anh còn tưởng cô ta làm vậy là vì quá yêu anh, nhưng dần dần anh phát hiện ra đó hoàn toàn không phải tình yêu, cô ta chỉ tự bảo vệ chính mình, mục đích làm việc đó chỉ là vì bản thân cô ta. Bao nhiêu năm nay, anh cố chịu đựng là bởi vì con trai mình. Mấy hôm trước cô ta lên đọc trộm tin nhắn trong điện thoại của anh, một mực nói rằng mấy cái tin trong máy anh có vấn đề, thế là động chân động tay với anh, làm ầm ĩ hết cả lên. Trước đây anh từng nói sẽ cố gắng chịu đựng ít nhất cho đến khi con trai lên đại học, giờ con trai anh đã học năm thứ nhất rồi, anh nghĩ mình cũng nên cân nhắc đến chuyện ly hôn. Anh thực sự không thể chịu đựng người phụ nữ ngang ngược này nữa. Anh bán mạng kiếm tiền ở bên ngoài đâu có dễ dàng gì, cũng vất vả lắm chứ, ấy vậy mà anh đâu có yêu cầu cô ta phải giúp đỡ anh cái gì đâu, chỉ hy vọng cô ta an phận ở nhà là được rồi. Còn cô ta thì sao? Chẳng chăm sóc được con trai thì thôi, đến hai ông bà già cũng suốt ngày phải đi thuê ôsin chăm sóc, cô ta thậm chí còn chẳng buồn đếm xỉa. Công việc của cô ta hàng ngày chỉ là theo dõi anh, điều tra xem anh có vụng trộm với người đàn bà nào khác không. . .

- Thì đúng là anh có quan hệ vụng trộm với người đàn bà khác còn gì? - Tôi cười nhạo.

- Đó là hai cái khái niệm khác nhau mà. Nói đi cũng phải nói lại, cho dù có thế thì đã sao, anh đâu có ý định ly hôn, đàn ông mà, vui chơi đôi chút ở bên ngoài cũng là bình thường. Nếu như làm căng quá thì hậu quả thật khó lường!

Tôi nghe vậy trong lòng cực kỳ bức bối, thầm nghĩ, hóa ra hắn ta nói muốn kết hôn với tôi chẳng qua cũng chỉ là do bất đắc dĩ mà thôi.

- Y Y, anh hỏi em lần nữa, nếu như anh ly hôn rồi, em có theo anh không?

- Đương nhiên là có! - Tôi cười cười, trong lòng nghĩ: Không phải khinh anh chứ, để x anh có ly hôn được không? Mà cho dù anh có ly hôn rồi cũng chưa chắc tôi đã theo anh! Đột nhiên tôi nhớ lại những điều hắn ta nói, không giấu được tò mò, liền hỏi:

- Anh nói vợ anh nhìn đọc được tin nhắn của người phụ nữ khác trong máy anh, người đó là ai?

- Còn là ai nữa, đương nhiên là em rồi! - Lưu Minh Cường dựa lưng vào ghế. - Cũng may là anh không hay để tên lung tung, nếu không cô ta lại tìm đến em thì mệt!

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm. Kể từ lần trước bị Lý Thúy Hồng tìm đến, tôi đã bảo Lưu Minh Cường mua cho tôi một cái sim khác chuyên để liên lạc với hắn ta, thật may mắn!

Tôi nghĩ sớm muộn gì Lý Thúy Hồng cũng lại tìm đến tôi. Nếu như chị ta dám giờ trò với tôi, tôi quyết không để yên. Lúc ấy tôi sẽ tổ chức một đám cưới thật long trọng với Lưu Minh Cường. Tôi cũng chẳng sợ dư luận xã hội như thế nào, mặc kệ người ta nói mình là kẻ thứ ba chen chân vào gia đình người khác ra sao, cũng chẳng cần biết Lưu Minh Cường có văn hóa hay không. Nhưng có một điều tôi biết chắc chắn, lấy Lưu Minh Cường, tôi có thể giải quyết được nỗi lo về kinh tế, mặc dù không được vinh hoa phú quý nhưng ít nhất cũng có thể phổng tay như Lý Thúy Hồng lúc ở bách hóa. Dù sao thì ở tuổi này cũng chẳng thể có tình cảm nồng nàn như hồi đôi mươi được, nhưng tiền mãi là thứ không thể thiếu trong cuộc đời. Nghĩ như vậy khiến cho tôi

đột nhiên nhìn ra ánh sáng le lói trong đời mình.

Tôi nói:

- Luru Minh Cương, nếu như anh ly hôn thật em nhất định sẽ theo anh, trở thành người bạn tri kỷ với con trai anh, coi bố mẹ anh như bố mẹ mình!

Luru Minh Cương bật chặt vết thương trên môi, cười nhần nhở:

- Cái gì mà bạn tri kỷ chứ, con trai anh chỉ kém em có năm tuổi thôi đấy!

Tôi bấu môi:

- Em còn lo nó lại đem lòng yêu mẹ kế của nó đấy!

- Đã quyết định sẽ đi Thâm Quyển chưa? Đi nhé, một là đi vài ngày, hai là để bồi đắp tình cảm giữa hai ta. Biết đâu lúc về anh ly hôn rồi em lại lấy anh thật!

Đội hấn nói hết tôi liền gọi điện cho Diệp Cường xin nghỉ vài ngày, nói là sức khỏe có vấn đề. Diệp Cường đồng ý luôn, dặn tôi đưa đơn xin nghỉ cho Giám đốc Từ vì hấn ta vẫn còn đang ở Thượng Hải.

Cúp điện thoại, tôi nói:

- Kể từ bây giờ, anh phải tình cảm hơn một chút, coi như là anh theo đuổi em, nếu không anh cứ ở vậy cả đời với Lý Thúy Hồng đi!

Thực ra tôi chẳng mong chờ gì hấn ta sẽ đối xử tốt với mình chẳng mong chờ giữa tôi và hấn ta sẽ có một kết cục tốt đẹp. Tôi chẳng qua chỉ muốn khích tướng hấn, để nhân cơ hội này kiếm một món tiền. Nói là kiếm một món tiền thì hơi quá, thực ra đàn bà chỉ cần được đi dạo một vòng khu mua sắm, được mua cái nọ, sắm cái kia thôi là đã cảm thấy mình như nữ hoàng rồi. Thực ra tôi cũng chỉ muốn thỏa mãn khát vọng mua sắm của mình thôi.

Thế là trong khi Luru Minh Cương liệt kê ra cả đồng nhà hàng cho tôi chọn thì tôi chỉ lắc đầu nói:

- Chẳng đi đâu hết, em chỉ muốn đi mua sắm thôi!

Hấn ta véo mũi tôi một cái, bảo là đồ nhà quê rồi vỗ đùi đánh đét một cái, nói:

- Được rồi, em muốn đi đâu cũng được!

- Oa, cảm giác tê người như bị điện giật vậy!

Luru Minh Cương bẹo má tôi:

- Đội chút nữa đến trung tâm mua sắm, cảm giác tê người sẽ càng mãnh liệt đấy!

Tôi kéo cổ Luru Minh Cương lại, cắn cho một phá

- Anh mà hài hước thế này em càng thích hơn đấy!

Luru Minh Cương cọ cọ râu cắm vào mặt tôi, mắt đảo như rang lạc, nói:

- Thế thì phải làm anh thỏa mãn trước đã!

- Chỉ tinh thần thôi nhé! - Tôi thoát ra khỏi vòng tay Luru Minh Cương, đi ra ban công hút thuốc.

- Mấy hôm tới, em phải gọi anh là ông xã đấy! Anh sẽ gọi em là bà xã, chúng ta giả là một cặp vợ chồng nhé! - Luru Minh Cương đến bên cạnh, dựa lưng vào lan can, mỉm cười với tôi, vẻ mặt thật ngu ngốc. Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Luru Minh Cương khiến tôi chợt nghĩ đến những tờ giấy nhàu nát của tôi lúc còn đi học.

Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện ra hấn ta lại thú vị đến thế, không nhịn được liền bật cười, vỗ vai hấn, bảo:

- Không thành vấn đề! Ông xã!

Đương nhiên cái từ “ông xã” mãi mãi chỉ là để cho Lý Thúy Hồng gọi mà thôi, còn tôi chẳng qua chỉ là vui đùa chút thôi. Do vậy, đến trung tâm mua sắm là tôi chẳng buồn đếm xỉa đến cái “tình nghĩa vợ chồng giả tạo này nữa.

Chúng tôi tay trong tay đi dạo suốt ba tiếng đồng hồ trong trung tâm mua sắm. Đi đến đâu là chúng tôi khiến cho nhân viên bán hàng ở đó vui phát điên lên, ai nấy mặt mày tươi như hoa. Luru Minh Cương lần nào cũng rất hào phóng, chỉ cần tôi nói muốn mua là hấn chẳng chút do dự, đi ngay ra quầy thu ngân thanh toán.

Ra khỏi trung tâm mua sắm, tôi nhẩm tính sơ sơ: Một lọ nước hoa Chanel, một chiếc váy Gucci, một cái túi LV, một bộ đồ lót Victoria's Secret, hai đôi

bốt Jimmy Choo, áo khoác Burberry... Tôi vốn định mua thêm cái quần của D&G, mặc vào thấy rất đẹp nhưng lại là hàng của Nhật sản xuất nên thôi.

Tổng cộng những món đồ tôi mua hết hơn 30.000 tệ. Tôi vốn thấy hơi ngại, nào ngờ Lưu Minh Cương nói:

- Mua nhiều thế này, tối nay về phải hầu hạ anh tử tế đấy!

Tôi nghe vậy liền nói:

- Được thôi, chất lượng phục vụ sẽ thăng cấp toàn diện!

Trong lòng tôi nghĩ: Thôi chẳng cần phải ái ngại, hần ta cũng đâu tặng không cho tôi. Châu Kiệt Luân hát rất đúng: “Ồ đời rất công bằng, cho đi rồi sẽ được nhận lại.”

Nghĩ đến đây, tôi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sáng hôm sau, chúng tôi đến thành Hoa Kiều đi dạo. Buổi trưa tôi nhận được điện thoại của Tề Tề. Cô ấy nói Hương Phong Thu từ dưới quê lên rồi, hẹn tôi cùng đi ăn cơm. Tôi nói tôi đang đi công tác, Tề Tề liền cảnh giác hỏi tôi đang ở đâu. Tôi nhất thời nghẹn họng, sau ấp úng nói ở Thượng Hải. Chắc phải mười phút trôi qua, Tề Tề mới nhắn tin lại: “Đang lên lút hẹn hò với đàn ông chứ gì?”.

Buổi chiều tôi chẳng muốn đi đâu cả, trời nắng chói chang, tôi sợ bị cháy nắng.

- Hay là chúng ta đi đánh golf đi! - Lưu Minh Cương lấy ra bộ quần áo thể thao Adidas mới mua.

Nhìn bộ dạng hào hứng của hần ta, nể mặt cả tù đồ toàn hàng hiệu mới sắm, tôi đành miễn cưỡng đứng dậy, dù gì cũng phải giả bộ một chút, nếu không hần lại cho rằng tôi là loại người chẳng có lương tâm,

Trên sân golf chẳng có mấy người, huấn luyện viên kiên trì dạy chúng tôi cách đánh bóng. Tôi vung gậy mấy lần mà bóng vẫn nằm yên dưới đất. Lưu Minh Cương đứng từ xa nhìn tôi, cười nhạo tôi ngốc nghếch. Tôi liền giả bộ những nhoe:

- Ông xã, anh mà còn cười em nữa là em không học đâu đấy!

Đúng lúc tôi đang giơ cao cây gậy định đánh bóng thì đột nhiên đầu óc trống rỗng, cái cảm giác ấy giống như khi bạn nhìn thấy một con nhện không nhả tơ mà nhả ra hoa vậy. Còn bọn họ, hình như cũng đã nhìn thấy tôi. Chỉ cần thấy cánh tay ôm Lãnh Linh của Diệp Cường lập tức thu lại, hần ta đứng trơ ra đó, giống như là bị điểm trúng huyệt đạo vậy. Còn Lãnh Linh, cô ta cũng giật mình lấy tay ôm chặt cái bụng đã nhô cao của mình, bàng hoàng nhìn tôi.

Lưu Minh Cương dường như chẳng nhận thức được điều gì, hần đi đến trước mặt tôi, đưa cho tôi một chai nước, nói: “Bà xã cố lên!”. Nói rồi hần còn kéo mặt tôi lại, hôn tôi một cái.

Lần này thì tiêu rồi, cây gậy trong tay tôi rơi bộp xuống đất. Tôi bàng hoàng kéo sụp cái mũ lưỡi trai xuống, mặt mày đỏ bừng.

- Sao thế cưng? - Lưu Minh Cương vừa nhặt cây gậy đánh golf vừa hỏi. Tôi luống cuống quay người bỏ đi, định đi vào nhà vệ sinh.

Có cái lỗ nào cho tôi chui xuống không hả trời? Tôi phải chui xuống đất cho đỡ ngượng. Diệp Cường nói với tôi hần ta đi Thượng Hải, còn tôi nói với hần ta là sức khỏe không được tốt! Lưu Minh Cương nói với vợ là đi bàn chuyện làm ăn! Mọi người ai cũng nói dối rủ nhau đến sân golf ở tận Hồng Kông này để “chạm mặt” nhau.

Tôi lao ngay vào nhà vệ sinh, mãi hồi lâu mới thở được. Trên đời này chẳng có thứ tự do tuyệt đối, kể cả cái tự do tương đối cũng cần phải xem có mấy mớ hay không. Nhưng tôi thì, lúc nào cũng đen đủi.

Trở về phòng, tôi nằm bò trên giường, úp mặt vào gối,

Lưu Minh Cương nói:

- Sợ gì chứ, chẳng phải họ cũng giống mình hay sao?

- Xin anh nói nhỏ đi một chút có được không? Ai mà biết được có khi họ lại ở sát vách với chúng ta đấy! - Đầu óc tôi rối bời, càng nghĩ càng thấy rối ren. Diệp Cường biết rõ tôi đã nhìn thấy hần ta, điều này cho thấy trước đó, những chuyện công tác mà hần ta nói toàn là nói dối. Lãnh đạo nói dối mà bị nhân viên phát hiện ra thì đúng là chẳng còn mặt mũi nào nữa, đã vậy lại còn đi chơi với người tình. Chuyện này mà kết thúc ở đây thì còn được, ngộ nhờ có một hôm nào đó bị người khác biết được, tôi sẽ trở thành kẻ bị tình nghi lớn nhất, như vậy chẳng phải hai người họ sẽ bức tôi đến con đường chết sao? Đương nhiên, thâm nhất vẫn là tôi, hiện giờ tôi đang bị liệt vào ba tội danh: lừa gạt lãnh đạo, “theo dõi” lãnh đạo và quyến rũ một người đàn ông đã có vợ.

Lưu Minh Cương nói:

- Xem ra em cũng chẳng còn hứng thú để đi chơi nữa, chỉ bằng chúng ta về trước đi, về sau họ chỉ càng thêm ngại!

Tôi trân trân nhìn Lưu Minh Cương:

- Em có thể giả vờ ngốc được không? Ví dụ như, khẳng định là mình không hề đến Thẩm Quyển, hoặc là nói rằng em có một cô chị gái song sinh, nói tóm lại là phải tạo ra ảo giác cho

Lưu Minh Cường dập đầu thuốc vào trong gạt tàn, nhếch môi cười:

- Lại còn chị em song sinh nữa, em có ngốc không đấy? Cứ quan sát động tĩnh trước đã! Theo anh thấy, Diệp Cường chẳng dám làm gì em đâu! Yên tâm. Anh ta đã bị em tóm được đuôi rồi, sẽ không dám làm to chuyện đâu!

- Nhớ hẩn ta tìm có sa thải em thì sao?

Lưu Minh Cường đến bên cạnh, xoay mặt tôi lại, cọ cọ râu lên cổ tôi, nói:

- Anh sẽ nuôi em! Lần này không lấy anh xem ra là không xong rồi!

Tôi nằm thừ trên giường, không động đậy. Chẳng trách dạo này Diệp Cường chẳng buồn quan tâm đến việc của khách sạn, hóa ra là vì mãi mê đến Thẩm Quyển thăm Lãnh Linh. Mà cái cô Lãnh Linh này cũng giỏi lắm, dám mang thai đứa con của Diệp Cường, chẳng nhẽ cô ta chấp nhận sinh con cho Diệp Cường mà không chút danh phận?

Lưu Minh Cường ôm lấy tôi, nói:

- Nhìn em kìa, hay là em cũng đẻ cho anh một đứa con trai

Tôi gạt tay Lưu Minh Cường ra, nói:

- Thôi đi, em chẳng phải là lợn!

10

Lúc Diệp Cường đứng ở cửa, tôi đang chỉnh sửa lại bản quy tắc quản lý mà hẩn cần. Hẩn lạnh nhạt nhìn tôi, cười nhạt:

- Mặt Y Y, cô qua đây một lát!

Hẩn ta vừa dứt lời, tôi đứng bật dậy như bị điện giật.

Diệp Cường đặt cái túi da lên bàn, lấy ra một đầu thuốc lá rồi châm lửa. Tôi đứng đó, trong lòng sốt ruột không yên. Nhìn lại Diệp Cường, thấy hẩn cũng có vẻ không được thoải mái, chỉ có điều nguy trạng giỏi hơn tôi một chút. Tôi cắn chặt môi, trong đầu lăm lăm lời dặn dò của Lưu Minh Cường: “Nhất định phải bình tĩnh, cứ làm như chuyện này chẳng liên quan gì đến em cả, chỉ cần hẩn ta không nhắc đến thì em tuyệt đối đừng nhắc đến!”

Diệp Cường ngồi xuống ghế, nói:

- Thông báo với các giám đốc bộ phận chiều nay ba giờ họp!

Tôi gật đầu rồi nói:

- Bản quy tắc đó đã làm xong một bản, mang lên buổi họp xem hay là ngài xem trước ạ?

- Mang cho tôi xem trước! - Diệp Cường đang nói thì điện thoại đổ chuông.

Lúc tôi mang bản quy tắc quản lý cho Diệp Cường xem, hẩn ta đang gọi điện thoại, tôi nghe thấy hẩn nói trong điện thoại:

- Tuyệt đối không được, tôi cho cô hay, trong chuyện này cô đừng có mà tùy tiện quá!

Một lúc sau, bên trong không thấy nói gì nữa, Diệp Cường mới thờ dài, nói:

- Y Y, cô vào đây!

Diệp Cường nhìn mấy tờ giấy mà tôi đưa rồi né

- Định đối phó với tôi à?

Tôi cắn chặt môi, không lên tiếng. Bụng thầm nhủ: Anh có thành kiến với tôi, tôi biết, nhưng không cần phải âm thầm làm khó tôi như vậy đâu. Tôi thích anh vạch trần chuyện này ra luôn đi, để tôi đỡ phải thấy nợ anh cái gì!

Sau một hồi trầm ngâm, Diệp Cường cầm một tờ báo trên bàn lên, nói:

- Viết cái này tại sao không nói cho tôi biết?

Tôi liếc qua, là báo của nội bộ công ty. Mặc dù là báo của nội bộ công ty nhưng các lãnh đạo tập đoàn cũng thường xuyên để ý đến, gần như là kỳ nào

cũng đọc. Các cán bộ trong công ty ai ai cũng biết tầm ảnh hưởng và “sức nặng” của tờ báo này.

Trước Tết, các cấp công ty đều có bài viết tổng kết về công việc có liên quan. Khách sạn chúng tôi vì Diệp Cường cuối năm không họp tổng kết nên chẳng có ai phụ trách chuyện này. Thế là tôi liền bịa ra hai thông tin giả, một tin là trước Tết, Tổng giám đốc Diệp Cường đã đích thân dẫn các nhân viên trong bộ phận marketing đi chào hỏi các đơn vị và khách hàng quan trọng, tạo cơ sở vững chắc cho việc củng cố thị trường. Còn một tin nữa là Tổng giám đốc Diệp Cường hỏi thăm các cán bộ công nhân viên gặp khó khăn trong khách sạn, thể hiện sự quan tâm thân thiết với cấp dưới của mình, khiến cho họ cảm nhận được sự ấm áp của tình người.

Diệp Cường cười nói:

- Cô cũng lớn gan thật đấy! Ngay cả cái này cũng bịa ra được!

- Tôi vốn định gọi điện hỏi ý kiến của ngài, nhưng bọn họ cứ giục mãi, lại nghỉ ngài đi công tác ở bên ngoài, gọi thì không tiện lắm... - Giọng tôi càng lúc càng nhỏ.

Diệp Cường gật đầu:

- Cũng phải!

Tôi nhân cơ hội nói luôn:

- Các đơn vị khác đều viết rồi, chúng ta không thể không viết cái gì được! Các đơn vị khác có khi cũng chỉ là bịa ra thôi mà!

Diệp Cường cười cười:

- Cũng phải, thôi được rồi, chuyện này cứ coi như tôi phải cảm ơn cô!

Tôi cố nặn ra một nụ cười, không biết phải hiểu ý câu nói của hắn ta như thế nào

- Về xem lại cái phương án này đi, đừng có nêu ra mấy chuyện to tát quá, phải viết những thứ có thể chấp hành được ấy! - Diệp Cường nói xong, điện thoại lại đổ chuông.

Ra khỏi phòng làm việc của Diệp Cường, tôi nhận được điện thoại của mẹ. Kể từ hôm mừng Hai đến giờ, tôi mới gọi cho mẹ có một lần, đây là cuộc gọi thứ hai. Bà nói thầy Châu dạo này bị viêm họng, mấy ngày liền chỉ có thể ăn đồ thanh đạm, bảo tôi có thời gian thì về thăm ông ấy.

Tôi nói:

- Con biết rồi, có thời gian con sẽ về!

Bà sốt ruột hỏi:

- Hôm nào về?

Tôi đáp:

- Con cũng chưa biết, khách sạn dạo này hơi bận, khi nào đến lượt con nghỉ con sẽ về!

- Ủ! - Bà ậm ừ rồi cúp máy. Tôi cảm thấy giữa hai mẹ con tôi ngày càng xa lạ hơn, cái cảm giác này rất nhỏ nhoi và kỳ quặc. Tất cả những mâu thuẫn giữa tôi và ông như đều là bởi vì bà ép tôi làm một việc gì đó chỉ để giành được một nụ cười của ông ta.

Trong cuộc họp buổi chiều, mọi người đang thảo luận thì điện thoại của Diệp Cường đột ngột đổ chuông, là chuông báo tin nhắn. Diệp Cường đọc tin nhắn mất mấy giây, mặt đột nhiên sầm xuống, dường như chẳng còn nhẩn nài mà nghe tiếp:

- Thế này đi, việc thăm tra lần này giao cho Giám đốc Từ đảm nhiệm, liệt kê những thứ phải sửa đổi và hoàn thiện ra, sau đó lập ra một bộ phận chuyên thực hành nhiệm vụ này, chia nhau ra mà làm, ngoài ra, còn phải lập một cái ngân sách dự trù. Tôi có việc gấp phải đi trước!

Diệp Cường nói xong liền cầm sổ sách đi ra ngoài. Trục giác của đàn bà nói cho tôi biết người nhắn cho Diệp Cường chính là Lãnh Linh. Đột nhiên tôi lại thấy thương cảm cho Diệp Cường, là một thằng đàn ông, một Tổng giám đốc mà suốt ngày bị Lãnh Linh ép buộc đến mức không thể tự làm chủ. Người đàn bà này quả là ghê gớm, làm bỏ mà còn oai hơn cả vợ.

Lúc tôi đi đến cửa phòng Diệp Cường, hắn ta đang gấp điện thoại lại.

- Tổng giám đốc Diệp, có việc gì cần giúp đỡ không ạ? - Tôi hỏi. Tôi nghĩ lúc này hắn ta nhất định đang cần sự giúp đỡ nhưng lại sợ bị lộ bí mật.

Quả nhiên Diệp Cường thờ dài, nhìn tôi về cảm kích:

- Cảm ơn, giúp tôi đặt một vé máy bay đi Thâm Quyển ngày

- Vâng ạ! - Tôi gật đầu, gần như đã hiểu ra toàn bộ vấn đề.

- Đợi đã! - Diệp Cường gọi tôi lại. - Chuyện đó... chuyện ngày mai tôi đi Thâm Quyển...

- Dạ, ngài cứ yên tâm, tôi biết nên làm thế nào rồi! - Tôi ra hiệu Ok khiến cho hắn yên tâm lắm. Tôi tuyệt đối sẽ kín như bưng, thà chết cũng không nói ra.

Lúc Diệp Cường đi ra ngoài, Lưu Minh Cường gọi cho tôi, hỏi hôm nay có bị làm sao không. Tôi đứng dậy đi ra cửa, thì thầm

- Cũng may, tạm thời chắc không bị vạch trần đâu! Cục diện đang có chút xoay chuyển!

- Anh biết là em sẽ có cách mà! - Lưu Minh Cường cười khùng khục trong điện thoại.

- Đừng có cười nữa, mau xử lý chuyện của anh đi! Chị ta mà tìm gặp em nói chuyện là em đòi tiền bồi thường tổn thất tinh thần đấy! - Tôi khoanh chân ngồi trên ghế sofa, ngửi ngửi mùi cổ tay. Đúng là hàng xịn, đã xẹt đến hai ngày rồi mà vẫn còn thơm như vậy.

- Không đâu, cô ta mà tìm em nữa anh sẽ ly hôn với cô ta ngay! - Lưu Minh Cường nói về hùng hồn, không giống như lúc đầu nói với tôi là “anh tuyệt đối không ly hôn”, khiến cho tôi cảm thấy có. Theo lý mà nói thì người đàn ông gần 50 tuổi thường không nóng nảy như vậy.

- Đây là chuyện giữa hai người, em không biết! - Tôi lạnh nhạt nói, thầm nghĩ: Ly hôn sớm đi, ly hôn rồi tôi sẽ có cơ hội.

Lưu Minh Cường còn định nói gì nữa nhưng tôi nói không nói nữa, Tề Tề đang gọi đến, tôi vội vàng cúp máy. Kể từ đợt Tết đến giờ, tôi phát hiện Lưu Minh Cường trở nên lảm chuyên, lúc nào cũng nói như cái máy chẳng biết một gì cả.

Tề Tề nghe nói tôi đang ở khách sạn liền oán thán:

- Giờ là mấy giờ rồi, cậu có định đến chỗ Lộ Lộ không đấy?

Lúc này tôi mới nhớ ra hôm nay là ngày Lộ Lộ kết hôn. Lộ Lộ là bạn học tiểu học của tôi, chính là cô gái giàu lên nhờ mở cửa hàng photocopy với mấy cái máy tính second-hand đấy. Nghe Lộ Lộ nói, hai người từ lúc yêu cho đến khi cưới chỉ mất gần hai tháng, quả là “yêu đương chớp nhoáng”. Đầu tiên là do Lộ Lộ mau xe máy ở cửa hàng anh ta, sau đó anh chàng này thỉnh thoảng có đến chỗ Lộ Lộ làm danh thiếp. Lần đầu tiên Lộ Lộ lấy anh ta 50 tệ, lần thứ hai thì miễn phí. Lộ Lộ vừa nói là Tề Tề đã mắng cô xối xả, cần vặn vì sao phải miễn phí cho anh ta, sao không bảo anh ta miễn phí tiền xe máy cho cô luôn đi? Lộ Lộ nói, trong tình yêu không cần phải so đo những chuyện này.

Đúng là Lộ Lộ không hề so đo chuyện này. Sau khi thiết lập mối quan hệ, Lộ Lộ cũng chẳng buồn hỏi tên họ Quách kia có đồng ý hay không, càng không đợi đến khi anh ta cầu hôn mình mà vội vàng đặt mua một căn chung cư rộng 80 mét vuông, bỏ ra 110.000 tệ tiền trả một lần. Chuyện này cũng chẳng nói làm gì, nhưng để thể hiện sự thật lòng của mình Lộ Lộ không ngần ngại đề tên cả hai đứa trên giấy tờ nhà. Tề Tề mắng Lộ Lộ là đồ lộn, nhờ anh ta đòi chia tay thì làm thế nào? Như thế chẳng phải tặng không một nửa căn nhà cho anh ta à? Lộ Lộ ngày xưa nói làm gì có chuyện đó bởi cô nhận thấy sự thật lòng của anh ta dành cho mình. Tề Tề nguyệt dài một cái, nói cho dù có mọc tám đôi mắt cũng chẳng nhìn thấu được bọn đàn ông. Tôi cũng thấy Lộ Lộ có vẻ hơi ngốc, vốn dĩ chuyện nhà cửa phải do đàn ông lo, đàn bà mua cũng không sao, nhưng ít nhất cũng phải phân biệt rõ ràng tài sản trước và sau hôn nhân, đó chính là một cách bảo vệ bản thân, hơn nữa mấy trăm nghìn tệ đó đâu phải từ trời rơi xuống? Đó chẳng phải là tiền mồ hôi nước mắt Lộ Lộ tích cóp hay sao? Nhưng Lộ Lộ nói cô không muốn tính toán rành rọt như vậy, dù gì cũng là người một nhà.

Tôi đã gặp Quách Huy Huy vài lần, giống như một con ngựa gầy, sinh năm 1978, nhìn từ xa, anh ta hệt như một cái cần câu cá. Bởi vì gầy gò nên dậy thì muộn, đã gần ba mươi tuổi đầu rồi mà mặt mũi vẫn còn đầy trứng cá, trứng cá dày như kê. Mỗi lần gặp tôi anh ta đều rất nhiệt tình, nói rất nhiều, nhưng chủ yếu là giới thiệu xe máy của mình. Tôi cực kỳ ghét giọng nói đặc sệt chất địa phương của anh ta.

Lộ Lộ hỏi tôi thấy anh ta thế nào, tôi nói những thứ khác đều được, chỉ có điều tóc tai chải gọn gàng quá. Tôi đặc biệt không thích những gã đàn ông đầu tóc bóng mượt, mặt mũi bóng nhờn. Lộ Lộ tỏ vẻ hiểu biết, nói:

- Cậu không hiểu gì cả, đấy gọi là gọn gàng. Ngày nào anh ấy cũng mặc vest, thắt cà vạt đến cửa hàng, chưa bao giờ tớ thấy anh ấy ăn mặc tùy tiện! Anh ấy là một người đàn ông tỉ mỉ và gọn gàng!

Tôi hừ giọng, trong bụng nghĩ thầm: Có phải bán xường xám đâu mà suốt ngày phải chỉnh tề như thế cho một người?

Lộ Lộ

- Tớ làm ăn bao nhiêu năm nay rồi, cũng đã đến lúc xây dựng gia đình, sinh con đẻ cái rồi!

Lộ Lộ đã nói thế thì tôi cũng chẳng muốn chọc ngoáy gì nữa, đành an ủi:

- Cậu thích là được rồi, cậu sống với anh ta chứ có phải tớ đâu. Hơn nữa dù gì anh ta cũng có cái cửa hàng này, tài sản cố định ít nhất cũng là mấy trăm nghìn tệ đấy nhì? Kinh doanh được có khi lại thành cửa hàng xe máy lớn nhất Phố Thành này cũng nên!

Lúc tôi và Tề Tề đến nơi thì đại sảnh đã đông nghẹt người. Tề Tề kéo tôi ngồi vào một cái bàn ở trong góc tường. Tôi đưa mắt liếc quanh đại sảnh, cũng may là không thấy bạn học cùng lớp mấy, điều này rất hợp ý tôi. Sau khi ly hôn tôi rất ngại gặp bạn bè, cứ cảm thấy ánh mắt họ nhìn tôi vô cùng mỉa mai, khiến cho tôi cảm thấy khó chịu, hơn nữa giờ tôi càng thấy sợ phải tham dự hôn lễ của bạn bè, tâm trạng rất mâu thuẫn và rối bời. Một mặt là vì cảnh tượng ngập tràn sự lãng mạn và hạnh phúc ở buổi hôn lễ khiến cho tôi cảm thấy giả tạo, nhưng mặt khác, nơi nào đó sâu thẳm trong lòng, tôi lại vô cùng

khát khao điều đó.

Lộ Lộ mặc một chiếc xường xám màu đỏ rực rỡ, bên ngoài khoác một chiếc áo lửng màu trắng, quàng tay Quách Huy Huy đi chúc rượu từng bàn. Tôi huyých vai Tề Tề, thì thầm vào tai cô:

- Cậu đoán xem cái kiềng trên cổ cậu ta bao nhiêu tiền?

Tề Tề liếc nhìn rồi lắc đầu:

- Không cần phải ngưỡng mộ đâu, thuê ở cửa hàng áo cưới đấy. Mấy hôm trước tớ đến nhà cậu ta, căn nhà bài trí rất bình thường, ảnh cưới cũng bình thường. Ngay cả tiền mua nhẫn cưới cũng là do Lộ Lộ bỏ tiền túi. Cái con này quả là si tình, vốn dĩ có thể xếp vào hàng “giàu có” trong đám chúng ta, giờ thì hay rồi, có bao nhiêu đều đập vào vụ cưới xin này hết rồi!

- Quách Huy Huy không có tiền à? Có đưa con gái nào lại bỏ tiền túi ra mua nhẫn cưới chứ?

- Thằng đấy thì làm chó gì có tiền. Cái cửa hàng đó không phải là của hắn, của anh họ hắn đấy!

- Lộ Lộ không biết à?

- Mấy hôm trước ngày cưới mới biết! - Tề Tề nói xong liền tròn mắt nhìn Quách Huy Huy. - Lộ Lộ gặp phải tên khổ rách áo ôm rồi!

Lộ Lộ nhìn thấy chúng tôi từ xa, vội vàng kéo Quách Huy Huy đi đến. Sau khi chúc rượu cả bàn tiệc, Tề Tề cười nói:

- Chú rể hôm nay

Quách Huy Huy ngượng ngùng đứng thẳng lưng lên, mặt đỏ bừng, nói:

- Cảm ơn, cảm ơn!

Lộ Lộ nép vào người anh ta, mỉm cười nói với chúng tôi:

- Tối nay qua nhà bọn tớ chơi nhé!

Chẳng biết Tề Tề rót đầy hai cốc rượu từ lúc nào, chìa ra trước mặt Quách Huy Huy, nói:

- Vớ được cô bạn năng nổ này của bọn tôi rồi, phải uống một ly mới phải chứ!

Quách Huy Huy vội vàng đón lấy ly rượu, cười như mếu:

- Nhiều thế này sao tôi uống nổi?

Tề Tề liếc tôi, tôi hiểu ý liền đứng dậy, nói:

- Chẳng qua chỉ là một cốc rượu thôi mà, hôm nay lài chứ? Thêm nữa đây lại là rượu phụ nữ mời!

Tôi nói rồi, mấy gã đàn ông ngồi cùng bàn liền hòa vào:

- Đây người anh em, chúng tôi muốn uống mà còn chẳng được đây này!

Tề Tề nói:

- Tôi uống cạn, anh muốn làm sao thì làm nhé!

Nói rồi cô ngửa cổ tu ừng ực, cốc rượu chẳng mấy chốc đã cạn sạch, làm cho mấy gã đàn ông cùng bàn tròn tròn mắt kinh ngạc.

Lộ Lộ hết nhìn hai đứa tôi lại nhìn Quách Huy Huy, tỏ vẻ vô cùng khó xử, cười mà như mếu. Quách Huy Huy cầm cốc rượu, do dự mất mấy giây rồi nhắm mắt, nhắm mặt chuẩn bị uống. Nhưng vừa nhấp môi được một tí, anh ta đã chạy thẳng vào nhà vệ sinh như mắc tiểu lắm vậy, khiến cho mọi người cười ồ lên.

Tề Tề cười khanh khách trước bộ dạng đáng xấu hổ của anh ta. Cô thông dong ngồi xuống uống một bát canh, thì thầm vào tai tôi:

- Thấy chưa, chỉ một ly nước lọc đã làm lộ rõ bản chất của hắn ta, đúng là loại đàn ông vô dụng! Thế nên tớ mới nói lần này Lộ Lộ mù

Tôi nhìn cốc rượu, bàng hoàng sửng sốt:

- Lộ Lộ mà biết thế nào cũng mắng cậu cho xem!

Tề Tề mỉm cười tinh quái:

- Tớ biết hẳn chỉ là kẻ tiểu nhân thôi mà, vì thế tớ chẳng cần làm quân tử làm gì!

Mặc dù Tề Tề đã bóc mẽ được Quách Huy Huy, nhưng ra khỏi khách sạn, tôi vẫn cảm thấy hụt hẫng. Những người bạn bên cạnh mình đều đã có nơi có chốn, vậy mà tôi vẫn còn “độc thân”.

Tề Tề vừa lái xe vừa nói:

- Ra quảng trường phơi nắng đi, mưa nhiều quá, người muốn mốc lên rồi!

Tôi kéo cửa kính ô tô xuống, đưa tay ra ngoài hứng ánh mặt trời, nói:

- Lần trước cái gã mở lò mở mà cậu giới thiệu cho tớ ấy, còn nhớ

- Ừm, làm sao?

- Hẹn anh ta gặp mặt lần nữa đi, tớ cảm thấy anh ta rất hợp với mình.

Tề Tề cười ranh mãnh:

- Lại nóng ruột rồi chứ gì?

- Ừ, thanh lý hàng tồn thôi!

- Giờ mới thấy hợp thì đã... muộn rồi. Người ta đã tìm được người rồi, chưa kết hôn nhé, sinh năm 84 đấy! - Tề Tề liếc tôi, tiếp tục an ủi. - Đừng có nôn nóng. Giờ tớ cảm thấy chuyện kết hôn không thể vội vàng được. Những cuộc hôn nhân trong lúc tâm trạng không ổn định thường không được bền lâu. Nếu không có tình yêu, tuyệt đối đừng kết hôn. Cậu nhìn những cặp vợ chồng đó đi, muốn đồng cam cộng khổ với nhau thì tình cảm là cái không thể thiếu. Hai người sở dĩ ly hôn xét cho cùng cũng chỉ là vì không thể tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân không có tình yêu được nữa!

Tôi không lọt tai những triết lý về hôn nhân của Tề Tề nên đành ngắt lời:

- Đừng nói nữa, tớ không muốn ng

- Lên mạng thử tìm xem sao! Add nick của vài người mà chat cho đỡ buồn, biết đâu lại thu hoạch được cái gì đó!

- Tớ đâu có như cậu! - Tôi ngập ngừng một lát rồi nhìn Tề Tề, nói. - Nhờ cậu của cậu tìm cho tớ một bác sĩ đi!

Trước khi tôi chọn Lâm Tiểu Vy, Tề Tề đã định giới thiệu cho tôi một anh bác sĩ, là sinh viên tốt nghiệp trường y, đầu óc siêu việt. Cô nói giờ tìm chồng bác sĩ là tốt nhất: tỉ mỉ, công việc đãi ngộ tốt, địa vị xã hội cao, quan trọng là có thể giải quyết được các vấn đề sức khỏe cho các thành viên trong gia đình. Lúc đó tôi lắc đầu nguầy nguậy, nói là kiên quyết không yêu bác sĩ, ngộ nhờ hôm nào tâm trạng anh ta không tốt lại mỗ óc tôi ra xem thì có mà toi.

Tề Tề bật cười:

- Bác sĩ phụ khoa có được không?

Tôi ngẫm nghĩ rồi cắn răng gật đầu:

- Có nhà cửa, không khó coi lắm là được!

- Đừng có cuống lên muốn kết hôn! - Tề Tề dừng xe lại, nhìn tôi nói. - Thực ra đàn ông đều không đáng tin cậy

- Cậu đang nói Giang Hạo đấy à? - Tôi nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Tề Tề liền khẽ giọng hỏi.

- Cậu còn chưa biết nhì? Cậu tớ bị giáng chức rồi!

- Tại sao thế? - Tôi kinh ngạc.

- Bị người ta tố cáo gian lận kinh tế, ban kỷ luật còn đang thẩm tra!

- Chắc là chỉ thẩm tra qua thôi, cậu của cậu có nhiều bạn bè thế, chắc là không sao đâu! - Tôi an ủi Tề Tề nhưng trong lòng không tránh khỏi lo âu. Ai cũng vậy thôi, bình thường là bạn bè với nhau, nhưng đến khi xảy ra chuyện chưa chắc đã có người chịu đứng ra giúp đỡ mình.

- Nếu là họa thì khó tránh. Tớ đã khóc hết nước mắt rồi, giờ cũng đã nhìn ra rồi. Đời người lúc chìm lúc nổi là chuyện thường. Chỉ có điều Giang Hạo khiến cho tớ đau lòng quá!

Tôi không nói gì, ngoảnh mặt ra cửa sổ. Có những chuyện Tề Tề không muốn nói nên tôi cũng chẳng dám hỏi. Ánh mặt trời chiếu vào khung cửa kính bên đường khiến cho tôi thấy nhức mắt.

- Không biết là do tớ quá đa nghi hay quá nhạy cảm mà càng lúc tớ càng thấy dường như Giang Hạo kết hôn với tớ là vì cậu tớ!

- Đừng có nói như vậy, Giang Hạo cũng là người đã có thâm niên trong chuyện làm ăn rồi, lúc kết hôn với cậu, anh ấy cũng đâu phải là người đang lập nghiệp, thậm chí đã có nhà, có xe rồi. Hôn nữa nếu anh ấy thực sự muốn dùng hôn nhân để thay đổi số phận, tại sao anh ấy không tìm một cô thiên kim tiểu thư con nhà cán bộ cấp cao mà lại tìm cậu chứ? - Tôi an ủi.

- Anh ta là người dưới quê, lại chẳng có gia cảnh tốt, mấy cô thiên kim tiểu thư đời nào để mắt đến? Anh ta muốn lấy con gái Chủ tịch thành phố cơ, nhưng mà cao quá với không tới, con gái người ta còn muốn cưới được con trai Chủ tịch tỉnh cơ! Còn tớ thì rất phù hợp với anh ta!

Tôi chẳng nói gì, chỉ cảm thấy cách nhìn nhận của Tề Tề lúc này là do quá bức xúc mà nên.

- Cậu tớ luôn đối xử tốt với anh ta, kể từ lúc bắt đầu yêu, toàn bộ nghiệp vụ du lịch của tổ chức đều giao cho anh ta làm, mỗi năm ít nhất cũng phải kiếm được hơn trăm nghìn tệ. Sau khi kết hôn, ngoài mặt thì anh ta làm du lịch nhưng thực chất anh ta đã tiếp quản không ít công trình. Nội trong công trình cải tạo bệnh viện của các tỉnh năm ngoái, cậu tớ đã giúp anh ta kiếm được những hạng mục lên đến hơn 600.000 tệ, anh ta chẳng phải lo lắng gì, chỉ ngồi tay ra là nhận được một phần mười số đó rồi. Cậu tớ luôn coi tớ như con gái, đối xử với Giang Hạo cũng chẳng khác gì người một nhà. Tớ cứ tưởng anh ta sẽ biết ơn, sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cậu tớ, thật chẳng ngờ anh ta lại ham quyền lợi như vậy. Kể từ ngày cậu tớ bị điều tra, thái độ của anh ta thay đổi hẳn. Trước đây hơi một tí là chạy sang nhà cậu tớ, giờ thì cậu tớ có gọi anh ta cũng chẳng buồn sang. Đến cả cậu tớ cũng đã nhìn ra vấn đề rồi!

- Tề Tề hít thật sâu, hơi dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Thái độ của anh ta đối với tớ cũng lạnh nhạt thấy rõ. Cái khách sạn chuẩn bị bao thầu này vì cậu tớ xảy ra chuyện mà quyết định không giao thầu cho Giang Hạo nữa. Sau chuyện đó anh ta lại nổi đóa lên với tớ, tớ không thể không nghi ngờ việc anh ta kết hôn với tớ là vì cậu tớ. Tớ cảm thấy quá ảm ức, lẽ nào trong mắt của anh ta, tớ chỉ là công cụ để anh ta kiếm tiền nên mới đầu tư tình cảm vào?

- Con người ai cũng vì tiền. Đứng trước tiền bạc, có rất nhiều thứ bỗng trở nên bé nhỏ, bao gồm cả việc làm thế nào để đối tốt với bản thân! - Tôi nói. Nghe những lời Tề Tề nói, tôi lại xót xa. Nếu Giang Hạo thực sự giống những gì mà Tề Tề nói, tôi chỉ có thể nói cái thế giới này đã thay đổi rồi. Không chỉ có đàn bà mới mong được gả vào nhà giàu sang quyền quý mà ngay cả đàn ông cũng hiểu ra được cái chân lý: Bán mạng làm việc chẳng bằng lấy được một cô con gái nhà giàu. Tôi lại nghĩ đến Diệp Cường, chấp nhận để cho Lãnh Linh vác cái bụng bầu một mình ở Thâm Quyển chứ quyết không chịu ly hôn, chắc cũng chỉ là để ổn định vị trí của mình, bởi vì bố vợ hắn ta là lãnh đạo cấp cao. Quách Huy Huy, cái tên khổ rách áo ôm, chẳng phải bỏ ra một xu nào cũng có nhà, có vợ. Từ đó mà suy ra, tôi lại không thể không hoài nghi chỉ số hạnh phúc của mẹ tôi với thầy Châu.

- Đây chính là nỗi đau đớn của hôn nhân. Nói một cách chính xác hơn, là nỗi đau đớn của đàn bà. Khi một người đàn bà đem lòng yêu một người đàn ông thì đó chính là lúc cô ta rơi xuống đầm lầy. Đến khi cô ta hiểu ra, muốn thoát ra cũng đã muộn mất rồi...

Tề Tề rầu rĩ nhìn tôi:

- Nhiều lúc tớ cảm thấy hôn nhân giống như hộp đồng, lựa chọn bạn đời cũng chính là lựa chọn bạn làm ăn, cân nhắc nhiều đến giá trị lợi dụng của đối phương hơn thứ gọi là tình cảm. Đáng sợ nhất là cảnh một người tìm kiếm tình yêu chân chính, người kia lại tìm kiếm cơ hội làm ăn. Một người muốn lợi dụng và một người chấp nhận bị lợi dụng, rất công.

Cách lý giải về hôn nhân của Tề Tề khiến tôi cảm thấy chua xót và tiêu cực, nhưng những điều cô ấy nói không phải không có lý. Tôi không biết nên phán đoán như thế nào. Chỉ có điều tôi chẳng có địa vị, cũng chẳng có điều kiện, thế nên cũng chẳng phải lo người ta sẽ lợi dụng mình...

11

Tề Tề nói tôi là một người kém cỏi, không biết tận dụng “nguồn tài nguyên” quan hệ xã hội, đúng là một kẻ ngu ngốc. Tôi mỉm cười mà trong đầu thầm nghĩ: Tôi mà ngu thì lấy đâu ra tiền để thuê nhà, để mua hàng hiệu? Ngược lại, tôi còn cảm thấy kẻ ngu ngốc chính là Lãnh Linh. Cô ta chấp nhận sinh con cho người đàn ông chẳng thể mang lại danh phận gì cho mình, mẹ tôi cũng hơi ngu ngốc, tự nhiên dồn hết tình yêu thương cho một người đàn ông xa lạ; Lộ Lộ cũng ngu ngốc, bỏ tiền túi ra để lấy được chồng.

Tôi tuyệt đối không làm những người đàn bà như vậy. Đàn ông ấy mà, mãi mãi chỉ là vật ngoài thân của tôi.

Mấy phút trước khi Lý Thúy Hồng gọi cho tôi, tôi đang mãi nghĩ xem rốt cuộc có nên nhận lời Lưu Minh Cường hay không. Gần đây hắn ta rất chăm chỉ tán tỉnh tôi, chắc chắn là vì muốn tôi đồng ý lấy hắn ta, nói ra rồi hắn nhất định sẽ ly hôn với vợ. Lúc trước nghe hắn nói câu này, tôi thấy như trò đùa, thế nên hắn hỏi đương nhiên tôi nói là sẽ lấy hắn rồi. Nhưng gần đây thì tôi không dám như vậy nữa, bởi vì nghe giọng điệu của hắn có vẻ rất nghiêm túc. Thình thoảng lúc chúng tôi ra ngoài ăn cơm, vợ hắn gọi điện đến cãi vã, Lưu Minh Cường thẳng thừng nói: “Vậy thì ly dị đi, tôi ký ngay!”.

Tôi nghe mà rợn hết cả tóc gáy. Ngộ nhờ Lý Thúy Hồng tưởng rằng tôi cứ bám lấy Lưu Minh Cường, ép hắn phải ly hôn, chị ta lại điên lên muốn giết tôi thì sao? Đàn bà mà bị dồn vào đường cùng sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ, tôi không thể trở thành vật hi sinh cho sự sụp đổ tình cảm của họ được. Do vậy mỗi lần Lưu Minh Cường hỏi, tôi đều nói:

- Ly hôn hay không là chuyện của anh, chẳng liên quan gì đến em hết. Còn việc về sau này chúng ta có thể kết hôn hay không thì phải xem số phận thôi. Chuyện này chẳng có liên quan gì đến chuyện ly hôn của anh, anh đừng kéo em vào cuộc!

Lưu Minh Cường cười xảo quyệt:

- Cùng à, em nghe cho rõ đây, anh ly hôn là bởi vì em, nếu thái độ của em cứ không rõ ràng, anh sợ đến lúc ấy sẽ mất hết, trở thành trò cười cho người khác, vì vậy em phải xác định cho rõ ràng!

Tôi biết Lưu Minh Cương muốn giải quyết ổn thỏa chuyện này, hẳn ta sợ tôi sẽ cho hắn leo cây, nhờ hắn ly dị xong rồi mà tôi lại biến luôn, hẳn nghiêm nhiên sẽ trở thành trò cười cho kẻ khác vì vừa mất vợ lại mất thêm cả “thiếp”. Có thể nói đó là điều đại kỵ của giới kinh doanh.

Đương nhiên tôi rất muốn lấy hắn ta, kết hôn với hắn ta tôi có thể nhanh chóng giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt, điều này ai cũng có thể nhận ra. Giờ tôi chỉ hận không thể kết hôn chớp nhoáng. Lộ Lộ với cái gã họ Quách kia quen nhau mới ba tháng đã kết hôn có gì ghê gớm chứ, tôi mà tìm được người thích hợp thì chỉ cần ba ngày là xong. Nhưng nếu như phải kết hôn với Lưu Minh Cương thật, tôi có hơi bất mãn, bởi vì giữa chúng tôi không có tình yêu. Tôi đang nghĩ, nếu kết hôn với Lưu Minh Cương, điều đó đồng nghĩa với việc tôi sẽ từ bỏ quyền yêu và được yêu của mình. Thế thì chết mất, nếu làm như vậy thì có khác gì cuộc hôn nhân đầu tiên? Nếu vậy sao hồi đó phải ly hôn với Lâm Tiểu Vy làm gì? Và nếu thế cũng chẳng cần so đo việc cái anh chàng xem mặt hôm nọ chỉ là một ông chủ lò mỗ tâm thường.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh trước mắt của mình tôi lại thấy tiêng tiếc, nhất là khi thấy người khác cúi đầu trình trọng: “Chào Giám đốc Lưu”, khi hắn lái BMW đến đón tôi, khi mặc những bộ quần áo hàng hiệu hắn mua cho tôi. Tôi lại nghĩ: Đòi người được mấy chốc, cứ tận hưởng đi!

Nhưng những khi cả hai nằm trên cùng một chiếc giường, nhìn thấy bộ dạng sức cùng lực kiệt của hắn ta hoặc liếc thấy lớp mỡ xệ trên cổ hắn là tôi lại thấy sợ hãi. Đương nhiên tôi không thể chấp nhận được việc nửa đời còn lại của mình sẽ phải làm tình với một người đàn ông mà mọi “thiết bị” trên người anh ta đang càng lúc càng lão hóa.

Chị Tịnh từng nói, hạnh phúc của đàn bà thực ra rất đơn giản, được nhai cơm mình mua bằng tiền của mình, ngủ bên người đàn ông của mình, như vậy là đủ rồi.

Tôi thầm nghĩ, Lưu Minh Cương không phải là người đàn ông mà mình yêu, nếu như kết hôn với hắn ta, về cơ bản, giấc mơ hạnh phúc của tôi sẽ không thực hiện được. Xét từ góc độ này thì việc có nhà lầu, xe hơi, mặc đồ hàng hiệu cũng chẳng có nhiều ý nghĩa lắm.

Tôi cảm thấy rất mâu thuẫn. Cứ chờ đợi đã, biết đâu vẫn còn điều gì đó chờ đợi phía sau, vội vàng quá có khi lại thành kẻ ng

Nhấn phím nghe, vừa gọi được một tiếng: “Chị à...”, chị ta đã ngắt lời tôi: “Thôi đủ rồi, tôi chẳng phải là chị chiếc gì cả... Phòng 3028 khách sạn Đắc Thắng, tôi đã đến nơi rồi. Có nhất định phải đến!”.

Trong giọng điệu của chị ta có ẩn chứa sự phẫn nộ, tôi đoán là Lưu Minh Cương đã lật bài ngửa với chị ta rồi, chắc chắn chị ta cũng đoán ra rằng chúng tôi không những không cắt đứt mà còn dính chặt lấy nhau hơn. Chuyện đã đến nước này tôi cũng chẳng cần giả ngốc làm gì:

- Đến đó làm gì? Đến quán trà ngồi đi!

Tôi thầm nghĩ, chẳng phải muốn nói chuyện sao, chạy đến khách sạn làm gì? Không phải định đặt thuốc nổ cho cả hai cùng chết đấy chứ?

Chị ta cũng là người thông minh, cười khẩy, nói:

- Cô yên tâm, tôi không làm những chuyện xấu xa như vậy đâu! Tôi cảm thấy chúng ta cần nói chuyện ở một nơi kín đáo một chút, dù gì cũng chẳng phải chuyện về vang gì.

Nghe chị ta nói xong, hai gò má tôi nóng bừng, cảm thấy mình vừa bị chị ta chửi cho

Trên đường đến khách sạn, tôi gọi cho Lưu Minh Cương:

- Vợ anh lại tìm em nói chuyện đấy, ngộ nhờ em bị tạt axit thì anh định làm sao?

Lưu Minh Cương thờ dãi rồi nói:

- Đến khách sạn rồi thì nhắn cho anh số phòng!

Tôi ừ một tiếng, cảm thấy hai chúng tôi như những chiến hữu trên cùng một chiến tuyến. Cuối cùng Lưu Minh Cương nói:

- Cô ta không có gan làm nh, chuyện như vậy đâu, đừng sợ, đã có anh rồi!

Cúp điện thoại, tôi nhìn những tòa nhà chọc trời lướt qua trước mắt. Phố Thành này đang phát triển với tốc độ chóng mặt, còn tôi vẫn đang vướng vào cuộc chiến ngầm với những người đàn bà đã mất đi ý chí và lý tưởng. Chuyện gì thế nhỉ? Tôi nghĩ tốt nhất Lý Thúy Hồng đừng chọc tức tôi, nếu không tôi sẽ bảo Lưu Minh Cương ly dị chị ta thật, xem xem sao này chị ta sống ra sao?

Nghĩ đến đây, tôi đỡ lo lắng hơn. Phòng 3028, khách sạn Đắc Thắng, tôi đến đ

Cánh cửa khép hờ, Lý Thúy Hồng đang nằm trên giường, không bật tivi, một sự yên lặng chết chóc bao trùm căn phòng. Thấy tôi bước vào, chị ta khẽ ngước mắt lên rồi nhanh chóng cúp mắt xuống.

Bầu không khí ngột ngạt này khiến tôi nghĩ đến ngày tận thế. Tôi đóng cửa lại, ném cái túi lên bàn, cố ý gây ra tiếng động thật to để phá vỡ cục diện bế tắc này, đồng thời làm ra bộ “muốn chém muốn giết tùy chị”, đi thẳng vào nhà vệ sinh rồi lại đi ra. Bộ dạng Lý Thúy Hồng khiến cho tôi có linh cảm không lành, tôi càng hiểu nhiệm vụ hôm nay của mình: không phải đi dự tiệc, mà là đi đàm phán! Tôi lại nghĩ đến hình ảnh các nguyên thủ quốc gia đi thăm hỏi các nước bạn trên bản tin, đâu đâu cũng có vệ sĩ, đôi mắt của đám vệ sĩ ấy sắc chẳng khác gì dao lam. Vì vậy hôm nay có phải tôi đã quá khinh địch? Nếu chị ta có diên tiết lao đến cho tôi một cái bạt tai thì không sao, nhưng nếu chị ta điên thật, lao đến cào cấu, cắn xé thì tôi phải làm thế nào?

Nhờ chị ta cầm cái gạt tàn thuốc trên bàn đập vào đầu tôi thì sao? Tôi cảnh giác đưa mắt nhìn quanh, kiểm tra xem dưới gầm giường có giấu thuốc nổ, trong nhà vệ sinh có giấu vũ khí gì không...

- Cô đừng nhìn nữa, yên tâm, tôi không ngu đến mức đó đâu! - Lý Thúy Hồng ngồi dậy, liếc nhìn tôi.

- Nói đi, có chuyện gì vậy? - Tôi kéo một cái ghế, ngồi xuống đối diện với chị ta, lạnh nhạt hỏi.

Chị ta ngồi ở đầu giường, không lên tiếng, ánh mắt ngầy dại nhìn sang bên cạnh, những giọt nước mắt trào ra khóe mắt, dòng nói dòng trên khuôn mặt, chảy xuống cằm, rồi lã chã xuống giường. Lúc này nếu có ai xông vào, nhìn cảnh tượng này lại tưởng chị ta là kẻ cướp chồng của tôi, còn tôi đang hùng hổ hỏi tội chị ta. Tôi trầm nghĩ, thà cứ cho tôi một gạt tàn vào đầu còn hơn để tôi phải nhìn bộ dạng này của chị ta.

Tôi chuẩn bị đứng dậy đưa cho chị ta cái khăn giấy, sau đó khuyên chị ta nín khóc. Nhưng nghĩ lại tôi lại thôi, ai mà biết được có khi tôi vừa chìa tay ra đã bị chị ta đè chặt xuống giường, sau đó bóp cổ tôi đến chết cũng nên.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, tivi phòng bên cạnh đang phát bộ phim Tây du ký, Tôn Ngộ Không đang nói: “Yêu quái chạy đâu cho thoát, xem Lão Tôn đây!”.

- Cô Mạc... - Vợ Lưu Minh Cường đột nhiên đứng dậy.

Tôi giật nảy mình, vội vàng bừng tỉnh khỏi hồi ức, đứng bật dậy theo phản xạ có điều kiện, trong lòng trầm nghĩ: Chị muốn làm gì, muốn đánh nhau phải không?

Chị ta đến trước mặt tôi rồi quỳ phịch xuống:

- Tôi cầu xin cô, nể mặt là đàn bà với nhau, cô đừng bám theo anh ấy nữa! Cô vẫn còn trẻ trung, xinh đẹp, rời xa anh ấy cô nhất định sẽ tìm được một người còn tốt hơn, nhưng tôi thì không thể, con trai tôi không thể không có bố, tôi càng không thể sống thiếu anh ấy. Tôi cầu xin cô đấy!... Chẳng phải cô cần tiền sao? Tôi cho cô 300.000 tệ, thế có được không?

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, tôi vội vàng kéo chị

- Chị làm cái gì vậy? Có gì thì ngồi xuống cùng nói!

Chị ta kéo tôi lại, ánh mắt vẫn những tia máu nhìn tôi chằm chằm khiến cho tôi chột dạ. Đôi mắt ấy như cắt gấu hai con dao sắt lèm

- Cô và tôi đều là đàn bà, bình đẳng như nhau. Cô tưởng cô giỏi lắm sao? Cô tưởng tôi thực sự sợ cô sao? Tôi nói cho cô biết, giờ tôi chỉ hận không giết được cô! Cô nói xem sao cô có thể đề tiền đến mức đó cơ à? Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không ly hôn đâu, có chết tôi cũng không ly hôn! Loại đàn bà vô dụng như các người, cả ngày chẳng làm cũng có ăn, suốt ngày chỉ nghĩ đến việc quyến rũ đàn ông có tiền để một bước lên trời, cô làm vậy có thấy hổ thẹn với bố mẹ cô không?

Lý Thúy Hồng lúc mềm mỏng khi cứng rắn khiến tôi không sao hiểu nổi. Điều duy nhất mà tôi nghĩ ra được đó là chị ta điên rồi.

- Chuyện thế nào chị cũng biết rồi, chị nghĩ nên làm thế nào thì cứ nói! Nếu như hôm nay chị gọi tôi đến chỉ là để mắng chửi, vậy thì xin lỗi nhé, tôi đi luôn đây! Chỉ có điều chị hãy nghe cho rõ, tôi chưa bao giờ đeo bám anh ta, càng không yêu cầu anh ta ly hôn với chị. Còn về chuyện anh ta muốn ly hôn với chị là chuyện của anh ta, chẳng liên quan gì đến tôi hết. Hơn nữa tôi cũng nói cho chị biết, cho dù anh ta có ly hôn chị, tôi cũng không lấy anh ta đâu, bởi vì tôi không yêu anh ta. Chị cũng đừng mang tiền ra hù dọa tôi. Mạc Y Y này cũng chẳng thể phát tài vì mấy đồng tiền của chị. Nếu như chị muốn tôi rời xa Lưu Minh Cường, không thành vấn đề, giờ tôi gọi cho anh ta đến đây, chúng ta ba mặt một lời, nói cho rõ ràng. Chị đứng lên trước đi

Tôi cố gắng kìm nén sự tức giận và bất an trong lòng, giả bộ cực kỳ điềm tĩnh nói chuyện, lòng trầm nghĩ tốt nhất đừng có nói mấy lời khó nghe như vậy nữa. Nếu như hôm nay nói chuyện vui vẻ, nể tình đều là phụ nữ, có thể tôi sẽ đoạn tuyệt với Lưu Minh Cường. Vốn dĩ tôi cũng nghĩ mình chẳng thể cứ sống như thế này mãi, có lấy Lưu Minh Cường không không quan trọng. Nếu như nói chuyện không vui vẻ, tôi sẽ thần nhiên nhận 300.000 tệ của chị ta, sau đó bảo Lưu Minh Cường ly hôn, sau đó tổ chức một đám cưới thật long trọng. Tôi cũng sẽ không bán mạng làm việc nữa, sẽ đi du lịch châu Á, sau đó du lịch châu u, cuối cùng vượt qua Đại Tây Dương. Cái gì mà tình yêu, hôn nhân hay hạnh phúc... tất cả đều ném hết sang một bên! Tôi chẳng cần!

- Thôi bỏ đi, ai mà không biết cô chứ, trước mặt tôi thì chị em ngọt xớt, ai mà biết sau lưng tôi cô lại làm mấy trò đề tiện như vậy!

- Thế chị muốn tôi làm thế nào? Đập đầu chết trước mặt chị chắc? Đúng, lúc trước tôi lừa chị, nhưng chẳng nhẽ trong lòng chị còn không hiểu hay sao? Chính bản thân chị tình nguyện để tôi lừa còn gì! - Tôi nói xong liền nghĩ, giờ chẳng phải là lúc thoái thác trách nhiệm, cứ nói thế này mãi chỉ khiến cả hai cùng bức bối, phải thay đổi cách nói chuyện. Một luồng ánh sáng rọi vào cửa sổ, chiếu lên người Lý Thúy Hồng, phản chiếu cái bóng thê lương của chị ta. Tôi rót cho Lý Thúy Hồng một cốc nước, chị ta gạt phắt đi, sau đó lấy ra mấy tờ giấy từ trong túi, rồi xì mũi rất to. Tôi nhìn cốc nước nằm chổng gọng trên sàn, hít một hơi thật sâu, thầm nhủ rằng mình phải thật bình tĩnh.

- Tôi thật là ngốc! Hồi mới lấy nhau, nhà nghèo rớt mùng tơi, ở trong một căn nhà rộng chưa đến 10 mét vuông ở một cái huyện nhỏ, sống nhờ vào sạp hàng hàng ngày. Nhưng lúc đó tình cảm gắn bó, anh ấy xớt tôi, hàng ngày về nhà chẳng nề để tôi phải động vào việc gì, nhất là mùa đông càng không cho tôi động vào nước lạnh, còn an ủi tôi rằng: “Bà xã à, mấy năm nữa là ổn thôi! Đợi khi nào anh có tiền, anh định sẽ mua thật nhiều quần áo mới cho em, em sẽ không phải làm cái gì hết!”. Về sau đúng như lời anh ấy nói thật, việc làm ăn của chúng tôi từ từ mở rộng, điều kiện gia đình ngày càng khá hơn, ngày ngày chỉ ở nhà ngủ. Nhưng có tác dụng gì chứ? Anh ấy đã thay đổi, nhìn tôi chỗ nào cũng thấy không vừa mắt, chê tôi già, mặt nhiều nếp nhăn, không biết thưởng thức, ở nhà không làm việc thành ng ăn không ngồi rồi. Bạn học lâu ngày gặp lại đều nói rằng tôi sao mà già nhanh thế? Tiền kiếm được rồi thì phải chịu khó chăm sóc bản thân chứ? Tôi chỉ biết cười cay đắng, tôi nào có phải đi kiếm tiền? Tôi bị Lưu Minh Cường bức bách ra

nông nổi này đấy chứ! Tôi thật sự hi vọng Lưu Minh Cường sẽ phá sản! Tôi thả ngồi bán hàng ở chợ, cuộc sống nghèo khổ còn hơn nhiều tiền mà thiếu thốn tình cảm thế này!

Những lời chị ta nói khiến cho tôi thực sự khó chịu. Ngoảnh lại thấy Lý Thúy Hồng vẫn còn quỳ trên nền nhà, thân hình cứng đờ như một bức tượng sáp, tôi thật sự không nhìn nổi nữa:

- Coi như tôi xin chị, chị ngồi lên nói chuyện có được không?

Lý Thúy Hồng cười khẩy:

- Đừng ra về thương cảm tôi, tôi không cần đâu! Nói ra chẳng sợ bị chê cười, tôi thường xuyên phải quỳ trước mặt người khác, đầu gối sắp chai rồi. Tôi biết bản thân mình rất vô dụng, bạn bè cũng khuyên tôi ly dị cho xong, nhưng tôi không nỡ rời bỏ cái nhà này, càng không nỡ rời xa con trai tôi!

Chị ta hôm nay đến đây đã có sự chuẩn bị trước. Tôi ôm cánh tay, bụng thăm nghĩ: Chị thích quỳ thì đi mà quỳ, chẳng liên quan quái gì đến tôi. Tôi nói:

- Thôi được rồi, ý của chị hôm nay đến đây là gì tôi đã hiểu, cứ yên tâm, giờ tôi có thể bảo đảm với chị kể từ nay trở đi, giữa chúng tôi chẳng còn bất kỳ quan hệ gì nữa. Tôi nói đến đây thôi, tôi phải đi rồi!

Tôi thấy mệt mỏi với chị ta lắm rồi, vội vàng xách túi lên bỏ đi. Có lẽ tôi nên dừng tay rồi, Lý Thúy Hồng giờ có vẻ hơi cực đoạn, tôi mà còn tiếp tục ở bên cạnh Lưu Minh Cường, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.

- Thực ra cô cũng rất đáng thương... Cô có một người bạn tên là Tê Tê phải không. Trước đây Lưu Minh Cường đã lén lút qua lại với cô ta. Cái con hồ ly tinh đó khó đối phó hơn cô nhiều, ngày nào cũng bám lấy chồng tôi, đòi anh ấy phải cho cô ta một căn nhà. Cũng may là tôi phát hiện sớm, nếu không chồng tôi đã bị cô ta lừa cho trắng tay. Hừ, hai người thân nhau lắm hả?

Đầu tôi như muốn nổ tung ra. Tôi ngoảnh lại nhìn Lý Thúy Hồng, chỉ hận không thể cầm cái bình hoa đập vào đầu chị ta.

- Không tin chứ gì? - Chị ta chống tay vào ghế, đứng dậy, mở túi lấy ra một tờ giấy đưa cho tôi. - Cô không tin thì cứ xem đi!

Tôi run run đón lấy mảnh giấy. Là một đoạn đối thoại trên mạng. Nội dung đập thẳng vào mắt tôi. Đầu tôi trống rỗng, cái túi trong tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh chói tai.

Sói hoang: Tôi qua suýt nữa em làm anh chết đấy!

Khả Khả: Ha ha, thật à? Em còn có nhiều chiêu ghê hơn nhiều!

Sói hoang: Tôi nay anh muốn gặp em!

Khả Khả: Tối nay không được, chồng em ở nhà. Sao? Không nỡ rời em à?

Sói hoang: Anh yêu em chết đi được!

Khả Khả: Cần thận không Y Y đã đít anh đấy!

Sói hoang: Đừng nhắc cô ta nữa, tính tình ngang ngược, thua xa em yêu của anh!

Tôi đọc những dòng này, đầu óc trống rỗng. Những câu chữ bình thường ấy xâu chuỗi với nhau lại chẳng khác một con dao nhọn đâm thẳng vào tim tôi, khiến tôi sống không bằng chết. Tôi mấy lần định dừng lại, vò nát nó rồi ném ra ngoài cửa sổ, hoặc ném thẳng vào mặt Lý Thúy Hồng, nhưng tôi không sao tin vào mắt mình được, thế nên lại cố nén đau đớn để xem lại lần nữa. Cứ như vậy hết lần này đến lần khác, cho đến khi hai tay tôi bắt đầu run lên, cuối cùng cả người đỏ phịch lên giương, miệng không khép lại được vì bàng hoàng.

- Nếu như cô nghi ngờ đoạn đối thoại này là do tôi bịa ra để lừa cô, ở đây vẫn còn đây này, trên này có ghi chép toàn bộ cuộc gọi của họ! - Lý Thúy Hồng nói xong liền ném lên giường, những tờ giấy cuộn tròn nằm lăn lóc trên giường giống như những con rắn độc đang trêu ngươi tôi, tôi chỉ hận không thể vò lấy mà bóp nát chúng!

- Xem xem cô đã chơi với những loại người gì! Không giấu gì cô, lần trước hẹn cô ra quán trà nói chuyện, tôi hoàn toàn không biết vụ cô đi phá thai, chính Tê Tê đã nói cho tôi biết đấy. Ban đầu tôi còn tưởng cô ta ôm hận cô ở trong lòng, muốn mượn tay tôi để trả thù cô, nào ngờ cô ta chính là một con cáo già, cô ta đã bán đứng cả cô và Lưu Minh Cường. Lưu Minh Cường còn tưởng tôi không biết sử dụng máy vi tính, nhưng anh ta đâu có ngờ, giờ tôi không chỉ biết sử dụng vi tính mà còn biết cả mật mã của anh ta. Đều do anh ta bức tôi thành thế này thôi!

Tôi không nói gì thêm, chỉ ngồi phịch xuống giường.

- Tôi biết cô không hề bảo anh ta ly hôn, cô ngoài việc ngủ với anh ta để kiếm tiền ra thù chẳng nghĩ gì khác! Đồ óc heo! Người bảo anh ta ly hôn với tôi chính là Tê Tê, muốn lấy anh ta cũng chính là con tiện nhân ấy. Bởi vì chuyện của bọn chúng đã bị Giang Hạo phát hiện ra, giờ cô ta chẳng còn đường lui. Không phải cô đang nghĩ Lưu Minh Cường thật lòng muốn lấy cô đấy chứ? Đấy chẳng qua chỉ là cái cớ để che đậy cho mục đích thật sự của chúng thôi. Cái con tiện nhân ấy bảo anh ta mượn danh kết hôn với cô để đả đít tôi, để cô thay cô ta gánh chịu mọi điều tiếng của người đời, sau đó đợi khi gió lặng sóng yên, cô ta sẽ lấy Lưu Minh Cường. Cô chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ trong tay bọn họ mà thôi!

Chị ta nói rất nhanh, rất nhiều, tôi chẳng thể tiêu hóa trong chốc lát. Tôi cố vắt óc để phân tích từng câu nói của chị ta, nhưng lồng ngực đau tức khiến tôi như nghẹt thở.

- Nói thực lòng tôi rất đồng cảm với cô. Cô ấy mà, chỉ là một con rối đồ chơi trong lúc cô đơn của Lưu Minh Cường. Anh ta từng chat với Tề Tề: “Mạc Y Y dễ nuôi lắm, chỉ cần mời cô ta đi ăn một bữa ngon lành, ở trong một khách sạn có điều hòa, lại mua thêm cho mấy bộ quần áo, cô ta sẽ ngoan ngoãn lên giường với anh ngay!”. Nghe đi, đàn ông chính là như vậy đấy. Tôi biết cô không yêu anh ta, chẳng qua chỉ là ham hố mấy đồng bạc của anh ta, nhưng sao cô không nghĩ mình đang mang danh tiếng và hạnh phúc ra đánh cược hả? Tuổi xuân của cô đáng giá bao nhiêu tiền? Lưu Minh Cường cho cô được bao nhiêu tiền? So với những người đàn bà lắm tiền khác, cô chẳng qua chỉ là một con kiến thôi!

Tôi không thể tiếp tục nghe được nữa, đầu óc tôi quay cuồng như bị tạt một chậu nước lạnh, toàn thân đang run lên. Tôi ôm đầu nói: “Đừng nói nữa!”. Tôi run run lấy bao thuốc trong túi ra.

Tôi hít mạnh một hơi, nhìn thẳng vào Lý Thúy Hồng: “Còn qua lại với hắn ta, tôi không bằng con chó!”. Rút thêm hơi nữa, tôi dập đầu thuốc xuống gạt tàn rồi lao ra ngoài. Tôi liên tục gọi cho Tề Tề, nhưng đầu dây bên kia liên tục ngắt cuộc gọi. Tôi sợ, không biết phải đối mặt với cô ấy thế nào? Lúc này trong lòng tôi, Tề Tề đã trở thành một con hồ ly tinh với ánh mắt xảo quyệt. Tôi không muốn nghĩ đến những điều tốt mà Tề Tề đã làm cho mình, càng không muốn nghĩ đến những kỷ ức vui vẻ quá khứ.

Tôi cảm thấy thật nực cười, trên đời này ngay cả Tề Tề cũng lừa tôi, vậy tôi còn biết tin tưởng vào ai đây? Có phải tôi nên chẳng tin tưởng cả vào bản thân mình nữa hay không đây? Hóa ra thứ cách xa tôi với mọi đau chỉ có mỗi thành phố này mà là tất cả mọi thứ. Mọi thứ đều như chuẩn bị để chôn vùi tôi. Đằng sau lưng tôi như có một đôi tay màu đen đang thò ra, nó đang giờ móng vuốt về phía tôi, ra sức đẩy tôi xuống vực. Tôi vùng vẫy, cố sức bám vào một nhánh cây khô kiệt và bàng hoàng kêu cứu. Tiếng kêu như bị xé toạc trong gió, vụn vỡ thành bụi lẫn vào trong không gian, bầu trời như sập xuống...

Tôi rất muốn ngủ, thế nhưng thân thể cứ như đang bay lơ lửng giữa không trung, không làm sao để hạ xuống đất được. Tôi nhìn thấy mẹ tôi đang đi về phía tôi, bà mỉm cười vẫy tay với tôi. Tôi sai bước đi về phía mẹ, nhưng đột nhiên mẹ biến

Trời đột nhiên tối sầm, bên tai tôi ầm vang tiếng đùng đoàng, giống như có một đoàn tàu hỏa đồ sộ đang lao nhanh về phía tôi. Thứ âm thanh này khiến tôi cảm thấy khó chịu, giống như một đám bọt biển đang bám lên người và hút sạch toàn bộ nước và máu trên người tôi, khiến cho tôi nghẹt thở tới chết.

Tôi buồn ngủ quá rồi, tôi cứ thế mà chìm vào giấc ngủ thôi.

Giấc ngủ này rất dài, đến khi tỉnh lại, thứ đầu tiên mà tôi nhìn thấy là khuôn mặt của Lý Thúy Hồng, tiếp đó tôi nhìn thấy trên

bàn tay mình có một đầu kim. Đợi đến khi đầu óc tôi dần dần tỉnh táo, nỗi đau đớn vừa mới đi qua nay lại ập đến. Chỉ cần nhìn thấy Lý Thúy Hồng là tôi lại thấy đau đớn như có một cái máy xay đang xay nát từng khúc thịt trên người mình.

- Cô bị ngã trên đường, suýt nữa thì bị xe đụng! - Lý Thúy Hồng lạnh nhạt nói.

- Cảm ơn! - Tôi liếc chị ta rồi nhanh chóng nhìn đi nơi khác. Chị ta cùng vô vàn những nhìn ánh khác hiện lên trong đầu khi thì làm tôi chán ghét, lúc khiến tôi đồng cảm, khi lại làm tôi sợ hãi. Khoảnh khắc này đây, tôi lại muốn sà vào lòng chị ta mà khóc một trận cho đã.

- Tôi đi đây! Điện thoại và túi xách ở đây, y tá ở phòng bên cạnh. Khi nào cần rút kim ra thì chỉ cần gọi y tá một tiếng là được! - Đi ra đến cửa chị ta lại quay lại, đi đến bên giường nhìn tôi, vẻ mặt mệt mỏi, ngồi xuống ghế. - Cùng là đàn bà, tôi nhắc cô câu này: Đàn bà mà làm kẻ thứ ba, cuối cùng đều bị thương khắp mình mẩy, chẳng có kết cục tốt đẹp đâu, những kẻ được đắc chí chỉ là thiểu số, phải xem vào vận may và số mệnh của kẻ đó. Cô tự biết lượng sức mình đi, đừng để mình bị thua không còn manh giáp!

Một mình tôi nằm im lặng trên giường, tưởng tượng ra cảnh Lý Thúy Hồng dìu tôi dậy trên đường, gọi xe đưa tôi vào bệnh viện, sau đó dìu tôi lên giường, cởi giày đắp chăn cho tôi. Cảnh tượng này khiến cho tôi cảm thấy trái tim mình thực sự đau đớn.

Điện thoại rung ù ù trong túi xách, nghe tiếng chuông thì chắc chắn là của Lưu Minh Cường gọi đến. Tôi giật lấy cái túi, lật tung lên để tìm điện thoại rồi gào lên trong điện thoại như một con thú bị thương: “Lưu Minh Cường, thằng khốn kiếp!”.

Chuyện này đã gây ra một cú sốc rất lớn đối với tôi, tôi phải mất một thời gian dài có thể điều chỉnh được tâm trạng bản thân. Khoảng thời gian ấy, cứ hết giờ làm là tôi lại tắt điện thoại, đi thẳng về chung cư, vùi đầu vào ngủ, gần như cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Trong khoảng thời gian này, tôi cố gắng kiềm chế không đi tìm Tề Tề nói cho ra nhẽ, tôi không muốn khơi lại chuyện này một lần nữa. Đi một ngày đàng học một sàng khôn, cái này gọi là tự làm tự chịu, còn biết oán trách ai đây. Tôi đưa số của Lưu Minh Cường và Tề Tề vào danh sách chặn cuộc gọi, định kể từ nay sẽ cắt đứt liên lạc với hai người này.

Cuối tuần đó tôi về nhà với mẹ hai ngày, còn uống rượu với thầy Châu. Mẹ tôi vui lắm, luôn miệng nói tôi đã trở thành người lớn chỉ trong một đêm. Có thể là vậy, đột nhiên tôi cảm thấy thứ duy nhất mà tôi còn có thể tin được đó chính là tình thân. Thầy Châu hôm nay nói rất nhiều, rất hoạt bát, kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện thú vị thời ông còn nhỏ. Mẹ tôi ngồi bên cạnh vui vẻ nhìn chúng tôi chạm cốc, có lúc còn lên đưa tay lên gạt nước mắt. Trong lòng tôi vô cùng xót xa, thầm nghĩ: Thứ mẹ tôi cần thật sự chẳng nhiều nhận gì, thế mà tôi lại keo kiệt cả thời gian và nụ cười

Trong dịp lễ 1-5, khách du lịch đến Phố Thành rất đông, lãnh đạo tập đoàn đến đây cũng chẳng ít, cứ hết đoàn này đến đoàn khác. Tôi ngày ngày đều phải đi chiêu đãi với Diệp Cường, bữa nào cũng phải uống rượu, uống nhiều đến nỗi lúc tỉnh lại đầu óc hãy còn mơ màng. Diệp Cường cảm thấy rất áy náy, nói rằng nếu tôi không uống được thì thôi, để phụ nữ phải uống rượu khiến cho hắn ta thấy áy náy.

Tôi nói không sao, cứ coi như đây là tôi đang cống hiến chút công sức cho công ty. Câu nói này không xuất phát từ tấm lòng, tôi đâu có cao thượng đến

thế, chẳng qua chỉ là tôi muốn uống mà thôi.

Dịp nghỉ lễ ấy khiến cho tâm trạng của tôi tốt hơn nhiều: Có rượu để uống, có động lực để làm việc, được hưởng lương gấp ba lần bình thường, lại có thể khiến cho Diệp Cường vô cùng cảm động.

Tề Tề để lại không biết bao nhiêu lời nhắn trên nick của tôi, hỏi tôi vì sao điện thoại không gọi được, điện thoại cố định thì không nghe, rốt cuộc tôi đã đi đâu rồi. Những tin nhắn của Tề Tề giống như một mồi lửa châm ngòi cho một vụ cháy lớn trong tôi. Hình ảnh về Tề Tề và Lưu Minh Cương cứ lượn quanh trong đầu tôi, khiến cho tôi cảm hận không thể lập tức lôi Tề Tề từ trên mây tính xuống... sau đó, lại nhìn cô bằng ánh mắt bất lực. Đây chính là lý do khiến cho tôi vẫn không muốn đối mặt với Tề Tề. Nếu đối lại là người khác, tôi đã sớm đánh cho cô ta một trận tơi bời sau đó cắt đứt mọi liên lạc, Nhưng Tề Tề thì khác, tôi không thể ra tay. Mặc dù tôi rất muốn hỏi Tề Tề tại sao lại làm như vậy, tôi cũng từng không ít lần bùng tình trong đêm, nhớ lại những kỷ niệm về chúng tôi, cố gắng nhớ lại xem có phải mình đã làm gì, nói gì khiến Tề Tề bị tổn thương hay không, nhưng càng nghĩ tôi càng thấy bất an.

Cái cảm giác này giống như bị một ai đó vùi dập mà không thể lên tiếng kêu oan.

Nhận được điện thoại của Hường Phong Thu đúng lúc tôi đang uống rượu. Anh ấy nói đang ngồi với Tề Tề, Tề Tề đòi nói chuyện với tôi. Còn chưa để tôi mở miệng thì Tề Tề đã chửi:

- Đồ khốn kia, tại sao điện thoại cho cậu mà không được hả? Không phải cậu đã đưa cho tớ vào danh sách chặn cuộc gọi đấy chứ?

Tề Tề nói xoi xoi ở đầu dây bên kia, trong khi tôi chẳng nói được điều gì. Cô đâu hay biết tôi đã không thể nào đối mặt với cô ấy được nữa.

Tôi nói: “Hay là tối nay cùng ăn cơm đi!”, nói xong rồi tôi mới thấy hoảng, ý của tôi là định cúp máy rồi tắt máy luôn cơ.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng hò reo ầm ĩ. Tôi nghĩ, chẳng lẽ nào cũng nói ra rồi thì gặp mặt nhau thôi, lành lành gạo, vỡ làm muối.

Tôi đến văn phòng Giám đốc Từ, không nói năng gì, mặt nghệt ra, cười ngốc nghếch. Giám đốc Từ khá hiểu tôi, anh nhìn tôi rồi bảo: “Có chuyện gì thế, mau nói đi!”

- Hi hi, tối nay tôi có mời mấy người bạn ăn tối, có thể giúp tôi ký một hóa đơn không?

Giám đốc Từ nheo nheo mắt cười:

- Mời ai thế?

- Một người bạn ạ, chỉ một lần này thôi ạ!

Anh mỉm cười trợn mắt dọa tôi, hếch hếch cằm, làm điệu bộ:

- Được thôi, nhưng không có lần sau đâu nhé!

Tôi ngồi ở tầng hai nhà hàng đồ ăn tây đợi họ. Tề Tề đến trước. Hôm nay Tề Tề mặc một chiếc áo bó sát da báo, cầm theo túi xách màu đen, tóc buộc cao đuôi ngựa, giống như một ca sĩ vừa mới bước từ sân khấu xuống.

Tề Tề vào trong nhà hàng, đưa cho tôi một cái kem. Tôi gạt tay Tề Tề đi, nói:

- Tôi không muốn ăn!

Tề Tề ngậy người nhìn tôi, dường như không tin là tôi nổi cáu thật sự:

- Sao thế, là cậu tự nói muốn mời tớ ăn cơm đấy chứ có ai bắt cậu mời đâu? Không muốn mời thì thôi, sao phải xì cái mặt ra thế kia?

Tôi cố nặn một nụ cười, nói:

- Xin lỗi, dạo này tôi không thích ăn kem cho lắm!

Hường Phong Thu và Giang Hạo cũng đến. Sau khi ổn định chỗ ngồi, Giang Hạo nhìn quanh, nói:

- Làm gì mà long trọng thế, có chuyện vui gì hả?

Tôi nói không có, chẳng qua chỉ là tụ tập bạn bè mà thôi.

Lúc tôi nói chuyện, Tề Tề kéo ghế về phía Giang Hạo. Giang Hạo vội vàng kéo ghế nhích ra xa. Tôi liếc qua rồi giả vờ như không để ý đến, quay sang hỏi Hường Phong Thu:

- Thế nào, mừng 1-5 có về nhà không?

Hường Phong Thu nói:

- À phải rồi, muốn em đi cùng về gặp mẹ anh mà em không nể mặt

Tôi giờ nắm đấm lên giáng cho Hường Phong Thu một cú, anh đau quá kêu ré lên:

- Sao em cứ giá họa cho anh thế?

Nghe thấy hai từ “giá họa”, mặt tôi đột nhiên biến sắc, nói:

- A giá họa cho ai, anh nói vậy ý gì?

Không khí chợt im phăng phắc, ba người kia ngáy ra nhìn tôi. Tôi có chút bức bối, tâm trạng có hơi bất ổn. Tề Tề vội vàng cười ha ha, phá vỡ cục diện bế tắc này:

- Đột nhiên tớ cảm thấy hai người rất hợp nhau, hay là đến với nhau đi!

- Còn lâu, cứ như phụ nữ tiền mãn kinh ấy! - Hường Phong Thu bĩu môi nói, tôi liền tức tối đập mạnh vào chân anh.

Tề Tề hôm nay rất cao hứng, uống hết một chai rượu vang rồi lại hỏi tôi có thể mở thêm chai nữa không. Tôi nói không sao, hôm nay sẽ uống đến khi nào phải bò lết về nhà mới thôi, nói rồi tôi liền nâng cốc:

- Nào, tôi mời hai người một ly!

Giang Hạo lạnh lùng nói:

- Sao lại mời chung như thế! Không uống đâu!

Nụ cười trên môi Tề Tề như cứng lại, cô hơi bối rối phụ họa theo:

- Đứng đấy, phải mời từng người một, sao lại một tên trúng hai đích như vậy, thật chẳng có thành ý gì cả!

Hường Phong Thu chỉ vào hai người họ, nói:

- Hai người chẳng phải là một sao? Sao phải phân chia rõ ràng thế? Đây là lời chúc của Y Y với hai người, chẳng liên quan gì đến chuyện thành ý cả!

Giang Hạo cúi đầu cười nhạt:

- Cảm ơn lời chúc của cô. Nhưng cứ chia nhau ra mà uống thôi!

Mặc dù Hường Phong Thu không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng tôi hiểu, vì vậy tôi cũng chẳng miễn cưỡng họ làm gì, tránh để cả hai cùng khó xử.

Bữa cơm này thật tệ nhạt. Sự lạnh nhạt của Giang Hạo đối với Tề Tề khiến cho cô ấy rất bối rối, vừa bối rối vừa phẫn nộ, nhưng Tề Tề không thể nổi cáu ở đây nên đành phải hết lần này đến lần khác gượng gạo mỉm cười, nâng cốc uống hết ly này đến ly khác với tôi và Hường Phong Thu. Mỗi lần đặt cốc rượu xuống, trong mắt cô lại ánh lên sự hoang mang. Sự hoang mang này cho tôi thấy mâu thuẫn giữa Tề Tề và Giang Hạo không chỉ đơn thuần là những chuyện vặt vãnh như trước đây nữa. Tề Tề cũng thừa hiểu rằng, đàn ông một khi trái tim đã nguội lạnh thì chẳng thể nào làm nó sống lại. Cô không biết làm thế nào để có lại trái tim Giang Hạo, càng không biết Giang Hạo liệu có còn cho cô cơ hội để cứu vãn.

Tề Tề uống hơi nhiều, bắt đầu lè nhè nói không rõ tiếng, không biết say thật hay chỉ giả vờ đáng thương. Sau khi uống nốt giọt cuối cùng, Tề Tề nói với mọi người:

- Tôi mời mọi người đi hát nhé!

Tôi đáp:

- Được thôi, tôi đang nghĩ làm sao để kiếm lại số tiền bữa cơm này đây!

Tề Tề mượn rượu, choàng tay qua cổ Giang Hạo:

- Ông xã, đi đâu hát

Giang Hạo chậm rãi gỡ tay Tề Tề ra:

- Tôi còn có việc, mọi người đi hát đi!

- Anh làm sao thế hả? Lần nào bảo đi với em cũng có việc bận, không đi không được à? - Tề Tề thừa biết Giang Hạo sẽ không đi nhưng vẫn ôm một tia hi vọng. - Đi đi mà ông xã, xin anh đấy!

- Không được, đã hẹn với người ta rồi!

- Đi đi người anh em! - Hường Phong Thu cũng lên tiếng.

- Có khi Giang Hạo có việc thật, chúng ta đi trước đi, đợi lát nữa anh ấy xong việc sẽ đến đón cậu! - Tôi liếc Giang Hạo.

Tề Tề ngồi ngây ra đó, Giang Hạo chẳng buồn nhìn mà đứng dậy bỏ đi luôn. Tôi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Giang Hạo, đột nhiên nhớ đến Lâm Tiểu Vi. Đàn ông lúc tuyệt tình đều như vậy cả.

Đến quán karaoke, Tề Tề gọi một kết bia. Tôi đánh mắt ra hiệu cho Hường Phong Thu. Hường Phong Thu vội vàng nói: “Đàn bà uống rượu nhiều không tốt đâu, da mặt sẽ bị cháy xệ, ai mà biết được có khi hôm nào đó mũi cũng chảy xệ xuống ấy chứ! Thôi uống nước hoa quả đi, cho đẹp da!”. Nói rồi anh đẩy kết kia ra ngoài

Tề Tề ngồi dựa lưng trên ghế sofa, châm một điếu thuốc, gác chân lên bàn trà, nói:

- Trong lòng tôi rất khó chịu, cứ để cho tôi uống một chút đi! Tôi phải nhờ vào rượu mới có thể ngủ được!

- Cậu có thể có chuyện gì đau lòng chứ? – Tôi cười khẩy.

Tề Tề không trả lời tôi, đứng dậy nói:

- Hường Phong Thu, hát cho tôi nghe một bài! Hát bài gì để tôi chọn cho anh nào!

Hường Phong Thu nói:

- Bài tôi muốn hát thì nhiều lắm, ngoài hai bài không biết hát thì bài nào tôi cũng hát được!

- Hai bài nào không biết? – Tề Tề tò mò hỏi.

- Bài này không biết, bài kia cũng

Tề Tề bật cười sảng sặc, một luồng ánh sáng chiếu vào khuôn mặt cô, tôi thoáng thấy khuôn mặt Tề Tề ướt nước mắt.

Mẹ gọi điện cho tôi, nói thầy Châu cả ngày nay không ăn được gì, chỉ có thể húp chút cháo loãng, hình như cổ họng lại sưng, hỏi tôi có cần đưa lên thành phố khám bệnh không.

Cúp điện thoại rồi mà tôi thấy trong lòng rất bức bối, không muốn vào hát nữa, chỉ muốn ở yên tĩnh một mình.

Tề Tề đang nhắm mắt hát bài Đừng để ngày hôm qua xát muối vào vết thương của bạn..., vừa nghe thấy tôi bảo phải đi, cô đã ném cái micro sang một bên:

- Cậu làm thế là có ý gì hả? Thật là chẳng đáng mặt bạn bè!

- Tôi có việc quan trọng thật mà!

Hường Phong Thu đang định nói gì thì Tề Tề đã chen vào:

- Để cậu ấy đi đi, nhìn cái mặt cậu ta chắc chắn là đi tìm trai rồi!

Tôi cười, nói:

- Đúng đấy, đề lâu thiết bị sắp rì sét đến nơi rồi!

Trên đường đi tôi nhận được một cú điện thoại lạ, nghe rồi mới biết là của Lưu Minh Cường gọi đến. Hắn ta hỏi điện thoại của tôi làm sao mà gọi mãi không được.

Tôi nén giận, nói:

- Tôi đưa số của anh vào danh sách chặn cuộc gọi rồi!

- Tại sao? Lần trước vợ anh... không làm gì em chứ hả?

- Giám đốc Lưu à, chuyện đã gần tháng nay rồi mà giờ anh mới nghĩ đến việc quan tâm đến tôi sao? Giả tạo quá đấy! – Lúc nói ra những câu này, giọng nói của tôi như rung lên. – Anh nghe rõ đây, sau này đừng có làm phiền tôi nữa. Cứ nghe thấy giọng của anh là tôi thấy buồn nôn!

- Có phải em đã bị đả kích gì rồi không? Anh... - Mặc cho hắn ta vẫn còn đang nói, tôi cúi gằm mặt, thật sự không muốn nghe thấy giọng nói của hắn ta nữa.

Tôi và Giang Hạo gặp nhau ở quán trà Hường Gia. Trên đường đi, tâm trạng tôi vô cùng mâu thuẫn, thấy mình chẳng cần thiết phải làm vậy. Nhưng cứ

ngồi đến bộ dạng chết đi sống lại của Tề Tề, tôi lại quyết định sẽ đi, cứ coi như là lần đây là nguyên tắc làm người của tôi, không bao giờ để chuyện “thù hận” dính dáng đến chuyện “giúp đỡ người khác”.

Lúc sắp đến nơi, anh ta đột nhiên gọi cho tôi:

- Thật xin lỗi cô, công ty có chút chuyện, hay là cô đến công ty tôi đi, lát nữa tôi sẽ đến. Ở lầu tám, tòa Kiệt Tác, đường Thiên Kiều.

Đây là lần đầu tiên tôi đến công ty anh ta. Trong đại sảnh tiếp đón khách được chia ra làm rất nhiều phân khu: khu vực cho hướng dẫn viên du lịch, khu vực cho tổ chức, khu vực cho tài vụ... Mọi người đều mặc đồng phục, bận rộn luôn chân luôn tay, tiếng điện thoại và tiếng nói chuyện lúc trầm lúc bổng. Bức tường phía bên trái tôi có treo một tấm bảng mục tiêu kinh doanh trong tháng và rất nhiều lời nhắc nhở. Nói chung là không khí làm việc rất nghiêm túc và có nề nếp.

Tôi ngồi ở khu vực tiếp đón khách của Giang Hạo, nhân viên công ty rót cho tôi một cốc nước. Tôi liếc thấy trên cái cốc có in hình con mèo hoạt hình, đôi mắt neho neho, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

Trước đây, ấn tượng của tôi về Giang Hạo không được tốt cho lắm. Cảm giác đầu tiên của tôi về anh ta là: Người này là một kẻ giỏi kinh doanh nhưng không biết yêu thương vợ. Nhưng khoảng khắc này, ngồi trong công ty của anh ta, tôi dường như biết đến một “anh ta” khác. Xem ra thái độ của đàn ông dành cho phụ nữ khác hẳn so với cái nhìn của anh ta về quyền lực và đồng tiền.

Giang Hạo chạy ào vào, các nhân viên khác mặc dù đang bận rộn nhưng vẫn vẫy tay chào anh ta:

- Sếp, anh đến muộn nhé!

Giang Hạo nói:

- Được rồi, được rồi, tối nay mời mọi người đi ăn đêm!

Cả đám hò reo, vỗ tay hoan hô ầm ĩ rồi mới tiếp tục làm việc.

Vào đến văn phòng Giang Hạo, tôi cười nói:

- Cũng không tồi! Một đội ngũ nhân viên sáng tạo, làm việc hiệu quả với không khí làm việc vui vẻ. Không ngờ anh lại có cái tài này đấy!

Giang Hạo rót cho tôi một ly nước, sau đó ngồi lên bàn làm việc, hai chân du đưa trong không trung:

- Thế là không tốt hay xấu?

- Đương nhiên là tốt rồi, chỉ có điều tôi không hiểu, tại sao một người có thể điều khiển công ty tốt như vậy lại chẳng có chút tình cảm nào với vợ?

Giang Hạo nhảy xuống khỏi bàn làm việc, dựa lưng vào ghế, nói:

- Ủm, hôm nay cô đến đây là để lên lớp tôi phải không? Được rồi, vậy tôi phải rửa tai lắng nghe kinh nghiệm của cô vậy!

Tôi hiểu ý câu nói của anh ta. Tôi cúi đầu, cười ái ngại:

- Cũng phải, tôi làm gì có tư cách mà nói anh!

- Đúng là cô chẳng có tư cách gì nói tôi cả! - Giang Hạo liếc tôi, mỉa mai. - Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mã.

- Anh đừng chửi bóng chửi gió như thế! - Tôi uống một hớp nước, thờ ơ nói, bụng thăm thẳm: Anh chẳng coi tôi ra gì thì tôi cũng vậy thôi.

- Đâu có, tuyệt đối không có! Nếu có tôi sẽ bị sét đánh chết!

- Da mặt dày giống như anh thì sét có đánh cũng chẳng chết được!

- Xem ra rất có thành kiến với tôi, trong lòng cô tôi chắc chẳng bằng con chó! - Giang Hạo từ từ đứng dậy. - Vậy thì tôi đành phải tiễn khách vậy!

- Thật sự không thể cứu vãn sao? Cho cô ấy một cơ hội đi, cơ hội cuối cùng. Cho dù cô ấy có phạm sai lầm, anh là chồng cũng nên cho cô ấy có cơ hội sửa chữa chứ! - Tôi chẳng còn tâm trạng nào mà chảnh chọe với anh ta nữa, liền đi thẳng vào vấn đề chính.

Giang Hạo thu lại nụ cười trên môi, đứng ngây như pho tượng, yết hầu hơi động đậy, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

-... Cô không nên đến đây. Lẽ nào cô không hiểu sự khác biệt của phạm sai lầm và phản bội sao? Phạm lỗi là vô tình, còn phản bội là cố ý. Về trước là về vấn đề khả năng phán đoán, về sau là vấn đề nhân cách, là vấn đề trách nhiệm đối với hôn nhân, sự tôn trọng đối với người bạn đời. Ví dụ, lấy trộm đồ là phạm sai lầm, còn lấy trộm người là vô liêm sỉ, bởi vì con người không phải đồ vật. Đối tượng tác động đến khác nhau nên kết quả đương nhiên sẽ khác nhau. Cô có muốn tôi tiếp tục phân tích cho cô biết sự khác biệt giữa hai thứ này nữa không?

Tôi bị anh ta nói cho cứng họng không biết nói cái gì. Anh ta quả nhiên là dân kiếm cơm nhờ cái tài mồm mép. Phân tích rất rành rọt, rõ ràng, lập trường

kiên định

- Cô nghĩ cô ta có đáng để cô đến nói hộ thế này không? - Giang Hạo nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt sắc lạnh như muốn đâm thủng người tôi. - Tôi thật sự nghi ngờ ý định của cô?

- Đó là chuyện giữa hai chúng tôi, chẳng liên quan gì đến anh hết. Hôm nay tôi đến chỉ muốn nói với anh: Xin anh hãy tha thứ cho cô ấy lần này, cũng là để giữ lại một tia hi vọng cuối cùng cho cuộc hôn nhân của hai người! - Tôi ngừng lại một lát rồi nói tiếp. - Chẳng nhẽ chỉ một tia cũng không thể?

- Khó! Phần lớn mọi người đều vì tình yêu và trách nhiệm mà lấy nhau. Cũng có một bộ phận nhỏ lấy nhau là vì những nguyên nhân sâu xa hơn. Đòi người bị hủy hoại chính bởi điểm này! - Giang Hạo ngẩng đầu nhìn tôi, mỉm cười, đôi mắt đỏ hoe. - Một cuộc hôn nhân nặng nề như vậy, nếu như còn bị cho mọc sừng, làm một thằng đàn ông mà như thế sống có khác nào chết?

Giang Hạo nhét một điều thuốc vào miệng, cắn thật chặt. Tôi dường như có thể nghe thấy tiếng rít qua kẽ răng của anh ta.

Ra khỏi văn phòng của Giang Hạo, tôi liền gọi cho Tề Tề:

- Anh ta dường như đã quyết tâm rồi, khó lay chuyển lắm!

Tìm Giang Hạo nói chuyện là ý của Tề Tề. Tề Tề nói Giang Hạo ngoại tình, muốn ly hôn với cô, bảo tôi đi thám thính ý đồ của anh ta. Tôi đương nhiên biết rõ nguyên nhân sâu xa, chỉ muốn chỉ thẳng vào mặt Tề Tề mà chửi bới rằng cô là kẻ giả tạo, nhưng tôi chẳng có cái dũng khí ấy.

- Ok, tớ biết rồi!

Giọng nói trầm trầm của Tề Tề khiến cho tôi không nỡ cúp máy ngay. Tôi đành an ủi:

- Cho anh ta một chút thời gian, có những chuyện không th nôn nóng được!

- Có những chuyện cậu không biết đâu, giờ tớ đang rất hối hận! - Tề Tề nói xong tôi liền cười thầm trong bụng. Đương nhiên là cô phải hối hận rồi, phạm sai lầm lớn như vậy cơ mà, đâu chỉ có Giang Hạo, ngay cả tôi cũng muốn tránh xa cô ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đi săn hôn nhân

Chơi bởi cũng được mà bốn phận cũng xong, ai chẳng mong có được một mái ấm. Cầm tờ giấy kết hôn trên tay mới có thể thở phào nhẹ nhõm: Phù, kẻ từ nay có thể không cần trang điểm lòe loẹt, cuối cùng cũng có thể rửa sạch lớp trang điểm đầy chì kia đi để yên tâm làm vợ người ta rồi!

1

Tôi lúc này giống như một con mèo đói khát, bất cứ lúc nào cũng thèm thường mùi tanh của cá. Cái ví dụ này mặc dù không được sát cho lắm nhưng vẫn có thể thể hiện được tâm trạng của tôi lúc này. Tôi mong muốn ngày nào cũng có người giới thiệu bạn trai cho tôi, mong ước sau một lần gặp gỡ tình cờ sẽ làm thay đổi hiện trạng của tôi và người ấy sẽ dẫn tôi bước vào một cuộc sống mới. Cái khát vọng này cứ ngày một lớn lên trong lòng tôi, đến nỗi mà cứ nhìn thấy bất kỳ một người đàn ông xa lạ nào tôi cũng muốn chạy ngay đến trước mặt anh ta để hỏi xem anh ta có còn độc thân không.

Mấy hôm trước tôi đã lên đến trung tâm môi giới hôn nhân, thái độ phục vụ của nhân viên ở đó rất kém, mới nghe nói tôi muốn tái hôn đã mở miệng đòi 100 tệ phí giới thiệu, còn đắt hơn những người chưa kết hôn đến 60 tệ. Tôi tức lộn ruột, hỏi cô ta chẳng phải trình tự cũng như nhau hay sao? Hơn nữa, đều là tái hôn mà tại sao đàn bà lại đắt hơn đàn ông?

Cô ta lườm tôi, nói:>

- Thế thì cô tự đi tìm đi! Đàn bà đã ly hôn là khó tìm đối tượng nhất đấy! Nhất là ở độ tuổi như cô, vừa muốn có tình cảm lại đòi có nhà cửa, thật phiền phức!

Tôi đứng dậy bỏ đi, đi ra đến cửa, thấy không sao hà giận tôi liền quay lại nói:

- Chê phiền phức cô còn mò trung tâm làm ăn làm gì?

Tôi định sẽ đăng một mẫu tin tìm bạn đời trên báo.

Lúc vào văn phòng Diệp Cường để nộp tài liệu, tôi thấy hắn ta đang nghe điện:

- Xin cô hãy lý trí một chút có được không, đừng có lấy chuyện này ra hù dọa tôi nữa!

Tôi nghe qua là biết cuộc gọi ấy là của Lãnh Linh gọi đến, thế là liền vội vàng quay lại.

Người đàn bà này thật dai như đũa. Thái độ của cô ta hiện giờ nói để nghe một chút thì là cố chấp, còn nói trắng ra chính là giả tạo: Chẳng phải muốn

kiểm soát chút ít từ Diệp Cường hay sao? Cứ nói thẳng ra cho xong, đưa ra một cái giá, bàn bạc xong xuôi là ổn thỏa, hơi đâu mà uống phí thời gian vào mấy việc này. Nghe nói Diệp Cường đã mua cho cô ta một căn nhà ở Thâm Quyển, thế nhưng cô ta không nghe, một mực cần người chứ không cần nhà. Phải nói là cô ta cũng hơi quá tham lam, đều đã bước sang cái tuổi có nếp nhăn trên mặt rồi mà vẫn còn được voi đòi tiên như vậy. Tôi thấy cô ta rất ngốc, một căn nhà ở Thâm Quyển ít nhất cũng phải cả triệu tệ. Phải hiểu rằng sự áy náy của đàn ông đối với đàn bà chỉ là những xúc động nhất thời, lúc này mà chê thì sau này muốn lấy cũng chẳng được. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, cô ta thật sự đã yêu Diệp Cường, chẳng có liên quan gì đến chuyện tiền bạc cả. Nhưng nếu là vậy thì Lãnh Linh thật sự quá ngốc nghếch. Giờ là thời đại nào rồi mà còn mù quáng dành tình yêu cho một gã đàn ông đã có vợ, để uống phí tuổi xuân, danh tiếng, thời gian và sức lực, nói ra thậm chí còn khó tin hơn cả khoa học viễn tưởng.

Tôi trở lại văn phòng của Diệp Cường. Hắn ta đã nói chuyện điện thoại xong, nhưng tâm trạng vẫn chưa bình tĩnh lại, mặt vẫn sầm sì, đầu óc rối loạn, tay lật tung mấy trang tài liệu trên bàn.

Tôi đưa tài liệu ra trước mặt Diệp Cường, hắn ta chẳng buồn nhìn mà đặt sang một bên rồi phẩy tay ý bảo tôi có thể đi được rồi.

Lúc ra đến cửa, Diệp Cường đột nhiên gọi tôi lại:

- Trước mắt cô có việc gì không?

- Không ạ!

- Đi, tôi mời cô uống cà phê!

Sau vụ đụng độ ở Thâm Quyển lần trước, giữa tôi và Diệp Cường như đặt một tấm bảng có ghi rõ bí mật của đôi bên trên đó. Điều này khiến cho chúng tôi lúc nào cũng phải thận trọng đề phòng lẫn nhau, trong lòng vừa bồn chồn, lo lắng vì bị đối phương tóm được đuôi, lại vừa cảm thấy đồng cảm vì chúng tôi là những kẻ cùng chung một con thuyền. Tâm trạng phức tạp này đan xen với nhau tạo nên một thứ giao ước ngầm và một sự thấu hiểu giữa chúng tôi. Biểu hiện của việc này là biến đổi phương thành đối tượng thích hợp nhất để dốc bầu tâm sự.

Thứ mà Diệp Cường cần lúc này có lẽ chính là tâm sự với tôi. Về cơ bản anh ta chẳng cần lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề. Vừa ngồi xuống ghế, Diệp Cường đã nói:

- Cô ấy muốn bỏ đứa bé!

- Tại sao?

- Bởi vì cô ấy muốn kết hôn với tôi! - Diệp Cường nói xong liền thở dài. - Việc này đâu có được!

- Tại sao?

- ... Thực ra cô hiểu sự khó xử của tôi mà!

- Anh có yêu cô ta không?

- Yêu! - Diệp Cường gần như buột miệng nói ra câu đó. - Nhưng cứ yêu là phải kết hôn sao?

Diệp Cường hỏi tôi nhưng dường như anh ta cũng đang hỏi chính bản thân mình. Tôi rất ghét cái bộ dạng này của đàn ông, trong lòng thầm nghĩ: Vớ vẩn, yêu đương nhiên là phải cưới rồi, nếu không trên đời này ới đứa trẻ sinh ra mà chẳng có cha.

- Đối với phụ nữ, kết quả của tình yêu chính là hôn nhân! - Tôi nhìn thẳng vào mắt Diệp Cường, thể hiện thái độ không đồng tình với anh ta về việc này.

Diệp Cường cười cười, một mối dựa lưng vào ghế:

- Tôi cũng cảm thấy bản thân mình rất vô dụng. Cô ấy muốn kết hôn, muốn danh chính ngôn thuận ở bên tôi, nhưng tôi không làm được. Những người như tôi bây giờ muốn ly hôn đâu phải chuyện dễ dàng. Còn con cái, còn cha mẹ già, còn dư luận xã hội, còn công việc... không khéo có mà mất hết. Giờ cô ấy luôn ôm cả đồng hi vọng ảo tưởng, mong chờ tôi biến chúng thành hiện thực. Nhưng tôi... không làm được!

Tôi khuấy cốc cà phê, không biết nên nói gì tiếp. Tại sao chúng tôi đều gạt hết những cuộc hôn nhân từ tế sang một bên để theo đuổi cái thứ tình cảm đầy phức tạp kia?

Buổi trưa, lúc đi qua cửa hàng giặt khô, tôi nhìn thấy chị Trương đang giặt quần áo. Chị Trương là nhân viên cũ của cửa hàng, trước khi khách sạn cải tổ, chị từng làm ở bộ phận giặt là của khách sạn. Thường ngày chúng tôi rất ít khi tiếp xúc với nhau, chỉ gật đầu chào hỏi xã giao mỗi lần gặp mặt; thứ nhất là vì chị đã gần năm mươi rồi, chúng tôi không có tiếng nói chung; thứ hai là công việc cũng chẳng mấy liên quan đến nhau. Chỉ có điều, hôm nay gặp tôi, chị Trương tỏ ra rất nhiệt tình, từ xa đã vẫy tay chào tôi:

- Y Y, chị đang định đi tìm em đây! Mau vào đây, chị có chuyện muốn nói với em!

Chị tháo găng tay ra, lau tay vào khăn khô, kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện tôi, cười ngọt ngào>

- Y Y, em đã tìm được ai chưa?

Thấy tôi lắc đầu, chị vui lắm:

- Vậy thì tốt quá... nếu chị nói muốn giới thiệu cho em một người, em sẽ không đề bụng chứ?

Trời ơi, sao lại có một chuyện tốt đẹp tự đến gõ cửa thế không biết, người ta đang nói sẽ giới thiệu bạn trai cho mày kia! Tôi cố giấu sự phấn khởi trong lòng:

- Làm gì có chuyện đó chứ? Chị có lòng như vậy, em cảm kích còn không hết nữa là!

Chị mỉm cười lấy ra một bức ảnh từ trong ngăn kéo:

- Chị biết một người này... em xem ảnh đi!

Tôi đón lấy bức ảnh, đưa mắt nhìn. Ôi trời ơi, là cảnh sát cơ đấy!

Tề Tề có một người bạn làm cảnh sát, diện mạo xấu xí không bút nào tả xiết: Môi dày cộp, nhìn kiểu gì cũng thấy giống hai cái xúc xích, đôi mắt thì nhỏ xú, mí mắt cứ sùm sụp, mới gặp còn tưởng anh ta bị ong chích nên mắt mới sưng như vậy, người quen thì biết thừa đó là do anh ta ăn chơi vô độ. Chuyện này thì khỏi cần nói, có lần đi ăn đêm với chúng tôi, anh ta nhìn thấy mấy cô gái là như phát điên lên. Kết quả là anh ta uống say mềm, nhìn thấy ai cũng quý sục xuống, nước dãi chảy đầm dề cả ra cổ, còn luôn miệng gọi người ta là “người đẹp” khiến cho chúng tôi mất mặt vô cùng.

Nhưng người trong bức ảnh này thì hoàn toàn ngược lại. Tôi cẩn thận cầm bức ảnh trên tay, nên miêu tả anh chàng này thế nào nhỉ? Gầy gầy, thanh mảnh, cho nên trông có vẻ không ngang ngược, ánh mắt khá dịu dàng và ôn hòa.

Có cảm giác an toàn! Tôi nhanh chóng đưa ra phán đoán về người này. Cái phán đoán này khiến cho tôi thấy vui như mở cờ trong bụng, không chỉ không ghét mà còn thấy vui mừng, phấn khởi>

- Em thấy thế nào? – Nghe chị Trương hỏi tôi mới giật mình, phát hiện ra là mình đã nhìn tấm ảnh lâu lắm rồi.

Tôi cười bẽn lẽn:

- Đây là...?

- Là em họ của chị!

- Thế ạ...

- Cậu ấy tên là Tiêu Dũng, năm nay 31 tuổi, ly hôn đã hai năm rồi, chưa có con, làm việc ở văn phòng Cục Công an thành phố, tính tình thật thà, ít nói nhưng bụng dạ tốt, bố mẹ đã nghỉ hưu cả rồi, đang sống ở huyện, hai cụ vẫn còn khỏe mạnh lắm.

Đầu óc tôi lập tức phân tích các thông tin mà chị Trương đưa ra: cảnh sát, chưa có con, lớn hơn tôi năm tuổi, bố mẹ đã nghỉ hưu thì chắc chắn có lương hưu.

- Dạ... tại sao lại ly hôn ạ? – Tôi tiếp tục thu thập thông tin.

Chị Trương bối rối:

- Chuyện này... vợ cũ của Tiêu Dũng có bồ ở ngoài, với người khác... hầy... chính là mấy chuyện đó đấy!

- Thế cô ta hiện giờ đang ở đâu? – Tôi phải điều tra cho rõ ràng, biết đâu có lúc cần phải đến tìm gặp cô ta để chứng thực những lời chị Trương nói.

Chị lắc đầu:

- Chị cũng không rõ, năm ngoái đã chuyển đến nơi khác ở rồi, nghe nói là cuộc sống cũng không tốt lắm. Đàn bà mà không biết kiểm chế bản thân thì chi thiệt mình thôi!

Dường như chị Trương cũng không muốn nói đến người đàn bà ấy, chị>

- Bình thường chị với em ít tiếp xúc, nhưng chị thấy tính cách của em rất thoải mái, lại xinh đẹp, có năng lực làm việc, nếu không làm sao làm được thư ký Tổng giám đốc chứ?

- Chị đề cao em quá rồi! – Tôi cười đáp lời, bụng thầm nhủ: Tuyệt đối không được để chị Trương biết chuyện của tôi với Lưu Minh Cường, nếu không

thì hỏng hết việc.

- Chị nói thật mà, nếu không chị đã chẳng chủ động làm mới cho em! Hơn nữa nó lại là em họ của chị! – Chị nói xong liền cười:

- Hay là em cứ cân nhắc một chút, hôm nào chị sắp xếp cho bọn em gặp mặt!

Tôi hơi do dự:

- Chuyện đó... à anh ấy có nhà ở thành phố không ạ?

Đây là vấn đề bắt buộc phải hỏi cho rõ. Giá nhà ở Phố Thành này cứ tăng vùn vụt, không có nhà là tuyệt đối không được.

Chị Trương xua xua tay:

- Đương nhiên là có rồi, 140 mét vuông, mới xây dựng, đã trả hết tiền nhà! Tuyệt đối không để em phải lo!

Thoải được rồi, việc tiếp theo là tiếp tục bồi dưỡng tình cảm. Mặc dù chưa biết tính cách đối phương thế nào nhưng tôi vẫn cảm thấy khá lạc quan. Người ta đẹp trai như vậy, còn tôi dù gì cũng là thế hệ 8X, cho dù thế nào thì cũng phải mài ra tí lửa chứ! Thế là OK rồi. Chỉ có điều tôi cũng nghĩ cả rồi, nếu không có tình cảm gì với nhau, tôi cũng sẽ miễn cưỡng, chỉ cần anh ta chịu lấy tôi, tôi sẽ vui vẻ gặt đầu đồng ý.

Mặc dù trong lòng vui mừng hơn hờ nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải từ tốn một chút. Tôi không thể nói: “Thế thì tốt quá, ngày mai kết hôn luôn đi”, cũng không thể quỳ phịch xuống trước mặt chị Trương mà cảm ơn rồi rít rằng: “Chị Trương, cảm ơn chị, chị đúng là ân nhân cứu em!”>

Tôi cố gắng kìm nén niềm hân hoan ở trong lòng, khẽ gật đầu nói:

- Vâng ạ, để em cân nhắc rồi liên lạc với chị sau nhé!

Đi ra khỏi cửa hàng giặt khô, tôi vui tới mức suýt nhảy chân sáo. Tâm trạng của tôi lúc này đang cực kỳ vui vẻ.

Tâm trạng vui vẻ, con nóng giận sẽ qua đi, nhìn ai cũng thấy thuận mắt, nghe cái gì cũng thấy thuận tai, càng không để tâm đến những kẻ đã đâm mình sau lưng. Xem ra cảnh giới của con người cần phải có tâm trạng tốt mới nâng cao được, mà tâm trạng tốt lại cần phải có môi trường tốt tạo ra, vì vậy cái chân lý “đứng trên cao mới nhìn được xa” chính là như vậy đấy.

Thật không ngờ, thật không ngờ, Mạc Y Y cũng có lúc gặp được may mắn như thế này! Thật không ngờ một cửa hàng giặt bình thường cũng có thần may mắn xuất hiện. Tôi đứng ngồi không yên trong văn phòng, lòng phấn khởi muốn mời ai đó đi ăn (cái sự phấn khởi này đối với một kẻ luôn đứng trước nguy cơ về kinh tế như tôi thật đáng sợ). Hết cách rồi, đành phải pha một ly cà phê, để xem có tự trấn tĩnh được không nào!

Buổi tối đi gọi đầu, vốn định đi gọi đầu để thư giãn một chút, nào ngờ gặp ngay gã dở hơi, cứ ra sức bắt chuyện với tôi, đầu tiên thì quảng cáo đầu gọi đầu, sau thấy tôi không có ý định mua lại bắt đầu tìm cách tiếp cận tôi. Hắn ta vừa gọi đầu cho tôi vừa hỏi:

- Chị xinh đẹp thế này chắc chồng lo lắm nhỉ!

Tôi cười lịch sự đáp lại, anh ta thấy vậy càng hăng hái hơn:

- Chị à, con chị mấy tuổi rồi?

Tôi cực kỳ ghét loại người cứ kiếm chuyện làm quà như thế này, liền nói:

- Thoải được rồi, được rồi, đừng gãi nữa, mau xả đi!

Lúc sấy tóc, ngồi trước gương, tôi giặt mình trước hình ảnh của mình trong gương. Không biết có phải là vì màu sắc bộ quần áo tôi đang mặc quá tối hay không mà tôi cảm thấy sắc mặt mình cực kỳ xấu: da chảy xệ, nếp nhăn rõ rệt, khóe mắt xệ xuống, đôi mắt vô hồn. Đây là tôi ư? Tôi đã trở nên thế này từ bao giờ vậy? Ngồi bên cạnh tôi là một phụ nữ lớn tuổi, nhưng chắc vì chăm sóc da tốt nên làn da trắng hồng, láng mịn. Tôi liếc chị ta ở trong gương, rồi nhìn bản thân mình, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy tự ti về nhan sắc của mình.

Ra khỏi cửa hàng gọi đầu, tôi nhận được điện thoại của Tề Tề. Tề Tề nói gần chỗ cô ấy ở có một quán cháo mới mở, cháo rất ngon, bảo tôi qua đó cùng đi ăn.

Tôi đáp:

- Không đi đâu, tớ hơi mệt, đang định về đi ngủ!

Bỏ qua đi, bỏ qua hết đi, cho dù có điều tra ngọn ngành chuyện này thì cũng có ý nghĩa gì? Bỏ qua hết mọi chuyện, tôi phải bắt đầu cuộc sống mới, tôi nhất định phải tóm chặt cái anh chàng cảnh sát này, chỉ cần kết hôn với anh ta thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết! Những gã đàn ông ruồi nhặng, cái chung cư dột nát, những kẻ luôn tỏ vẻ thương hại tôi, nỗi thất vọng của mẹ về tôi cùng những khó khăn mà tôi đang phải đối mặt đó rồi sẽ được giải quyết hết. Ừm, lấy anh ta, tôi sẽ lập tức có thai, rồi tôi sẽ vác cái bụng khề nệ, để từng gã công an mặc đồng phục phải cẩn thận dẫu tôi, tốt nhất là để cho Lâm Tiểu Vi nhìn thấy cảnh tượng này! Chắc chắn anh ta sẽ rất tự ti, bởi vì người đàn ông đứng bên cạnh tôi lúc ấy còn phong độ, còn oai hơn anh ta nhiều. Còn nữa, tôi muốn đụng mặt vợ của Lưu Minh Cương, chị ta vẫn mặc những bộ quần áo hàng hiệu nhưng không phù hợp với mình, kinh ngạc

nhìn tôi trong bộ dạng oai vệ của một “cảnh sát phu nhân”.

Tôi vừa mơ tưởng vừa đi về chung cư, có những lúc say sưa mơ màng mà tôi bật cười rúc rích, thậm chí suýt chút nữa còn va phải cái cây trước mặt.

Về đến nhà, tôi liền chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi đắp một cái mặt nạ làm trắng da lên mặt. Tôi không tin cái mặt nạ hơn 500 tệ lại không thể giải quyết được vấn đề da mặt của tôi. Sau khi đắp mặt nạ, tôi liền viết một bức quyết tâm với nội dung như sau>

Một: Ngủ trước mười một giờ mỗi ngày, thức dậy lúc bảy giờ sáng, đảm bảo giấc ngủ đầy đủ.

Hai: Mỗi ngày uống đủ tám cốc nước, trong đó, buổi sáng thức dậy uống ngay một cốc nước mật ong, buổi trưa một cốc nước chanh, buổi tối một cốc sữa tươi, còn lại là nước trà xanh hoặc hồng trà.

Ba: Mỗi ngày ăn một quả táo, hai quả cam, một quả cà chua.

Bốn: Mỗi ngày bắt buộc phải đi vệ sinh một lần, cho dù táo bón cũng phải ngồi đủ mười phút.

Năm: Mỗi tháng đọc một cuốn sách, đọc xong phải ghi chép cẩn thận.

Sáu: Nói tạm biệt với mọi thói quen xấu, tối không ăn đêm, không hút thuốc, không uống rượu, không đánh nhau, không nói tục, không xì mặt ra, lúc nào cũng phải mỉm cười.

Bảy: Không để ý đến những gã đàn ông đã có vợ, không tự làm tổn thương bản thân, không phá thai.

Viết xong những thứ này, tôi liền lục tung ngăn kéo, lôi hết đồng bao cao su với hộp thuốc lá ra, ném vào thùng rác. Mạc Y Y, cuộc sống mới của mày đã bắt đầu, hãy cố mà giữ lấy cho chặt, đừng để hạnh phúc lướt qua vai!

Trước khi đi ngủ, tôi soi mình trong gương, kinh ngạc phát hiện ra một sợi tóc bạc lẩn trong đám tóc đen, trắng như tuyết rất bắt mắt.

Nhỏ!

Nhất định phải tóm được anh chàng cảnh sát dễ thương này! Nhất định, triệt để, tuyệt đối! Tôi dường như đã ngửi thấy mùi hương của mùa xuân thoang thoảng quanh đây...

2

Chat trên mạng, Tề Tề hỏi tôi giờ làm định làm gì. Tôi ngây người nhìn cửa sổ chat, gõ ra ba chữ: Không biết nữa.

Tề Tề nói vậy thì cô ấy sẽ mời tôi đi ăn, nhưng tôi nói không muốn đi.

Tề Tề: Tớ với Giang Hạo cãi nhau, cậu đi với tớ có được không?

Tôi dán mắt vào màn hình, bàn tay không động đậy trên bàn phím.

Tề Tề: Cứ vậy đi, hết giờ làm tớ tới đón cậu!

Tôi: Thế gọi luôn cả Hường Phong Thu đi!

Tôi thực sự không biết làm thế nào để đối mặt với cô ấy khi chỉ có hai đứa với nhau. Tôi sợ có một lúc nào đó, bản thân mình không tự chủ được sẽ trút hết những uất ức và oán hận kia ra, tôi sẽ vô cùng tức giận mà hét lên rằng: “Cậu có thể chỉ vào mặt tôi mà nói tôi đã cướp người tình của cậu, hoặc chửi tôi không phải là người hay gì đó... nhưng cậu không thể bán đứng tôi như vậy được! Chúng ta chẳng phải là bạn bè sao? Tôi coi cậu như bạn tri kỷ, coi cậu là người thân duy nhất trong cái thành phố này, là người đầu tiên mà tôi nghĩ đến mỗi khi vui buồn, hờn giận. Vậy mà sao cậu lại làm trò đó với tôi? Cậu đã đánh mất tất cả niềm tin của tôi đối với cậu rồi đấy!”.

Tôi không muốn nghĩ tiếp nữa, cứ nghĩ đến là đầu tôi đau nhức.

Tề Tề sầm mặt, mắt nhìn về phía trước. Tôi vừa đặt mông xuống ghế là Tề Tề đã đạp ga lao đi như một con lốc.

Hường Phong Thu ở phía sau gõ gõ vào lưng tôi, mặt mày nhăn nhó, thì thầm nói:

- Lại ăn lẩu đấy!

Tôi bây giờ thực sự không thể ăn lẩu được, ăn lẩu sẽ nóng trong, nóng trong sẽ mọc mụn, ngộ nhờ chị Trương sắp xếp cho tôi gặp mặt em họ chị ấy đúng vào lúc ấy, vác cái bộ mặt xấu xí ấy đi thì chẳng phải mất mặt lắm sao? Nếu là mọi khi chắc chắn tôi sẽ nói rõ với Tề Tề nguyên nhân rồi bảo cô ấy đổi sang món khác, nhưng hiện giờ tôi với Tề Tề chỉ hỏi gì đáp nấy, càng đơn giản càng tốt, càng lăm thì ăn bớt đi vài miếng rồi về nhà ăn cơm hộp là xong.

Hường Phong Thu nói:

- Kể cho các em nghe một câu chuyện cười nhé! Có một con muỗi kết hôn với một con cóc. Đêm tân hôn, con muỗi vuốt ve con cóc và nói: Cung à, mai anh dắt em đi là da nhé! Cóc liền hỏi: Ông xã à, sao phải là da? Muỗi nghe vậy liền thờ dài nói: Trên người em nhiều nốt như vậy, người không biết lại tưởng anh đốt em

Hương Phong Thu kể xong tôi liền ngửa cổ cười khanh khách, thường ngày không cảm thấy buồn cười nhưng hôm nay tâm trạng của tôi rất tốt.

Tề Tề sầm mặt nói:

- Tâm trạng tôi không tốt, hai người lại cười như bắt được vàng thế à? Kiểu này khi nào tôi chết chắc hai người ôm bụng cười đến chết trong lễ truy điệu tôi mất!

Tôi cố nhẫn nhịn, đứng ra nói đỡ cho Hương Phong Thu:

- Cậu nghe hay không thì mặc cậu, người ta có lòng tốt chọc cho cậu vui, đừng có mà xi cái mặt ra nữa.

Tề Tề chẳng đoái hoài đến những gì tôi nói, châm một điếu thuốc rồi dừng lại chờ đèn đỏ.

Tề Tề dẫn chúng tôi đến cửa hàng lẩu Long Hương Phi Vũ. Hương Phong Thu nhìn thấy liền tỏ vẻ thích thú, nói cái gì mà tên độc đáo với thú vị, tôi thấy nghe thật chóng tai.

Ông chủ là người Trung Khánh chính gốc, nhìn thấy chúng tôi từ xa đã mời chào:

- Các cô em, ăn gì nào?

Tề Tề gọi rất nhiều món ăn. >

- Em làm gì mà gọi lắm thế? Tâm trạng không vui nên trút giận lên tiền à?

Tề Tề cười nhạt:

- Anh chớ lo, có phải anh trả tiền đâu, đừng có nhăn nhó khó chịu như vậy nữa!

Tôi chỉ vào chai bia, nói:

- Cậu muốn uống cũng được, nhưng nếu tí nữa mà cậu say mềm thì đừng có trách tớ bỏ mặc cậu đấy!

- Không đâu! – Tề Tề vừa châm thuốc vừa nói.

Tôi với Tề Tề ngồi yên trên ghế. Vẫn là món lẩu uyên ương quen thuộc, thức ăn bày đầy trên bàn, nồi nước lẩu đang sôi bùng trên bếp.

Hương Phong Thu hì hục chuẩn bị bát đũa, anh bê một cái đĩa lên và hỏi chúng tôi: “Ăn cay hay không cay?”, nhận được chỉ lệnh rồi mới cẩn thận bỏ đồ ăn vào trong nồi lẩu, sau đó lại bê đĩa lên, lại hỏi, lặp đi lặp lại giống hệt như một người máy được lập trình sẵn. Tôi nghe thấy Hương Phong Thu hỏi nhiều quá liền câu tiết quát:

- Anh muốn cho cái gì thì cho, như nhau hết ấy mà!

Đĩa cuối cùng là món dái bò. Hương Phong Thu đang định cho vào thì Tề Tề ngăn lại, lạnh lùng nói:

- Cái đĩa ấy bỏ lại, tí cho chó ăn!

Hương Phong Thu bật cười, trêu Tề Tề:

- Không phải em hận đàn ông đến mức ấy chứ?

Ăn được mấy miếng, Tề Tề liền lấy ba cái cốc ra, bắt đầu rót rượu. Tôi lắc đầu, xua tay, bảo không uống được cái thứ rượu này, đến 55 độ ấy chứ. Tề Tề không đ xia đến những điều tôi nói, nhấp một ngụm:

- Không cao vậy đâu, cùng lắm là 33 độ thôi!

Đang ăn điện thoại đột nhiên đổ chuông, là số lạ. Tôi có linh cảm không lành, liền đứng dậy đi ra ngoài nghe.

Lưu Minh Cương nói:

- Em đang ở đâu?

- Đang ăn ở bên ngoài! Có chuyện gì?

- Anh muốn gặp em, anh đang trên đường về, tối nay em có thể ra ngoài với anh không?

- Tại sao tôi phải ra ngoài với anh? Giám đốc Lư, anh coi tôi là cái gì hả?
- Sao dạo này em cứng đầu thế? Chẳng ngoan ngoãn chút nào, anh không thích những người phụ nữ không ngoan đâu!
- Tôi chẳng cần anh thích, sau này đừng quấy rầy tôi nữa, tôi thấy ghê tởm anh!

Về đến bàn ăn, tôi thấy Tề Tề đang mài mê “chiến đấu” một cái óc lợn. Tôi nhìn cái khối màu trắng sữa trong bát, mơ hồ cảm thấy đó như là bộ óc của Lư Minh Cường. Tề Tề nhìn thấy tôi quay lại liền chỉ vào cốc, nói: “Nào, cùng ly một cái!” rồi ngửa cổ tu hết nửa cốc.

Tôi ngăn người, ngoảnh sang nhìn Hường Phong Thu, Hường Phong Thu cũng lo lắng nhìn tôi.

Tề Tề gấp một viên cá viên vào bát tôi:

- Kể cho cậu nghe một câu chuyện cười nhé. Có một que diêm, ở nhà một mình thấy rất buồn tẻ liền mài mài thân mình vào tường, chẳng may nó bị bốc cháy, bị bỏng quanh đầu. Lúc ra khỏi viện, nó liền biến thành một cái tắm bồn>

Kể xong Tề Tề liền cười khanh khách.

Tôi nói:

- Tề Tề, tớ không thích cậu như thế này! Chúng ta đều không còn nhỏ nữa, có vấn đề gì thì phải nghĩ cách giải quyết, tuyệt đối không thể dùng rượu để làm tê dại bản thân. Chúng ta không thể uống rượu nữa được không? Tớ dẫn cậu đi mát-xa chân!

Tề Tề lắc đầu, ngửa cổ tu ực một ngụm rượu, sau đó lại cắn chặt môi, cố gắng nén nước mắt lại.

Tôi có hơi bực mình: “Cậu không biết xót bản thân thì ai xót hộ cậu được? Xin cậu hãy coi trọng bản thân mình có được không?”, nói xong tôi liền đứng dậy: “Muốn uống cậu tự uống đi, tớ đi đây!”. Nếu như tôi không rõ chân tướng sự việc, nhất định tôi sẽ uống với cô ấy đến say, tôi sẽ đồng tình và an ủi cô ấy. Nhưng hiện giờ tất cả những thứ ấy tôi đều không làm được, tôi ghét sự giả dối của cô ấy. Tôi gần như muốn gào lên rằng: “Cậu có tư cách gì mà ầm ứ? Cậu có tư cách gì mà cầu xin Giang Hạo không rời xa cậu? Người thực sự phải uống chính là tôi đây này!”.

Hường Phong Thu đưa cho Tề Tề một tờ giấy:

- Đừng khóc, chỗ này đông người, hay là chúng ta đi nơi khác đi!

Tề Tề đón lấy tờ giấy, áp chặt vào mắt. Lúc Tề Tề bỏ tờ giấy ra, một miếng giấy bị dính lên mũi cô.

Hường Phong Thu nói:

- Dính cả lên mặt rồi đây này!

Hường Phong Thu đưa tay lên gỡ miếng giấy đó ra, Tề Tề đột nhiên bò ra bàn mà khóc nức nở.

Những người xung quanh đều ngoảnh đầu lại nhìn chúng tôi. Tôi bực mình giẫm chân, vội vàng ngồi xuống cạnh Tề Tề, ra sức huých cô ấy: “Bà cô ơi, cậu đừng khóc nữa c không hả?”, tôi vừa nói vừa kéo Tề Tề đứng dậy, thế nhưng toàn thân Tề Tề mềm nhũn như một khối bùn, vừa nặng vừa nhão.

- Đừng chạm vào tôi! – Tề Tề đẩy mạnh tôi ra, mặt mày đỏ bừng, méo mó biến dạng.

Bên cạnh có một vị khách thấy vậy liền bảo:

- Mang cho cô ấy chai giấm hoa quả đến giải rượu đi!

Tôi ngẩng đầu lên, vô tình nhìn thấy Lâm Tiểu Vĩ bước vào, anh ta dắt theo một người đàn bà, cái bụng cô ta hơi nhô lên, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. Tôi cúi đầu chửi thầm: Sao mà trùng hợp thế không biết!

Lâm Tiểu Vĩ rõ ràng đã nhìn thấy bọn tôi, anh ta cố ý đến gần nghe ngóng. Tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, giục Hường Phong Thu nhanh chóng kéo Tề Tề ra ngoài, nếu không hôm nay bọn tôi sẽ mất hết cả thể diện. Gặp lúc nào chả gặp, lại đụng mặt nhau đúng lúc này.

Cuối cùng thì Tề Tề cũng bị bọn tôi kéo lên, cô đã thôi không khóc. Tôi thì thầm:

- Ở đây đông người quá, chúng ta đi thôi! Đừng có làm ầm lên nữa.

Câu nói này nào ngờ chọc đúng chỗ tức của Tề Tề, cô gạt tay tôi ra, cô quát lên với tôi:

- Dựa vào đâu cậu bảo tớ làm ầm ĩ lên? Rõ ràng là anh ta sai, sao các cậu cứ trách tôi thế hả? Mẹ kiếp, đầu óc anh ta có vấn đề rồi!

Tề Tề càng nói càng kích động, cô ra sức dấm tay xuống bàn:

- Các người đều đứng về phía anh ta hết chứ gì?

Mặt tôi đỏ bừng lên, cổ họng đau rát như bị xương cá chọc vào. Tôi nhìn quanh, phát hiện Lâm Tiểu Vĩ và người đàn bà đó đang ngồi cách chúng tôi không xa, khoảng cách vừa đủ để vừa ăn vừa “thưởng thức” tiết mục kịch

- Giang Hạo đang chơi trò chiến tranh lạnh, các cậu có hiểu không hả? Anh ta quyết tâm chìm tó xuống bùn! – Tề Tề hát đồ cốc giấm hoa quả mà phục vụ mang lên, vừa khóc lóc vừa gào thét.

Tìm tôi như quần thối, hình ảnh của tôi trước đây như hiện về ngay trước mắt. Đến giờ tôi vẫn cô đơn, một thân một mình, còn bạn thân của tôi giờ đang điên dại và mua say cho mình chỉ vì sự lạnh nhạt của chồng. Còn Lâm Tiểu Vĩ thì sao? Anh ta đã nghiêm nhiên sống một cuộc sống hạnh phúc, anh ta đã kiếm được một người vợ hiền lành, anh ta lại sắp được làm cha, đây là một chuyện khiến anh ta phấn khởi biết mấy!

Lúc Hường Phong Thu lại lần nữa kéo Tề Tề ra ngoài, hơi men đã khiến cho Tề Tề hoàn toàn mất đi lý trí. Cô tức tối cầm chai rượu ném xuống đất, sau đó bầu chặt lấy cái bàn không chịu đi, hai chân đá lung tung, nước mắt tuôn như mưa trên mặt.

Các khách hàng xung quanh vì sợ xảy ra chuyện nên đều chạy đến giúp chúng tôi một tay. Tôi vội vàng lấy chìa khóa từ trong túi Tề Tề rồi nhanh chân đi lấy xe.

Tề Tề bị mọi người khiêng lên xe. Lúc ngoảnh đầu lại, tôi nhìn thấy Lâm Tiểu Vĩ. Anh ta nhanh chóng né tránh ánh mắt của tôi. Anh ta ngoài việc đứng trơ ra nhìn chúng tôi thì chẳng động tay giúp chúng tôi việc gì. Cho dù anh ta có không muốn có bất kỳ quan hệ gì với tôi đi nữa nhưng Tề Tề dù gì cũng là bạn của anh ta.

Trên đường đưa Tề Tề đi bệnh viện, cô luôn miệng nôn ọe, nôn hết cả những thứ đã ăn đã uống ban nãy ra ngoài, trong xe nồng nặc mùi rượu. Tôi đành phải giảm tốc độ.

Sau một hồi nôn ọe, Tề Tề dựa lưng vào ghế, vừa khóc vừa nói:

- Giang Hạo, tại sao anh phải ép tôi thế này? Có phải anh muốn giết tôi cho đến chết mới chịu buông tha không?

Bác sĩ tỏ thái độ khá gay gắt với chúng tôi, chắc là bởi vì chất men trong máu Tề Tề đã khiến cho ông ta cảm thấy chúng tôi là những đứa con gái ăn chơi sa đọa. Tề Tề mặt mày trắng bệch, nằm bẹp trên giường, mu bàn tay nổi đầy gân xanh

Vừa mới truyền nước được một lúc Tề Tề đã kêu lạnh. Tôi ôm một cái chăn bông từ giường bên cạnh đắp lên người cô. Bàn tay của Tề Tề vẫn lạnh như băng, tôi bảo Hường Phong Thu trông chừng Tề Tề còn mình chạy ra ngoài mua túi sưởi.

Cuối cùng thì Tề Tề cũng bình tĩnh lại và thiêm thiếp ngủ. Tôi lặng lẽ quan sát Tề Tề, bộ dạng lúc say ngủ của cô khiến cho tôi nhớ đến kỳ nghỉ hè lúc còn học tiểu học, có rất nhiều trưa hè chúng tôi nằm dài trên chiếu trúc trong phòng khách xem tivi rồi ngủ quên lúc nào không biết. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc đó: đôi lông mày rậm, sống mũi thẳng tắp, đôi môi nhỏ xinh, còn cả cái cằm cứ hếch lên mỗi khi cao hứng. Nghĩ đến đây, tôi lại thất lại. Tôi hi vọng Tề Tề cứ ngủ say như vậy, tôi sẽ không thấy cô ấy xa lạ nữa. Chúng tôi bây giờ, đã không thể quay trở lại.

Những giọt nước truyền tí tách rơi trong chai, tôi và Hường Phong Thu ngồi bên giường, chẳng ai nói nửa lời. Điện thoại của Tề Tề đổ chuông, tôi sợ làm ồn khiến cô tỉnh giấc nên vội vàng lấy ra. Trên màn hình hiện rõ hai chữ “Anh Lưu”. Không biết là sức mạnh gì đã thúc giục tôi ấn phím nghe, quả nhiên là cái giọng nói rất quen thuộc và cũng rất đáng ghét ấy: “Cung à, giờ có rảnh không?”, đột nhiên tôi rất buồn nôn liền cúp luôn điện thoại.

Hường Phong Thu thấy vậy liền hỏi:

- Ai thế?

Tôi nói:

- Lục Hợp Thái, thật là phiền phức.

Một lát sau, điện thoại lại đổ chuông, có tin nhắn, là của hắn ta. Tôi chẳng còn để ý đến vấn đề đạo đức hay phép lịch sự nữa, liền mở tin nhắn ra đọc: “Không rảnh hả em?”.

Tôi trả lời: “Rất rảnh, nhưng đang đắp mặt nạ nên không nói chuyện được!”.

Hắn ta nhắn: “Anh về rồi, ra ngoài hóng gió đi!”.>

Tôi cầm điện thoại, trầm ngâm hồi lâu rồi nhắn lại: “Rốt cuộc vợ anh có đồng ý ly hôn không?”.

Tin nhắn này gửi đi rất lâu sau mới thấy anh ta nhắn lại: “Để sau đi!”.

“Nhưng chồng em đang đòi ly hôn với em, làm sao bây giờ?”

“Cố đợi thêm đi em! Cung à, anh nhớ em lắm!”

Tôi đọc tin nhắn, lồng ngực đau tức, nước mắt trào ra.

Lúc truyền nước gần xong, chúng tôi ra ngoài gọi điện cho Giang Hạo. Bên đó rất ồn ào, hình như là ở quán rượu. Anh ta gào lên trong điện thoại:

- Nói nhỏ quá, tôi chẳng nghe thấy gì cả, cô đợi một chút nhé!

- Tề Tề đang ở trong bệnh viện, anh đến đón cô ấy có được không? Ở bệnh viện trung tâm, giờ anh đến luôn đi!

Tiếng ồn ào từ từ nhỏ bớt, Giang Hạo miễn cưỡng nói:

- Thế phải một lúc nữa, tôi đang bàn chuyện với người ta!

- Vợ anh quan trọng hay khách hàng quan trọng?

Giang Hạo trầm ngâm một hồi hỏi: “Chắc lại uống rượu chứ gì?”, thấy tôi im lặng mặc nhận, Giang Hạo liền thở dài, nói: “Y Y, phiền cô đưa cô ấy về nhà giúp tôi có được không? Tôi... thực sự không thể đến được!”.

Tôi đang định chửi thì đầu bên kia đã vang lên tiếng tút tút. Trong lòng tôi lạnh buốt, loáng thoáng hiện lên ánh mắt lạnh băng của Lâm Tiểu Vy, nụ cười dịu dàng lúc đầu của Lưu Minh Cường. Trái tim tôi đau đớn.>

Tại sao đàn ông đều như vậy?

Tôi nhắn cho Giang Hạo một cái tin: “Chỉ cần chưa ly dị, anh vẫn là chồng của cô ấy. Không cần biết ai có lỗi với ai, xin anh hãy giống như một thằng đàn ông vào thời khắc quan trọng này!”.

Lúc tôi vào Tề Tề đã tỉnh lại, Hường Phong Thu hỏi tôi: “Giang Hạo có đến không?”, Hường Phong Thu vừa hỏi xong, Tề Tề đã căng thẳng nhìn tôi, tôi khẽ nói: “Không biết!”.

Cuối cùng thì Giang Hạo vẫn đến, vào năm phút cuối cùng, chậm rãi bước vào cửa. Tề Tề nhìn thấy anh liền vội vàng xuống giường, đi dép vào rồi nói:

- Đợi một lát, em đi vệ sinh một cái rồi về!

Ba người chúng tôi đứng ở trong phòng đợi Tề Tề, chẳng ai nói với ai câu nào.

Tề Tề đi ra từ trong nhà vệ sinh, sắc mặt rất xấu, cô yếu ớt bám vào tường, lảo đảo đi đến bên giường:

- Em hơi chóng mặt, dạ dày hơi khó chịu, muốn ăn chút cháo!

Tôi nhìn Giang Hạo, anh ta thờ ơ như chưa nghe thấy. Hường Phong Thu thấy vậy liền nói:

- Em đợi nhé, để anh đi mua cho!

Giang Hạo chen vào:

- Ăn cháo gì chứ? Ai bảo cô uống cho lắm vào, để chết đói cho đáng đời!

- Anh là thằng khốn nạn! – Tôi không sao nên nổi cơn giận trong lòng nữa liền quát lên. Tôi đẩy Hường Phong Thu ra, giáng một cú đấm vào mặt Giang Hạo. Anh ta không chút đề phòng nên đương nhiên lĩnh trọn cú đấm ấy, ngã giật lùi ra sau mấy bước.>

Hường Phong Thu kéo chặt lấy tôi lại:

- Em làm cái gì thế hả?

Y tá trực ban nghe thấy tiếng ồn ào quát chúng tôi:

- Các người làm cái gì thế hả? Đánh nhau thì ra ngoài!

Người ở các phòng bệnh khác nghe thấy tiếng động cũng vây đến xem, chẳng mấy chốc trong phòng chật cứng người.

Mũi Giang Hạo chảy máu, anh ta lấy tay quệt đi khiến cho máu dây đầy lên mặt, lên môi. Tề Tề hét lên một tiếng rồi lao đến bịt chặt mũi anh ta lại.

Tôi nhìn Tề Tề, lớn tiếng quát:

- Cậu là đồ óc lộn, cậu...!

- Mặc Y Y, cút đi... - Tề Tề che chắn cho Giang Hạo, vẻ mặt hung dữ như một con sư tử nổi điên chỉ chực lao vào xé xác tôi.

Tôi rùng mình, toàn thân ớn lạnh. Bộ dạng của Tề Tề lúc này thật đáng sợ, miệng há to, mặt nổi gân xanh lè.

Tôi chờ đắn để mặc cho Hương Phong Thu kéo mình đi, không biết lúc này mình nên khóc cho ai nữa.

3

Trung tâm mát-xa của khách sạn dạo này thường xuyên bị người ta ca thán, trực tiếp ảnh hưởng đến tỷ lệ khách đến của tháng này, khiến cho Diệp Cường vô cùng đau đầu.

Lưu Minh Cường hỏi đó dễ dàng đồng ý hủy bỏ hợp đồng là có nguyên nhân, đương nhiên không phải “vì tiếp cận tôi” như hắn đã nói (giờ nghĩ lại những câu nhỉnh bợ của hắn trước đây mà tôi thấy buồn nôn). Đó là bởi vì có gọi điện cho hắn, nói với hắn rằng người thân của Bí thư thành phố muốn thuê một cái mặt tiền làm kế sinh nhai. Đã nói đến nước này rồi ai còn không hiểu ý?

Người đàn bà đó là người Ôn Châu, mọi người đều gọi chị ta là chị Ôn, nghe nói là chị họ của ông Bí thư đó. Người thông minh chỉ cần nhìn đã biết đó chẳng qua chỉ là một cái vỏ bọc. Cái ông Bí thư đó là người ở đây, cô đi chú bác ai ai cũng ở đây hết, thế lấy đâu ra một bà chị họ ở tận Ôn Châu?

Chị họ Bí thư vốn không mang họ Ôn. Có lần Bao Tử đi ngang qua chỗ chị ta xong liền kéo tôi ra nói: “Cô nhìn làn da của chị ta đi, trông cứ như màu lúa mạch ấy, thôi thì gọi chị ta là Ôn Lúa Mạch đi”. Mặc dù chỉ là biệt hiệu nhưng dù sao cái tên này cũng khá xuôi tai. Về sau một anh đầu bếp trong nhà bếp cảm thấy gọi chị ta bằng cái tên ấy vẫn là đề cao chị ta quá, cứ xem cái nghề mà chị ta làm đi, phải gọi là Ôn Gà mới đúng. Bao Tử nghe vậy bỏ lăn ra cười, vỗ tay đôm đốp khen anh đầu bếp có tài.

Ôn Gà đặt biển hiệu trung tâm mát-xa của mình là “Thư giãn lành mạnh, liệu pháp xanh”, mặc dù thư giãn nhưng không lành mạnh, liệu pháp dưỡng sinh nhưng không “xanh”, mà nói trắng ra thì đó đúng là một kiểu treo đầu dê bán thịt chó.

Tám a cave ở đó đều từ Ôn Châu đến, vóc dáng với chuyên môn chẳng ăn nhập gì với nhau cả. Nói theo cách của Bao Tử thì đó toàn là một lũ mèo mả gà đồng. Tôi có ấn tượng sâu sắc nhất với một cô vừa lùn vừa béo, với “hàng” chất lượng thế này, giá cả lại cắt cò, quy định không phục vụ theo giờ, cho dù chỉ động chạm có mười phút cũng bị tính tiền theo giá cả đêm. Mức thấp nhất là 800 tệ, nếu giữa chừng muốn mát-xa thì phải nộp thêm tiền. Năm ngoái có một vị khách nửa đêm gọi một cô lên phòng, thấy không được liền yêu cầu đổi. Đổi cô khác vẫn thấy không được nhưng đành “dùng tạm”. Xong việc à ta mở miệng đòi 2.400 tệ. Khách hoảng quá, liền bảo chẳng phải nói chỉ có 800 tệ thôi sao? Bạn đoán xem à ta đã nói thế nào? À ta nói: “Theo quy định của chúng em, dưới hai mươi hai tuổi chỉ phục vụ khách dưới bốn mươi, khách vượt độ tuổi này thì tiền phí tăng gấp ba lần. Em năm nay mới hai mươi, bởi vì anh là ông chủ lớn nên em mới miễn cưỡng đồng ý tiếp anh, nếu không chị cả tuyệt đối không cử em đến đâu!”.

Xem ra muốn “làm gái” cũng cần phải nhân lúc còn trẻ trung, xinh đẹp>

Ông khách bị chém đẹp, đành phải móc tiền ra trả cho yên chuyện. Nhưng tức giận thì vẫn phải trút ra, nhưng trút ra đâu? Đương nhiên là trút ra khách sạn rồi. Thế là ngày hôm sau, khách sạn nhận được phản hồi là: “Thiết bị nội thất: kém; mức độ thoải mái: kém; chất lượng phục vụ: kém”.

Hôm đó đang trên xe thì Diệp Cường nhận được điện thoại của Cục Du lịch thành phố chỉ trích: “Các anh làm ăn cái kiểu gì thế hả? Người ta gọi điện khiếu nại đến tận chỗ tôi đây này!”. Diệp Cường hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

- Các người có phải là khách sạn năm sao không đấy hả? Nửa đêm nửa hôm mà vẫn gọi điện thoại đến, bảo người ta làm sao mà ngủ?

Diệp Cường cúp điện thoại, mặt mày tím tái vì giận.

Tôi nhân lúc rảnh rỗi, nói chuyện với chị Trương, thể hiện rõ thái độ của mình rằng: Tôi đồng ý gặp mặt anh ấy.

Lúc nói câu này, mặt tôi cười rạn rờ nhưng trong lòng thầm chửi mình vô dụng. Nếu đổi lại là trước đây, tôi thà bỏ qua cơ hội này còn hơn phải chủ động đưa ra đề nghị với người ta.

Chị Trương rất nhanh nhẹn, mau mắn đáp:

- Ok, 6 giờ tối nay, em đến nhà chị nhé!

Vì cuộc hẹn này mà tôi cũng bận rộn hơn. Mới 4 giờ chiều đã chuẩn về chung cư, trang điểm, thay quần áo, làm tóc.

Trang điểm phải nhẹ nhàng, tự nhiên; quần áo phải thoải mái, phù hợp; đầu tóc phải sạch sẽ, mượt mà. Tôi trang điểm nhẹ nhàng cho mình, tóc buộc cao đuôi ngựa, mặc một chiếc áo len cộc tay màu trắng sữa, chân váy màu xám dài tới đầu gối. Tôi vốn định mặc một chiếc áo len màu hồng đi kèm với chân váy màu trắng, nhưng như thế trông có vẻ hơi trong sáng quá, không thích hợp cho lắm.

Tôi ngắm mình trong gương trong bộ dạng một cô gái xinh đẹp. Chỉ một tiếng nữa thôi là tôi và anh Tiêu cảnh sát kia tiến hành nghi thức “gặp mặt”.

Đúng 5 giờ 20 phút, tôi ra khỏi cửa. Lần đầu tiên đến nhà chị Trương, không thể đi tay không được, thế là tôi liền chạy ra siêu thị mua ít đồ. Lúc thanh toán, tôi mới phát hiện ra mình không mang đủ tiền. Chẳng mua bao nhiêu mà sao thanh toán lại hết hơn 500 tệ nhỉ? Tôi nhìn ví tiền, mỉm cười rạn rờ với nhân viên thu ngân, sau đó khẽ hạ giọng hỏi: “Tôi không mang đủ tiền, có thể giả bớt hàng không?”, nói xong tôi chỉ muốn chui xuống đất cho đỡ ngượng.

Nhân viên thu ngân nhún mày không vui:

- Đã tính hết tiền rồi, làm sao trả lại được nữa? Đằng sau còn có nhiều người xếp hàng kia kìa!

- Để tôi trả cho! – Người đàn ông đứng bên cạnh tôi lên tiếng. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, giật thót mình khi phát hiện ra đó là Giang Hạo. Anh ta nhìn tôi

cười, sống mũi vẫn còn xanh tím. Tôi thăm nguyên rửa mình hôm đó đã ra tay quá mạnh. Tôi đang định từ chối thì nhân viên thu ngân đã nhanh tay lấy tiền và trả lại tiền thừa cho Giang Hạo. Tôi ngại ngùng mỉm cười: “Cảm ơn anh, hôm khác tôi sẽ trả anh!”. Nói rồi mặt tôi nóng bừng, vội vàng xách túi hàng đi ra ngoài.

Đến nhà chị Trương, chị đón lấy túi đồ, nói:

- Em khách sáo quá, mua nhiều thứ này làm gì?

Tôi vào phòng khách, phát hiện có một người đàn ông đang ngồi đó. Cảnh phục! Mặc cảnh phục, đích thị là anh ta rồi! Tôi bỗng thấy hơi căng thẳng, những lời định nói bỗng quên sạch.

- Để chị giới thiệu với em, đây là Y Y! Y Y, đây là Tiểu Dũng, còn đây là chồng chị, em cứ gọi là anh rể đi!

- Chào em! – Tiểu Dũng đứng dậy gật đầu chào tôi, sau đó chỉ xuống ghế sofa. – Em ngồi đi!

- Đúng đấy, em ngồi đi! – Chị Trương kéo cái tạp dề lên,>

- Mọi người cứ ngồi nói chuyện, tôi đi làm cơm nhé!

Nhớ lại hồi đầu tôi và Lâm Tiểu Vĩ gặp nhau, tôi chẳng thấy căng thẳng chút nào, chưa bao giờ để ý đến hình tượng của mình. Thế mà hôm nay không biết vì sao mà tôi chẳng nói ra được lời nào, cứ mở miệng nói là thấy run run, rãng va vào nhau lập cập. Có một lúc gần như là Tiểu Dũng hỏi, còn tôi trả lời, anh ta cứ hỏi, còn tôi cứ trả lời, thật khó chịu!

Ngồi được một lúc thì tôi phát hiện trên tường phòng khách treo một cái máy mát-xa giống hệt như cái mà Tề Tề đã mua cho tôi đợt trước. Tôi không nén được tò mò, liền hỏi chồng chị Trương:

- Cái máy mát-xa của anh giống hệt cái của em, anh mua bao nhiêu tiền?

- 4000! – Chồng chị Trương nói. – Sao, em cũng dùng cái này à?

- Không ạ, em mua cho một người quen ấy mà! Anh mua hiệu gì thế?

- Anh chẳng để ý nữa, anh nhờ người quen mua hộ ấy mà!

- Để em xem nào! – Tiểu Dũng lại gần cái máy mát-xa quan sát rồi nói. – Kien Gia 720.

Tôi thăm ghi nhớ nhãn hiệu này.

Ba người chúng tôi lập tức có chung một chủ đề. Từ đề tài cách phòng bệnh viêm đốt sống cổ đến bệnh viêm đốt sống lưng, từ máy mát-xa mắt cho đến vấn đề người già đánh mất chức có thể để phòng bệnh đãng trí tuổi già được không. Tôi phát hiện thỉnh thoảng Tiểu Dũng lại nhìn tôi, nhìn tới mức khiến cho ngay cả cổ của tôi cũng muốn đỏ lên vì ngượng.

Đang nói đến vấn đề cải cách giáo dục thì chị Trương nói vọng ra từ phòng bếp: “Thu dọn bàn đi để ăn cơm nào!”.

Tôi có mấy thói quen rất xấu khi ăn cơm: Thứ nhất là phát ra tiếng to, tôi cảm thấy kh phải ăn từng miếng to thì mới ngon miệng. Thứ hai là thích vừa ăn vừa đọc sách. Thứ ba là thích ngồi khoanh chân như kiểu hòa thượng ấy (nếu điều kiện không cho phép, nhất định tôi phải ngồi bắt chéo chân). Thứ tư là thích lớn tiếng nói chuyện, chọc ghẹo người khác. Trong bốn thói quen này, thiếu ba cái thì còn được, nếu như thiếu hết thì tôi ngồi ăn chẳng khác gì ngồi trên thảm đình. Lúc này bên trái tôi là chị Trương, bên phải tôi là chồng chị ấy, Tiểu Dũng ngồi đối diện với tôi. Tôi vừa ngồi xuống đã cảm thấy như mình bị trói chân trói tay, bị nhét bít tất vào miệng vậy.

Chị Trương liên tục gấp thức ăn cho tôi, tôi cũng không tiện từ chối, nếu không sẽ khiến cho người ta tưởng tôi làm khách. Thế là tôi vừa cố gắng ăn chậm, nhai kỹ, duy trì tư thế chuẩn mực vừa cảnh giác với cái đĩa của chị ấy, sẵn sàng ở tư thế chuẩn bị né tránh.

Cuối cùng tôi cũng xử lý được hết đồng đồ ăn chết tiệt trong bát, cảm giác như dạ dày mình sắp nổ tung đến nơi. Đột nhiên một đôi đũa lại lao về phía cái bát của tôi, tôi tránh không kịp, chỉ biết giương mắt nhìn nó. Tiếp theo đó, nào là sườn, thịt xào dưa, cá sốt cay... cả trăm thứ bà giần cùng đổ vào bát tôi.

Cái bát lần nữa ụ lên như núi. Tôi bê cái bát lên, dạ dày quặn thắt muốn tống khứ hết những thứ đồ ăn ban nãy đã ăn ra ngoài. Mặt tôi lộ vẻ khó coi, trong lòng thầm kêu tuyệt vọng: Giết tôi đi cho xong!

Tiểu Dũng nhận ra vẻ khổ sở của tôi, liền nói với chị Trương:

- Cứ để Tiểu Mạc tự gấp thức ăn, chị có biết cô ấy thích ăn gì đâu mà gấp mãi thế?

Nói rồi anh đưa cho tôi một cái bát không, nói:

- Tiểu Mạc, hay là ăn chút canh đi!

- Dạ! – Tôi đón lấy cái bát, gật đầu như bỏ củi, mỉm cười nhìn anh đầy cảm kích.

- Miếng thịt gà này nhất định phải ăn, thịt gà ác rất tốt, miếng này lại rất ngon, chẳng có tí xương nào đâu! – Chị Trương lại gấp một miếng thịt gà vào cái bát không trên tay tôi.

Tôi thăm thò dài, thò thì cũng được, dù sao chỉ có thêm miếng này.

Nhưng tôi đã quá coi thường miếng thịt gà này. Bởi vì hầm chưa đủ lửa nên nói không phải là một miếng thịt gà đơn thuần. Ý tôi muốn nói là cho dù tôi có cố sức cắn cỡ nào đi nữa, nó vẫn không chịu đứt ra. Tôi mất rất nhiều thời gian và sức lực để xé nó ra. Nửa miếng thịt gà nằm trong miệng tôi, nửa miếng còn lại bị tôi kẹp chặt bằng đũa và ra sức kéo ra.

- Nào Tiểu Mặc, anh mời em một ly! – Phía đối diện có tiếng nói vang lên. Tôi miệng ngậm thịt, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tiêu Dũng đang nâng ly mỉm cười với tôi.

Ôi trời ơi, giờ biết nuốt vào hay nhổ ra? Nuốt vào? Thịt trong miệng đâu thể nhổ ra, đến lúc ấy không chỉ phùng mồm tròn mép mà có khi còn kéo hết luôn cả những thứ đã ăn vào trong bụng ra ngoài, hậu quả thật không lường. Nhổ ra? Thế thì không được lịch sự cho lắm. Nửa miếng thịt gà trong miệng đã bị nghiền cho không ra hình thù, trở thành một khối nát bét rất khó coi rồi.

Tôi cuống lên, trán toát mồ hôi hột. Tiêu Dũng không nhận thấy sự bối rối của tôi, vẫn nâng cốc nhìn tôi.

- Y Y, uống với Tiêu Dũng một ly đi, là nước uống chứ có phải rượu đâu! – Chị Trương cười nói.

Tôi quyết định, nhả miếng thịt đó ra, đặt xuống cái đĩa ở bên cạnh. Bộ dạng tôi lúc làm việc này thật sự rất khó coi. Thế là tôi đành phải với tay bê cốc nước lên thật nhanh để chuyển sự chú ý của Tiêu Dũng. Trong lúc hoang mang, tôi chỉ kịp nghe thấy cái bát phát ra một tiếng kêu khá lớn rồi rơi xuống nền đất. Tôi vốn định đưa tay ra đỡ cái bát đó, nào ngờ quên mất là trên tay mình đang cầm cốc, thế là “bốp” một tiếng, cái cốc liền rơi tự do theo cái bát.

Nước cam và cơm bắn ra khắp đĩa, đổ đầy dưới nền nhà.

Mặc Y Y ơi là Mặc Y Y, nhà chị Trương mới sơn sửa lại, sàn nhà là sàn gỗ, mới đánh vecni đấy! Tôi thăm chửi rủa>

Hết rồi, hết thật rồi, chuyện này thế là bị chính tay tôi làm hỏng hết rồi! Mặt tôi đỏ phùng phùng, môi mím chặt, đứng ngây ra đó không biết làm thế nào.

- Không sao, không sao đâu, dù sao cũng ăn xong rồi! – Chị Trương vừa nói vừa chạy vào bếp lấy cây lau nhà. Chồng chị cũng lên tiếng. – Không sao, nền nhà ta vốn ít được lau chùi mà!

Tiêu Dũng đứng bên cạnh cười:

- Đều tại anh, đáng ra không nên bắt em uống mới phải!

Mọi người đều cười, chỉ có tôi là ngại ngùng đứng ngây ra cạnh bàn ăn, ngồi không được, đứng cũng không xong. Cái gia đình vốn yên tĩnh này bởi vì sự có mặt của tôi đã trở thành một cái chợ nhộn nhịp.

Đội họ dọn dẹp xong xuôi, tôi liền đứng dậy cáo từ, ngồi thêm chút nữa chắc tôi điên mất. Tiêu Dũng thấy tôi một mực đòi về liền đứng dậy nói:

- Để anh tiễn em!

Lúc xuống lầu, tôi đi phía trước, Tiêu Dũng đi theo sau. Tôi thấy xấu hổ cho cái bộ dạng của mình ngày hôm nay nên định quay lại nói một tiếng xin lỗi. Nào ngờ chân bước hụt, mắt đã ngã nhào xuống. Cũng may là Tiêu Dũng nhanh mắt nhanh tay, vội vàng kéo cánh tay tôi lại:

- Cẩn thận!

Thấy tôi đã đứng vững lại, anh mới cười nói:

- Rốt cuộc là vì bộ dạng anh xấu xí hay đẹp trai quá thế?

Tôi cười ngại ngùng:

- Hôm nay em rất mất mặt phải không?

- Không phải là căng thẳng thông thường! – Anh nắm tay lại, đặt dưới mũi, cười đến nỗi người rung lên bần bật.

- Bởi vì bộ cảnh phục của anh... nghiêm túc quá, người tốt nhìn thấy cũng cảm thấy mình như kẻ trộm.

- Chỉ có điều, lúc thì em ném bát, lúc thì em ném cốc khiến cho anh cũng bắt đầu thấy căng thẳng theo. May là anh bám chắc, nếu không cũng ngã khỏi ghé mắt.

Xuống dưới lầu, anh nói:

- Anh đi lấy xe, em đứng ở đây, đừng đi đâu đấy!

Tôi đứng ở bên đường, lăm nhăm nhắc đi nhắc lại câu này, càng nghe càng thấy hay, càng nghe càng thấy ấm lòng, giống như dặn dò con nít vậy. Tôi lại tìm thấy một thứ cảm giác, cảm giác giống như tình yêu đầu, cảm giác được người ta che chở, bảo vệ.

Chiếc xe nhẹ nhàng trở đến trước mặt tôi. Tiêu Dũng xuống xe, mở cửa, nói: “Đi thôi!”. Tôi có hơi ngạc nhiên trước hành động lịch sự này của anh, tự hỏi sao anh có thể lịch thiệp đến như vậy?

- Đơn vị còn cấp xe cho anh nữa cơ à?

Cuộc đối thoại ban nãy đã khiến tôi nhẹ nhõm đi nhiều, không còn khép nép như lúc ban đầu nữa. Tôi đã đọc được một bài viết ở trên mạng, nói rằng đàn ông thích phụ nữ đáng yêu và nhanh nhẹn, có như vậy anh ta mới cảm thấy vui vẻ. Vì vậy lúc này tôi không thể quá trầm.

- Nhân viên có nhiệm vụ tiếp đón khách có thể đề nghị Cục cấp xe cho! – Anh ngoảnh đầu lại, mỉm cười dịu dàng. Giọng nói và cách nói chuyện của anh khiến cho người khác có cảm giác an toàn và vững chãi, cho dù có hài hước nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Chiếc xe lướt đi trong màn đêm, hai chúng tôi chìm vào sự yên tĩnh.

- Có nhạc không anh? – Tôi cúi đầu tìm công tắc bật đầu đ>

- Có, độc tấu sáo, em thích không?

- Cũng được! – Tôi trầm nghĩ, dù gì cũng cách nhau đến chục tuổi cơ mà.

Tôi ngồi trên ghế lái phụ, tâm trạng rất vui vẻ. Lúc trước nhìn anh, tôi còn lo anh là người hướng nội và nhu nhược, nhưng giờ tôi đã yên tâm hoàn toàn rồi. Mái tóc đen mượt, tấm lưng thẳng, bước đi nhanh nhẹn và vững chãi... Tất cả những điều đó chứng minh anh là một người đàn ông khỏe mạnh và nam tính.

- Thường ngày chắc anh bận lắm nhỉ? Tết cũng phải trực ban à? – Chỉ nghe tiếng sáo thôi thì lãng mạn quá, tôi phải tìm chủ đề nói chuyện.

- Có chứ. Lúc người khác đón Tết là lúc bọn anh bận rộn nhất đấy. Anh với mấy anh em phải lái xe đi khắp các hang cùng ngõ hẻm trong thành phố, dặn dò bà con “Nghiêm cấm đốt pháo, đề phòng trộm cướp”. Có lần vào một khu chung cư, gặp phải một bà cụ, bà ấy cúi kính nói: “Đã lái nhái suốt cả năm rồi, đến tận ba mươi Tết còn không cho nhà người ta được yên à?”.

- Ha ha, không được ủng hộ rồi! Thế trong lúc chấp pháp có chuyện gì thú vị không ạ?

- Nhiều lắm! – Anh xoay vô lăng một cách thành thạo, chiếc xe cua một vòng trên đường. – Có lần bọn anh đi bắt một gã hút ma túy. Đến nhà hắn, thấy cửa khép hờ, không biết bên trong có chuyện gì. Một đồng chí của anh đạp cửa xông vào, kết quả bọn anh nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng cảm động!

- Hắn ta chuẩn bị đi đầu thú?

- Không, hắn đang tự học.

- Là sao?

- Hắn ta đang đắp một cái chăn bông nằm trên giường, tập trung tinh thần xem Chiến tranh thuốc phiện.

- Ha ha ha ha... - Tôi cười giòn như pháo rang.

Tiêu Dũng giảm tốc độ, nhìn tôi nói:

- Đây có lẽ mới đúng là em?

Tôi lập tức thôi cười. Chết rồi, ban nãy mình cười vô duyên quá!

Anh nói:

- Em khiến anh có ấn tượng rất tốt, cảm thấy em là người hướng ngoại!

- Cảm ơn anh!

Anh lái xe đến bên cạnh chợ hoa quả, đỗ xe sát vào lề đường, vừa dừng xe vừa nói:

- Đợi anh một lát nhé!

Mấy phút sau, anh xách một giỏ hoa quả đặt xuống cạnh chân tôi:

- Lát nữa em mang về nhà nhé!

- Anh khách sáo quá! – Tôi cười.

- Lúc tối ăn chưa ngon miệng, mang về nhà từ từ ăn đi, sẽ không có ai gấp thức ăn cho em đâu! – Anh cười rồi khởi động xe.

Mười phút trôi qua, anh tiễn tôi đến chân cầu thang, sau đó nói tạm biệt với tôi:

- Anh không tiễn em lên nhà nữa!

Anh mỉm cười, ý nói nếu tiễn lên trên nhà e hơi bất tiện.

Tôi không biết anh nói vậy là thật lòng hay bóng gió. Thực ra thì chẳng có gì bất tiện cả, đối với đàn ông, đàn bà đã ly hôn thì từ quen nhau cho đến lúc lên giường chẳng cần phải có quá trình, lược bỏ những tình tiết giữa là chuyện bình thường. Cái gì mà tìm đập thành thịch, cái gì mà lúc gần lúc xa, hợp hợp tan tan... tất cả những thứ đó đều là chuyện của bọn thanh niên. Các bước tiến hành của đàn ông, đàn bà đã ly hôn rất đơn giản. Gặp mặt, lên giường, lấy giấy chứng nhận kết hôn. Ba bước là đến đích, không đến được đích thì sập luôn. Do vậy tôi đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần cho buổi gặp mặt ngày hôm nay.

Tiêu Dũng nhìn cả chung cư, hỏi:

- Sao không có đèn thế?

Tôi đáp:

- Ở đây rất ít người ở, phần lớn đều chuyển ra ngoài hết rồi!

- Vậy được rồi, em lên đi, để anh dùng đèn ô tô soi đường cho em! – Tiêu Dũng nói rồi chạy ra mở cửa xe.

Tôi lên đến nhà liền nhắn tin cho Tiêu Dũng: “Em đã đến nơi, cảm ơn anh!”. Anh nhanh nhẹn gửi tin nhắn trả lời, vồn vện có hai chữ “Ngủ ngon!”. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, nhất định anh ta sẽ hỏi: “Em ở tầng mấy, phòng bao nhiêu, anh lên ngồi chơi với em một lúc nhé?”, hoặc sẽ hỏi rằng tôi ở một mình có sợ hay không, nói tóm lại là phải tìm một lý do nào đó để “đột phá”.

Tôi nhìn hai chữ này, trong lòng thấy hơi nuối tiếc. Nhưng tôi lập tức an ủi mình, nhắc nhở bản thân không được nóng vội. Nếu xét từ góc độ khác, điều này cho thấy Tiêu Dũng nghiêm túc với tôi, anh ấy tôn trọng tôi. Hơn nữa cách thể hiện của anh và cảm nhận của tôi cho thấy, Tiêu Dũng không hề ghét tôi. Bản thân anh cũng nói: “Em hướng ngoại, tạo cho người khác cảm giác dễ chịu”. Như vậy có nghĩa là ấn tượng của anh về tôi cũng không tồi nhỉ?

Lúc chuẩn bị đi ngủ, Tề Tề nhắn cho tôi một cái tin, hỏi tôi đã ngủ chưa. Tôi nhắn lại bảo chưa.

Cuộn mình trong chăn ấm, tôi chợt nhớ ra một câu nói này: Nếu Thượng đế đóng cửa này lại thì sẽ mở một cánh cửa khác ra cho bạn. Nghĩ đến đây tôi lại thấy phấn khởi và cao hứng cất tiếng hát.

Hát một rồi tôi liền nhắn tin cho Hương Phong Thu, nói với anh rằng giờ tôi đang vui đến mức không ngủ nổi. Hương Phong Thu nhắn lại hỏi: “Có phải nhớ anh không?”.

“Anh điên à, đừng có dọa nhau như thế chứ, em sắp kết hôn rồi!”, tôi nhắn lại.

“Em cứ mơ tiếp đi!”, Hương Phong Thu nhắn lại.

Lúc gần 12 giờ, Tề Tề gọi điện cho tôi:

- Cuối tuần đi Ôn Tri câu cá không?

- Không đi đâu! – Tôi cảm thấy giọng điệu của mình có hơi lạnh lùng, đành cười lấp liếm. – Không đi được!

- Ồ... thế thì thôi vậy! – Tề Tề định nói gì đó nhưng lại thôi.

4

Tối qua tôi nằm mơ một giấc mơ đẹp. Tôi mơ thấy Hạnh phúc của tôi nói với Bất hạnh rằng: “Mày hãy nghỉ ngơi đi, đến lượt tao trực ban rồi!”. Tôi ngắm mình trong gương, dường như xung quanh tôi đang tỏa sáng, một thứ ánh sáng lấp lánh và âm áp.

Buổi sáng đến văn phòng, tôi chủ động giải quyết mấy việc. Thứ nhất là chủ động gọi điện cho mẹ nói rằng cuối tuần này sẽ về nhà. Thứ hai là chủ động gọi điện cho Tề Tề, bảo cô ấy đừng để bụng chuyện hôm trước xảy ra ở bệnh viện. Thứ ba là chủ động gọi điện cho Giang Hạo, hỏi anh ta khi nào rảnh để tôi trả tiền hôm trước, còn xin lỗi anh ta nữa. Thứ tư là chủ động tìm Diệp Cường, tự kiểm điểm với anh ta rằng dạo này tôi làm việc thiếu tích cực hiệu quả làm việc không cao, mong anh ta thứ lỗi.

Diệp Cường ngáy người nhìn tôi: “Có phải cô đã làm chuyện gì có lỗi với tôi không?”, chắc chắn anh ta cảm thấy tôi hôm nay rất kỳ lạ. Nhưng tôi thực

sự muốn cảm ơn người khác. Tôi thậm chí còn muốn gọi điện cho Lý Thủy Hồng, hỏi thăm chị ta gần đây sống có tốt không; muốn gọi điện cho Lãnh Linh, hỏi xem cô ta đã sinh em bé chưa, còn muốn nói với cô ta rằng hãy rời xa Diệp Cường càng sớm càng tốt, đừng mong đợi gì vào một người đàn ông đã có vợ; cứ nhìn tôi đây này, chẳng phải đã vượt qua rồi hay sao.

Đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, liền gọi điện cho mẹ, hỏi thầy Châu xem cái máy mát-xa hôm trước tôi mua là hiệu gì. Đợi một lát, tôi thấy mẹ tôi nói:

- Chỉ nhìn thấy hai chữ Gia Kiện, chắc là nhãn hiệu đấy!

- Phía sau có số gì không?

- Có, số 720.

- Dạ, con biết rồi! – Tôi sợ mình nhớ nhầm, liền móc hóa đơn trong ví ra, không sai, 4.800 tệ.

Buổi chiều, tôi chạy sang chỗ chị Trương chơi. Quan hệ giữa tôi và chị Trương trở nên thân thiết nhờ có sự xuất hiện của Tiêu Dũng.

Chị Trương vừa là quần áo vừa nói:

- Y Y, Tiêu Dũng có ấn tượng tốt về em lắm đấy! Nói là em xinh đẹp, cười mở, thẳng thắn, lại rất có chí khí, toàn là ưu điểm đấy! Chị nhìn thấy chuyện này thành công là chắc rồi, sau này chúng ta thành người thân với nhau đấy! – Chị vừa nói vừa cười tươi như hoa.

Tôi cười về khó xử:

- Còn chưa đầu vào đầu mà chị!

- Đều là người từng trải rồi, hợp thì giải quyết luôn cho xong đi! Phải rồi, cậu ấy nhờ chị hỏi em xem ấn tượng về cậu ấy thế nào!

Tôi cúi đầu, hồi lâu mới bẽn lẽn nói:

- Ấn tượng... rất tốt ạ, chỉ có điều...

- Chỉ làm sao?

- Chị Trương à, em và Tiêu Dũng đều là người từng trải, nhất là một phụ nữ như em, không thể cứ kết hôn rồi lại ly hôn được. Vì vậy có những chuyện em nghĩ biết trước sẽ tốt hơn là kết hôn rồi mới lộ ra. Thực sự cũng chẳng có gì khác, chỉ là em muốn biết nguyên nhân thật sự khiến Tiêu Dũng ly hôn... chị nhất định phải nói thật đấy!

Chị Trương đáp:

- Em không tin những gì chị nói phải không? Bọn họ ly hôn thật sự là vì người đàn bà đó đã đi theo kẻ khác, Tiêu Dũng nhà chị chẳng có vấn đề gì đâu, điểm này em có thể hoàn toàn yên tâm. Cho dù chị có là người thân của Tiêu Dũng nhưng trong chuyện này, chị tuyệt đối không lừa em. Không tin em có thể xem đơn ly dị của họ, người đàn bà đó tình nguyện tay trắng ra đi, không nhận một xu!

Những điều chị Trương nói khiến tôi cảm thấy yên tâm hơn, chương ngại cuối cùng giữa tôi và Tiêu Dũng đã được loại bỏ.

Từ chỗ chị Trương đi ra, tôi nhận được điện thoại của Diệp Cường, hỏi tôi đã xuất phát chưa. Tôi khựng người, đột ngột nhớ ra ba giờ chiều nay phải đến Cục An toàn đón anh ta.

Tôi vội vàng nói, xuất phát rồi, đang trên đường rồi. Nói xong tôi liền nhìn đồng hồ, chết rồi, chỉ còn hai mươi phút nữa, ngộ nhờ mà tắc đường thì đến muộn là chắc!

Tôi lao như bay đến cổng Cục An toàn, Diệp Cường tỏ vẻ không vui, nói:

- Tôi đứng cổng chờ cô mất mười phút đấy!

- Trên đường xảy ra tai nạn, xe taxi va vào một chiếc xe tải rồi đâm vào bồn hoa, đáng sợ lắm! Tôi sợ quá nên phải lái thật chậm!

Diệp Cường tin ngay:

- Cũng phải, dù sao cũng an toàn là trên hết>

Tôi gật đầu:

- Giờ đi đâu ạ? Về khách sạn ạ?

- Đến Cục Công an một chuyến đã!

- Vâng! – Tôi khởi động xe. Cái gì? Cục Công an á? Một cảm giác hưng phấn dâng lên trong đầu tôi.

Diệp Cường hỏi:

- Tiểu Mạc, cô có ý kiến gì hay về vụ trung tâm mát xa không?

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi cười bối rối:

- Tạm thời thì chưa ạ. Chỉ hi vọng bọn họ đừng có gây ra họa gì, một khi xảy ra chuyện, khách sạn ta sẽ bị ảnh hưởng lớn!

- Đúng vậy! Hôm nay Cục An toàn mở cuộc họp, nghe nói chuẩn bị tiến hành kiểm tra đột xuất bài trừ tệ nạn trên quy mô lớn, Cục Công an sẽ tiến hành kiểm tra đột xuất, một khi phát hiện ra có tệ nạn sẽ nghiêm khắc trừng trị. Ngoài ra, bọn họ còn thiết lập một đường dây nóng, cổ vũ người dân thẳng thừng tố cáo các hiện tượng xấu xa, sẽ khen thưởng người tố giác đúng. Cục phó Cục Công an là bạn thân của tôi, tôi muốn nhờ ông ta âm thầm giúp đỡ, nhân cơ hội này xử lý chuyện của trung tâm mát xa luôn!

- Nhưng bên chính quyền thành phố... - Tôi không biết Diệp Cường chắc chắn được bao nhiêu phần trăm.

- Thử mới biết được! Ở huyện Liễu Dương có một mỏ than mới bị nổ bình ga, năm người tử mạng còn nghe nói rất nhiều lãnh đạo bị liên lụy. Hôm nay họp là vì chuyện này. Bắt đầu từ mai, toàn thành phố sẽ lại phải tiến hành công tác chỉnh đốn an toàn rồi!

- Mỏ than ạ? - Tôi hơi bối rối nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình thản nói – Cái ông chủ hầm mỏ ấy sao mà đen đui thế>

- Ông ta hình như họ Lưu, người ở đây! - Diệp Cường nói xong liền nhìn tôi đầy ngụ ý. Cảnh tượng lúc ở sân golf lại hiện lên trong đầu tôi, cả hai chúng tôi đều đi guốc trong bụng nhau rồi. Tôi cảm thấy rất ngại ngùng, cảm giác cứ như có rận đang bò khắp người. Cuộc nói chuyện của chúng tôi vì vấn đề này mà bị dừng lại. Diệp Cường lặng lẽ hút thuốc, tôi lặng lẽ lái xe, ai làm việc này.

Hai chúng tôi đến Cục Công an. Diệp Cường gọi điện cho Cục phó, ông ấy bảo chúng tôi đến phòng tiếp khách đợi ông ấy.

Thật trùng hợp, người tiếp đón chúng tôi là Tiêu Dũng. Vừa thấy anh bước vào tôi đã vội vàng đứng thẳng dậy, tự nhắc nhở mình: Chú ý mỉm cười, chú ý tư thế!

Anh rót nước cho chúng tôi, sau đó hỏi tôi:

- Tiểu Mạc, vị này là...?

Tôi vội vàng đứng dậy giới thiệu:

- Đây là Tổng giám đốc khách sạn của em!

Diệp Cường vội đứng dậy bắt tay Tiêu Dũng, sau đó kinh ngạc hỏi:

- Hai người quen nhau à?

- Có quen, có quen, là bạn cũ cả mà, sau này còn phải nhờ Tổng giám đốc Diệp quan tâm đến cô bạn này của tôi một chút! – Tiêu Dũng thành thạo bắt tay Diệp Cường.

Chúng tôi vừa mới ngồi xuống thì có một người đàn ông trung niên cao to, mặt mũi phương phi bước vào.

- Cái cậu này, còn nhớ mà đến thăm tôi cơ đấy! Đi thôi, đến văn phòng tôi đi! – Ông ta ôm vai Diệp Cường, thân thiện nói.

Diệp Cường bảo tôi ở lại đây đợi anh ta. Sau khi hai người đó đi, Tiêu Dũng liền

- Hai người họ thân nhau nhỉ?

Tôi đáp:

- Là bạn trung học mà!

- Ừ... - Tiêu Dũng rót thêm nước vào cốc của tôi – Chỉ có điều Tổng giám đốc của em nhìn trẻ hơn Cục phó bọn anh!

Tôi cười đáp:

- Ha ha, đúng đấy, có khi là trẻ trong tâm hồn đấy!

Nói xong, thấy Tiêu Dũng nhìn tôi không chớp mắt, tôi hơi hoảng, thầm nghĩ: Không biết là mình quên kéo khóa váy hay là tất bị rách nhỉ?

Tôi cúi đầu:

- Anh nhìn gì vậy?

- Em mặc bộ này trông rất phong cách, rất thanh lịch!

- Đồng phục đấy!

Đang nói chuyện thì điện thoại của Tiêu Dũng đổ chuông, chắc là mời anh đi ăn cơm. Anh nói:

- Máy người nào? Tôi dẫn theo một người có được không? Máy giờ? Gặp ở đâu?

Lúc anh nói đến đây, tim tôi đập rộn ràng, người mà anh nói sẽ dẫn theo có phải là tôi không?

Quả nhiên, lúc cúp điện thoại, anh nói:

- Tối nay có bận gì không?

- Không, có việc gì thế

Tiêu Dũng ngồi xuống bên cạnh tôi, nói:

- Không bận gì thì tối ra ngoài ăn cơm với anh nhé, có mấy người bạn rất thân mời đi ăn!

Tôi mỉm cười, gật đầu với anh.

Lúc Diệp Cường vào gọi tôi về, tôi đang nói chuyện gì đó với Tiêu Dũng, cười vui vẻ như một con ngốc. Vị Cục phó kia nói:

- Tiêu Dũng, cậu làm gì mà khiến cho người đẹp của chúng ta mặt đỏ bừng lên thế kia hả?

Tiêu Dũng nói:

- Cô ấy chính là Mạc Y Y mà tôi đã kể với ngài, cũng là trợ lý của Tổng giám đốc Diệp đây đấy ạ!

Vị Cục phó tròn mắt ngạc nhiên: “Có thật không đấy?”, rồi quay sang vỗ vai Diệp Cường: “Được lắm người anh em, chúng ta đã thân lại càng thân đấy!”.

Diệp Cường ngẩn người chẳng hiểu gì, hết nhìn tôi lại nhìn Tiêu Dũng:

- Thế là thế nào?

Cục phó chỉ tôi nói:

- Xem ra cô vẫn chưa báo cáo lên lãnh đạo nhỉ?

Tôi mỉm cười, cúi đầu không nói gì.

Tiêu Dũng vội vàng nói:

- Còn chưa xác định, người ta ai dám báo chứ?

Cục phó>

- Ủm, cũng không tồi! Cô để mắt đến Tiêu Dũng của chúng tôi là có con mắt tinh đời đấy, cậu ta là sản phẩm miễn kiểm tra của Cục chúng tôi đấy!

Từ Cục Công an đi ra, Diệp Cường hỏi:

- Người bạn này là bạn trai của cô à?

- Ủm, chúng tôi mới quen, đang tìm hiểu!

Diệp Cường gật đầu:

- Cũng đến lúc phải tìm một người nghiêm túc rồi, tôi thấy cũng được đấy!

- Thế sao? Ngài mới nhìn qua làm sao biết được?

- Cậu ta bao tuổi?

- Ba mốt!

- Cũng được đấy, đừng bỏ lỡ!

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Cường, tôi cảm thấy có chút cảm kích.

Về khách sạn được một lúc tôi nhận được điện thoại của Tiêu Dũng. Anh bảo tôi lát nữa xuống lầu chờ anh, anh sẽ đến đón. Tôi nhìn đồng hồ, mới có 4 giờ 50 phút:

- Bọn em năm rưỡi mới hết giờ làm!

Tiêu Dũng nói:

- Không sao, anh đứng dưới đợi em!

- Hay là anh nói cho em địa chỉ, em hết giờ sẽ qua đó luôn!

hông sao, để anh đợi em!

Cúp điện thoại, tôi vào ngay nhà vệ sinh trang điểm lại. Lúc đi ra, tôi đụng ngay Diệp Cường ở cầu thang. Nhìn thấy túi đồ trang điểm trên tay tôi, Diệp Cường liền hỏi:

- Sao, tôi có hẹn à?

Tôi vội vàng giấu cái túi trang điểm ra sau lưng, nói:

- Đâu... đâu có, ngài có việc gì ạ?

Diệp Cường nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi tôi hẹn với mấy người ở Cục An toàn... Thế này nhé, cô đặt bàn cho tôi, sau đó thông báo với Giám đốc Từ, bảo anh ta tối nay đi với tôi!

Tôi gật đầu mỉm cười cảm kích: “Vâng!”. Tôi rất muốn nói: Tổng giám đốc Diệp, thứ lỗi cho tôi, đây là chuyện chung thân đại sự, tôi không thể bỏ lỡ được. Sau này kết hôn rồi tôi sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ khách sạn.

Tiêu Dũng đợi tôi đứng hai phút ở dưới đại sảnh. Lúc tôi và anh đi ra khỏi khách sạn, anh chàng gác cửa liền nháy mắt với tôi: “Oa, đẹp trai đấy!”, nói rồi còn giơ tay ra hiệu Ok với tôi. Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của anh ta, thấy mấy cô ở quầy lễ tân cũng đang chăm chú theo dõi. Tôi nói với Tiêu Dũng:

- Mau đi thôi, bị lộ rồi!

Chúng tôi đến một quán ăn gia đình ở cách thành phố khá xa. Trên đường đi, mặc dù mấy người anh em của Tiêu Dũng ra sức thúc giục nhưng anh vẫn từ tốn lái xe.

Quán ăn này rất lớn, cửa chính và vườn nối với nhau bởi một con đường nhỏ, tạo cảm giác khá bí ẩn và âm u. Đi hết con đường nhỏ, không gian trước mặt hiện ra rất rộng rãi và thoáng đãng. Sát tường là một ao cá rất lớn, xung quanh đặt những cái ghế đá để mọi người đến đây thoải mái ngồi câu cá. Bên cạnh là một tòa nhà phảng phất hơi thở của sự cổ điển, trông rất sang trọng. Phía sau tòa nhà là một vườn rau, từ xa trông lại chỉ một vùng xanh ngát, khách hàng có thể xuống vườn hái rau và quả tươi.

Đây là lần đầu tiên tôi được đến một nơi như thế này nên không khỏi trầm trồ:

- Chỗ này cứ như một thiên đường ấy, thích quá!

Tiêu Dũng đứng bên cạnh nhìn tôi nhảy nhót thích thú, dịu dàng nói:

- Thế sau này anh sẽ thường xuyên dẫn em đến. Lần sau đưa em đến một nơi còn rộng hơn nơi này!

Mấy người anh em của anh đang chơi mạt chược, thấy chúng tôi đến, đầu tiên là ngây ra kinh ngạc, sau đó không hẹn mà cùng reo hò ầm ĩ.

- Em bảo rồi mà, sao anh lại đến muộn cơ chứ. Hóa ra là đi đón chị dâu!

Tiêu Dũng vỗ vai người vừa nói:

- Đừng nói bậy!

Anh ta liền đứng dậy:

- Anh Dũng, anh chơi hộ em vài ván lấy đồ, hôm nay em đen quá!

Tiêu Dũng quay sang bảo tôi:

- Em chơi vài ván nhé?

- Thôi anh chơi đi! – Tôi rụt rè từ chối.

Tiêu Dững kiên quyết bảo tôi vào chơi, tôi đành tỏ vẻ “khó xử” ngồi xuống chơi, bụng thầm nghĩ: Nếu như cứ muốn tôi vào chơi, vậy thì tôi cũng chẳng khách sáo nữa!

Xem ra đúng là chuyện tay đồ hăn, ván đầu tiên mà bài đã đẹp thế này. Thanh Nhất Sắc biên ngũ, ba con Bát Đồng, một đôi Nhị Vạn, còn lại toàn là ừ. Đã lâu lắm rồi chưa được bài đẹp thế này, tôi bật cười thích thú:

- Ha ha, các anh thăm rồi!

Tôi reo hò rất to, khác hẳn với dáng vẻ lúc nãy mới đến. Tề Tề nói không sai, tôi đâu có bệnh sắp chết nếu cho ngồi vào bàn mát chược thì sẽ lại hồi sinh như vừa được tiếp ba chai đường gluco.

Vừa mới đánh một vòng, đối phương đã xì ra con Bát Đồng, Tiêu Dững ngồi sau lưng tôi nói:

- Ăn đi!

- Không ăn, không ăn! – Sau đó nói với nhà trên. – Anh tiếp đi!

Mấy người ngồi xem ở bên cạnh liền cười:

- Anh Dững à, xem ra chị dâu của chúng tôi chơi giỏi hơn cả anh đấy! Sau này phải theo chị dâu học nghề mới được!

Nhà trên của tôi là một anh chàng chắc là xấp xỉ tôi, trông cứ lóng ngóng, lại đặc biệt thích ăn ăn, chạm chạm. Trên ăn dưới được nhờ, tôi liền tiếp mò được hăn bốn con Điều Tử, bỏ ra ba con Bát Đồng và một con Nhị Vạn. Đúng là vô cùng thuận lợi. Đối diện đánh ra con Huyền Kê, tôi vừa nhìn thấy liền vô cùng hào hứng, vội vàng hô “Chạm chạm chạm” rồi nhanh tay mang ra hai con Huyền Kê ra, thích thú nói:

- Cái này em thích đấy!

Nhà đối diện nghe thấy tôi nói vậy liền chỉ vào mấy người đàn ông ngồi xung quanh, nói: “Thích thì em lấy hết đi!”, thế là cả nhà lại được một trận cười rôm rả.

Bọn họ thích cười cứ cười, tôi chẳng hơi đâu để ý đến. Chạm Huyền Kê, đánh ra Nhị Vạn. Nhị Ngũ Bát Điều, có nhắm mắt cũng có thể hòa. Mò mấy lần mà chẳng mò được, nhà dưới phá một đôi Tam Vạn đánh ra, Đồng Tử chẳng có con nào, rõ ràng là Đồng Nhất Sắc.

Đúng lúc ấy, trên đánh ra một con Ngũ Điều, Tiêu Dững chạm chạm vào vai tôi, tôi mặc kệ. Lần đầu tiên gặp mặt, dù gì cũng phải tỏ ra khách khí một chút chứ, nhường anh ta một cây. Nhà dưới thấy vậy liền đánh ra một con Nhị Điều. Theo thế bài, tôi không hòa nổi, đành phải nhìn nó “vẫy tay ra đi”. Mò hai lần liên tiếp mà tôi chẳng được quân nào. Tiêu Dững ở đằng sau thờ dài, lo lắng thay cho tôi.

Không còn nhiều bài nữa, xem ra mọi người đều đang chờ. Tôi hít một hơi thật sâu, mò lấy một con bài, chết rồi, Nhất Đồng. Tôi nhìn bài của nhà dưới, quyết định sẽ đánh chược.

- Nhất Đồng! – Tôi lớn tiếng để cổ vũ cho mình, đợi anh ta lật bài.

Nhà dưới cười ranh mãnh, giơ ngón tay cái lên với tôi rồi tiếp tục mò bài. Nhà đối diện thấy vậy, cười hi hi cũng ném ra một con Nhất Đồng. Tôi nói:

- Anh cũng biết chạy giống em à?

Đến lượt mình, tôi có hơi căng thẳng. Nếu như lại mò ra Đồng Tử thì làm thế nào? Tôi mò lấy một con, từ từ đưa lên nhìn. Mừng đến phát điên!

Tôi ném Nhị Điều ra bàn, lật bài và lớn tiếng hô:

- Thanh Nhất Sắc khóa ba nhà, mỗi người 1.200 tệ.

Ván bài này đã “mở hàng” cho tôi, đúng là câu cá nước trong, một ván thu về hăn 3.600 tệ. Mấy ván sau, tôi bảo toàn được kết quả thắng lợi, cuối cùng thu được ba nhà, thắng được 4.400 tệ.

Lúc ăn cơm, bọn họ thì nhau gọi tôi là Mạc sư phụ, còn nói với Tiêu Dững:

- Anh Dững quả là có con mắt tinh đời, sau này chơi mát chược anh ở nhà lau nhà, quét dọn, còn để chị dâu đến chơi với bọn em!

Anh chàng ban nãy vừa mở bia vừa nói:

- Anh Dững nhiều một chút, chúng ta cùng chúc mừng anh tìm được một người vợ vừa xinh đẹp vừa sắc bén, nhanh nhẹn!

Tiêu Dững cũng là người thật thà, chẳng biết từ chối gì cả, chẳng mấy chốc đã uống đến đỏ hết cả mặt. Tôi nói:

- Anh uống ít thôi, còn phải lái xe đấy!

Mấy người anh em của anh thấy vậy liền nói:

- Chị dâu xót ruột rồi chứ gì?

Tôi cười nói:

- Để em uống giúp anh ấy nhé! Anh ấy còn phải lái xe!

Tôi vừa nói xong, Tiêu Dũng đã ngăn tôi lại:

- Không được, không được, sao lại bắt em uống chứ? Anh vẫn uống được mà!

Mọi người thấy vậy liền reu:

- Thôi đừng tình cảm thế nữa!

Nghe bọn họ nói vậy tôi càng thấy phấn khởi, lại cộng thêm việc thắng bài khiến tôi cảm thấy không uống chút bia rượu là không được. Hơn nữa trông bộ dạng khó chịu của Tiêu Dũng, tôi thấy mình thực sự phải giúp anh một tay.

Bất chấp sự ngăn cản của Tiêu Dũng, tôi liền nâng cốc đứng dậy, trước tiên cụng ly với ba anh chàng bị thua mỗi người một ly, tiếp đó họ chúc tôi, rồi tôi lại chúc họ.

Sau vài tuần rượu, không biết từ lượng của tôi khá hay là vì từ lượng của họ quá tồi, cả bàn sáu gã đàn ông, chỉ có mỗi Tiêu Dũng là còn ngồi được, năm người còn lại đều nằm bò ra bàn gọi tôi là sư phụ.

Tôi chưa bao giờ phát hiện ra mình lại có khả năng chịu đựng tốt như vậy, cứ như là nữ hiệp ấy. Đánh mặt chược hạ gục ba thằng đàn ông, uống rượu đốn ngã cả năm người, đúng là tuyệt vời! Tôi vui đến mức mờ mờ trong bụng.

Lúc ra về, bọn họ lao đảo, vỗ vai Tiêu Dũng:

- Anh Dũng, sau này khi nào mấy anh em ta tụ tập, nhất định phải gọi sư phụ của chúng tôi đến, sáng khoái lắm, bọn em rất thích!

Lúc lên xe, Tiêu Dũng hỏi tôi:

- Thế nào, vẫn ổn chứ?

Tôi đáp:

- Không sao, chuyện vặt, em vẫn uống được nữa!

Tiêu Dũng nói: “Thường người ta hay bốc phét khi đã say!”, nói rồi anh quay sang nhìn tôi: “Em cũng giỏi thật đấy, uống rượu, chơi bài, chẳng kém đàn ông cái gì. Hôm nay em đã giúp anh trả mối thù ba năm trời, hà, thật là đã đời!”.

Tôi nghe xong liền bật cười thích thú:

- Hôm nay em đã thu phục hết bọn họ, giờ họ đều là đồ đệ của em rồi!

Tiêu Dũng đột ngột dừng xe, dịu dàng nhìn tôi:

- Anh cảm thấy em cứ như là món quà mà Thượng đế đã tặng cho anh vậy!

Tôi cười bẽn lẽn, thầm thở phào vì sự ngông cuồng của mình ban nãy.

Trước đó tôi đã kể chuyện qua lại với Tiêu Dũng cho chị Tịnh nghe. Lúc đi, chị còn gọi đến dặn tôi, bảo rằng Tiêu Dũng dù gì cũng là nhân viên nhà nước, tôi phải chú ý đến hành vi và lời ăn tiếng nói, đừng để người ta nhìn thấu bản chất. Nhất là khi nói chuyện, tuyệt đối không được nói tục! Còn nữa, có thể không uống thì cố gắng không uống, uốc hút thuốc! Lúc đó tôi còn cứng miệng, bảo người ta yêu tôi thì phải yêu cả thói xấu của tôi. Chị Tịnh nói: Hừ, em quên là anh ta đã ly hôn với vợ mình như thế nào rồi à? Chim sợ cành cong, anh ta mà nhìn bộ dạng như đàn ông của em có còn dám qua lại không? Thôi thì cố mà nhịn.

Giờ xem ra Tiêu Dũng dường như không có ý kiến gì với hành động và cách ăn nói của tôi, ngược lại có vẻ anh còn thấy tự hào về điều đó. Điều đó nói lên cái gì? Đó gọi là “tâm đầu ý hợp”.

Tôi thầm tặng cho anh một cái ôm nồng nhiệt trong lòng: Liệu có phải chúng tôi đã gặp nhau quá muộn?

Vừa uống rượu nên Tiêu Dũng nói nhiều hơn hẳn, vừa lái xe vừa nói:

- Ái chà, lâu lắm rồi mới được thoải mái như thế này, anh cứ như được trở về thời trai trẻ vậy!

Tôi liếc Tiêu Dũng, cắn môi hỏi:

- Em... có thể hỏi anh chuyện này được không?

- Em nói đi!

- Anh có thể nói cho em biết về vợ cũ của anh không? – Tôi biết sớm muộn gì cũng phải đề cập đến vấn đề này, chỉ bằng hỏi luôn ngày hôm nay, nhân lúc cả hai đều đã uống rượu.

Tiêu Dũng hơi khựng lại, sau gật gật đầu nói:

- Cũng được, nếu như em đã có hứng thú muốn nghe anh cũng chẳng muốn giấu gì. Anh với cô ấy là bạn học trung học. Bọn anh lấy nhau được tám năm mà không có con. Mấy năm ấy anh vẫn còn làm ở đồn cảnh sát huyện, thường xuyên phải xa nhà. Anh định đợi khi nào được điều về thành phố sẽ sinh con, một là để có thể chăm sóc cô ấy, hai là có thể ổn định gia đình. Có lẽ là vì thời gian quá dài, khiến cho cô ấy càng đợi càng mất đi hy vọng, lại cộng thêm việc anh bận rộn làm việc, ít quan tâm đến cô ấy... Nói tóm lại, khi anh phát hiện ra điều này thì đã quá muộn rồi!

Lúc n đến chuyện này, Tiêu Dũng có vẻ vẫn còn rất xúc động, lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt ánh lên vẻ buồn bã. Tôi nghĩ một người đàn ông, cho dù có mạnh mẽ đến đâu, khi phải đối mặt với việc vợ mình phản bội, đối mặt với một thứ tình cảm đớn đau không nói nên lời cũng sẽ yếu đuối như tất cả những người phụ nữ. Không hiểu tại sao nhìn anh lúc này, tôi lại nghĩ đến Lâm Tiểu Vi. Có nhiều lúc tôi thực sự không muốn nghĩ đến anh ta. Anh ta đã trở thành một cái cây già cỗi trong lòng tôi, mơ hồ trong trí óc, nhưng vẫn bám rễ trong tôi. Nỗi đau đớn và chua xót ấy mãi mãi tồn tại trong trái tim tôi.

- Có nhạc không? – Trầm ngâm hồi lâu, tôi liền hỏi.

- Có, biết em không thích nhạc không lời nên anh đã mua một đĩa nhạc của Lương Tịnh Như.

- Sao anh biết em thích Lương Tịnh Như? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

- Nhạc chuông điện thoại của em toàn là nhạc của cô ấy còn gì! – Anh cười dịu dàng với tôi.

Lắng tai nghe tiếng nhạc, tôi chậm rãi kéo kính cửa sổ xuống. Ánh đèn đường rọi vào trong xe. Qua tấm gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình. Tôi mỉm cười, nói:

- Không nói những chuyện này nữa, đều đã là quá khứ rồi, còn nghĩ ngợi nhiều thế làm gì, hãy trân trọng hiện tại!

Anh gật đầu:

- Ừ, tất cả đều đã là quá khứ rồi!

Nói xong anh chậm chậm dừng xe, nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Y Y, em có niềm tin bắt đầu một cuộc sống mới với anh không? Nếu như em có, chúng ta... kết hôn nhé!

Bước thứ hai còn chưa tiến hành đã đi thẳng đến bước thứ ba rồi. Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ rằng anh ấy đề tâm đến suy nghĩ của tôi, chứ không bận tâm đến quá trình trung gian kia.>

Chỉ có điều tôi không định sẽ im lặng. Tôi sợ anh sẽ hiểu sự im lặng của tôi là lời từ chối mà từ bỏ việc qua lại với tôi. Tôi làm sao có thể im lặng được cơ chứ?

Tôi nói:

- Tiêu Dũng, anh cảm thấy em có hợp với anh không? Thực ra em rất muốn hỏi, rốt cuộc anh vì yêu em mới muốn lấy em hay anh chỉ cảm thấy em là đối tượng thích hợp để kết hôn?

- Y Y, anh chỉ cần em chung thủy với anh, nhiệt tình với cuộc sống của chúng ta sau này, không rời bỏ anh, mãi mãi chân thành với tình cảm của anh! – Anh không trả lời câu hỏi của tôi mà vội vàng biểu đạt suy nghĩ của mình. Mặc dù không phải đưa ra yêu cầu với tôi nhưng rõ ràng anh đang ngầm nói với tôi rằng: Nguyên vọng duy nhất của anh với hôn nhân chính là sự bền vững, một khi đã trở thành vợ của anh rồi thì bắt buộc phải chung thủy với anh, bất luận!

Chị Tịnh nói đúng, Tiêu Dũng quả thật sợ “cảnh cong”.

Trong lòng tôi có hơi hụt hẫng, tại sao anh lại bình thản trả lời câu hỏi của tôi và đưa ra yêu cầu của mình về hôn nhân như vậy? Tại sao không phải là ôm chặt lấy tôi, vô cùng xúc động mà rằng:

- Mặc Y Y, em là người con gái đặc biệt, ngay từ ánh mắt đầu tiên anh đã thấy sẽ phải bên em trọn đời. Nụ cười, gương mặt và cả mùi hương trên người em khiến cho anh muốn kết thúc ngay cuộc sống độc thân này, muốn mau chóng có một đứa con. Anh chỉ yêu em, em đã chiếm trọn trái tim anh, nuốt

trộn linh hồn anh rồi!

Nhưng tôi không thể ảo tưởng quá nhiều như vậy, điều duy nhất mà tôi có thể làm là thích nghi. Tôi nôn nóng, khao khát một người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho mình, do đó tôi buộc phải nhanh chóng tiêu hóa những lời anh nói, ép bản thân mình phải nhanh chóng làm quen với ý nghĩa mỗi câu nói của anh. Tôi nói với mình: Mạc Y Y, Tiêu Dững có ý tốt, anh ấy không hề sai. Là một người đàn ông, đưa ra những yêu cầu rành rọt đối với một người mà anh ta muốn lấy làm vợ là hoàn toàn hợp lý, mà nên thấu hiểu điều này. Nghĩ đến thân phận của anh ấy đi: là cảnh sát cơ đấy! Nghĩ đến ngoại hình của anh ấy đi: rất phong độ, rất đẹp trai! Nghĩ đến các mối quan hệ xã hội của anh ấy đi: ha ha ha... Nghĩ đến điều kiện kinh tế của anh ấy đi: có nhà đấy... Ở Phố Thành này có đầy người không mua nổi nhà! Hơn nữa bố mẹ anh ấy đều có lương hưu, như vậy là không có gánh nặng gì.

Nghĩ đến những điều này, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều: “Tiêu Dững, ánh sáng mặt trời thường xuất hiện sau cơn mưa, chỉ cần chúng ta nỗ lực, ngày mai của chúng ta sẽ càng tươi đẹp hơn!”. (Nói xong thấy buồn nôn thế, thật không ngờ mình cũng nói được những câu như thế này!)

Tiêu Dững nghe xong liền gật đầu mỉm cười.

Điều khiến cho tôi cảm thấy hụt hẫng là mặc dù chúng tôi đã “vượt rào” trong cách nói chuyện nhưng quan hệ của chúng tôi vẫn chẳng hề có bước đột phá: anh vẫn như mọi khi, đưa tôi đến chân cầu thang, dùng đèn ô tô chiếu sáng cho tôi lên lầu, sau đó mới rời đi.

5

Bước thứ hai đã bị Tiêu Dững lược bỏ dường như chẳng có cơ hội để bù đắp. Hai chúng tôi đã qua lại với nhau hơn một tháng rồi, anh ngoài việc mời tôi đi ăn, nói chuyện phiếm ra thì không còn đề cập đến bất kỳ chuyện gì khác nữa. Còn những lời anh nói từ nhà hàng về đến giờ, tôi đành phải coi như là lời của rượu, bởi vì sau đó anh chẳng còn nhắc đến nữa.

Gần đây, cứ cách vài ngày là chúng tôi lại gặp nhau một lần, bề ngoài thì quan hệ khá tốt đẹp, ăn cơm, xem phim, nói chuyện, thỉnh thoảng anh còn đưa tôi đến quán bar. Nhưng chúng tôi vẫn luôn giữ khoảng cách bằng hai nắm tay, anh ấy thậm chí còn chưa từng cầm tay tôi.

Hình như anh không hề nôn nóng đi đến bước đó với tôi.

Đột nhiên trong lòng tôi chợt hiện lên một suy nghĩ: không phải anh bị yếu sinh lý đó chứ? Ngộ nhờ đúng như vậy thì tôi coi như thâm thối rồi! Đến lúc lấy nhau rồi có hối hận cũng không làm khác được. Về sau nghĩ kỹ lại, tôi nhớ chị Trương từng nói vợ anh từng bị xảy thai một lần, điều này chứng tỏ Tiêu Dững không hề có vấn đề về chuyện này.

Tôi càng nghĩ càng thấy khó hiểu, lẽ nào tôi không quyến rũ? Hay là vì tôi nhỏ hơn anh nên anh không nỡ ra tay? Những điều này đều có vẻ không hợp lý.

Sau vụ tai nạn xảy ra ở hầm mỏ, Lưu Minh Cương nhanh chóng trở thành tiêu điểm của toàn thành phố, đi đến hàng quán nào cũng thấy người ta nhắc đến hắn. Chính vì vậy, tôi chẳng mất công sức cũng biết được tình hình của Lưu Minh Cương hiện giờ. Trong hầm mỏ của hắn, rất nhiều thiết bị không an toàn, các thiết bị lại không được kiểm tra định kỳ, nổ bình ga là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, chết năm người coi như là may cho hắn lắm rồi. Lưu Minh Cương lần này nguy to rồi. Bí thư huyện, Phó Cục An toàn đều bị cách chức, Cục trưởng Cục An toàn của huyện cũng bị cho nghỉ việc, ở nhà chờ thông báo; hơn hai mươi người già trẻ lớn bé là người thân của các nạn nhân ngày đêm gào khóc trên hầm mỏ, bắt Lưu Minh Cương trả lại người thân cho họ. Chỉ tính riêng tiền bồi thường cho vụ này thôi cũng phải mất đến cả triệu tệ. Hầm mỏ bị niêm phong, người thì cũng chết rồi. Lưu Minh Cương vừa lo bị xử phạt vừa lo vố về gia đình các nạn nhân. Các vấn đề đặt ra trước mắt hắn lúc này không chỉ có tiền bạc mà còn rất nhiều cú sốc về tinh thần.

Những người quen biết Lưu Minh Cương đều nói không biết sau kiếp nạn này, hắn còn có thể đứng dậy được hay không.

Tiêu Dững gọi điện đến rất đúng giờ. Còn chưa đợi tôi mở miệng, anh đã hào hứng nói:

- Y Y, hôm nay anh đến đón em sớm một chút, chúng ta đi chợ mua thức ăn sau đó về nhà anh làm cơm có được không?

Tôi gật đầu như bả cùi:

- Được được ạ!

- Vậy em đợi điện thoại của anh nhé!

- Ok! – Tôi cúp điện thoại, trong lòng vui như mở hội. Tiêu Dững cuối cùng cũng chịu dẫn tôi về nhà anh ấy rồi.

Đến nhà của Tiêu Dững còn có rất nhiều cái lợi khác cho tôi. Một là xem xem nhà anh to đến mức nào, bài trí ra sao, kết cấu nhà cửa có ổn không. Hai là hiểu thêm về Tiêu Dững. Muốn tìm hiểu kỹ một người đàn ông, phải đến nơi anh ta sống mới được, nỗi chi tiết nhỏ thôi cũng phản ánh nội tâm của anh, những điều này tôi không thể nắm bắt được trong những cuộc gặp mặt hàng ngày. Còn về điểm thứ ba, đương nhiên vẫn là vấn đề cũ rề: đó là vấn đề khoảng cách giữa hai chúng tôi, nhất định phải thu hẹp lại.

Tôi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, vờn vai một cái. Chiều mùa hè, mặt trời hắt những tia sáng le lói xuống mặt đất. Cuộc sống có đẹp hay không hóa ra đều phụ thuộc vào con mắt của mình.

Điện thoại đổ chuông, là số của chị Tịnh gọi đến, nhưng người nói lại là Tề Tề. Vẫn giống như mọi khi, tôi còn chưa kịp mở miệng thì Tề Tề đã bỏ lô ba la:

- Mạc Y Y, cậu không phải là người, tìm được bạn trai rồi là vứt bọn tôi sang hết một bên, cũng chẳng thèm ra mắt bọn tôi!
- Đến lúc thích hợp sẽ dẫn đến gặp mọi người, dù gì cũng phải nhờ mọi người duyệt hộ mà! – Tôi nói.
- Xì, lúc thích hợp? Lúc thích hợp có khi cậu đã ngủ chán với con nhà người ta rồi ấy chứ? Ha ha ha... - Giọng cười của Tề Tề kinh dị không chịu nổi.

Chị Tịnh cầm lấy điện thoại:

- Mau lên đi, bọn chị không đợi được nữa đâu, hôm nay có được không hả?
- Không được, hôm nay em có chuyện quan trọng!

Điện thoại hình như bị ai đó giật lấy, người đó trầm ngâm vài giây rồi nói bằng giọng khào khào:

- Tối nay cả lũ đi ăn com đi, anh mời, ăn ở chỗ chị Tịnh, đừng dẫn theo người đàn ông đó!

Hương Phong Thu vừa nói xong tôi liền nghe thấy một tiếng quát chói tai:

- Anh nói cái gì thế hả? Rõ ràng đã bảo phải dẫn theo người đàn ông đó m

Tôi cười ha ha:

- Hôm nay thật sự không đi được, tối nay có hẹn rồi!

Hương Phong Thu hỏi:

- Thật hay giả thế?
- Thật đấy người anh em ạ, em sắp kết hôn rồi! – Lúc nói câu này, tôi nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đang từ phía bên kia đường lái về phía tôi. Chiếc xe được bao bọc trong một lớp ánh sáng rực rỡ, chói lóa đến mức khiến tôi phải nheo mắt lại. Trong chiếc xe ấy có hạnh phúc của tôi, hạnh phúc tràn đầy.

Đây là lần đầu tiên tôi đến nhà Tiêu Dũng. Số 1 tòa Nhị Đơn Nguyên, phố Kim Đế Phúc.

Lúc đi vào khu đô thị, có một anh chàng bảo vệ vẫy tay chào Tiêu Dũng rồi đánh mắt liếc nhìn tôi. Tôi nhìn anh ta, mỉm cười ngọt ngào. Trong lòng nghĩ, sau này tôi cũng sẽ là một thành viên của khu chung cư này, rất mong nhận được sự chỉ bảo của anh!

Tiêu Dũng là một người tỉ mỉ trong cuộc sống. Trước đây chị Trương đã từng khen ngợi anh trước mặt tôi, nói anh là người ưa sạch sẽ, lúc đó tôi còn không tin, giờ nghĩ lại mới thấy những điều chị nói hoàn toàn là sự thật. Khoảnh khắc bước vào cửa, tôi thực sự ngỡ ngàng, không dám tin vào mắt mình, đây là nhà của một người đàn ông độc thân ư? Chưa nói đến nền nhà tinh không một hạt bụi, ngay cả cái gương trong nhà vệ sinh cũng sạch bóng không một vết bẩn (gương trong nhà vệ sinh nhà tôi thường bị bọt xà phòng rửa mặt với kem đánh răng bắn lên làm tấm cả), đến cả phòng ngủ cũng gọn gàng sạch sẽ: chăn chiếu gấp gọn gàng, ga trải giường phẳng phiu không một nếp nhăn.

Trước đây, lúc còn ở với Lâm Tiểu Vĩ, tôi không sao chịu được thói quen không thích rửa chân, không thường xuyên thay quần lót của anh ta. Lúc mới lấy nhau, hai chúng tôi thường cãi nhau suốt ngày vì việc này. Về sau tôi tìm chị Tịnh than thở, chị nói: “Hãy, chị còn tưởng chuyện gì to tát lắm! Chị nói cho em biết, đàn ông đây chẳng rửa chân, không thay tất đấy! Em làm gì được nào? Xét từ góc độ khác thì đàn ông không ưa sạch sẽ cũng là bình thường, ai bảo người ta là đàn ông chứ. Em xem đám đàn ông trong Thủy Hử đi, chẳng phải ông nào cũng ăn uống nhồm nhoàm, bẩn thỉu hay sao?”.

Thế mà Tiêu Dũng lại khiến tôi hiểu rằng đàn ông ưa sạch là người có tiêu chuẩn cao về chất lượng cuộc sống, là một thứ trách nhiệm đối với bản thân, nói rộng ra một chút thì đó chính là phẩm chất sống của con người.

Tôi vào thăm từng phòng, chăm chú như đi thăm viện bảo tàng lịch sử. Tiêu Dũng nói:

- Y Y, nếu em cảm thấy không hài lòng với căn nhà này, anh sẽ bán đi, mua căn mới. Địa điểm và kết cấu căn nhà này rất tốt, vật liệu xây dựng cũng tương đối tốt, mua một căn khoảng 600.000 tệ, chắc không thành vấn đề!

Trong lòng tôi vô cùng phấn khởi, mỉm cười không nói gì.

Anh bật tivi lên, rửa cho tôi một quả táo:

- Em ngồi chơi một lát, anh vào bếp làm vài món!

Tôi cắn một miếng táo, buột miệng nói:

- Để em giúp anh!

Anh nhìn tôi, ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Em biết làm cá sốt chua ngọt không? Anh đã mua cá rồi, em làm nhé!

Cá sốt chua ngọt ư? Tôi nhanh chóng lục lọi trong đầu cách chế biến món này: không có. Tìm lại lần nữa: vẫn không có. Anh nhìn tôi ngẩn người ra liền cười:

- Ha ha, không làm ngon cũng không sao, để anh hướng dẫn em!

Nói rồi anh chỉ vào tủ lạnh:

- Cá ở trong ngăn đá đấy, em mang ra, cắt khúc đi!

Tôi lấy cá ra khỏi ngăn đá, giặt này mình:

- Đây là cá gì vậy, sao nó lại quấn chặt vào nhau thế này, trông cứ như con rắn ấy!

Tiêu Dũng nói:

- Cá đông lạnh đều vậy mà em, có gì đáng sợ đâu!

Lúc mang cá ra, tôi thấy toàn thân lạnh cóng, cảm thấy như mình đang cầm một con rắn có thể chui vào ống quần mình bất cứ lúc nào vậy. Tim tôi đập thình thịch liên hồi. Tôi cầm con dao, không biết bắt đầu từ đâu:

- Cắt từ chỗ nào hả anh? Cắt như thế nào?

Tiêu Dũng mỉm cười:

- Nhìn qua là biết em rất ít khi xuống bếp. Nhìn em cầm dao kìa, cứ như là xách cái rìu ấy, nặng đến thế sao?

Tôi có chút nản lòng, rụt rè bỏ dao xuống:

- Thôi bỏ đi, để em giúp anh chuẩn bị nguyên liệu. Con cá này cứ tron tuồn tuột ý, cắt làm sao được?

Tiêu Dũng đập trứng gà vào bát:

- Được rồi, để anh cắt cho. Em rửa sạch hành rồi cắt nhỏ ra, gừng rửa sạch, cắt sợi!

- Chỉ thế thôi sao?

- Nhiệm vụ nhẹ nhàng hơn nhiều phải không?

Tôi toét miệng cười, giơ ngón tay ra hiệu Ok với anh.

Tôi đang rửa hành t đở chuông. Tiêu Dũng đưa cho tôi một cái khăn sạch để tôi lau tay:

- Ai thế, không phải tôi nay lại có tiệc chiêu đãi chứ?

Không biết là ai gọi, là một số điện thoại lạ. Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Ngay cả giọng của anh cũng không nhận ra à?

Lưu Minh Cường

Câu chuyện tồi tệ của chúng tôi đã bị gác vào một góc nhỏ tối tăm, không ai biết đến. Mỗi lần ở cạnh Tiêu Dũng hay bạn bè của anh, tôi lại bàng hoàng nhớ đến cái góc nhỏ ấy, chỉ sợ bị ai đó lôi ra. Tôi hi vọng thời gian có thể nhanh chóng qua đi, phủ một lớp bụi dày lên cái góc tối ấy, để mạng nhện bám đầy lên đó, khiến cho nó mãi mãi không nhận được ánh sáng mặt trời mà dần dần khô kiệt, biến hình và dần dần bị quên lãng.

Tôi vừa căng thẳng vừa bức bối:

- Có chuyện gì thì nói luôn đi, tôi đang nấu cơm!

- Oa, nấu cơm cơ à? Có ở nhà không em? Anh có thể đến ăn không?

Tôi cố nén cơn giận dữ:

- Xin anh đấy, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, tôi đang rất bận!

Hắn ta vẫn dai như đĩa, chẳng buồn đoái hoài đến lời khẩn cầu của tôi:

- Làm gì mà nghiêm trọng thế? Anh xảy ra chuyện lớn như vậy mà ngay một cuộc điện thoại em cũng chẳng gọi! – Hắn ta nói bằng giọng đáng thương.

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Tiêu Dũng, anh đang mãi mê cắt gừng, dường như không để ý xem tôi nói gì. Tôi đi ra ban công phòng khách, khẽ giọng nói:

- Anh có ý gì? Tôi nói cho anh biết, Mạc Y Y tôi hiện giờ đã nhìn rõ con người anh rồi, anh đã làm những gì sau lưng tôi rồi? Nếu như anh không rõ có thể hỏi vợ anh, hỏi xem chị ta đã nói những gì với tôi, đã làm những gì. Những chuyện này vốn dĩ tôi chẳng định chất vấn anh làm gì, thế nhưng bản thân anh lại không biết điều chút nào. Anh mang cái bộ dạng đường đường chính chính ra đây để dọa ai chứ? Anh tưởng rằng tôi ngu đến thế, dễ dàng mắc câu của anh thế sao, anh tưởng có thể gọi là tôi đến, đuổi là tôi đi, chơi chán rồi lại len lút đôi gió sau lưng tôi chứ gì? Không phải tôi châm chọc anh, nhưng giờ anh còn gì nữa? Hầm mỏ sập rồi, phải bồi thường cả một đồng tiền, năm mạng người thế thâm dưới tay anh! Anh dựa vào cái gì mà đòi hỏi trước mặt tôi? Vô ích thôi Lưu Minh Cương ạ! Tôi đã nhìn rõ con người anh rồi, trong mắt tôi anh chỉ là một con cóc ghè! Kể từ nay, anh đừng đến làm phiền tôi nữa, đừng đeo bám tôi nữa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát! Anh cứ thử gọi lại nữa xem!

Tôi tức tối tuôn một tràng, cảm thấy nỗi uất hận trong lòng đã bị tôi nhỏ bỏ. Cúp điện thoại, ngoảnh đầu lại, tôi nhìn thấy Tiêu Dũng đang đứng sau lưng tôi.

Mặt tôi đỏ bừng lên, không biết phải nói gì.

Anh cũng hơi ngại ngùng:

- Ừm, anh chuẩn bị xào rau. À... em thích ăn cay hay không cay?

Tôi vội vàng nói:

- Thế nào cũng được ạ!

Sau đó ngập ngừng :

- Cái đó... khoai tây cứ để em xào cho!

Thực ra khoai tây tôi xào cũng chẳng được ngon, mỗi lần xào gần chín đều dính bát vào đáy chảo, lúc thì cho ít dầu ăn, lúc thì cháy khét. Nhưng lúc này tôi chẳng nghĩ ngợi được nhiều, tôi chỉ muốn làm một cái gì đó để bù đắp cho chuyện lúc này. Sao tôi có thể bất cẩn như vậy chứ? Tại sao tôi lại không biết Tiêu Dũng đang đứng sau lưng mình? Thật ngu ngốc! Nếu Tiêu Dũng nghe được hết câu chuyện, có dùng ngón chân anh cũng đoán ra được toàn bộ sự việc, anh là một cảnh sát!

Rõ ràng là từ sau cú điện thoại ấy, Tiêu Dũng tỏ rõ thái độ không vui, ngay cả việc nói chuyện với tôi anh cũng hạn chế. Vì vậy, tâm trạng thấp thòm cộng với kỹ thuật nấu nướng quá tồi, tôi đã khiến cho món khoai tây xào thành nát bét, giấm cho hơi nhiều, chẳng khác gì khoai tây xào giấm.

Lúc bày các món ăn lên bàn, tôi cố ý tỏ vẻ thoải mái, ném thử một miếng cá sốt, tám tắc:

- Oa, anh đúng là đầu bếp tài, lần đầu tiên em được nếm món cá ngon như thế này đây!

Anh đem một bát com, cười khê:

- Em ăn nhiều một chút!

Tôi đón lấy bát com, tự an ủi trong lòng: Không sao đâu, cùng lắm thì hôm nay không về nhà, ở lại “khao” anh một bữa là xong. Nếu như anh có hỏi đến thì cứ bịa đại một câu chuyện, không bịa được thì tránh nói đến, nói chung là thế nào cũng sẽ có cách đối phó!

Ăn được mấy miếng com thì điện thoại lại đổ chuông, là mẹ tôi gọi đến. Mẹ tôi nức nở trong điện thoại:

- Y Y à, con mau về đi, bố con ho ra nhiều máu lắm!

Tiêu Dũng lái xe đưa tôi về nhà. Tôi im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ hít thở thật sâu. Đây chẳng phải lần đầu tiên tôi vội vàng trở về nhà mẹ giữa đêm hôm khuya khoắt thế này. Trong lòng tôi rất chua xót, mẹ trong mắt tôi luôn là một người rất kiên cường, rất ít khóc lóc, vậy mà từ khi có sự xuất hiện của thầy Châu, bà đã hoàn toàn thay đổi thành một con người khác.

Tôi cứ luôn thắc mắc tại sao thầy Châu chẳng có họ hàng thân thích đến thăm hỏi, kể cả cô con gái. Trên đời này còn có gì đáng quý hơn tình thân?

- Bố em sức khỏe không được tốt à? Có thường xuyên như vậy không, hay là...? - Tiêu Dũng hỏi.

- Ông ấy không phải bố em, bố em đã qua đời từ lâu rồi, người đàn ông ấy là bạn đời của mẹ em!

- Ừ, anh hiểu rồi! - Tiêu Dũng gật đầu. – Sống một mình thường cảm thấy rất cô đơn, cứ phải tìm một người bạn đời, cho dù có bận rộn đến đâu cũng cần phải có nơi nương tựa!

Tôi cười như mếu:

- Sao mẹ không nương tựa vào em chứ? Em là con đẻ của bà cơ mà, chẳng nhẽ không đáng để cho bà nương tựa?
- Con chăm cha không bằng bà chăm ông, có nhiều thứ em không thể mang lại cho mẹ em, nhưng ông ấy thì có thể! Ý anh là về mặt tinh thần ấy.
- Em không hiểu tại sao anh lại nghĩ vậy. Em nghĩ một phụ nữ sống độc thân nửa đời người, vất vả bao nhiêu năm, tại sao không lên kế hoạch cho phần đời còn lại của mình, thanh thản an hưởng tuổi già? Lẽ nào cả ngày cứ phải quay quanh một người đàn ông già cỗi, yếu đuối thì mới có ý nghĩa? Mẹ em có thể có được cái gì? Tình yêu, sức khỏe, hay là niềm vui? Em cảm thấy mẹ em chẳng có được cái gì, thậm chí ngược lại, bà mất đi tất cả, mất đi sức khỏe, mất đi niềm vui của mình...

Tiêu Dũng trầm ngâm hồi lâu:

- Đàn bà thường muốn sống trong tầm mắt của đàn ông... như vậy mới cảm thấy hạnh phúc, như vậy mới là yên ổn!

Tôi ngây người, trước mắt hiện lên hình ảnh mong manh và cô độc của mẹ, trái tim tôi như thắt lại. Từ trước đến giờ tôi chỉ biết bà là mẹ tôi mà quên mất rằng bà cũng là một phụ nữ cần có một người đàn ông yêu thương và chăm sóc.

Nhưng cuộc sống hiện giờ của mẹ tôi liệu có được coi là hạnh phúc?

Lúc chúng tôi đến bệnh viện huyện, thầy Châu đã được đưa vào phòng cấp cứu. Hai vợ chồng đi hai cũng đến rồi. Mẹ tôi đang ngồi bên ngoài phòng bệnh, tóc tai lòa trước trán, sắc mặt xanh xao dưới ánh đèn mờ mờ.

Bác sĩ chữa trị là bạn học với chồng đi hai. Bác sĩ nhìn kết quả chuẩn đoán nói: Ung thư thực quản, vì bị loét nghiêm trọng gây thủng thực quản, thuộc loại u đường tiêu hóa ác tính.

- Giờ phải làm sao? – Di tôi hỏi.
- Với tình trạng của ông ấy hiện giờ tốt nhất nên lựa chọn phương pháp điều trị truyền thống!

Vợ chồng đi liền theo bác sĩ vào phòng, tôi dẫn mẹ ra hành lang ngồi chờ.

- Có đủ tiền không? – Tôi khẽ hỏi.

Mẹ gật đầu, vẻ yếu ớt.

- Phải làm gì thì cứ làm vậy đi, chúng ta sẽ cố gắng hết sức! – Tôi ôm lấy mẹ, cảm thấy toàn thân bà như đang run lên.
- Y Y, nếu ông ấy mà đi... mẹ cũng chẳng sống làm gì nữa! – Mẹ tôi bật khóc nức nở.
- Mẹ nói gì vậy? Bố con đi bao năm nay, chẳng phải mẹ vẫn sống rất tốt hay sao? – Tôi siết chặt mẹ trong vòng tay, sống mũi chọt cay cay. – Mẹ à, nếu cần tiền thì cứ gọi cho con. Con có mà!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho thầy Châu, đi hai bảo tôi với Tiêu Dũng quay về, để đi ở lại với mẹ tôi là được. Tôi cầm 2000 tệ đưa cho đi:

- Di mời y tá nào đó trông giúp theo giờ, di không thể ngày nào cũng ở bệnh viện trông nom ông ấy được!

Trên đường về, Tiêu Dũng im lặng lái xe, không nói tiếng nào. Tôi cũng chẳng có tâm trạng đâu mà phân tích xem anh đang nghĩ cái gì. Tôi đang lo lắng cho bệnh tình của thầy Châu, trong đầu toàn là những vấn đề có liên quan đến ung thư với ác tính. Một khi xác định đó là ung thư, tôi không biết hai mẹ con tôi có thể cầm cự được bao lâu, cả về tinh thần!

Lúc xe đi vào khu đô thị, Tiêu Dũng đưa chìa khóa cho tôi, nói:

- Em lên trước đi, anh sang siêu thị đối diện một lát!

Anh đi được hai bước liền quay lại hỏi:

- Em đi giày cỡ bao nhiêu?

Tôi ngây người, buột miệng đáp:

- Số ba bảy ă!

Anh gật đầu rồi nói:

- Áo ngủ loại nhỏ là vừa nhĩ? Em thích màu gì?

Tôi lại gật đầu:

- Màu gì cũng được, miễn là bằng cotton là được!

Ngồi đợi trong phòng khách, tôi thầm nghĩ: Chẳng nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần Tiêu Dũng đề nghị kết hôn, muốn bảo tôi làm gì tôi cũng làm. Lúc Tiêu Dũng đi vào cửa, tôi đang giờ nắm đầm tự cổ vũ mình ở trước gương trong nhà vệ sinh. Nhìn thấy anh nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, tôi liền cười bên lên:

- Ngày mai có buổi diễn thuyết, em đang tự cổ vũ tinh thần ấy mà!

- Em thú vị thật đấy! – Anh mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ “chẳng thể hiểu nổi em”. Nói rồi đưa cho tôi bộ đồ ngủ, bảo – Em đi tắm đi!

Lúc tắm xong từ trong nhà vệ sinh đi ra, thấy anh đang cầm điện thoại của tôi, tôi cảnh giác hỏi:

- Có người gọi cho em à>

Tiêu Dũng đưa điện thoại cho tôi, nói:

- Có người tên Tề Tề gọi cho em, nhưng anh không nghe.

Tôi thầm thở phào:

- À, là một người bạn thân của em, đề hôm nào em sẽ giới thiệu cho anh, cô ấy rất xinh đẹp đấy!

Anh mỉm cười không nói gì, ôm quần áo ngủ đi vào nhà vệ sinh.

Tề Tề lại gọi đến, cô vừa khóc vừa nói trong điện thoại:

- Y Y, cậu có thể qua đây với tớ được không?

- Sao thế?

Tề Tề bật khóc nức nở, nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ khóc thôi.

- Cậu sao thế?

Tề Tề nức, nghẹn ngào nói:

- Giang Hạo nói không thể sống với tớ được nữa, anh ấy đòi ly hôn!

- Tớ nay tớ không đến được, tớ có chuyện quan trọng rồi! – Tôi nói chẳng chút do dự.

Tề Tề trầm ngâm vài giây rồi nói:

- Thế thôi vậy, cậu làm gì thì làm đi!

Nói rồi cô ấy liền cúp máy luôn. Một lát sau, Hương Phong Thu lại gọi đến, bảo:

- Tề Tề vừa gọi điện bảo anh đến uống rượu với cô ấy. Cô ấy làm sao thế? Anh phải chuẩn bị bài kiểm tra cho ngày mai, không đi được!

Tôi đáp:

- Bọn em không ở cùng nhau!

Cúp điện thoại, tôi nhận được một tin nhắn, là của Tề Tề:

- Y Y, tớ thấy cậu thay đổi rồi!

Tôi đọc đi đọc lại cái tin nhắn ấy, chẳng hiểu cảm giác trong lòng lúc này là thế nào nữa. Thực sự tôi vẫn luôn đắn đo không biết có nên lật bài ngửa với cô ấy không, nhưng chỉ e ngửa bài rồi giữa chúng tôi sẽ chấm hết tất cả. Thế này có lẽ vẫn tốt hơn một chút, ít nhất quyền chủ động vẫn nằm trong tay tôi, chỉ cần tôi quên đi những gì không vui thì chúng tôi vẫn có thể thân thiết như trước.

Lúc Tiêu Dũng từ nhà tắm đi ra, tôi đang nằm trên ghế sofa giả vờ ngủ. Đêm này là một đêm tình tứ, không khí tràn ngập hương vị của sự lãng mạn và ngọt ngào. Tôi nằm yên trên ghế, đợi anh bế tôi dậy, trái tim nhảy nhót trong lồng ngực. Tôi khép hờ mắt lại, lắng tai nghe bước chân đi lại trong phòng của anh.

- Buồn ngủ rồi à? – Anh đứng trước mặt tôi, vừa lau tóc vừa hỏi. Tôi mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy anh đang mỉm cười với tôi, nhưng đó là nụ cười rất xã giao, một nụ cười cố ý kéo giãn khoảng cách.

- Em ngủ trong phòng ngủ đi, anh đã thay ga trải giường rồi!

Câu này nghĩa là sao, lẽ nào anh định ngủ trong phòng khách?

- Ok! – Tôi cố nén giận, bình thần đi dép vào, bước thẳng vào phòng ngủ, thậm chí còn bực bội khóa luôn cửa lại.

Nằm trên chiếc giường rộng rãi, tôi càng nghĩ càng không hiểu nổi, lẽ nào tôi đã làm gì sai khiến cho anh cảm thấy bất mãn? Rốt cuộc anh làm vậy là có ý gì? Nằm được một lúc, tôi không nén được tò mò liền nhón chân ra mở hờ cánh cửa, liếc ra ngoài, thấy anh đang thư thái xem đá bóng.

Tôi rất buồn ngủ nhưng không sao ngủ nổi, cứ mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lúc mơ. Lúc tỉnh lại, tôi thấy đèn ngoài phòng khách đã tắt. Tôi tuyệt vọng thở dài, cảm thấy Tiêu Dững đang trêu trọc mình, thế này có khác gì chiến tranh lạnh? Tôi chợt nhớ ra một câu chuyện cười: Một cô gái và một chàng trai ngủ chung một giường. Cô gái vạch một đường ranh giới ở giữa, nói rằng ai mà vượt qua ranh giới này thì là đồ súc sinh. Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô gái nhìn thấy chàng trai thật sự không vượt ranh giới liền đứng dậy cho anh ta một cái bạt tai, rồi mắng: “Mẹ kiếp, anh còn chẳng bằng loài súc sinh!”.

Tôi đang chuẩn bị thiếp vào giấc ngủ lần nữa thì cánh cửa bị đẩy hé ra, tiếp theo là tiếng nói khe khẽ của Tiêu Dững:

- Em ngủ rồi à?

Tôi vùi đầu vào gối, chẳng muốn đếm xỉa đến anh ta nữa.

Anh không nói gì nữa. Một lúc sau, tôi nghe thấy có tiếng sột soạt ở bên cạnh, sau đó có một người mang hơi thở đàn ông chui vào trong chăn.

- Y Y?

- Oi.

- Em ngủ chưa?

- Ừ...

Một cánh tay từ sau lưng vòng ra ôm lấy tôi, cánh tay rắn chắc và ngượng ngập. Tôi cố gắng khắc phục cái cảm giác khó chịu trong đầu, cố gắng phối hợp với Tiêu Dững, hơi đẩy người về phía sau, áp lưng vào lồng ngực anh.

Trong bóng đêm, anh tìm đến bờ môi tôi rồi cúi xuống hôn. Nụ hôn được anh lần lượt đặt lên mặt tôi: lên trán, lên môi, có vẻ rất cứng nhắc. Phản ứng đầu tiên của tôi là: Đây chẳng phải là Tiêu Dững hài hước và giỏi nói chuyện ban sáng, anh khiến cho tôi nghĩ đến một người máy được lập trình sẵn.

Trong khoảnh khắc tôi mở mắt ra, phát hiện ra Tiêu Dững đang mở mắt nhìn về một phía nào đó. Nhớ lại một bài viết trên mạng, nói rằng đàn ông khi hôn mà mở mắt chắc chắn chỉ là đại khái cho qua chuyện. Nhiệt tình trong tôi bỗng chốc tan biến, giống như một que diêm đang cháy âm ỉ, chờ đợi một ngọn lửa bùng lên thì đột nhiên bị dội ngay một gáo nước lạnh, ngọn lửa thế là tắt ngấm. Không phải thế này, cái tôi khao khát đâu phải như thế này? Mặc dù có thể suy nghĩ của tôi quá hoàn mỹ, có khác biệt so với hiện tại thì cũng không thể khác biệt đến mức này được.

Tôi đẩy mạnh Tiêu Dững ra, với tay bật đèn ngủ.

Anh dừng lại, nhìn tôi chăm chăm. Sau đó, chúng tôi không hẹn mà cùng nằm ngửa ra, bốn mắt nhìn lên trần nhà.

Yên tĩnh, một sự yên tĩnh đến đáng sợ, có thể nghe thấy cả tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc.

- Tiêu Dững, em hỏi anh chuyện này, anh nhất định phải nói thật với em!

- Em nói đi!

- Anh đã quyết định sẽ ở bên em chưa?

- Về cơ bản là rồi.

- Là bởi vì anh yêu em hay chỉ là vì anh thấy cần phải có một cuộc hôn nhân?

Tiêu Dững im lặng không nói. Có thể thấy anh là một người không biết che giấu cảm xúc.

Tôi liền lên tiếng:

- Anh cứ nói thật đi!

Anh nghĩ một hồi, nói:

- Nếu như anh nói anh yêu em thật, anh sẽ cảm thấy bản thân mình rất giả dối. Tình cảm nồng nhiệt đã bị đốt cháy hết trong cuộc hôn nhân đầu rồi, tái hôn chỉ là tìm một mảnh ghép mới trong cuộc sống. Nhìn thì tưởng là tự do với nhau nhưng thực chất lại mang tính thăm dò, có thể còn có nhiều vấn đề phải cân nhắc, tất nhiên là những vấn đề có liên quan đến hôn nhân. Nói như vậy nghe có vẻ mất lòng nhưng nói thẳng ra sẽ thấy nhẹ nhàng hơn. Ít nhất thì hai chúng ta hẹn hò cũng rất vui về!

- Vậy anh nghĩ em hợp với anh à?

- Cũng được, anh thích tính cách của em. Anh là một người không có yêu cầu cao về hôn nhân, hơn nữa đây lại là lần thứ hai rồi, càng không dám khát vọng xa xôi. Anh chỉ hi vọng tìm được một người có thể hiểu anh, bao dung anh, chung thủy với anh, thế là đủ!

Tiêu Dững ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Em ly hôn đã một năm rồi đấy nhỉ?

- Ừ.

- Trước anh em đã từng hẹn hò với ai chưa?

- Chưa! – Tôi loáng thoáng nhận ra ý đồ thăm dò của Tiêu Dững trong câu nói vừa rồi. Trong mắt tôi ánh lên sự hoang mang, cũng may là đang ở trong bóng tối nên anh không thể nhận ra.

Tiêu Dững hít một hơi thật sâu:

- Anh không cần biết trước đây em đã từng hẹn hò với ai, cũng chẳng có quyền gì mà can thiệp. Nhưng kể từ bây giờ, em là của anh rồi. Có những chuyện anh tin em có thể giải quyết ổn thỏa. Còn về chuyện sau này, anh hi vọng em xử lý ổn thỏa các mối quan hệ. Em biết là anh rất nhạy cảm về vấn đề này, em bắt buộc phải khiến anh tin tưởng em, yên tâm về em!

Anh nói bằng giọng điệu rất nghiêm túc, cuối cùng đề cập đến nội dung cuộc nói chuyện điện thoại của tôi và Lưu Minh Cường:

- Người đàn ông đó chắc là có mối quan hệ trên bình thường với em phải không?

Tôi quay lưng về phía anh, không lên tiếng. Tôi rất mâu thuẫn, không hăng thán hay lừa dối anh?

Anh thấy tôi không đáp cũng có vẻ không vui, liền quay lưng lại. Cái chân được kéo thẳng ra giữa hai người, khiến cho tôi “ngửi thấy” mùi của sự mỉa mai.

- Nếu như em không nói anh cũng sẽ không hỏi, chỉ có điều như vậy anh sẽ không tin tưởng em cho lắm!

- Em phải làm gì thì anh mới tin tưởng em? – Vừa nói câu đó ra miệng, tôi đã cảm thấy mình thật ngu ngốc. Nếu đổi lại là trước đây, tôi sẽ chẳng buồn đoái hoài đến anh: Còn đang hẹn hò mà đã nghi ngờ nọ kia, chết mất!

- Đưa anh mật mã nick chat và điện thoại của em, đây là tiền đề hôn nhân của chúng ta. Đương nhiên tiền đề này do em tự nguyện!

Tôi đương nhiên không muốn vậy, đây là vấn đề riêng tư mà. Tôi cắn chặt môi, cúi gằm mặt:

- Được thôi!

Trái tim tôi đột nhiên nguội lạnh. Kết hôn mà cũng cần phải có tiền đề sao?

Hầm mò của Lưu Minh Cường xảy ra chuyện khiến cho toàn thành phố nổi lên một làn sóng hưởng ứng an toàn trong lao động, đủ các loại tài liệu an toàn lao động được tuyên truyền rầm rộ, các quản lý an toàn hết đoàn này đến đoàn khác đi kiểm tra.

Diệp Cường tổ chức một cuộc họp với tổ an toàn, yêu cầu bộ phận bảo an nhanh chóng kiểm tra toàn bộ khách sạn, trong vòng nửa tháng phải nhanh chóng giải quyết những vấn đề còn bất ổn. Ngoài ra, theo yêu cầu của tập đoàn, toàn bộ máy camera của khách sạn phải được thay mới, bộ phận bảo an nhanh chóng lập một phòng giám sát chuyên biệt, có người trực ban hai tư trên hai tư.

Tôi cũng đột ngột bị chuyển sang bộ phận bảo an, chuyên phụ trách chỉnh lý các ghi chép trong hội nghị về an toàn, viết báo cáo về các vấn đề có liên quan và kiểm tra vấn đề an toàn trong mỗi cuộc chiêu đãi...

- Mạc Y Y, công việc tương đối nhiều, cô phải vất vả rồi!

Tôi lắc đầu nói không sao. Đây là lời nói thật lòng, không hề có chút giả tạo nào. Ghi chép biên bản hội nghị thì có gì mà vất vả? Điều có mẫu hệt rồi. Chính lý các ghi chép cũng đơn giản. Bên trên có xuống kiểm tra cũng chẳng phải vấn đề to tát, chỉ cần tài liệu chuẩn bị ổn thỏa thì đương nhiên có kiểm tra cũng vẫn qua cửa.

Điều khiến tôi cảm thấy có chút khó khăn chính là tiệc chiêu đãi. Có những đoàn kiểm tra rất lăm chuyen, không biết vô tình hay cố ý mà cứ nhắm tầm 4 rưỡi để đến kiểm tra. Kiểm tra xong một vòng cũng đã quá 5 rưỡi, đứng tắm ăn cơm tối.

Theo như phân công công việc, tôi sẽ phải ở lại tham gia tiệc chiêu đãi với Diệp Cường, đến lúc bắt đầu bữa tiệc, tôi còn phải đỡ cho anh ta vài chén, cho dù không uống thì cũng phải đợi đến khi tiệc kết thúc còn đưa Diệp Cường về nhà. Đây đều là chức trách của tôi. Nhưng chính bởi vì Tiêu Dững nên tôi thường xuyên xin Diệp Cường cho nghỉ. Tôi phải về nhà Tiêu Dững đúng giờ, cùng anh ăn cơm, rửa bát, tắm và đi ngủ trước sự giám sát của anh. Đương nhiên tôi đã nộp điện thoại và mật mã nick chat cho Tiêu Dững. Tôi phải làm cho anh tin tưởng tôi 100%, chuyện này quan trọng hơn bất cứ nhiệm vụ gì khác.

Buổi chiều lại phải tiếp đón đoàn kiểm tra của Cục Phòng cháy Chữa cháy. Diệp Cường nói:

- Tôi nay tôi phải mời đoàn kiểm tra của Cục Phòng cháy Chữa cháy ăn cơm, cô bắt buộc phải đi!

Ý của Diệp Cường tôi đã hiểu, Cục Phòng cháy Chữa cháy rất có vai vế, không đắc tội với họ được. Cứ nói như cuối năm ngoái, có một gã ở trong Cục Phòng cháy Chữa cháy đến văn phòng chúng tôi, yêu cầu chúng tôi đặt máy tờ báo mà giọng điệu cứ như ra lệnh, ý là: Bảo các người đặt thì phải đặt, lẽ nào tôi nói mà các người dám không nghe?

Tôi gật đầu, đang nghĩ xem định ăn nói thế nào với Tiêu Dũng thì Vu Lệ của công đoàn công ty gọi điện đến, hỏi tôi đã đọc bản kiến nghị trong OA chưa. Tôi hỏi lại cô ấy là bản kiến nghị gì, tôi chưa đọc. Lệ giục tôi mau mau đọc, trong đó có nói vợ Tổng giám đốc Ngô bị ưê huyết.

Diệp Cường sửa đi sửa lại những bản báo cáo mà tôi đã viết. Đến lần thứ năm tôi đưa báo cáo cho anh ta, anh ta có vẻ bức dọc. Diệp Cường cầm bản báo cáo lên, lật giờ qua loa:

- Cô hoàn toàn không chú tâm viết, chỉ viết qua loa để đối phó thôi!

4 giờ chiều, lúc đội kiểm tra đến, Tiêu Dũng cũng gọi điện.

- Tiêu Dũng, là thế này, chiều nay có một cuộc kiểm tra quan trọng. Cục Phòng cháy Chữa cháy đến kiểm tra, thực sự em không thể không đi được. Mà tối nay...

- Lại tiệc chiều đái chứ gì? – Anh ngắt lời tôi, cảm thấy tôi nói vòng vo nhiều quá.

- Vâng.

Anh cười không mấy tự nhiên:

- Có phải Tổng giám đốc Diệp bảo em đi để dùng mỹ nhân kế không hả?

Tôi cảm thấy hơi bức, cười khan nói:

- Làm gì có chuyện đó, anh yên tâm, em sẽ về sớm!

- Máy giờ có thể kết thúc?

- Khoảng 9 giờ gì đó!

- Được rồi, liên lạc sau nhé!

Đoàn kiểm tra có tất cả bốn người, đội trưởng là một gã họ Trương. Sau khi nghe Diệp Cường báo cáo liền tiến hành kiểm tra. Mặc dù Giám đốc Từ đã chuẩn bị rất kỹ càng trước khi đoàn kiểm tra đến nhưng vẫn xảy ra chút sai sót: nhân viên phục vụ trong khách sạn không biết sử dụng dụng cụ dập lửa đúng cách, trong phòng bowling có một bình cứu hỏa đã quá hạn sử

- Bước tiếp theo, ngoài việc phải tăng cường bồi dưỡng nhân viên và loại bỏ nguy cơ, phòng ăn ủa các anh cũng cần phải lắp hệ thống phun nước riêng biệt. Đừng có tiếc tiền, nếu mà xảy ra vấn đề là cả các anh và bọn tôi đều tiêu đời đây! – Đội trưởng Trương mỉm cười đều cang.

Diệp Cường mặt chẳng chút biến sắc, ký nhận lên thông báo sửa đổi, gật đầu lia lịa. Sau khi kết thúc cuộc kiểm tra, bọn họ kiên quyết ra về, Diệp Cường vẫn một mực giữ họ ở lại. Dùng đằng mắt một lúc, cuối cùng bọn họ cũng chịu ở lại.

Lúc ăn cơm, tôi phát hiện ra cái gã họ Trương kia rất háo sắc. Mặc dù mắt hắn ta bị tật, bên to bên nhỏ nhưng điều đó chẳng hề ngăn cản hắn ta nhìn tôi. Diệp Cường phải ra ngoài nghe điện thoại mất một lúc, hai con mắt hắn ta sáng choang như đèn pha ô tô, chỉ chực chồm đến cào rách da thịt tôi. Tôi giả vờ như không nhìn thấy, lòng thầm nghĩ, thật là một kẻ khôn kiệp, không biết thân biết phận.

Diệp Cường nhìn thấy vậy, nhanh chóng tìm ra lối thoát. Anh ta tiếp tục nâng ly mời họ uống rượu. Tôi đành phải bê cốc nước quả lên, nhẫn nại đối phó cho xong chuyện.

Đang uống cao hứng đột nhiên gã họ Trương tỏ vẻ không vui:

- Tiểu Mạc, sao lại uống nước hoa quả thế kia? Như thế là không có thành ý, phải phạt rượu!

Diệp Cường nhìn tôi, không hề có ý giúp đỡ, mắt ánh lên vẻ đợi chờ. Ý của anh ta tôi đã hiểu, lúc quan trọng này, tôi uống một ly rượu cũng có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái, đứng dậy cầm cái cốc nhỏ lên, rót đầy rượu rồi nói:

- Đội trưởng Trương, tôi đối đồ uống giữa chừng, ngài không để bụng chứ ạ?

- Đương nhiên là không rồi! – Hấn ta cười ha ha, để lộ ra hàm răng vừa vàng vừa thưa. – Uống rượu trắng thật ư? Đùng là nữ hào kiệt!

Không khí trong phút chốc được đẩy lên cao trào. Hai chai rượu trắng chẳng mấy chốc đã cạn sạch. Đàn bà đúng là ớt bột, rắc đến đâu là ở đấy có không khí hân. Đội trưởng Trương đưa tay ra ôm lấy vai tôi, hào hứng hô:

- Mở thêm chai nữa đi!

Tôi bị hấn siết rõ mạnh, cảm giác như có hàng trăm hàng nghìn con ruồi đang vây quanh, đành phải khéo léo ngồi dịch sang một bên, nói:

- Để tôi đi rót cho ngài cốc sữa nhé!

Diệp Cường thấy hấn ta đã uống khá nhiều, liền nói:

- Đội trưởng Trương, hay là chúng ta đi nơi khác uống tiếp nhé? Đi mát-xa chân hay hát karaoke, tùy ngài quyết định!

Mất gã đội trưởng Trương đảo như rang lạc, hấn kéo tôi lại nói:

- Tiểu Mạt, đi hát karaoke không?

Tài xế của gã thấy thế liền nói:

- Đi chứ, đi chứ! Đương nhiên phải đi rồi! Uống hết rượu trong cốc rồi đi!

Sau đó anh ta đánh mắt ra hiệu cho nhân viên phục vụ đem cất rượu đi.

Lúc ra lấy xe, điện thoại tôi đổ chuông. Tiêu Dũng hỏi đã kết thúc chưa. Tôi áp ứng:

- Chưa ạ, bọn họ chuẩn bị đi hát karaoke, em phải đưa Tổng giám đốc Diệp đi!

Đầu dây bên kia im lặng không lên tiếng.

Tôi đành nói>

- Thế này đi, em đưa Diệp Cường đến nơi rồi gọi cho anh!

Tiêu Dũng cúp điện thoại cái rụp, trong lòng tôi vô cùng hụt hẫng.

Xe đỗ ở cửa khách sạn, Diệp Cường ở trong đại sảnh gọi tôi. Tôi nhìn thấy đội trưởng Trương đi lao đảo, đang được mấy người điều từ khách sạn đi ra.

Đội trưởng Trương đến bên cạnh tôi, tay đặt bộp lên vai tôi, người ngả vào người tôi, bàn tay thậm chí còn không chịu an phận, thân nhiên sờ tai tôi. Tôi bị hấn ta ôm chặt lấy, đành phải để mặc cho hấn ở trong tư thế này mà kéo hấn vào xe.

Mới đi được mấy bước tôi đã nhìn thấy xe của Tiêu Dũng. Anh đang ngồi trong xe, từ xa quan sát tôi, ánh mắt sắc lạnh khiến cho tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa, vội vàng hất cánh tay đang đặt trên vai tôi xuống.

Đội trưởng Trương lên xe của bọn họ, tôi lái xe đưa Diệp Cường và Giám đốc Từ đi. Chưa đi được mấy bước, Diệp Cường đã bắt đầu trút bực:

- Anh làm cái trò gì thế hả? Thường ngày huấn luyện công tác an toàn kiểu gì mà ngay cả cái bình đập lửa cũng không biết dùng hả?

- Cô ta là người mới, ai mà biết được lại rút trúng cô ta chứ?

- Giờ không phải là lúc viện cớ đâu người anh em ạ! Cho dù chuyện kia có thể cho qua nhưng còn chuyện bình đập lửa hết hạn thì sao? Anh nói xem?

Giám đốc Từ cứng họng không nói được gì nữa.

- Điều làm qua loa cho xong chuyện, tôi cần các người làm cái gì chứ hả? – Giọng Diệp Cường rất to, rất gay gắt, giống như đã nhẫn nhịn từ lâu lắm rồi. Tôi hiểu hàm ý câu nói đó, anh ta đang ám chỉ cả tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Diệp Cường đến thế, nhưng nhớ đến ánh mắt ban nãy của Tiêu Dũng, tôi đành phải hỏi thẳng:

- Tổng giám đốc, tôi có thể không đi hát được không?

Diệp Cường thờ dãi:

- Thôi cố chịu đựng một chút, tôi cũng đâu có muốn đi nhưng chẳng còn cách nào khác!

Tôi vốn dĩ cứ nghĩ anh ta sẽ trợn trừng mắt lên nhìn tôi và quát lên:

- Tôi bảo cô đi là cô phải đi! Có như vậy tôi mới có thể đối phó với bạn họ được!

Thật chẳng ngờ anh ta lại nói thế. Đối với tôi việc khó khăn nhất chính là được người khác coi trọng, khi đó tôi thường hay cam tâm tình nguyện để cho người ta dắt mũi mình.

Đến quán karaoke, Diệp Cường yêu cầu một phòng VIP, rồi chẳng buồn nghĩ đến việc ban nãy vừa mới ăn uống xong, anh ta gọi bữa rất nhiều món khiến cho nhân viên phục vụ cười tí mắt vì gặp được khách sộp.

- Y Y, mời đội trưởng Trương nhảy một bản đi! - Diệp Cường gọi “Y Y” nghe giả tạo vô cùng, khiến cho tôi suýt chút nữa thì sặc rượu. Cục diện hôm nay ai cũng rất rõ, người duy nhất có thể dàn xếp được vụ này có lẽ chỉ có mình tôi. Tiêu Dũng nói không sai, đàn bà mua chuộc đàn ông dễ dàng hơn đàn ông với nhau.

Đội trưởng Trương thấp hơn tôi một chút. Hai chúng tôi đứng cạnh nhau, hân ta giống hệt một con cóc bám trên cổ tôi. Hân ta uống khá nhiều, đứng không vững nữa, liên tục gắm vào chân tôi, đã vậy còn tỏ ra mình khiêu vũ giỏi lắm:

- Tiểu Mạc, có phải nhảy với anh khiến em căng thẳng không?

Tôi ngoảnh mặt sang một bên, giả vờ như không nghe thấy.

Hân ghé sát vào tai tôi: “Số điện thoại của em là bao nhiêu?”, giọng nói rất to, nước bọt bắn hết cả vào mặt tôi. Tôi đột nhiên nhớ đến cái bình dập lửa, đành phải cố nín nhịn, ậm ừ đối phó:

- Để tí tôi đưa ngài danh thiếp!

- Ha ha ha...! – Hân ta bật cười. – Cô em tinh ranh lắm! Thật không đơn giản!

Nhảy xong một bản, tôi thấy Tiêu Dũng gọi cho mình mấy cuộc liên. Tôi do dự một lát rồi nhắn cho anh một cái tin: “Tối nay em không đến được rồi!”

Anh gọi lại ngay lập tức, chua xót nói:

- Có ý phải không?

Tôi cắn chặt răng:

- Cuộc chiêu đãi này rất quan trọng, em không đi được!

- Em làm vậy có khác gì gái bia ôm không? – Anh gầm lên rồi cúp máy luôn.

Tôi cầm điện thoại, đứng ngây ra đó.

Về đến phòng hát, tôi rót hai ly rượu đầy, đưa một ly cho đội trưởng Trương:

- Đội trưởng Trương, nhảy với ngài vui quá, hay là chúng ta uống một ly nhé!

- Ok! - Diệp Cường vỗ tay thật to, lập tức mọi người cùng trở nên hào hứng, hò reo ầm ĩ.

Tôi đang cố tình làm thỏa mãn lòng hư vinh của gã đàn ông trung niên này. Hân ta vui vẻ nâng cốc rượu lên, tỏ vẻ “cung kính không bằng tuân lệnh”.

Cạn ly! Đẹp!

Đặt cốc xuống, gã nói với tài xế:

- Chọn bài Tâm Vũ đi! Tôi muốn hát với người đẹp Y Y, ha ha ha!

Vật vờ đến hơn một giờ ở quán karaoke, cuối cùng đội trưởng Trương mới hô giải tán. Trong thời gian ấy, không biết tôi đã phải uống với hân bao nhiêu rượu, khiêu vũ với hân bao nhiêu bài. Trong đầu tôi luôn hiện lên những điều Tiêu Dũng nói, dù gì cũng đã mang tiếng xấu, đã vậy tôi sẽ làm cho tới bến, ít nhất thì trong mắt Diệp Cường bây giờ, tôi là một chiến sĩ. Lúc ra cửa, đội trưởng Trương vỗ vai Diệp Cường, nói:

- Sau này có chuyện gì cần cứ gọi điện cho tôi!

Diệp Cường mỉm cười, cung kính đáp:

- Chắc chắn rồi, sau này còn phải làm phiền ngài nhiều! Ha ha ha!

Đội trưởng Trương xoay người lại, nhìn tôi, ánh mắt say đắm:

- Tiểu Mạc, bắt tay cái nào!

Nói rồi hất siết mạnh tay tôi một cái.

Sau khi đưa Diệp Cường về nhà, tôi lại nghĩ không biết có nên đến nhà Tiêu Dũng không. Lúc lấy điện thoại ra tôi mới phát hiện anh gửi tin nhắn cho mình, chỉ có điều nội dung tin nhắn chỉ có một dấu ba chấm.

Tôi nhìn cái dấu câu này, không biết phải hiểu ra làm sao. Tôi lái xe qua cầu Giang Kiều, chiếc xe lao như bay trên đường.

Tôi bước thấp bước cao lên lầu, lấy chìa khóa ra rồi bật đèn lên. Ánh đèn lóe lên rồi phụt tắt trước mắt tôi, cả căn phòng chìm trong thứ ánh sáng mờ mờ từ bên ngoài hắt vào, không khí ẩm ướt, những lớp bụi dày, sàn nhà và tường nhem nhuốc. Đây mới là thế giới thực sự thuộc về tôi. Tôi thường cảm thấy những nơi như quán bar giống như một thứ hoa anh túc, lúc không đi thì thấy rất khao khát, lúc từ đó về lại thấy vô cùng cô quạnh. Vì vậy nhiều khi tôi muốn cứ sống mãi trong cái thế giới ảo ấy, như thế sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Tôi càng không muốn nhớ đến dáng vẻ của Tổng giám đốc Ngô: Đôi mắt vằn lên những tia máu, mái tóc lâu lắm không cắt và bộ râu không được cạo. Chắc anh ấy rất suy sụp! Đây chỉ là tưởng tượng của tôi, không biết hiện thực có tồi tệ hơn không? Mấy lần tôi đã tìm số điện thoại của anh, định gọi để nghe giọng nói của anh nhưng lại lo lắng anh đang ngủ sau một đêm thức trắng.

Hết giờ làm, tôi hỏi một người bạn làm ở bệnh viện. Anh ấy nói muốn thay thận cần một số tiền rất lớn, cả ca phẫu thuật chắc phải mất hơn 300.000 tệ, hơn nữa sau khi thay thận, mỗi tháng lại mất hơn 1000 tệ thuốc men. Nghe nói cho dù có thay thận thành công, quả thận được cấy ghép cũng có tuổi thọ nhất định, người sau khi thay thận vẫn có thể bị tái phát bệnh. Những điều anh ấy nói giống như một khối thuốc nổ nổ tung trong đầu tôi.

Diệp Cường gọi điện đến, hỏi tôi đã về nhà an toàn chưa. Tôi ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tổng giám đốc, tôi có chuyện này muốn nhờ ngài!

7

Bản kiến nghị quyền góp sau khi được phát đi đã trở thành tin sốt dẻo trong toàn khách sạn, mọi người thì nhau đến hỏi tôi vợ của Tổng giám đốc Ngô bị bệnh gì. Diệp Tử chat với tôi trên yahoo: Tổng giám đốc Ngô hiền lành như vậy, sao mà bất hạnh thế không biết? Đòi người đúng là mưa gió thất thường, thật đáng buồn!

Tôi đáp: Đáng buồn thì góp nhiều tiền vào!

Diệp Tử nói: Hay, bọn em cũng chỉ có thể thể hiện chút tấm lòng thôi, trích bớt lương quyền góp. Mà chị cũng không biết chuyện này phải không, vợ Tổng giám đốc Ngô trước đây đã mắc phải một căn bệnh khác, cũng tốn rất nhiều tiền điều trị. Đừng tưởng Tổng giám đốc Ngô chức to mà nghĩ anh ấy giàu sang, thu nhập chẳng đủ tiền chữa trị cho vợ đâu!

Tôi nhún mày, trong lòng thấy rất khó chịu: Cô phiền phức thế, cứ như cái loa phát thanh vậy!>

Diệp Tử gửi cho tôi một cái mặt ảm ức: Chị làm gì mà nóng thế?

Tôi liền hỏi: Tháng này bao giờ thì phát lương?

Diệp Tử: Chị đốt tiền à? Vẫn còn nửa tháng nữa mới đến ngày lĩnh lương!

Nghe Diệp Tử nói, tôi chán nản dựa lưng vào ghế.

Tiền trong thẻ bay nhanh như gió, mà chỉ có ra chứ chẳng có vào. Thầy Châu nằm trong bệnh viện, giá khởi điểm là 500 tệ, còn chưa tính tiền thuê người trông nom cùng các khoản chi tiêu khác. Hôm qua dì lại gọi cho tôi, kiểm tra ban đầu nói là bị ung thư thực quản, chẳng sống được bao lâu nữa. Mẹ tôi giờ vẫn chưa biết rõ tình hình của ông ta, không biết có chịu nổi cú sốc này không nữa?

Còn cả Tiêu Dũng. Suốt hai ngày trời anh chẳng gọi cho tôi lấy một cú điện thoại, cái tin nhắn cuối cùng mà anh gửi cho tôi chỉ có một dấu ba chấm. Cái dấu ba chấm này còn làm tổn thương người khác hơn cả một tràng những câu chửi bới, khiến cho tôi đau đớn như bị ăn một cú đấm chí mạng nhưng chẳng biết là bị thương ở đâu.

Trời tiết đã chuyển sang thu, thời tiết hanh khô khiến cho cả thành phố này như bị co lại, giống như một sợi dây đàn bị kéo căng. Đột nhiên tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa bao giờ có.

Diệp Cường gọi tôi đến văn phòng của anh ta. Lúc tôi vào, anh ta lại tự tay pha cho tôi một cốc cà phê. Lần đầu tiên nhận được kiểu “đãi ngộ” này, tôi khó tránh khỏi kinh ngạc. Chỉ có điều, trực giác mách bảo tôi rằng có một nhiệm vụ đặc biệt đang chờ đợi tôi.

Diệp Cường bảo tôi ngồi xuống sau đó hỏi tôi chuyện tôi với Tiêu Dũng đến đâu rồi. Tôi đang định nói “cũng ổn” nhưng lại phát hiện ra anh ta chẳng mấy quan tâm đến câu trả lời của tôi. Diệp Cường dán mắt vào màn hình máy tính, một tay chống cằm, một tay cầm chuột, bộ dạng rất thờ ơ. Sau đó, anh ta nhìn tôi, thấy tôi đang ngơ ngác nhìn anh ta liền cười nói:

- Cà phê nguội rồi không ngon đâu!

Tôi nghe Diệp Cường nói vậy liền máy móc bê cốc cà phê lên nhấp một ngụm tượng trưng rồi chờ đợi mệnh lệnh của anh ta.

- Tiểu Mạc, về chuyện kiểm tra an toàn lần này tôi có một kế hoạch. Chẳng phải Cục Phòng cháy Chữa cháy đề nghị chúng ta chỉnh sửa lại hệ thống hay sao? Đó chẳng qua là chuyện nhỏ, chẳng mất bao nhiêu tiền cũng có thể làm xong. Nhưng mà cái trung tâm mát-xa này, tôi đã quyết tâm phải giải quyết cho ổn thỏa, nếu không sớm muộn gì chúng ta cũng bị trách tội. Tôi định nhờ đội trưởng Trương ra mặt tiến hành kiểm tra trung tâm mát-xa, sau đó đưa ra đề nghị sửa đổi. Chúng ta sẽ lấy lý do này để nói khó với Bí thư. Nếu như ông ta có thể xử lý được chuyện này thì coi như chúng ta đen đủi, còn nếu không, chúng ta sẽ mượn danh của Cục Phòng cháy Chữa cháy để đuổi họ đi.

- Chỉ một ý kiến sửa đổi liệu có thể làm khó cho người ta không? – Tôi không nghĩ như Diệp Cường, có phải suy nghĩ của anh ta quá đơn giản không nhỉ?

- Cô tưởng chỉ là ý kiến thông thường thôi ư? Bảo họ lắp đặt hệ thống phun nước là được chứ gì, mấy chục nghìn tệ đấy! Rồi sửa chữa các thiết bị khác nữa, chẳng thành ra hơn chục nghìn tệ nữa à? Bọn họ có phải là lợn đâu? Ai lại đi tặng không tiền vào đấy?

- Nhưng người ta đi thuê mặt bằng kinh doanh, những thứ này đáng nhẽ phải do chúng ta cung cấp mới phải? Ngộ nhớ Bí thư chỉ mặt bắt chúng ta giải quyết việc này thì sao, thế chẳng phải chúng ta tự lấy đá đập vào chân sao?

- Những vấn đề này tôi đều cân nhắc cả rồi. Đối phương chẳng qua chỉ là một Bí thư, làm chuyện gì cũng phải thận trọng. Cô cứ yên tâm! Tối qua tôi với đội trưởng Trương đã là bạn bè rồi, ông ta không tỏ rõ thái độ, vì vậy có những việc chúng ta phải làm trước, phải tích cực!

Diệp Cường nói xong liền lấy ra một cái hộp:

- Cô bớt chút thời gian qua chỗ đội trưởng Trương tặng cái này cho ông ta!

Tôi cầm cái hộp lên, là hai chai

- Tặng mấy chai rượu này thôi liệu ông ta có nghe không?

- Đây không phải là rượu vang tầm thường đâu, hơn 10.000 tệ một chai đấy!

- Ồ! – Tôi xách cái túi lên, thấy nặng nề hơn nhiều, chỉ có điều không biết tại sao Diệp Cường lại yêu cầu tôi đi. Theo lý mà nói thì những quà tặng đáng giá thế này nên do đích thân anh ta đi tặng.

Diệp Cường chắc đã nhận ra sự nghi hoặc của tôi, định lên tiếng giải thích nhưng lại thôi.

Tôi lập tức hiểu ra vấn đề. Tặng rượu là phụ, tặng “gái” mới là chính. Mặt tôi lập tức xị ra.

Diệp Cường nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của tôi bèn ái ngại giải thích:

- Y Y, cô chớ có nghĩ nhiều! Chỉ là tặng rượu vang thôi!

- Chuyện lần trước tôi nhờ ngài giúp... - Tôi không muốn vòng vo, thẳng thắn đi vào việc chính.

- Không thành vấn đề! – Anh ta nói xong liền dán mắt nhìn tôi.

- Tôi định tạm ứng của tài vụ 10.000 tệ, sau đó trừ dần vào tiền lương hàng tháng của tôi!

- Chuyện này... nếu tạm ứng của phòng tài vụ không phù hợp lắm, nhờ kế toán không đồng ý thì sao? Như thế này đi, để tôi nghĩ cách khác cho cô! - Diệp Cường nói xong tôi lại thấy ái ngại, cảm thấy mình như đang ra điều kiện với anh ta vậy. Nhưng tôi đang rất cần khoản tiền này, không thể tiếp tục đợi được nữa.

Về văn phòng, nghĩ lại nhiệm vụ mà Diệp Cường giao cho, tôi đột nhiên thấy sợ hãi, nhưng tôi đã “đi đến thỏa thuận” với Diệp Cường rồi, giờ chỉ có thể tiến, không được phép lùi.

Hương Phong Thu chat với tôi, hỏi: Ê, trọng sắc quên bạn, em đang ở đâu thế?

Tôi: Bởi vì trọng sắc nên bạn mất rồi. Tiếp theo sắc cũng đi luôn, giờ thì mất hết!

Hương Phong Thu gửi một cái mặt kinh ngạc đến: Sao, cãi nhau à?

Tôi: Đồ chim lợn, anh có thể nói điều gì tử tế hơn à? Em là người không có sức hút đến thế sao?

Hương Phong Thu: Anh ta đối xử với em có tốt không?

Tôi: Cũng được.

Hương Phong Thu: Biết yêu thương em là được rồi, anh hi vọng mỗi ngày đều thấy em cười hi hi ha ha.

Tôi thấy hơi cảm động: Anh đang ở đâu thế?

Hương Phong Thu: Chung cư.

Tôi: Anh ra ngoài nói chuyện với em đi, gặp nhau chỗ chị Tịnh nhé!

Hương Phong Thu: Bạn trai em liệu có ý kiến gì không đấy?

Tôi: Không sao, anh là bạn tốt của em mà!

Hương Phong Thu: Ok, em đi trước đi, anh sẽ đến ngay!

Tôi nghĩ một lát rồi bảo: Gọi cả Tê Tê nữa nhé, anh cứ bảo là điện thoại em hết pin.

Hương Phong Thu: Sao giờ em giống đàn bà thế, rõ lắm điều!>

Tôi cố nhịn cười: Làm phiền anh xác định chính xác giới tính của em ạ!

Chị Tịnh mỉm cười với chúng tôi từ xa:

- Lâu lắm rồi không đến chỗ chị, mãi làm phu nhân cảnh sát đến quên mất chị rồi hả?

Tê Tê đẩy cốc trà xanh sang một bên:

- Cho em cốc sữa tươi, uống trà xanh tôi chẳng ngủ được!

- Em lại thức đêm à? Sao mắt lại đỏ vậy thế kia? - Hương Phong Thu hỏi.

- Nằm mơ. Đêm qua nằm mơ ăn mỳ, đến lúc tỉnh dậy miệng vẫn còn ngậm sợi mì của!

- Lại khóc chứ gì? Buồn thì cứ nói là buồn, sao còn phải giả vờ hài hước? - Hương Phong Thu cười nói. - Sao không phải là ngậm giày cỏ nhỉ?

Tê Tê cầm bát lửa, bật lên một cách thành thạo:

- Chẳng phải em chỉ muốn giữ lại chút thể diện trước mọi người hay sao... Mấy hôm trước em đi gặp bác sĩ tâm lý, bà ấy nói trong tình yêu, em được nhận nhiều hơn cho đi, vì vậy chỉ số hạnh phúc không cao, quá nhạy cảm, dễ tạo áp lực cho đối phương.

- Cậu có tin không? - Tôi lấy thìa khuấy cốc cà phê, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

- Không một chút nào. Tâm lý tớ hoàn toàn ổn định, rõ ràng là bà ấy đang ghen tị với tớ! - Tê Tê rút mạnh mấy hơi rồi gẩy tàn vào gạt tàn - Anh ta đòi ly dị, tớ không chịu, tớ không tin mình không thể chinh phục được người đàn ông này!

- Nói chuyện khác đi! - Hương Phong Thu lái sang chủ đề khác. - Đổi sang chủ đề gì nhẹ nhàng chút đi! Hầy, Y Y, em giấu kỹ quá đấy, giờ còn lộ ra mắt mọi người gì cả!

- Anh ấy đi công tác rồi, khi nào thích hợp sẽ ra mắt mọi người!

Hương Phong Thu nói:

- Khi nào em kết hôn, anh làm phù rể cho đám cưới của em có được không? Dù gì cũng phải để anh cùng bước vào lễ đường với em chứ!

Tê Tê lườm Hương Phong Thu:

- Xì, chỉ mình anh nghĩ ra, người khác ăn cái còn anh định húp nước hả?

Tôi bật cười:

- Hình như nước cũng chẳng có mà húp đâu, chỉ có liếm bát thôi!

Hương Phong Thu nhăn nhó cười:

- Anh húp ít nước rửa bát có được không?

Tê Tê thúi cho Hương Phong Thu một nắm đấm:

- Bảo anh ấy để ý cho tớ một anh cảnh sát, ngộ nhờ tớ bại trận này còn có người khác thay thế!

Tôi uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, ngẩng đầu lên, thấy Hương Phong Thu bối rối rời ánh mắt khỏi mình. Tôi thoáng nhận ra vẻ buồn bã trong ánh mắt ấy, rất nhẹ nhàng, tựa như một hòn sỏi nhỏ xúi xoáy xuống mặt nước tĩnh lặng, sau đó chìm hẳn xuống đáy sông. Trong lòng tôi như có điều gì cũng chìm xuống cùng viên sỏi ấy.

- Hường Phong Thu, anh đừng có nhìn em như nhìn một con vượn tay dài nữa có được không hả? Anh ấy đối xử với em rất tốt!

>

- Thế thì tốt!

Tề Tề ném cho tôi một miếng thuốc:

- Tôi nay ăn gì, tớ mời!

Hường Phong Thu nói:

- Để anh mời, ăn không mãi khiến anh bắt đầu tự ti rồi đấy!

Tề Tề khoát tay:

- Thôi đi, với chút lương còi của anh mà mời mọc cái gì chứ? À phải rồi, mấy ngày trước chẳng phải nói được thăng chức sao? Thăng thành chức gì vậy?

Hường Phong Thu cười ngai ngùng:

- Xin em đừng nói ra ở đây có được không?

Nói rồi Hường Phong Thu liếc tôi:

- Chẳng đáng để nhắc đến đâu!

Tề Tề cũng chẳng mấy quan tâm đến chuyện này liên gọi phục vụ tiếp tục rót nước. Tôi liếc Hường Phong Thu, anh cũng đang nhìn tôi, chắc là đang chờ tôi hỏi xem anh được thăng chức gì, tôi mấp máy một lát nhưng cuối cùng lại chẳng mở miệng hỏi.

Đang nói thì đột nhiên có tin nhắn, là của Tiêu Dũng. Tôi liền ngồi thẳng dậy, nhìn lại lần nữa, không sai, là của Tiêu Dũng.

Tôi cẩn thận mở tin nhắn ra, ba chữ: “Đang làm gì?”, mặc dù ngắn gọn nhưng tôi cảm thấy rất súc tích, bỗng nhiên tâm trạng vui lên hẳn. Tôi nghĩ, gần đây chắc anh bận quá, hoặc cũng có thể phải đi đâu đó thi hành nhiệm vụ, đến một nơi nào đó rất hẻo lánh, điện thoại mất tín hiệu. Hoặc điện thoại anh hết pin, không có sạc pin vì vậy chẳng thể liên lạc với tôi. Anh ấy đâu phải đang giận tôi, Mạc Y Y à, mấy đứa nhãi nhép quá rồi, mấy nhóc mọn quá rồi, chẳng phải người ta đang nhớ đến mày hay sao?

Mọi người vẫn đang nói chuyện say sưa, chẳng hề để ý đến vẻ mặt hơn hớn như hoa của tôi. Tôi đang nghĩ nên trả lời cái tin nhắn quý giá này thế nào, nói là tăng ca ư, sợ là anh sẽ nghĩ tôi có ý đồ gì đó, ngộ nhỡ anh định mời tôi đi ăn cơm, thế thì chẳng phải là không mở miệng được nữa sao? Nói là uống trà ở bên ngoài, sợ anh sẽ hiểu nhầm là đang ngồi với đàn ông. Tôi ngẫm nghĩ một hồi rồi nhắn lại: “Đang ở cùng bạn thân”.

Nhắn tin xong, tôi cứ căng thẳng như người ngồi trên quả lựu đạn. Tề Tề liếc tôi rồi nhếch môi nói:

- Gọi qua đây ăn cùng đi!

Tôi hỏi:

- Gọi ai?

Tề Tề gác chân lên ghế:

- Cậu không định ra mắt bọn tớ thật đấy à? Tớ đâu có quyến rũ anh ta mà cậu sợ?

Tề Tề trợn mắt, tỏ vẻ không vui. Hường Phong Thu cũng nói:

- Gọi đến đi, anh cũng muốn xem tình địch của mình tương mạo ra sao!

Bọn họ mỗi người một câu. Tôi như bưng bình, cũng phải, để cho bọn họ cùng nhận xét xem sao, hơn nữa người đồng thì áp lực sẽ nhỏ đi một chút. Mấy ngày không gặp, giữa hai chúng tôi đương nhiên cũng có chút gượng gạo.

Tôi nhấn phím gọi cho Tiêu Dũng, thầm nghĩ mình phải giả bộ như rất tiện thì gọi, ngộ nhỡ anh không đến thì tôi còn nói dối là anh đang tăng ca được. Cũng may là Tiêu Dũng chẳng từ chối, mặc dù anh chần chừ mất mấy giây nhưng cuối cùng vẫn nhận lời.

Tề Tề nghe nói Tiêu Dũng sẽ đến liền báo cho chị Tịnh. Chị Tịnh nói:

- Vào trong phòng ngồi đi, chị miễn phí một gian phòng nhỏ cho mọi người. Hôm nay em về tương lai đến, ai lại ngồi ngoài này? Đi đi đi, mau lên nào!

Chị Tịnh nói xong liền đi sắp xếp, Tề Tề gọi phục vụ đến để gọi món. Hường Phong Thu liền ra quầy chọn rượu, ba người bọn họ ai bận việc nấy, chỉ

còn lại mình tôi chẳng biết làm gì.

5 giờ 40 phút, tôi đứng ở cổng chờ Tiêu Dũng, anh đến rất đúng giờ.

Anh đi lên cầu thang, lúc nhìn thấy tôi liền đờ người ra. Hai chúng tôi dường như có chút không thoải mái.

Anh mỉm cười với tôi:

- Những người kia đâu rồi?

- Máy người này là bạn thân nhất của em, bọn họ đòi gặp anh từ lâu rồi!

Tiêu Dũng cười nhạt, giống như cười với một người bạn không thân thiết lắm.

Trên đường từ cầu thang đi vào trong phòng ăn, hai người chúng tôi, người đi trước, kẻ đi sau, ai nấy đều trầm ngâm không nói. Thậm chí có một khoảnh khắc tôi đã không nhớ nổi tên anh ấy.

Lúc hai chúng tôi vào phòng, Tề Tề đang cười bò trên đất. Tôi thở than trời, đừng có làm mất mặt tôi thế chứ. Thấy Tiêu Dũng vào, tiếng cười đột ngột im bặt, ba người bọn họ giống như chuyên gia nghiên cứu báu vật, đều ngồi ngáy ra nhìn Tiêu Dũng. Tôi thấy vậy vội vàng lên tiếng:

- À tôi quên không mang kính lúp cho mọi người, có ai nhìn người ta như thế này không cơ chứ?

Tiêu Dũng ngai ngừng vò vò đầu, móc trong túi ra một bao thuốc Trung Hoa, mời Hường Phong Thu.

Tề Tề lúc này mới mở miệng:

- Y Y, tớ đã nói gần đây cậu không được bình thường mà, hóa ra tóm được một chàng đẹp trai thế này cơ à?

Chị Tịnh đứng dậy, kéo lại áo, nói:

- Thôi được rồi, đừng chòng ghẹo nữa! Nào lại đây, làm quen với nhau đi! Tôi họ Vương, là chị của Y Y! – Nói rồi chị khách sáo đưa tay ra.

Tôi nói với Tiêu Dũng: “Đây là chị Tịnh, là bà chủ ở đây!”, sau đó chỉ vào Hường Phong Thu: “Đây là bạn học của em, giáo viên trường tư thực!”, Hường Phong Thu cũng mỉm cười bắt tay với Tiêu Dũng.

Tề Tề tự giới thiệu:

- Em họ Tề, tên cũng là Tề, là bạn từ nhỏ của Y Y!

Nói rồi cô nháy mắt với Tiêu Dũng:

- Muốn cưa đổ Y Y thì phải lấy lòng em trước đã. Ví dụ như ban nãy, anh chưa mời thuốc em đâu đấy, em giận rồi đấy!

Tiêu Dũng liếc tôi rồi vội vàng móc bao thuốc lá trong túi ra:

- Thát lễ rồi, lần sau anh sẽ nhớ!

Lúc món ăn được đưa lên, Tề Tề nói:

- Ăn thôi! Tôi đói lắm rồi! Chị Tịnh à, mau mang chai rượu ngon nhất lên đây! Hường Phong Thu, anh đừng căng thẳng, em nói trước rồi nhé, hôm nay em mời!

- Lúc này ai lại đi nói chuyện thanh toán chứ? – Chị Tịnh liền gọi phục vụ: “Cầm chai rượu sữa ngựa lần trước Tổng giám đốc Khang để lại ra đây!”, nói rồi chị cười đắc chí: “Rượu dưỡng sinh, báu vật đấy!”.

êu lên:

- Cụt hứng quá đi mất! Rượu sữa ngựa gì chứ? Đó là thứ nước uống thanh nhiệt của người Mông Cổ thì có... màu trắng trắng chứ gì?

Chị Tịnh thấy Tề Tề nói vậy liền ngắt lời:

- Thôi được rồi, cứ mong cô là người biết thưởng thức cơ đấy! Mang một chai Kim Cát Lương lên đây! Đây là loại rượu trắng có tiềm lực nhất Đông Bắc đấy!

Tề Tề bĩu môi:

- Vậy thì bọn họ là người tao nhã, chỉ có người phàm tục mới uống thứ này!

Tiêu Dũng xoa xoa cằm, cười như mếu:

- Thực ra tôi cũng là người tao nhã, tôi có thể không uống cái này được không?

Mọi người bật cười vui vẻ, Hường Phong Thu lấy tay chỉ vào Tề Tề, nói với Tiêu Dũng:

- Thực ra chúng ta đều là người tao nhã, chỉ có cô ấy là phạm tục nhất...

Hường Phong Thu còn chưa nói xong, Tề Tề đã thụi cho anh một đấm khiến cho kêu ré lên.

Chị Tịnh đứng dậy rót rượu cho mọi người. Lúc rót đến tôi, chị Tịnh liền nói:

- Y Y tửu lượng kém, bình thường rất ít uống, hôm nay uống ít thôi!

Chị Tịnh nói xong, tôi liền liếc Tề Tề, thấy cô ấy đang cúi đầu uống canh, miệng cười toe toét, hai vai như run lên.

Có rượu vào, mọi người chẳng mấy chốc đã trở nên>

Hường Phong Thu nói:

- Anh Dũng này, tôi mời anh một ly, cạn nhé!

Tề Tề nói:

- Anh rể đẹp trai, em mời anh một ly, nhớ đối xử tốt với chị em đây!

Chị Tịnh nói:

- Anh lớn tuổi hơn tôi, nhưng tôi vẫn sẽ gọi anh là em rể! Cạn ly!

Bọn họ dường như đã thông đồng với nhau, hết người này đến người kia mời. Tôi lo Tiêu Dũng uống say, vội can:

- Uống từ từ thôi, đều là người một nhà, làm gì mà tàn sát nhau thế?

Tề Tề lườm tôi: “Xót ruột rồi chứ gì?”, nói rồi liền đứng dậy, rót đầy ly: “Nào, tôi mời hai người một ly, chúc hai người đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử!”, nói rồi Tề Tề cười khanh khách. Tiêu Dũng đứng dậy, cười ngai ngùng: “Ly rượu này nhiều áp lực quá nhỉ!”.

Đúng lúc ấy, nhân viên phục vụ đi vào, thì thầm vào tai chị Tịnh:

- Tổng giám đốc Vương, bên ngoài có khách đòi gặp chị!

- Ai thế?

- Đội trưởng Trương của Cục Phòng cháy Chữa cháy! – Mặc dù cô phục vụ nói rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe thấy. Tôi nói với chị Tịnh. – Chị cứ đi làm việc đi, chuyện làm ăn buôn bán quan trọng hơn!

Ngồi được một lúc, tôi liền đứng dậy, nói là đi vệ sinh.

Ra khỏi phòng ăn được mấy bước tôi đã đội trưởng Trương. Ông ta nhìn thấy tôi liền hào hứng nói:

- Y Y, em cũng ở đây à?

Nói rồi liền kéo tay tôi, nói:

- Đi nào, đến phòng bọn anh đi, anh sẽ giới thiệu em với mấy người bạn!

Ông ta vừa đẩy cửa ra, tôi đã nhìn thấy một đám đàn ông đang ngồi với nhau, tôi liền giật lùi ra sau vài bước nói:

- Thôi tôi không vào đâu, hơn nữa tôi chủ yếu là muốn gặp ngài, không liên quan gì đến họ hết!

Đội trưởng Trương cười toe toét:

- Cũng phải, cũng phải!

Tôi nói:

- Ra ngoài ngồi đi!

Ông ta gật đầu như bả cù:

- Ok! Ok!

Chúng tôi tìm một cái bàn ở góc khuất, đội trưởng Trương nhìn tôi:

- Tiểu Mặc, gặp được em ở đây đúng là có duyên!

Tôi cười nhạt:

- Có duyên với ngài đúng là phúc phận của tôi!

Nói rồi tôi liền véo bắp chân mình một cái. Tôi chẳng muốn phí thời gia với hắn ta, liền hỏi thẳng vào vấn đề:

- Nếu đã có duyên vậy, tôi có thể nhờ ngài giúp một việc được không?

Hai tay hắn chống cằm, cười xảo quyệt:

- Cảm ơn anh thế nào đây?

Tôi đáp:

- Còn chưa giúp mà, giúp rồi tôi sẽ tạ ngài!

Hắn ta bật cười ha ha:

- Cô em này thật là...

Lúc đi ra, tôi nhìn thấy một cặp nam nữ đang ôm nhau nói chuyện rất tình cảm. Lúc ngoảnh đầu lại nhìn họ, tôi liền va phải Tiêu Dũng. Anh nhìn tôi hỏi:

- Em đi đâu thế?

Tôi đang chuẩn bị đi vệ sinh, nào ngờ bị đội trưởng Trương đi theo, mượn hơi rượu, choàng tay qua vai tôi, nói:

- Y Y, đừng quên thỏa thuận của chúng ta đấy!

- Ồ, đang định đi vệ sinh thì gặp ông ta... em qua chào hỏi một chút! – Tôi cuống hết cả chân tay, lấp bắp với Tiêu Dũng.

Anh cười ái ngại, chỉ ra đằng sau, nói:

- Nhà vệ sinh ở bên này cơ mà!

Lúc này tôi mới biết mình bị nói hớ, vội vàng vỗ đầu: “Ôi trời, em say rồi, chẳng phân biệt được phương hướng nữa!”, nói rồi tất tả đi vào nhà vệ sinh.

Lúc đi vào phòng ăn, tôi thấy Tề Tề mặt mày đỏ bừng, miệng ngậm điều thuốc đang gờ tay cầm Hương Phong Thu.

Chị Tịnh thấy tôi vào liền tỏ vẻ không vui:

- Chạy đi đâu thế? Mọi người đều đang đợi em này!

Nói rồi chị liền gõ gõ vào bát:

- Nào Y Y, Tề Tề, mọi người cùng uống một ly rượu mừng ngày chúng ta tụ tập!

Chị Tịnh rót cho mỗi người một ly:

- Ba chúng ta mời hai người họ!

Hương Phong Thu xua tay:

- Không được, như vậy không hợp pháp, bọn họ vẫn chưa kết hôn mà!

Tiêu Dũng có chút ái ngại:

- Đúng đấy, vẫn chưa nhận được sự bảo hộ của pháp luật, chúng ta cùng uống đi! Vì tình bạn! Tình bạn vạn tuế!

Sau khi ăn uống no say, Tề Tề xách túi, liêu xiêu đi ra quầy thanh toán, miệng lè nhè gọi tính tiền.

Tiêu Dũng bước đến, nói:

- Đi thôi, anh tính tiền rồi!

Tôi vội vàng nói:

- Sao anh lại tính tiền, đáng ra phải để em trả mới phải!

- Đi thôi, để lần sau! - Tiêu Dũng có vẻ vội vàng, chào tạm biệt mọi người xong liền đi thẳng ra ngoài.

Tề Tề chạy t võ vai Tiêu Dũng:

- Anh Dũng, để hôm khác... ợ... em sẽ mời anh!

Tiêu Dũng bất ngờ nên hơi giật mình, Tề Tề nhìn thấy liền bật cười:

- Anh Dũng à, anh yếu bóng vía quá!

Ra khỏi cửa, Hường Phong Thu liếc tôi:

- Em đi đi, cứ kệ bọn anh!

Tôi nghe câu này mà thấy trong lòng khó chịu, cứ như thể tôi đã ruồng bỏ bọn họ vậy.

Lên xe của Tiêu Dũng, không khí trong xe như đông cứng lại. Cũng may là hôm nay uống khá nhiều rượu, tôi hơi chóng mặt, cảm giác ngà ngà say, thế nên cũng chẳng đầu óc nào mà suy ngẫm những thứ mang tính chất nhạy cảm. Tôi mệt mỏi ngồi dựa lưng vào ghế. Lúc xe đi qua một cửa hàng bán loa, tôi liền nói:

- Anh bật rock music đi, chán quá!

Chẳng mấy chốc, trong xe đã vang lên tiếng nhạc, tôi liền lắc lư theo điệu nhạc, đắm chìm trong đam mê.

Lúc ngoảnh mặt về phía Tiêu Dũng, tôi thấy anh đang nhìn tôi, nói:

- Đừng lắc lư nữa, đã đến nhà em rồi đấy!

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài, không sai, trước mặt chính là tòa chung cư tôi đang ở, phía trước là cái cầu thang tối om om. Không sai, tôi đang ở dưới lầu.

Tiêu Dũng châm một điếu thuốc:

- Đã tỉnh rượu chưa?

Tôi mượn hơi rượu, nhắm mắt, yếu ớt nói:

- Chưa tỉnh!

Anh đôi tư thế ngồi, cử động một chút:

- Thế thì để hôm khác chúng ta nói chuyện!

Tôi bỗng thấy mình tỉnh táo hơn một chút:

- Nói luôn đi, em không sao, đầu óc rất tỉnh táo!

Anh ném điếu thuốc đi, nói về câu kính:

- Em lên đi, để anh chiếu đèn cho!

Về đến phòng, tôi ngẫm nghĩ lại những điều Tiêu Dũng nói, cảm thấy có gì đó bất thường. Cái gì mà “để hôm khác nói chuyện” chứ? Anh ấy có gì muốn nói với tôi ư?

Nghĩ vậy tôi liền gọi cho Tiêu Dũng.

- Đến nhà chưa?

- Vẫn chưa.

- Ủ... anh có chuyện muốn nói với em, anh nói đi, nếu không tối nay em không ngủ được mất!

- Thật chưa?

- Rồi!

- Ủ, thực ra cũng chẳng có gì. Chỉ là anh cảm thấy không thích hợp cho lắm các mối quan hệ của em, hay nói cách khác, anh cảm thấy các mối quan hệ của em có vấn đề!

- Ủ! – Sau đó thì sao? Chia tay với tôi ư? Hay là bảo chúng ta hãy bình tĩnh suy nghĩ đã?

- Em ngủ đi, anh gọi lại sau! - Tiêu Dũng chẳng để cho tôi có cơ hội được nói.

Buổi sáng họp xong, Diệp Cường liền gọi tôi hỏi chuyện bên đội trưởng Trương đã giải quyết sao rồi, sau đó nói:

- Đây là nhiệm vụ, cô không hoàn thành tôi sẽ phạt!

- Tôi sẽ cố gắng hết sức!

- Không phải cố gắng hết sức, mà là bắt buộc phải làm được! – Diệp Cường nghiêm nghị nói.

Tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta, chỉ hận không thể chỉ vào mặt anh ta mà chửi rằng: Sao mày không đem tao đi làm quà cho hấn luôn đi!

Về văn phòng, tôi gọi cho đội trưởng Trương, hẹn hấn trưa đi ăn cơm, vốn chỉ là mời đãi bôi để thăm dò tình hình, nào ngờ hấn nhận lời ngay tức khắc.

Tôi đặt một bàn ở nhà hàng đồ ăn tây. Lợi ích lớn nhất ở nhà hàng đồ ăn tây đó là, ban ngày vào cũng giống như buổi tối, nhà ăn ở tầng sâu, đường đi vòng vèo, ánh sáng mờ mờ, có thể che giấu những chuyện mà người ta không muốn tiết lộ.

Lúc chuẩn bị đến giờ nghỉ trưa, đội trưởng Trương liền nhắn cho tôi một cái tin:

- Trưa nay có những ai đi ăn cùng?

Tôi nói:

- Chỉ có hai chúng ta thôi!

Hấn ta nói:

- Ok, em đặt chỗ rồi báo cho anh!

Tôi đến đó trước giờ hẹn, cũng may là khách đến đây ăn trưa không đông lắm. Tôi chọn một chỗ ở phía trong cùng, ngồi xuống liền nhắn tin cho đội trưởng Trương: “Bàn số 10, lầu 2 Triều”.

Hấn ta nhắn lại: “Thuê một phòng riêng nhé!”.

Tôi nhắn lại: “Không có phòng ăn, chỉ có phòng chơi mạt chược thôi!”.

Hấn nhắn lại: “Thế cũng được!”.

Tôi cười thầm trong bụng. Đàn ông lúc tỉnh táo thường nhất gan, dục vọng có mãnh liệt đến mấy cũng phải cố mà kìm nén lại, chỉ dám phát tiết ra lúc đã say.

Hấn theo người phục vụ đi vào. Tôi đứng dậy, lịch sự bắt tay hấn, nói:

- Chào đội trưởng Trương!

Hấn ta mỉm cười:

- Chào Tiểu Mặc!

Cái vẻ khách sáo ấy chỉ liếc qua cũng biết là giả tạo. Nhân viên phục vụ vừa đi, hấn đã đá chân tôi:

- Mau kéo rèm cửa xuống đi!

Tôi làm bằ

- Ngài đá chân tôi làm gì chứ?

Hấn ta cười đều cang, nắm chặt lấy tay tôi, nói:

- Có đau không?

Tôi vội vàng rút tay lại như bị điện giật:

- Ngài làm gì mà mạnh tay thế?

Tôi không thích vòng vo với hắn nữa, liền đi thẳng vào vấn đề, nói cho hắn rõ mục đích tôi mời hắn đến ăn cơm hôm nay.

- Em muốn anh giúp em thế nào? – Hắn ta nheo nheo mắt, châm điếu thuốc trên tay.

Tôi đi thẳng vào vấn đề:

- Quá trình cụ thể thế nào tôi không cần biết, chỉ cần ngài đảm bảo đám người ở trung tâm mát-xa phải nhanh chóng cuốn gói. Điều cốt yếu là, không liên quan gì đến khách sạn.

Sở dĩ tôi thẳng thừng như vậy là vì không muốn mất nhiều thời gian, vừa ăn cơm vừa phải ngồi cười với hắn mà cuối cùng lại chẳng xong việc.

Đội trưởng Trương cười tủm tỉm, liếc mắt nhìn tôi:

- Em cảm ơn anh thế nào?

Tôi cười, nhìn cái yết hầu đang lên lên xuống xuống của hắn:

- Ngài muốn tôi cảm tạ ngài thế nào ạ?

Hắn rút nốt hơi thuốc cuối cùng rồi ấn mạnh đầu mẩu vào gạt tàn:

- Theo anh nhé!

Cái gì? Tôi giật thót người, đưa mắt nhìn hắn, thấy hắn vẫn thản nhiên uống nước, chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi vuốt vuốt tóc mình, giả vờ như rất bình tĩnh:

- Ngài nói gì tôi không hiểu?

Hắn dang rộng hai tay:

- Chẳng phải em muốn lợi dụng anh sao? Vừa hay hai ta giống nhau, làm vậy thì có gì không tốt cơ chứ?

- Ngài nghĩ tôi sẽ đồng ý với ngài ư?

- Cứ cân nhắc kỹ đi nếu em không vội kết hôn. Theo anh thấy, đời người cân phải có kinh nghiệm, còn em thì chẳng phải loại người phạm tục, chấp nhận thực thi các trách nhiệm xã hội! – Hắn nói xong liền nhìn tôi bằng ánh mắt tự tin, đợi chờ câu trả lời của tôi. Đàn ông ngoài bốn mươi đều thích ngoại tình, bọn chúng là một đám sói hoang, một khi cừ non đã đến miệng, chúng chắc chắn sẽ nhai nuốt nghiền, chẳng chừa lại một cái xương.

- Sống là phải có tình cảm, gặp được người mà mình có cảm giác chẳng phải là chuyện dễ dàng, con người tại sao cứ phải kìm nén bản thân, ép buộc bản thân phải sống đàng sau lớp mặt nạ? – Hắn ngồi sát lại tôi. – Ánh mắt của em đã cho anh thấy, em là một người đàn bà khao khát tình cảm và sự lãng mạn. Cuộc sống tầm thường không thích hợp với em, em nên theo đuổi một cuộc sống tràn trề tình cảm!

- Tôi rất tầm thường, cũng giống như bao người đàn bà khác. Tôi không đủ sức để chơi với cái gọi là tình cảm ấy, chỉ muốn tìm một đối tượng để kết hôn thôi! – Trong lòng tôi thấy thật nực cười.

- Đàn bà nhất định cần phải có hôn nhân ư? Hôn nhân chẳng qua chỉ là một thứ trách nhiệm xã hội, người có thể kết hôn với em chưa chắc đã yêu em! – Hắn ta nói xong liền rút cánh tay đang vòng qua eo tôi lại, thờ dài. – Anh nghĩ em là một người đàn bà khác biệt đấy!

Tôi cười nhạt:

- Đàn bà trước mặt đàn ông, cứ đòi hỏi hôn nhân là lập tức trở nên tầm thường. Đó là bởi vì đàn bà muốn có một người đàn ông, còn đàn ông lại khao khát có thật nhiều đàn bà!

Hắn bật cười:

- Phụ nữ hiện giờ cũng đâu phải chỉ sở hữu có một người đàn ông, như nhau cả thôi mà. Hôn nhân chẳng qua chỉ là một kiểu đối phó với bản thân, nghiêm túc quá sẽ càng thấy mệt mỏi.

Hắn châm một điếu thuốc, nhìn tôi vánh mắt thờ ơ. Tôi không nói gì, đứng dậy ngồi xuống ghế đối diện.

Tôi gọi món bít tết, nhìn miếng thịt đen sì trên đĩa này, đột nhiên tôi lại chẳng muốn ăn nữa. Tại sao tất cả đàn ông nhìn thấy tôi đều muốn lợi dụng tôi? Lẽ nào hán ta không cảm thấy bản thân mình thật tởm lợm? Tôi miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hán ta thêm lần nữa: Ha ha, mái tóc lưa thưa, ừ rừ bám trên da đầu, những sợi đen thì chẳng hề bóng mượt, những sợi trắng thì đến là chói mắt, khuôn mặt bóng nhờn dầu, đôi mắt bên to bên bé, hai bên bọng mắt to đùng, mang đến cho người khác cảm giác con người này là một kẻ phóng túng. Làn da chảy xệ này chiếm trọn khuôn mặt, chẳng hề phù hợp với cái cổ gầy guộc của hán, móng tay vàng khè, đây có lẽ là kết quả của việc hút thuốc lâu ngày.

Tôi chỉ liếc hán, thế mà hán lại cười với tôi. Thực ra hán thật sự không nên cười với tôi. Hán mà cười là y như rằng, gò má lại kéo lên cao, từ hai cái lỗ mũi to đùng của hán lại lộ ra những sợi lông mũi dài ngoằng, hàm răng vàng khè cũng lộ ra ngoài cùng với phần lợi đen sì, làm cho tôi có cảm giác mình bị sỉ nhục: một thằng đàn ông tởm lợm thế này mà dám ngông cuồng trước mặt tôi sao?

Tôi thực sự khó chịu, liền thẳng thừng nói:

- Đội trưởng Trương, hôm nay mời ngài ăn cơm không có mục đích gì khác, đơn thuần chỉ là công việc. Nếu như tôi để ngài hiểu sang ý khác thì có lẽ là do cách biểu đạt của tôi có vấn đề, tôi xin lỗi ngài! Ngoài ra, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, ngài đừng nghĩ rằng đàn bà đã kết hôn giống như một cái hàng rào để mở. Thứ mà chúng tôi thất bại chỉ là hôn nhân, các mặt khác chưa chắc đã thấp kém hơn người khác. Hơn nữa thất bại cũng chỉ là tạm thời. Tôi nghĩ chẳng ai dám đảm bảo bản thân mình cả đời này sẽ mãi chìm nổi như vậy!

Bàn tay cầm dao nĩa của hán như khựng lại trong không trung, miệng hơi há ra vì kinh ngạc.

Tôi nói tiếp:

- Chuyện này coi như việc riêng nhờ ngài giúp cũng được, mà coi như tôi đại diện khách sạn nhờ ngài giúp cũng được. Nếu ngài cảm thấy có thể giúp, tôi xin cảm ơn ngài trước! Nếu ngài không giúp, tôi cũng không dám trách cứ gì. Nói trắng ra, chuyện này cũng chẳng phải ảnh hưởng gì đến cá nhân tôi, người lo lắng thực ra là Tổng giám đốc Diệp của chúng tôi, tôi nhiều lần cũng chỉ phải gánh lỗi không hoàn thành nhiệm vụ, bị phê bình hay trừ lương gì đó thôi, thật sự chẳng ảnh hưởng gì lớn lắm!

Tôi nói một tràng dài, thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều liền xách túi bỏ đi, thậm chí chẳng buồn ngẩng đầu lại. Trên đường về, tôi cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Vừa ra khỏi nhà hàng, Vu Lệ gọi điện cho tôi:

- Sao trên danh sách quyên góp không có tên của cô, cô quên à?

Tôi đáp:

- Ừ, quên mất! Để hôm khác tôi tự đến bệnh viện!

Là tôi cô ý quên. Tôi muốn tìm cơ hội gặp riêng Tổng giám đốc Ngô. Diệp Cường đã đồng ý sẽ giúp tôi gom 10.000 tệ, chỉ cần lấy được món tiền ấy, tôi sẽ đến bệnh viện ngay và đưa nó cho Tổng giám đốc Ngô. Lúc này tôi vô cùng thấp thỏm, tay xách hai chai rượu của Tổng giám đốc Diệp mà lòng nặng trĩu, nhiệm vụ không hoàn thành, chỉ sợ 1.000 tệ tôi cũng chẳng nhận được ấy chứ.

Đang nghĩ thì đột nhiên có một chiếc xe lướt ngang qua ầm ầm inh ỏi, tôi còn chưa nhận ra là ai thì chiếc xe đã đỗ sát lại cạnh tôi. Tôi ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Lư Minh Cường. Tôi có chút kinh ngạc, phản ứng tiếp theo là đưa mắt nhìn quanh, chỉ sợ Tiêu Dĩnh đang nấp ở một góc nào đó theo dõi mình.

Lư Minh Cường dường như đã phát giác ra vẻ hoang mang trên mặt tôi:

- Đi đâu thế?

Tôi mặc xác hán, đi thẳng một mạch. Lư Minh Cường đuổi theo phía sau, tháo kính râm ra, nói:

- Lên xe đi, anh đưa em đi!

Tôi nghĩ, cứ để hán đi theo thế này càng gây sự chú ý cho người khác.

- BMW đâu rồi? – Lên xe rồi tôi mới phát hiện ra là hán đã đổi xe.

Lư Minh Cường cười như tự chế giễu mình:

- Giờ anh làm gì còn BMW mà lái, có được chiếc Mazda second-hand này là tốt lắm rồi!

Lúc hán nói câu này, tôi mới để ý quan sát. Mắt Lư Minh Cường vẫn đỏ, râu mọc lồm chồm. Tôi chỉ vào cái áo Hugo Boss trên người hán, nói:

- Giám đốc Lư, ngài phải chú ý hình tượng một chút chứ, cái áo này dù gì cũng là của nhãn hiệu lớn trên thế giới, sao mặc lên người lại chẳng khác gì cái giẻ lau thế?

Lư Minh Cường bật cười:

- Trông anh lúc này chắc là già lắm nhỉ?

- Có vẻ hóc hác, chỉ có điều anh vốn dĩ đã chẳng trẻ trung gì rồi!

- Già thật rồi... - Luru Minh Cương tỏ vẻ hụt hẫng.

- Chuyện đã giải quyết xong chưa?

Luru Minh Cương thờ dài, cười như mếu:

- Cả đời chưa viết kiểm điểm bao giờ, thế mà lần này làm anh cả nửa đời còn lại phải viết kiểm điểm rồi! Giờ anh còn nổi tiếng hơn xưa, chỉ cần có cuộc họp về an toàn là lại tùm cái tên Luru Minh Cương ra để làm điển hình!

- Phải bồi thường bao nhiêu?

- Hơn 5.000.000 tệ! - Luru Minh Cương nhú mày, châm điếu thuốc, hít một hơi rồi nhà khói.

Tôi chẳng biết phải nói sao, chỉ cảm thấy rất áp lực, đành phải thờ dài the>

- Đã tìm được đối tượng thích hợp chưa?

- ... Chưa.

- Đàn ông mà không có tiền thì đàn bà cũng chẳng buồn để mắt đến.

- Thế ư? – Tôi cười nhạt. – Về kinh doanh có thể anh là cao thủ, nhưng đáng tiếc anh chẳng hiểu gì về tình yêu cả!

- Ha ha, tình yêu phức tạp đến thế sao?

Có thể vì ban nãy chưa xả hết với đội trưởng Trương nên tôi bỗng nhiên lại nổi hứng nói chuyện:

- Anh hoàn toàn không biết thế nào là tình cảm... đàn bà thích tiền là điều hiển nhiên, ai mà chẳng ham hư vinh, nhưng đàn bà càng khao khát được tôn trọng, anh chưa bao giờ tôn trọng phụ nữ!

- Em dựa vào đâu mà nói vậy?

- Anh đã bao giờ tôn trọng Lý Thúy Hồng chưa? Để lấy lại trái tim anh, chị ta đã tốn bao nhiêu công sức anh có biết không? Trước mặt tôi chị ta đã... cầu xin tôi rất nhiều lần, bảo tôi rời xa anh. Chị ta là vợ hợp pháp của anh, là người ngủ chung một giường với anh bao nhiêu năm trời, anh đã bao giờ tôn trọng chị ta chưa? Không sai, tiền có thể thỏa mãn rất nhiều mong muốn của anh, nhưng tiền có thể hại anh thể thảm. Ngay cả đạo đức và lương tâm cơ bản anh cũng không có, điều này cho dù có bao nhiêu tiền anh cũng không mua được. Một người không có lương tâm, còn có tư cách nói đến tình yêu sao? Vì vậy tôi mới nói anh không xứng đáng được đàn bà yêu. Giờ tôi chỉ có thể nói tôi thật bất hạnh, thật có mắt như mù, cho nên tôi cũng là một kẻ bị hại!

Luru Minh Cương chỉ âm thầm hút thuốc, hút đến hơi cuối liền ném đầu lọc ra đường.

- Cũng giống như cái đầu lọc kia, hút hết rồi thì đập nó vào cái gạt tàn bên tay, thế nhưng anh lại ném nó đi rồi xa! – Tôi cười. – Vì vậy, anh luôn cô độc>

- Anh cũng cảm thấy mình rất cô độc. Lúc xảy ra chuyện, chẳng mấy ai thực lòng quan tâm đến anh. Anh vốn nghĩ rằng mình có rất nhiều anh em tốt, giờ mới biết không phải như vậy!

Luru Minh Cương liếc tôi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Thực ra mỗi người đều như vậy, phần lớn đều sống trong sự lừa dối lẫn nhau, đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu, thật mệt mỏi!

Khỏe môi Luru Minh Cương khẽ run lên, vẻ mặt hoang mang, thất thần. Hắn luồn tay vào tóc, ôm lấy đầu, từ từ gục xuống vô lăng. Chắc hẳn không muốn tôi nhìn thấy nỗi đau trong lòng hắn, thế nên mới gục mặt xuống như vậy.

Tôi ngồi ngây ra đó nghe hắn thở dài, trong lòng thấy hơi xót thương. Giữa chúng tôi, mặc dù không có tình yêu chân thực, nhưng dù gì đó cũng là một quan hệ khá phức tạp. Giờ tôi đã bắt đầu cảm thấy chán ngán với những mối quan hệ lằng nhằng không đi đến kết quả.

Tiêu Dũng nói “anh sẽ gọi lại sau” là chuyện của bốn ngày sau đó. Trong việc giải quyết vấn đề của hai đứa, anh dường như rất bình tĩnh. Có thể giờ anh chỉ còn lại lý trí trong chuyện hôn nhân. Lý trí này khiến anh tự tạo cho mình một cái khung, nếu ai đó đặt vừa vào cái khung ấy thì Ok, không đặt vừa thì gạt bỏ. Đây chính là cách tự vệ của anh trong lần hôn nhân thứ hai này, cũng là một cách hiệu quả để đề phòng việc đánh mất cái tôi của mình. Bởi yêu càng ít thì tổn thương càng ít.

Giọng điệu của Tiêu Dũng trong điện thoại vô cùng điềm đạm.

- Tôi em có kế hoạch gì không?

- Không có!

- Vậy tôi nay cùng ăn cơm nhé, xe anh đưa đi đại tu rồi, em hết giờ làm thì tự đến nhé! Anh sẽ ở nhà hàng Tô Châu trên đường Thăng Lợi chờ em!

Tôi nghỉ sớm khoảng nửa tiếng, bắt xe về nhà thay quần áo. Không biết bắt đầu từ lúc nào, tâm trạng hèn hờ với Tiêu Dũng của tôi đã không còn hào hứng như trước đây nữa mà ngược lại, tôi trở nên rất điềm tĩnh và bình thản.

Tiêu Dũng ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, dán mắt nhìn ra ngoài, nghĩ ngợi mông lung gì đó. Tôi ngồi xuống ghế đối diện anh, khẽ gật đầu coi như là chào hỏi.

- Tổng giám đốc Diệp biết em có hẹn đã tặng em một chai rượu vang, nhưng em lại quên mang theo, hay là anh đợi em về nhà lấy nhé! – Tôi hào hứng nói.

Tiêu Dũng nói:

- Thôi bỏ đi, cứ để lần sau, lần trước bị mấy người bạn em ép uống, dạ dày anh đến giờ vẫn còn khó chịu. Phụ nữ các em vẫn nên ít uống thì hơn!

Nhìn sắc mặt của anh không được tốt cho lắm, những điều nói ra lại cứ như thể đang phê bình bọn tôi nát rượu.

Nhân viên phục vụ lại gần, Tiêu Dũng liền hỏi:

- Em muốn ăn gì?

Vừa nghe anh hỏi tôi đã thấy đói, liền cầm thực đơn gọi món:

- Cá sốt hoa quả, bánh Kim Tiền, Tuyết hoa đậu phụ, canh nấm hương bí đao, thêm một đĩa bánh bao ba màu nhé!

Nhân viên phục vụ cười hỏi:

- Xin hỏi chỉ có hai người thôi ạ? Là như thế này ạ, cửa hàng chúng tôi có chủ trương ăn ngon và tiết kiệm, nếu như chỉ có hai vị, tôi nghĩ nhiều nhất chỉ cần bốn món thôi!

Lời nhắc nhở của cô phục vụ khiến tôi chợt nhớ ra cái tật gọi lắm món của mình lại phát tác. Tiêu Dũng thấy vậy vội>

- Không sao, bọn tôi có thể mang về!

Tôi ngại ngừng nói:

- Hay là bỏ bớt mấy món đi!

Tiêu Dũng cười đáp:

- Không sao, dù gì cũng gọi rồi mà!

Tiêu Dũng nói xong, không khí lại trở nên im lặng. Tôi vắt óc cố nghĩ ra một chủ đề nào đó để nói nhưng chẳng nghĩ ra được gì.

Tiêu Dũng nhấp một ngụm nước trà:

- Y Y, có một chuyện anh cần bàn với em!

Tiêu Dũng nói xong liền kéo cái ghế ra xa bàn, muốn tìm một tư thế ngồi cho dễ chịu để bàn bạc vấn đề nghiêm túc này:

- Là thế này, sau lần bố anh đến đây, anh đã về nhà một chuyến, đã kể chuyện chúng ta cho gia đình anh nghe rồi, nhưng mà...

Anh có vẻ đắn đo, cúi đầu uống nước. Tim tôi như thót lại, nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh:

- Bố anh đến em không đến thăm được nên ông phạt ý đúng không?

- Chuyện lần trước thì chẳng có gì, ông ấy biết em phải làm thêm giờ. Chỉ có điều họ đề cập đến công việc của em cơ, cảm thấy công việc ấy không được ổn định, lại không có thời gian chăm lo gia đình, sau này có con rồi sợ sẽ chẳng thể chăm sóc con cái. Ngoài ra học vấn... họ cũng khá coi trọng học vấn. Bọn họ vẫn hi vọng anh tìm được một người làm công chức kiểu như giáo viên hay nhân viên nhà nước gì đó.

Anh chậm rãi nói, khiến cho tôi cảm thấy chẳng có chỗ nào mà chui xuống cho đỡ ngưỡng, rất mất thể diện tổn thương lòng tự trọng của tôi. Nhưng lúc này tôi lại không thể nổi giận, vẫn cố gượng cười, giả vờ như chuyện này chẳng có liên quan gì đến mình, có như vậy mới thể hiện được tổ chức và đạo đức của mình.

Anh thở dài:

- Anh cảm thấy rất mệt mỏi, bố mẹ cứ luôn miệng bảo tất cả là do anh quyết định, nhưng đến lúc quan trọng họ lại can thiệp, lần này đã là lần thứ hai rồi, ấy vậy mà anh vẫn không thể tự làm chủ bản thân!

Tôi vẫn mỉm cười, tự nhủ với bản thân: Mình phải nhẫn nhịn!

Anh ngập ngừng:

- Hay là em đổi nghề đi, phòng hồ sơ ở cơ quan anh có chân làm tạm thời đấy, nếu em muốn đến đó làm, Cục trưởng nhất định sẽ đồng ý.

- Không đùa chứ? Việc đó là của người lớn tuổi làm mà?

-... Thế hay là em nghỉ việc đi, cho dù em nghỉ việc anh cũng vẫn nuôi được em mà. Hơn nữa bố mẹ anh đều có lương hưu, cho dù có con cái thì kinh tế vẫn khá sung túc!

Tôi im lặng suy nghĩ, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, cảm giác ảm ức bao phủ toàn thân, chỉ có điều, tôi vẫn phải mỉm cười.

Món ăn đã được mang lên. Đồ thức ăn rất đầy, tâm trạng tôi giờ cũng ngổn ngang như vậy. Tôi mỉm cười, chỉ vào đĩa bánh đang bốc khói:

- Vừa ăn vừa nói chuyện nhé!

- Anh chẳng muốn ăn, không thích ăn đồ ngọt!

- Có phải anh nghĩ vấn đề lớn nhất giữa hai chúng ta chính là công việc của em? – Tôi hỏi.

Anh đang định nói gì thì đột nhiên nghe thấy có ai đó gọi tên tôi. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra là anh Hùng. Anh lại gần, chìa điều thuốc mời Tiêu Dững, gật đầu coi như chào hỏi rồi nói với tôi:

- Sum họp gia đình!

Tôi hiểu ý anh, ý của anh là hôm nay anh không đến đây cùng Lưu Minh Cường. Tôi gật đầu cười, tỏ ý đã hiểu.

Anh nói xong liền lấy điện thoại ra:

- Anh đổi số rồi, anh nháy vào máy em, em lưu lại nhé!

Anh nói xong liền liếc Tiêu Dững rồi quay mặt về phía tôi, len lén thè lưỡi.

Sau khi anh Hùng đi, Tiêu Dững quay quay điều thuốc trong tay:

- Hai người quen nhau như thế nào?

Tôi giả bộ uống canh, cúi đầu nói:

- Là khách VIP của khách sạn em!

- Còn VIP nữa cơ à, đúng là một đám cận bã! - Tiêu Dững ném điều thuốc sang một bên, tiếp tục trả lời câu hỏi ban nãy. – Anh thì chẳng sao, công việc của em cũng chẳng có gì không tốt, đây chẳng qua là quan niệm của bố mẹ anh thôi. Anh nghĩ... nếu như em thực sự không muốn bỏ việc thì để anh làm công tác tư tưởng cho bố mẹ anh vậy!

Tôi đáp:

- Nếu em không nghỉ việc, sau này liệu hoàn cảnh công việc của em có trở thành ngòi nổ cho những trận tranh cãi giữa hai chúng ta không?

Tôi nói xong liền cúi đầu uống canh.

- ... Tốt nhất vẫn nên nghỉ việc đi, em làm việc ở khách sạn có tốt hơn nữa cũng chẳng có tiền đồ gì đâu. Cứ phải đi cùng với mấy gã đàn ông ngoài thì có gì tốt chứ? Còn cả đám bạn của em nữa. Cái cô Tề Tề kia cứ như là “nữ quái” ấy, người đầu mà lớn gan, mới nhìn đã biết chẳng đơn giản chút nào. Sau này... e nên ít qua lại với cô ta. Nói tóm lại, anh hi vọng sau khi chúng ta kết hôn, em sẽ lấy gia đình làm trọng. Đàn bà mà giao du rộng quá cũng chẳng tốt đâu...

Tôi nén chặt cơn giận, lắng tai nghe. Đợi anh nói xong, tôi liền lấy bát anh:

- Để em múc cho anh ít canh nhé!

Anh giữ tay tôi lại, nói:

- Ngấy lắm, anh không ăn đâu!

- Món nào cũng không thích ăn, thế sao lúc gọi anh không nói gì?

Anh mỉm cười:

- Em cứ cầm đầu gọi, có hỏi anh đâu mà nói!

Tôi chẳng nói gì nữa. Thật là phiền phức, ăn một bữa cơm cũng mệt!

Buổi gặp mặt kết thúc trong sự chán ngán, nhưng chủ đề chính rõ ràng là: Tôi bắt buộc phải chuyển nghề. Tiêu Dũng sợ tôi không hiểu ý anh nên luôn miệng nhấn mạnh, chỉ thiếu nước nói thẳng ra: Nếu em không nghĩ việc anh sẽ không lấy em.

Thái độ kiên quyết của Tiêu Dũng khiến tôi phải lần đầu tiên xem xét lại công việc này của mình. Từ trước đến giờ, tôi luôn cảm thấy mọi việc rất ổn, làm việc ở khách sạn mấy năm nay, lương cũng tăng lên không ít, tôi cũng đã bỏ ra không ít công sức. Tôi rất chăm chỉ và nghiêm túc với công việc của mình, nhưng những việc đó trong mắt Tiêu Dũng lại chẳng có ý nghĩa gì. Anh nghĩ rằng công việc của tôi là đi ăn, đi uống và đi hát cùng đàn ông, nói tóm lại chẳng khác gì gái bia ôm, vũ trường.

Trên đường về, Tiêu Dũng nhận ra sự không vui của tôi:

- Có thể những điều anh nói khiến em tổn thương, mong em tha lỗi! Anh cũng chỉ là muốn tốt cho chúng ta thôi, dù gì chúng ta cũng là tái hôn, cần phải giải quyết mọi vấn đề trước khi bắt đầu chứ không phải ở chung với nhau rồi mới bắt đầu giải quyết vấn đề!

Tôi lấy chân đá cái chai nước ở cạnh chân sang một bên:

- Anh là một người đàn ông rất thực tế!

Anh cố ý lẩn tránh ánh mắt tôi:

- Chẳng còn cách nào khác, hôn nhân không giống như yêu đương!

Nghe anh nói câu này, nỗi buồn như trĩu nặng trong lòng tôi. Tôi nói:

- Anh cũng là một người khao khát tình cảm, anh cũng chỉ muốn có một cuộc hôn nhân có tình cảm, nhưng anh lại sợ hôn nhân của mình lại đút gánh lẫn nữa. Thực ra anh không cần phải nhìn nhận chuyện hôn nhân như vậy, các yếu tố hiện thực đương nhiên là quan trọng, nhưng chỉ cần hợp lý hóa chứ không nhất thiết phải tối đa hóa. Tại sao anh không tôn trọng ý kiến của mình mà cứ phải cứng nhắc câu toàn như vậy?

- Ha ha, thế ư? - Tiêu Dũng tỏ vẻ hoang mang, sợ bị tôi nhìn thấu. Tôi cảm thấy hơi thất vọng, xem ra anh chẳng muốn mở rộng cánh cửa tâm hồn với tôi, anh vẫn luôn lựa chọn cách khép mình như vậy.

- Ai về nhà nấy chứ? - Thấy anh vẫn cứ tiếp tục khép mình, tôi chẳng còn hứng thú nói tiếp nữa!

Anh vẫn không buông tay tôi ra:

- Đến nhà anh ngồi một lúc đi!

Về đến nhà, Tiêu Dũng liền chạy đi tìm cái váy ngủ cho tôi rồi đi pha nước ấm cho tôi tắm. Thấy anh bận rộn vì mình, tôi lại thấy trái tim xao xuyến. Dù gì Tiêu Dũng cũng chỉ muốn tốt cho tôi, anh ấy không hề sai. Anh chỉ muốn làm bố mẹ yên lòng, chỉ muốn cuộc hôn nhân của mình thêm chắc chắn. Đây cũng là điều dễ hiểu, tôi nên rộng lượng và hiểu cho anh. Điều quan trọng nhất là, chẳng phải tôi đang khao khát được kết hôn sao? Tiêu Dũng đã cho tôi cơ hội, vậy thì cơ sao tôi phải đắn đo này nọ?

Nghỉ việc thì nghỉ việc, cũng chẳng có gì không tốt cả. Tiêu Dũng nói đúng, công việc này dù sao cũng chẳng thể mang lại hạnh phúc cho tôi. Hơn nữa cái ngành này đều cần người trẻ tuổi, đợi đến khi bạn bốn mươi tuổi rồi, cho dù bạn có giỏi uống rượu đến đâu, lãnh đạo cũng chẳng buồn dẫn bạn đi nữa. Cuối cùng thì tôi cũng vẫn phải trở lại làm một người phụ nữ bình thường, vì hôn nhân, tôi còn gì không dám từ bỏ?

Ra khỏi nhà tắm, tôi nói với Tiêu Dũng:

- Em nghỉ kỹ rồi, đến chỗ anh làm cũng được, nghỉ việc ở nhà cũng được, dù gì cũng phải nghỉ công việc hiện nay đã!

Tiêu Dũng nghe vậy, mặt lập tức tươi như hoa, ôm chèoang lấy tôi từ phía sau:

- Anh biết ngay em là người thấu tình đạt lý mà!

Nói rồi anh xoay người tôi lại, ôm chặt tôi vào lòng:

- Đợi em nghỉ việc xong, anh em mình sẽ đi đăng ký có được không?

Tôi hạnh phúc đến mức hồ đồ, gật đầu như bả cùi. Mọi quan hệ gần như là đồng băng của chúng tôi vì có sự nhượng bộ mà nhanh chóng được rã đông.

Thật tốt! Tôi thấy tự hào về bản thân. Người ta nói phụ nữ hạnh phúc đều là nhờ biết nắm bắt, chắc là do bản thân họ biết nhường nhịn mà ra.

Tiêu Dững tắm xong liền vào phòng ngủ. Hành động thỏa hiệp của tôi khiến cho tâm trạng của anh trở nên rất tốt, anh chủ động lên giường, ôm chặt lấy tôi.

- Y Y, em thật là đẹp! – Anh cài sợi tóc mai ra sau tai tôi. – Đồng nghiệp đều tỏ ra ngưỡng mộ vì anh tìm được một tuyệt thế giai nhân!

- Đẹp cái đầu anh ý! – Tôi không nhịn được cười, liền ném cái gối lên đầu anh.>

- Em giỏi lắm, dám ném anh à? - Tiêu Dững gạt cái gối ra rồi nằm đè lên người tôi.

Tôi nhìn anh, lần đầu tiên cảm thấy có cảm giác như bị điện giật. Mặc dù chỉ hơi hơi, không lan tỏa ra toàn thân nhưng tôi đã thấy mừng phát điên lên rồi. Điều này cho thấy mối quan hệ giữa chúng tôi có thể cải tạo được, chỉ cần tôi biết nhường bộ đúng lúc. Tình cảm và tương lai của chúng tôi trước mắt đều tương đối tốt đẹp.

- Y Y, em nói xem, con mình sau này sẽ đặt tên là gì? – Anh chống cằm, bàn tay nhẹ nhàng di chuyển trên bụng tôi.

- Con trai thì gọi là Tiêu Dương, con gái gọi là Tiêu Nguyệt, hoặc con trai là Tiêu Sơn, con gái là Tiêu Thủy! – Tôi buột miệng.

- Không được, không được, tên nay thì thường quá, chẳng có ý nghĩa sâu sắc gì cả! – Tiêu Dững lắc đầu, tỏ vẻ phản đối.

- Mặt trời với mặt trăng mà còn tầm thường sao? Hơn nữa tên thì có gì quan trọng chứ? Cứ như em đây này, vừa mới sinh ra, mẹ em sợ sau này em không tìm được người đàn ông nào để nương tựa nên đã đặt tên em là Mạc Y Y! Nhưng mẹ em quên mất là em họ “Mạc”. Mạc đồng âm với “Một”, đọc liền cả họ cả tên lại là “Không nơi nương tựa” [1] mà!

[1]. Trong tiếng Hán, từ “Mạc” đồng âm với từ “Một”, nghĩa là “không có”, còn “Y” có nghĩa là “nương tựa, chỗ dựa”.

Tiêu Dững cọ cọ vào sống mũi tôi:

- Kể từ bây giờ, anh sẽ là chỗ dựa cho em!

Tiêu Dững nắm chặt tay tôi, dịu dàng nói:

- Em có đồng ý không?

Tôi gạt đầu, cảm giác như sắp chìm trong mặt ngọt rồi>

Tiêu Dững xoay người tắt đèn ngủ trên đầu giường. Tôi không chịu liền với tay bật lại.

- Tắt đèn đi, ngại chết đi được! - Tiêu Dững nhìn tôi, vẻ mặt bối rối.

- Ngại gì chứ? – Tôi ghé vào tai anh thì thầm. – Đợi lát nữa em xem anh có còn ngại nữa không?

Lúc trước còn ở với Lâm Tiểu Vi, anh ta thường nói tôi quá bị động, cứng nhắc. Tôi lại không nghĩ vậy, càng không muốn thay đổi. Cách đây ít lâu, tôi đọc được một bài báo ở trên mạng, nói đàn ông thường thích những người phụ nữ nóng bỏng và chủ động. Vì vậy tôi quyết định chủ động một lần. Vừa đề nghị lòng Tiêu Dững, cũng vừa đề cập ơn anh về những câu nói khiến tôi xúc động ban nãy. Ly hôn đã lâu như vậy rồi mà lần đầu tiên tôi nghe thấy có một người đàn ông tình nguyện làm chỗ dựa cho tôi. Hơn nữa, sau thất bại trong cuộc hôn nhân với Lâm Tiểu Vi, tôi đã hiểu ra một điều, muốn nắm bắt trái tim đàn ông không chỉ phải nắm bắt cái dạ dày của anh ta, phải hoàn thiện mọi mặt mới có thể giành thắng lợi.

Nhưng vấn đề lại nằm ở đó.

Tiêu Dững thấy tôi áp đảo liền cảm thấy như bị si nhục, anh liền đẩy tôi ra, kinh ngạc nói:

- Sao em có thể như vậy chứ, em là phụ nữ mà!

Sức đẩy và ánh mắt chán ghét của anh đã đủ để chứng minh rằng anh coi tôi là một người đàn bà phóng túng.

Phẫn nộ, hoài nghi, bối rối.

Tôi nằm vật sang một bên, hoang mang. Tôi nằm ngửa, nhìn lên trần nhà, trần nhà trắng như tuyết trở nên mơ hồ trong mắt tôi. Tôi không biết mình đã sai ở đâu, hay là anh có vấn đề về tâm lý.

Trầm ngâm một hồi, Tiêu Dững ôm lấy tôi từ đằng sau, muốn giải thích gì đó. Tôi nhẹ gạt tay anh ra, ngồi dậy>

Đêm đó tôi nằm mơ, mơ thấy mình ngồi trong một căn phòng không có cửa sổ, bốn bề là tường trắng muốt, trên đó chỉ viết có chữ “nhẫn”, dày chi chít, không sao đếm xuể.

7 giờ, trời đã sáng trưng. Một luồng ánh sáng len qua rèm cửa chiếu vào trong phòng khiến tôi chói mắt. Tiêu Dững còn chưa tỉnh, nằm cuộn tròn bên cạnh. Cứ nghĩ đến cảnh tượng xấu hổ tối qua là tôi chỉ muốn chui ngay xuống đất. Tôi vội vàng ngồi dậy, không muốn ở lại dù chỉ vài giây. Con tức giận với Tiêu Dững tôi chẳng biết trút ra đâu, cũng chẳng dám trút ra, nếu không mối quan hệ của chúng tôi lại đi vào bế tắc.

- Em đi à? - Tiêu Dững tỉnh giấc, ngoảnh sang nhìn tôi, nhưng ánh mắt như nhìn một người bạn cùng phòng.

- Ủ! - Tôi tiếp tục mặc quần áo.

- Có phải em cảm thấy ngủ ở đây là một nỗi đau khổ không?

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Chẳng có ý gì cả, anh chỉ thấy em có vẻ không vui thôi!

- Đâu có, tâm trạng em rất tốt mà! - Tôi mỉm cười vẫy tay với anh. Đi ra khỏi phòng ngủ, nước mắt tôi lăn dài trên má.

Đến khách sạn, Diệp Cường bảo tôi đến Cục Du lịch thành phố họp thay anh ta.

Còn chưa vào trung tâm thành phố đã bị tắc đường, tôi bực tức đập vô lăng. Trong không gian âm ỉ tiếng còi xe, cứ như một dàn đồng ca của âm thanh ồn ã. Tôi len lỏi trong đám xe, mắt nhìn ra xa, chân đạp thắng mà không dám rời ra, chỉ sợ đâm vào đít xe trước. Bên cạnh xe tôi có một chiếc BMW đang từ từ kéo cửa kính xuống, mặc dù là một gương mặt non choẹt nhưng hình xăm một loài bò sát trên cổ hẳn cho thấy hẳn không phải là loại ranh con không hiểu sự dỗi. Hắn ngang ngược nhìn tôi, thậm chí còn huýt sao khiêu khích. Tôi bỏ kính râm ra, trợn mắt nhìn hắn, sau đó thấy chưa hả giận, tôi gầm gừ: “Anh huýt sáo ai đấy hả? BMW mà tưởng ghê gớm sao?”, thấy tôi chưa ngoa quá, hắn rụt rè nói: “Chỉ đùa thôi mà, làm gì mà nóng thế?”.

Cuối cùng vẫn đến muộn. Tôi đành phải lên vào từ cửa sau. Lãnh đạo đang nhấn mạnh vấn đề tiếp đón trong kỳ nghỉ quốc khánh:

- Các khách sạn cao cấp nhất định phải chuẩn bị tốt ba nhiệm vụ: Một là ổn định thị trường tiêu thụ; hai là an toàn sản xuất; ba là làm tốt công tác phục vụ, tạo ra không khí du lịch hoàn hảo, khiến cho khách du lịch cảm thấy thoải mái như ở nhà...

- Ha ha ha, hi hi hi, he he he... - Đột nhiên bên dưới vang lên tiếng cười không sao kìm được của một đứa trẻ con, mọi người thi nhau ngoảnh lại nhìn, tìm nơi phát ra thứ âm thanh đó. Tôi ngậy ra mắt vài giây rồi lập tức ý thức được điều gì, vội vàng xách túi lên, lấy điện thoại ra rồi nhanh tay ấn nút từ chối cuộc gọi.

Mọi người xung quanh bắt đầu cười rình rích, lãnh đạo sa sầm mặt mày, lườm tôi xém cháy mắt. Tôi cúi đầu ngồi lý ra đó, không dám ngẩng đầu nhìn ông ta. Hôm nay quả là đen đui, trên đường thì bị người ta chọc, đến nơi lại gặp phải chuyện này. Cái kẻ khôn kiệp thất đức nào lại đi gọi cho tôi đúng lúc này cơ chứ?

Tôi là người đầu tiên đi ra sau khi buổi họp kết thúc. Mở máy ra, phát hiện có đến bốn cuộc gọi nhỡ, mẹ tôi gọi hai cuộc, còn có hai cuộc từ một số điện thoại lạ. Lúc ra bãi đỗ xe lấy xe, điện thoại lại đổ chuông, vẫn là số điện thoại lạ ấy. Tôi đang cấu không biết trút giận đi đâu, lại cũng tò mò không biết số lạ ấy là của ai, nếu như là của bọn quảng cáo hay tiếp thị, nhất định sẽ chửi cho chúng một trận.

- Xin chào, đây có phải là số của chị Mạc Y Y không ạ?

- Cô là ai? - Trong xe vọng lại giọng nói của tôi.

- Em là Châu Ái, chị biết em chứ?

Châu Ái, hóa ra là cô ta, tôi thường xuyên nghe mẹ tôi nhắc đến người này bên tai. Tôi cố nén cơn giận, lạnh lùng nói:

- Ủ, có biết, có chuyện gì thế?

- Em vừa mới xuống tàu, chị đang ở đâu, em gặp chị bây giờ có được không?

- Đang ở ngoài, bị tắc đường, một tiếng rưỡi nữa mới về được. Hay là cô về nhà trước đi, bố cô ốm nặng lắm đấy, mẹ tôi đã thức trắng mấy đêm rồi! - Tôi nói chẳng chút hiện cảm, thậm chí còn có phần chỉ trích. Tôi chỉ hận không thể nói thẳng vào mặt cô ta rằng: giờ cô mới biết đường về à? Tết nhất cũng chẳng biết đường về thăm bố đẻ, ném ông ấy ở nhà tôi, chẳng buồn đoái hoài, định bán cho nhà tôi chắc? Giờ thấy ông ấy sắp không xong rồi mới mò về, lúc cần tiền chữa bệnh sao không thấy mặt mũi cô đâu?

- Thế cũng được. Em cũng mới nghe nói, hôm qua dì mới gọi cho em! - Hình như cô ta đã hiểu ra ý câu nói của tôi. Cô ta ngập ngừng rồi nói. - Có xe đến thẳng chỗ chị không?

- Có!

- Ồ... khi nào chị rảnh để về nhà?

- Tôi còn phải đi làm, chưa nói trước được! - Nực cười, tôi về lúc nào thì liên quan gì đến cô ta? Người nằm trên giường bệnh là bố cô ta chứ có phải bố tôi đâu? Hơn nữa trong lòng tôi đã nảy sinh sự đối kháng vô hình với ông ta rồi. Cái nhà ấy đối với tôi mà nói chẳng khác gì cái nhà đẻ xe, những

người xa lạ với tôi ngày càng nhiều, mà người duy nhất thân cận với tôi lại đang từ từ đi về phía họ. Đã vậy thì tôi dứt khoát không nhìn nữa, cho đỡ bức.

Mẹ tôi đã biết tình trạng bệnh tật của thầy Châu. Sau khi đi hai tôi nói cho mẹ tôi biết, bà đã hôn mê suốt hai ngày trời mới tỉnh lại. Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, dù gì cũng không thể giấu bà mãi được, biết sớm ngày nào thì bỏ cuộc sớm ngày đó. Tôi cũng nhân cơ hội này làm công tác tư tưởng cho bà, cuối cùng thì bà cũng đồng ý đón ông ta về nhà theo dõi. Nói khó nghe một chút là đón ông ta về nhà chờ chết. Châu Ái lần này về có lẽ cũng là để chuẩn bị hậu sự. Đột nhiên tôi thấy nhẹ nhõm trong lòng, thay vì sống lay lắt làm khổ bao nhiêu người, chi bằng cứ nhắm mắt xuôi tay sớm cho xong.

Ăn cơm trưa xong, tôi quyết định sẽ về nhà một chuyến. Xe của khách sạn đã có người sử dụng rồi, xe của Tề Tề tôi lại chẳng muốn mượn, thế là đành phải gọi cho Tiểu Dũng, mặc dù con giận với anh vẫn chưa vui đi.

- Xe của đơn vị không thể cho người ngoài mượn được! - Tiểu Dũng đang ngủ trưa, nói với giọng ngái ngủ.

- Xe riêng của bạn anh đâu, mượn cho em một cái! - Tôi nghĩ anh nhiều bạn như vậy, mượn một cái xe đâu thành vấn đề.

- Ok, để anh hỏi giúp em! - Giọng điệu của anh có vẻ miễn cưỡng, tôi cố ép mình nghĩ rằng đó là vì anh ngái ngủ.

Mấy phút sau, anh nhắn tin lại cho tôi: “Xe của bạn anh không có ở nhà, em muốn đi đâu, không đi taxi được sao?”.

Tôi đọc tin nhắn, cảm thấy rất bức mình, thường ngày giỏi giang thế, vậy mà lúc cần đến lại chẳng giúp được gì.

Tôi nghĩ đến anh Hùng, nhưng không biết liệu anh ấy có cho mượn không, dù gì thì chúng tôi cũng chỉ là quan hệ xã giao. Nào ngờ tôi vừa mở miệng anh đã đồng ý ngay, nửa tiếng sau, một anh tài xế đã đánh chiếc BMW sang cho tôi.

Mẹ tôi đang ở trong phòng ngủ buộc chân bông. Bà còng lưng xuống, hai cánh tay đè chặt vào cái chân, nhưng có lẽ vì cái chân quá dày nên mấy lần định bỏ tay ra lấy dây buộc, nó lại tung ra. Một lọn tóc lòa xòa xuống trước chân, che mất đôi mắt của bà, bà chẳng còn tay nào mà gạt tóc ra nữa, đành cố gắng chịu đựng, dồn sức đè cái chân bông xuống. Tôi lặng lẽ đến bên cạnh, đưa cho bà một sợi dây.

- Về rồi hả con? - Mẹ nhìn tôi, cố gắng nở nụ cười.

- Dạ.

- ... Hết cách chữa rồi! - Mẹ tôi nói xong liền bật khóc.

Trái tim tôi như thất lại. Trên một chiếc giường khác trong phòng ngủ, thầy Châu đang nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền. Nghe thấy tiếng khóc của mẹ tôi, thầy Châu liền tỉnh giấc, yếu ớt hé mắt ra nhìn tôi, miệng khẽ động đậy nhưng chẳng nói ra được tiếng nào, đành phải cử động ngón tay, ra hiệu bảo tôi ngồi xuống, hình như là có chuyện muốn nói với tôi.

Tôi kéo một chiếc ghế dài ngồi xuống bên cạnh giường của ông, đây là lần đầu tiên tôi ngồi gần ông như vậy. Thầy Châu gầy đi nhiều, đôi mắt hõm sâu, xương gò má nhô cao, mu bàn tay cắm kim truyền nổi đầy gân xanh lè, gầy guộc như chỉ còn da bọc xương.

Tôi ngồi xuống theo ý ông. Hình như ông ấy có rất nhiều điều muốn nói với tôi, cứ há miệng ra rất nhiều lần nhưng cổ họng nghẹn cứng không nói ra được, đành phải đau đớn nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, lặng lẽ nhìn tôi. Đôi mắt ấy có lẽ là bộ phận duy nhất trên người ông còn linh hoạt, không chỉ linh hoạt mà còn chứa đựng rất nhiều tình cảm phức tạp, có cái gì đó như là nhiệt tình, ai oán, tiếc nuối, đau khổ, nhưng tôi không thể hiểu nổi ánh mắt đó. Tôi đưa mắt nhìn quanh, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ông, thỉnh thoảng chỉ lướt qua mà không dám nhìn lâu. Mặc dù tôi tỏ ra không quan tâm đến những điều ông định nói với tôi nhưng ánh mắt ông đang ánh lên sự nôn nóng và bất lực. Thực ra giữa chúng tôi liệu có được bao nhiêu đề tài và bí mật chung đây? Thời gian tiếp xúc không quá mười tiếng đồng hồ, nói chuyện chẳng được trăm câu, ngay cả số lần ăn cơm cùng nhau cực ít.

Tôi ngồi ở đó, tưởng tượng ra cảnh một người đứng chuẩn bị ra đi trong nhà của mình, thứ cảm xúc ấy rất phức tạp: Không đau đớn, giống như có một người ở nhờ trong nhà mình đột nhiên nói với tôi rằng: “Tạm biệt, tôi phải trở về nhà mình rồi!”, nghĩ đến đây tôi lại thấy chán ngán, đi thì đi đi, đi càng xa càng tốt, sau này đừng quay lại làm phiền chúng tôi nữa.

- Châu Ái đâu? - Tôi chợt nhớ ra, liền quay lại hỏi mẹ.

- Vừa về đến nhà đã đến bệnh viện rồi! Nó một mức đòi đến bệnh viện quan sát! - Mẹ tôi đứng dậy đi ra ngoài.

- Cô ta muốn tận hiếu thì cứ để cô ta trông đêm, mẹ đừng đi nữa! - Tôi theo ra ngoài, thì thầm nói.

Mẹ tôi cúi đầu lau bàn, không lên>

Từ nhà đi ra, vừa rẽ ra đầu đường đã nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo trắng cộc tay, quần đen đang bước xuống từ một chiếc xe khách.

Cô ta xách một cái túi, đi về phía nhà tôi. Mái tóc rối bù của cô ta bị mồ hôi dính bết vào trán, khuôn mặt đỏ bừng. Tôi có thể nhận ra chút ít kiêu ngạo và hư vinh phát ra từ khuôn mặt tiêu tụy của cô ta. Tâm trạng đang khá tốt, tôi liền nhắn còi gọi cô ta.

Cô ta nhìn quanh rồi ngáy người nhìn tôi một lát. Tôi kéo cửa kính xuống:

- Cô có phải là Châu Ái không?

Cô ta hơi khựng người rồi chậm rãi gật đầu, khẽ mỉm cười với tôi.

- Tôi là Mạc Y Y! – Tôi mỉm cười đáp lại.

- A, chị chính là chị Y Y ư? Chị về từ lúc nào thế? Bây giờ đã phải đi rồi sao? Sao không gọi điện cho em, em vừa mới đến bệnh viện lấy thuốc...

- Lên xe đi! – Tôi ngắt lời cô ta.

- Ôa, mát quá! – Cô ta ngồi vào xe, lấy tay lau mồ hôi, vẻ mặt tươi cười nói.

Tôi nhìn cô ta, thấy cô ta cũng đang nhìn mình. Ánh mắt cô ta nhìn tôi chẳng hề có sự xa cách hay ngại ngùng của người lần đầu tiên gặp nhau, thậm chí càng không thể che giấu nội tâm của cô ta, khiến cho người ta chỉ nhìn qua là biết ngay. Điều này khiến cho tôi hơi thất vọng. Tôi vốn hi vọng cô ta là người điềm đạm và trưởng thành, như vậy tôi với mẹ tôi mới đỡ một phần trong việc giải quyết những vấn đề có liên quan đến thầy Châu. Giờ xem ra Châu Ái cũng chẳng đáng tin cậy, nói không chừng có khi còn làm rối tung mọi việc.

Cô ta nhìn tôi một hồi rồi cười nói:

- Chị Y Y, chị thật là đẹp, trông rất tây! Cứ như các minh tinh trên tivi ấy!

Đã là người thì ai chẳng thích được khen đẹp, huống hồ những điều cô ta nói quả thực hơi quá. Tôi thầm chửi mình ư ờn hót vì bắt đầu nảy sinh thiện cảm với cô ta.

- Mua thuốc gì thế?

- Morphin! – Nói xong mắt Châu Ái đỏ hoe, giống như là biến thành một người khác vậy, trước mặt tôi cô đang cố gắng tỏ ra kiên cường, như thế này còn đáng thương hơn là khóc lóc.

- Cứ tiêm mãi cái này cũng không phải là cách! – Tôi đeo kính râm lên, nói.

- Thỉnh thoảng tiêm một mũi để còn ăn chút gì, nếu không thì đói chết!

- Chúng ta nên cân nhắc đến những chuyện sau này! – Tôi nhìn thẳng về phía trước. – Những chuyện cần làm thì phải làm trước!

- Dù gì người vẫn còn sống, được đến đâu hay đến đó, biết đâu lại có kỳ tích! Chị nói xem... bố em sẽ chết thật sao?

- Sớm muộn gì cũng phải qua cái cửa này, chúng ta càng lớn, bố mẹ càng già đi, sinh lão bệnh tử là quy luật của tự nhiên, cô phải nghĩ thoáng ra một chút!

- Cứ nghĩ đến việc bố em sắp ra đi mãi mãi là em lại thấy rất tuyệt vọng, trong lòng như bị hàng nghìn mũi kim đâm phải. Em còn rất nhiều việc chưa kịp làm, vốn định cuối năm nay sẽ dẫn bố đi du lịch, giờ thì chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Diệp Cường gọi điện cho tôi, hỏi chuyện bên đội trưởng Trương giải quyết sao rồi. Tôi ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Chắc là không vấn đề gì đâu!

- Đã tặng quà chưa?

- Tặng rồi ạ! – Tôi nói dối>

Cúp điện thoại, thấy Châu Ái đang ngẩng người nhìn tôi, tôi liền tháo kính râm xuống, hỏi:

- Nhìn cái gì thế?

Châu Ái chợt bừng tỉnh, cười cười:

- Y Y, chị có thấy em giống bố em không?

Tôi làm gì còn tâm trạng mà nghiên cứu vấn đề này. Tôi chỉ nhìn qua rồi trả lời cho xong:

- Ừ, cũng hơi giống!

Nụ cười của Châu Ái đầy chua xót:

- Nhưng những người khác đều nói không giống!

Tôi vội về khách sạn nên chẳng có thời gian đâu mà bàn bạc chuyện này, liền khởi động xe, nói:

- Để tôi đưa cô về nhà!

- Không cần đây, em tự đi bộ về cũng được! - Châu Ái vừa nói vừa xua tay. Tôi cũng chẳng nói gì thêm, vốn dĩ tôi cũng chỉ nói dài bồi vậy thôi, từ đây về nhà tôi cũng chỉ có vài bước chân, chỉ có điều trời hơi nắng.

Châu Ái đang mở cửa xe định xuống thì đột nhiên khựng lại, như chợt nhớ ra điều gì, cô quay lại nhìn tôi nói:

- Y Y, chị nói xem, một người trước khi chết liệu có tâm nguyện nào chưa hoàn thành không?

Câu hỏi này của cô ta làm tôi toát mồ hôi hột, ậm ừ nói về không vui:

- Có thể, cô hỏi chuyện này làm gì>

- Là em đang nghĩ bố em có tâm nguyện nào chưa hoàn thành không?

- Nếu như là có, đương nhiên là lo lắng cho cô rồi: hi vọng cô sớm kết hôn này. Mà cô vẫn chưa kết hôn đúng không? – Tôi nói về chán nản, người sắp chết đến nơi rồi mà còn tâm với chả nguyện gì chứ? Muốn biết thì hỏi thẳng ông ấy đi, hỏi tôi làm cái gì? Tôi làm sao mà biết được?

- Chưa ạ! Chị Y Y, chị chưa từng gọi bố em là “bố” phải không! – Nói rồi Châu Ái tỏ vẻ ngượng ngùng, dường như cũng cảm thấy câu hỏi này kỳ quặc.

- Tại sao tôi phải gọi ông ấy là bố? Ông ấy là bố cô mà, không phải cô đang ghen với tôi đấy chứ? – Tôi thấy thật nực cười, thầm nghĩ: Tiếng “bố” có thể tùy tiện gọi như vậy sao?

- Không phải vậy, chị chớ hiểu nhầm! - Châu Ái cố ý né tránh ánh mắt của tôi, vừa mở cửa xe vừa nói. – Thôi em về đây!

Tôi nhìn theo cái bóng đang khuất dần của Châu Ái, thầm nghĩ: Cô gái này mang đến một cảm giác, nói thế nào nhỉ, cứ bí ỉn kiểu gì ấy, khiến cho tôi cảm thấy cô ta nói chuyện và suy nghĩ đều khác người bình thường, không biết cô ta có bị bệnh về tâm lý hay đầu óc có vấn đề không nữa?

Điện thoại đổ chuông, là tin nhắn của Tiêu Dũng, hỏi tôi chuyện xin nghỉ ở khách sạn làm đến đâu rồi. Tôi đọc tin nhắn, không biết trả lời sao.

Tôi thích vừa nghe nhạc vừa lái xe. Thịnh thoảng đang lái xe lại nghĩ, nếu có thể cứ lái đi mãi mãi thì tốt biết mấy, tốt nhất là lái xe đi vào một cái đường hầm thời gian, đến khi đi ra tôi đã trở thành một đứa bé, chẳng có ý thức, chẳng biết đến yêu và hận, chỉ biết khóc rồi ngủ, ngủ dậy rồi ăn, cứ như vậy thì thích biết mấy.

Lúc về đến thành phố đã gần 5 giờ chiều, tôi lấy điện thoại ra gọi cho anh Hùng. Anh nghe máy liền nói:

- Anh đang đánh bài ở ngoài, mai đưa xe cho anh cũng được>

Tôi đành phải lái xe đến khách sạn.

Vừa đỗ xe vào bãi, Tề Tề đã gọi cho tôi, nói hôm nay Hường Phong Thu đi xem mặt, bảo tôi hết giờ làm đợi cô ấy đến đón, tối cùng đến chỗ chị Tịnh ăn cơm.

Tôi đáp:

- Không cần đón đâu, để tớ tự đến!

Cúp điện thoại, tôi bắt đầu suy ngẫm những gì Tề Tề vừa nói: Hường Phong Thu đi xem mặt ư? Anh chàng này cuối cùng cũng chịu đi xem mặt à? Tuần trước đi ăn với chúng tôi, chị Tịnh nói sẽ giới thiệu bạn gái cho anh, lúc ấy anh còn lắc đầu quầy quậy, một mực nói rằng chưa đủ điều kiện. Thế mà mới có mấy ngày đã có đủ điều kiện rồi ư? Không hiểu sao cứ nghĩ đến cảnh tượng Hường Phong Thu ngồi chung với đứa con gái khác tôi lại thất xót xa trong lòng.

Tôi lấy điện thoại ra, ấn phím gọi Tiêu Dũng, hẹn anh tối nay cùng đi ăn cơm.

Tiêu Dũng nghe nói cùng đi ăn với bọn Tề Tề liền một mực từ chối, không chỉ như vậy, còn bảo tôi tốt nhất không đi. Anh nói:

- Tối nay anh mua thức ăn, về nhà ăn cơm đi!

Tôi nói về không vui:

- Nhưng em nhận lời người ta rồi!

Tiêu Dũng do dự hồi lâu mà không nói gì.

Tôi lo cứ thế này anh sẽ không đi thật mất. Tìm hiểu nhau một thời gian, tôi phát hiện ra anh thật sự rất ngang bướng, thế nên đành phải hạ giọng, giả bộ làm nũng:

- Đi đi mà, em đến cơ quan đón anh nhé!

ở ngoài cửa, đưa mắt nhìn quanh. Chắc anh không ngờ sẽ có một con BMW 320 đến đón mình. Tôi tháo kính râm, xuống xe, đang định gọi anh thì mấy anh chàng cảnh sát ở phía sau anh đã nhìn thấy tôi, chính là mấy anh chàng thảm bại dưới tay tôi trong lần chơi mạt chược trước. Bọn họ lớn tiếng gọi Mạc sư phụ, thậm chí còn đưa tay lên vẫy tôi.

Bọn họ đi đến cạnh Tiêu Dũng, vỗ vai anh, nói:

- Anh Dũng, oách chưa, còn sang hơn cả Cục trưởng của chúng ta đấy!

Tôi mỉm cười:

- Xe của khách sạn đấy, khó khăn lắm mới lấy le được một lần, đi đâu, để tôi chờ đi nào!

Bọn họ xua tay:

- Thôi, bọn em đi xe máy thôi!

Nói rồi có một người ghé vào tai tôi thì thầm:

- Sư phụ, chị quyến rũ quá, đến nỗi anh Dũng vừa nhìn thấy chị đã ngây ra rồi!

Tiêu Dũng nghe thấy vậy liền vung một đám dọa anh chàng kia, bọn họ cười ồ lên vui vẻ.

Sau khi mọi người giải tán, chúng tôi lại trở lại với cục diện bế tắc của mình, bởi vì sự bất mãn với đối phương của chúng tôi chưa hoàn toàn tiêu tan. Tôi ép mình phải mỉm cười, sau đó mở cửa xe:

- Đi thôi!

Tiêu Dũng miễn cưỡng lên xe, hình như tôi càng nhiệt tình thì anh càng làm cao. Tôi thầm nghĩ, anh đừng có quá đáng quá!

- Xe ở đâu đấy? – Anh vừa cài dây an toàn vừa hỏi.

- Em mượn của bạn!>

- Bạn nào?

Tôi hơi thấp thỏm nhưng vẫn nói thật:

- Của anh Hùng, lần trước chúng ta đã gặp ở quán Tô Châu ấy!

Quả nhiên Tiêu Dũng nổi cáu thật, anh quay sang nhìn tôi nói:

- Mượn của ai không mượn, sao cứ phải mượn của hắn ta? Em là phụ nữ, sao cứ phải giao du với mấy loại người như vậy? Rõ ràng hắn ta là một thằng lưu manh!

Tôi hít một hơi thật sâu:

- Trong nhà có chuyện gấp, không phải vì bất đắc dĩ em cũng không gọi anh ta đâu! Anh nghĩ về em thế nào em không quan tâm, nhưng anh nên tôn trọng người ta một chút, người ta đâu có đắc tội gì với anh, sao anh lại nói người ta như vậy?

Tôi nghĩ, chẳng qua chỉ là mượn xe của người ta thôi, mà chẳng phải anh không mượn hộ được còn gì?

- Anh chẳng phải muốn tốt cho em sao? Anh thường xuyên đi tuần tra, anh hiểu quá rõ bọn người đó!

Nhìn! Tôi không nói nữa, trong lúc chờ đèn đỏ, tôi bật nhạc. Chỉ có điều không khí trong xe quá ngột ngạt, ngay cả âm nhạc cũng khiến cho người ta thấy áp lực.

Có lẽ vì muốn tìm một chủ đề khiến cả hai cùng vui vẻ, Tiêu Dũng đột ngột hỏi:

- Chuyện nghỉ việc em đã cân nhắc thế nào rồi?

Tôi vẫn còn đang câu nệ không thể chuyển đề tài như ý anh được:

- Tổng giám đốc đi công tác, mấy ngày nữa mới về!

- Ủ, tranh thủ mà làm! Hôm nay anh đã nói chuyện với Cục trưởng để cho em vào làm ở phòng hồ sơ rồi, ông ấy nói chỉ cần em đồng ý là được. Hình như ông ấy rất hiểu em, nói là sợ em không chịu nổi công việc khô khan như vậy!

Tôi mỉm cười đối phó.

- À, phải rồi, trưa nay em vội về nhà làm gì?

- Về thăm ông ấy, tình hình không được lạc quan cho lắm... Thật hi vọng ông ấy chóng được giải thoát! – Tôi hi vọng đề tài này có thể xoa dịu tình trạng cầu chúng tôi lúc này.

Tiêu Dũng nghe xong liền nhảy lên như giẫm phải mìn:

- Thế thì em lên sớm làm gì? Để một mình mẹ em trông coi thôi sao?

Tôi cố nén cơn giận, nhìn anh bằng ánh mắt bất lực:

- Xin anh đừng có chuyện bé xé ra to như vậy, con gái ông ấy về rồi!

- Thế thì hôm nay em càng không nên trở lại thành phố, dù gì cũng phải ở trông một đêm, cho dù không phải bố đẻ cũng nên làm bộ để an ủi mẹ em một chút. Em thì giỏi rồi, vẫn còn tâm trạng đi tụ tập bạn bè...

Tôi thực sự không thể nhịn nổi nữa, liền đạp mạnh phanh xe, tấp xe vào lề đường. Tiếng phanh gấp chói tai vang lên. Tiêu Dũng bị bất ngờ nên toàn thân đổ nhào về phía trước, suýt nữa thì đập đầu vào xe. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt phẫn nộ.

Trong xe đột nhiên trở nên im lặng, tôi mặt mày tím tái, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Một giây, hai giây, ba giây...

Rầm! Cửa xe nặng nề đóng sập lại.

Tôi im lặng ngồi trong xe.

Tôi vừa đến nơi đã thấy Tề Tề ngồi trên một cái bàn ở phía đối diện, vỗ tay đôm đốp vì thích thú. Tiếp đó, Hường Phong Thu miễn cưỡng lấy ví tiền ra đưa cho Tề Tề 50 tệ.

Tề Tề nói:

- Tôi biết cậu sẽ không dẫn anh ấy theo mà!

- Thế sao? – Tôi giả bộ điềm tĩnh. – Anh ấy có chuyện gấp!

Hóa ra hai người họ đang đánh cược xem Tiêu Dũng có đến không. Tề Tề ném cho tôi một điều thuốc:

- Thế cũng được, dù sao cũng chẳng phải gu của chúng ta! Tìm người khác đi, cậu mà kết hôn với anh ta sớm muộn gì cũng sẽ bị mất cân bằng nội tiết!

Tôi mỉm cười, cướp lấy tờ tiền trong tay Tề Tề:

- Người ta chuẩn bị an cư lập nghiệp rồi, cậu chớ nhiều lời!

Hường Phong Thu thích thú nhận lại tiền của mình, nhét lại vào trong ví:

- Đúng là chỉ có Y Y hiểu anh!

- Người đến xem mặt đâu rồi?

Tề Tề chỏ về phía trước:

- Tôi cũng chưa nhìn thấy, nghe nói vừa mới đến đã vào nhà vệ sinh rồi!

Nói xong liền đá chân Hường Phong Thu:

- Không có chuyện gì chứ?

Cô đang nói thì đột nhiên thu chân lại, nh mắt ra hiệu cho tôi. Tôi liếc qua, thấy có một cô gái đang từ phía đối diện đi đến, dáng người cao ráo, mặc váy liền màu trắng, khuôn mặt sáng. Chiếc kính râm che kín đôi mắt, đáng vẻ rất đoan trang, tự tin.

Hường Phong Thu thấy vậy liền vội vàng đứng dậy nhường chỗ, sau đó chỉ tay vào điều thuốc trên tay chúng tôi. Tôi và Tề Tề liếc nhau bĩu môi rồi dập thuốc.

- Cô ấy tên Mẫn Văn, là giáo viên tiếng Anh cấp hai. Mẫn Văn, đây là Tề Tề và Y Y, bạn học của anh!

- Chào mọi người! – Mẫn Văn mỉm cười rạng rỡ với chúng tôi.

Đàn bà thường ham hư danh, thế nên lần đầu tiên gặp thường có thói quen so bì với nhau. Mẫn Văn vừa ngồi xuống tôi đã nhìn thấy mình chẳng sánh bằng cô ta rồi. Da cô ta trắng hơn tôi, học vấn cao hơn tôi, công việc có thể diện hơn tôi, ngay cả cách nói chuyện, thần thái, chỉ cần nhìn qua cũng biết là tiểu thư con nhà gia giáo. Tôi quay sang Tề Tề, cảm thấy cô ấy cũng có chút hụt hẫng, cảm cú nghịch điện thoại để chuyển hướng chú ý của mình. Tôi không biết Mẫn Văn lúc này có cái nhìn ra sao về tôi và Tề Tề.

Hương Phong Thu nhìn thấy Tề Tề nghịch điện thoại liền nói;

- Hay là gọi Giang Hạo tới đây đi, có mình tôi là đàn ông, chán lắm!

Tề Tề đáp;

- Em có gọi anh ta cũng chẳng đến, hay là anh tự gọi đi!

Hương Phong Thu liền cầm lấy điện thoại:

- Anh ta mà đến em cũng đừng xì cái mặt ra đấy!

Hương Phong Thu gọi điện thoại, tôi thầm mong anh ta đừng có đến, bởi vì anh ta mà đến tôi sẽ lẻ bóng, thật là thê lương. Tề Tề nghe thấy Hương Phong Thu nói Giang Hạo sẽ đến liền cười toét miệng>

- Tôi còn tưởng anh ta không đến cơ đấy!

Hương Phong Thu nhìn tôi:

- Hay là anh thử hỏi xem anh Dũng đã xong việc chưa nhé?

Tôi vội vàng gạt đi:

- Đừng đừng, anh ấy mà đến lại mất vui, thôi bỏ đi!

Tôi sợ Tiêu Dũng sẽ không nể mặt Hương Phong Thu, thế nên thà cứ làm người thừa còn hơn.

Sau khi Giang Hạo đến, tôi vội vàng nhường ghế. Như vậy là Hương Phong Thu và Mẫn Văn ngồi một bên, đối diện là Tề Tề và Giang Hạo, một mình tôi ngồi một bên, càng nhìn càng thấy cô độc, càng nghĩ càng thấy thê lương.

Có lẽ Mẫn Văn không thích những người đàn ông uống rượu, hoặc cũng có thể vì muốn tạo ấn tượng tốt với Mẫn Văn mà Hương Phong Thu không gọi rượu, mỗi người một lon nước giải khát là xong chuyện, ngay cả Giang Hạo cũng chẳng phải là ngoại lệ. Không chỉ có vậy, anh còn đặt riêng một đôi đũa bên cạnh, chỉ để gấp thức ăn cho Mẫn Văn, hết sức dịu dàng và quan tâm. Tôi và Tề Tề thầm nôn ọe tỏ vẻ khinh thường, thế nhưng bộ dạng lấy lòng Giang Hạo của Tề Tề cũng khiến tôi thấy buồn nôn không kém, lúc thì hỏi Giang Hạo có hút thuốc không, khi thì hỏi Giang Hạo có ăn cái này, ăn cái kia không, cứ như thể Giang Hạo là một kẻ thiếu năng trí tuệ không bằng. Tôi lén lặc đầu ngoa ngẩn.

Ăn được một nửa thì Giang Hạo nhận được điện thoại, sau đó nói:

- Thật sự xin lỗi, tôi phải đi trước đây!

Hương Phong Thu thấy vậy liền nói:

- Người anh em, thế đâu có được, khó khăn lắm tôi mới mời được anh ăn bữa này m>

- Còn dám nói, mời tôi ăn cơm mà chẳng cho tôi uống ngụm rượu nào, ăn thế nào đây?

- Ha ha, đây là vì hoàn cảnh đặc biệt mà!

Giang Hạo đứng dậy, cầm túi xách:

- Nói đùa thôi, có một đám khách du lịch từ Hoàng Sơn đến công ty khiếu nại, tôi phải về xử lý gấp!

Tề Tề thấy vậy liền nói:

- Ok, anh đi đi, lúc nào về thì liên lạc sau!

Tôi liếc Tề Tề, thấy cô ấy đang cố gắng tỏ vẻ thấu hiểu.

Giang Hạo vừa đi, dao nĩa trên tay Tề Tề rơi xuống đĩa, phát ra tiếng chói rai:

- Mẹ kiếp, thật sự muốn ly hôn quá!

Tôi lên đưa mắt nhìn Mẫn Văn, cô ta chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, vẫn điềm đạm cắt miếng bít tết trước mặt. Hường Phong Thu vội vàng dàn hòa:

- Ấy ấy ấy, nói chuyện gì vui đi, có phải anh ta đi làm chuyện xấu xa đâu!

- Có mà nhin, chẳng phải đã bắt đầu tác chiến rồi sao? Phải hướng về phía thắng lợi chứ, đừng cảm tiến về phía trước! Tiếp tục cố gắng đi! – Tôi vỗ vai Tề Tề động viên.

- Đừng vỗ, tớ cũng đang cố nén để đánh trận này, sao mà đàn bà chúng mình khổ thế không biết, trước khi lấy chồng thì kiêu ngạo, tự tin biết mấy, lúc nào cũng có cả một lũ đàn ông theo đuổi, thẳng nào cũng răm rắp nghe lời. Thế mà lấy chồng một cái là phải nghĩ trăm phương nghìn kế lấy lòng đàn ông, mua vui cho chúng. Cứ như tôi hiện giờ đây này, đừng tưởng tôi vui vẻ trong chiến thắng, thực ra trong lòng tôi rất buồn phiền! Hay, sớm biết thế này thì đã chẳng lấy chồng làm gì! C hôn nhân chẳng hề lãng mạn như mọi người tưởng tượng, toàn là những chuyện vặt vãnh, phiền chết đi được! Cậu xem mấy cô con gái con nhà có giáo dục đấy, sau khi kết hôn rồi ai chẳng phải cắm đầu vào việc nhà, giáo dục con cái, hầu hạ từ lớn đến nhỏ nhà chồng, sống ừ rừ qua ngày. Lâu dần trở nên chán ghét chính bản thân mình, ấy vậy mà cũng chẳng dám chán ghét người đàn ông ấy!

Tề Tề bắt đầu kêu ca, tôi cười thầm trong bụng: Nếu chẳng phải cậu làm những chuyện tổn thương đến người ta thì đâu rơi vào bước đường cùng này!

- Cách nghĩ của em phiến diện quá, em chớ nói bừa ở đây! - Hường Phong Thu gõ gõ vào đĩa Tề Tề, chỉ sợ những điều cô ấy nói gây ảnh hưởng đến Mẫn Văn, khiến cho cuộc xem mặt lần đầu tiên của anh thất bại. – Người xưa đều nói, hôn nhân là đầu thai lần hai của phụ nữ, vì vậy việc chọn chồng là vô cùng quan trọng. Phụ nữ sau khi kết hôn có hạnh phúc hay không đều phụ thuộc vào sự yêu mến và tôn trọng của người chồng. Một người đàn ông tốt sẽ tạo ra một cuộc hôn nhân hạnh phúc, là bức tường cản gió tránh bão, là một cái tổ ấm của người phụ nữ. Còn nếu chẳng may rơi vào tay những người đàn ông chẳng có trách nhiệm, chăm ăn lười làm thì coi như mạt vận. Ha ha, nếu hai em mà gặp được một người như anh thì đảm bảo chẳng còn gì phải kêu than. . .

- Thôi đủ rồi! – Tề Tề cau kinh nói. – Nói như anh sở dĩ hôn nhân của bọn em không hạnh phúc đều là vì tìm không đúng người à, như thế chẳng phải anh đang ám chỉ mặt của bọn em có vấn đề? Có logic nào như vậy không hả trời? Cho dù có tìm một người đàn ông mới, anh có dám đảm bảo cuộc sống sau hôn nhân không có gì thay đổi không? Có thằng đàn ông nào lúc đi của lại không tăng bốc đàn bà đến tận trời không? Anh phải nhìn bằng con mắt nhai xa trông rộng, đàn ông trở nên hư hỏng chỉ trong chớp mắt, nhanh tới mức chính bản thân anh ta còn chẳng nhận ra, anh có dám khẳng định sau này mình không như vậy không?

Hường Phong Thu vội vàng liếc sang Mẫn Văn:

- Em nói cái gì vậy chứ? Ít nhất hiện giờ anh vẫn là một người đàn ông tốt mà. Còn nữa, anh là anh, người khác là người khác, đừng có vơ đũa cả nắm thế!

Mẫn Văn thấy chúng tôi tranh luận liền lên tiếng:

Mẫn Văn uống một ngụm nước cam, từ tốn nói tiếp:

- Theo em nghĩ, hôn nhân chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống, đàn bà nếu như coi hôn nhân là điểm dừng chân cuối cùng của mình thì đúng là một sai lầm lớn. Giờ là thời đại nào rồi mà còn nghĩ sống cả đời với một người đàn ông? Gắn bó toàn bộ tình yêu vào một người đàn ông chẳng khác gì con thiêu thân bay vào ngọn lửa. Hạnh phúc của phụ nữ không phụ thuộc vào hôn nhân mà là ở sự độc lập của bản thân. Cái gọi là độc lập, thứ nhất chính là kinh tế, một người phụ nữ không phụ thuộc đàn ông về kinh tế mới có nền móng cho sự độc lập. Nhưng phụ nữ kiểu gì cũng phải lấy chồng, những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống là chuyện khó tránh. Đối với những thứ này, chúng ta cần phải "kinh doanh".

- Em có vẻ giống chuyên gia nhỉ? - Hường Phong Thu nói.

Mẫn Văn mỉm cười:

- Em là gái chưa chồng, cũng không hiểu lắm về hôn nhân, đây đều là những lý thuyết mà bạn học đại học của em nói cho em biết. Chỉ có điều, chị Tề Tề này, yêu đương coi trọng khả năng cạnh tranh, hôn nhân lại chú trọng năng lực quản lý. Chị cũng đừng mất đi niềm tin vào cuộc hôn nhân hiện tại, nếu như chị thành tâm muốn xây dựng, có thể sẽ đạt được những thu hoạch đáng bất ngờ đấy!

- Xây dựng thế nào? Chuyện này quá khó với tôi, chỉ riêng việc xử lý mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu thôi tôi cũng thấy mệt như làm marketing cả năm rồi. Ở chung với mẹ anh ta chỉ một giây cũng căng thẳng như đi gặp hàng chục khách hàng lớn. Hơn nữa, lấy nhau rồi, người là của mình rồi, cần gì phải nghĩ đến chuyện quản lý? Ở đơn vị, đồng nghiệp cạnh tranh với nhau đã đủ căng thẳng lắm rồi, về đến nhà là chẳng muốn động não làm gì nữa hết!

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Xây dựng mà cô nói đến ở đây có bao gồm sự hi sinh để duy trì cuộc sống hôn nhân không? Ví dụ như, khi đàn ông cảm thấy công việc của phụ nữ không có lợi cho sự ổn định gia đình, phụ nữ có nên nghỉ việc hoặc chuyển nghề không, cho dù cô ta có thích công việc ấy đến thế nào đi nữa?

- Tuyệt đối đừng làm vậy! – Tề Tề cướp lời. – Tớ muốn hỏi một chút, người phụ nữ này có phải thường ngồi chờ bạc, buôn bán thuốc phiện hoặc lừa bán phụ nữ qua biên giới không? Nếu như không phải, rõ ràng người đàn ông ấy quá ích kỷ. Công việc mà người phụ nữ của mình thích tại sao lại bắt nghỉ để ở nhà chăm lo gia đình? Nực cười! Cái gọi là xây dựng kia bắt buộc phải có tiền đề, đó chính là: Đối phương trước tiên phải tôn trọng cậu, phải bình đẳng trao đổi, đó mới là cơ sở của xây dựng!

Mẫn Văn nghĩ ngợi gì đó rồi nói:

- Nếu đổi lại là em, em chắc chắn cũng không làm vậy. Phụ nữ nếu chỉ vì ổn định gia đình mà từ bỏ sự nghiệp, mối quan hệ, sở thích cá nhân của mình thì thật chẳng đáng, phụ nữ không nên đánh mất cái tôi!

Nói rồi Mẫn Văn ngoảnh sang nhìn Hường Phong Thu:

- Phụ nữ càng hi sinh vì gia đình thì đàn ông càng dễ chán ghét, cuối cùng chính họ lại trở thành thủ phạm gây rạn nứt gia đình. Nhiều khi, đàn ông lấy lòng phụ nữ không phải vì cô ta giỏi giang mà là vì anh ta cảm thấy bản thân mình rất thành công!

Mẫn Văn nói xong, Hường Phong Thu liền nhú mồm, tỏ vẻ “cô gái này thật đáng sợ!”. Tòì cũng cảm thấy cô ta rất có lập trường, tự tin quyết đoán và thẳng thắn.

Mẫn Văn ăn nốt miếng cuối cùng, lau miệng rồi nói:

- Không còn sớm nữa, em phải về trường trước đây, các anh chị cứ tiếp tục nói chuyện tiếp nhé>

Hường Phong Thu liền đứng dậy:

- Đề anh tiễn em!

- Không cần đâu! – Mẫn Văn xách túi lên, mỉm cười với chúng tôi như lời cáo biệt.

Một bữa cơm với năm người ăn đến cuối cùng chỉ còn lại ba người. Mẫn Văn vừa đi là Tề Tề lập tức lấy thuốc ra, phát cho mỗi người một miếng:

- Ngồi chung với gái ngoan thật mất tự do!

- Hường Phong Thu ghé góm thật đấy, tìm được một cô gái vừa có lập trường lại có khí chất!

Hường Phong Thu đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Chưa chắc người ta đã để mắt đến anh, bố cô ấy là Phó Cục trưởng Cục nhân sự, hai đứa anh không môn đăng hộ đối!

Tòì cúi đầu, châm một miếng thuốc, thờ ơ nói:

- Điều kiện tốt đấy, biết đâu ông ta có thể cất nhắc anh lên làm hiệu phó!

Tề Tề chớp mắt:

- Phải đấy, đến lúc ấy có quyền quyết định rồi, anh nhớ cho em bao thầu hết siêu thị, nhà ăn trong trường nhé! Ha, thế là em phát tài lớn rồi!

Hường Phong Thu thờ dãi:

- Mới quen nhau, ai biết được sau này thế nào!

Tề Tề cũng thờ dãi, tòì cũng thấy trong lòng u uất. Tề Tề nói:>

- Hay là uống chút rượu đi!

Qua ba tuần rượu, chúng tôi lại liêu xiêu đi ra khỏi quán như thường lệ.

Lúc lên xe, Tề Tề cứ một mực hỏi tòì cho bằng được chiếc xe từ đâu mà có? Tòì không biết là Tề Tề không biết thật hay là có ý gì đó, liền trả lời là của một đồng nghiệp ở khách sạn mượn giúp.

Tề Tề nói;

- Thật không, thẻ độc đi!

- Đương nhiên là thật rồi, tớ mà nói dối để con trai không có mặt mũi! – Lúc này Tề Tề mới chịu tin và bắt đầu kêu ca không muốn về nhà, năn nỉ chúng tôi đi bar với cô ấy.

Hường Phong Thu cúi đầu nói:

- Về nhà đi, đề bọn anh tiễn em.

Về đến nhà Tề Tề, cô vẫn ngồi im trên ghế, Hường Phong Thu liền vỗ vai Tề Tề:

- Đến nhà rồi, mau xuống đi!

Tề Tề bực bội trợn mắt với Hường Phong Thu, nói:

- Biết rồi, nghe xong bài này rồi đi!

Trời sáng rồi lại tối, tôi lại thêm mấy tuổi

Trái tim ấm áp rồi nhưng thế giới vẫn âm đạm

Có những lúc cô đơn rất cần có một người

Tình yêu mất rồi, chúng ta cũng chẳng còn hoàn mỹ

Mộng thành rồi lại vỡ, chúng ta liệu có bao nhiêu cơ hội...

Tề Tề ngồi im lặng trên ghế, nước mắt trào ra khóe mắt, lặng lẽ lăn dài trên má. Dưới ánh đèn mờ mờ, tôi vẫn nhìn thấy rõ những giọt nước mắt long lanh ấy.

Lúc Tề Tề lên lầu, tôi đỗ xe ở đó, nhắn tin cho Tiêu Dững, hỏi anh đã ngủ chưa. Tôi lúc nào cũng vậy, lúc đầu thì vô cùng cứng rắn, sau lại tự thuyết phục mình không nên cứng rắn nữa: Tôi lo sợ mình chỉ vì một con giận mà mất đi nhiều thứ.

Sau khi nhắn tin, tôi ngồi lý trên ghế đợi tin nhắn trả lời, tay nắm chặt điện thoại, đầu óc cực kỳ căng thẳng.

Chẳng biết Hường Phong Thu đã ngồi xuống bên cạnh tôi từ lúc nào. Anh chăm chú nhìn tôi, nhẹ nhàng hỏi:

- Lại cãi nhau à?

Câu hỏi này khiến cho trái tim tôi trào lên nỗi ám ức, nước mắt trào ra:

- Hường Phong Thu, có phải anh rất thích Mẫn Văn không?

Hường Phong Thu không ngờ tôi sẽ hỏi câu này, mặt nghệt ra một lát rồi chậm rãi nói:

- Y Y, anh với Mẫn Văn là không thể...

Tôi ngoảnh đầu lại, khởi động xe, chờ đợi anh bịa ra một lý do nào đó để an ủi tôi.

- Anh phải thừa nhận, cô ấy là một cô gái tốt, sống tích cực, tự tin và lành mạnh. Nhưng cô ấy quá độc lập, chẳng giống con gái chút nào, lại rất nhiệt tình và đam mê trong tình yêu. Bọn anh quen nhau hơn một tháng cộng mới gặp nhau ba lần. Bảo là cô ấy chẳng có cảm giác gì với anh, nhưng cô ấy lại nói anh là người bạn trai khá lý tưởng của cô ấy, nói rằng cô ấy quan tâm đến anh nhưng lúc anh bệnh lại chẳng thấy cô ấy đến thăm. Anh cũng chẳng biết giữa bọn anh rốt cuộc là quan hệ gì, có phải là yêu đương không. Có những suy nghĩ của cô ấy khiến anh cảm giác cô ấy rất ích kỷ, không biết có phải lòng dạ anh hẹp hòi hay không nữa!

- Hoàn cảnh gia đình cô ta rất tốt, ích kỷ là chuyện thường tình!

- Đừng nói đến gia cảnh nhà cô ấy nữa, mấy đồng nghiệp đều nói anh tiếp cận cô ấy là vì điều kiện gia đình cô ấy. Điều này khiến cho anh cảm thấy rất áp lực, nếu như bọn anh đến với nhau thật, không biết mọi người có nghĩ anh ăn bám không nữa?

- Mặc kệ người ta nói gì thì nói, bọn họ ghen tỵ với anh ấy mà! Đàn ông tìm một người vợ có điều kiện chẳng nhẽ là sai? Chỉ có điều, điều em quan tâm nhất là anh có yêu cô ta không?

- Ở bên cạnh cô ấy, anh luôn cảm thấy áp lực, cái gì cũng thua kém cô ấy!

Tôi gạt nước mắt cười nói:

- Anh còn thâm hơn cả em!

-... Ở trường có một cô giáo thầm yêu anh, có vẻ rất si tình, đáng tiếc là hơi xấu, lại béo nữa. Hầy, Hường Phong Thu anh đây thật đáng thương! Ngộ nhờ chuyện với Mẫn Văn không thành, chắc anh đến với cô ta cho xong! - Hường Phong Thu cười như mếu.

- Xì, anh tưởng người ta giờ vẫn đợi anh chắc? Cô ta thấy anh tìm được một cô gái xinh đẹp rồi nên có khi đã nhắm mắt nhận lời một người đàn ông nào đó thầm yêu cô ta rồi cũng nên. Những người như vậy sau khi gặp phải cú sốc trong tình yêu thường tìm đến một người đàn ông yêu mình để điều trị vết thương trong lòng!

Hường Phong Thu đột nhiên quay sang nhìn tôi:

- Nếu em bị tổn thương, có khi nào sẽ tìm đến anh để điều trị không?

Tôi ngây người:

- Đồ mở quạ, em còn chưa bị tổn thương mà!

Hương Phong Thu cười như mèo, dựa lưng vào ghế:

- Hôm nay lúc đánh cược với Tề Tề, anh thật hi vọng mình sẽ thắng một lần. Như vậy có nghĩa anh sẽ nhìn thấy em và Tiêu Dững tay trong tay đi về phía anh, như vậy anh sẽ nản lòng thật sự và anh sẽ nhanh chóng đến bên Mẫn Văn. Thế nhưng em lại... Chỉ cần vẫn còn 1% cơ hội, giữa anh và Mẫn Văn vẫn còn 99% khoảng cách!

Không biết có phải đã uống quá nhiều hay không mà Hương Phong Thu dường như đã trở thành một người khác, toàn nói ra những điều khiến người ta kinh ngạc.

- Tiêu Dững không hợp với em lắm! - Hương Phong Thu nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Tại sao?

- Tại sao em phải chọn anh ta chứ?

- Bởi vì em muốn kết hôn, sau đó đón mẹ em lên đây ở cùng!

- Nhất định phải là anh ta ư?

- Trước mắt vẫn chưa tìm được người thích hợp hơn

- Anh cũng có thể làm được, anh hợp với em hơn, em đã từng nghĩ đến anh chưa?

- Chưa bao giờ, anh không hợp với em đâu!

- Tại sao?

- Anh chưa có nhà, chưa kết hôn.

- Không có nhà thì không thể kết hôn ư? Người đã ly hôn thì không thể lấy người chưa từng kết hôn à?

- Không có nhà thì kết hôn kiểu gì? Nếu như kết hôn rồi mà vẫn phải vật vờ với chuyện cơm tiền bạc như lúc đầu thì chẳng ai dám đảm bảo cuộc hôn nhân ấy sẽ hạnh phúc cả. Cả thời gian và tâm sức đều không cho phép em làm điều đó. Do vậy Mẫn Văn hợp với anh, còn Tiêu Dững hợp với em.

- Em không cảm thấy một cuộc hôn nhân không tình yêu rất đáng sợ sao? Hai người ngủ chung với nhau cả đời, nếu như chẳng có tình yêu chân chính, còn ý nghĩa gì không hả? Cuộc đời còn có ý nghĩa gì để mà nói không hả?

- Em chẳng có tâm trạng nào mà bàn bạc chuyện cuộc đời với anh. Tình cảm giống như rau xanh, còn tủ lạnh chính là vật chất. rau xanh mà không để vào tủ lạnh sẽ dần dần thối nát. Còn tủ lạnh thì lúc nào mà chẳng có chỗ để đặt rau xanh vào. So sánh hai thứ đó với nhau, thấy tình cảm quá xa xỉ, còn vật chất mới là thực tế.

- Vô lý, thật quá vô lý! - Hương Phong Thu gất lên, nhìn tôi bằng ánh mắt u uất. - Rõ ràng ở bên cạnh Tiêu Dững em không hề thấy vui vẻ, sao cứ phải cố tỏ ra là mình hạnh phúc? Em sống dưới lớp mặt nạ ấy suốt ngày này qua ngày khác có thấy mệt mỏi không? Em không cần giả bộ nữa, ai cũng nhìn ra em và Tiêu Dững không hợp nhau, ngay bản thân em cũng hiểu rõ điều đó. Thế nhưng em cứ thích giả bộ. em không chỉ lừa gạt bọn anh mà còn trắng trợn ép buộc bản thân. Em tự nhìn lại mình lúc này xem, nhu nhược, mềm yếu, khép nép, nhìn trước ngó sau... em thay đổi rồi, em không còn là Mạc Y Y phong khoáng của ngày xưa, thay đổi đến mức anh cảm thấy thật xa lạ! Y Y, em đừng tiếp tục bán rẻ mình cho hôn nhân, nó sẽ hủy hoại em mất!

- Anh uống nhiều quá rồi, để em đưa anh về! - Hương Phong Thu giống như đã tìm được chìa khóa mở cánh cửa rỉ sét trong trái tim tôi, từ từ chuyển hết mọi thứ trong đó ra ngoài, phơi bày dưới ánh mặt trời. Cái hàng rào phòng ngự mà tôi dày công xây dựng bao lâu nay phút chốc đã sụp đổ, trở thành nước mắt trào ra vô tận.

12

Diệp Cường mặt mày tươi rói đi vào văn phòng tôi, tôi vội vàng nhét cái bánh bao đang ăn dở vào ngăn k>

- Không sao, cô cứ ăn đi! - Anh ta cười tươi. - Y Y à, có tin vui đấy!

- Há?- Miệng tôi vẫn còn ngậm bánh bao, mắt tròn tròn nhìn Diệp Cường chờ đợi.

- Tôi vừa gọi cho đội trưởng Trương, ông ta nói không cần phải lo lắng vụ kia nữa, ông ta sẽ ra mặt giải quyết giúp chúng ta.

Nói đến đây, giọng điệu của Diệp Cường càng thêm đắc chí:

- Tôi vốn chỉ hi vọng ông ta có thể giúp ta bắt một cây cầu thôi, nào ngờ ông ta ôm trọn luôn! Ha ha ha...

Nhìn Diệp Cường cười đắc chí mà tôi không sao tin vào tai mình. Sao có thể? Rõ ràng hôm đó tôi đã chọc giận đội trưởng Trương mà, không phải Diệp Cường đã nghe sai đấy chứ?

- Công đầu thuộc về cô đấy! - Diệp Cường vỗ vỗ vai tôi.

- Dạ! – Tôi mơ màng đi ra khỏi văn phòng.

Cái gã đội trưởng Trương này thật kì lạ, không phải chính sự thăng thấn hôm đó của tôi đã khơi dậy sự hính nghĩa trong lòng hắn ta đấy chứ? Chắc là không đâu.

Vậy thì vì sao hắn ta lại làm như vậy? Lẽ nào vì hắn ta với Bí thư vốn có khúc mắc gì, cho dù chúng tôi có không đến tìm thì hắn ta cũng vẫn sẽ ra mặt? Tôi nghĩ, chuyện này chắc chắn có uẩn khúc gì đó, bởi vì trên đời này chẳng có cái gì là miễn phí cả.

Chỉ có điều tôi cũng chẳng hơi đâu đi phân tích những chuyện này, chỉ cần Diệp Cường làm đúng như thỏa thuận, kiếm cho tôi 10.000 tệ là được rồi.

- Hai ngày nữa tôi sẽ đi Thâm Quyển một chuyến, nếu như bên đội trưởng Trương có việc gì, cô hãy... - Diệp Cường ngập ngừng. – Đành phải phiền cô vậy>

- Không phiền gì đâu ạ, ngại cứ yên tâm! – Tôi không biết rốt cuộc anh ta muốn nói cái gì, tôi cũng không biết anh ta có nhìn nhận ra sao về mối quan hệ giữa tôi và đội trưởng Trương. Tôi chẳng buồn hỏi. Tiêu Dũng đang thúc giục tôi nghỉ việc, chẳng ai biết tôi sẽ nghỉ lúc nào. Lúc này tôi đang tò mò không biết tình trạng hiện giờ của Lãnh Linh ra sao nên đành lớn gan hỏi. – Lãnh Linh... hiện giờ khỏe chứ?

- Hả? - Diệp Cường không ngờ tôi hỏi vậy nên căng thẳng nhìn tôi.

- Tôi chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi, dù gì cũng từng là đồng nghiệp với nhau mà!

- Cũng phải, cô ấy vẫn ổn!

- Vâng, thế thì tốt! – Về mặt bối rối của Diệp Cường lúc này khiến tôi hối hận, đáng nhẽ ra không nên hỏi.

- À phải rồi, năm ngoái quốc khánh thưởng cho nhân viên cái gì?

- Một thẻ mua hàng trị giá 100 tệ ạ!

- Năm nay không tặng cái này nữa, tặng đồ gì đó đi! Cô trưng cầu ý kiến của mọi người rồi đưa ra một bản dự toán cho tôi! Ngoài ra sau quốc khánh tổ chức cho mọi người đi chơi một chuyến, chia làm hai đợt. Cô liên hệ với một công ty du lịch, bảo họ cho báo giá nhé. Dạo này tôi còn bận chuyện khác, cô cứ lo liệu mà làm nhé!

- Dạ! – Tôi hiểu ý của Diệp Cường. Diệp Cường là người giữ chữ tín, lo xong hai vụ này, trừ đầu trừ đuôi tôi cũng kiếm được 10.000 tệ.

Tôi lập tức gọi điện cho Giang Hạo.

Tại văn phòng của Giang Hạo.

Tôi chẳng rảnh rồi để quan tâm đến chuyện tình cảm của hai vợ chồng anh ta hiện nay nên nói thẳng mục đích tôi đến đây ngày hôm nay. Anh ta chọn ra một điểm du lịch có chi phí thấp theo yêu cầu của tôi du lịch thành cô Phụng Hoàng ba ngày, chi phí cho mỗi người trong khoảng 600 tệ.

- 600 tệ anh ăn được bao nhiêu?

- Vế vào cửa tôi sẽ để cho cô giả thỏa thuận, tôi thu phí hướng dẫn và phí ăn uống, mỗi người khoảng 20 tệ. Tôi lấy được dự thảo xong sẽ trực tiếp báo cáo với Tổng giám đốc của cô. Nếu như ông ấy một mực đòi hạ thấp chi phí xuống, tôi có thể làm cách khác để trích một phần cho cô!

- Chắc là kiếm ít đi một chút vậy! – Tôi cười. – Không cần phải liên hệ với sếp tôi đâu, như thế này đi. Anh cứ dự toán mỗi người khoảng 700 tệ. Tôi đưa anh 2.000 tệ!

Tôi nhẩm tính, khách sạn có tất cả hai trăm hai mươi người, kiếm được 100 tệ trên mỗi đầu người, trả cho Giang Hạo 2.000 tệ để bịt miệng anh ta, còn lại 20.000 tệ thuộc phần tôi.

- Không thành vấn đề! - Giang Hạo giờ tay lên ra dấu Ok. – Để tôi làm hợp đồng!

Tôi nhip nhip tay xuống bàn:

- Có thể đưa tiền trước cho tôi không? Tôi... cần dùng gấp!

Tôi cười ái ngại:

- Thật sự là cần gấp!

Tôi lái xe phi thẳng đến chợ bán buôn. Chẳng trách trước đây Tề Tề thường đến chợ bán buôn này để mua bán thuốc, hóa ra nơi này lại có sức hấp dẫn đến thế. Đây là lần đầu tiên tôi làm mấy việc có thể bớt xén như thế này, mặc dù trong lòng phấp phỏng nhưng cứ nghĩ đến vẻ mặt vui vẻ của Diệp Cường, tôi lại thăm thẳm. Bây giờ không kiếm thì để đến bao giờ nữa? Nếu như tôi không ra mặt (mặc dù tôi không biết đội trưởng Trương có phải nể mặt tôi mà đồng ý hay không, nhưng Diệp Cường nghĩ như vậy là được) thì chi phí cho vụ trung tâm mát xa này còn nhiều hơn. Diệp Cường chẳng qua chỉ lấy tiền công để lập công cho mình, còn tôi chẳng qua chỉ được nhận một chút ân huệ. Nghĩ như vậy, tôi không nên được niềm vui, cao giọng há>

Người bán buôn sữa dê chỉ vào cái bao bì tôi đang cầm, nói:

- Loại này hơi đắt một chút, nhưng tỷ lệ pha chế và thành phần tương tự như sữa mẹ, có thể tăng cường sức đề kháng của cơ thể, thúc đẩy sự hồi phục của các tế bào!

- Thùng hai mươi hộp bao nhiêu tiền? – Tôi làm ra vẻ như người trong nghề.

- Thấp nhất là 60 tệ, giá nhập vào tương đối cao, chuyển trực tiếp từ Ôn Châu qua đây, phí vận chuyển cũng đắt nữa!

- 40 tệ có bán không? Tôi mua hai trăm hai mươi thùng!

Bà chủ nghe thấy vậy liền trở mặt lên nhìn tôi:

- Cô giết người à? Tôi có nhập vào cũng chẳng nhập nổi cái giá ấy!

Chị ta nói rồi liền chỉ vào trong kho chất đầy sữa:

- Cô có mua cả chỗ này tôi cũng không bán được!

Tôi quay quay cái chìa khóa trong tay:

- Ủ, không bán được thì thôi vậy!

- Ai dà, 45 nhé! 45! Đừng có mặc cả nữa, chuyện nhà chồng đều do một tay tôi xoay sở, một người đàn bà nuôi con nhỏ có dễ dàng gì đâu. Sau này cô đến mua lẻ tôi cũng sẽ để cho cô giá rẻ, thế có được không nào?

Nghe giọng điệu thì chị ta chắc người Hà Nam. Bên cạnh chị ta là một đứa bé khoảng bốn tuổi, nước mũi tèm lem đang ngồi trong một cái thùng rỗng, mái tóc vàng hoe, nhìn là biết bị thiếu can xi.

- 40! – Nói rồi tôi liền chậm chậm quay người bỏ đi, đợi chị ta lần nữa nhượng bộ.

- Thêm 3 tệ nữa đi! – Chị ta nói như nài nỉ.

- Thôi được, nhưng phải ghi trong hóa đơn là 65!

- Thế còn tiền thuế của tôi...

- Chị liệu mà làm!

Cuối cùng chị ta vẫn phải nhượng bộ. hai chúng tôi bàn bạc xong, chị ta đưa hóa đơn cho tôi trước, ngày mai tôi sẽ đưa tiền và phiếu nhận hàng đến, đến lúc đó nhân viên khách sạn sẽ đến tận nơi để nhận hàng, bởi vì chị ta nói nếu chuyển hàng đến khách sạn thì phải trả thêm tiền vì chị ta đã bán cho tôi với giá rất thấp rồi.

Xong việc ở chợ bán buôn, tôi liền ra ngân hàng, rút 20.000 tệ ra, cho vào phong bì rồi đi thẳng đến bệnh viện. Tôi rất nóng ruột, nghe Vu Lệ nói ngày kia Tổng giám đốc Ngô sẽ đưa vợ đến Quảng Châu làm phẫu thuật, vì vậy tôi phải đến đó ngay.

Lúc gần đến cửa, tôi nghe thấy một tiếng “Bốp”, một hộp cơm từ trong bị ném bay ra ngoài, tiếp theo đó là tiếng gào thét của một người phụ nữ:

- Cút, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa! Cút đi!

Tôi đang tự hỏi không biết có phải mình đã đi nhầm phòng hay không thì nhìn thấy Tổng giám đốc Ngô đi ra. Một chiếc thìa cũng theo anh “bay” ra, đập vào sống lưng anh. Anh hơi khựng người, nhưng đầu không ngoảnh lại, chỉ lặng lẽ nhặt hộp cơm lên.

Đây hoàn toàn không phải cảnh tượng mà tôi đã tưởng tượng. Tôi nghĩ nằm trên giường bệnh là một người phụ nữ yếu ớt, còn anh thì ngày đêm túc trực bên giường bệnh của cô. Tôi tưởng rằng mặc dù thể lương nhưng hai người vẫn rất đầm ấm. Lúc này tôi mới thấy mình đã nghĩ những khó khăn của anh quá đơn giản, giờ anh đang phải chịu đựng một áp lực còn lớn hơn sự gầy vò về thể xác.

- Tổng giám đốc Ngô! Tôi đứng cách đó không xa, rụt rè gọi>

- À, cô đến rồi đây à? – Anh tỏ vẻ ngại ngùng, tay hươ hươ cái thìa không biết đặt vào đâu.

Tổng giám đốc Ngô với tay khép cửa lại rồi chỉ vào cái ghế ở hành lang:

- Cô ngồi đi!

Anh ngồi xuống cạnh tôi.

- Tâm trạng không được tốt phải không? – Tôi không muốn thể hiện sự quan tâm quá mức đến anh. Lúc này anh rất nhạy cảm, cũng rất tiêu cực.

- Tâm trạng cô ấy luôn không ổn định, mấy đêm trước còn lên lút rút đầu kim truyền ra! – Anh nói xong liền thở dài, mệt mỏi dựa vào lưng ghế.

- Tôi có thể vào thăm một chút không?

Tổng giám đốc Ngô do dự hồi lâu rồi khẽ gật đầu:

- Cũng được, cô trông cô ấy hộ tôi, tôi ra ngoài kiểm cái gì ăn về đây!

Chị ta nằm yên ở đó, đôi mắt hơi khép, lông mày nhíu lại, sắc mặt rất khó coi. Trên mu bàn tay chị chỉ chít những vết tiêm, giống như những nốt mẩn đỏ li ti. Tôi không biết phải khắc họa chị ta như thế nào, chỉ biết dùng một từ “xanh xao” để miêu tả.

Tôi sợ nhìn thấy những bệnh nhân như thế này. Tôi rất dễ trở nên bi quan, cảm thấy thân chết đang đi lại bên cạnh chị ta, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn chị ta ra đi. Tôi thận trọng ngồi xuống bên cạnh giường, đợi chị ta mở mắt ra nhìn tôi.

Chị ta nghe thấy có người vào liền mở mắt ra, tôi liền mỉm cười lấy lòng:

- Chào chị, tôi là Mạc Y Y!

hị ta mở mắt ra trông xinh đẹp hơn nhiều, khuôn mặt có hơi sưng phù, nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ đẹp thanh tú.

- Chị là Ngô Việt?

Chị ta khẽ mỉm cười gật đầu, thật khó tưởng tượng người lúc này gào thét chính là hị.

- Giúp tôi ngồi dậy đi!

- Được ạ! – Tôi dìu chị ta ngồi dậy, để chị ta dựa lưng vào thành giường.

- Mạc Y Y phải không? – Chị mỉm cười với tôi.

- Dạ, là nhân viên của khách sạn Thiên Tinh! – Tôi chẳng hiểu vì sao phải nói rõ thân phận của mình.

- Đã từng nghe qua! – Ngô Việt gật gù.

Tôi vốn định nói mấy lời đại loại như “Chị yên tâm dưỡng bệnh”, “Chị chịu khó phối hợp điều trị” gì đấy nhưng lại cảm thấy không thích hợp, chỉ sợ lại khiến chị ta trở nên kích động. Tôi ngồi ngay ở đó, càng lúc càng thấy không tự nhiên, trong lòng thầm mong Tổng giám đốc Ngô mau mau về cứu viện!

- Ngô Khởi Mặc đâu rồi? – Chị hỏi.

- Hả? À, anh ấy ra ngoài mua gì cho chị ăn rồi!

- Mua cái gì? Tôi ăn không nổi! – Ngô Việt mệt mỏi nhìn ra xa.

- Chị ăn hoa quả không? – Tôi nhớ ra mình có mang chuối vào. Ăn chuối nhé!

Ngô Việt ngoảnh đầu lại nhìn tôi, vẻ mặt thờ ơ:

- Cũng được, cho tôi một quả>

Mới ăn được một miếng chị đã đưa trả lại tôi, nhúu mày nhăn nhó như một đứa trẻ kén ăn:

- Không muốn ăn, không ăn đâu!

- Ủ! – Tôi vội vàng đón lấy, ném thẳng vào thùng rác.

- Ngại quá, lần đầu gặp mặt đã sai cô thế này! – Ngô Việt tỏ vẻ áy náy vì hành động vừa rồi của mình.

- Không sao, cứ thoải mái đi! – Tôi cười.

Tổng giám đốc Ngô đi vào, tay cầm một cái cặp lồng. Khuôn mặt tươi cười của Ngô Việt lập tức khựng lại. Dựa vào trực giác của phụ nữ, tôi cảm thấy chị đang cố tình tỏ vẻ như vậy, bởi chị chẳng thể giấu giếm được nỗi đau đớn từ sâu thẳm trong ánh mắt. Tôi nhân cơ hội đón lấy cái cặp lồng, nói:

- Vừa ăn vừa nói chuyện đi!

Tôi mở cặp lồng:

- Oa, sùi cảo thơm quá!!

Ngô Việt thò đầu ra nhìn, nói:

- Có ngon không?

- Ném thử một cái đi! – Tôi gấp một cái đưa lên miệng Ngô Việt, chị há miệng ăn rất tự nhiên.

Tổng giám đốc Ngô nhìn chỗ sùi cảo càng lúc càng ít đi, vui vẻ nói:

- Hình như hai người rất hợp nhau, lần đầu tiên cô ấy ăn nhiều thế này đấy!

- Sau này em nhớ thường xuyên đến chơi với chị nhé! – Đợi Tổng giám đốc Ngô đi ra ngoài, Ngô Việt liền nói

Tôi có hơi ngạc nhiên, Ngô Việt làm vậy chẳng lẽ vì cô đơn? Chúng tôi không hề thân quen, tại sao chị lại đưa ra yêu cầu này? Trong lòng mặc dù rất nghi hoặc nhưng vẫn vui vẻ gật đầu.

- Em làm chị cảm thấy không áp lực! Chị chán ghét những khuôn mặt thương hại của bọn họ khi nhìn chị, khiến cho chị thấy khó chịu, cứ như thể sắp đến ngày chết vậy!

- Ok, có thời gian em sẽ đến thăm chị!

Tổng giám đốc Ngô ngồi ở ghế bên ngoài hành lang, thấy tôi đi ra liền vội vã đứng dậy:

- Y Y, cảm ơn cô, lâu lắm rồi cô ấy mới cười như vậy!

- Không có gì! Có thể chị ấy cảm thấy anh quá quan tâm chăm sóc, khiến cho chị ấy thấy áp lực thôi! –Nói xong, tôi do dự một lát rồi lấy phong bì tiền trong túi ra. – Anh cầm lấy, mặc dù chẳng đáng là bao nhưng biết đâu có lúc cần đến!

Anh cầm lấy phong bì, nhíu mày hỏi:

- Cô làm gì vậy? Lấy đâu ra mà lắm tiền thế này?

- Đầu phải đi ăn cắp, anh sợ gì chứ?- Tôi bật cười trước bộ dáng hoảng hốt của anh. – Chỉ có chút tiền mọn mà anh đã nhìn tôi như vậy, hóa ra trong mắt anh tôi là một kẻ nghèo kiệt xác.

Anh nhét tiền lại trả tôi:

- Tôi sao có thể lấy tiền của cô được? Thành ý của cô tôi xin nhận!

Tôi ấn cái phong bì vào tay anh:

- Cầm lấy đi, khi nào có trả lại tôi, tôi cho anh mượn đấy!

Anh ngẩng ra nhìn tôi rồi vội vàng ngoảnh đi chỗ khác.

Ra khỏi bệnh viện, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm giống như vừa làm xong một việc gì rất vĩ đại. Tôi nghĩ đáng về đưa cái phong bì của mình ban nãy rất oách! Hơn nữa, tôi cũng thấy vui vì mối quan hệ của mình và Ngô Việt. Tôi cảm thấy thực sự yêu thích Ngô Việt, có lẽ đúng như tục ngữ thường nói: “Yêu ai yêu cả đường đi lối về”. Nói tóm lại là tôi thấy tâm trạng rất vui, vừa có thể nói chuyện với Ngô Việt, lại vừa có thể nhìn thấy Tổng giám đốc Ngô.

Tôi gọi cho mẹ, hay tin thầy Châu vẫn vậy. tôi bảo mẹ nếu cần tiền thì cứ gọi cho tôi, gần đây chúng tôi mới được thưởng. Trong túi còn dư lại 4.000 tệ, đó là toàn bộ tài sản của tôi. Tôi quyết định đi dạo bách hóa một vòng, mua cho mẹ tôi một cái áo lông vũ giảm giá.

13

Giám đốc Từ gửi cho tôi một lá thư: “Trung tâm thông tin báo tôi dẫn cô đến đó, hình như có bài phóng sự gì đó đạt giải”.

Tôi đón lấy bức thư, là bài viết tháng trước về đề tài “tiết kiệm năng lượng, hạn chế chất thải”. Lúc ấy chẳng qua là vì “hề mặt” phần thưởng nên tôi mới biết. Bóc thư ra xem, hóa ra tôi giành được giải nhì cơ đấy!

Cầm 800 tệ tiền thưởng trong tay, tôi cười đắc chí: “Hầy, cuối cùng cũng gặp được người biết thưởng thức!”, nhưng nghĩ đến đây tôi lại thấy hụt hẫng.

Tôi nhìn quanh văn phòng mình: bàn ghế, máy tính, tủ hồ sơ, máy in... toàn những đồ vật quen thuộc, lúc này chúng bỗng trở nên có ý nghĩa với tôi.

Diệp Cường tổ chức một cuộc họp cấp quản lý. Lúc chuẩn bị tan họp, anh ta có vẻ không nén được niềm vui:

- Trung tâm mátxa do có vấn đề nên đã bị công an bắt đóng cửa rồi, quan hệ kinh doanh với chúng ta cũng chuẩn bị được chấm dứt.

Đang nói hăng say thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, Diệp Cường

nhìn vào màn hình, nhúm mày tất đi:

- Còn về việc sử dụng từ nay về sau...

Điện thoại lại đổ chuông, cứ như thể chưa đạt được mục đích thì quyết không buông tha. Diệp Cường nóng mặt, chẳng buồn ngần ngại, nhấn phím nghe rồi gào lên:

- Đang họp, cô đã đủ chưa hả?

Từ trong phòng họp đi ra, tôi liền báo cáo bản dự toán tiền du lịch và tiền mua sữa dê cho nhân viên cho Diệp Cường ký. Diệp Cường đọc lướt qua, chẳng buồn hồi han gì liền ký luôn.

Tiêu Dũng nhắn tin hỏi tôi có thể ra ngoài gặp anh ấy không. Đây là tin nhắn đầu tiên anh gửi cho tôi sau sự kiện “đạp cửa xe lao ra” hôm đó, chuyện đó xảy ra cách đây đã mười bốn ngày. Dường như anh chẳng cảm thấy thời gian dài đằng đẳng, cũng chẳng hề lo lắng liệu trong vòng mười bốn ngày ấy có người đàn ông nào trở thành đối thủ cạnh tranh với anh hay không (về điểm này hình như anh có niềm tin tuyệt đối). Anh tưởng rằng tất cả vẫn sẽ tiến hành theo ý anh, cho dù tôi có phản kháng hay nhân nhện cũng chẳng hề ảnh hưởng chút nào đến khả năng kiểm soát tôi của anh.

Đọc xong tin nhắn, tôi đắn đo hồi lâu không biết có nên nhắn lại không. Gặp có nghĩa là lại lần nữa khuất phục trước anh ấy. Không gặp có khi anh sẽ quay đầu bỏ đi, cái viễn cảnh trước mắt tôi sẽ tan biến theo bước chân ra đi của anh.

Tôi biết Tiêu Dũng đưa ra yêu cầu gặp tôi chẳng phải vì nhớ nhung gì, chẳng qua anh chỉ đang nhấn nhay tôi, giống như tôi đang nhấn nhay anh vậy. Đây chính là nỗi đau thương của việc tái hôn, rõ ràng thấy đối phương không thích hợp, vậy mà vẫn phải làm trái lương tâm, nói rằng thích người ta; rõ ràng là cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn phải cố gắng chịu đựng.

Anh lại nhắn tin đến: “Nếu được anh sẽ đến đón em!”. Tôi không nén được nữa, liền nhắn lại: “Ok, hết giờ làm gặp nhau!”.

Anh lái xe của đơn vị đến khách sạn đón tôi, trên mặt nở nụ cười, nụ cười rất mờ nhạt, đến mức nếu không để ý sẽ không thể nhìn thấy.

Hai chúng tôi sau khi trải qua một kiếp nạn, giờ gặp lại nhai, ai nấy đều cảm thấy bùi ngùi và thận trọng, không dám nói gì nhiều, chỉ sợ vừa mới gặp lại đã cãi nhau vì những chuyện không hay.

Tiêu Dũng không hề đưa ra bất kỳ lời giải thích nào cho hành động “đạp cửa lao ra ngoài” hôm đó, chỉ nhẹ nhàng hỏi:

- Em muốn ăn gì?

Tôi tức tới phát điên lên, không tự chủ được trợn mắt lườm anh, chỉ có điều vừa trợn mắt tôi vừa giả bộ làm nũng, đàn ông thường không dễ bụng khi phụ nữ làm nũng:

- Anh cũng thật quá đáng, muốn đi là đi, muốn gặp là gặp! Trong lòng em rất khó chịu!

- Anh cũng rất khó chịu, trán đến giờ vẫn còn đau đây này! Em không lo phan phác gấp như vậy anh sẽ bị bán ra ngoài à? - Tiêu Dũng sầm mặt.

- Nhưng mà chẳng phải bao nhiêu ngày nay anh chẳng buồn đếm xỉa đến em sao? Anh là đàn ông, chẳng nhẽ không thể nhường em một chút? Hơn nữa nếu anh thích em thật, sao không thể chấp nhận được bạn em với các mối quan hệ của em?

- Anh kết hôn với em chứ không phải kết hôn với bạn bè em cùng các mối quan hệ của em. Mối quan hệ giữa chúng ta đến giờ vẫn chưa quyết định được, làm gì còn thời gian đi tụ tập với bạn bè em? Em không thấy như vậy là vớ vẩn sao? Ngay từ đầu anh đã nói rõ quan điểm của mình rồi, em cũng đã chấp nhận rồi, còn nói sẽ lập tức nghỉ việc. Cái khái niệm “lập tức” của em là bao lâu hả? Đã bao lâu rồi mà giờ em vẫn cứ việc ta ta làm?

- Ai việc ta ta làm? Công việc của em rốt cuộc làm sao? Làm mất mặt anh hay là cảm sùng anh? Chẳng nhẽ anh không thể chấp nhận hay sao? Lẽ nào em nghỉ việc thì mới kết hôn ư? Rốt cuộc anh kết hôn với em hay là kết hôn với công việc của em? Nói như anh thì bao nhiêu người làm ở khách sạn đây đều không thể kết hôn sao?

- Người khác anh không cần biết, anh chỉ biết bản thân mình thôi. Trước đây anh đã nói rồi, anh chưa bao giờ nói công việc của em có điều gì không tốt. Nhưng mà sau khi kết hôn, chúng ta còn phải có con, biết bao chuyện vặt vãnh, em làm gì có thời gian mà đi tiệc tùng, chiều đãi hay làm thêm giờ? Có lúc nói đi công tác là phải đi công tác, lúc ấy con cái ai chăm? Hơn nữa đây cũng là ý của bố mẹ anh!

Tôi lườm Tiêu Dũng, chu môi nói:

- Đây đâu có phải anh tìm vợ, rõ ràng là đang tìm ôsin thì có!

- Xem ra giữa chúng ta tồn tại khoảng cách quá lớn, ví dụ như: thái độ với hôn nhân. Anh đã đặt ra rất nhiều giả thiết và sắp đặt, nhưng tất cả những thứ ấy đều bị em coi là sự hi sinh.

- Em chưa bao giờ nghĩ bản thân mình đang làm việc gì đó mang tính hi sinh, mặc dù em rất nuối tiếc công việc hiện tại, nhưng em chỉ là một người phụ nữ, không mong sẽ giành được thành tựu to lớn trong sự nghiệp. Ngược lại, em cần có một cuộc hôn nhân, đó là mong muốn mỗi giây mỗi phút trong lòng em. Cũng chính bởi vì là một người phụ nữ nên bên cạnh hôn nhân, em càng hi vọng có được một tình cảm chân chính. Mặc dù việc này với em, một người phụ nữ đã ly hôn quả là một chuyện không tưởng. Em nghĩ rằng, một người phụ nữ đã ly hôn có thể tái hôn vì tình yêu là một thành công lớn, là một sự lý giải tốt nhất cho cuộc hôn nhân thất bại trước. Còn người kết hôn chỉ vì hôn nhân chính là lần nữa bắt lực mà thỏa hiệp với cuộc đời! – Tôi chăm chú nhìn Tiêu Dũng. – Thực ra không phải em không muốn nghĩ việc, em cũng chấp nhận mọi sự sắp đặt của anh, chỉ có điều thái độ của anh hiện giờ khiến em không an tâm, em không dám đảm bảo cuộc sống hôn nhân sau khi kết hôn có thể tiến hành theo kế hoạch của anh hay không.

Lúc tôi nói những điều này, Tiêu Dũng liền đỗ xe lại vệ đường, chăm chú nhìn tôi.

Một lúc sau, anh mới chậm rãi đưa tay ra, kéo tôi vào lòng:

- Anh hiểu ý em rồi!

Bữa cơm tối khá vui vẻ, không khí cũng có thể coi là thân thiện, chủ yếu vì tôi chẳng muốn tranh cãi với anh làm gì, thế nên anh nói gì tôi cũng không phản bác. Tôi phát hiện ra rằng chỉ cần tôi nhượng bộ, mối quan hệ của chúng tôi sẽ lại bình thường.

Ăn cơm xong, chúng tôi về nhà Tiêu Dũng. Vừa mới vào cửa, Tiêu Dũng đã ôm chầm lấy tôi:

- Nhớ chết đi được!

Tôi tỏ vẻ ảm ức, để mặc cho anh ôm:

- Nói thật hay giả vờ đấy?

- Đương nhiên là thật rồi. – Anh nâng cằm tôi lên. – Sau này không cho phép em nói những lời kiểu như là “anh đang tìm ôsin thì có” đâu đấy! Nếu cần tìm ôsin thì việc gì anh phải tìm đến em, xào khoai tây còn quên không cho muối chứ!

Tôi ngại ngùng cười trừ.

Tiêu Dũng cũng cười, siết chặt vòng tay:

- Không phải vì cần một đứa con mà anh tùy tiện tìm một người phụ nữ để kết hôn đâu. Giữa chúng ta vẫn có nền tảng là tình cảm, nếu như không phải nhờ người giới thiệu thì có lẽ sẽ có những vấn đề thấy tự nhiên hơn một chút. Cứ từ từ rồi mọi thứ sẽ ổn thôi!

Tôi cắn chặt môi:

- Ngày mai em sẽ đi giải quyết chuyện nghỉ việc!

- Ủ! - Tiêu Dũng mỉm cười gật đầu. – Bên đó xong xuôi rồi em có thể lo công việc bên anh. Mặc dù hơi khô khan nhưng có quy luật và đơn giản. Ừm... lo xong chuyện công việc, anh sẽ sắp xếp để hai nhà chúng ta gặp mặt nhau!

Anh vuốt tóc tôi:

- Thế là chuyện của chúng ta sẽ nhanh chóng được tiến hành thôi!

Tôi cười phụ họa, không biết nên vui hay nên buồn.

Diệp Cường nhận được đơn xin nghỉ việc của tôi thì tỏ vẻ kinh ngạc. Ngay sau đó, anh ta đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi nói:

- Đi thôi, tôi mời cô ăn cơm trưa!

Nói rồi anh ta liền đưa chìa khóa xe cho tôi, bảo tôi đi lấy xe mà chẳng cần biết tôi có đồng ý hay không?

Trên đường đi anh ta nhận được một cuộc điện thoại, tôi nghe loáng thoáng và đoán đó là điện thoại từ Lãnh Linh. Diệp Cường nhíu mày, nhẫn nại giải thích:

- Máy hôm nay không có thời gian, công việc ở khách sạn tương đối bận!

Lãnh Linh hình như không chịu hiểu cho Diệp Cường, tôi loáng thoáng nghe cô thấy tiếng cô ta nổi nóng. Diệp Cường cuối cùng không nhịn nổi nữa liền cúp điện thoại. Ngẫm nghĩ một lát, Diệp Cường tháo luôn pin điện thoại ra.

Diệp Cường thở dài, ngoảnh đầu sang nhìn tôi. Tôi không nói gì, chỉ chăm chú lái xe.

Đến nhà hàng, tôi nói:

- Hôm nay để tôi mời ngài, ngài đã quan tâm tôi rất nhiều, cũng nên mời ngài một bữa! Sau này có muốn mời không biết còn có cơ hội hay không nữa!

Diệp Cường bẻ đốt tay răng rắc, liếc nhìn tôi:

- Tôi đồng ý cho cô nghỉ bao giờ?

Tôi thờ dãi, chống cằm cười ái ngại:

- Chẳng còn cách nào khác, tôi cũng bị người ta ép thôi, mong ngài hãy đồng ý!

Diệp Cường cười hỏi:

- Nói vậy là ý gì>

- Tiêu Dũng muốn tôi nghỉ việc, nói tôi làm việc này chẳng có thời gian cố định, không chăm lo được gia đình!

- Cô đang nói đến anh bạn trai đấy hả?

Tôi gật đầu.

Diệp Cường hừ giọng:

- Lý do kiểu gì vậy? Tôi khinh nhất là loại đàn ông dùng lý do này để kiểm soát phụ nữ, bề ngoài thì tưởng là coi trọng đại cục, thực chất là ích kỷ!

Diệp Cường chồm người lên bàn, nghiêm túc nói:

- Tôi nói cho cô biết, như thế là cô đang bước đầu tự hủy hoại mình đấy!

- Có nghiêm trọng như vậy không? – Tôi không nén được cười.

- Đương nhiên, một khi cô sống theo cách anh ta sắp xếp, dần dần cô sẽ phải phụ thuộc vào anh ta, làm chuyện gì cũng không thể động não. Còn cô, ngày nào cũng phải làm những chuyện vụn vặt trong bốn phận, hết trông con lại giặt giũ, nấu nướng, bản thân cô có nghĩ đó là hạnh phúc không? Thực ra không hề, điều đó đồng nghĩa với việc cô đang đóng hết mọi cánh cửa thông tin của mình, cách biệt với thế giới bên ngoài, biến mình thành vật sở hữu của anh ta. Đương nhiên, sự biến đổi rất nhỏ này khiến cô chẳng thể nào phát giác, cô thậm chí còn không hề nhận thấy rằng mình đã lạc hậu. Đợi đến một ngày, khi cô thật sự chán ghét cuộc sống như vậy, muốn tìm lại cuộc sống tước đây của mình, cô sẽ phát hiện ra rằng không biết từ lúc nào, mình đã trở thành một con gà ngốc ngếch, chẳng có sở thích, chẳng hiểu biết gì về thời đại. Lúc ấy soi mình trong gương, cô cũng sẽ kinh ngạc trước sự xuống cấp của làn da và thân hình lâu nay chẳng được chăm sóc của mình.

Tôi nghe Diệp Cường nói vậy, cảm thấy có hơi căng thẳng:

- Đáng sợ như vậy sao?

Diệp Cường gọi hai suất pizza, tiếp tục>

- Đương nhiên, cô cứ như chưa bao giờ kết hôn ý!

Tôi cắn chặt cái ống hút, im lặng không nói gì.

- Tôi không phải vì muốn giữ cô lại khách sạn nên mới nói vậy. Nếu như có chỗ nào tốt hơn, đương nhiên tôi cũng mừng cho cô! Chỉ có điều, công việc làm người phụ nữ của gia đình, cô nên cân nhắc kỹ càng một chút. Lâu dần cô sẽ tự biến mình thành phế nhân. Nếu Tiêu Dũng đảm bảo sau khi kết hôn có thể làm những việc cô thích thì hãy nhận lời. Làm đàn bà, cho dù thế nào cũng phải có sở thích và không gian riêng cho mình. Nếu như chỉ vì hôn nhân mà từ bỏ tất cả, tôi cảm thấy thật không đáng!

Diệp Cường càng nói càng hăng, cứ như một sinh viên đại học đang đứng trên bục đề hùng biện.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, là tin nhắn của Tiêu Dũng, hỏi tôi đang làm gì. Tôi nghĩ rồi nhắn lại: “Vừa nộp đơn xin nghỉ việc xong, đang ăn com với đồng nghiệp!”.

Diệp Cường chỉ vào điện thoại:

- Tiêu Dũng phải không?

- Không, là mẹ tôi... Tôi cũng không biết mình làm thế này là đúng hay sai, nhưng dường như không có đường lui nữa rồi!

- Tôi cảm thấy Tiêu Dũng là một người đàn ông khá gia trưởng!

Tôi khuấy cốc nước cam, nói:

- Có vẻ thế. Nếu là trước đây, tôi cũng chẳng để mắt đến anh ấy đâu...

Điện thoại lại đổ chuông, là Giám đốc Từ gọi, anh ta hỏi tôi có biết Diệp Cường đi đâu không, nói là có việc cần hỏi báo. Tôi nói:

- Dạ, tôi không đi cùng với ngài

Cúp điện thoại, tôi cười nói với Diệp Cường:

- Mở máy lên đi, giám đốc Từ đang tìm ngài đấy!

Lúc này Diệp Cường mới nhớ ra phải bật máy:

- Hầy, lại ảnh hưởng đến công việc!

Pizza đã được mang lên, Diệp Cường vừa lau tay vừa nói:

- Mỗi lần ăn cái này, Lãnh Linh đều xin hai đĩa xalát cà chua, chẳng sợ người ta chê là tham ăn, tôi cũng thấy ngại thay cho cô ấy! Tính cách của cô ấy cứ ngang ngược, việc ta ta làm như vậy đấy!

Tay cầm thìa của Diệp Cường khựng lại trong không trung, ánh mắt không giấu nổi sự ngọt ngào.

- Đó là do ngài chiều cô ấy đấy!

Diệp Cường chợt bừng tỉnh, khẽ mỉm cười:

- Chỉ có điều, đó đều là chuyện quá khứ rồi. Giờ cô ấy đã thay đổi, rất cực đoan, tính tình cũng nóng nảy!

- Thế à? – Tôi cười, giả bộ quan tâm – Lòng dạ phụ nữ khó ai đoán được!

- Tôi vốn tưởng cô có hứng thú nghe những chuyện này, có rất nhiều người đều muốn nghe ngóng chuyện của chúng tôi!

- Đó là bởi vì tôi sợ ngài cho rằng tôi lảm chuyện, hơn nữa tôi đã bắt gặp hai người ở Thâm Quyển rồi, tôi sợ mình trở thành tình nghi số một của chuyện này!

Nói xong tôi lại thấy buồn cười. Giờ nhắc đến chuyện này tôi không còn cảm thấy mất mặt hay căng thẳng nữa, giống như mình đã trải qua một câu chuyện cười, hay nói cách khác, tôi đã có thể thần nhiên đối mặt với nó.

- Cô với Lãnh Linh có một vài điểm giống nhau, chỉ có điều cô lý trí hơn cô ấy một chút. Cô ấy thích chuyện bé xé ra to, lại rất ngang ngược! – Diệp Cường nhún mày u uất.

- Ý của ngài là thỉnh thoảng tôi cũng như vậy? – Tôi ngoảnh đầu li nhìn Diệp Cường, cảm thấy anh ta rất đáng yêu.

- Hai cô ghê gớm y chang nhau! – Anh cười rồi thở dài. – Giờ nói gì cô ấy cũng chẳng chịu nghe!

- Bảo cô ấy sinh con cho ngài á? – Tôi mạnh dạn hỏi.

Diệp Cường thở dài, lấy một điều thuốc ra, đưa cho tôi. Tôi lắc đầu, anh ta liền châm lửa, rít mạnh một hơi:

- Bỏ đứa bé rồi!

- Hả? – Tôi có hơi kinh ngạc. – Lúc nào thế?

- Từ trước Tết, khiến cho chẳng ai ăn Tết ngon lành cả!

Tôi thâm nhủ, năm nay đúng là có điềm gở, sao chẳng ai được ăn Tết ngon lành thế nhỉ? Tôi, Tề Tề, Giang Hạo, Lưu Minh Cương, Lý Thúy Hồng, Lãnh Linh, Diệp Cường, vợ Diệp Cường, mẹ tôi, thầy Châu... đúng là “hội đen đui”.

- Cô ấy muốn... lấy ngài?

- Ủ! – Diệp Cường gạt đầu rồi nói thêm – Đừng gọi tôi là “ngài”, gọi là “anh” đi. Dù sao tôi cũng hơn cô bao nhiêu tuổi đâu. Sau lưng tôi cô gọi tôi là gì?

Tôi cố nén cười:

- Anh thử đoán xem!

Tôi nghĩ, nếu mà Diệp Cường biết sau lưng anh ta tôi gọi anh ta là “Cánh Cụt, chắc chắn anh ta sẽ hất cả cái bánh pizza vào mặt tôi rồi thu hồi lại mấy

chục nghìn tệ tôi vừa khấu đầu trừ đuổi được.

- Tôi nói tôi sẽ mua nhà cho cô ấy ở Thâm Quyển, sắp xếp công việc cho cô ấy, bảo cô ấy tìm một người tốt mà cưới, nhưng cô ấy không nghe, nói là tôi làm thế vì muốn rũ bỏ cô ấy!

- Cô ấy thật lòng yêu anh! Đàn bà mà thật lòng yêu ai rồi thì có mười căn nhà cũng chẳng bằng hôn nhân.

Tôi thấy hơi đổ kỵ với Lãnh Linh, dù gì cô ta cũng may mắn hơn tôi nhiều, Lưu Minh Cương có nhiều nhà như vậy nhưng cũng đâu cho tôi được căn nào?

- Tôi không cảm thấy đó là yêu tôi. Bây giờ ngày nào cô ấy cũng gọi điện, ép tôi phải ly hôn, còn ra hạn với tôi nữa. Tôi sắp bị cô ấy ép đến phát điên lên rồi. Nếu như đó cũng là vì tình yêu, tôi chỉ có thể nói: Một khi yêu càng sâu đậm thì càng dễ mất phương hướng, cuối cùng chỉ còn lại thù hận mà thôi!

- Diệp Cường nói xong liền thở dài thườn thượt.

- Từ từ thuyết phục, nói rõ cho cô ấy biết sự khó xử của anh, khiến cho cô ấy hiểu rằng được và mất chỉ là một khái niệm mong manh, biết đâu chừng một ngày nào đó cô ấy sẽ nghĩ thông suốt.

Cùng là đàn bà với nhau, tình yêu của cô ta đột nhiên khiến tôi nảy sinh đồng cảm. Tôi bùi ngùi nói:

- Từ xưa đến nay, đàn bà si tình đều có kết cục bi thảm, chẳng phải người ta thường nói “đàn bà si tình, đàn ông phụ bạc” đó sao?

- Cô nói tôi là “đàn ông phụ bạc” ư? - Diệp Cường nhìn tôi bằng ánh mắt hoang mang.

- Không, tôi chỉ cảm thấy đàn bà mà quá si tình thì chẳng khác nào con thiêu thân lao vào ngọn lửa.

- Cô vẫn là đang nói tôi! - Diệp Cường cười, tựa lưng vào ghế. - Có những lúc tôi cũng cảm thấy mình rất vô dụng. Cô ấy cần hôn nhân, được danh chính ngôn thuận sống với tôi nhưng tôi không làm được. Với địa vị của tôi bây giờ phải chuyện dễ dàng. Còn con cái, bố mẹ già, dư luận xã hội, công việc, không khéo có mà mất hết. Tôi thật sự rất mệt mỏi!

- Anh có yêu cô ấy không?

- Yêu! - Diệp Cường nói chẳng chút đắn đo, giọng điệu có vẻ rất kiên quyết.

- Nếu đúng là như vậy, hai người đau khổ là bởi vì đôi bên đều không nỗ lực buông tay! - Tôi mỉm cười, cúi đầu uống canh.

- Mà phải rồi, hôm nay tôi đến đây là để nói chuyện của cô, sao lại nói sang chuyện của tôi rồi? - Diệp Cường cười, chỉ tay vào tôi. - Chuyện nghỉ việc cứ tạm gác lại vài hôm đã. Tiêu Dũng có hỏi cứ bảo là đang giải quyết thủ tục, tạm thời chưa tìm được người thay thế!

Tôi trầm nghĩ, tại sao phải đợi vài ngày, có ý nghĩa gì đặc biệt ư? Chỉ có điều, tôi vẫn gật đầu đồng ý. Tiêu Dũng có cố chấp thế nào đi nữa chắc cũng không làm to chuyện vì mấy ngày đâu.

- Còn chuyện thiêu thân lao vào lửa ấy mà... - Diệp Cường nhếch môi cười. - Bản thân cô cũng đang nôn nóng bay vào lửa đấy! Tôi thấy cô bị cái thằng ranh Tiêu Dũng ấy làm cho mù mị rồi!

14

Sau khi họp đồng thuê trung tâm mát-xa chính thức bị hủy bỏ, tôi không nén được liền gửi cho đội trưởng Trương một cái tin, hỏi hân ta vì sao lại giúp tôi. Hân lập tức gọi lại, cười sang sảng:

- Y Y, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, anh cũng chẳng phải loại nhỏ nhen!

Tôi siết chặt điện thoại trong tay, không biết nên nói gì, đây dường như không phải cái đáp án tôi mong muốn:

- Vậy thì cảm ơn ngài nhé!

- Nếu như em nghĩ lại, hãy đến tìm anh nhé! - Xung quanh hân ta rất yên tĩnh, chắc là hân đã tìm một nơi nào đó không có ai để gọi cho tôi. - Anh vẫn đợi em!>

Toàn thân tôi sồn gai ốc, vội vàng tìm cách cúp máy:

- Dạ, ngài làm việc tiếp đi ạ, tôi không quấy rầy ngài nữa!

Sau khi giải quyết xong việc với quầy lễ tân, tôi liếc thấy hội trường tầng một được bài trí rất đẹp, giám đốc nhà hàng đích thân xuống tận nơi kiểm tra, chắc chắn là có khách hàng lớn đến dự tiệc rồi, cứ nhìn cách phục vụ dùng xe đẩy rượu là biết. Nếu như chẳng phải chủ nhân bữa tiệc là người có tiền thì ai dám mở tiệc với hơn ba trăm chai rượu vang?

Bên ngoài cửa đại sảnh có lắp máy hiển thị, đây là thiết bị mới của khách sạn. Tôi nhìn dòng chữ chạy trên màn hình: “Chúc mừng vợ chồng ông Lâm Tiểu Vĩ và bà Lâm Khả Hân đã sinh bé gái!”. Dòng chữ đỏ chậm rãi chạy qua màn hình ấy chẳng khác nào những nhát dao đâm vào ngực tôi.

Hóa ra Lâm Tiểu Vĩ đã được làm cha, hóa ra vị khách giàu có này chính là gia đình anh ta, hóa ra vợ anh ta tên là Lâm Khả Hân. Tôi không dám xem tiếp nữa, vội vàng chạy ra thang máy.

Vừa về đến văn phòng thì có điện thoại, một người phụ nữ nói giọng Bắc Kinh, cô ta ở hiệp hội du lịch nào đó, muốn xin số điện thoại Tổng giám đốc của chúng tôi. Tôi vừa nghe đã biết là dân lừa đảo, liền nói chẳng mấy thiện cảm:

- Không có đâu!

- Cô là nhân viên ở đây, sao lại không có điện thoại của ông ấy? – Cô ta còn nóng tính hơn cả tôi, gất toáng lên như thể bị tôi sỉ nhục vậy. Cô ta im lặng vài giây rồi nói tiếp. – Tôi với Tổng giám đốc của cô có mối giao tình đã nhiều năm rồi, chỉ có điều tôi đổi máy nên mất hết số cũ!

Tôi nghiến răng nói:

- Cô có tin tôi lập tức tố cáo cô tội đặt điều lừa gạt không hả? – Tôi vừa dứt lời, bên kia đã cúp ngay điện thoại.

Tôi chẳng còn việc, liền lên mạng chat với Hường Phong Thu.

Hường Phong Thu: Đạo này đang bận gì thế?

Tôi: Đi làm thôi. Còn anh? Đang bận hẹn hò à?

Hường Phong Thu: Không, bọn anh chia tay rồi.

Tôi: Đừng lừa em!

Hường Phong Thu: Thật mà!

Tôi: Chúc mừng, vậy đi tìm một người trị thương đi!

Hường Phong Thu: Đợi anh liếm vết thương trước đã!

Anh gửi đến một cái mặt cười sáng sủa, chẳng giống một người đang thất tình chút nào.

Tê Tê đã hẹn tôi trưa cùng đi ăn cơm, cô gọi điện đến, bảo đã ở đại sảnh rồi, hỏi tôi có phải định cho cô ấy leo cây không?

Lối vào phòng tiệc ở cửa bên của khách sạn, đối diện với bãi đỗ xe. Tôi đeo kính đen, đội mũ, giả bộ đi vòng qua bãi để xe liếc qua, thấy có rất nhiều xe đỗ ở đó, toàn là Audi, Mercedes, BMW...

Lâm Tiểu Vĩ và vợ đang đứng ở cửa đón khách. Anh ta có vẻ phát tướng, béo lên trông thấy. Anh ta cười tươi rói, mắt ánh lên vẻ hạnh phúc, có thể lần đầu làm cha khiến cho anh ta cực kỳ hào hứng. Trước đây anh ta nói không thích trẻ con, thích sống một cuộc sống thoát tục, nhưng giờ xem ra anh ta vẫn quyến luyến cuộc sống của một người đàn ông truyền thống. Người phụ nữ đứng bên, cũng chính là vợ anh ta, tôi nhớ tên cô ta: Lâm Khả Hân.

Tôi biết được cô ta là người Hàng Châu từ những vị khách đến dự tiệc. Nhìn lại thấy đúng là có mấy chiếc xe gắn biển Hàng Châu. Cô ta mặc một chiếc áo xùn xám dài đến đầu gối, gấu váy có viền hoa. Chiếc váy ôm sát cơ thể, tóc uốn xoắn được cặp cao lên bằng một cái kẹp pha lê lỏng lẻo IV vẫn thiếu đi chút hoang dại và nóng bỏng, mặc dù phụ nữ Hàng Châu quả thật rất đẹp và dịu dàng. Cô ta đứng đó, cúi đầu chào hỏi và cảm ơn những vị khách tặng lì xì, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, cô ta ghé vào tai Lâm Tiểu Vĩ thì thầm. Cô ta nói xong, Lâm Tiểu Vĩ thì thầm gì đó vào tai cô ta, vừa nói vừa vuốt tóc vợ.

Cho dù tôi có nhìn cô ta bằng cặp mắt soi mói ra sao cũng vẫn phải thừa nhận rằng, đó là một người phụ nữ hiền hậu và điềm đạm, dịu dàng và yếu đuối, khiến cho đàn ông không nở nổi giận. Tôi nghĩ, Lâm Tiểu Vĩ có lẽ hợp với kiểu người này hơn.

Một ngày nào đó của bốn năm trước, tôi cũng từng đứng ở cánh cửa ấy, bên cạnh Lâm Tiểu Vĩ, với tư cách là một cô gái hạnh phúc, ra sức làm nũng anh để được anh quan tâm. Bốn năm sau, tôi giống như một con bù nhìn bại trận, đứng từ xa lên nhìn người phụ nữ đã thay thế vị trí của tôi.

Tê Tê càng ngày càng kén chọn địa điểm ăn uống, lúc nào cũng yêu cầu ngồi một không gian thoáng đãng và đơn giản, hoặc chí ít cũng phải gần cửa sổ, có điều hòa và có cây cối, còn phải có cả âm nhạc. Chúng tôi lái xe đi tìm rất nhiều nhà hàng nhưng đều không hợp ý cô. Tôi có hơi bực mình:

- Thôi không ăn nữa.

Tê Tê tròn mắt nhìn tôi rồi cười tinh quái:

- Sao thế, thấy Lâm Tiểu Vĩ lấy vợ sinh con nên không vui à?

- Cũng hơi hơi! Anh ta kiếm được một người phụ nữ hơn tở về mọi mặt chính là sự đả kích lớn nhất đối với tở.

- Đừng buồn, khi nào cậu với Tiêu Dững kết hôn, hãy đặt tiệc ở khách sạn đối diện nhà anh ta, để cho anh ta đứng trên ban công nhìn thấy Tiêu Dững phong độ ngời ngời, rồi nhìn lại thấy mình chẳng khác gì một cái thùng phi, đảm bảo anh ta sẽ xấu hổ đến chết đi ấy chứ! - Tê Tê nói vậy càng cùng cộ

quyết định sẽ chuyển đến ở nhà Tiêu Dững của tôi.

Cuối cùng thì Tề Tề cũng tìm được một nhà hàng vừa ý: nhà hàng buffet quay trên quảng trường thời đại, có âm nhạc, có cây cối xanh tươi. Ngồi trên thượng, tầng thứ ba tám, có thể nhìn thấy cây cầu đẹp nhất thành phố. Tề Tề tỏ vẻ hài lòng, nói:

- Thế nào? Sau này mời tớ ăn cơm ở đâu thì cứ mang chỗ này ra mà so nhé!

Tôi đứng dậy đi lấy đĩa, không buồn tiếp lời Tề Tề, hôm nay tâm trạng tôi quả thực không được vui.

Lúc ăn cơm, Tề Tề đột nhiên hỏi tôi:

- Hồi đó ly hôn với Lâm Tiểu Vĩ, cậu nghĩ nhiều nhất đến cái gì?

Tôi nhìn những miếng xalát trong đĩa, thờ ơ đáp:

- Chẳng nghĩ gì cả!

- Cậu nói xem đàn ông ly hôn rồi sao lại dễ tìm được người mới hơn phụ nữ nhỉ?

Tôi hèm một tiếng:

- Mỗi người đàn ông đều có ưu điểm và nhược điểm. Trong khi đó, chúng ta thường lấy ưu điểm của người đàn ông khác đem so sánh với nhược điểm của người đàn ông của mình, lúc nào cũng nghĩ rằng những người đàn ông tốt đều bị người phụ nữ khác chiếm mất. Vì vậy lúc yêu thường cảm thấy đối phương không thích hợp với mình hoặc không yêu mình, đổi đi đổi lại mãi, đến khi ngoảnh đầu lại, thấy đàn ông theo đuổi mình có cả tá, nhưng người thích hợp nhất vẫn chính là người đầu tiên.

- Cậu hỏi hận à?

- Cũng không hẳn là hối hận, có hơi tiếc nuối. Giờ tớ cảm thấy phụ nữ ly hôn đúng là một chuyện không nên. Ly hôn rồi phải bắt đầu thích ứng từ đầu với một người đàn ông khác. Không thích ứng được thì lại phải đổi, rồi lại học cách thích ứng, mất bao nhiêu thời gian và sức lực. Như thế thà rằng dốc hết thời gian và sức lực cho người chồng đầu tiên. Cậu xem Lâm Tiểu Vĩ đấy, hồi đầu chẳng phải kiên quyết không có con sao? Giờ thì sao chứ? Chẳng phải anh ta đang vui vẻ đón khách đấy sao? Thế mới nói đàn ông đều sẽ >

Tề Tề liếc tôi, ngẫm nghĩ gì đó rồi nhét một miếng bánh gatô vào miệng, nhai ngấu nghiến, mặt héch lên rõ cao:

- Chỉ có điều, tớ không đồng ý với quan điểm của cậu. Những thứ cậu nói dùng để viết tiểu thuyết thì được chứ áp dụng làm sao được vào thực tiễn. Có người đàn bà nào lại chấp nhận nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác được đâu?

- Chuyện này khác với nhẫn nhịn. Ý của tớ là, đàn bà phải có cách nhìn nhận thoáng hơn về đàn ông, phải làm cho rõ ràng, khuyết điểm gì không thể tha thứ, khuyết điểm gì có thể mỉm cười cho qua, đừng chuyện bé xé ra to. Tớ thấy Giang Hạo không phải xấu xa như cậu nói đâu. Tớ từng đến công ty anh ta, cảm thấy con người anh ta rất đáng tin!

Mặt Tề Tề sầm xuống:

- Nhưng tớ cứ cảm thấy anh ta đang lợi dụng cậu tớ!

- Cậu cậu dù gì cũng không sao rồi, còn nhắc đến chuyện này làm gì? – Tôi có chút bức bối, không chịu nổi Tề Tề, thấy hơi bất bình thay cho Giang Hạo. - Giang Hạo không nóng lòng ly hôn với cậu chứng tỏ anh ấy đang cho cậu thời gian, cho cậu thời gian để thay đổi. Cậu đã cấm sừng người ta rồi, người ta có làm vậy cũng là dễ hiểu thôi!

Nói xong câu này tôi thấy Tề Tề sừng sừng nhìn tôi, cái thìa trên tay cô khựng lại trong không trung. Tôi thở than trời, thôi chết rồi, thế là xong hết rồi, mình trượt nhờ miệng rồi!

- Cậu đã biết những gì rồi? - Tề Tề từ từ đặt cái thìa xuống, nhìn thẳng vào tôi. – Nói!

Tề Tề chất vấn như vậy khiến cho tôi nổi quạu. Tôi chẳng còn đủ nhẫn nại để giấu giếm nữa. Tôi nhìn thẳng vào Tề Tề, mắt như tóe lửa. Trong ánh mắt đó chất chứa sự thất vọng, sự đau đớn, sự oán hận và bất lực của tôi với cô ấy. Tôi nghĩ cũng may là hôm nay tôi chọn nhà hàng lịch sự này, nếu không chắc chúng tôi đã hát đồ bần ăn từ lâu. Tôi dè dặt giọng xuống, chậm rãi nói:

- Tề Tề, cậu những gì sau lưng tớ, đúng là đồ thất đức!

Tề Tề đã dự liệu được trước, mặt đỏ bừng lên, ngồi ngậy ra đó, cứng họng không nói được tiếng nào. Tôi bức bối xách túi lên, đi thẳng ra thang máy.

Tôi đứng ngậy ra như tượng trong thang máy, nhìn cây cầu đẹp nhất thành phố đang từ từ dâng lên cao dưới chân mình, những công trình kiến trúc xa hoa đó như đang nhảy nhót trong mắt tôi. Chỉ có tôi là từ từ chìm xuống, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Tôi nhắc cho Tiêu Dững một cái tin: “Thủ tục nghỉ việc sắp làm xong rồi, tối nay em sẽ dọn nhà!”.

Tiêu Dững gọi điện nói đơn vị anh có tiệc chiêu đãi, bảo tôi ăn cơm rồi ở chung cư chờ anh. Tôi nói tôi ngủ một lát, không muốn ăn nên anh bảo lát nữa

sẽ mang gì đó cho tôi ăn.

Tiêu Dững dự tiệc xong cũng đã hơn 7 giờ tối. Anh đặt cặp lồng giữ nhiệt lên bàn, bế tôi dậy khỏi giường và nói:

- Mau ăn đi, ăn xong chúng ta sẽ thu dọn!

Tôi nghe câu này mà thấy rùng mình. Sao tôi lại thấy câu nói này đáng sợ thế nhỉ? Trong phim, những người hành hình thường nói với tội phạm rằng:

- Mau ăn đi, ăn xong còn lên đường!

Tôi cúi đầu uống ực bát anh trong khi Tiêu Dững đảo khắp các phòng quan sát một lượt:

- Anh còn tưởng rằng có nhiều đồ đặc cơ đấy, e là chỉ có vài bộ quần áo thôi nhì!

Tôi ăn canh mà mồ hôi mồ kê nhễ nhại, khẽ hát những sợi tóc mái dính bết vào đầu ra, nói:

- Anh thu dọn trước đi, em đi tắm một cái đã! Dù gì thì tiền nước cũng đã nộp rồi, chẳng cần phải tiết kiệm. Anh cũng tắm một cái rồi đi!

- Chưa lấy nhau mà đã biết tiết kiệm rồi đấy à? - Tiêu Dững mở tủ quần áo của tôi, lắc đầu cười nói.

Nước nóng phun ra từ vòi hoa sen, nhiệt độ vừa phải, giống như những tia mặt trời ấm áp trong phút chốc đã bao bọc lấy toàn thân tôi, tỏa ra một lớp sương mù mỏng manh. Tôi nhắm mắt, ngẩng đầu cho nước phun vào mặt. Những giọt nước trong vắt chảy từ cổ xuống người tôi, tạo thành những vệt nước dài trên da, nhẹ nhàng, dịu dàng, giống như sự vuốt ve của người tình.

Cuối cùng tôi cũng được dọn ra khỏi đây rồi, chỉ vài tiếng nữa thôi là tôi có thể vĩnh viễn rời xa nơi này. Lúc này đây, tôi có thể chịu đựng tất cả, bao gồm cả tiếng huýt sáo trên đường phố, cái sàn nhà ẩm ướt, những bức tường đã bong tróc nhăm nhừ... Tôi thậm chí còn nghĩ rằng, mình không chỉ được dọn ra khỏi nơi ẩm thấp này mà còn thoát khỏi quãng thời gian tối tăm của cuộc đời. Không sai, bắt đầu từ bây giờ, tôi đã có một cuộc sống mới. Tôi sắp sửa được sống trong một căn nhà lớn, làm một phu nhân cảnh sát về vang, sau đó kết hôn và sinh con. Trong sơ yếu lý lịch, ở mục “Tình trạng hôn nhân”, tôi sẽ không còn phải ghi mấy chữ “Chưa kết hôn” nữa, tôi có thể quang minh chính đại nắm tay một người đàn ông, hạnh phúc đi dạo phố, giới thiệu với mọi người. Cho dù có đi đâu du lịch, tôi cũng chẳng cần phải lo sợ sẽ đụng độ người quen ở đó nữa, và tôi cũng chẳng còn phải nằm mơ thấy bà xã của người ta thả chó đuổi tôi giữa đêm khuya nữa...

Tôi thầm nghĩ, làm vợ người ta vẫn an toàn và yên ổn nhất, được ăn đồ của mình, muốn ăn lúc nào thì ăn. Làm người tình lúc nào cũng phải ăn của người, lại còn bữa có bữa không. Kết hôn với Tiêu Dững rồi, tôi nhất định sẽ lấy hành động trung thành với gia đình làm vinh quang, coi hành vi phản bội gia đình là điều sỉ nhục, sẽ tự hào với việc cần cù lao động và căm ghét thói ăn không ngồi rồi; sẽ học cách bao dung và từ bỏ thói quen ích kỷ tùy tiện, sẽ chi tiêu tiết kiệm mà không tiêu xài hoang phí, đúng giờ trở về nhà mà không bao giờ đi qua đêm, sẽ gánh vác trách nhiệm duy trì nòi giống về vang...

Tôi quần khăn tắm lên người, khe khẽ ngân nga một bài hát và đi ra ngoài. Vừa ra đã đụng ngay vào người Tiêu Dững lúc đó đang đứng dựa ở cửa. Mặt anh đỏ gay, đứng ngây ra đó nhìn tôi.

- Anh đứng đó làm gì, làm em hết hồn? - Tôi giả bộ tức giận.

Lúc đi vào phòng ngủ, đầu tôi như nổ tung, cảm thấy các mạch máu trên người như đang nứt ra, xương cốt toàn thân như đang gãy vụn. Ngũ tạng tôi như bắn hết ra ngoài, đầu óc trống rỗng, lồng ngực đau tức hai chân mềm nhũn, sắp không chống được cơ thể.

Tôi ngồi phịch xuống giường. Chắc chắn Tiêu Dững đang đứng ở xa nhìn tôi. Ánh mắt ấy, không còn ấm áp và kỳ vọng nữa, mãi mãi không bao giờ còn nữa. Khoảnh khắc này, anh đang héch cãm, lạnh lùng nhìn tôi, lạnh lùng đến đáng sợ.

Vận mệnh lúc nào cũng thích trêu cợt tôi.

- Anh lấy ra từ trong ngăn kéo của em đấy! - Anh chỉ vào hộp Jissbon trên bàn, cười nhạt. - Xin thứ lỗi vì đã lục lọi ngăn kéo của em, anh chỉ vô tình mở ra mà thôi!

Không sao, chắc là nó rơi ra lúc dọn dẹp, chẳng phải vẫn còn chưa bóc hay sao? Không sao, chỉ cần nói cho rõ ràng là được. Mình nhất định không được hoang mang, thắng lợi đã ở trước mắt rồi, đây chẳng qua chỉ là bóng tối trước bình minh thôi.

Tôi cố gắng điều hòa nhịp thở của mình, giả vờ tỏ vẻ ảm ức nói:

- Anh đừng nhìn em như vậy có được không hả? Cái bàn này đã có từ lúc em chuyển đến đây, trước đây cũng có người ở đây mà. Hơn nữa cái hộp vẫn còn nguyên, tại sao anh lại nhận định nó là của em chứ?

Tiêu Dững nhìn tôi không nói gì.

Có tín hiệu mừng. Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy kéo tay anh nói:

- Tiêu Dững, anh hãy tin em có được không? Em xin thề với anh, từ sau khi ly hôn, em không có quan hệ gì với bất kỳ người đàn ông nào. Em biết anh rất dè ý chuyện này nhưng em không vì điều đó mà lừa gạt anh. Em sẽ chịu trách nhiệm với từng câu em nói và từng việc em làm! Mạc Y Y này không phải là người nói một đằng làm một nẻo, một dạ hai lòng đâu!

Khóe môi Tiêu Dững khẽ nhếch lên, anh quay người, cầm lấy điện thoại của tôi đưa cho tôi. Hóa ra là một cái tin nhắn của đội trưởng Trương:

- Cung à, đã nghĩ thông suốt chưa? Còn phải đợi nữa là anh nổi giận đấy!

- Bọn em hoàn toàn trong sạch, không tin anh cứ gọi điện thoại mà nói! – Tôi cầm điện thoại, hai tay run run ấn số của đội trưởng Trương, tâm trạng có hơi kích động. – Giờ em sẽ gọi cho hấn ta ngay, hấn ta nói cái quái quỷ gì chứ? Em không tin là mình lại không làm rõ được chuyện này!

Tiêu Dững giật phăng cái điện thoại trên tay tôi, ngửa đầu thờ dài, sau đó choàng qua vai tôi, kéo tôi ngồi xuống giường, ánh mắt nhìn tôi chăm chú, nhìn tới mức tôi cảm thấy toàn thân gai lên.

- Y Y, đây đều là quá khứ của em. Anh biết, là một thằng đàn ông, anh không nên chất vấn cặn kẽ quá khứ của em. Nhưng sau khi nhìn thấy những thứ này, anh không thể nào thuyết phục bản thân không hỏi về quá khứ của em nữa. Em cũng biết anh và vợ cũ vì không hiểu nhau mà phải chia tay. Mặc dù em đã từng ly hôn, nhưng về mặt tình cảm, em vẫn thể hiện chưa được trưởng thành và lý trí, do vậy anh hi vọng em có thể thẳng thắn nói cho anh biết những chuyện đã xảy ra sau khi ly hôn. Em yên tâm, anh tuyệt đối không oán trách em, anh chỉ muốn biết em đã từng gặp phải những chuyện gì, như thế anh mới có thể giúp em xây dựng một quan niệm đúng đắn, mới có thể giám sát em tốt hơn... không phải là kiểu giám sát ấy, ý của anh là, nói thế nào nhỉ? Giúp đỡ em trưởng thành hơn! Hơn nữa anh muốn biết trước đây em đã từng... phá thai chưa? Anh sợ nhờ em có vấn đề gì về chuyện này, nếu như đã từng phá thai cũng không sao, anh sẽ liên hệ một bác sĩ tốt nhất để kiểm tra cho em...

Tôi nhìn Tiêu Dững, thầm nghĩ: Lại kể “đụ rấn ra khỏi hang” đây mà. Một khi tôi khai toàn bộ sự thật, anh sẽ lập tức nói: Tôi đã nhìn thấu con người cô rồi, chia tay đi! Còn lâu tôi mới trúng kế, chẳng qua chỉ là một hộp bao cao su với một cái tin nhắn thôi mà? Có vấn đề gì đâu? Chúng tôi nói lên được điều gì chứ? Tôi tuyệt đối không nói. Anh ấy mà biết chuyện tôi với Lưu Minh Cường từng có quan hệ gần gũi với nhau xong liệu còn có thể bình thản như vậy không? Anh ấy mà biết tôi từng nạo thai hai lần liệu còn nói không vấn đề gì nữa không? Thôi bỏ đi, với tính cách của Tiêu Dững, nghe xong chuyện này mà không nhảy dựng lên mới là lạ!

Đổi sách của tôi là, đầu tiên sẽ dùng thiện chí để xoa dịu anh, chỉ cần tạm thời xoa dịu được anh là tôi sẽ giành được một thắng lợi mang tính giai đoạn, sau đó sẽ dùng kế “bát vinh bát nhục” của tôi để làm anh tin tưởng hoàn toàn vào những gì tôi nói, rồi dần dần quên đi chuyện trước đây của tôi.

- Y Y, em nói cho anh biết, em đã từng đi lại với ai hay chưa? Có phá thai bao giờ không?

Tôi nhìn anh, lắc đầu.

- Anh muốn em lớn tiếng nói ra. Có hay là không? – Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, gần như nín thở chờ đợi câu trả lời.

- Không có! – Tôi nghiêng răng, nhìn anh bằng ánh mắt kiên định.

- Tại sao cô hết lần này đến lần khác lừa dối tôi? - Tiêu Dững phẫn nộ gào lên, lật tung cái gối trên giường ra, cầm lên một tờ giấy, đặt bộp xuống bàn. – Chính cô viết ra, cô tự đọc đi! Điều này đủ chứng tỏ cô là một người đàn bà mất nết!

Tai tôi như ù đi, cứ như có một đàn ong đang bay qua tai mình, khiến cho tôi chẳng còn nghe thấy gì nữa cả.

Tờ giấy ghi các “quyết tâm” của tôi giờ đã trở thành “tờ khai”, tất cả những điều tôi vừa nói đều trở thành lời dối trá. Tôi ban nãy vẫn còn khóc lóc ảm ức, nay đã trở thành một kẻ dối trá và lừa lọc trong mắt người khác.

Tất cả đều đổ hết ra sông ra biển.

- Tôi cho cô hai mươi phút để nói ra toàn bộ sự việc! – Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói xong liền nhìn đồng hồ, sau đó kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện tôi.

Tôi trở thành một nghi phạm. Tại sao anh không nói thẳng ra rồi tha thứ cho tôi? Anh không chỉ muốn tôi hành thật nói rõ mọi chuyện mà còn muốn tôi quỳ xuống trước mặt anh, cầu xin anh tha thứ. Là một người đàn ông, lòng tự trọng cao ngất trời, tôi có làm như vậy mới khiến cho anh không mất thể diện, mới tạo được bậc thềm cho anh xuống nước. Nếu như tôi còn là một nữ sinh ít tuổi, tôi sẽ tóm lấy cổ áo anh mà khóc lóc, nói rằng tôi sai rồi, bảo anh hãy cho tôi một cơ hội, hãy để thời gian chứng minh tất cả... nhưng tôi không còn là trẻ con, người đàn bà lớn tuổi từng ly hôn, tôi không thể làm trò mất mặt đấy được.

- Tôi đã bỏ ra quá nhiều thời gian và sức lực với cô, công khai chuyện tình cảm này trước mặt đồng nghiệp và bạn bè. Tôi cứ tưởng mọi việc đã được định đoạt, ngày nào tôi cũng lên kế hoạch cho cuộc sống sau này của chúng ta. Thế mà cô... cô chưa bao giờ thành thực với tôi cả! – Anh nhú mày, giận giữ gằn từng tiếng.

Thời gian nặng nề trôi đi. Cứ mỗi giây trôi đi, tôi lại thấy mình đang bị đẩy đi xa dần khỏi tương lai đẹp đẽ do tôi tự thiết kế. Tôi thật mong đây chỉ là một cơn ác mộng, hoặc là Tiêu Dững đang nói đùa với tôi mà thôi.

Tôi không nói nửa lời, tôi còn có thể nói gì đây? Trong con mắt Tiêu Dững, tôi chẳng qua chỉ là một đối tượng để anh thực hiện nhiệm vụ tái hôn, một người giúp anh nói dối tông đường. Nếu như anh thực sự muốn tha thứ cho tôi, thế thì hai mươi phút này liệu có thể nói rõ được vấn đề gì chứ? Tiêu Dững chẳng qua chỉ tìm một cái cớ tượng trưng cho sự ra đi của mình. Cho dù tôi có nói thật hay không thì anh cũng vẫn sẽ rời bỏ tôi.

Cánh cửa bị đóng sầm lại. Tiếng sập cửa như một nhát búa tạ đập nát tất cả hi vọng của tôi.

Trên bàn, chiếc cặp lồng giữ nhiệt vẫn còn ấm, bên cạnh là hộp Jissbon vẫn chưa mở. Chúng im lìm nằm trên bàn, giống như một màn kịch đã hạ màn.

Tôi ngồi ngây ra đó, muốn khóc, nhưng giờ tôi đã chẳng còn biết phải khóc như thế nào nữa?

Đêm đã về khuya, thành phố chìm dần trong sự tĩnh lặng, tôi thấy ròn rợn cái không khí tĩnh mịch này, có cảm giác như mình bị ném vào sự cô độc. Sao tôi có thể không cô độc cho được? Một giấc mộng đẹp đã lụi tàn, nó đã bị tôi vô tình bóp chết. Tất cả đều trở về vạch xuất phát. Có lẽ cuộc đời rất công bằng, trước khi vận may tìm đến, bạn bắt buộc phải chuộc tội những gì mình đã làm.

Bạn đang đọc truyện *Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Khi tình yêu trở thành

Hậu di chứng của tình yêu không chỉ có mấy kiểu phổ biến mà còn một kiểu đặc biệt, gọi là: Khi muốn yêu mà bạn chẳng có tư cách để yêu

1

Tôi nhập viện. Cũng chẳng rõ là khó chịu ở đâu, chỉ là tôi cảm thấy nằm trong bệnh viện dễ chịu hơn là ở lại trong căn chung cư ấy nhiều. Trước khi nhập viện, tôi thật sự chẳng tìm được ai để trở thành một người ngày ngày mang cơm nước vào cho tôi. Cuối cùng tôi đành phải gọi cho Hường Phong Thu. Khoảng khắc ấy, thực sự tôi cảm thấy mình quá nhỏ bé và cô độc.

Cũng may Hường Phong Thu rất chân thành, chỉ cần không có tiết là lập tức chạy tới bệnh viện thăm tôi. Kiếp nạn lần này của tôi với anh lại là một chuyện đáng mừng. Anh bảo tôi là một con phượng, sau khi tái sinh sẽ lại có một khởi đầu mới.

Hường Phong Thu lúc nào cũng lạc quan như vậy, mặc dù có vẻ hơi giống “phép thắng lợi tinh thần” của AQ nhưng lúc này với tôi, đó chính là một điều đáng trân trọng.

Châu Ái có đến một lần, tìm tôi để lấy tiền. Bệnh tình cho bố cô ta có chuyển biến tốt, ngày nào cũng phải truyền nước và chờ đợi ngày kết thúc. Trước khi cô ta đi tôi còn dặn dò, tuyệt đối không được nói cho mẹ tôi biết bệnh tình của tôi.

Sau khi tôi xin nghỉ phép, Diệp Cường liền giao cho Bao Tử nhiệm vụ dẫn đội đi Phụng Hoàng. Diệp Tử gọi điện tiết lộ cho tôi một thông tin: Bao Tử không muốn đi, miệng cần nhân rằng miếng ngon tôi ăn hết rồi, giờ khổ cực lại bắt anh ta gánh.

Sau khi đưa Ngô Việt đến Quảng Châu, Tổng giám đốc Ngô liền gọi cho tôi, nghe giọng anh là tôi muốn bật khóc, đã cố gắng kìm nén mà không kìm nén được, cuối cùng tôi vẫn bật khóc rưng rức, khóc nức nở, nước mắt cứ trào ra như là bị vỡ đê. ề sau Ngô Việt nghe điện thoại, tôi nói với chị ấy rằng tôi thất tình. Ngô Việt liền cười tôi vô dụng, nói rằng tôi đã tự khiến cho cuộc sống trở nên quá đáng sợ.

Tiếng cười của Ngô Việt đã khiến tôi bùng tình. Tôi biết bản thân mình không phải vì tiếc không nỡ rời bỏ Tiểu Dũng mà chỉ đơn giản là đau đớn vì mất đi một cuộc sống tốt đẹp mà anh ấy có thể mang lại cho tôi. Hi vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn. Sở dĩ tôi bị sốc đến như vậy chẳng qua là vì tôi vẫn chưa có đủ dũng khí để đối mặt với một cuộc sống tầm thường.

Tề Tề nghe Hường Phong Thu nói tôi phải nhập viện, ngày hôm sau liền mang một bó hoa tươi vào thăm tôi. Quan hệ giữa chúng tôi vẫn rất phức tạp. Sau khi chọc thủng tờ giấy ngăn mỏng manh kia, giờ chỉ còn lại một sự thật trần trụi. Còn có thể trở lại với quá khứ hay không hoàn toàn phụ thuộc vào thái độ của tôi. Đáng tiếc là giờ tôi đang nằm trên giường bệnh chứ không phải đang mặc váy cưới đứng ở cửa nhà hàng đón khách, do vậy tôi chẳng thể nào “trưng” bộ mặt vui vẻ bỏ qua mọi hiềm khích, niềm nờ chào đón Tề Tề được. Tôi là loại người không thể che giấu tình cảm và tâm trạng của mình.

Do vậy khi Tề Tề rụt rè đặt bó hoa lên bàn bên cạnh giường tôi, tôi chẳng hề xem nó như một lời xin lỗi đầy thành ý mà ngược lại, tôi coi đó là hành vi chọc tức tôi. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói:

- Mời cậu ra ngoài cho!

Hường Phong Thu ngây người, đi ra trước mặt, sờ lên trán tôi, hỏi:

- Y Y, em sao thế? Cô ấy là Tề Tề mà!

- Mời cô ta ra ngoài cho em! – Tôi nói rồi ngoảnh đầu nhìn sang Tề Tề. Tề Tề bình thản nhìn tôi, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

- Ra ngoài! – Tôi nhìn Tề Tề, mặt mày chẳng chút biểu cảm.

Hường Phong Thu nhìn theo Tề Tề lao nhanh ra ngoài cửa, không biết nên ở lại khuyên nhủ tôi hay nên chạy theo Tề Tề.

Tôi nằm trong bệnh viện mất ba ngày. Hường Phong Thu nói, người nào mà yêu đương cũng như tôi thì ngành y tế của Trung Quốc sẽ lên như điều gặp gió.

Lúc tôi quay lại làm việc, đoàn người đầu tiên đi Phụng Hoàng đã quay lại. Bao Tử nhìn thấy tôi cũng chẳng buồn chào hỏi mà ngoảnh đầu đi lướt qua tôi. Bao Tử là một người hay ngồi lê đôi mách, chắc chuyện tôi khẩu trừ, kiếm chác đã bị truyền đi khắp khách sạn rồi. Đến văn phòng, tôi ngồi vào bàn rồi mở ngăn kéo ra như thói quen, lá đơn xin nghỉ việc vẫn nằm nguyên ở đấy, chỉ có điều nó chẳng còn mang ý nghĩa đặc biệt như trước đây nữa. Tôi cầm lá đơn lên, đặt vào lòng bàn tay đo thử, chỉ là một tờ giấy A4 nhưng lại chứa đựng tất cả cuộc sống của tôi. Tôi xé nó đi, xé nát ra thành nhiều mảnh, cho đến khi những mảnh giấy vụn rơi xuống qua kẽ tay tôi.

Hường Phong Thu chat trên nick, hỏi tôi đang làm gì. Thấy tôi không đáp, anh liền gọi thẳng vào máy cho tôi. Hường Phong Thu chẳng có việc gì cụ thể, chỉ cười hèn hèn rồi hỏi tôi hôm nay cảm thấy thế nào. Hình như anh kiên quyết muốn ở bên tôi. Nhưng bên cạnh việc từ chối, tôi vẫn cảm thấy có chút xúc động.

Hường Phong Thu nói anh muốn tạo cho tôi một cuộc sống rực rỡ ánh mặt trời. Anh đi siêu thị, mua rất nhiều thứ: chăn gối, ga trải giường mới, thùng rác, giấy ăn, nước xịt phòng, đèn diệt côn trùng, nồi hầm canh, bát đĩa xoong nồi, mắm muối gia vị, tivi loại nhỏ, đầu đĩa, ổ cắm, quạt điện,... chất đầy ắp cả xe đầy hàng rồi hoành tráng xách đến nhà tôi. Căn chung cư tôi tàn bồng chốc đầy ắp đồ đạc.

Thời gian đó, hàng ngày anh vẫn nấu cơm canh rồi chờ tôi về, làm đủ món cho tôi thưởng thức. Hôm nay là canh sườn, ngày mai là canh vịt, hôm nay là cá, ngày mai là gà, tuyệt đối không trùng lặp. Bởi vì không có tủ lạnh, hàng ngày anh đều phải đi chợ mua thức ăn, nhưng Hường Phong Thu không hề thấy mệt mỏi.

Có người nói, con người khi cảm thấy yếu đuối về tình cảm, tốt nhất không nên mua nhà hay cô phiếu, bởi vì lúc này mọi hoạt động thường thiếu mất lý trí, mất cảnh giác. Tôi cũng vậy, trước sự tấn công dữ dội của Hường Phong Thu, tôi đã đi đến một quyết định. Đây là một quyết định vừa hạnh phúc vừa mâu thuẫn, một quyết định vì đại cục và dũng cảm nhận trách nhiệm xã hội: Tôi quyết định sẽ kết hôn với Hường Phong Thu.

Sự ra đi của Tiêu Dũng khiến cho tôi nản chí, tôi sợ một mình đối mặt với cuộc sống. Tôi cũng đột nhiên hiểu ra rằng, đối với một người phụ nữ, tự do có thể còn quan trọng hơn điều kiện vật chất. Thứ tự do này chính là sự tôn trọng và yêu thương mà đàn ông dành cho mình. Về điểm này, tôi thấy Hường Phong Thu hoàn toàn đủ tiêu chuẩn.

Đủ.

Thế là đủ.

Tôi còn bao nhiêu thời gian để xem mặt, tìm hiểu, chia tay?

Cái khái niệm này chỉ mới nhen nhóm trong đầu đã khiến tôi thấy hoảng sợ. Tôi một mình lang thang không mục đích trên đường, đi được mấy bước lại quyết định bắt xe đến chỗ chị Tịnh.

Chị Tịnh rót cho tôi một cốc trà Thiết Quan m, điềm đạm lắng nghe tôi trút bầu tâm sự, sau đó nói:

- Em kết hôn với cậu ta cũng được, xét về nhiều mặt thì Hường Phong Thu hợp với em hơn là Tiêu Dũng, sống với Hường Phong Thu sẽ vui vẻ hơn với Tiêu Dũng, nhưng có mấy điểm, chị phải phân tích cho em nghe, nếu em chịu nghe theo, chị nghĩ sẽ chẳng có vấn đề gì nữa đâu!

- Chị nói đi!

- Thứ nhất, cậu ta không có nhà cửa, đây là điều quan trọng nhất. Giá nhà ở Phố Thành này hiện nay là 4.200 tệ một mét vuông, cứ cho là một căn chung cư rộng 80 mét vuông với đầy đủ đồ dùng gia đình thì ít nhất cũng phải đến 350.000 tệ. Còn lương của cậu ta mỗi tháng là bao nhiêu?

- 2.200.

- Thế còn em?

- 2.000.

- G lại là 4.200. Giờ bạn em có bao nhiêu tiền tiết kiệm?

- Anh ấy có 30.000, còn em thì không.

- Em nghĩ sau khi kết hôn, tiền chi phí sinh hoạt hàng ngày là bao nhiêu?

- Cái này khó nói lắm. Chỉ tính riêng em, mua quần áo, mua mỹ phẩm, cộng thêm với việc đi lại, ăn uống cũng phải 1.000 tệ, không thì chí ít cũng phải 800 tệ. Ngoài ra, các chi tiêu, tiền điện nước, tiền khóc tiền cười thôi thì đủ thứ tiền, chắc cũng phải 2.500 tệ.

- Thế là rõ rồi nhé, chỉ riêng chuyện tiết kiệm mua nhà thôi bạn em cũng phải bán mạng làm việc cả đời rồi. Chưa nói một khi sinh con ra thì còn càng nhiều khoản phải chi, liệu có tiền mà mua nhà không? – Chị Tịnh ngira hai tay ra, tuyệt vọng nhìn tôi.

- Thứ hai là, tiền đẻ. Chuyện thăng quan tiến chức nếu như không có năng lực vượt trội thì nhất định phải có quan hệ tốt. Mà quan hệ cũng cần phải đầu tư, mà đầu tư lại cần tiền, chị nói đến đây là em hiểu rồi chứ gì. Bạn em bởi vì lo tiền nhà và tiền sinh con thôi đã chẳng còn tiền đầu mà lo lót, đầu tư cho

các mối quan hệ rồi. Ngoài ra, chị hỏi em câu này, em có cảm thấy Hường Phong Thu là một người có tham vọng không?

Tôi lắc đầu. Nếu Hường Phong Thu mà có tham vọng thì đã chẳng ngày ngày ở nhà nấu cơm hầm canh cho tôi ăn.

- Vậy thì đúng rồi, cậu ta chẳng có xuất thân tốt, lại chẳng có quan hệ tốt, chẳng có tài năng đặc biệt gì, lại an phận làm một thầy giáo tầm thường, dùng quan niệm “biết đủ” để tự an ủi và hài lòng với hiện trạng của mình, thế nên em đừng nghĩ cậu ta sẽ tìm cách khác để mua nhà với đáp ứng những khoản chi tiêu sau khi kết hôn. Nói trắng ra là, với khoản lương cứng đó, mười năm sau cũng vậy mà ba mươi năm sau cũng thế. Đây chẳng phải là chuyện cố tích, cuộc sống là hiện thực, đừng mong chờ một đêm nào đó, đột nhiên có một bà tiên xuất hiện, chỉ cần gõ đũa một cái là trong tài khoản của bọn em sẽ có vài triệu tệ.

- Thứ ba là vấn đề phụng dưỡng cha mẹ. Đây là một vấn đề bắt buộc phải cân nhắc. Mặc dù nói cả hai người đều chỉ có một mẹ già, nhưng các cụ lại chẳng có tiền lương hưu, lại chẳng có anh chị em gì khác. Mẹ Hường Phong Thu vẫn còn dưới quê, nằm liệt trên giường bọn em còn phải mời ôsin đến chăm sóc. Hai cụ già, tiền ăn uống, chi tiêu đều do một tay các em lo lắng hết, nếu cộng thêm cả một đứa con nữa là cả nhà năm miệng ăn.

- Đương nhiên có thể đây đều không phải là vấn đề. Cứ so với những công nhân bị đuổi việc thì cuộc sống của bọn em cũng khá khảm hơn nhiều. Nhưng điều quan trọng là các em có thể chịu được sự thay đổi lớn lao này không? Trước đây em sống thế nào chị không nói, nhưng sau này kết hôn rồi, điều đầu tiên mà em phải thay đổi chính là: tránh xa những món hàng cao cấp, hàng hiệu, ví dụ như quần áo, mỹ phẩm, đồ ăn dinh dưỡng, quán cà phê, quán rượu... Em sẽ phải tính toán các khoản chi tiêu trong gia đình, rồi còn phải bớt lại một khoản tiền tiết kiệm dùng để mua sữa, quần áo, đồ chơi và cho con cái đi học sau này.

- Cuộc sống túng bần, có thể em sẽ cảm thấy tâm trạng u uất vì phải đắn đo rất lâu trước một món đồ mà mình thích nhưng cuối cùng lại chẳng mua được. Một ngày nào đó, em vô tình nhìn thấy vợ Lâm Tiểu Vĩ trên đường, người ta lái xe hơi, ăn mặc sang trọng, tay dắt theo hai đứa con xinh xắn, liệu em có về nhà trách móc Hường Phong Thu? Theo như tính cách của em thì 90% là sẽ có. Lúc đó nghĩ lại lựa chọn của mình, em có còn thấy đó là một lựa chọn đúng đắn nữa không? Em coi trọng tự do, tự tôn và yêu thương nhưng liệu như vậy em có hạnh phúc không?

Từ chỗ chị Tịnh đi ra, tôi đi bộ đến một quảng trường gần đó. Đây là một quảng trường mới xây dựng, khá đông người tụ tập, có người nhảy nhót, có người nói chuyện, đi bộ, đánh vợt, còn có một đám trẻ chơi trượt patanh, rất náo nhiệt. Phố Thành vào đêm là khoảnh khắc đẹp nhất, giống như một cô gái từ trong hang động bước ra, mang theo hương thơm phảng phất và mát mẻ.

Ở chỗ xa xa kia có một đám người đang tập khiêu vũ. Trong đó có một đôi khiến tôi khá chú ý đến, bởi vì người phụ nữ kia luôn nhảy không tốt, thường giẫm vào chân đối phương. Có mấy lần người phụ nữ ấy tỏ vẻ ái ngại, không muốn nhảy nữa, định ra ngoài ngồi nhưng người đàn ông chỉ cười dịu dàng, một mực kéo cô lại, không cho cô ngừng nhảy.

Cặp đôi đó chính là vợ chồng Lưu Minh Chương. Bước chân của họ càng lúc càng nhịp nhàng. Lúc họ chuẩn bị nhảy đến chỗ tôi, tôi liền vội vàng lẩn đi. Đi được mấy bước tôi liền gọi cho Hường Phong Thu, gần như chẳng chút băn khoăn hay đắn đo với quyết định mình mới đưa ra.>

- Hường Phong Thu, đừng theo đuổi em nữa!

- Sao thế?

- Chúng ta kết hôn đi, càng nhanh càng tốt!

Đầu dây bên kia im lặng, vài giây sau mới rụt rè lên tiếng:

- Thật không?

- Thật!

- Không hối hận chứ?

- Không hối hận!

Vừa dứt lời, tôi nghe thấy đầu dây bên kia liền bật lên tiếng hò reo ầm ĩ.

2

Tôi không cần phải đắn đo nhiều trước quyết định yêu Hường Phong Thu và đi thẳng tới hôn nhân với anh. Do vậy sang ngày thứ Ba, chúng tôi liền quyết định đi xem nhà.

Tối thứ Bảy, chúng tôi lê cái xác mệt mỏi về nhà, nằm lăn ra giường bất động.

- Thật không ngờ giá nhà Phố Thành lại tăng nhanh như vậy. Sáng còn có đủ tiền trả lần đầu cho căn hộ 60 mét vuông mà đến chiều đã chỉ đủ cho căn hộ 40 mét vuông rồi! – Hường Phong Thu ôm lấy chân than thở.

- Y Y này! – Hường Phong Thu ngồi dậy nhìn tôi. - Chúng ta... có thể tạm thời không bàn đến việc mua nhà không? Đợi thêm hai năm nữa, chúng ta tích lũy thêm rồi hãy mua!

- Còn phải đợi thêm hai năm nữa sao? Đợi hai năm nữa, giá nhà càng tăng cao, chỗ tiền tích góp đó của anh có đủ để bù vào không?

- Không đâu, theo như anh biết thì năm nay là thời kỳ đỉnh cao của nhà đất, sau này sẽ không tăng vọt như bây giờ nữa đâu. Em nghĩ mà xem, việc gì chúng ta phải mua nhà trong lúc đang sốt nhà thế này, biết đâu chừng sau này lại rớt giá ấy chứ!

- Thế thì anh đi mà đợi nó rớt! – Tôi ném cái máy tính đi, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. – Không có nhà, chúng ta cứ sống thế này có mà đến giàm đều đã ba mươi tuổi rồi đấy!

- Thuê nhà kết hôn cũng được mà! – Hướng Phong Thu chạy theo, ủ rũ nói.

- Không được! – Tôi thờ ơ nhìn Hướng Phong Thu, cảm thấy chẳng có gì để nói với anh cả.

Đang nói thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, Châu Ái gọi đến:

- ... Chị Y Y à, bố em hình như không xong rồi!

Tôi vội vàng về nhà, bố Châu Ái đã được đưa đến phòng cấp cứu. Vợ chồng dì hai, mẹ tôi và Châu Ái đều đang ngồi bên ngoài cửa.

Các bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, tháo khẩu trang, chậm rãi nói:

- Mọi người hãy cân nhắc cho kỹ, nếu như kiên quyết làm phẫu thuật, kết quả cũng chẳng được lâu dài, chỉ trị được ngon mà không trị được gốc!

- Ý của bác sỹ là... hết cách chữa rồi sao? – Mẹ tôi bàng hoàng hỏi.

- Có thể hiểu như vậy! Mọi người hãy chuẩn bị tinh thần, hiện giờ tất cả các loại thuốc đều không có tác dụng, mọi người hãy bàn bạc nhau một chút, xem xem có cần thiết tiếp tục dùng thuốc để duy trì tính mạng cho ông ấy hay không!

Bác sĩ nói xong, mọi người đều quay sang nhìn mẹ tôi, ày chỉ có mẹ tôi mới có thể quyết định.

Mẹ tôi trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi nhả ra từng tiếng:

- Ngừng thuốc đi, những gì cần làm đã làm hết rồi!

Mẹ tôi ngoảnh sang nhìn tôi:

- Y Y, con đi chào tạm biệt ông ấy đi, đi vào... gọi một tiếng “Bố” đi!

Tôi nghĩ mẹ tôi lẫn mất rồi, sao lại bảo tôi vào chứ? Châu Ái mới là con gái ông ấy. Tôi tỏ vẻ khó xử nhìn dì hai:

- Bảo Châu Ái vào trước đi, con đâu phải là...

- Đi! – Mẹ đột nhiên gào lên, phẫn nộ nhìn tôi. – Con đã nghe chưa hả?

Dì hai kéo tay tôi:

- Đi thôi, dì dẫn cháu vào!

Y tá tiêm cho ông ấy một mũi. Lúc này ông ấy đang yếu ớt hé mắt nhìn tôi, miệng vẫn hé ra nhưng lại chẳng nói được lời nào. Vậy nên ông run rẩy đưa tay ra. Khi bàn tay tôi bị tay ông ta nắm lấy, tôi nhìn thấy từ khóe mắt ông trào ra một dòng lệ.

- Y Y, gọi một tiếng cha đi! – Dì hai khẽ huých tôi.

Tôi há miệng ra, nhưng lưỡi như bị đá tảng đè chặt, không sao động dậy được.

- Mau lên! – Dì hai sốt ruột nói.

Bàn tay nắm lấy tay tôi của thầy Châu đột nhiên siết chặt, giống như đang giằng co với cái gì đó, mặt ông như tái đi, đôi mắt nhìn tôi như dờ ra. Tôi không biết tiếp theo đó ông ấy định làm gì, chỉ ngồi ngây ra nhìn. Tay tôi lần nữa bị nắm chặt, toàn thân ông như run rẩy, mắt trợn ngược, các cơ trên mặt như bị co kéo đến biến dạng. Tôi vô cùng hoảng hốt, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc xé toạc không gian yên tĩnh của mẹ...

Ông ấy đi rồi, đầu gục vào lòng mẹ tôi, tay nắm chặt tay tôi không rời, miệng vẫn há, mắt vẫn không nhắm lại.

Thầy Châu được đưa đến nhà tang lễ, còn mẹ tôi thì nhập viện.

Lúc tôi từ bệnh viện đến nhà tang lễ, nhìn thấy bảy, tám người đang dồn sức nâng một chiếc quan tài màu đỏ sậm lên, chuẩn bị đặt vào một cái giá chính giữa gian phòng. Châu Ái đang nhìn quanh, chỉ huy mọi người sang trái một chút. Mắt Châu Ái đỏ hoe, chiếc quần đen bám đầy bụi, tóc mai uơn ướt được gạt hết sang một bên nhưng thỉnh thoảng vẫn có mấy lọn lông xòa trước mặt.

Tôi khẽ gọi cô ta:

- Có cần giúp gì không?

- Điều giao cho nhà tang lễ làm hết rồi, bao gồm cả việc mua sắm và làm lễ truy điệu. Những thứ cần thông báo đã thông báo hết rồi!

- Ủ! – Tôi chưa bao giờ thấy cô ta bình tĩnh và chững chạc đến thế. Cứ mỗi phút rảnh tay là tôi lại nhớ đến cảnh tượng lúc thầy Châu ra đi. Tôi luôn cảm thấy dường như ông ấy có điều gì đó muốn nói với tôi, nhưng ông ấy định nói gì nhỉ?

Tôi đó, Châu Ái hai lần nổi cáu. Trước tiên là nhân viên nhà tang lễ nói rằng bức ảnh thầy Châu mà Châu Ái đưa cho trẻ quá, không được, phải đặt một bức ảnh lúc già. Tôi nhìn bức ảnh trong tay Châu Ái, đúng là rất trẻ, chắc chụp lúc ông khoảng hơn ba mươi tuổi, cặp lông mày rất đậm, đôi mắt to, có thể nói là khá đẹp trai và rất phong độ. Châu Ái đặt bức ảnh lên trước linh cữu:

- Cứ dùng bức ảnh này đi, anh cứ đổi thử xem!

Tiếp đó là chuyện thời gian làm đám ma. Theo tục lệ ở đây thì người chết sẽ phải để vài ngày mới đôn, thời gian đặt càng lâu càng chứng tỏ tình cảm của con cháu với người đã khuất. Châu Ái và mấy bà cô bàn bạc nhau. Các bà cô kia nói ít nhất cũng phải để ba ngày ba đêm. Nhưng Châu Ái không đồng ý, một mực đòi chỉ để một ngày rồi sáng mai đem chôn luôn.

Mấy bà cô đều nói:

- Thế còn ra cái thể thống gì, sao có thể chỉ để một ngày đã chôn?

Châu Ái bực bội nói:

- Các cô chi biết sĩ diện vớ vẩn! Ba ngày là người chết đã bắt đầu phân hủy rồi, các cô có chút kiến thức khoa học không thể hả? Người đã chết rồi, làm mấy trò này làm quái quỷ gì?

Quan tài đã được đặt lên cái giá đỡ giữa phòng, trước quan tài là một bức ảnh của người đã khuất, trước bức ảnh là một cái giá nến rất dài và một cái bàn thờ cao. Người đến phúng viếng càng lúc càng đông. Bọn họ xếp hàng, đến trước linh cữu thấp nhang, đốt ít vàng mã rồi quỳ xuống, khấu đầu. Sau nghi thức khấu đầu, họ đứng dậy, ra rửa tay trong một cái chậu đựng đầy nước, cầm một sợi dây màu trắng buộc lên áo của mình để biểu thị sự để tang.

Những làn khói trắng bốc lên như đang đưa tiễn một linh hồn tội nghiệp.

Vòng hoa xếp đầy trong phòng, đặt dọc theo các bức tường, trên đó đều có ghi tên của thầy Châu. Tôi nghĩ, một người bình thường chỉ có lúc chết mới nhận được sự quan tâm của người khác, ví dụ như tôi, đây là lần đầu tiên tôi biết thầy Châu tên là Châu Đại Quốc.

Hương Phong Thu gọi điện đến hỏi tôi tình hình thế nào. Tôi nói:

- Chết rồi, đang ở trong nhà tang lễ!

- Để anh về một chuyến vậy!

- Anh về làm gì? Đầu phải là người thân của em. Ngày mai em sẽ lên thành phố, anh đừng về! – Tôi cúp điện thoại, nhìn đám đạo sĩ đến cầu s. Bọn họ mặc áo dài màu đỏ tươi, trên đầu đội mũ. Cái mũ đó rất cao, giống như cái mũ của một đầu bếp có tiếng tăm. Đám đạo sĩ đi vòng quanh linh cữu, khua chiêng gõ mõ âm ỉ, miêng lầm bầm một cái gì đó chẳng ai hiểu nổi, âm lượng rất cao, rất chậm rãi, nghe rất thê lương.

Tôi nhìn thầy Châu nằm im lìm trong cỗ quan tài, trầm nghĩ:

- Châu Đại Quốc, rốt cuộc ông muốn nói gì với tôi?

Lúc tôi đến bệnh viện thăm mẹ, bà vẫn nằm trên giường bệnh truyền nước.

- Bên đó cử hành tang lễ đến đâu rồi? – Di hai hỏi.

Tôi gật đầu:

- Ban đầu mấy bà cô của Châu Ái còn sĩ diện, đòi phải đặt ba ngày ba đêm mới đi chôn. Nhưng Châu Ái một mực muốn sáng mai đi chôn luôn, nói rằng sợ thi thể sẽ phân hủy. Nhìn bộ dạng Châu Ái lúc quát mấy bà cô cũng giống đàn ông ra phết!

Tôi vừa nói vừa kéo lại chăn cho mẹ:

- Mẹ à, tối nay mẹ đừng đến đó nữa, ở đó đã có người nhà của họ rồi. Bọn họ đều biết mẹ đang phải nằm viện, không đến cũng không ai nói gì đâu. Dù gì người cũng chết rồi, sau này cũng chẳng còn gì mà qua lại với họ, cần gì phải tự chuốc khổ vào mình? Mẹ cứ chăm sóc tốt cho bản thân mình đã!

Tôi nghĩ mình nên khuyên nhủ mẹ đôi chút, không thể để bà đánh mất cái tôi được.

- Mẹ à, không phải con trách gì mẹ, có những điều không nên nói vào lúc này, nhưng người đã đi rồi, nói ra cũng chẳng sao. Con cảm thấy, mẹ quá đề tâm đến ông ta!

Mẹ nhìn tôi:

- Y Y, ông ấy ra đi nhất định không chịu cởi bộ quần áo mà con mua cho. Suốt nửa tháng trời ông ấy cứ mặc bộ quần áo đó!

Mẹ từ từ nằm xuống, hai mắt dờ ra nhìn ra xa, khẽ lắc đầu:

- Y Y, con không hiểu, con hoàn toàn không hiểu. Con có biết bao nhiêu năm nay, mẹ luôn chờ mong ông ấy về, chờ đến tận lúc già cỗi rồi. Vừa mới có hi vọng được chăm sóc ông ấy vài ngày thì ông ấy lại ra đi. Cái số của ông ấy chẳng được hưởng phúc, ngay cả con gái ruột của mình cũng chẳng dám nhận, thật vô dụng...

Giọng nói của bà nhỏ dần, hai mắt ngấn ngấn nước, những giọt nước mắt lặng lẽ trào ra, làm ướt đầm cả khuôn mặt.

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, liền hỏi dì hai:

- Mẹ cháu nói vậy là có ý gì?

Dì hai cúi đầu không nói.

Tôi hơi mất kiểm soát. Tôi nên sớm phát hiện ra vấn đề. Ánh mắt ông ấy mỗi lần nhìn tôi, những điều ông ấy không nói ra lời trước khi lâm chung... Tôi lay mẹ tôi, hỏi:

- Mẹ, mẹ có chuyện gì giấu con phải không?

Huyện Từ Trú trước đây gọi là Hợp tác xã nhân dân Hà Khẩu, đầu những năm tám mươi mới đổi tên như hiện nay. Cách xa Hợp tác xã nhân dân Hà Khẩu nhất là Hợp tác xã Kiến Đông.

Kiến Đông có một đội diễn văn nghệ, gọi là đoàn văn công. Đoàn văn công hàng ngày vẫn thường đến các nơi biểu diễn, trong đó có một cô gái hát rất hay tên là Mạc Huệ. Cô rất xinh đẹp, là cột trụ trong đoàn văn công. Có một lần, đoàn văn công đến một hợp tác xã khác biểu diễn. Mạc Huệ hát xong vừa bước xuống khỏi sân khấu, bỗng nhiên có một thanh niên dúi vào tay cô mấy quả mận, chưa để cô kịp từ chối đã chạy biến mất.>

Chàng trai nọ thường đi một chặng đường rất dài đến tận Kiến Đông để nghe Mạc Huệ hát, cho dù trời mưa bão cũng không ngăn được anh. Mỗi lần đều mang cho cô một món quà nhỏ, ví dụ như khoai lang hay mấy quả hạnh. Lần nào cũng đỏ mặt không nói gì, tặng quà xong là đi ngay.

Sau vài lần, Mạc Huệ cũng nhớ mặt anh chàng này. Anh chàng nọ tên là Châu Hồng Tân, sau khi tốt nghiệp trung học, vì thành phần gia đình không tốt nên không được tham gia quân đội, phải ở nhà làm nông. Hai người đều 18, 19 tuổi, là thời điểm tình đầu mới chớm nở, chẳng mấy chốc đã tiến tới quan hệ yêu đương.

Thành phần gia đình mẹ đẻ Châu Hồng Tân không tốt, thường bị mang ra phê bình, còn bố Mạc Huệ lại là quân nhân xuất ngũ, đã từng ra trận, là một người đàn ông quyết đoán, nói một là một. Ông nói, nếu Mạc Huệ đi theo Châu Hồng Tân, ông quyết từ con. Mạc Huệ trong lúc tuyệt vọng đã uống thuốc sâu tự tử tại nhà nhưng bị người nhà phát hiện kịp thời nên không chết.

Để khiến Mạc Huệ từ bỏ, người nhà cô nhanh chóng tìm cho cô một đối tượng, là một người đàn ông ở Hợp tác xã Hà Khẩu, trong nhà có rất nhiều ruộng đất và ba gian nhà ngói.

Mấy ngày trước khi Mạc Huệ bị gả đi, cô phát hiện ra mình có thai.

Năm con gái lên chín tuổi, chồng cô bị tai nạn qua đời.

Châu Hồng Tân đổi tên, lấy một cô gái chủ nhiệm hợp tác xã, trở thành thầy giáo một trường bỏ túc trong thôn, về sau lại học sư phạm nên được trở thành giáo viên chính thức. Chỉ có điều vợ anh không thể sinh con, hai người nhận nuôi một cô con gái từ Hà Nam. Năm con gái được mười lăm tuổi, vợ Châu Hồng Tân bị tai nạn xe và qua đời.

Những ngày tháng sau đó cứ lặng lẽ trôi đi, hết ngày này qua ngày khác, thấm thoát đã hơn ba mươi năm. Nhưng hơn ba mươi năm nay, Mạc Huệ không một lần tái giá, Châu Hồng Tân cũng không lấy vợ thêm lần nào nữa.

Mạc Huệ không thể nào ngờ rằng, mình lúc 50 tuổi, một cơ hội tình cờ đã khiến cho Châu Hồng Tân xuất hiện trước mặt bà. Lúc này, chàng trai trẻ năm nào đã trở thành một ông già mặt đầy nếp nhăn, đầu tóc lốm đốm bạc. Người đàn ông ấy chính là người đàn ông mà bà ngày đêm thương nhớ suốt ba mươi năm nay.

Mạc Huệ chính là mẹ tôi, còn Châu Hồng Tân chính là Châu Đại Quốc. Ông ấy có một cô con nuôi, tên là Châu Ái.

Tôi bình tĩnh nghe hết câu chuyện, ngồi ngáy ra đó, cảm thấy toàn thân như bị rút hết sức lực, nhẹ bẫng đi, giống như một làn khói trên hương án. Tôi đã hiểu mẹ tôi, giờ nghĩ lại tất cả mới thấy thật tự nhiên và hợp lý. Trên đời này, hóa ra chẳng có tình yêu và nỗi hận nào là vô duyên vô cớ cả.

Cái cảm giác này giống như có một ngày, bỗng có một người chỉ vào bờ đặng thóc mà bạn đã ăn bao nhiêu năm nay và nói rằng cái đó chỉ dùng để kỷ chân mà thôi.

Tôi rất buồn ngủ, toàn thân mệt mỏi chẳng còn chút sức lực, chỉ muốn đi ngủ. Tôi nhìn thấy có rất nhiều người đang cười nhạo tôi, chỉ tay vào tôi, xì xầm và cười nhạo, không chỉ có thế, mấy gã đạo sĩ cũng vây lấy tôi, bọn họ giương nanh múa vuốt, nhảy nhót và hò hét trước mặt tôi. Bên tai tôi như vang lên một tiếng còi dài, giống như tiếng còi tàu hỏa xé tai. Một lát sau, những đạo sĩ kia biến mất, bầu trời ngập trong ánh sáng của những con đom đóm, nhấp nháy. Tôi hốt hoảng ngồi thụp xuống, không sao đứng lên được...

Tôi nhìn chằm chằm lên trần nhà, chẳng muốn nói nửa lời. Tôi chẳng còn sức mà mở miệng nữa. Tôi cố nhớ lại khuôn mặt của Châu Đại Quốc nhưng càng cố nhớ thì hình ảnh càng thêm mơ hồ. Tôi rất cố gắng để nhớ lại những câu đối thoại nhạt nhẽo và ít ỏi giữa chúng tôi, chẳng giữ lại được gì, cũng chẳng đem đi được cái gì. Tôi bật lên tiếng gào trong lòng. Tôi hi vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, tôi hi vọng ông ấy sẽ bị tiếng gào khóc trong đêm làm cho tỉnh giấc, sau đó đến trước mặt tôi, khuôn mặt tuấn tú, khỏe mạnh, đôi lông mày rậm, đôi mắt to và nụ cười hiền lành. Nhưng vô ích, chúng tôi đã bị cách biệt ở hai thế giới, mãi mãi không thể gặp lại.

Đây là nỗi tiếc nuối nhất mà cả cuộc đời này chúng tôi không thể bù đắp.

Nghĩ đến những chuyện này khiến cho người ta cảm thấy hoang đường. Bố tôi đã chết, thế mà tôi đã đứng một bên với tư cách một người ngoài, giương mắt nhìn một người ngoài thật sự đang sắp xếp việc tang lễ cho bố mình.

Cuộc sống luôn lừa dối tôi bằng phương pháp này. Cái cảm giác này không biết là buồn hay là buồn đến xé gan xé ruột, khiến cho người ta nom nớp lo sợ, giống như một con chim sợ cành cong, chẳng biết chỉ một giây sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Ai đang khóc ở một nơi nào đó trên thế giới này

Khóc không ngừng

Đang khóc cho tôi

Ai đang cười ở một nơi nào đó trên thế giới này

Cười không ngừng

Cười vào mặt tôi

Ai đang đi ở một nơi nào đó trên thế giới này

Đi không ngừng

Đi về phía tôi

Ai đang chết ở một nơi nào đó trên thế giới này

Chết không ngừng

Ánh mắt hướng về phía tôi...

3

Gần đây thường cảm thấy đau tim. Tôi phải liên tục gõ bàn phím, ấn phím điện thoại hoặc gửi fax đi, nếu không chỉ cần thành thoi một phút thôi là nước mắt lại trào ra. Có những lúc thật sự không nhịn nổi nữa, tôi đành chạy vào nhà vệ sinh, vừa xối nước vừa cắn chặt tay mà khóc, cứ khóc như vậy một lúc lâu. Sau khi hết giờ làm việc, tôi mới có thể nhốt mình trong văn phòng và thả sức khóc cho hết những giọt nước mắt mình phải nén lại. Mỗi lần khóc không thành tiếng được nữa, trước mắt tôi lại lờ mờ hiện ra hình ảnh của Châu Đại Quốc. Tôi vội vàng lau sạch nước mắt đi thì hình ảnh ấy lập tức biến mất.

Nhưng cuộc sống không phải là một màn kịch, sau khi khép màn lại, mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu. Châu Đại Quốc giờ đã nằm sâu dưới mồ, chỉ còn là một đồng xương tàn, một thi thể đang dần dần mục rỗng.

Châu Đại Quốc đã ra đi, Tiêu Dững cũng rời bỏ tôi, tôi và Tề Tề cũng chẳng thể quay trở lại như lúc trước. Trên đời này, thứ làm mình tổn thương nặng nề nhất chính là những ký ức không muốn nhớ lại nhưng cứ ủa về ở trong đầu như thế này.

Ngồi trong văn phòng, tôi cảm thấy làm gì cũng thế lương. Có những lúc tôi thật chỉ mong từ bỏ hết tất cả, không có niềm vui nhưng ít nhất cũng chẳng còn đau buồn.

Có khi đây cũng chính là số phận của tôi.

Nhưng tôi vẫn còn đang sống, tôi còn phải gánh trách nhiệm chăm sóc mẹ. Vì vậy tôi không thể để bản thân suy nghĩ quá cực đoan. Sau khi ông ấy ra đi, mẹ tôi chuyển sang ở nhà di. Trước khi tôi đi còn an ủi bà, nói rằng tôi sẽ nhanh chóng có gia đình riêng của mình, đến lúc đó sẽ đón mẹ về ở chung với chúng tôi.

Đây là mục tiêu trước mắt của tôi. Tôi buộc phải đón mẹ lên ở chung, để cho bà được sống cuộc sống yên ổn và không còn bấp bênh như bây giờ.

Vì mẹ mình, tôi phải tiếp tục>

Về đến chung cư, tôi cảm thấy người mệt lả, chẳng buồn nghĩ đến chuyện sạch sẽ hay bản thủ, tôi lăn luôn ra giường. Tôi nhìn rõ từng con nhện đang giăng tơ trên trần nhà, mệt mỏi xây dựng ngôi nhà của riêng mình.

Tôi hất giày ra, chui vào trong chăn. Chung cư này chẳng có tivi, chỉ có một chiếc giường. Tôi nằm im lắng nghe nhịp đập trái tim mình.

Xung quanh giường là những bức tường hoen ố và bong tróc, giống như những cây táo khô bốc ra mùi tanh. Tôi nhớ ra rất nhiều chuyện, trước đây, hiện tại. Những hồi ức vừa mới hiện về, tôi đã không dám nghĩ tiếp nữa, trái tim như bị ai đó xiết chặt. Cứ mỗi lần nhớ lại những chuyện này, tim tôi lại đau đốn dữ dội. Căn phòng này đúng là chẳng thể đem lại chút may mắn nào cho tôi. Kể từ khi tôi chuyển đến đây ở, những chuyện không được như ý phải chiếm đến 90%.

Tôi nhắm mắt lại, lại nhìn thấy Châu Đại Quốc. Không bao lâu sau, tôi thấy mình đứng trên một sa mạc mênh mông, gió cát thổi vào mắt tôi, làm cho mắt tôi mờ đi, rồi tôi trượt ngã và lăn đi trên lớp cát nóng. Tôi sợ quá bật khóc, cổ sức kêu cứu, nhưng chẳng có ai đếm xỉa đến tôi hết.

Lúc tỉnh lại, tôi thấy Hường Phong Thu đang ngồi bên cạnh giường, nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm:

- Em gặp ác mộng phải không?

Tôi bỏ nhào vào lòng anh, chỉ sợ một giây nữa thôi anh sẽ rời bỏ tôi. Tôi bật khóc nức nở, khoanh khắc ấy tôi mới thấy Hường Phong Thu quan trọng với mình biết nhường nào.

- Không sao, mơ bao giờ cũng ngược với hiện thực, đừng khóc nữa! – Hường Phong Thu nhẹ nhàng vỗ vai tôi.

- Em lại mơ gặp Châu Đại Quốc!

- Em đừng nghĩ nhiều, chuyện ấy xảy ra quá đột ngột, em cần có thời gian để thích ứng!

- Hường Phong Thu, có khi nào anh đangêu em rồi đột ngột rời xa em không?

- Sao em lại nghĩ vậy?

- Em thấy hơi sợ, bởi vì em là đàn bà đã ly hôn!

- Không đâu! – Hường Phong Thu nhìn tôi rất nghiêm túc. – Anh mãi mãi sẽ không rời xa em, trừ phi em rời xa anh!

- Không đâu! – Tôi ra sức lắc đầu.

- Y Y, em có yêu anh không? – Hường Phong Thu đột nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu rồi ngại ngùng nhìn anh.

- Không yêu cũng không sao, anh sẽ cho em thời gian! – Anh mỉm cười đầy bao dung.

- Em chỉ muốn ở với anh! – Tôi tựa đầu vào vai anh, cảm thấy rất nhẹ nhõm, giống như một kẻ chết đuối vớ được cọc.

Tổng giám đốc Ngô gọi điện cho tôi, hỏi:

- Y Y, giờ cô có thời gian không? Cô ấy cứ một mực đòi gặp cô!

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần 8 giờ rồi.

Tôi đồng ý rồi lập tức lên đường qua đó.

Sau khi thay thận và quay về từ Quảng Châu, Ngô Việt lập tức nhập viện. Trước đó tôi đã đến thăm chị mấy lần, lúc ấy chị vẫn phải nằm trong phòng cách ly. Tổng giám đốc Ngô nói, thời kỳ đào thải của chị không mấy thuận lợi, không thể ăn uống, toàn phải truyền dịch.

Ngô Viện đang nằm trên giường, trông có vẻ khá hơn>

Nhìn thấy tôi vào, chị liền cố nén sự khó chịu trong người để mỉm cười với tôi:

- Em đến rồi à, bệnh của chị đã khỏe một nửa rồi!

Nói rồi chị nhìn tôi, như chuẩn bị nói cho tôi biết một thông tin quan trọng.

Tôi cười nói:

- Chị đừng có nhìn em như thể nhìn đồ cổ mới khai quật thế!

- Y Y, hôm nay chị gọi em đến là để nói với em một chuyện quan trọng. Chị muốn... nhờ em giúp một việc!
- Chị cần có thể em nhất định sẽ giúp chị!
- Chắc chắn em có thể giúp được, nếu không chị nhờ em làm gì? Cho nên em nhất định phải đồng ý giúp chị trước!

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Để chị kể cho em nghe chuyện của chị. Bốn năm trước, chị đi Bắc Kinh học thạc sĩ. Thực ra chị là một người không an phận, lúc nào cũng cảm thấy ở đây làm nhân viên công chức cả đời là một chuyện hết sức đáng sợ. Chị nghĩ mình nên đi tìm hiểu, học hỏi thêm, như vậy cuộc đời mới càng phong phú. Lúc chị đi cả gia đình đều phản đối, lúc ấy con trai chị mới tròn hai tuổi, chị cũng hơn ba mươi rồi, xét từ phương diện nào đi nữa thì chuyện đi Bắc Kinh cũng là một việc không được thực tế cho lắm! Nhưng Khởi Mặc lại rất ủng hộ chị, đồng thời thuyết phục được bố mẹ chị. Chị ở Bắc Kinh ba năm trời, cứ nửa năm lại về nhà một lần. Con trai do anh ấy chăm sóc, công việc lại bận rộn khiến cho anh ấy thờ không ra hơi. Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, tổ chức chuẩn bị giới thiệu chị đi làm cán bộ cấp khoa.

- Chị giỏi quá! Thế về sau thì sao? – Tôi hỏi.

- Nhưng lúc ấy chị đã không để mắt đến những thứ đó nữa rồi, cảm thấy công việc này quá nhàm chán. Chị định ở lại Bắc Kinh, cảm thấy đó mới là nơi để mình phát triển tài năng, thực hiện cái tôi của mình.

- Hả? Thế Tổng giám đốc Ngô có ủng hộ chị không?

- Lần này thì Khởi Mặc không ủng hộ nữa, bọn chị vì chuyện này mà đã bàn bạc rất nhiều lần, đưa ra rất nhiều phương án nhưng đều không giải quyết được vấn đề. Anh ấy nghĩ chị đang háo hức nhất thời nên nhất quyết không đồng ý đến Bắc Kinh phát triển với chị. Do vậy bọn chị đã xảy ra tranh cãi. Có một lần cãi nhau to, chị đưa ra đề nghị ly hôn.

- Thật là đáng tiếc! Chuyện này đâu nhất thiết phải làm vậy!

- Em cũng nghĩ như vậy à? – Ánh mắt chị như vụt tắt. – Ngay cả em cũng không ủng hộ, xem ra đúng là chị đã sai rồi... Sau khi ly hôn, chị đến làm việc ở một công ty chứng khoán ở Bắc Kinh. Ông trời dường như đang cố ý trêu đùa chị, chưa đầy nửa năm thì chị bị bệnh này. Công ty đương nhiên cho chị nghỉ việc, bên cạnh lại chẳng có ai thân thích. Ngoài việc quay trở về, chị chẳng còn cách nào khác. Anh ấy nghe nói là chị bị bệnh, chẳng chút đắn đo đón chị về nhà, nói nhất định phải trị khỏi bệnh cho chị. Mọi người đều nghĩ Khởi Mặc rất ngốc, đã ly hôn rồi thì cần gì phải làm như vậy. Còn chị lại càng không muốn nhận sự giúp đỡ của anh ấy, mặc dù chị thực sự cần đến nó.

- Cứ nhớ đến hồi đầu chị dứt áo ra đi, bỏ mặc anh ấy và con trai, chị lại không thể đối mặt với tất cả những gì mà anh ấy đã làm cho chị. Chị đã nghĩ rất nhiều cách để anh ấy bỏ cuộc, đầu tiên là tuyệt thực, ném hết thức ăn vào người anh ấy. Mỗi lần nhìn anh ấy người ngòm dính toàn dầu mỡ đi ra ngoài, lòng chị đau như dao cắt. Chị nghĩ đến chuyện tự sát, mấy lần nửa đêm lên rút kim truyền ra nhưng đều bị anh ấy phát hiện. Dường như chị càng làm thế thì anh ấy càng không chịu rời bỏ chị.

Trái tim tôi đau như thắt lại.

- Em có biết chị hi vọng nhất là điều gì không?

- Điều gì - Chị mong cuộc đời mình nhanh chóng kết thúc, có như vậy anh ấy mới có thể giải thoát. Chị không sợ bệnh tình giày vò, cảm thấy món nợ với anh mới chính là lý do khiến chị đau đớn nhất!

- Tại sao chị không nghĩ đến chuyện tích cực phối hợp điều trị, trị hết bệnh rồi sẽ hồi phục hôn nhân với anh ấy?

- Có thể không? Bệnh này của chị cho dù có thay thận rồi thì khả năng khỏi hẳn là rất nhỏ. Chẳng thể nào vượt quá mười năm. Nếu như các phản ứng đào thải không nghiêm trọng còn được. Còn nếu như nghiêm trọng, mười năm cũng là vấn đề! Chị có linh cảm, cuộc sống của chị chẳng còn được bao lâu nữa.

- Chị cần có một tia hi vọng, chị vẫn nên tin tưởng. Giờ chị chỉ cần giữ tâm trạng thật tốt, đó chính là cách an ủi lớn nhất đối với anh ấy rồi! – Tôi chẳng biết phải khuyên nhủ Ngô Viện như thế nào, đầu óc tôi hiện giờ cũng đang rối bời. Tôi âm thầm suy đoán từng câu từng chữ những gì chị nói, không biết chị đang định nhờ mình giúp việc gì.

- Y Y, chị nhìn thấy ảnh của em ở trong ví của anh ấy, đặt ở ngăn sâu nhất, là bức ảnh hai người chụp chung ở Vũ Đường Sơn. Theo trực giác của phụ nữ, nếu như không phải có quan hệ đặc biệt thì anh ấy chẳng vô duyên vô cớ đặt nó vào trong ví tiền cả.

Tôi chẳng có thời gian để mà ngại ngùng, vội vàng lên tiếng phủ nhận ngay:

- Bọn em thực sự không có gì mà!

Ngô Viện lắc lắc đầu, mỉm cười nói:

- Em hiểu nhầm rồi. Chị không phải đang trách móc em, cũng chẳng phải đang nghi ngờ hai người có quan hệ âm muội. Huống hồ bọn chị đã ly hôn rồi, chị chẳng có quyền gì can thiệp vào đời tư anh ấy nữa. Chỉ có điều chị cảm thấy đau lòng, vì chị mà ngay cả quyền được yêu anh ấy cũng mất đi.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt chị không sao kìm nén được. Có hụt hẫng, nhưng phần nhiều hơn là sự tiếc nuối. Lúc ấy chị mới biết cái gì là hạnh phúc chân chính. Hạnh phúc chính là được ở bên cạnh người mình yêu. Bây giờ, khi chị đã biết phải trân trọng, muốn cứu vãn mọi chuyện, sự sống và cái chết đối với chị mà nói chỉ còn là khoảng cách giữa lòng bàn tay với mu bàn tay. Ớc muốn có một cuộc sống tốt đẹp bây giờ đã trở thành một thứ xa xỉ với chị. Tất cả những thứ chị đã từng coi trọng và không coi trọng đều lần lượt rời bỏ chị. Nếu như ông trời cho chị được sống một lần nữa, chị nhất định sẽ chọn được sống bên cạnh những người thân trong gia đình. Danh lợi là gì chứ? Đền chỉ là hư danh, hạnh phúc và sức khỏe mới là quan trọng nhất!

Tôi nhìn chị, nhất thời chẳng biết tiếp lời thế nào.

- Y Y, chuyện này em nhất định phải giúp chị, coi như... Coi như là lời dặn dò trước lúc chị ra đi với em. Em nhìn chị đi, không được phép từ chối!

Tôi gật đầu, thầm nghĩ: Cho dù thế nào tôi cũng sẽ giúp chị việc này!

- Chị muốn, sau khi chị ra đi, em sẽ giúp chị chăm sóc anh ấy! Ý của chị là, mãi mãi ở bên cạnh anh ấy. Em giúp chị chăm sóc anh ấy có được không? Có người chăm sóc anh ấy, mang lại cảm giác gia đình cho anh ấy, nỗi đau trong lòng anh sẽ giảm đi một chút, có như vậy chị mới nhắm mắt xuôi tay được! – Ngô Việt siết chặt tay tôi, giống như một người chết đuối bám chặt vào cái cọc. Tôi thần người, chẳng ngờ chị lại nói ra cái yêu cầu này. Đây chỉ đơn giản như một việc nhờ cậy hay sao? Câu hỏi này tôi có thể trả lời là “giúp” hay “không giúp” được không? Tại sao chị lại nói như vậy? Lẽ nào chị cũng biết tâm sự của tôi? Hay là... chị đang cố ý trừng phạt tôi? Nhưng ánh mắt của chị rõ ràng đang ánh lên sự chờ đợi, ánh mắt ấy còn khó chịu hơn cả sự trừng phạt.

- Y Y, em đã nói là sẽ nhận lời chị mà. Chị thật lòng khẩn cầu em đấy, chị không hi vọng anh ấy chẳng có ai yêu thương. Em có hiểu ý chị không? – Thấy tôi cứ thần ra không trả lời, chị có vẻ hơi kích động, ra sức lay vai tôi. – Mẹ kiếp, em có thể thoải mái nhận lời không hả?

Tôi chẳng biết rõ nội tâm mình hiện giờ cảm thấy thế nào, tóm lại là kinh ngạc, bối rối, hoang mang, vui mừng... Tất cả các cảm xúc đang đan xen, tạo thành một mớ hỗn độn, chẳng rõ cảm giác nào là chủ yếu. Thứ cảm giác ấy giống như cảm giác muốn có một đồ vật gì đó nhưng bạn thừa biết rằng nó không thuộc về bạn, ấy thế mà rồi một ngày, chủ nhân của nó lại mang nó đến tặng cho bạn. Nhưng với viên kim cương lấp lánh ấy, tôi chẳng có chiếc hộp nào phù hợp cả. Tôi vô cùng tự ti, rụt rè và bất an>

Tôi đi về mà bước chân nhẹ bẫng như đang trên mây, đầu óc rối bời, chẳng phân biệt được rõ phương hướng.

- Em về à? – Bên tai vang lên tiếng nói của ai đó, tôi chưa kịp dừng chân thì đầu đã va vào vật gì đó. Ngẩng lên nhìn, hóa ra là Tổng giám đốc Ngô. Mặt tôi bỗng đỏ bừng lên.

- Sao thế? Cô ấy nói gì với em rồi?

- Không, không có gì! – Tôi cười trừ. – Chỉ nói chuyện vớ vẩn thôi!

- Ừ, vất vả cho em quá! – Anh cười về ái ngại.

- Không sao!

- À phải rồi, sắp tới chắc anh phải đến Đại Liên một chuyến, trong thời gian đó anh nhờ em hàng ngày đến thăm cô ấy có được không?

- Đi Đại Liên á?

- Ừ, hàng tháng đều phải mất một khoản tiền lớn để mua thuốc cho cô ấy, chỉ có ra mà chẳng có vào. Đám bạn bên đó định giúp anh lần này, chuẩn bị cùng anh làm một đề án, anh qua đó xem sao. Còn công ty bên này, anh định sẽ làm thủ tục xin nghỉ không ăn lương.

- Ừ, anh cứ yên tâm, nhất định em sẽ đến thăm chị ấy mỗi ngày!

Anh gật đầu:

- Qua kiếp nạn này rồi, anh chẳng sợ gì nữa hết. Chỉ cần trị khỏi bệnh cho cô ấy, có phải làm gì anh cũng chịu!

Nhìn bộ dạng mặt mày của anh ấy, trái tim tôi như tan nát. Tôi thầm nghĩ, đó mới chính là tình yêu, nó được vùi sâu trong trái tim mà không mang ra khoe khoang. Ngô Việt thật ngốc, chị không biết sao? Tình yêu là ích kỷ, chị nên dốc sức giành lấy chứ không phải là đẩy nó về phía người khác.

4

Tập đoàn đã thu mua một khách sạn ở Bắc Kinh, chuẩn bị đầu tư 200.000.000 tệ để tu sửa khách sạn đó thành khách sạn bốn sao. Do vậy, bộ phận nhân lực của công ty đã phát thông báo, chuẩn bị lựa chọn một loạt nhân viên để đào tạo và đưa đến làm việc ở bên khách sạn Bắc Kinh.

Chuyện này với chúng tôi mà nói đúng là một tin vui hiếm có, đặc biệt đối với tôi. Hiện giờ, đối môi trường làm việc đối với tôi mà nói đúng là một chuyện đáng mong mỏi. Mặc dù tôi nói muốn kết hôn với Hường Phong Thu, nhưng tôi biết đó là chuyện xa lơ xa lắc. Tôi chẳng có chút tình cảm nào, thỉnh thoảng lắm mới có nhưng lại nhanh chóng bị bốc hơi bởi giá nhà tăng vọt ở Phố Thành này. Đến Bắc Kinh làm việc cũng tốt, ít nhất cũng được mở rộng tầm mắt, tôi cũng đỡ cảm thấy bức bối. Với cấp bậc quản lý, học lực bắt buộc phải là cử nhân chính quy, lại còn đòi hỏi phải biết giao tiếp cơ bản về tiếng Anh. Nhân viên bình thường chỉ hạn chế học lực là trung cấp thôi nhưng tuổi tác lại đòi hỏi phải dưới 25, hơn nữa còn phải tốt nghiệp loại ưu chuyên ngành quản lý khách sạn.

Tập đoàn đã xây dựng năm khách sạn, hai năm trở lại đây đã tuyển không ít sinh viên đại học, cũng có không ít các cô gái, chàng trai trẻ tuổi tốt nghiệp trường du lịch. Do vậy tôi chẳng có chút ưu thế cạnh tranh nào cả.

Cảm giác bị dìm kích chẳng tốt chút nào. Hôm đó sau khi hết giờ làm, tôi liền tắt máy, một mình ngồi trong một góc quán bar đến tối muộn mới về nhà. Tôi cảm thấy bản thân mình sống trên đời thật đúng là một thất bại. Những thứ tôi cần đâu có nhiều, thậm chí càng lúc càng ít đi, thế nhưng tại sao tôi chẳng đạt được thứ gì hết?

Lúc mở máy ra tôi mới phát hiện ra có mấy cuộc gọi nhỡ, toàn là của Hường Phong Thu. Về sau còn có thêm ba cái tin nhắn. Một cái là: “Em đang ở đâu, bật máy thì gọi cho anh ngay nhé!”. Cái thứ hai là: “Y Y, anh ở nhà đợi em, mau về nhà đi có được không?”. Tin tôi như thất lại, cảm giác khó chịu trong lòng. Còn một cái tin nhắn nữa của Tề Tề: “Y Y, tớ gửi mail cho cậu, có thời gian rảnh thì đọc nhé!”.

Toàn thân tôi nồng nặc mùi rượu, loạng choạng mở cửa lao thẳng vào phòng ngủ. Hường Phong Thu đang xem tivi. Tôi hất mạnh chân trái, một chiếc giày lao thẳng vào tivi. Tiếp đó tôi đá mạnh chân phải, một chiếc giày lao thẳng vào góc tường. Hường Phong Thu thấy vậy liền vừa nhặt giày vừa lo lắng hỏi:

- Em lại uống rượu à? Làm anh lo chết đi được!

Tôi lắc lư người, đi mấy bước rồi đập rầm lên bàn:

- Làm sao? Uống thì làm sao? Chia tay đi!

Hường Phong Thu dờ khóc dờ cười, tìm một đôi dép và bộ quần áo cho tôi rồi bảo:

- Em đi tắm đi!

Tôi ngủ nửa đêm tỉnh dậy, thấy đầu óc đã tỉnh táo hơn. Bên ngoài ánh trăng rất đẹp, tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Hường Phong Thu đang thất thần nhìn mình.

- Có đau đầu không? – Anh sờ trán tôi, hỏi.

Tôi nghĩ, tại sao anh không nổi cáu nhỉ? Tôi thật mong anh sẽ nổi cáu với tôi như Tiêu Dũng, như vậy tôi sẽ đỡ thấy áy náy. Tôi lắc đầu.

- Nói cho anh biết, tại sao một mình chạy đến quán bar uống rượu, lại còn tắt máy nữa chứ? Em có biết là anh lo lắng cho em đến nhường nào không?

Sống mũi chọt cay cay, một thứ cảm xúc phức tạp ập đến:

- Em thấy ảm ức trong lòng!

- Sao thế? Lại có chuyện gì ở công ty à?

- Tập đoàn chọn một số nhân viên đến Bắc Kinh, ngay cả tư cách đăng ký em cũng không có. Phải là sinh viên đại học, biết rõ em không phải rồi mà còn bắt là sinh viên đại học! – Tôi không nén được liền bật khóc rầm rức. Công dân, không cần phải ngồi trên xe rác, không cần phải một lúc kết hôn với ba người...

- Nhưng em muốn kết hôn với anh. Hường Phong Thu, không đi được Bắc Kinh thì em muốn kết hôn!

- Ủ, anh đợi em cân nhắc kỹ càng đã! Nói cho anh biết, giờ em đang bình tĩnh đấy chứ?

- Đương nhiên là bình tĩnh rồi!

- Tốt, ngày mai chúng ta sẽ đi làm thủ tục!

- Nhưng nhà cửa còn chưa xong mà!

- Ủ! – Hường Phong Thu cọ cọ cằm vào trán tôi. – Thuê nhà...

- Không được! – Tôi nhảy dựng lên như bị ong chích. – Anh đừng có nói với em là thuê nhà. Anh mà nói thuê nhà là em lại thấy sợ, cảm thấy không tự tin, cho dù có đăng ký rồi em cũng cảm thấy cái giấy đăng ký ấy là giả. Mà nói gì đi nữa cũng phải có một căn nhà, vị trí không đẹp cũng không sao, cùng lắm thì hàng ngày thức dậy sớm hơn một chút. Nhỏ một chút cũng không sao, đủ hai người ở là được rồi. Còn về kết cấu như thế nào, tầng bao nhiêu... đều không quan trọng. Đợi sau này mình có tiền rồi sẽ đổi căn khác to hơn. Nếu như không thể đổi được thì cứ ở như vậy cũng được. Thuê nhà chẳng có cảm giác an toàn, chủ nhà không cho thuê một cái là anh lập tức phải cuốn gói. Hôm nay thuê ở đây, ngày mai thuê chỗ khác, sống thế có khác gì dân du mục đâu, anh thấy có phải không?

- Ủ! – Hường Phong Thu gật đầu.

Lúc tôi đặt báo vào phòng Diệp Cường, phát hiện sắc mặt Diệp Cường không được tốt.

- Anh mất ngủ à?

Diệp Cường lắc đầu rồi cúi đầu lật báo:

- Không có gì! Giúp tôi rót một ly cà phê nhé!

Lúc ra chỗ bình nước, tôi đứng mặt Bao Tử. Tôi vốn định chào hỏi nhưng thấy anh ta tỏ vẻ thờ ơ, tôi liền bỏ ngay cái ý định đó. Tôi nghĩ, đường đường là một thằng đàn ông, có ý kiến thì cứ nói thẳng tuột ra, cần gì phải bày đặt giận dỗi như vậy.

- Cô đã đăng ký chưa? – Diệp Cường đón lấy ly cà phê, vừa khuấy đều vừa hỏi.

- Chưa, tôi không đủ điều kiện!

- Cô có muốn đi không?

- Muốn thì có muốn, chỉ có điều chỉ là muốn mà thôi! Nếu anh mà mở cửa sau cho mình tôi thì e mọi người lại có ý kiến này nọ mất!

- Không mở cửa sau, nhưng có thể cung cấp cho cô một thông tin. Tập đoàn năm tới có thể tuyển giáo viên đào tạo bộ chuyên ngành đối ngoại. Trước đây đều mời người ngoài, nhưng theo như xu hướng phát triển của khách sạn, có thể sẽ thành lập hẳn một bộ phận đào tạo chuyên môn, phụ trách toàn bộ công tác đào tạo của khách sạn.

- Ừm, ý của anh là... bảo tôi đi học cái này á?

- Bắt buộc phải học! Nếu như cô không nỡ rời xa bạn trai thì cứ cân nhắc cho kỹ! Nếu như thật sự muốn đi, công việc có thể tạm thời nghỉ. Tôi chỉ nói thế thôi, còn phải xem cô quyết định ra sao!

- Nếu như tôi quyết định đi thì có thể làm thủ tục nghỉ không lương không ạ?

- Coo quyết định nhanh lắm! – Diệp Cường cười. – Nể mặt cốc cà phê này, tôi có thể hỏi giúp c

Về đến văn phòng, tôi chợt nhớ ra cái tin nhắn của Tề Tề.

Y Y!

Tớ đã nghĩ ngợi rất nhiều, sau cùng vẫn quyết định sẽ dùng cách này để nói chuyện với cậu, bởi vì tớ rất xấu hổ, chẳng có dũng khí để đối mặt với cậu. Tớ cũng không biết liệu cậu có tha thứ cho tớ không, bởi vì đúng là tớ đã làm ra một chuyện khiến cậu không thể tha thứ được. Tớ đã nghĩ rất lâu nhưng chẳng nghĩ ra được cách nào tốt hơn để xin lỗi cậu. Vì vậy tớ cầu xin cậu hãy đọc hết bức thư này!

Gần đây, đầu óc tớ cứ rối bời. Thực ra cũng chẳng phải là gần đây mà là rất lâu rồi, đầu óc tớ đều rối bời như vậy. Không biết bắt đầu từ khi nào, tớ cũng không nhớ nữa, chỉ cảm thấy những thời khắc vui vẻ cứ rời xa tớ. Thứ duy nhất còn ở lại chỉ có những tổn thương và ảm ức.

Tớ luôn nghĩ rằng, tớ là một người vô lo vô nghĩ, chẳng có ưu phiền cũng chẳng biết hụt hẫng là gì. Thế nhưng bây giờ, càng lúc tớ càng thấy bản thân mình luôn ở trong trạng thái hụt hẫng và buồn phiền.

Hôm đó ở nhà hàng buffet quay, những câu cậu buột miệng nói ra giống như một khối thuốc nổ ném thẳng vào trái tim tớ. Khoảnh khắc ấy, tớ cảm thấy bản thân mình giống như kẻ ngốc nghếch, còn cao thủ thực sự lại chính là cậu, lại một lần nữa tớ đã thua dưới tay cậu.

Y Y, ở trước mặt cậu, tớ dường như luôn là một kẻ thất bại. Kể từ giây phút cậu kết hôn với Lâm Tiểu Vi, tớ biết là mình lại thảm bại dưới tay cậu. Cậu có biết không, khi mới đến bệnh viện làm việc được mấy ngày, cậu đã giới thiệu Lâm Tiểu Vi cho tớ, bố mẹ anh ta cũng ra sức tán thành, tác hợp cho hai đứa. Nhưng Lâm Tiểu Vi chỉ cso hứng thú với tớ được vài ngày. Anh ta là một kẻ đào hoa, phóng đảng, con gái vây quanh anh ta có đêm cả ngày cũng không hết. Anh ta chưa bao giờ thật lòng với tớ. Nói thật lòng, tớ cũng không hề yêu Lâm Tiểu Vi, thứ hấp dẫn tớ chẳng qua điều kiện gia đình anh ta. Nhưng chính thái độ lạnh nhạt của anh ta đã khiến tớ không cam tâm nhận thua. Thế nên tớ đã hiến dâng thứ quý giá nhất của đời mình để đặt cược. Tớ tưởng rằng tớ sẽ thắng, nào ngờ tớ đã thua thảm bại. Lâm Tiểu Vi kể từ khi rời khỏi khách sạn đã không còn liên lạc với tớ nữa.

Kẻ tớ hận nhất trên đời này chính là anh ta.

Có lẽ là vì cuộc đời cổ tình trêu ngươi nên hai người đã gặp nhau. Điều này với tớ mà nói thật sự không phải là việc tớ muốn đối mặt. Nhưng tớ vẫn giúp cậu thăm dò về Lâm Tiểu Vi, còn trở thành một thính giả trung thành, lắng nghe tâm sự của cậu, lắng nghe cậu kể từng ly từng tý về chuyện của hai người. Cậu nói rất hào hứng, thế nhưng mỗi câu mỗi chữ lại giống như một nhát dao đâm thẳng vào tim tớ. Nhưng tớ vẫn phải cố gắng để mỉm cười.

Ngày cậu kết hôn, tớ còn phải làm phù dâu cho cậu, đứng bên cạnh cậu, nhìn Lâm Tiểu Vi tình tứ và quan tâm đến cậu, tớ cảm thấy đó là một sự châm biếm quá lớn đối với mình. Thấy Lâm Tiểu Vi dịu dàng ôm cậu, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt thù địch của tớ dành cho anh ta, đã mấy lần tớ muốn xông đến đâm cho anh ta vài cái bạt tai. Tớ nghĩ, đàn ông vốn dĩ đều có tình yêu, chỉ có điều phải xem ai có thể khơi gợi tình yêu trong anh ta mà thôi.

Về sau, tớ bán mạng làm việc kiếm tiền, muốn kiếm thật nhiều tiền để đả kích cậu. Thời gian ấy, tớ cảm thấy mình như muốn phát điên lên. Tron gmootj lần tình cờ, tớ đã gặp Lưu Minh Cường. Một người đàn bà mắt hờn lại sốt ruột muốn kiếm nhiều tiền như tớ gặp được một người đàn ông hào sảng và giàu có thật đúng là quá ăn nết với nhau. Thế là tớ thành tình nhân của hắn, hắn dạy tớ cách kiếm tiền, còn tớ ở bên giúp hắn bớt cô đơn.

Không biết cậu còn nhớ lần đầu tiên cậu gặp Lưu Minh Cường ở sông Tang Can không, chắc là cậu chưa quên đâu nhỉ? Hôm đó mặc dù tớ say nhưng

tớ vẫn nhìn rõ bộ dạng Lưu Minh Cương lúc nhìn cậu. Thế nên tớ đã giả vờ ngủ say, nhìn hấn ân cần rót nước cho cậu, coi tớ như không khí. Tớ biết từ khoảnh khắc ấy, gã đàn ông kia đã không còn thuộc về tớ nữa rồi.> Tất cả những điều đó không phải bất ngờ đối với tớ. Tớ đã gặp phải một người như Lâm Tiểu Vĩ, đương nhiên sẽ chẳng có gì kinh ngạc khi thấy Lưu Minh Cương thay lòng đổi dạ.

Sau khi cậu ly hôn, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu tớ là lập tức tìm đối tượng để kết hôn.

Ngày tớ kết hôn với Giang Hạo, trông cậu rõ ràng rất ủ rũ, buổi tối động phòng còn không đến tham gia, điều này khiến cho tớ hả hê trong lòng. Cuối cùng thì cậu cũng một lần vì tớ mà hụt hẫng, như vậy có thể coi là tớ đã thắng cậu một lần nhỉ? Nhưng mà dần dần tớ phát hiện ra rằng mình hoàn toàn bất lực với hôn nhân. Giang Hạo rất bận rộn, cứ vào mùa du lịch là cả ngày ở ngoài đường, tớ không sao chấp nhận được sự thờ ơ, không quan tâm gì đến tớ của anh ấy. Tớ nghĩ rằng, dù gì anh ấy cũng là chồng mình thì phải quan tâm đến mình từng phút từng giờ, không có gì là không biết về tớ, phải coi tớ là trung tâm. Tớ thường xuyên kiểm đếm mọi lý do để cãi nhau với anh ấy, vốn là để thu hút sự chú ý của anh ấy đối với mình, nào ngờ lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương anh ấy. Quan hệ của bọn tớ còn chưa kịp hồi phục, tớ đã lại phải đối mặt với mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu. Tớ bắt đầu rơi vào tình trạng khủng hoảng cực độ, trở nên cực kỳ nhạy cảm và đa nghi. Tớ càng ngày càng cảm thấy không thể thích nghi, tớ đã quá lý tưởng hóa hôn nhân.

Cuối cùng tớ vẫn phản bội Giang Hạo, mặc dù đó chỉ là bởi vì tức anh ấy, muốn giải tỏa bức xúc trong lòng, nào ngờ nó lại trở thành một liều thuốc phiện trong những đêm cô đơn của tớ. Tớ hết lần này đến lần khác buông thả bản thân. Sau mỗi lần hoan lạc, tớ lại cảm thấy vô cùng áy náy và hoảng loạn, thế nhưng tớ chẳng thể chấp nhận được sự lạnh nhạt của Giang Hạo. Tớ cứ sống trong sự bất lực và mâu thuẫn như vậy mỗi ngày, mơ mơ hồ hồ, ngay cả bản thân tớ cũng cảm thấy khinh bỉ chính mình.

Hãy tha thứ cho tớ vì đã mở điện thoại của cậu ra, biết được chuyện qua lại giữa cậu và Lưu Minh Cương, tớ còn lục túi xách của cậu, nhìn thấy tờ kết quả chẩn đoán có thai của cậu.

Sau khi nói cho vợ Lưu Minh Cương biết, trong lòng tớ rất bất an, tớ đã một lần làm trò tiểu nhân, hơn nữa lại ra tay với chính người thân nhất với mình. Tớ không biết vì sao lúc ấy tớ lại làm như vậy. Tớ đã vô cùng hối hận, đã mấy lần tớ định nói rõ tất cả với cậu, nhưng tớ rất sợ, sợ rằng nếu nói ra, tình bạn của chúng ta sẽ chấm dứt, tớ sợ sẽ mãi mãi mất cậu. Với hiểu biết của tớ về cậu, nếu cậu mà biết tớ bị ối đến thế, nhất định sẽ mắng xoi xoi vào mặt tớ rồi chấm dứt tất cả, không bao giờ qua lại với tớ nữa.

Con người không nên làm việc ác. Chuyện của tớ với Lưu Minh Cương cuối cùng vẫn bị Giang Hạo phát hiện. Lúc anh ấy đưa ra yêu cầu ly hôn với tớ, tớ cảm thấy trời đất như đổ sập xuống, nhưng tớ lại chẳng có đủ dũng khí để nhờ cậu giúp đỡ, bởi vì nhất định cậu sẽ hỏi nguyên nhân vì sao và tớ sẽ cứng họng không nói được gì. Tớ chỉ có thể âm thầm chịu đựng, ra sức cầu xin, vật nài Giang Hạo. Thái độ kiên quyết của Giang Hạo khiến tớ chẳng còn chút hi vọng nào, thế nên tớ đành yêu cầu Lưu Minh Cương ly hôn.

Sau chuyện xảy ra trên hăm mộ của Lưu Minh Cương, hấn ta hỏi tớ có còn dám kết hôn với hấn không. Lúc tớ tỏ vẻ do dự, Lưu Minh Cương đã cười, cười nhạt. Hấn nói: “Tề Tề à, em chỉ yêu tiền của anh thôi, nhưng vợ anh lại yêu con người anh. Vậy nên chúng ta ai về nhà nấy đi!”.

Câu nói đó của hấn đã làm tớ bùng tình. Hóa ra thứ tình yêu chết đi sống lại mà tớ luôn treo cửa miệng thực ra đều chỉ là hư vô, là thứ ngoài thân. Tớ có hiểu tình yêu không? Tớ hoàn toàn không hiểu thế nào là yêu.

Chiến tranh lạnh với Giang Hạo mấy tháng nay, tớ đã suy nghĩ rất nhiều. Tớ đã quá nông cạn, không biết trân trọng những gì mình đang có.

Y Y, chắc chắn cậu rất khinh bỉ tớ. Tớ luôn chờ một ngày cậu xông đến trước mặt tớ, vung tay cho tớ vài cái tát và ngoác miệng chửi tớ. Tớ không thể chịu được thái độ lạnh nhạt của cậu hiện nay, giống như thể chưa từng có gì xảy ra. Như thế chỉ càng khiến cho tớ cảm thấy khó chịu. Tớ nghĩ, khi cậu không nể nang tớ mới là lúc cậu thực sự tức giận. Tớ đã phạm phải sai lầm lớn, cả đời này không thể nào bù đắp cho cậu được.

Tớ đang dần mất đi tình yêu, hôn nhân, tình bạn, thời gian và tuổi xuân. Tớ không biết liệu tớ còn lại được cái gì? Y Y, tớ sợ lắm, trước đây mỗi lúc trống trải, hụt hẫng, tớ thường gọi điện cho cậu, giờ ngay cả cậu tớ cũng đánh mất rồi. Giờ tớ chỉ biết sống trong hồi ức, hồi ức về chúng ta: đóng kịch vô hiệp, uống máu ăn thề, ngồi trước đèn công an đọc tiểu thuyết kinh dị, chọc tổ ong... Tớ thường nhớ lại những ngày xa xưa đó, tớ thậm chí nhớ da diết sự trong sáng, ngây thơ lúc đó. Có nhiều lúc tớ ngồi lặng đi bên cửa sổ, đắm mình trong những hồi ức đẹp về tuổi thơ và thanh xuân. Giờ tớ mới hiểu ra rằng, tình bạn chân thành cũng giống như sức khỏe, chỉ khi mất đi rồi người ta mới thấy nó thật đáng quý. Kể từ bây giờ, tớ sẽ coi tình bạn của chúng ta như một thứ trách nhiệm ngọt ngào.

Y Y, gặp được cậu là một điều may mắn đối với tớ. Tớ biết cậu mãi mãi sẽ không tha thứ cho tớ, nhưng tớ vẫn muốn thắng cậu một lần, tớ vẫn muốn được gọi cậu một tiếng “Diệt Tuyệt sư thái”.

Tề Tề

Tôi ngồi im một tư thế và đọc một mạch hết bức thư này. Tôi từ bình tĩnh đi đến ngạc nhiên, từ ngạc nhiên đi đến phẫn nộ, cuối cùng là nước mắt nhạt nhòa. Tôi cầm điện thoại lên, ấn phím gọi cho Tề Tề:

- Con ranh chết tiệt, thư dài quá, làm tớ đọc bị cát bay hết cả vào mắt đây này!

Tề Tề bật khóc nức nở:

- Y Y... tớ cứ tưởng cậu không thèm đếm xỉa đến tớ nữa!

Tôi ghen ngào, không nói nên lời.

Quá trình kiểm duyệt của khách sạn diễn ra khá suôn sẻ. Ba khu trung tâm là đại sảnh, phòng khách, nhà ăn đều đạt tỷ lệ tiêu chuẩn trên 90%. Lúc kiểm tra khả năng ứng biến của nhân viên, rút thăm mười lăm người kiểm tra, tỷ lệ đạt tiêu chuẩn lên đến 80%. Nhưng kết thúc buổi kiểm tra, tôi chẳng thấy dễ chịu chút nào. Tôi tốt bụng chỉ ra một sai sót nhỏ trong công việc của chị Trương: đó là khuy áo đồng phục khâu chưa chặt, không đạt tiêu chuẩn chất lượng phục vụ. Nhưng chị Trương chẳng những không cảm ơn mà còn lườm nguýt tôi chẳng chút khách sáo. Tôi đâu có lỗi gì, mặc dù chuyện chia tay với Tiêu Dững, tôi là người có lỗi nhưng đâu đến mức chị tỏ thái độ như vậy?

2 rưỡi chiều tổ chức một cuộc họp, mấy vị Phó Tổng giám đốc đều có mặt đầy đủ, chỉ còn thiếu mỗi mình Diệp Cường. Đến 2 giờ 50 phút, tôi ngồi không yên đành phải quay trở lại văn phòng Diệp Cường xem sao. Nào ngờ thấy anh ta đang nằm ngủ trên sofa. Tôi đứng ngoài cửa gọi khẽ mấy lần anh ta mới tỉnh, vừa nhìn đồng hồ đã đập “bốp” một cái lên đầu rồi lao thẳng xuống lầu.

Lúc họp, tâm trạng Diệp Cường rất rối loạn, dường như có tâm sự gì rất phiền não. Thịnh thoảng anh ta còn ngắt lời của người khác, nổi cáu vô cớ, làm cho mọi người ai ai cũng thấp thỏm lo lắng. Sau đó, điện thoại Diệp Cường đột ngột đổ chuông.

- A lô, phải, là tôi, cái gì? Anh nói lại xem nào! Ở đâu? Người thì sao? Tôi đến ngay đây! – Diệp Cường nói xong liền vừa chạy ra ngoài vừa nói. – Mặc Y Y, mau đưa chìa khóa xe cho tôi!

Mọi người ai nấy đều ngậy ra trước hành động đột ngột này, thi nhau đứng dậy nhìn theo Diệp Cường. Tôi cũng ngậy người đứng đó.

Diệp Cường chạy được mấy bước liền dừng lại nhìn tôi rồi quát lên:

- Mau, xe đâu! Cô ta giết người rồi!

Một buổi tối nửa tháng trước, Diệp Cường làm xong việc liền bảo tôi đưa anh ta về nhà. Trên đường đi tôi có bật một bài hát của Vương Phi, tên là Trăm năm cô độc. Diệp Cường vừa nghe liền nói như một đứa trẻ con:

- Cô cũng thích bài này à? Ha, trùng hợp thật, Lãnh Linh cũng rất thích. Đáng tiếc là tôi nghe không hiểu, lúc thì mưa, lúc lại là lạc đà...

Tôi mỉm cười:

- Bởi vì anh là thế hệ 6X.

- 6X thì làm sao? Chúng tôi không hề lạc hậu nhé! Chẳng phải tôi biết cả Châu Kiệt Luân, SHE đấy thôi!

Tôi cố nín cười:

- Thế anh có biết Tiểu Cường không?

- Tiểu Cường á? À? Hát hay là đóng phim?

Tôi không nhịn được cười, bật cười khanh khách:

- Là con gián[1]!

[1] Tiểu Cường là tên một con gián trong phim Đường Bá Hổ diễn Thu Hương của Châu Tinh Trì.

Tôi thầm nghĩ, không biết hàng ngày Lãnh Linh thường nói gì nên tò mò hỏi:

- Tổng giám đốc Diệp, anh có thể kể cho tôi biết anh với Lãnh Linh quen nhau như thế nào không?

- Chúng tôi quen nhau lâu lắm rồi!

- Trước khi đến khách sạn ư?

- Từ trước đó. Cô hãy thử sẽ giữ bí mật đi!

- Tôi thử.

- Một ngày mùa hạ của tám năm trước, tôi đến Thâm Quyển công tác, sau khi làm xong việc, tôi li một quán cà phê ăn trưa, giữa đường tôi nhận được một cú điện thoại. Bởi vì cuộc điện thoại rất quan trọng nên tôi đã đứng dậy đi ra cửa, còn cái ví thì tiện tay bỏ trên bàn. Đến khi tôi nghe xong điện thoại thì phát hiện ra cái ví biến mất. Nhìn quanh, tôi phát hiện ra một cô gái đang xách một cái túi đen, vội vàng đi ra ngoài. Tôi yên tâm rồi, liền lái xe đi, chẳng bao lâu thì đuổi kịp cô ấy. Cô ấy thờ hồng học, đôi mắt tròn trĩnh lên nhìn tôi. Tôi nói: “Lên xe!”. Cô ấy lên thật, sau đó tức giận ném cái ví vào tay tôi. Cái bộ dạng hung dữ ấy cứ như thể tôi đang cướp tiền của cô ấy vậy. Tôi lái xe, hỏi cô ấy đi đâu? Cô ấy tròn mắt lườm tôi, nói: “Tùy, muốn đến đồn công an cũng được, nhưng anh phải cho tôi 500 tệ tiền xe trước, ra khỏi đồn cảnh sát tôi còn có tiền mà về nhà!”. Lúc ấy tôi cảm thấy rất thú vị, trên đời này còn có một con nhóc cứng đầu và ngang ngược đến vậy!

- Cô gái ấy chính là Lãnh Linh à?

- Ủ! – Diệp Cường mỉm cười. – Cô ấy làm phục vụ cho quán cà phê đó, mới đến làm mấy hôm, ví tiền bị người ta lấy trộm, muốn về nhà nhưng trên người chẳng còn một xu!

- Về sau hỏi ra thì ra là đồng hương, thế nên tôi liền dẫn cô ấy về.

- Lúc ấy chắc là Lãnh Linh còn rất nhỏ nhỉ? – Tôi cố tưởng tượng ra bộ dạng của cô ta lúc đó: gầy gò, sống mũi cao, đôi mắt trong và ương ngạnh, mặt đầy mồ hôi, tóc mái dính bết vào trán, lúc nói chuyện thường hếch cằm lên, thỉnh thoảng nhếch mép cười tinh quái, khiến cho người ta không thấy giận, chỉ thấy thương.

- Rất nhỏ, vừa tròn 21 tuổi. Tám năm rồi, cô ấy đã theo tôi tám năm rồi! – Diệp Cường dựa lưng vào ghế, thở dài. – Con người lúc đầu thường đơn giản và chẳng hề vụ lợi!

- Trong tám năm, tình cảm của anh với Lãnh Linh là trước sau như một chứ?

- Sáu năm đầu thì vui vẻ, chỉ có điều hai năm gần đây cô ấy thường xuyên nhắc đến chuyện kết hôn với tôi. Tôi thấy rất khó xử, không mang lại hôn nhân cho cô ấy nhưng cũng chẳng thể rời bỏ cô ấy. Chúng tôi hợp hợp tan tan không biết bao nhiêu lần!

- Đây là một vấn đề khiến cho nhiều người đàn ông thấy khó hiểu. Tình cảm một khi là chân thật thì không còn thú vị nữa!

- Đúng là không thú vị nữa mà là một sự gầy vò ngọt ngào. Thỉnh thoảng tôi nghĩ bản thân mình quá ích kỷ nên đã đưa ra đề nghị chia tay, bảo cô ấy rời bỏ tôi để sống cuộc sống của chính mình, nhưng cô ấy nói cô ấy không làm được.

- Những lời này chỉ có thể nói khi hai người vẫn chưa bắt đầu. Những người đã nhảy xuống đầm lầy, càng vùng vẫy càng đau khổ, chỉ bằng cứ bình thản để bùn nuốt trọn còn hơn.

Diệp Cường nhìn tôi, cười như mỉa:

- Đã dần sâu vào rồi, vùng vẫy cũng chết mà không vùng vẫy cũng là đợi chết!

Vợ của Diệp Cường tên là Đỗ Hồng Diễm, là nhân viên thư viện thành phố. Hôm đó Đỗ Hồng Diễm dẫn con gái đi đo thị lực ở bệnh viện nên xin nghỉ phép nửa ngày.

Sau khi đưa con gái đến trường, Đỗ Hồng Diễm nhận được một cú điện thoại từ một số máy bàn, đối phương là một cô gái, tự xưng là người của thẩm mỹ viện Khang Đình, hỏi Đỗ Hồng Diễm khi nào có thời gian đến chăm sóc da. Đỗ Hồng Diễm buột miệng nói:

- Hôm nay không có thời gian, tôi phải về nhà, đề hôm khác đi!

Lúc Đỗ Hồng Diễm chuẩn bị đến cổng khu đô thị thì đột nhiên có một người xuất hiện trước mặt. Đỗ Hồng Diễm chưa kịp nhìn kỹ xem là ai thì mắt đã bị ném ót bột vào, khiến cho cô ta chẳng nhìn thấy gì hết. Tiếp đó, chỉ nghe thấy một tiếng hét thất thanh, lồng ngực Đỗ Hồng Diễm bị một nhát dao chí mạng, tiếp đó lại thêm một nhát dao nữa.

Toàn bộ sự việc kéo dài không quá ba phút. Lúc bảo vệ của khu đô thị nghe thấy có tiếng hét chạy ra thì Đỗ Hồng Diễm đã nằm trong vũng máu, đứng bên cạnh là một người phụ nữ hai mắt đỏ ngầu, toàn thân run rẩy. Cô ta đang đứng cười lạnh lùng, toàn thân dính đầy má>

Lúc cảnh sát ập đến, hung thủ đã chết rồi, nghe nói trước đó cô ta đã uống thuốc độc.

Mười phút sau đó, trên các trang thông tin của Phố Thành đồng loạt đăng bài viết có liên quan. Có một phóng viên đã lén chụp được một bức ảnh, chỉ nhìn thấy trong đám đông, hai phụ nữ nằm sóng soài, xung quanh là máu đỏ tươi.

Tôi dán mắt nhìn bức ảnh, trong lòng lạnh ngắt, bàng hoàng. Tôi tưởng rằng những tình tiết như thế này chỉ có trong các bộ phim. Khi nó thực sự xảy ra ở bên cạnh mình, tôi gần như kinh ngạc đến mất hết tri giác. Diệp Cường từng nói, không vùng vẫy cũng là đợi chết.

Đây là một bài viết của Lãnh Linh để lại một ngày trước khi chết. Tôi không biết khi viết ra những lời này, nội tâm của cô ta có phải đã hoàn toàn tuyệt vọng không.

Sắp đến mùa đông rồi, tôi qua gió thổi không ngừng, giống như ngày tận thế sắp sửa tìm đến. Tôi nằm trên giường, cảm giác như mình bị cuốn đến một nơi hoang vu không một bóng người, chẳng nhìn thấy bất kỳ ai, chỉ nghe thấy tiếng đập của chính trái tim mình.

Tôi rất sợ thời tiết này, sợ hãi một mình ngồi trong phòng, toàn thân ớn lạnh, trái tim càng lạnh hơn.

Có thể tôi đến cái thế giới này là vì có liên quan đến cái lạnh, ngay cả cái tên của tôi thôi nghe ra cũng thấy lạnh lẽo, chẳng cso chút hơi ấm rồi.

Mệt mỏi, mệt mỏi lắm, không muốn đi, không muốn ăn cơm, đã hai ngày rồi tôi không ăn gì, cảm giác da bụng đã dính chặt với da lưng rồi. Khi tôi gỡ những dòng chữ này, tôi có cảm giác mình sắp chết rồi.

Tôi không hề sợ chết, không một chút nào. Đã nhiều lần tôi muốn dùng dao cứa cổ tay mình, lặng lẽ nhìn máu từ các mạch máu phun ra, từ từ chảy xuống, nở xòe những bông hoa đỏ thắm trên mặt đất.

Tuyệt đẹp! tôi sẽ tự tay đưa mình lên thiên đường.

Tôi nghĩ. Có lẽ tôi là một sứ giả của tình yêu lạc xuống trần gian, nếm thử vị chua ngọt, cay đắng của tình yêu. Nhiều người không hiểu tôi, bọn họ khinh thường tôi, cảm thấy tôi điên khùng, không lý trí. Tôi không trách họ, bởi vì họ đều là người phàm trần. Tình yêu của người phàm trần phần lớn đều kèm theo sự ích kỷ, lợi ích, trái với trái tim. Bọn họ thậm chí hoàn toàn không hiểu thế nào là tình yêu. Vì vậy khi bọn họ cười nhạo tôi, tôi chỉ bình thản đối mặt. Tôi mới là người cso tư cách để nói về tình yêu.

Khi tôi quyết định rời khỏi đây, tôi không hề luyến tiếc.

Yêu đến tận cùng rồi, cũng nên ra đi thôi.

Nên về nhà thôi, ở đó có người thân đang đợi tôi. Tôi rất thích thiên đường của tôi, ở đó không có sự lừa gạt, không có danh lợi, không có tình yêu khiến tôi chết đi sống lại, cũng chẳng có hận thù đeo bám tôi.

Tôi vẫn sẽ vui vẻ và hạnh phúc như vậy.

Tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc lắm rồi, lúc này trước mắt tôi là một rừng hoa bách hợp đang nở rộ.

Tôi cảm thấy mình đang bay lên. Trước khi rời bỏ nơi này, tôi muốn dẫn theo những người đang giẫy giụa trong tình yêu. Tôi sẽ ra đi không chút luyến tiếc, vì tất cả đều đến lúc phải hạ màn rồi.

Mùa đông năm 2007>

Lãnh Linh, cô thực sự cảm thấy kết cục của tình yêu chính là sự điên cuồng như vậy ư? Khi cô vung dao với cô ta, tâm trạng của cô có chút e sợ nào không? Chắc chắn chỉ còn lại sự tuyệt vọng thôi nhỉ? Khi giọt máu đầu tiên từ lồng ngực cô ta chảy xuống, chắc cô đã lệ đăm đăm rồi. Tất cả những tình cảm vẫn vương, tất cả những hồi ức tươi đẹp, tất cả yêu và hận, tất cả những đau đớn và vui vẻ đều theo cô đi đến một nơi xa xôi.

Lãnh Linh đi rồi, bởi vì tình yêu nên cô ta đã chọn một phương pháp đặc biệt. Mặc dù người khác không sao hiểu nổi, nhưng đối với cô ta mà nói nó thực sự có ý nghĩa. Mạng sống của con người có lúc rất nhỏ bé, có lúc rất bi tráng, cuối cùng là sự vĩ đại. Còn tình yêu, có thể khiến người ta sống không bằng chết, càng khiến cho người ta chết đi trong đau đớn.

Thành phố đã lên đèn. Tôi lái xe trong cái thành phố vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Tôi nghĩ, thiên đường của Lãnh Linh chắc sẽ tươi đẹp như cô ta miêu tả.

6

Tổng giám đốc Ngô đã đi Đại Liên, thỉnh thoảng lại nhắn tin cho tôi: “Giúp anh chăm sóc cô ấy nhé, nhớ dỗ cô ấy ăn cơm. Cảm ơn em!”.

Hàng ngày, cứ 7 giờ tối tôi lại vào thăm Ngô Việt. Chị đã dồn hết tình yêu của đời mình cho một người đàn ông. Chị yêu đến tận cùng, yêu đến chẳng chút e dè, yêu đến cố chấp.

Nhưng còn tôi thì sao, tình yêu đối với tôi là cái gì? Dường như chỉ là sự vụ lợi.

- Em đã cân nhắc những điều chị nói chưa? – Trước khi đi, Ngô Việt không nén được liên hỏi.

- Không cần nghĩ đâu! Em nói thật với chị nhé! – Tôi nhìn Ngô Việt, hít một hơi thật sâu. – Thực sự em rất yêu anh ấy. Em chưa bao giờ yêu một người đến như vậy. Em có thể làm mọi chuyện vì anh ấy, bao gồm cả việc chăm sóc chị. Em yêu anh ấy, vì vậy hi vọng chị mau mau hồi phục, trở lại bên cạnh anh ấy, cho anh ấy một mái nhà hạnh phúc. Em yêu anh ấy, vì vậy không nỡ độc chiếm, không nỡ chạm vào, thậm chí phải cẩn thận ngay cả với những suy nghĩ yêu đương ở trong đầu!

- Em luôn mong chị chóng khỏe, sau đó hai người dắt tay con trai cùng đi tản bộ. Lúc đó chắc anh ấy sẽ hạnh phúc lắm, đầu tóc sẽ không rối tinh như lúc này, mắt sẽ không còn đỏ vằn, quần áo sẽ không còn lôi thôi nữa, tâm trạng cũng sẽ không còn thê lương. Khi cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng anh ấy, em sẽ càng cảm thấy hạnh phúc hơn. Đó chính là tình yêu em dành cho anh ấy. Ngô Việt, chị biết không? Yêu thật lòng một ai đó, cái mà người ta nghĩ đến không phải là sự vụ lợi và độc chiếm mà chỉ là, được đứng từ xa nhìn anh, ngắm nhìn mỉm cười trong hạnh phúc của mình. Chắc chị cũng nghĩ như vậy nhỉ?

Cổ họng tôi như nghẹn lại, trong lòng ấm áp và hạnh phúc.

- Nhưng chị xứng đáng có nó hơn em. Bởi vì hai người đã từng yêu thương nhau, chị là vợ anh ấy, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Vì vậy, chị đừng nghĩ rằng việc sở hữu anh ấy bây giờ là một sự ích kỷ và độc chiếm, nếu như chị nghĩ như vậy, điều đó chỉ cho thấy chị yêu anh ấy rất sâu sắc!

Mắt Ngô Việt đỏ hoe, đầu gật lia lịa:

- Y Y... em là một người phụ nữ tốt!

Hướng Phong Thu gọi điện cho tôi, nói tôi nay các bạn học đại học tụ tập, bảo tôi cùng đi với anh. Tôi bảo không muốn đi.

- Đi đi mà, em sẽ khiến anh nở mặt nở mày! – Hường Phong Thu năn nỉ trong điện thoại.

- Sao anh lại sĩ diện thế nhỉ?

Tại khách sạn Phúc Sơn. Lúc chúng tôi đến, trong phòng đã có bảy, tám người ở đó, chỉ có nhân vật chính là chưa đến.

Sau khi bước vào, mọi người đều tròn mắt nhìn tôi. Cột người đàn ông còn xoa xoa cái bụng tròn như quả dưa hấu của mình, nói:

- Cái thằng ranh tốt số, vợ cậu là đẹp nhất đấy!

Đang nói thì cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn bước vào, mọi người liền chuyển sự chú ý vào nhân vật mới đến. Có người vỗ tay nói:

- Nhân vật chính đến rồi!

Hường Phong Thu thì thầm với tôi, anh này là người ở đây, giờ đang du học bên Canada, bố anh ta là Phó Thị Trưởng Phố Thanh. Người chủ chi của bữa tụ tập hôm nay tên là “Anh Bé”, cũng là người vùng này, tốt nghiệp xong đã thi vào làm công chức, bây giờ đang là Phó Bí thư Thị ủy Phố Thanh. Các bạn học khác đều là từ nơi khác đến.

Tôi bàng hoàng nhận ra, thực ra cái gọi là tụ tập bạn học chẳng qua chỉ là một cái vỏ, tất cả đều nhằm vào bố anh chàng du học sinh, chúng tôi chỉ là nhân vật làm nền mà thôi.

Trước khi đến, anh chàng du học sinh đã uống rất nhiều rồi. Anh ta ôm bụng, vẻ mặt đau khổ nhưng vẫn một mực bắt tay với từng người. Lúc đưa tay ra trước mặt Hường Phong Thu, anh ta liếc tôi, hỏi:

- Vợ à? Hay là...

- Vẫn chưa kết hôn, là bà xã tương lai! – Hường Phong Thu cười.

- Không ngờ cậu lại tốt số thế đấy! – Anh ta nói rồi chìa tay ra bên cạnh.

Cái anh Phó Bí thư Tỉnh ủy thấy mọi người đến đông đủ liền lập tức gọi nhân viên phục vụ mang rượu vang đến. Tiếp theo, anh ta đưa rượu cho Hường Phong Thu:

- Người anh em, nhờ cậu cả đấy! Giờ tửu lượng tôi không tốt lắm!

Hường Phong Thu chẳng nói chẳng rằng, lập tức đón lấy chai rượu, mời mọi người hết ly này đến ly khác. Tôi chửi thầm hết lần này đến lần khác anh là đồ lộn, đồ ngu, đồ đầu bò...

Qua ba tuần rượu, mọi người bắt đầu nói chuyện. Anh chàng du học sinh khoác vai Hường Phong Thu nói:

- Người anh em, tửu lượng chẳng giảm sút chút nào. Khi nào kết hôn thế? Nhớ thông báo cho tôi đấy!

Một người đàn ông khác hỏi:

- Mua nhà ở đâu thế?

- Còn chưa mua! – Hường Phong Thu đẩy đẩy gọng kính. – Đắt quá, mua không nổi! Chỉ trả lần đầu thôi cũng bằng tờ kiếm mấy năm rồi!

- Điều như vậy cả mà, cũng không nhất thiết phải mua nhà mới, nhà second-hand cũng ở được mà! – Một cô ả ban nãy còn lạnh lùng nhìn tôi, nay đã nhiệt tình chen lời. Cô ta nói xong liền nhìn mấy cô khác, bọn họ cũng gật đầu phụ họa, tỏ vẻ tán đồng. Đám con gái bỗng chốc ồn ào hẳn lên:

- Nhà to cũng thật phiền phức, chỉ dọn dẹp không thôi cũng mất nửa ngày trời!

- Đúng đấy, bài trí cầu kỳ quá cũng không tốt, dễ bị lỗi thời, vài năm sau lại phải bài trí lại.

- Bọn tôi mua nhà đều nhờ cả vào bố mẹ, nếu không làm sao có thể thanh toán hết trong một lần.

Bọn họ mặc dù kêu than nhưng trong cách nói lại có vẻ tự hào lắm. Tôi ngồi bên cạnh, chán chường buồn đáp lời, chỉ lặng lẽ nghe họ khoe khoang cuộc sống hạnh phúc của bản thân. Chỉ có Hường Phong Thu là không chịu nổi, mặt lúc đỏ lúc trắng, vẻ rất ngại ngùng.

Đúng lúc ấy, một anh chàng đứng dậy, nói với một anh chàng khác:

- Nào, tôi mời cậu một ly!

Vợ của anh thấy vậy vội vàng ngăn lại:

- Đừng đừng, anh ấy bị huyết áp cao, lại bị gan nhiễm mỡ, không uống được nữa đâu!

Nói rồi nhìn sang Hường Phong Thu:

- Hay là nhờ thầy Hường uống thay chồng tôi một ly, anh sức khỏe tốt!

Lần này thì tôi hết nhịn nổi, cướp lấy cái ly trong tay Hường Phong Thu, nhìn thẳng vào mặt chị ta mà nói:

- Chị hơi quá rồi đấy! Chẳng nhẽ anh nhà tôi không phải là người? Sức khỏe tốt là nên uống nhiều rượu à? Tôi thấy chị béo như vậy, chắc là sức khỏe tốt lắm, sao chị không uống đi?

Tôi vừa mở miệng đã khiến cho mọi người đều ái ngại, đặc biệt là cô kia, nụ cười như cứng lại trên miệng cô ta, mắt như tóe ra lửa.

Anh Phó Bí thư Thị ủy thấy vậy liền vội vàng dàn hòa:

- Nào nào nào, mấy anh em ta cùng hát một bài đi!

Kết thúc buổi tụ tập, mọi người lần lượt lái xe, kẻ về khách sạn, kẻ về nhà. Sau khi tiễn đám bạn ra về, Hường Phong Thu liền nói:

- Đều là bạn bè với nhau, em so đo làm gì?

- Anh không có óc à, người ta bảo anh uống là anh uống à? Nhìn anh đã uống thành ra thế nào rồi? Anh tưởng rằng người ta sẽ nhớ ơn anh, niệm tình bạn học với anh chắc? Hắn ta gọi anh đến chẳng qua chỉ là để uống thay hắn ta mà thôi! Thường ngày sao không thấy bọn họ gọi anh? Thế mà cần có người tiếp rượu là gọi anh đến, chẳng qua bọn chúng chỉ vì muốn lấy lòng lãnh đạo nên coi anh như công cụ mà thôi! Còn bảo bạn học, anh lại còn cảm động nữa chứ!

- nói đủ chưa hả? – Hường Phong Thu gào lên với tôi.

Tôi sững người, chưa bao giờ thấy Hường Phong Thu nổi cáu lên như vậy. Giây phút ấy, tôi nhận thấy nỗi đau đớn tột cùng của anh, một nỗi đau nhán chìm hết tất cả những vui vẻ hàng ngày của anh.

Đã là 1 giờ sáng, trên đường vắng tanh. Hai người chúng tôi người đi trước người đi sau, lẳng lặng ngồi xe buýt về nhà, chẳng ai nói với ai nửa lời.

Về đến nhà, tôi nhìn thẳng vào mắt Hường Phong Thu, nói:

- Hường Phong Thu, nếu anh chọn Mẫn Văn, anh cũng có thể có nhảm có xe... anh không nên chọn em, chúng ta đều nghèo, quá môn đăng hộ đối!

- Em nói cái này làm gì?

- Hường Phong Thu, chúng ta ... chia tay đi!

- Em bị ám đầu à? – Hường Phong Thu sờ lên trán tôi nhưng bị tôi hất tay ra.

Tôi ngoảnh đầu đi chỗ khác:

- Em đang nói thật, chia tay đi!

- Tại sao?

- Anh nên tìm một người yêu anh!

- Đi tắm đi! – Hường Phong Thu chẳng đoái hoài đến những gì tôi nói, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

- Hường Phong Thu, em không yêu anh, hai chúng ta không thể ở bên nhau! – Tôi nói với theo cái bóng của anh.

Anh khựng lại, ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

- Anh có thể đợi >

- Không cần đâu! Đợi cái gì chứ, sao anh lại cứng đầu như vậy? Tại sao anh cứ phải phí thời gian với em? Em đã nói từ sớm rồi, không thể nào! Em không yêu anh!

Đúng thế, căn bệnh của Ngô Việt, cái chết của Lãnh Linh đã khiến cho cái suy nghĩ lật bài ngửa trong đầu tôi càng lúc càng mãnh liệt. Tôi cảm thấy bản thân mình rất ích kỷ, rất vô liêm sỉ. Rõ ràng không yêu anh, thế mà lại độc chiếm tình yêu của anh, bởi vì tôi sợ phải một mình đối mặt với cuộc sống, tôi lo mình sẽ thua cuộc. Như thế này có công bằng với họ không? Chẳng nhẽ anh phải phí thời gian cả đời để ở bên cạnh một người phụ nữ không yêu thương anh hay sao?

- Nếu như anh có nhà, có địa vị cao, có mối quan hệ rộng, cho dù anh có lạnh nhạt với em thì chắc em vẫn cam tâm tình nguyện theo anh nhỉ? Có thể em chẳng đoái hoài đến tình cảm anh dành cho em, có thể em không cần, chỉ muốn có một cuộc sống đầy đủ vật chất!

- Không phải thế! – Tâm trạng tôi vô cùng rối loạn, vội vàng biện minh.

- Lúc chia tay với cô bạn gái đầu tiên, cô ấy nói một câu này mà giờ anh nghĩ lại thấy rất có lý. Cô ấy nói ở Thẩm Quyển, tiêu chuẩn chọn bạn đời của con gái rất kỳ lạ, rõ ràng là một người đàn ông có tình yêu chân thành và có tinh thần trách nhiệm nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể so bì với một đại gia hoặc một anh nông dân có nhà.

- Hường Phong Thu, anh hiểu lắm em rồi, em không có ý đó! – Tôi bật khóc, trong lòng đau đớn khôn cùng.

- Ga giường với vỏ gối đã thay và giặt rồi, đang phơi ngoài ban công, ngày mai em nhớ tự thu vào. Hoa quả mua rồi, để trong bếp ấy, phải ăn hết trong vòng ba ngày, để lâu sẽ hỏng mất... - Hường Phong Thu vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

- ... Muộn thế này rồi anh còn đi đâu?

- Về trường! – Anh xách cái ba lô du lịch lên, mỉm cười âm thầm với tôi rồi kéo cửa đi ra, giống như một đứa trẻ mồ côi không có nhà cửa, cúi đầu lầm lũi ra đi, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải xót x>

Tôi đứng ngây ra đó, trong lòng chua xót, nước mắt túa ra như mưa.

- Quay lại! – Tôi gào lên với anh. Hường Phong Thu đứng khựng lại, quay lưng về phía tôi.

- Anh hãy ở lại đêm cuối cùng đi, có được không? – Tôi kéo lại cái ba lô trong tay anh. Hường Phong Thu để mặc cho tôi kéo anh vào phòng, người dờ như một khúc gỗ.

Đun nước nóng, đi tắm, những công việc tưởng chừng hời hợt có thể khiến anh vui vẻ mỗi ngày giờ lại trở nên nặng nề. Chúng tôi chẳng ai nói gì, cho đến khi nằm xuống giường.

Chiếc giường ấy, là nơi duy nhất có thể dung nạp cả hai chúng tôi.

- Hường Phong Thu... - Tôi nằm quay lưng vào anh, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi có thể tưởng tượng ra bộ dạng của anh lúc này, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến tôi đau lòng lắm rồi.

- Há?

- Anh có hận em không?

- Trước khi tình yêu tan biến, sẽ không có hận thù xen vào đây. Anh thích em, chỉ muốn làm em vui vẻ. Cũng giống như một con cá bị mắc câu không phải bởi vì nó tham ăn mà là vì con cá yêu người đi câu, nó nguyện dùng sinh mạng của mình để đổi lấy nụ cười của người đi câu.

- Hường Phong Thu... - Tôi bắt đầu nấc nghẹn.

- Đừng buồn! Anh còn không buồn nữa là! – Anh ôm lấy tôi từ phía sau. – Nói thật là anh cũng thấy vui cho em. Bởi vì lần này em đã là chính mình. Anh thả em làm cho anh đau đớn chứ không hi vọng em tự lừa dối tình cảm của mình.

- Đừng nghĩ cho em nữa! Anh hãy quên em đi, em không đáng!

- Anh biết em không người chịu nhún nhường, thích ra thích, ghét ra ghét, em không giả vờ được, đó mới chính là em! Vì vậy anh luôn hi vọng rằng yêu cầu kết hôn với anh xuất phát từ trái tim của em, có như vậy anh mới thấy nhẹ nhõm được!

- Thực ra em cũng không biết bản thân mình cần một tình cảm như thế nào, có nhiều lúc em cảm thấy rất bối rối.

- Cái cảm giác này có lẽ gọi là mơ hồ, anh cũng có cảm giác này, một cảm giác hơi hụt hẫng.

- Hường Phong Thu, ngốc nhơ không ổn, anh hãy đi tìm Mẫn Văn nhé!

Hường Phong Thu cười:

- Anh cũng sẽ không nhún nhường chính mình đâu!

- Hường Phong Thu, em cảm thấy bản thân mình sắp không chống đỡ được nữa rồi! – Tôi nghẹn ngào.

Anh ôm chặt lấy tôi:

- Muốn trưởng thành ắt phải trả giá. Có người nói, tuổi thanh xuân chỉ là một cái chớp mắt, vội vàng, lướt qua, đẹp mà đau thương, chỉ là ầm ập và đau đớn trong chốc lát rồi tan biến hoàn toàn. Anh nghĩ mơ hồ là bởi vì chúng ta không biết trân trọng. Yên tâm đi, sẽ ổn thôi mà...

- Nhưng em sợ anh sẽ hận em!

Hướng Phong Thu cười khẽ, vỗ vỗ vào người tôi an ủi:

- Yên tâm đi, anh là người rất độ lượng mà. Chỉ có điều nhìn em rơi lệ anh lại thấy mình vô dụng. Y Y, sau này cho dù em có sống với ai, cho dù hiện thực có tàn khốc như thế nào em đều phải nhớ, đừng yêu bởi vì cô đơn. Một người có thể từ bỏ rất nhiều thứ, nhưng thứ duy nhất không thể từ bỏ đó chính là tình yêu của bản thân. Em hiểu không?

Tôi gật đầu, ôm chặt lấy anh, để mặc cho nước mắt tràn ra, rơi xuống cổ, nhạt nhòa trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hồi kết

Hôn lễ của tôi và Tổng giám đốc Ngô được cử hành ở một giáo đường Cơ Đốc giáo của Phố Thành.

Giáo đường rất đẹp, bốn bề là thảm cỏ xanh bao la. Ở giữa thảm cỏ xanh mơn mơn, có một vườn hoa đang nở rộ rực rỡ sắc màu: hoa buồm bướm, hoa rum, hoa cúc, hoa loa kèn, hoa mồm chó... Nói tóm lại là toàn những loài hoa mà trước đây tôi chưa từng nhìn thấy. Những bông hoa đua nhau khoe sắc, rực rỡ kéo dài đến tận chân trời.

Mùa xuân ở Phố Thành thường đẹp như chốn thần tiên.

Tắm thảm đỏ rải hoa hồng từ ngoài cửa kéo dài đến tận giáo đường. Tôi mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, đầu đội vòng hoa do chính tay Tổng giám đốc Ngô bận, khoác tay anh, hạnh phúc đi vào lễ đường trong tiếng hò reo của mọi người.

Có rất nhiều người chụp ảnh cho chúng tôi. Tề Tề đứng trong đám đông, lớn tiếng nói:

- Mạc Y Y, cậu đẹp quá!

Tôi đưa mắt nhìn Tổng giám đốc Ngô rồi cúi đầu bên lên. Anh ôm chặt eo tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt âyêm và cực kỳ dịu dàng, khiến cho tôi hạnh phúc muốn ngất đi mất!

Kể từ nay về sau, chúng ta sẽ không bao giờ bị mưa ướt nữa, bởi vì chúng ta đã trở thành cái ô che chở cho nhau.

Kể từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn lạnh giá nữa, bởi vì chúng ta sẽ sưởi ấm tâm hồn nhau.

Kể từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn cô đơn nữa.

Kể từ nay về sau, chúng ta vẫn sẽ là hai người, nhưng chỉ có một sinh mệnh.

Chỉ mong cuộc sống của chúng ta sẽ mãi mãi tươi đẹp, lâu bền cùng trời đất.

Trong giáo đường, hai mươi kim đồng ngọc nữ đang đứng thành một dàn đồng ca, hát vang bài hát của ngày vui. Một cô bé xinh đẹp mặc một chiếc váy màu hồng phấn đang đánh piano bài Wedding March.

Đây chính là khoảnh khắc thiêng liêng nhất trong cuộc đời.

Trong giáo đường, tất cả mọi người đều đứng dậy, mỉm cười nhìn chúng tôi, nghe mục sư trang trọng tuyên bố lời thề của chúng tôi với nhau về tình yêu và sự tín nhiệm.

- Cô Mạc Y Y, cô có đồng ý làm vợ của Ngô Khởi Mạc không? Cô có đồng ý sẽ mãi mãi yêu thương và chung thủy với anh ấy dù cho thuận lợi hay khó khăn, giàu sang hay nghèo khó, khỏe mạnh hay ốm đau, vui vẻ hay buồn bã không?

Đương nhiên là đồng ý rồi! Tôi nóng ruột chờ mục sư nói hết, mở miệng định nói: "Con đồng ý", thế nhưng cổ họng nghẹn đặc. Tôi cố sức ho, hắng giọng để phát ra tiếng, nhưng chẳng ăn thua gì.

Tổng giám đốc Ngô sốt ruột nhìn tôi. Mọi người đều tròn mắt kinh ngạc, không biết có chuyện gì.

Tôi cuống quá liền hoa chân múa tay, muốn nói với tất cả mọi người nhưng cổ họng tôi không sao phát ra tiếng được.

- Y Y, mau tỉnh lại đi! Tề Tề vừa gọi điện giục con đấy! - Mẹ tôi vỗ vào người tôi qua lớp chăn dày.

Giáo đường đột nhiên biến mất, trước mắt chỉ còn cái trần nhà đã ố vàng.

Tôi lại nằm mơ rồi, một giấc mơ đẹp. Tôi thầm cười nhạo mình, đúng là mất mặt!

- Mẹ ơi, bên ngoài có tuyết rơi ạ? - Tôi thần người nhìn mẹ đang tìm cho mình một đồng quần áo rét.

- Không có tuyết rơi cũng vẫn phải mặc ấm! Mẹ để mấy cái áo len vào trong valy của con rồi, ở Bắc Kinh thường lạnh đến tận tháng tư đấy! Con còn ngây ra đấy làm gì, mau dậy mặc quần áo đi, cẩn thận không nhiễm lạnh!

- Không nghiêm trọng đến thế đâu. Mẹ à, mẹ chuẩn bị nhiều quần áo quá, có phải con không về nữa đâu, mẹ sắp xếp như thế cho con đi lấy chồng ấy!

- Lấy chồng được đã tốt. Con mà lấy được chồng thì mẹ chẳng phải lo nữa! Ở Bắc Kinh tốt thật! - Mẹ ngồi xuống bên cạnh tôi, nheo nheo mắt cười.

- Lại nữa lại nữa rồi! Mới đầu năm mẹ nói chuyện khác đi có được không? - Mẹ tôi là thế đấy, cứ nói tới chuyện lấy chồng là hào hứng hẳn lên.

Đã ba tháng kể từ khi chia tay Hường Phong Thu. Thời gian ba tháng không quá dài nhưng cũng đủ để tôi hiểu ra rất nhiều vấn đề, hoàn thành rất nhiều việc.

Một ngày trước khi nghỉ việc, tôi đến thăm Ngô Việt. Tôi thật sự không thể yên tâm, mặc dù tình trạng hiện tại của chị đã có chuyển biến tốt, nhưng tôi không dám đảm bảo tình trạng này được lâu dài. Có đôi khi tôi còn nghĩ bị quan rằng, có thể khi tôi từ Bắc Kinh về đây, chị đã đến một thế giới khác rồi.

Chị cũng không nỡ chia tay tôi, nói muốn tặng tôi một cái bùa bình an. Tôi nhìn miếng ngọc Quan m trong tay chị, ngại không dám nhận vì nó đắt tiền. Chị cười nói:

- Không đắt đâu, chỉ có 2.400 tệ thôi! Nếu cảm thấy ngại không dám nhận thì khi nào về cứ mua cho chị một chuỗi ngọc trai bù lại là được rồi!

Chị đeo miếng ngọc lên cổ tôi:

- Chúc cho giấc mơ của mọi người đều trở thành hiện thực!

Sau khi làm xong thủ tục nghỉ việc, Diệp Cường mời tôi ăn cơm, bảo tôi tự chọn vài người.

Tôi nói:

- Mời Giám đốc Từ và Bao Từ đi!

Hôm đó mọi người đều uống hơi nhiều, tôi mượn rượu vỗ vai Bao Từ, nói: “Có ý kiến với tôi phải không?”, Bao Từ cũng vỗ vai tôi, nói: “Không có đâu người anh em, cô mãi mãi là No.1 trong lòng tôi!”.

Diệp Cường say nhất, phải ào nhà vệ sinh nôn mấy lần liên, nôn xong lại quay lại uống với mọi người, lại còn hào hứng kể chuyện phiếm cho mọi người nghe. Nhưng chỉ cần Diệp Cường dừng lại, tôi lại nhìn thấy ánh mắt đầy hụt hẫng và nỗi đau khổ tột độ ẩn sâu trong lòng anh ta.

Uống rượu xong, Diệp Cường nói đi bar uống tiếp, không cho phép ai ra về.

Lúc đến quán bar, Diệp Cường liền gọi năm chai rượu tây. Dù các loại rượu cứ chuyển qua chuyển lại trên tay ba người đàn ông.

Diệp Cường đã say mềm rồi, nhưng vẫn không chịu ngừng uống. Anh ta ngồi dựa lưng vào ghế, ánh mắt trống rỗng nhìn ra xa.

Bên tai là tiếng nhạc chất chúa.

Tôi cũng say rồi, lao đảo ngồi xuống bên cạnh Diệp Cường, thì thầm vào tai anh ta:

- Anh đừng tự giày vò bản thân nữa!

Diệp Cường ngây ra nhìn tôi, hai tay ôm lấy mặt, vò đầu bứt tai, gào lên:

- Tôi không phải là người!

Trái tim tôi như bị một cây kim đâm phải. Tôi kéo áo anh, chỉ vào một cái bàn ở góc khuất, không có ai ngồi, nói:

- Đi ra kia, ra kia mà khóc!

Diệp Cường đi thật. Tôi thấy anh ta cúi gằm đầu xuống, đầu đón siết chặt lấy cái đệm ghế, gào khóc trong tuyệt vọng.

Tôi không nhớ là mình về chung cư lúc nào nữa, chỉ nhớ là tôi hất tung giày ra rồi đi chân đất vào phòng ngủ, lớn tiếng gọi:

- Hường Phong Thu, rót cho em cốc nước!

Gọi cả buổi mà chẳng thấy có tiếng đáp lại, tôi nổi cáu, đá vào cửa nhà vệ sinh, gào lên:

- Anh làm gì mà ngồi trong đây lâu thế hả?

Cánh cửa bị tôi đập tung ra, bên trong tối om om. Tôi bật đèn, nhìn thấy cái bàn chải trong cốc, chỉ có một cái, cô độc đứng ở đó.

Anh ấy đi rồi, nuốt nước mắt đi

- Em có thể giống như một người đàn bà được không hả? - Giọng Hướng Phong Thu đứng phía sau nói vọng lên. Tôi vội vàng xoay người lại, trống rỗng, không có ai. Một con gián lăm lăm bò từ bên ngoài vào, leo lên bức tường bong tróc.

Nỗi đau cào xé trong lòng, tôi bỏ nhào xuống giường, ôm lấy gối mà bật khóc.

Thời gian nghỉ việc ở nhà, tôi có đủ thời gian để ngủ nướng, rất bình yên và nhẹ nhõm. Tỉnh lại người thấy mùi thức ăn từ trong bếp bay ra, tôi cảm thấy hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào khác.

Mỗi tối sau khi ăn cơm xong, tôi lại cùng mẹ đi dạo bộ, nghe mẹ kể chuyện về Châu Đại Quốc. Mẹ vừa kể vừa đỏ bừng mặt lên, đôi mắt rom róm nước.

Thỉnh thoảng tôi lại đi bộ với mẹ đến mộ của Châu Đại Quốc, nghe mẹ nói chuyện với ông ấy. Bộ dạng mẹ lúc nói chuyện trông rất thành khẩn, cũng rất đáng yêu. Mỗi khi đến đây tôi đều nhìn thấy vầng mặt trời hoàng hôn màu đỏ rực treo lủng lẳng trên cành cây, nhẹ nhàng chiếu những tia sáng ảm áp qua kẽ lá, giống như một khúc tình ca âm vang trong lòng tôi, khiến tôi cảm thấy Châu Đại Quốc dường như vẫn chưa bao giờ biến mất, chỉ là đã chuyển đến sống ở một nơi khác mà thôi. Có nhiều lần tôi ngồi ngáy ra đó, cảm thấy chúng tôi lại được sum họp, chúng tôi ngồi vây quanh bàn ăn, ông ấy vẫn đeo cặp kính dày cộp, cúi đầu uống rượu, vẫn trầm ngâm ít nói như trước.

Tôi lái xe của Tề Tề đến trung tâm thành phố đón cô ấy, sau đó cô ấy sẽ đưa tôi ra sân bay. Tôi vốn dĩ định đi tàu hỏa, nhưng Tề Tề nói có nghèo cũng không thể tiếc tiền dành cho giáo dục, tiền vé máy bay cứ để cô ấy chi.

Trên đường ra sân bay, Tề Tề nói:

- Cậu còn nhớ sau khi tốt nghiệp cấp hai cậu đã viết thư cho tớ chứ? Cậu nói vì mẹ cậu không cho cậu học cấp ba nên đang định ở nhà tuyệt thực!

- Nhớ chứ! Lúc học trung cấp vì bị phạt nên cũng viết thư mà!

- Ừ. Không muốn đi học nữa đâu, phải lên Thiếu Lâm Tự học võ thôi!

- Hầy, thật không ngờ tớ đi một vòng rồi lại quay trở lại vạch xuất phát. Giờ việc tớ phải làm là thực hiện mộng ước ban đầu. Cậu nói xem đây có phải là ý trời không?

- Ừ. Thời gian đã lâu lắm rồi, cuối cùng cậu lại hoàn thành được giấc mơ vào đại học của mình!

- Hoàn thành giấc mơ á? Cậu nói dễ nghe thật đấy! Tớ còn đang lo hai năm mà chẳng học hành được cái gì, đã thế lúc về lại mang theo cả một đồng nợ thì kh

- Có mà học! Đợi cậu học xong quay về, tớ sẽ liên hệ với mấy bệnh viện lớn, sẽ bắt đầu đào tạo từ chỗ họ. Cậu không biết đâu, đám bác sĩ, y tá ấy giờ chỉ tiêm cho bệnh nhân thôi mà mặt mày cứ xì ra, có ai hiểu được những phép tắc trong phục vụ khách hàng đâu? Phải dạy dỗ bọn họ đến nơi đến chốn mới được!

Điện thoại đổ chuông, là tin nhắn từ Hướng Phong Thu: “Cố gắng học hành, không được đi muộn về sớm đâu đấy!”.

Tôi cầm điện thoại trong tay, trong lòng chua xót, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Sao thế? - Tề Tề cười. - Nhớ anh rể Phong Thu rồi à?

- Cậu chết đi! - Tôi ném viên giấy dính đầy nước mũi vào mặt Tề Tề.

Vào phòng chờ, Tề Tề đột nhiên kéo tôi ra một bên, cười tinh quái:

- Y Y, cậu sắp được lên chức rồi!

- Cậu nói thế ý gì? - Tôi neho neho mắt, nhìn Tề Tề xoa xoa bụng mình. - Cung à, tớ c

- Thật không? - Suýt nữa thì tôi buột miệng hét lên. - Từ bao giờ thế?

- Vừa mới thôi!

- Thật chẳng đáng mặt bạn bè! - Tôi vung tay chuẩn bị thui vào bụng Tề Tề theo thói quen, chợt nhớ ra làm vậy không được liền vội vàng thu tay về.

- Diệt Tuyệt sư thái, tớ đã nói rồi mà, tớ phải thắng cậu một lần! - Tề Tề nhướn mày, tỏ vẻ đắc chí.

Mùa đông năm 2007 dường như đặc biệt kéo dài, những bông tuyết trắng tinh rơi từ 29 tháng Chạp đến tận mừng Tăm tháng sau.

Mấy ngày trước khi đi Bắc Kinh, tôi ở nhà thu dọn đồ đạc. Lúc dọn tủ sách, tình cờ tôi nhìn thấy một bức ảnh lúc tôi còn nhỏ liền không nhịn được cười. Đó là vào mùa hoa cải nở rộ, hai cái “sừng trâu” của tôi bên thì cao, bên thì thấp, tóc mái rối tinh, quần áo còn dính đầy cỏ dại. Gió rất to, mắt muốn nhắm tịt lại, phải cố lắm tôi mới mở được một mắt ra để nhìn vào ống kính máy ảnh, thế nhưng vẫn không quên tạo dáng: nghiêng đầu, nhoẻn miệng cười ngốc nghếch, để lộ ra mấy cái răng sữa.

Đó chính là thời thơ ấu của tôi. Vui vẻ hay không vui vẻ đều chẳng phải bận tâm. Chỉ có điều, những thứ tốt đẹp thường sẽ bay mất, giống như một đoàn tàu hỏa xinh xịch lao qua, chẳng để lại gì trừ một tiếng còi chói tai. Nhưng vẻ đẹp thật sự chỉ có thể giữ được sự tươi mới mãi mãi ở trong trái tim của chính

Tôi nghĩ, đối với đàn bà, tự do là gì chứ? Sự tự do chân chính phải là sự yên tĩnh trong tận đáy tâm hồn. Trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh một phụ nữ ăn mặc giản dị, cho dù là đứng dựa vào cửa sổ, tay cầm cốc trà hay là cầm cùi xào nấu trong nhà bếp, mồ hôi tứa ra như mưa thì khuôn mặt cô ấy vẫn ánh lên nụ cười vui vẻ.

Một nụ cười như vậy, nẩy mầm trong trái tim cô và cùng cô hít thở.

Trong thời gian đó tôi có đến trung tâm Phở Thành một lần, chẳng có việc gì cụ thể, chỉ là cảm thấy sắp phải ra đi nên cần phải nói lời tạm biệt với nó.

Tối đó tôi một mình đi dạo trên phố, ngẩng đầu nhìn thành phố này. Là yêu hay là hận? Tôi cũng chẳng rõ nữa.

Tôi chỉ cảm thấy, khi ánh đèn neon rực rỡ nhảy nhót trước mắt tôi, chúng đã xa tôi lắm rồi. Khi đi qua quán cà phê, quán karaoke, những khu vực náo nhiệt, tôi lại cảm thấy chán ngán.

Thật sự chán ngán!

Những thứ gọi là cuồng nhiệt, là kích thích, là hoa lệ, là vui vẻ và hạnh phúc, là sống và chết... chẳng qua chỉ là một thế giới hư ảo của chúng ta.

Thế nhưng chúng ta mãi đắm chìm trong giới như vậy, để hạnh phúc lướt qua vai, mất đi phương hướng, đánh mất bản thân. Từ sâu thẳm trong lòng tôi liệu còn có bao nhiêu thứ tốt đẹp? Ví dụ như tín ngưỡng, chân thực, bình thản, ví dụ như màu sắc của cuộc đời, ánh sao rạng rỡ, mặt hồ bình lặng, cả những cảnh tượng chẳng ai biết đến.

Có lẽ tuổi xuân chẳng thể cất giữ, chỉ có điều chúng ta vẫn phải sống.

Máy bay cất cánh rồi, Phở Thành dần dần nhạt nhòa trong tầm mắt tôi. Tôi nghĩ, đợi khi tôi trở lại, Phở Thành chắc đã vào mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện *Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.